

TIGHT BINDING BOOK

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_202133

UNIVERSAL
LIBRARY

ತಾ || ನ್ಯಾಯಸುಧಾ — (1) ಸಮವಾಯಿಕಾರಣ ಪ್ರತ್ಯಾಸನ್ನತ್ವಾದಿಗಳು ಇದ್ದರೂ ಅಸಮವಾಯಿಕಾರಣತ್ವವಿಲ್ಲವಾದರೆ ಆಗ ಅತಿವ್ಯಾಪ್ತಿ ಬರುವುದರಿಂದ ಇದು ಅಲಕ್ಷಣವಾಗುವುದು. ತಥಾಚ ಅಂತಹ ಮಹತ್ವಾದಿಗಳಿಗೂ ಅಸಮವಾಯಿಕಾರಣತ್ವವು ಬರುವುದು. (2) ದ್ವೈಣುಕಾದಿ ಪರಿಮಾಣದಲ್ಲಿ ಅಸಮವಾಯಿಕಾರಣಲಕ್ಷಣವಿಲ್ಲವೆನ್ನುವ ಅನೇಕ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ೧ ಸಮವಾಯಿಕಾರಣ ಪ್ರತ್ಯಾಸತ್ತಿಯಿಲ್ಲವೋ? ೨ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವರ್ಧಾರಣವೋ? ಗನೇದ್ವಿ ಕೂಡಲಾರದು. ದ್ವೈಣುಕಾದಿ ಪರಿಮಾಣಕ್ಕೆ ತ್ರೈಣುಕಾದಿ ಪರಿಮಾಣ ಸಮವಾಯಿಕಾರಣಕ್ಕೆ ಸಮವಾಯಿಕಾರಣವಾದ ದ್ವೈಣುಕಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಮವೇತತ್ವವು ಪ್ರಮಿತವಾಗಿದೆ. ಸಮವಾಯಿಕಾರಣ ಸಮವೇತತ್ವವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ದ್ವೈಣುಕಾದಿಪರಿಮಾಣ, ತ್ರೈಣುಕಾದಿಪರಿಮಾಣಕ್ಕೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗದಿರುವುದಾದರೆ ಆಗ ತ್ರೈಣುಕಾದಿಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕೆ ಮಹತ್ವ, ದೀರ್ಘತ್ವಗಳಿಂದ ಚತುರಣುಕಾದಿ ಪರಿಮಾಣವೂ ಹುಟ್ಟದೆ ಹೋಗುವುದು. ಅದೂ ಸಮವಾಯಿಕಾರಣ ಸಮವೇತವಲ್ಲ. ಅನೇದ್ವಿ ಕೂಡಲಾರದು. ಅನನ್ಯಧಾಸಿದ್ಧವಾದ ನಿಯತ ಪೂರ್ವಭಾವಿತ್ವದಿಂದ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಬೇಕು. ಅದು ದ್ವೈಣುಕಾದಿ ಪರಿಮಾಣದಲ್ಲಿ ಇದೆ. ಹೀಗಾದಾಗ್ಯೂ ಸಮವಾಯಿಕಾರಣ, ಸಮವೇತತ್ವವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಅದರಿಂದ ತ್ರೈಣುಕಾದಿ ಪರಿಮಾಣಾದಿಗಳ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗದಿದ್ದರೆ ಆಗ ಮಹತ್ವ, ದೀರ್ಘತ್ವಗಳಿಂದಲೂ, ಚತುರಣುಕಪರಿಮಾಣವೂ ಹುಟ್ಟದೇನೆ ಹೋಗುವುದು || ೬೩ ||

ಪರಿಮಾಣ ಪರಿಮಾಣದ್ವಿಶೆಯಿಂದ ದ್ವೈಣುಕ ಪರಿಮಾಣಕ್ಕೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು, ಅದರಿಂದ ತ್ರೈಣುಕ ಪರಿಮಾಣಕ್ಕೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು. ಅವುಗಳಿಗಾವರೂ ಏಕ ಜಾತೀಯತ್ವವು ಇದೆ ಎಂದು ಅನುಮಾನದಿಂದ ಯಾವುದು ಸಾಧಿತವಾಗಿದೆಯೋ ಅದು ಆಯುಕ್ತವು. ಹೇಗೆಂದರೆ- ವೃತ್ತಿ ತರ್ಕದಿಂದ ಪೂರ್ವತವಾಗಿದೆ. ಅಂದರೆ, ೧ ಪರಿಮಾಣಪರಿಮಾಣದ್ವಿಶೆಯಿಂದ ದ್ವೈಣುಕದಲ್ಲಿಯೂ ದ್ವೈಣುಕಪರಿಮಾಣದ್ವಿಶೆಯಿಂದ ತ್ರೈಣುಕದಲ್ಲಿಯೂ ಸಜಾತೀಯ ಪರಿಮಾಣವಾದ ಅಣುತ್ವಕ್ಕೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಸಾಧಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, ೨ ಅಥವಾ ಮಹತ್ವಕ್ಕೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಸಾಧಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, ೩ ಅಥವಾ ದ್ವೈತ್ಯಕ್ಕೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಸಾಧಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, ೪ ಅಥವಾ ದೀರ್ಘತ್ವಕ್ಕೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಸಾಧಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೋ? ಈ ಎಲ್ಲ ಪಕ್ಷಗಳೂ ದುಸ್ಸಗಳಾಗಿವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ —

ಮೂ || ಸದೃಶಸ್ಯ ಹಿ ಕಾರ್ಯಸ್ಯ ನೈವ ಯೋಗಃ ಕಥಂಚನ |

ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷತ್ವನೇವ ಸ್ಯಾದ್ಯತಃ ಕಾರ್ಯೇಷ್ಟಣುತ್ವತಃ || ೬೪ ||

ಅ || (ಪರಿಮಾಣಪರಿಮಾಣದ್ವಿಶೆಯಿಂದ ಅಸುತ್ವದಿಂದ ಸಜಾತೀಯವಾದ ಪರಿಮಾಣವು ದ್ವೈಣುಕದಲ್ಲಿಯೂ, ದ್ವೈಣುಕಪರಿಮಾಣದ್ವಿಶೆಯಿಂದ ತ್ರೈಣುಕದಲ್ಲಿಯೂ ಪರಿಮಾಣವು ಹುಟ್ಟುವುದಾದರೆ ಆಗ) ಕಾರ್ಯೇಷು=ಎಲ್ಲಾ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಅಣುತ್ವತಃ=ಅಣುತ್ವ ಬರಬೇಕಾಗುವುದರಿಂದ, ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷತ್ವಮೇವ=ಅಸ್ಮದಾದ್ಯಪ್ರತ್ಯಕ್ಷತ್ವವೇ, ಯತಃ=ಯಾವ ಕಾರಣದ್ವಿಶೆಯಿಂದ, ಸ್ಯಾತ್ ಆಗುವುದೋ, (ಅದುದರಿಂದ ಗನೇ ಪಕ್ಷವು ಅಯುಕ್ತವು.) (ತಸ್ಮಾತ್=ಅದಕಾರಣ,) ಸದೃಶಸ್ಯ ಕಾರ್ಯಸ್ಯ=ಸದೃಶವಾದ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ, ಯೋಗಃ=ಘಟನೆಯು, ಕಥಂಚನ=ಹಿಂದಿನ ಪ್ರಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಪ್ರಕಾರದಿಂದಲೂ, ನೈವ=ಆಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ.

ತಾ || ದ್ವೈಣುಕಕ್ಕೆ ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷತ್ವವು ಇಷ್ಟವೇ ಎಂದರೆ ಸರ್ವಕಾರ್ಯಗಳಿಗೂ ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷತ್ವವೇ ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಯಾವ ಬಹಿದ್ರವ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಹತ್ವವಿದ್ದು ಉದ್ಯುತರೂಪವಾಗಲೀ

ಉಪ್ಪತ್ತಿಸ್ಪರ್ಶವಾಗಲೀ ಇದೆಯೋ ಅಲ್ಲಿ ಅಸ್ತದಾದಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷತ್ವವು ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ತಥಾಚ ತ್ರ್ಯಣುಕಾದಿಗಳಿಗೆ ಅನುತ್ಪನ್ನವಿರುವುದಾದರೆ ಮಹತ್ವವಿಲ್ಲವಿರುವುದರಿಂದ ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷತ್ವವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಏನೇದ್ದೂ ಅಯುಕ್ತವು. ತ್ರ್ಯಣುಕಾದಿಗಳಿಗೂ ಹ್ರಸ್ವತ್ವವಿರುವುದಾದರೆ ಮಹತ್ವವಿಲ್ಲವಿರುವುದರಿಂದ ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷತ್ವವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಏನೇದ್ದೂ ಅಯುಕ್ತವು. ಪರಮಾಣು ದ್ವ್ಯಣುಕಗಳಿಗೂ ಮಹತ್ವವಿರುವುದಾದರೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷತ್ವವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಏನೇದ್ದೂ ಅಯುಕ್ತವು. ದೀರ್ಘತ್ವವಿರುವುದಾದರೆ ಮಹತ್ವವೂ ಇರಲೇಬೇಕು. ಯದ್ಯಪಿ ಪರಿಮಾಣಾನಾಂತರಜಾತಿಗಳಾದ ಅಣುತ್ವಾದಿಗಳು ಅಪ್ರಮಾಣಿಕಗಳು ಎಂದು ಹೇಳುವುದರಿಂದ ಇದು ಪರಿಹೃತವೇ ಆಗುವುದು. ಆದಾಗ್ಯೂ ಆ ಅರ್ಥವನ್ನೇ ಸ್ಪಷ್ಟೀಕರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಪುನಃ ಆಶಂಕಿಸಿಕೊಂಡದ್ದು. ಆದಕಾರಣ ದೋಷವಿಲ್ಲ || ೬೪ ||

ಈಗ ವಿಕಲ್ಪಿಸಿದ ನಾಲ್ಕು ಪಕ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಮಹತ್ವಪಕ್ಷವನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಇತಿ ಚೇನ್ನ ಮಹತ್ವಂ ಚ ಪರಮಾಣಾವಣಾವಸಿ |

ಕಥಂ ದ್ವ್ಯಣುಕಪೂರ್ವೇಷು ನಾಣುತ್ತಮಸಿ ಕಥ್ಯತೇ || ೬೫ ||

ಅ || ಇತಿ ಚೇತ್=ಹೀಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಪರಮಾಣು=ಪರಮಾಣುವಿನಲ್ಲಿಯೂ, ಅಣಾವಸಿ=ದ್ವ್ಯಣುಕದಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ, ಮಹತ್ವಂ ಚ=ಮಹತ್ವವೂ, ದೀರ್ಘತ್ವವೂ ಕೂಡ, ಕಥಂ=ಹೇಗೆ, ನ ಕಥ್ಯತೇ=ಹೇಳಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ದ್ವ್ಯಣುಕಪೂರ್ವೇಷು=ದ್ವ್ಯಣುಕ ನೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲಿ, ಅಣುತ್ತಮಸಿ=ಅಣುತ್ತಮವೂ ಕೂಡ, ಕಥಂ=ಹೇಗೆ, ನ ಕಥ್ಯತೇ=ಹೇಳಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ.

ತಾ || (1) ಅಣುತ್ತಕ್ಕೆ ಉತ್ತತ್ತಿಯು ಸಾಧಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, ಇತ್ಯಾದಿ ಪ್ರಕಾರ ಯಾವುದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟದೋ, ಆ ಏನಾದಲ್ಲಿ ಪರಮಾಣು ಮಹತ್ವದಾದ ದ್ವ್ಯಣುಕದಲ್ಲಿ ಮಹತ್ವವು, ದ್ವ್ಯಣುಕ ಮಹತ್ವದಾದ ತ್ರ್ಯಣುಕದಲ್ಲಿ ಮಹತ್ವವು ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ. (2) ಪರಮಾಣುವಿಗೆ ಅಣುತ್ತವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ದ್ವ್ಯಣುಕದಲ್ಲಿ ಅನುತ್ಪನ್ನವು, ದ್ವ್ಯಣುಕಾಣುತ್ತದಾದ ತ್ರ್ಯಣುಕದಲ್ಲಿ ಅನುತ್ಪನ್ನವು, ಅದರಿಂದ ಚತುರ್ಮುಖದಲ್ಲಿ ಅಣುತ್ತವು, ಹೀಗೆ ಪೂರ್ವಾರ್ಥದಿಂದ ಎರಡು ಪಕ್ಷಗಳನ್ನು, ಉತ್ತರಾರ್ಥದಿಂದ ಅಣುತ್ತರೂಪ ಪಕ್ಷವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡರು. || ೬೫ ||

(1) ಹೀಗಾದರೆ ಮಹತ್ವ, ಅನುತ್ಪರೂಪ ಎರಡು ಪಕ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ದೋಷಗಳೂ ಬರಬೇಕಾಗುವವು, ವ್ಯಾಪ್ತಿಯೊಂದು ಅಧಿಕವಾಗಿ ಬರುವುದು. ಹೇಗೆಂದರೆ— ಪರಮಾಣುವನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿ. ಅಂತಾನಯವಿಸಯಂತವಾಗಿ ಉಪ್ಪತ್ತರೂಪಸ್ಪರ್ಶಗಳುಳ್ಳದ್ದಕ್ಕೆ ಮಹತ್ವವಿದ್ದರೆ ಎಲ್ಲಾದಕ್ಕೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷತ್ವವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಅನುತ್ಪನ್ನವಿದ್ದರೆ ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷತ್ವವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಪರಮಾಣುವಾದಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷತ್ವವೂ, ತ್ರ್ಯಣುಕಾದಿಗಳಿಗೆ ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷತ್ವವೂ ಯುಕ್ತವಲ್ಲ. ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷತ್ವ, ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷತ್ವಗಳು ಪರಸ್ಪರ ವ್ಯಾಹತಗಳಾಗಿವೆ. ಯಾವುದು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾದ ಘಟದಿಗೋ ಅವುಗಳು ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಲ್ಲ. ಯಾವುದು ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾದ ಆಕಾಶಾದಿಗಳೋ ಅವು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಅವುಗಳು ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡೇ ಇರುತ್ತವೆ. (2) ಮತ್ತು ಮಹತ್ವ, ಅಣುತ್ತಗಳು ಪರಸ್ಪರ ವಿರುದ್ಧಗಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಹೇಗೆ ಒಂದೇ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಅಂಗೀಕರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಉಚಿತಗಳಾಗುತ್ತವೆ? ಪರಿಮಾಣವು ದ್ರವ್ಯವಿರುವ ತನಕ ಇರತಕ್ಕದಾದಪ್ರಯುಕ್ತ ಕಾಲಭೇದದಿಂದ ವಿರೋಧವನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಲಿಕ್ಕೂ ಕೂಡದು, ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿ

ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷತ್ವ, ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷತ್ವಗಳು ಬರಬೇಕಾಗುವವು. ಎನ್ನುವುದು ಇಷ್ಟವೇ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ವ್ಯಾಹತಿಯನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷತ್ವತದನ್ಯತ್ವೇ ಪುರುಷಾಪೇಕ್ಷಯಾಽಖಿಲೇ |

ಅಣುತ್ವಂ ಚ ಮಹತ್ವಂ ಚ ಯತೋ ವಸ್ತುವ್ಯಪೇಕ್ಷಯಾ || ೬೬ ||

ಅ || ಅಖಿಲೇ = ಪರಮಾಣು ಮೊದಲಾದ ಎಲ್ಲಾ ದ್ರವ್ಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷತ್ವ ತದನ್ಯತ್ವೇ=ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷತ್ವ ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷತ್ವಗಳು (ಇವೆ. ಈ ಪ್ರಸಂಗಗಳು ಯುಕ್ತಗಳಲ್ಲ.) ಪುರುಷಾ ಪೇಕ್ಷಯಾ=ಪುರುಷಭೇದವನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿ. (ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಕೂಡುತ್ತದೆ.) (ಈಗ ಅಣುತ್ವಮಹತ್ವ ಗಳಿಗೆ ವ್ಯಾಹತಿಯನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುತ್ತಾರೆ) ಅಣುತ್ವಂ ಚ=ಅಣುತ್ವವೂ, ಮಹತ್ವಂ ಚ=ಮಹತ್ವವೂ ಕೂಡ, ಅಖಿಲೇ=ಎಲ್ಲಾ ವಸ್ತುಗಳಲ್ಲಿಯೂ, (ಇರುತ್ತವೆ ಎಂಬುದುಗಳಲ್ಲ. ಹೇಗೆಂದರೆ—) ಯತಃ=ಯಾವಕಾರಣದಿಂದಲೆಯಿಂದ, ವಸ್ತುವ್ಯಪೇಕ್ಷಯಾ = ವಸ್ತುದ್ರವ್ಯಗಳನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿ, (ಅಣುತ್ವವೂ, ಮಹತ್ವವೂ ಕೂಡ ಅದೇವೇ ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೆ.)

ತಾ || (1) ಪರಮಾಣು ಮೊದಲಾದ ಎಲ್ಲಾ ದ್ರವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅಣುತ್ವಮಹತ್ವಗಳನ್ನು ಅಂಗೀ ಕರಿಸಿದರೆ ವಿರೋಧವು ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ರೂಪದಲ್ಲಿ ನೀಲತ್ವ, ಸೀತತ್ವಗಳಂತೆಯೇ ಪರಿಮಾಣದಲ್ಲಿ ಅಣುತ್ವ ಮಹತ್ವಾದಿ ಜಾತಿಯೋಗವು ಇರುತ್ತಿದ್ದರೆ ವಿರೋಧವು ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಪ್ರಮಾಣವೇ ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಆ ಜಾತಿಯೇ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಹೇಗೆ ತ್ರಣುಕಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಏಕಜಾತೀಯವೇ ಆದ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಉತ್ಕರ್ಷ-ಅಪಕರ್ಷವುಳ್ಳದ್ದೆಂದು ಪರಮಾಣು ಅಂಗೀಕರಿಸಿರುವರೋ ಹೇಗೆ ಅಣು ತ್ವವನ್ನು ಪರಮಾಣುದ್ವಿಣುಕಗಳಲ್ಲಿ ಅಂಗೀಕರಿಸಿರುವರೋ, ಹೀಗೆಯೇ ಅವಾಂತರಜಾತಿ ರಹಿತವೇ ಆದ ಪರಿಮಾಣವು ಎಲ್ಲಾ ದ್ರವ್ಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಉತ್ಕರ್ಷ-ಅಪಕರ್ಷವುಳ್ಳದ್ದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ತಥಾ ಚ ಒಂದು ಕಡೆ ಇರತಕ್ಕ ಪರಿಮಾಣವು ದ್ರವ್ಯಾಂತರದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಉತ್ಕೃಷ್ಟಪರಿಮಾಣವನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿ ಅಣುವನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಅದೇವೇ ದ್ರವ್ಯಾಂತರದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಅಪಕೃಷ್ಟ ಪರಿಮಾಣವನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿ ಮಹತ್ವವೆಂದು ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಆದ ಕಾರಣ ವಿರೋಧವಿಲ್ಲ. (2) ಹೀಗೆಯೇ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷತ್ವ ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷತ್ವಗಳಿಗೂ ವಿರೋಧವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಬೇಕು. || ೬೬ ||

ಹೀಗೆ ಪರಿಮಾಣದಲ್ಲಿ ಅವಾಂತರಜಾತ್ಯಭಾವವು ಇರಲಿ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಮಹತ್ವವನ್ನೂ, ಅಣುತ್ವವನ್ನೂ ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದು ಯುಕ್ತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಉತ್ಕೃಷ್ಟ ಅಪಕೃಷ್ಟ ಪರಿಮಾಣವನ್ನೂ ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಪರಿಮಾಣವು ಅಣುತ್ವವು ಮಹತ್ವವೂ ಎಂದೆನ್ನಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ ಎಂದುಕರವಾಗಿದೆ. ಅದಾದರೂ ದ್ವಿಣುಕಾದಿಪರಿಮಾಣದಲ್ಲಿ ಕೂಡುತ್ತದೆ. ಪರ ಮಾಣು ಪರಿಮಾಣದಲ್ಲಿ ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ಪರಮಾಣು ಪರಿಮಾಣದ್ವಿಲೆಯಿಂದ ನಿತ್ಯವು ಪರಿಮಾಣವು ಇಲ್ಲಿನಷ್ಟೆ. ಯಾವುದನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿಕೊಂಡು ಅದು ಮಹತ್ವವಾಗುವುದು. ಅದುದರಿಂದ ಪರಮಾಣುವಿಗೆ ಅಣುತ್ವವೇ. ತಥಾಚ 'ನ ಮಹತ್ವಂಚ' ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ಹೇಳಿದ್ದು ಆಯುಕ್ತ ವೆಂದರೆ—

ಮೂ || ತಾರತಮ್ಯಸ್ಥಿತಾ ಯಸ್ಮಾತ್ಪದಾರ್ಥಾಃ ಸರ್ವ ಏವ ಚ |

ಯಥಾ ಮಹತ್ವವಿಶ್ರಾಂತಿಸ್ತಥಾಣುಃ ತ್ವಸ್ಯ ಚೇಷ್ಯತೇ ||

ಪರಿಮಾಣತ್ವತತ್ವೇನ್ನ ಮಹತ್ವಸ್ಯಾಸಿ ವಿಶ್ರಮಃ || ೬೭ ||

ಅ || ಯಸ್ಮಾತ್ = ಯಾವಕಾರಣದ್ದೆಂಬುದು, ಸರ್ವ ಏವ ಚ ಪದಾರ್ಥಾಃ = ಎಲ್ಲಾ ಪದಾರ್ಥಗಳೂ, ತಾರತಮ್ಯಸ್ಥಿತಾಃ = ಪರಿಮಾಣತಾರತಮ್ಯದಿಂದಲೇ ಇರುತ್ತಾವೋ, (ತನ್ನ ಪರಿಮಾಣಕ್ಕಿಂತ ಉತ್ಕೃಷ್ಟ ಅಪಕೃಷ್ಟ ಪರಿಮಾಣವುಳ್ಳವುಗಳು. ಎಲ್ಲಾದ್ರವ್ಯಗಳೂ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಪರಿಮಾಣದ್ದೆಂಬುದು ಉತ್ಕೃಷ್ಟವಾದ ಪರಿಮಾಣದಿಂದಲೂ ಅಪಕೃಷ್ಟಪರಿಮಾಣದಿಂದಲೂ ಕೂಡಿರುವವುಗಳು. ಆದುದರಿಂದ ಪರಿಮಾಣವಿಗೂ ಮಹತ್ವವು ಯುಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ.) (ಪರಿಮಾಣವಿಗೂ ಉತ್ಕೃಷ್ಟಪರಿಮಾಣಾಶ್ರಯತ್ವವು ಯಾವುದು ಉಕ್ತವಾಗಿದೆಯೋ ಅದನ್ನಾಕ್ಷೇಪಿಸುತ್ತಾರೆ) ಯಥಾ = ಹೇಗೆ, ಮಹತ್ವವಿಶ್ರಾಂತಿಃ = ಮಹತ್ವಕ್ಕೆ (ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕರ್ಷಕ್ಕೆ) ವಿಶ್ರಾಂತಿಯಿದೆಯೋ, ತಥಾ = ಹಾಗೆಯೇ, ಪರಿಮಾಣತ್ವತಃ = ಪರಿಮಾಣತಾರತಮ್ಯದಿಂದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಅಣುತ್ವಸ್ಯ ಚ = ಅಣುತ್ವಕ್ಕೂ ಕೂಡ (ಪರಿಮಾಣಾಪರ್ಕರ್ಷಕ್ಕೂ) ವಿಶ್ರಾಂತಿಃ = ವಿಶ್ರಾಂತಿಯು, ಇಸ್ಯತೇ ಚೇತ್ = ಇಚ್ಛಿಸಲ್ಪಡುವುದಾದರೆ, ಮಹತ್ವಸ್ಯಾಪಿ = ದೃಷ್ಟಾಂತೀಕೃತವಾದ ಮಹತ್ವಕ್ಕೂ, ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕರ್ಷತಾರತಮ್ಯಕ್ಕೂ, ವಿಶ್ರಮಃ = ವಿಶ್ರಾಂತಿಯು, ನ = ಇಲ್ಲ.

ತಾ || (1) 'ಪರಿಮಾಣಃ ಕುತ್ಚಿತ್ ಉತ್ಕೃಷ್ಟೇನ ಪರಿಮಾಣೇನ ಯುಕ್ತಃ ಸ್ವಪರಿಮಾಣಾಪೇಕ್ಷಯಾ ಅಪಕೃಷ್ಟಪರಿಮಾಣವಾನ್ ವಾ ದ್ರವ್ಯತ್ವಾತ್ ತಂತುವತಃ' = ಪರಿಮಾಣವು ಯಾವುದೋ ಒಂದರಿಂದ ಉತ್ಕೃಷ್ಟವಾದ ಪರಿಮಾಣದಿಂದ ಯುಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಅಥವಾ ತನ್ನ ಪರಿಮಾಣಕ್ಕಿಂತ ಅಪಕೃಷ್ಟಪರಿಮಾಣವುಳ್ಳ ದ್ರವ್ಯದಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದು ದ್ರವ್ಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ತಂತುವಿನಂತೆ. ಹೀಗೆ ಪರಿಮಾಣ ದ್ವಿಗುಣಕಾದಿಪರಿಮಾಣಗಳಿಗೆ ವೈಜಾತ್ಯವು ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ 'ಮಹದ್ವಿಘ್ನವದ್ವಾ' ಎನ್ನುವ ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟ ನಾಲ್ಕು ಅನುಮಾನಗಳು ಸಾಧುವೆಂದು ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು. (2) 'ಪರಿಮಾಣಾಪರ್ಕರ್ಷತಾರತಮ್ಯಂ ಕ್ವಚಿದ್ವಿಶ್ರಾಂತಂ ಪರಿಮಾಣತಾರತಮ್ಯತ್ವಾತ್ ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕರ್ಷತಾರತಮ್ಯವತಃ' = ಪರಿಮಾಣನಿಕ್ಕೃಷ್ಟತಾರತಮ್ಯವು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಒಂದುಕಡೆ ವಿಶ್ರಾಂತವಾಗಿದೆ. ಪರಿಮಾಣತಾರತಮ್ಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕರ್ಷತಾರತಮ್ಯದಂತೆ ಎನ್ನುವ ಅನುಮಾನದಿಂದ ಪರಿಮಾಣಾಪರ್ಕರ್ಷ ತಾರತಮ್ಯಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಒಂದುಕಡೆ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯು ಸಿದ್ಧವಾದರೆ ಎಲ್ಲಿ ಇದು ವಿಶ್ರಾಂತವಾಗಿದೆಯೋ ಯಾವುದಕ್ಕಿಂತ ಅತ್ಯುಚಿತವು ಇಲ್ಲವೋ ಅದು ಪರಿಮಾಣವು ಎಂದು ಪರಿಮಾಣಾಪರ್ಕರ್ಷಕದ ಅವಧಿಗೆ ಆಶ್ರಯವಾಗಿ ಸಿದ್ಧವಾದ ಪರಿಮಾಣವಿಗೂ ಉತ್ಕೃಷ್ಟಪರಿಮಾಣಾಖ್ಯವಾದ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ಶಕ್ತವಾಗುವುದು? ಧರ್ಮಿಗ್ರಾಹಕ ಪ್ರಮಾಣದಿಂದಲೂ ಸ್ವನಿಜನದಿಂದಲೂ ವ್ಯಾಹತಿಯು ಎಂದರೆ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯೆಂದರೆ ಯಾವುದು? (೧) ಇಯತ್ರಾಪರಿಚ್ಛೇದವೋ (ತ್ಯಜುಕಪರಿಮಾಣದ್ದೆಂಬುದು ಆರೋಪವೇ ಪರಿಮಾಣವು, ಅದರಿಂದ ಅಪಕೃಷ್ಟವಿಲ್ಲವೆಂದೋ) (೨) ಅಥವಾ ಅಪರ್ಕರ್ಷತಾರತಮ್ಯವು ಇಯತ್ರಾಪರಿಚ್ಛೇದರಹಿತವಾದುದೆಯೋ? ಆದರೆ ಅನಂತಾಂಶಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದಾಗ್ಯೂ ಅವಿಲ್ಲವೂ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಆಶ್ರಿತವೇ ಆಗಿದೆಯೋ? ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದನೇ ಸಾಧ್ಯದಲ್ಲಿ ದೃಷ್ಟಾಂತವು ಸಾಧ್ಯವಿರಲಾಗಿದೆ. ದೃಷ್ಟಾಂತೀಕೃತವಾದ ಮಹತ್ವಕ್ಕೂ ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕರ್ಷತಾರತಮ್ಯಕ್ಕೂ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯೇ ಇಲ್ಲ. || ೬೭ ||

ಏಕೆ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯಿಲ್ಲವೆಂದರೆ—

ಮೂ || ದೃಶ್ಯತೇನಂತ ಇತ್ಯೇವ ತಥಾಽನಂತಮಾಣಾವಪಿ || ೬೮ ||

ನ ಮಹತ್ತ್ವಗುಣತಾ ವಿತಾನಾನಿತಿ ಹೀಶ್ವರಃ |

ಪರಿಚ್ಛಿನ್ನಸ್ತಥಾಣೋಶ್ಚ ನೈತಾವದ್ವಾಗತಾ ಕ್ವಚಿತ್ || ೬೯ ||

ವಿಶ್ರಾಂತೋ ಯದ್ಯನಂತಾಂಶಃ ಕ್ವಚಿದಸ್ತೀತಿ ಗಮ್ಯತೇ |

ನಾನಸಾದಯಿತುಂ ಶಕ್ಯೋ ವಿರೋಧಾದೇವ ಕೇವಲಂ || ೭೦ ||

ಅ || (ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕರ್ಷತರತಮಭಾವವು) ಅನಂತ ಇತ್ಯೇವ=ನಿರವಧಿಕವೆಂದೇ, ದೃಶ್ಯತೇ=ಕಾಣಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. (ಬಾಧಕಪ್ರಮಾಣವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತವೂ, ಸಾಧಕಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದಲೂ ಇಯತ್ತಾಪರಿಚ್ಛೇದವುಳ್ಳದ್ದಲ್ಲ.) (ಈ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಅನುಮಾನವು ಬಾಧಿತವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ.) ತಥಾ=ಹಾಗೆಯೇ, ಅಂದರೆ ಕೇವಲ ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕರ್ಷತರತಮಭಾವವು ನಿರವಧಿಕವೆಂದು ಕಾಣಲ್ಪಡುವುದಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಅಣಾವಸಿ=ಪರಿಮಾಣಾಪರ್ಕರ್ಷ ತಾರತಮ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ, ಆನಂತ್ಯಂ=ನಿರವಧಿಕತ್ವವು, ದೃಶ್ಯತೇ=ಕಾಣಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ('ದೃಶ್ಯತೇನಂತ ಇತ್ಯೇವ' ಎಂದು ಇಯತ್ತಾಪರಿಚ್ಛೇದವು ದೃಷ್ಟಾಂತದಲ್ಲಿ ಕಾಣಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಏನು ಶಬ್ದದಿಂದ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಅದನ್ನು ವಿಶದೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಮಹತ್ತತ್ತ್ವಗುಣತಃ=ಮಹತ್ತತ್ತ್ವಾದಿಗಳ ಪರಿಮಾಣವನ್ನು ಗಣನೆಮಾಡಿ, ಈಶ್ವರಃ=ಈಶ್ವರಾದಿಯು. ಏತಾವಾನ್=ಐದು ಗುಣಪರಿಮಾಣವುಳ್ಳವನು, ಅಥವಾ ಆರುಗುಣ ಪರಿಮಾಣವುಳ್ಳವನು, ಇತಿ=ಹೀಗೆ, ಪರಿಚ್ಛಿನ್ನಃ=ಪರಿಚ್ಛಿನ್ನನು, ನ ಸ್ಯಾತ್=ಆಗಲಾರನು, ಹಿ=ಪರಿಚ್ಛಿನ್ನನಾಗಿದ್ದರೆ ಪರಮ ಮಹತ್ತ್ವವೇ ಕೂಡಲಾರದು. (ಯಾವ ಕಾರಣದಿ ಶೆಯಿಂದ ದೃಷ್ಟಾಂತದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟುಗುಣಗಳಿಲ್ಲ ಪರಿಮಾಣವೇ ಸೇಯಲ್ಪಡುತ್ತದೋ ಇದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚುಯಿಲ್ಲ. ಆದಕಾರಣ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ) ತಥಾ=ಆ ದೃಷ್ಟಾಂತದಿಂದ, ಅಣೋಶ್ಚ=ಅಣುತ್ವಕ್ಕೂ ಪರಿಮಾಣಾಪರ್ಕರ್ಷಕ್ಕೂ, ಏತಾವದ್ಭಾಗತಾ=ತ್ಯುಣಕ ಪರಿಮಾಣದಿ ಶೆಯಿಂದ ಆರನೇ ಭಾಗವೇ ಪರಿಮಾಣವು ಅಪರ್ಕಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಇಲ್ಲ. ಎಂದು ಅವಧಿಯು, ಕ್ವಚಿತ್=ಯಾವ ದ್ರವ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ, ನ=ಸಿದ್ಧಿ ಸುವುದಿಲ್ಲ. (ಅಥವಾ ಇದರಿಂದ ಪರಿಮಾಣಾಪರ್ಕರ್ಷ ತಾರತಮ್ಯಂ ಕ್ವಚಿನ್ನ ವಿಶ್ರಾಂತಂ ಪರಿಮಾಣ ತಾರತಮ್ಯತ್ವಾತ್ ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕರ್ಷ ತಾರತಮ್ಯ ವತ್=ಪರಿಮಾಣಾಪರ್ಕರ್ಷತಾರತಮ್ಯವು ಎಲ್ಲಿಯೂ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಲಿಲ್ಲ. ಪರಿಮಾಣ ತಾರತಮ್ಯತ್ವವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕರ್ಷ ತಾರತಮ್ಯದಂತೆ.) (೨ನೇದ್ದನ್ನು ಕೆಲವು ದ್ರವ್ಯದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಅಪರ್ಕರ್ಷತಾರತಮ್ಯವು ಇಯತ್ತಾಪರಿಚ್ಛೇದರಹಿತವೇ ಆಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅನಂತಾಂಶಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದರೂ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಆಶ್ರಿತವೇ ಆಗಿದೆ. ಎನ್ನುವುದನ್ನು) ಶಂಕಿಸುತ್ತಾರೆ. ವಿಶ್ರಾಂತಃ=ತ್ಯುಣಕಾದಿಗಳನ್ನು ಅವೇಕ್ಷಿಸಿ ಪರಿಮಾಣದಿ ಶೆಯಿಂದ, ಅನಂತಾಂಶಃ=ಅನಂತಾಂಶಗಳುಳ್ಳ ದ್ರವ್ಯವಿಶೇಷವು, ಕ್ವಚಿದಸ್ತೀತಿ ಗಮ್ಯತೇ ಯದಿ=ಎಲ್ಲಿಯಾದರೊಂದುಕಡೆ ಇದೆ ಎಂದು ಅರ್ಥವು. ಎಂದು ೨ನೇ ಪಕ್ಷವು ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುವುದಾದರೆ, (ಅಂದರೆ ಪರಿಮಾಣಾಪರ್ಕರ್ಷ ತಾರತಮ್ಯವು ಇಯತ್ತಾನವಚ್ಛಿನ್ನವೇ, ಅದರೆ ಅನಂತಾಂಶ ರೂಪಗಳುಳ್ಳದ್ದಾಗ್ಯೂ ಅದು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಒಂದುಕಡೆ ಆಶ್ರಿತವೇ ಆಗಿದೆ ಎಂದಾದರೆ) (ತರ್ಹಿ=ಹಾಗಾದರೆ) ಅವಸಾಯಯಿತುಂ= (ಹೀಗೆ ಸಾಧಿಸಿದರೆ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ದ್ರವ್ಯವಿಶೇಷವು.) ಇದೆ ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯಪಡಿಸಲಿಕ್ಕೆ, ನ ಶಕ್ಯಃ=ಶಕ್ಯವಲ್ಲ. ಅಂದರೆ, ಇದೇವೇ ಸರ್ವಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅಪಕ್ಯಸ್ವ ಪರಿಮಾಣವುಳ್ಳದ್ದು, ಇದಕ್ಕಿಂತ ಅಪಕ್ಯಸ್ವ ಪರಿಮಾಣವುಳ್ಳದ್ದು ಇಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಸರ್ವಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅಂತ್ಯವಾಗಿ ತಿಳಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಯಾವುದೂ ಶಕ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.) ಕೇವಲಂ=ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಿ, ವಿರೋಧಾತ್=ವಿರೋಧವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತವೇ (ಪರಿಮಾಣಾಪರ್ಕರ್ಷವೂ, ಅನಂತವೂ, ಪರ್ಯವಸಿತವೂ ಆಗಿದೆ ಎನ್ನುವುದು ವಿರುದ್ಧವು.) ಏವ=ವಿರೋಧವು ಅಪರಿಹಾರ್ಯವೇ || ೬೮ || ೬೯ || ೭೦ ||

ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕರ್ಷತಾರತಮ್ಯಕ್ಕೆ ಅನಂತ್ಯವು ಕಾಣಲ್ಪಡುತ್ತದೆ ಎಂದುಕೊಳ್ಳುವಾಗಿದೆ. ಅದು ಯಾವ ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ ಕಾಲ ಆಕಾಶ ಈಶ್ವರ ಮೊದಲಾದ ದ್ರವ್ಯಗಳು

ಪ್ರತೀತತ್ವಮಾತ್ರದಿಂದ ಸತ್ಯತ್ವನಿಶ್ಚಯವು ಆಗಲಾರದಷ್ಟೆ, ಪ್ರತೀತತ್ವಮಾತ್ರದಿಂದ ಸತ್ಯತ್ವ ನಿಶ್ಚಯವಾಗುವುದಾದರೆ ಶುಕ್ತಿರಜತಾದಿಗಳಿಗೂ ಸತ್ಯತ್ವನಿಶ್ಚಯವು ಆಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಹೀಗೆ ಅತಿಪ್ರಸಂಗವು ಬರುವುದು ಎಂದು ಅನೇದ್ವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ಮಹತ್ವಾಣುತ್ಪಯೋಃ ಸೈವ ವಿಶ್ರಾಂತಿರಾಕಲಭ್ಯತೇ |

ಅನೃದೇವ ಹ್ಯನಂತತ್ವಂ ಮಹತ್ವಾಣುತ್ಪಯೋಃ ಸಮಂ || ೭೪ ||

ಅ || ಮಹತ್ವಾಣುತ್ಪಯೋಃ = ಕಾಲಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕರ್ಷಾಪರ್ಕಗಳಿಗೆ, ವಿಶ್ರಾಂತಿಃ=ಇಯತ್ತಾವಚ್ಛೇದವು, (ಬಲಿಸ್ಥಪ್ರಮಾಣದಿಂದ) ನೈವ ಉಪಲಭ್ಯತೇ=ಹೊಂದಲ್ಪಡುವುದೇಇಲ್ಲ. ಅನಂತತ್ವಂ ಹಿ=ಅನಂತತ್ವವೆಂದರೆ (ಅನಲ್ಪತ್ಯವಲ್ಲ, ಮತ್ತೆ) ಅನೃದೇವ=ಪರಿಚ್ಛೇದಾಭಾವರೂಪವೇ, (ಆದುದರಿಂದ) ಮಹತ್ವಾಣುತ್ಪಯೋಃ = ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕರ್ಷಾಪರ್ಕಗಳಿಗೆ, ಸಮಂ=ಸಮಾನಧರ್ಮವೆನ್ನುವುದು (ವಿಶೇಷಣೀಭೂತವಾದ ಧರ್ಮವೆನ್ನುವುದು) (ಕೂಡುತ್ತದೆ)

ತಾ || ನ್ಯಾಯಸುಧಾ — (1) ಹೇಗೆ ಕಾಲಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕರ್ಷದ ಅನಂತತ್ವವು ಸಾಕ್ಷ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ತಿಳಿಯಲ್ಪಟ್ಟದ್ದಾಗಿ ವಿಪರೀತಗ್ರಾಹಕವಾದ ಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಸತ್ಯವೇಆಗಿದೆಯೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಪರಿಮಾಣಾಪರ್ಕವೂ ಅನಂತತ್ವವೂ ಸತ್ಯವೇಆಗಿದೆ. (2) ಬಾಧಕವಿಲ್ಲದೆ ಸಾಕ್ಷ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾದ ಪರಿಮಾಣಾಪರ್ಕವೂ ಅನಂತತ್ವವು ಕಾಲಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಸತ್ಯವಾದರೆ ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕರ್ಷವೂ ಅಸತ್ಯವಾಗಬೇಕಾಗುವುದು. ವಿಶೇಷವಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ. ಅಂತೂ ಅವಿಚ್ಛಿನ್ನಪರಿಮಾಣತ್ವವಿಗೀಕಾರವು ಭಗ್ನವಾಗುವುದು (3) ಹಾಗಾದರೆ ಪರಿಮಾಣಾಪರ್ಕಕ್ಕೆ ಅನಂತತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ಬಾಧಕವಿದೆ. ಹೇಗೆಂದರೆ—ಅಪರ್ಕವೆಂದರೆ ಅಲ್ಪತ್ವವು. ಅನಂತತ್ವವೆಂದರೆ ಅನಲ್ಪತ್ವವು, ವಿರುದ್ಧಗಳಿಗೆ ವಿಶೇಷಣ ವಿಶೇಷ್ಯಭಾವವು ಕೂಡಲಾರದು. ಆದುದರಿಂದ ಬಾಧಕವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ಅಪರ್ಕವೂ ಅನಂತತ್ವವು ಪ್ರತೀತವಾದಾಗ್ಯೂ ಅದನ್ನು ಬದ್ಧತೆವೆಂದರೆ, ಅನಂತತ್ವವೆಂದರೆ ಅನಲ್ಪತ್ವವಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಪರಿಚ್ಛೇದಾಭಾವರೂಪವು ಆದುದರಿಂದ ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕರ್ಷಾಪರ್ಕಗಳಿಗೆ ಸಮಾನ ಧರ್ಮವೆನ್ನುವುದು ಯುಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. (4) ಅನಂತತ್ವವೆಂದರೆ ಅನಲ್ಪತ್ವವೆಂದು ಆಗಿದ್ದರೆ ಆಗ ಉತ್ಕರ್ಷಕ್ಕೂ ವಿಶೇಷಣವು ಆಗದೇ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಪೀತಃ ಪೀತಃ ಎಂದು ಕಾಣದೆ ಇದ್ದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಅದಕ್ಕೆ ಅದೇವೇ ವಿಶೇಷಣವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಅನಂತತ್ವವೆಂದರೆ ಪರಿಚ್ಛೇದಾಭಾವವೆಂದು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ವಿಶೇಷಣ ವಿಶೇಷ್ಯಭಾವವನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಬೇಕು. ಹಾಗೆಯೇ ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿಯೂ. ಹೇಗೆ ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕರ್ಷವು ಗಗನಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ನಿರವಧಿಕವೋ ಹಾಗೆಯೇ ಪರಿಮಾಣಾಪರ್ಕವೂ ನಿರವಧಿಕವೇ ಆಗಿದೆ. ವಿಶೇಷಣ ವಿಶೇಷ್ಯಭಾವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ಯಾವ ದೋಷವೂ ಇಲ್ಲ || ೭೪ ||

ಅನಂತತ್ವವೆಂದರೆ ಅನಲ್ಪತ್ವವೆಂದಿರುವ ಬೇರೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬೇರೆ ದೃಷ್ಟಾಂತವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಬಹತ್ವಾಲ್ಪತ್ವಯೋರ್ಯಾದ್ವತ್ಸಂಖ್ಯಾಯಾಮಾಪಲಭ್ಯತೇ |

ಅನಂತತ್ವನೇಕಭಾಗಾನಾಂ ತಾವತ್ವಂ ಹೇವ ಗಣ್ಯತೇ || ೭೫ ||

ಅ || ಯದ್ವತ್=ಹೇಗೆ, ಸಂಖ್ಯಾಯಾಂ=ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ, ಬಹುತ್ವಾಲ್ಪತ್ವಯೋಃ=ಬಹುತ್ವ ಅಲ್ಪತ್ವಗಳಿಗೆ, (ವಿಶೇಷಣವಾಗಿ) ಆನಂತ್ಯಂ=ಆನಂತತ್ವವು, ಉಪಲಭ್ಯತೇ=ಬಹುತ್ವವೂ ಆನಂತವು, ಅಲ್ಪತ್ವವೂ ಆನಂತವು ಎಂದು ಹೊಂದಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, (ಹಾಗೆಯೇ ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿಯೂ.) (ಹಾಗಾದರೆ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಬಹುತ್ವ ಅಲ್ಪತ್ವಗಳಿಗೆ ಆನಂತತ್ವವು ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ. ಬಹುತ್ವವು ಪರಾರ್ಥ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಪರ್ಯವಸಿತವಾದುದು. ಅಲ್ಪತ್ವವು ಏಕಾವಧಿಕವಾದುದು. ಆದುದರಿಂದ ಈ ದೃಷ್ಟಾಂತವು ಹೇಗೆ ಕೊಡುತ್ತದೆಂದರೆ) ಏಕಭಾಗಾನಾಂ = ಒಂದೊಂದು ಭಾಗಗಳಿಗೆ, ತಾವತ್ವಂ ಏವ=ನಿರವಧಿಕತ್ವವೇ, ಹಿ=ಯಾವಕಾರಣದ್ದೆ ಶೆಯಿಂದ, ಗಣ್ಯತೇ=ಗಣನಮಾಡಲ್ಪಡುತ್ತದೋ (ಆದುದರಿಂದ ಹೀಗೆ ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುತ್ತದೆ).

ತಾ || ನ್ಯಾಯಸುಧಾ— (1) ಆನಂತತ್ವವೆಂದರೆ ಅನಲ್ಪತ್ವವಾಗಿದ್ದರೆ ಆಗ ಬಹುತ್ವಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷಣವು ಆಗದೆ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ಅದು ವಿಶೇಷಣವು ಆಗಲಾರದು. ವಿರೋಧ ಬರುವುದರಿಂದ ಅಲ್ಪತ್ವಕ್ಕೂ ವಿಶೇಷಣವು ಆಗಲಾರದು ಅದಕಾರಣ ಆನಂತತ್ವವೆಂದರೆ ಅವಚ್ಛೇದಾಭಾವವೇ ಎಂದುಗೀಕರಿಸಿ 'ಬಹುತ್ವವೂ ಅಲ್ಪತ್ವವೂ ಆನಂತವು ಎಂದು ವಿಶೇಷಣ ವಿಶೇಷ್ಯಭಾವವನ್ನು ತಿಳಿಯತಕ್ಕದು. ಹಾಗೆಯೇ ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕರ್ಷಾಪರ್ಕಗಳಿಗೂ ವಿಶೇಷಣ ವಿಶೇಷ್ಯಭಾವವನ್ನು ತಿಳಿಯತಕ್ಕದು. (2) ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಅಧಿಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಗಣಿತಶಾಸ್ತ್ರವು ಪ್ರವೃತ್ತವಾಗಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಕಲಾಸರ್ವಸ, ಪ್ರಭಾಗ, ಭಾಗಾನುಬಂಧ, ಭಾಗಾಪವಾಹ, ಭಾಗಭಾಗ, ಮೊದಲಾದ ಪ್ರಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಬಾಗಗಳೂ ನಿರವಧಿಕಗಳೆಂದು ಗಣನ ಮಾಡಲ್ಪಡುತ್ತವೆ. ಆದುದರಿಂದ ಏಕತ್ವದಿಂದಲೂ ಅಪಕ್ಯಸ್ತವಾದ ನಿರವಧಿಕವಾದ ಸಂಖ್ಯೆಯು ಇದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯತಕ್ಕದು. ಪರಾರ್ಥಕ್ಕಿಂತ ಮೇಲೆಯೂ ಸಂಖ್ಯೆ ಇದೆ ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವೇ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ಉಪಪಾದಿಸಲಿಲ್ಲ. ಇತರರಿಗೂ ಈಶ್ವರನ ಅಪೇಕ್ಷಾಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಪರಿಮಾಣಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಪರಾರ್ಥಕ್ಕಿಂತ ಮೇಲೆಯೂ ಸಂಖ್ಯೋತ್ಪತ್ತಿಯು ಕೊಡಬಹುದಷ್ಟೆ. ಆದರೆ ಗಣಕರಿಗೆ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಆ ಮೇಲೆ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ || ೭೫ ||

ಹೀಗೆ ಕಾಲ ಆಕಾಶಗಳ ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕರ್ಷಾಪರ್ಕಗಳ ಆನಂತ್ಯವನ್ನು ಸಾಕ್ಷಿಯಿಂದ ಪ್ರಸಾಧಿಸಿ ಈಗ ಈಶ್ವರನಲ್ಲಿ ಆ ಆನಂತ್ಯವನ್ನು ಆಗಮದಿಂದ ಸಾಧಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ಅಣೀಯಾಂಶ್ಚ ಮಹೀಯಾಂಶ್ಚ ಭಗವಾನಾಗಮೋದಿತಃ |
ಆನಂತ್ಯವಾಚಕಶಬ್ದೋ ದ್ವಿಧಾನಂತೈಃಪಿ ಮಾನತಾಂ || ೭೬ ||
ಯಾತಿ ನೈವ ಗುಣಾಲ್ಪತ್ವಂ ಕಾಲಾಲ್ಪತ್ವಂ ಚ ಮಾನಗಂ
ಸರ್ವಕಾಲಗತಸ್ಯಾಲ್ಪಕಾಲೋಽಸಿಸ್ಯಾವಸ್ಥಿತಃ || ೭೭ ||
ಮಹಾಗುಣಸ್ಯ ಚಾಲ್ಪೋಽಸಿ ಗುಣೋಽಸ್ಯಾದಿತಿ ಚೇದ್ಭವೇತ್ |
ತಾವತ್ವಮೇವ ನೈವ ಸ್ಯಾದ್ವೇಶೇಽಪೇಕ್ಷತನ್ನ ನೋ ಮತಂ || ೭೮ ||

ಅ || ಭಗವಾನ್=ಶ್ರೀಹರಿಯು, ಅಣೀಯಾಂಶ್ಚ, ಮಹೀಯಾಂಶ್ಚ=ಅಣುಪರಾರ್ಥದಿಂದಲೂ, ಅತ್ಯುಪವಾದವನು ಮಹತ್ವದಾರ್ಥದಿಂದಲೂ ದೊಡ್ಡವನು ಎಂದು, ಆಗಮೋದಿತಃ= 'ಅಣೋರಣೀಯಾನ್ ಮಹತೋ ಮಹೀಯಾನ್' ಎನ್ನುವ ಆಗಮದಿಂದ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟದ್ದಾನೆ. (ಬೇರೆ ಶ್ರುತಿಯೂ ಕೂಡ ಈಶ್ವರನಲ್ಲಿ ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕರ್ಷಾಪರ್ಕಗಳಿಗೆ ಆನಂತ್ಯವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತದೆನ್ನುತ್ತಾರೆ.) ಆನಂತ್ಯವಾಚಕಃ= 'ಸತ್ಯಂ ಜ್ಞಾನಮನಂತಂ ಬ್ರಹ್ಮ' ಎಂದು ಬ್ರಹ್ಮ

ನಿಗೆ ಪರಿಮಾಣಾನಂತ್ಯವನ್ನು ಹೇಳತಕ್ಕ, ಶಬ್ದಃ=ಅನಂತಶಬ್ದವು, ದ್ವಿಧಾ=ಎರಡು ಪ್ರಕಾರ, ಅಂದರೆ ಉತ್ಕರ್ಷಾಪಕರ್ಷಗಳಿಂದ, ಆನಂತ್ಯೇಷಿ=ಆನಂತ್ಯವಿಸಯದಲ್ಲಿಯೂ, ಮಾನತಾಂ=ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನು, ಯಾತಿ=ಹೊಂದುತ್ತದೆ. (ಒಂದನೇದ್ದನ್ನು ದೂಷಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಗುಣಾಲ್ಪತ್ವಂ=ಗುಣಗಳಿಂದ ಅಲ್ಪತ್ವವೂ, ಕಾಲಾಲ್ಪತ್ವಂ ಚ=ಕಾಲಾಲ್ಪತ್ವವೂ ಕೂಡ, ಮಾನಗಂ='ಅನಂತಂ ಬ್ರಹ್ಮ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಪಾದ್ಯವಾದುದು, ನೈವ=ಸರ್ವಥಾ ಆಗಲಾರದು. (೨ನೇದ್ದನ್ನು ಆಶಂಕಿಸಿ ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಸರ್ವಕಾಲಗತಸ್ಯ=ಎಲ್ಲಾ ಕಾಲಗಳಲ್ಲಿದ್ದವನಿಗೆ, ಅಲ್ಪ ಕಾಲೇಷಿ=ಅಲ್ಪಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ, ಅವಸ್ಥಿತಿಃ=ಅವಸ್ಥಾನವು, ಸ್ಯಾತ್=ಆಗುವುದು. ಮಹಾ ಗುಣಸ್ಯ = ಮಹಾಗುಣಕ್ರಿಯಾದಿಗಳುಳ್ಳವನಿಗೆ, ಅಲ್ಪೇಷಿ ಗುಣಃ = ಅಲ್ಪವಾದ ಗುಣವೂ, (ಕ್ರಿಯಾದಿಯೂ) ಸ್ಯಾತ್=ಆಗುವುದು. ಇತಿ ಚೇತ್=ಹೀಗೆ ಆಪಾದಿಸುವುದಾದರೆ, ಭವೇತ್=(ಅದು) ಆಗುವುದು. (ಹಾಗಾದರೆ ಕಾಲಾಲ್ಪತ್ವವನ್ನೂ ಗುಣಾಲ್ಪತ್ವವನ್ನೂ ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದಾದರೆ 'ನೈವಗುಣಾಲ್ಪತ್ವಂ' ಎಂದು ನಿರಾಕರಣವು ಹೇಗೆ ಎಂದರೆ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಪಕ್ಕಟೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.) ತಾವತ್ಯಮೇವ=ಅಲ್ಪತ್ಯವೇ, ನೈವ ಸ್ಯಾತ್=ಸರ್ವಥಾ ಆಗಲಾರದು. (ಎಂದು ಮೊದಲು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ.) (ಎಕೆ ಆಗಲಾರದೆಂದರೆ ಆಪಾದಕವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.) ದೇಶೇಷಿ=ಪರಿಮಾಣದಲ್ಲಿಯೂ, ಏತತ್=ಈ ಅಲ್ಪತ್ಯವೇ, ನಃ=ನಮಗೆ, ಮತಂ=ಸಮ್ಮತವಾದುದು, ನ=ಅಲ್ಲ.

ತಾ || ನ್ಯಾಯಸುಧಾ— (1) 'ಅಣೋರಣೀಯಾನ್ಮಹತೋ ಮಹೀಯಾನ್' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯಲ್ಲಿ ಈಶ್ವರನು ಅಣುಪದಾರ್ಥದಿಂದಲೂ ಅತ್ಯಣುವೆಂದೂ, ದೊಡ್ಡ ಪದಾರ್ಥದಿಂದಲೂ ಅತಿದೊಡ್ಡವನೆಂದೂ ಹೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲ್ಪಟ್ಟದ್ದಾನೆ. ಈ ಶ್ರುತಿಯಲ್ಲಿ ಅಣುಶಬ್ದದಿಂದ ಪರಮಾಣುರೂಪದ್ರವ್ಯವೇ ಮಹತ್ ಶಬ್ದದಿಂದ ಗಗನರೂಪದ್ರವ್ಯವೇ ಎನ್ನುವ ನಿಯಮವಿಲ್ಲ. ಆದ ಕಾರಣ ಯಾವುದು ಯಾವುದು ಅಪಕೃಷ್ಣಪರಿಮಾಣವುಳ್ಳದ್ದೋ ಆ ಎಲ್ಲಾದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅಪಕೃಷ್ಣಪರಿಮಾಣವುಳ್ಳವನು, ಯಾವುದು ಯಾವುದು ಉತ್ಕೃಷ್ಣಪರಿಮಾಣವುಳ್ಳದ್ದೋ ಆ ಎಲ್ಲಾದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಉತ್ಕೃಷ್ಣಪರಿಮಾಣವುಳ್ಳವನು, ಎಂದುಕ್ತವಾಯಿತು. ತಥಾಚ ಈಶ್ವರನಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕರ್ಷಾಪಕರ್ಷಗಳಿಗೆ ನಿರವಧಿಕತ್ಯವೇ ಲಭಿಸುವುದು. (2) 'ಸತ್ಯಂ ಜ್ಞಾನಮನಂತಂ ಬ್ರಹ್ಮ' ಎಂದು ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಆನಂತ್ಯವನ್ನು ಹೇಳತಕ್ಕ ಅನಂತ ಶಬ್ದವಾದರೂ ದೇಶದಿಂದಲೂ, ಕಾಲದಿಂದಲೂ, ನಸ್ತುವಿಂದಲೂ ಆನಂತ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ೧ ದೇಶಾನಂತ್ಯವೆಂದರೆ— ನಿರವಧಿಕಪರಿಮಾಣವತ್ಯವು. ೨ ಕಾಲಾನಂತ್ಯವೆಂದರೆ— ಕಾಲತ್ರಯದಲ್ಲಿರುವಿಕೆಯು. ೩ ವಸ್ತುವಿನಂತ್ಯವೆಂದರೆ— ಅಪರಿಚ್ಛಿನ್ನಸಂಖ್ಯಾಗುಣಕರ್ಮವಿಗ್ರಹವಿರುವಿಕೆಯು. ಅದರಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗ ಅನಂತಶಬ್ದವು ಪರಿಮಾಣಾನಂತ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತದೋ ಆಗ ಉತ್ಕರ್ಷಾಪಕರ್ಷಗಳಿಂದ ಆನಂತ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತದೆ. ಉತ್ಕರ್ಷಾಪಕರ್ಷಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲ. (3) ಹಾಗಾದರೆ ಕಾಲದಿಂದಲೂ, ಗುಣದಿಂದಲೂ ಆನಂತ್ಯವನ್ನು ಹೇಳತಕ್ಕ ಅನಂತಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಅಲ್ಪಕಾಲತ್ವವೂ, ಅಲ್ಪಗುಣತ್ವವೂ ಅರ್ಥವಾಗುವುದು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಅನಂತಶಬ್ದಾರ್ಥದಿಂದ ವಿಶೇಷವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಅಲ್ಪಪರಿಮಾಣವತ್ಯವೂ ಅರ್ಥವಾಗದೆ ಹೋಗುವುದು. ಎಂದರೆ— ಕಾಲದಿಂದಲೂ, ಗುಣದಿಂದಲೂ ಅಲ್ಪತ್ವವನ್ನು ಆಪಾದಿಸಬೇಕೆಂದರೆ ಎಂತಹುದದು? ೧ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಅಲ್ಪಗುಣಗಳೇ ಇವೆ, ಹೆಚ್ಚು ಗುಣಗಳಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಯೇ ಅಲ್ಪಕಾಲೀನವೇ ಆದ ಸತ್ತಾ ಇರುತ್ತದೆ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸತ್ತಾ ಇರುವುದಿಲ್ಲ

ವೆಂದೋ, ೨ ಅಥವಾ ಸರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿದ್ದವನಿಗೆ ಅಲ್ಪಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಅವಸ್ಥಿತಿಯು ಇರುವುದು. ಮಹಾಗುಣಗಳುಳ್ಳವನಿಗೆ ಅಲ್ಪಗುಣವೂ ಇರುವುದು ಎಂದೋ, ಇದರಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನೇದ್ದನ್ನು 'ನೈವ ಗುಣಾಲ್ಪತ್ವಂ' ಎನ್ನುವುದರಿಂದ ದೂಷಿಸಿದರು. ೨ನೇದ್ದನ್ನು ಆಶಂಕಿಸಿಕೊಂಡು 'ಸರ್ವಕಾಲ ಗತಸ್ಯ' ಎನ್ನುವುದರಿಂದಂಗೀಕರಿಸಿದರು || ೭೬ || ೭೭ || ೭೮ ||

ಹಾಗಾದರೆ ಈಶ್ವರಾದಿಗಳಿಗೆ ನಿರವಧಿಕವಾದ ಉತ್ಕೃಷ್ಟ ಅಪಕೃಷ್ಟ ಪರಿಮಾಣವು ಇದೆ ಎಂದು ಸಮರ್ಥಿಸಿದ್ದು ಆಯುಕ್ತವು. ಸೂತ್ರಕಾರರು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಅಂತೂ ಅಪ ಸಿದ್ಧಾಂತವು. ಹೇಗೆಂದರೆ— ಮುದ್ದೋಘವದ್ವ್ಯಾ ಎನ್ನುವ ಸೂತ್ರವು 'ಸಂಖ್ಯಾಪರಿಮಾಣಗಳನ್ನು ಅವರೇ ಅಂಗೀಕರಿಸಿರುವುದರಿಂದ ವಿಜಾತೀಯಗಳಿಗೂ ಕಾರ್ಯಕಾರಣಭಾವವಿದೆ ಎಂದುಪ ಪಾದಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದಾಗಲೀ, ಆಕಾಶಾದಿಗಳಲ್ಲಿಯೇ ನಿರವಚ್ಛಿನ್ನವಾದ ಉತ್ಕೃಷ್ಟವು ಪರಮಾಣು ಗಳಲ್ಲಿಯೇ ನಿರವಚ್ಛಿನ್ನವಾದ ಪರಿಮಾಣಾಪಕರ್ಷವು ಎಂದುಪಪಾದಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದಾಗಲೀ ಸಮರ್ಥಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ—

ಮೂ || ಮಹತೋಲ್ಲತ್ವಮಸಿ ಹಿ ವೈವೇಕಮವತ್ಪ್ರಾಪ್ತವೇದವಿತ್ |

ಯದ್ಬಲ್ಲದೇಶಸಂಸ್ಥಾನಂ ನ ಸರ್ವತ್ರಾಪಿ ನೋ ಭವೇತ್ || ೭೯ ||

ಸ್ಥಿತಸ್ಯ ಹ್ಯಲ್ಪದೇಶೇಷು ಸರ್ವಗತ್ವಂ ಭವೇದ್ಭ್ರಂವಂ |

ಏಕತ್ರಾಪ್ಯನವಸ್ಥಸ್ಯ ಕುತ ಏವಾಬಿಲಸ್ಯತಾ || ೮೦ ||

ಶೂನ್ಯತ್ವಮೇವ ತಸ್ಯಸ್ಯಾದ್ಯಸ್ಯೈಕತ್ರಾಪಿ ನ ಸ್ಥಿತಿಃ |

ಅತೋ ನಾಣುತ್ತವಿಶ್ರಾಂತಿರ್ನ ಮಹತ್ವಸ್ಯ ಚ ಕ್ವಚಿತ್ || ೮೧ ||

ಅ || ಮಹತಃ = ನಿರವಧಿಕ ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕೃಷ್ಟವಿದ್ದವನಾದಾಗ್ಯೂ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ, ಅಲ್ಪತ್ವಮಸಿ=ಅಲ್ಪಪರಿಮಾಣವತ್ವವೂ ಕೂಡ, ವೈವೇಕಮವತ್= 'ಅರ್ಭಕೌಕ್ಸತ್ವಾತ್ತ್ವದ್ವೈಪದೇಶಾ ನೈತಿಚೇನ್ನನಿಜಾಯ್ತತ್ವದೇವಂ ವೈವೇಕಮವತ್ತ್ವ' ಎನ್ನುವ ಸೂತ್ರದಿಂದ ಆಕಾಶವನ್ನು ದೃಷ್ಟಾಂತೀಕರಿಸಿಕೊಂಡು, ವೇದವಿತ್= ಸೂತ್ರಕಾರರು, ಪ್ರಾಪ್ತ=ಹೇಳಿದರು, (ಅದುದರಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೂ ಆಕಾಶಕ್ಕೂ ನಿರವಧಿಕವಾದ ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕೃಷ್ಟ ಅಪಕರ್ಷವಿದೆಯೆನ್ನುವುದು ಸೂತ್ರಕಾರರ ಸಿದ್ಧಾಂತವು ಆಗಿಯೇಆಗುತ್ತದೆ.) (ಮತ್ತು ಯಾವ ಅರ್ಥವು ನಿರವಕಾಶಪ್ರಮಾಣ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆಯೋ, ಯಾವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಅನಿಷ್ಟವಿದೆಯೋ ಅವಿಲ್ಲವೂ ಸೂತ್ರಕಾರರ ಸಿದ್ಧಾಂತವೇ. ಅದರಲ್ಲಿ ಕಾಲಾಕಾಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಈಶ್ವರನಲ್ಲಿಯೂ ನಿರವಧಿಕವಾದ ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕೃಷ್ಟಾಪಕರ್ಷವಿದೆ ಎನ್ನುವುದು ಸಾಕ್ಷಿಯಿಂದಲೂ 'ಸುಷೋಣಂತಃ' 'ಅಣೋರಣೀಯಾನ್' 'ಸತ್ಯಂಜ್ಞಾನಮನಂತಾಬ್ರಹ್ಮ' ಇವುಮೊದಲಾದ ಆಗಮಗಳಿಂದಲೂ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆಎಂದುಕ್ತ ವಾಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾದರೆ ಬಾಧಕವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ಯದಿ=ಯಾವಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, (ಕಾಲಾದೇಃ=ಕಾಲಮೊದಲಾದುದಕ್ಕೆ) ಅಲ್ಪದೇಶಸಂಸ್ಥಾನಂ=ಅಲ್ಪದೇಶದಲ್ಲಿರುವಿಕೆಯು, ನ ಭವೇತ್=ಆಗಲಾರದೋ, (ಹಾಗಾದರೆ) ಸರ್ವತ್ರಾಪಿ=ಸರ್ವಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಸಂಸ್ಥಾನಂ=ಇರುವಿಕೆಯು, ನೋಭವೇತ್=ಆಗಲಾರದು, (ಅಂದರೆ ಕಾಲಾದಿಗಳಿಗೆ ಸರ್ವಗತತ್ವವನ್ನು ಪರರು ಅಂಗೀಕರಿಸಿರುವರು. ಸರ್ವಗತತ್ವವೆಂದರೆ ಎಲ್ಲಾದೇಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇರುವಿಕೆಯು. ತಥಾಚ ಕಾಲಾದಿಗಳಿಗೆ ಅಲ್ಪ ಅಲ್ಪತರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಥಾನವಿಲ್ಲವಾದರೆ ಆಗ ಎಲ್ಲಾಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಅವಸ್ಥಿತಿಯೂ ಇರಲಾರದು. ಏಕೆಂದರೆ) ಅಲ್ಪದೇಶೇಷು=ಅಲ್ಪದೇಶಗಳಲ್ಲಿ, ಸ್ಥಿತಸ್ಯಧ್ರುವಂ=ಇದ್ದವನಿ

ಗೇನೇ, ಸರ್ವಗತ್ಯಂ = ಸರ್ವತ್ರ ಇರುವಿಕೆಯು, ಭವೇತ್ = ಆಗುವುದು, ಹಿ = ಪ್ರಸಿದ್ಧವು. (ಹೇಗೆ ಒಂದೊಂದು ವರ್ಣವನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸುವವನಿಗೇನೇ ಸರ್ವವೇದೋಚ್ಚಾರಣವು, ಒಂದೂ ವರ್ಣವನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸದೆ ಇದ್ದವನಿಗೆ ಸರ್ವವೇದೋಚ್ಚಾರಣವಾಗಲಾರದೋ ಹಾಗೆಯೇ ಅಲ್ಪಾಲ್ಪತರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಇದ್ದವನಿಗೇನೇ ಸರ್ವದೇಶಗತತ್ವವು ಆಗುವುದು.) ಏಕತಾಪಿ = ಒಂದೊಂದು ದೇಶದಲ್ಲಿಯೂ, ಅನವಸ್ಥ ಸ್ಯ = ಇಲ್ಲದಿದ್ದವನಿಗೆ, ಅಖಿಲಸ್ಥತಾ = ಅಖಿಲದೇಶಗಳಲ್ಲಿರುವಿಕೆಯು, ಕೌತಏವ = ಹೀಗೆತಾನೇ, ಭವೇತ್ = ಆಗುವುದು. (ಅಲ್ಪ ಅಲ್ಪತರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಸರ್ವಗತತ್ವವಿಲ್ಲವೆಂದಾಗಬೇಕಾಗುವುದು ಎಂದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಶಶವಿಷಾಣಾದಿಗಳಂತೆಯೇ ಸತ್ಯವೂ ಇಲ್ಲದೆಹೋಗುವುದೆನ್ನುತ್ತಾರೆ.) ಯಸ್ಯ = ಯಾವುದಕ್ಕೆ, ಏಕತಾಪಿ = ಒಂದುಕಡೆಯಲ್ಲಿಯೂ, ಸ್ಥಿತಿಃ = ಸ್ಥಿತಿಯು, ನ = ಇಲ್ಲವೋ, ತಸ್ಯ = ಅದಕ್ಕೆ, ಶೂನ್ಯತ್ವಮೇವ = ಸರ್ವಥಾ ಇಲ್ಲದಿರುವಿಕೆಯೇ, ಸ್ಯಾತ್ = ಆಗುವುದು. (ಎವಂಚ ಕಾಲಾದಿಗಳಿಗೆ ಅಲ್ಪ ಅಲ್ಪತರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಅವಸ್ಥಿತಿಯಿದ್ದರೆ ಅಲ್ಪ ಅಲ್ಪತರ ಪರಿಮಾಣವೂ ಆವಶ್ಯಕವೇ, ಆದಕಾರಣ ನಿರವಧಿಕ ಪರಿಮಾಣಾಪರ್ಕಸ್ಯ ಸಿದ್ಧಿಯಾಗುವುದು. ನಿರವಧಿಕ ಉತ್ಕರ್ಷವನ್ನು ಪರರೂ ಅಂಗೀಕರಿಸಿರುವರು. ಆದಕಾರಣ ಅದನ್ನು ವ್ಯತ್ಯಾಸಪಡಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಬಾಧಕವನ್ನು ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಪರಮ ಮಹತ್ವವಿಲ್ಲವಾದರೆ ಸರ್ವಗತತ್ವವೂ ಕೂಡಲಾರದು.) (ಕಾಲಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕರ್ಷಾಪರ್ಕಗಳ ಆನಂತ್ಯವನ್ನೂ ಉಪಪಾದಿಸಿ ಉಪಸಂಹಾರ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ) ಅತಃ = ಆದಕಾರಣ, ಅಣುತ್ವವಿಶ್ರಾಂತಿಃ = ಅಣುತ್ವಕ್ಕೆ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯು, ನ = ಇಲ್ಲ, ಮಹತ್ವಸ್ಯಚ = ಮಹತ್ವದ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯೂ, ಕ್ವಚಿತ್ = ಎಲ್ಲಿಯೂ (ಕಾಲ ಆಕಾಶ ಈಶ್ವರರಲ್ಲಿಯೂ,) ನ = ಇಲ್ಲ. || ೭೯ || ಅಂ || ೮೦ ||

ಕಾಲ ಆಕಾಶ ಈಶ್ವರರಲ್ಲಿ ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕರ್ಷ ಅಪರ್ಕಗಳಿಗೆ ಆನಂತ್ಯವಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಪ್ರಕೃತಿಯೆಂದಲಾದ ಸರ್ವಗತವಾದ ಪರಮ ಮಹತ್ತಾದ ಬೇರೆ ದ್ರವ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಆನಂತ್ಯವಿದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಉಭಯಾನಂತ್ಯಯುಕ್ತಸ್ಯಾದ್ಯದಿ ಮುಖ್ಯಂ ಮಹದ್ಭವೇತ್ |

ತಚ್ಚ ಬ್ರಹ್ಮ ಪರಂ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಪರ್ವಾನಂತ್ಯಯುತಂ ಸದಾ || ೮೨ ||

ಅ || ಉಭಯಾನಂತ್ಯಯುಕ್ತ = ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕರ್ಷಾಪರ್ಕಗಳ ಆನಂತ್ಯದಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದು. ತಸ್ಮಾತ್ = ಕಾಲಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ನ್ಯಾಯದಿಂದ, ಯದಿ = ಯಾವಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಮುಖ್ಯಂ ಮಹತ್ = ಪರಮಮಹತ್ತಾದುದು. ಭವೇತ್ = ಆಗುವುದೋ, (ಅಂದರೆ ಕಾಲಾದಿಗಳಿಗೂ ಆನಂತ್ಯವಿದ್ದರೆ, ಹಾಗಾದರೆ 'ಸತ್ಯಂ ಜ್ಞಾನಮನಂತಂ ಬ್ರಹ್ಮ' ಎಂದು ಆನಂತ್ಯವು ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಲಕ್ಷಣವೆಂದು ಹೇಗೆ ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೆ? ಅತಿನ್ಯಾಪ್ತವಾದುದು ಲಕ್ಷಣವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ—) (ಯದ್ಯಪಿ ಕಾಲಾದಿಗಳೂ ಅನಂತವೇ. ಆದಾಗ್ಯೂ) ಬ್ರಹ್ಮಪರಂ = ಬ್ರಹ್ಮವೇ, ಸಾಕ್ಷಾತ್ = ಪರಾರ್ಥನಿತ್ಯವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಆನಂತ್ಯವಿದ್ದ ಪ್ರಯುಕ್ತ, ತತ್ ಚ = ಅನಂತವೆಂದು ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಸದಾ = ಯಾವಾಗಲೂ, ಸರ್ವಾನಂತ್ಯಯುತಂ = ಎಲ್ಲಾದಕ್ಕೂ ಆನಂತ್ಯದಿಂದ ಯುಕ್ತವಾದುದು. ಅಂದರೆ ಈ ಶ್ರುತಿಯಲ್ಲಿ ಆನಂತ್ಯಮಾತ್ರವು ಲಕ್ಷಣವೆಂದು ಹೇಳಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ ಮತ್ತೆ ದೇಶದಿಂದಲೂ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಗುಣಾದಿಗಳಿಂದಲೂ ಬ್ರಹ್ಮನೇ ಅನಂತನು. ದೇಶತಃ ಕಾಲತಶ್ಚೈವ ಗುಣತಶ್ಚ ತ್ರಿಧಾ ತತಿಃ | ಸಾ ಸಮಸ್ತಾ ಹರೀರೇವ ನ ಹ್ಯನ್ಯೇ ಪೂರ್ಣಸದ್ಗುಣಾಃ, ಎಂದು ಶ್ರುತಿಯು || ೮೨ ||

ಪರಮಾಣುವಿನಲ್ಲಿಯೂ ಪರಿಮಾಣಾಪರ್ಕ ತಾರತಮ್ಯಕ್ಕೆ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯು ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಅದು ಅಯುಕ್ತವು. ಪರಿಮಾಣವು ದ್ರವ್ಯವನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದು. ಪರಮಾಣುವಿನಿಂದಲೂ ಅಪಕೃಷ್ಟವಾದ ಪರಿಮಾಣವನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿಕೊಂಡು ಇರುವ ದ್ರವ್ಯವು ಇಲ್ಲ ಎಂದರೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೊಡದು. ಪರಮಾಣುವಿಗೆ ಭಾಗಗಳು ಇವೆ. ಭಾಗಗಳಿಗೂ ಭಾಗವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ಪರಮಾಣುಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯು ಇಲ್ಲ. ಅವಿಶ್ರಾಂತವಾದ ಭಾಗ ಪರಂಪರೆಯು ಯಾವುದರಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾಯಿತೆಂದರೆ ಸಾಕ್ಷಿರೂಪ ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾಯಿತೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸಾಕ್ಷಿಯನ್ನುವ ಪ್ರಮಾಣವೇ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುವವನಿಗೆ ಬಾಧಕವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಯದಿ ಸಾಕ್ಷೀ ಸ್ವಯಂ ಭಾತೋ ನ ಮಾನಂ ಕೇನ ಗಮ್ಯತೇ |

ಅಕ್ಷಜಾದೇಶೈ ಮಾನತ್ರಮನವಸ್ಥಾನ್ಯಥಾ(ಥವಾ) ಭವೇತ್ || ೮೩ ||

ಅತಃ ಸರ್ವಪದಾರ್ಥಾನಾಂ ಭಾಗಾಃ ಸಂತ್ಯೇವ ಸರ್ವದಾ |

ಸರ್ವದಿಕ್ಷ್ವಸಿ ಸಂಬಂಧಾದವಿಭಾಗಃ ಪರಾಣುತಾ || ೮೪ ||

ಅ || ಸ್ವಯಂಭಾತಃ = ಸ್ವಯಂಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾದ, ಸಾಕ್ಷೀ ಮಾನಂ = ಸಾಕ್ಷಿಯನ್ನುವ ಪ್ರಮಾಣವು, ಯದಿ=ಯಾವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ನ=ಇಚ್ಛೆ ಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲವೋ, (ತದಾ=ಆಗ) ಅಕ್ಷಜಾದೇಶಃ=ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ವೇದಲಾದ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ, ಮಾನತ್ವಂ=ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು, ಚ=ಮತ್ತು ಬಾಹ್ಯಾಕಾಶಾದಿಗಳೂ ಅಂತರಸುಖಾದಿಗಳೂ ಕೂಡ, ಕೇನ = ಯಾವ ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ ಗಮ್ಯತೇ=ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುತ್ತವೆ. (ಅದನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಡತಕ್ಕ ಪ್ರಮಾಣಾಂತರವೇ ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಯಾವ ಪ್ರಮಾಣದಿಂದಲೂ ತಿಳಿಯಲ್ಪಡಲಾರದು. ಅದು ಬೇಡವೆಂದನ್ನಕೊಡದು. ವ್ಯವಹಾರವೇ ಇಲ್ಲವೆಂದಾಗಬೇಕಾಗುವುದು.) (ಹಾಗಾದರೆ ಸಾಕ್ಷಿಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸದೆ ಇದ್ದವನಿಗೆ ಇದು ಬಾಧಕವಾಗಲಿ, ಸಾಧಕವಾಗುವುದೆಂದರೆ— ‘ಸ್ವಯಂಭಾತಃ’=ಯಾವನು ಸ್ವಯಂ ಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾದಾಗ್ಯೂ ಸಾಕ್ಷಿವಿಷಯದಲ್ಲಿ ವಿಪ್ರತಿಪತ್ತಿಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾನೋ, ಆತನನ್ನು ‘ಅಕ್ಷಜಾದೇವ್ಮಾನತ್ವಂ ಸಪ್ರಮಾಣಕಂ ವಸ್ತುತ್ವತ್ ಘಟವತ್’ ಎಂದು ಪ್ರಸಂಗ ಸೂಚಿತವಾದ ಅನುಮಾನದಿಂದ ಬೋಧಿಸಬೇಕು.) (ಸಾಕ್ಷಿಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸದೆ ಇದ್ದರೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾದಿ ಜ್ಞಾನಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಅಪ್ರಾಮಾಣಿಕವೆಂದಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಫಲವತ್ತಾದ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸತಕ್ಕ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಥ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವಿಕೆಯಿಂದಾಗಲೀ ತಜ್ಞತೀಯತ್ವದಿಂದಲಾಗಲೀ ಎಂಬುವ ಅನುಮಾನದಿಂದ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಸಿದ್ಧಿಸುವುದೆಂದರೆ—) ಅನ್ಯಥಾ=ಸಾಕ್ಷಿಯಿಂದ ಇತರವಾದ ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ ವೇದ್ಯತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ, ಅನವಸ್ಥಾ=ಅನವಸ್ಥೆಯು, ಭವೇತ್=ಆಗುವುದು. (ಸಾಕ್ಷಿಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನು ಮತ್ತೊಂದರಿಂದ ಗ್ರಹಿಸಬೇಕಾಗುವುದರಿಂದ ಅನವಸ್ಥೆಯೇ ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಡದು. ಸಾಕ್ಷಿಯೂ ಸ್ವಪ್ರಕಾಶವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ತನ್ನನ್ನೂ ತನ್ನ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನೂ ತಾನೇ ಗ್ರಹಿಸುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಿಂದ ‘ಸ್ವಯಂಭಾತಃ’ ಎಂದು.) ಅತಃ=ಸಾಕ್ಷಿಯದ್ದೆಲೆಯಿಂದ, ಸರ್ವಪದಾರ್ಥಾನಾಂ=ಎಲ್ಲಾ ಪದಾರ್ಥಗಳಿಗೆ, ಪರಮಾಣುವಿಗೂ ಪರಮಾಣುಭಾಗಗಳಿಗೂ, ಭಾಗಾಃ=ಭಾಗಗಳು, ಸಂತ್ಯೇವ=ಇವೆ. (ಎಂದು ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು.) ಅಥವಾ ‘ಸರ್ವಪದಾರ್ಥಾನಾಂ’ ಎನ್ನುವುದರಿಂದ ‘ಪರಮಾಣುಃ ಸಭಾಗಃ ಪದಾರ್ಥತ್ವತ್ ಘಟವತ್’ ಎನ್ನುವ ಅನುಮಾನವು ಸೂಚಿತವಾಯಿತು.) (ಅನುಮಾನಾಂತರವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ಸರ್ವದಾ=ಎಕಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಸರ್ವದಿಕ್ಷು=

ಎಲ್ಲಾ ದಿಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ದ್ರವ್ಯಗಳಿಂದ ಸಂಬಂಧಾದಪಿ = ಸಂಯೋಗದ್ವಿಶೇಷಿಯಿಂದಲೂ ಕೂಡ, ಭಾಗಾಃ = ಭಾಗಗಳು, ಸಂತೀತಿ = ಇವೆ ಎಂದು, (ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುತ್ತವೆ.) ('ತಥಾಚ ಪರಮಾಣುಃ ದಶಭಾಗವಾನ್ ಯುಗಪತ್ ದಶಮೂರ್ತಸಂಯೋಗಿತೃತ್ ಪಟವತ್' ಎಂದು ಅನುಮಾನವು ಉಕ್ತವಾಯಿತು.) (ಹಾಗಾದರೆ 'ಪರಮಾಣುಃ ಸಾವಯವಃ' ಎಂದು ಸ್ವವ್ಯಾಹತಿಗೆ ಮುಖ್ಯವಾದ ಉದಾಹರಣೆಯು. ಯಾವುದು ಎಲ್ಲಾ ದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅಪಕೃಷ್ಣವಾಗಿದೆಯೋ ಯಾವುದಕ್ಕಿಂತ ಮುಖ್ಯವಾದ ಅಣುವು ಇಲ್ಲವೋ ಅದನ್ನು ಪರಮಾಣುವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಅದಕ್ಕೂ ಅವಯವವಿದ್ದರೆ ಅವಯವಿಯದ್ದೆ ಶೇಷಿಯಿಂದ ಅವಯವಗಳಿಗೆ ಅಪಕೃಷ್ಣಪರಮಾಣವತ್ವವು ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಹೇಗೆ ತಾನೇ ವ್ಯಾಹತಿಯಿಲ್ಲದಿರುವುದೆಂದರೆ) ಅವಿಭಾಗಃ = ವಿಭಾಗವಿಲ್ಲದಿರುವುದು, ಪರಾಣುತಾ = ಪರಮಾಣುಶಬ್ದ ಪ್ರವೃತ್ತಿನಿಮಿತ್ತವು. ಅಂದರೆ — ನೀವು ಹೇಳಿದ್ದು ಪರಮಾಣು ಪದಪ್ರವೃತ್ತಿನಿಮಿತ್ತವಾಗಿದ್ದರೆ ಈ ವಿರೋಧವು ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಇಲ್ಲ. ಪರಮಾಣುವಿಗೆ ಅವಯವಗಳಿವೆ ಎಂದು ಸಾಕ್ಷಿಸಿದ್ದವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ವಿರೋಧವು ಕೂಡಲಾರದು. ಮತ್ತೆ ಅವಿಭಾಗವೇ ಪರಮಾಣು ಪದಪ್ರವೃತ್ತಿನಿಮಿತ್ತವು. ಆದಕಾರಣ ವ್ಯಾಹತಿ ಇಲ್ಲ ತಥಾಚ ಯಾವುದಕ್ಕೆ ವಿಭಿನ್ನ ಅವಯವಗಳಿದ್ದರೂ ಅವುಗಳಿಗೆ ವಿಭಾಗವು ಯಾವಾಗಲೂ ಆಗಲಿಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅದು ಪರಮಾಣುವು. ಅಥವಾ ಯಾವುದಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಅವಯವ ಹೊರತು ಸ್ವತಂತ್ರವಾದ ಅವಯವರೂಪವಾದ ಅಪಕೃಷ್ಣಪರಮಾಣವುಳ್ಳ ವಸ್ತು ಇಲ್ಲವೋ ಅದು ಪರಮಾಣುವು || ೮೩ || ೮೪ ||

ಸೂತ್ರಕಾರರು ಪರಿಮಾಣಾಸಮವಾಯಿಕಾರಣ ವಿಸಯದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೊಂದು ದೂಷಣವನ್ನು ಹೇಳಿರುವರೋ, ಅದು ಉಪಲಕ್ಷಣವಾತ್ರವು. ಬೇರೆ ಕಡೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಅಸಮವಾಯಿಕಾರಣವಿಸಯದಲ್ಲಿ ದೂಷಣಗಳನ್ನು ತಾನೇ ಊಹಿಸಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಿಂದ ದ್ರವ್ಯಗಳಿಗೆ ಅಸಮವಾಯಿಕಾರಣವಾದ ಸಂಯೋಗವಿಸಯದಲ್ಲಿ ಅನ್ಯಥಾಪ್ರತಿಪತ್ತಿಯನ್ನು (ದ್ವೈತಕಾದಿಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ವಿಸಯವೈಪರೀತ್ಯದಿಂದ ಅಂಗೀಕಾರವನ್ನು) ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆ —

ಮೂ || ತತ್ಸಂಯೋಗಾದನಿಯತಾತ್ಮದಾರ್ಥಾನಾಂ ಜನಿರ್ಭವೇತ್ |

ದ್ವಯೋರೇವ ತು ಸಂಯೋಗ ಇತಿ ಕೇನಾವಸೀಯತೇ || ೮೫ ||

ಅ || (ಅವಯವ ಸಂಯೋಗವು ದ್ರವ್ಯಗಳಿಗೆ ಅಸಮವಾಯಿಕಾರಣವು ಎಂದು ಹೇಳುವ ವೈಶೇಷಿಕಾದಿಗಳು ಪರಮಾಣುವಿನಿಂದ ಕಾರ್ಯವು ಹುಟ್ಟುವ ವಿಸಯದಲ್ಲಿ ಸಜಾತೀಯಗಳೇ ಆದ ಎರಡೇ ಪರಮಾಣುಗಳ ಸಂಯೋಗಕ್ಕೆ ಅಸಮವಾಯಿಕಾರಣತ್ವವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅದನ್ನು ನಂಬಕೂಡದು. ಮತ್ತೆ) ಅನಿಯತಾತ್ = ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ನಿಯಮವಿಲ್ಲದಿರುವ, ತತ್ಸಂಯೋಗಾತ್ = ಆ ಕಾರಣಗಳ ಸಂಯೋಗದ್ವಿಶೇಷಿಯಿಂದ, ಪದಾರ್ಥಾನಾಂ = ಪದಾರ್ಥಗಳ, ಜನಿಃ = ಉತ್ಪತ್ತಿಯು, ಭವೇತ್ = ಆಗುವುದು. ದ್ವಯೋರೇವ ತು = ಎರಡು ಸಜಾತೀಯಗಳೇ ಆದ ಪರಮಾಣುಗಳಿಗೆ, ಸಂಯೋಗಃ = ಸಂಯೋಗವು, (ಆದಿಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಅಸಮವಾಯಿಕಾರಣವು) ಇತಿ = ಹೀಗೆ, ಕೇನ = ಯಾವ ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ, ಅವಸೀಯತೇ = ನಿಶ್ಚಯಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ.

ತಾ || ನ್ಯಾಯಸುಧಾ — (1) ಕೆಲವು ಕಾರ್ಯವು ಎರಡು ಪರಮಾಣುಗಳ ಸಂಯೋಗದ ಶೇಷಿಯಿಂದ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಅದು ದ್ವೈತಕವೆನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಮೂರು ಪರಮಾಣುಗಳ ಸಂಯೋಗ

ದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ್ದು ತ್ರ್ಯಣುಕವೆನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ನಾಲ್ಕು ಪರಮಾಣುಗಳಿಂದ ಆರಬ್ಬನಾದುದು ಚತುರಣುಕವು. ಹೀಗೆಯೇ ಇತರವಾದುದನ್ನು ತಿಳಿಯತಕ್ಕದ್ದು. (2) ಹಾಗೆಯೇ ಕೆಲವು ಕಾರ್ಯಗಳು ಸಜಾತೀಯಗಳಾದ ಪರಮಾಣುಗಳ ಸಂಯೋಗದಿಂದಲೂ ಕೆಲವು ವಿಜಾತೀಯಗಳಾದ ಪರಮಾಣುಗಳ ಸಂಯೋಗದಿಂದಲೂ ಹುಟ್ಟುತ್ತವೆ. (3) ಹೀಗೆಯೇ ಕೆಲವು ಕಾರ್ಯಗಳು ಪರಮಾಣುಗಳ ಸಂಯೋಗದಿಂದಲೇ, ಕೆಲವು ಪರಮಾಣು ದ್ವ್ಯಣುಕಗಳ ಸಂಯೋಗದಿಂದಲೇ ಹುಟ್ಟುತ್ತವೆ. ಹೀಗೆಯೇ ಸಜಾತೀಯಗಳೇ ಆದ ಮೂರೇ ದ್ವ್ಯಣುಕಗಳಿಂದ ತ್ರ್ಯಣುಕವು ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಇತ್ಯಾದಿಪ್ರಕಾರ ತಿಳಿಯತಕ್ಕದ್ದು. ಹೀಗೆಯೇ ದ್ವ್ಯಣುಕಕಾರ್ಯೋತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ನಿಯಮವಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿಯತಕ್ಕದ್ದು. ಏಕೆಂದರೆ ಹಿಂದಿನ ನಿಯಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವೇ ಇಲ್ಲ || ೮೫ ||

ಹಾಗಾದರೆ ಸಜಾತೀಯ ಸಂಯೋಗವೇ ಆರಂಭಕವು ಎನ್ನುವ ನಿಯಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲವೆಂದಲ್ಲ. ಪರಮಾಣು ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಗಂಧಾದಿಗಳ ಉತ್ಪತ್ತಿಯೇ ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವಾಗಿದೆ. ಹೇಗೆಂದರೆ — ಪಾರ್ಥಿವ ಜಲೀಯ ಪರಮಾಣುಗಳಿಂದ ಒಂದು ಕಾರ್ಯವು ಹುಟ್ಟುವುದಾದರೆ ಆಗ ಅದು ಗಂಧರಹಿತವಾಗಿಯೂ ಸ್ವೇಹರಹಿತವಾಗಿಯೂ ಆಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಪಾರ್ಥಿವ-ತೈಜಸಪರಮಾಣುಗಳಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ್ದು ಗಂಧರಹಿತವಾಗಿಯೂ ರೂಪರಹಿತವಾಗಿಯೂ ಆಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಒಂದಕ್ಕೆ ಗಂಧಾದ್ಯಾರಂಭಕತ್ವವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಗಂಧಾದಿಗಳು ಹುಟ್ಟುವುದರಿಂದಲೇ ಸಜಾತೀಯ ಸಂಯೋಗಕ್ಕೆ ಆರಂಭಕತ್ವವು ಸಿದ್ಧಿಸುತ್ತದೆಂದರೆ —

ಮೂ || ಕಾರಣಸ್ಯ ಗುಣಾಸ್ತೇನ ಭವೇಯುಃ ಕಾರ್ಯಗಾ ಅಪಿ |

ತಾರತಮ್ಯೇನ ಸರ್ವೇಷು ಮಹಾಂತಶ್ಚಾಣುಮೋ ಯತಃ || ೮೬ ||

ಅ || ತೇನ = 'ದ್ವಯೋರೇವ ಸಂಯೋಗಃ' ಎನ್ನುವ ನಿಯಮವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ, ಕಾರಣಸ್ಯ ಗುಣಾಃ = ಕಾರಣದಲ್ಲಿ ಗಂಧಮೊದಲಾದ ಗುಣಗಳು ಸಜಾತೀಯಗಳಾಗಿ, ಕಾರ್ಯಗಾ ಅಪಿ = ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಗಂಧಾದಿಗಳಿಗೆ ಆರಂಭಕಗಳೂ ಕೂಡ, ಭವೇಯುಃ = ಆದಾವು. ಯತಃ = ಯಾವಕಾರಣದ್ದೆಂಬುದು, ತಾರತಮ್ಯೇನ = ತರತಮಭಾವದಿಂದ, ಸರ್ವೇಷು = ಎಲ್ಲಾ ಅರ್ಥಗಳೂ, ಮಹಾಂತಶ್ಚ = ಮಹತ್ವಗಳೆಂದೂ, ಅಣವಶ್ಚ = ಅಣುಗಳೆಂದೂ (ಸಮರ್ಥಿತಗಳಾಗಿವೆ).

ತಾ || ನ್ಯಾಯಸುಧಾ — (1) ಎರಡೇ ಪರಮಾಣುಗಳ ಸಂಯೋಗವು ಕಾರ್ಯಾರಂಭಕವು ಎನ್ನುವ ನಿಯಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವಿದ್ದರೆ ವಿಜಾತೀಯಾರಂಭಕತ್ವದಲ್ಲಿ ಬಾಧಕವು ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಇಲ್ಲ. ತಥಾಚ ಅನೇಕ ವಿಜಾತೀಯಗಳಾದ ಪರಮಾಣುಗಳ ಸಂಯೋಗದ್ದೆಂಬುದು ಕಾರ್ಯಾರಂಭವಾಗುವಾಗ ಕಾರಣದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಗಂಧಮೊದಲಾದ ಗುಣಗಳು ಸಜಾತೀಯಗಳಾಗಿ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಗಂಧಾದಿಗಳಿಗೆ ಆರಂಭಕಗಳೂ ಕೂಡ ಆಗುವವು. ದೋಷವೇನು? ಇದು ಪರಮತದ ರೀತಿಯಾಗಿ. ವಸ್ತುತಸ್ತು ಕಾರಣಗಳೇ ಕಾರ್ಯಕಾರವಾಗಿ ಹುಟ್ಟುವುದರಿಂದ ಕಾರಣಗುಣಗಳೇ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿರತಕ್ಕವುಗಳು ಆಗುವವು. ಅಂತೂ ವಿಜಾತೀಯಾರಂಭಕತ್ವವಿದ್ದರೂ ದೋಷವಿಲ್ಲ. (2) ಆದರೆ ಅನೇಕ ಪರಮಾಣುಗಳ ಸಂಯೋಗಕ್ಕೆ ಆರಂಭಕತ್ವವಿದ್ದರೆ ಇದು ಆಗಬಹುದು. ಹೀಗೆ ಇಲ್ಲ. 'ಆರಂಭಕಸಂಖ್ಯಾಪ್ರಕರ್ಷತಾರತಮ್ಯಂ ಕೃಚ್ಛಿದ್ರಾಂತಂ ತಾರತಮ್ಯತ್ವಾತ್ ಪರಿಮಾಣತಾರತಮ್ಯವತ್' ಎನ್ನುವ ಅನುಮಾನದಿಂದ ಆರಂಭಕವಾದ ಸಂಖ್ಯಾಪ್ರಕರ್ಷಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯು ಸಿದ್ಧಿಸಿದರೆ ಒಂದಕ್ಕೇನೇ

ಅರಂಭಕತ್ವವು ಇದ್ದರೆ ಸರ್ವದಾ ಉತ್ಪತ್ತಾದಿಗಳು ಬರಬೇಕಾಗುವುದರಿಂದ ಮೂರು, ನಾಲ್ಕು ಮೊದಲಾದುದನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿದರೆ ಗೌರವವು ಬರುವುದರಿಂದ ಎರಡೇ ಪರಮಾಣುಗಳ ಸಂಯೋಗವು ದ್ರವ್ಯಾರಂಭಕವು ಎನ್ನುವ ನಿಯಮವು ಸಿದ್ಧಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ — ತರತಮಭಾವದಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ವಸ್ತುಗಳೂ ಮಹತ್ವಗಳೆಂದೂ ಅಣುಗಳೆಂದೂ ಸಮರ್ಥಿಸಲ್ಪಟ್ಟವೆ. ಆದಕಾರಣ 'ಪರಿಮಾಣ ತಾರತಮ್ಯವತ್' ಎನ್ನುವ ದೃಷ್ಟಾಂತಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವೈಕಲ್ಯವು ಬರುವುದರಿಂದ ಎರಡೇ ಪರಮಾಣುಗಳಿಗೆ ಸಂಯೋಗವೆಂದು ಯಾವುದರಿಂದ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗುತ್ತದೆ || ೮೬ ||

ಹೀಗೆ ಹಿಂದಿನ ನಿಯಮಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣುಗಳೆನ್ನುವುದು ಆಗಲಿ, ಆದಾಗ್ಯೂ ನಿಯಮ ವಿಲ್ಲದೇನೇ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ಏನು ಪ್ರಮಾಣವು ಎಂದರೆ — ಸಾಕ್ಷಿಯು. ಮತ್ತು ನಿಯತ ಸಂಖ್ಯೆ ಇಲ್ಲದಿರುವವುಗಳು ವಿಜಾತೀಯಗಳೂ ವಿಸದೃಶಗಳೂ ಆದವುಗಳಿಂದ ಲೋಪ್ಯ ಮೊದಲಾದ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಅರಂಭವು ಕಾಣುವುದರಿಂದ 'ದ್ವೈಣುಕಾದಿಕಾರ್ಯಂ ದ್ವೈಭ್ಯ ಮೇವೇತ್ಯಾದಿ ನಿಯಮಶೂನ್ಯಕಾರಣಜನ್ಯಂ ಕಾರ್ಯದ್ರವ್ಯತ್ವಾತ್' ಲೋಪ್ಯಾದಿವತ್ = ದ್ವೈಣು ಕಾದಿಕಾರ್ಯವು ಎರಡರಿಂದಲೇ, ಮೂರರಿಂದಲೇ ಇದುವೊದಲಾದ ನಿಯಮವಿಲ್ಲದಿರುವ ಕಾರಣ ದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ್ದು ಕಾರ್ಯದ್ರವ್ಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಲೋಪ್ಯಾದಿಗಳಂತೆಯೇ ಎನ್ನುವ ಅನು ಮಾನವೂ ಕೂಡ. ಮತ್ತು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ 'ತಾಸಾ ಶ್ರಿವೃತಂ ಶ್ರಿವೃತಮೇಕೈಕಾಂ' 'ನಿತ್ಯಾನ್ಯೇತಾನಿ ಸೌಕ್ಷ್ಣ್ಯೇಣ ಹೀಂದ್ರಿಯಾಣಿ ತು ಸರ್ವಶಃ | ತೇಷಾಂ ಭೂತೈರುಪ ಚಯಃ ಸೃಷ್ಟಿಕಾಲೇ ವಿಧೀಯತೇ' 'ಪ್ರಾಣಾ ವಾ ಇದಮಗ್ರ ಅಸು! ತೇಭ್ಯೋ ಭೂತಾನಿ ಜಜ್ಞಿರೇ' ಇದು ಮೊದಲಾದ ಆಗಮಗಳೂ ಕೂಡ ಅನೇಕ ಇರುತ್ತವೆ. ಭ್ರಾಂತಿ ಯೆಂದರೆ (೧) ನಿಯಮಗ್ರಾಹಕಪ್ರಮಾಣವಿರೋಧವಿಂದ ಹೀಗೆ ಹೇಳುವುದೋ (೨) ಅಥವಾ ಕೇವಲವಾಗಿ ವೈಶೇಷಿಕಾದಿಗಳ ಕಲ್ಪನೆಯಿಂದ ವಿರೋಧಬರುವುದರಿಂದಲೋ. ೧ನೇದ್ದನ್ನು ದೂರಿಸುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ನ ಚ ತತ್ತ್ವೋಕ್ತಸ್ಯಷ್ಟೌ ತು ಮಾನಂ ಕೇವಲಕಲ್ಪನಾ |

ಕಥಂ ಸಾಕ್ಷಿಮಿತಸ್ಯಾಸ್ಯ ಶಕ್ತಿಯಾದ್ವಾರಣೇ ಕ್ವಚಿತ್ || ೮೭ ||

ಅ || ತತ್ತ್ವೋಕ್ತಸ್ಯಷ್ಟೌ ತು = ಸರ್ವಾತೀಯಗಳಿಂದಲೇ, ಎರಡರಿಂದಲೇ, ಪರಮಾಣು ಗಳಿಂದಲೇ ಇದು ಮೊದಲಾದ ನಿಯಮವುಳ್ಳ ತಾರ್ಕಿಕರು ಹೇಳಿದ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಆದರೂ; ಮಾನಂ = ಪ್ರಮಾಣವು, ನ ಚ = ಇಲ್ಲ. (೨ನೇದ್ದನ್ನು ದೂರಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಕೇವಲಕಲ್ಪನಾ = ವೈಶೇಷಿಕಾದಿಗಳ ಕಲ್ಪನೆಯು ನಿರ್ಮೂಲವಾದುದು. ಕ್ವಚಿತ್ = ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ, ಸಾಕ್ಷಿಮಿತಸ್ಯ = ಸಾಕ್ಷಿ ಅನುಮಾನ ಆಗಮಗಳಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾದ, ಅಸ್ಯ = ನಮಗೆ ಅಭಿಮತವಾದ ಸೃಷ್ಟಿಪ್ರಕಾರ ವನ್ನ ಅಥವಾ ಅಸ್ಯ = ಅನಿಯಮಾರಂಭವನ್ನ, ವಾರಣೇ = ಬಾಧಿಸುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ, ಕಥಂ = ಹೇಗೆ, ಶಕ್ತಿಯಾದ್ವಾರಣೇ = ರೂಪವಾಗುವುದು. ಕಲ್ಪನಾಮಾತ್ರವು ಪ್ರಮಾಣಸಿದ್ಧ ವಾದುದನ್ನು ತಡೆಯುವುದಾದರೆ ಬೌದ್ಧಸಾಂಖ್ಯಾದಿ ಕಲ್ಪನೆಯಿಂದಲೂ ಈಶ್ವರಮೊದಲಾದ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕಾರ್ಥವನ್ನ ನಿವಾರಣಮಾಡಬೇಕಾಗುವುದು.

ತಾ || ನ್ಯಾಯಸುಧಾ— (೧) ಪ್ರಕೃತಿಯದ್ದೆಳೆಯಿಂದ ಮಹತ್ತ್ವವು, ಮಹತ್ತ್ವ ದ್ದೆಳೆಯಿಂದ ಅಹಂಕಾರತತ್ತ್ವವು, ಅಹಂಕಾರತತ್ತ್ವದ್ದೆಳೆಯಿಂದ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಆಕಾಶ ಮೊದಲಾದ ಮಹಾಭೂತಗಳು ಹೀಗೆ ಶ್ರುತ್ಯಾದಿಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ವಾಯುಮೊದಲಾದ ನಾಲ್ಕರ ಅನ್ಯೋನ ನಿರಪೇಕ್ಷವೇ ಆದ ಸೃಷ್ಟಿಯು ವೈತ್ಯಮವಾಗಿಯೂ ಅಂದರೆ ಅನಾದಿ

ನಿತ್ಯವಾದ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಮತಃ ವಾಯುಸೃಷ್ಟಿಯು. ಆ ಮೇಲೆ ಆಧಾರವಾಗಿ ನೀರಿಗೂ ಆ ಮೇಲೆ ಪೃಥಿವಿಗೂ ಸೃಷ್ಟಿಯು, ಆ ಮೇಲೆ ತೇಜಸ್ಸಿಗೆ ಸೃಷ್ಟಿಯು ಎಂದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಬಾಧಕವಿಲ್ಲದೇನೇ 'ಆಕಾಶಾದ್ವಾಯುಃ' 'ವಾಯೋರಗ್ನಿಃ' ಇದು ಮೊದಲಾದ ಪಂಚಮಯ ಅಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಅತ್ಯಂತಾಸಕ್ತಿಗೇನೇ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ.

(2) ಎಲ್ಲಾ ಸೃಷ್ಟಿಯು ಸಮವಾಯುಕಾರಣ ಅಸಮವಾಯುಕಾರಣ ನಿಮಿತ್ತಕಾರಣಗಳ ಅಧೀನ ವೆಂದಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಸಮವಾಯುಕಾರಣದಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲವೆಂದು ಮುಂದೆ ಹೇಳುವುದರಿಂದ ಸಮವಾಯುಕಾರಣವೂ ಅಸಮವಾಯುಕಾರಣವೂ ಅಯುಕ್ತವು. ಮತ್ತು ಸಮವಾಯುಕಾರಣದಲ್ಲಿಯೂ ನಿಮಿತ್ತಕಾರಣದಲ್ಲಿಯೂ ಅತಿವ್ಯಾಪ್ತಿಯು ಬರುತ್ತದೆ. ಹೇಗೆಂದರೆ ತಂತು ಪಟಗಳಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ ದ್ವಿತ್ವಕ್ಕೆ ಪಟವು ಸಮವಾಯುಕಾರಣವು. ಆ ಪಟವು ದ್ವಿತ್ವ ಸಮವಾಯುಕಾರಣವಾದ ತಂತುವಿನಲ್ಲಿ ಸಮವೇತವಾದಪ್ರಯುಕ್ತ ಸಮವಾಯುಕಾರಣವುತ್ಪಾ ಸನ್ನವಾಯುತು. ಸಮವಾಯುಕಾರಣವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಸ್ಥಿತಿಸಮಾರ್ಥವುಳ್ಳದ್ದು ಆಗಿದೆ. ಶರೀರ ಆತ್ಮರಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ ದ್ವಿತ್ವಕ್ಕೆ ಅವೇಕ್ಷಾಬುದ್ಧಿಯು ನಿಮಿತ್ತಕಾರಣವು. ಆ ಅವೇಕ್ಷಾ ಬುದ್ಧಿಯು ದ್ವಿತ್ವಕ್ಕೆ ಸಮವಾಯುಕಾರಣವಾದ ಆತ್ಮನಲ್ಲಿ ಸಮವೇತವಾದಪ್ರಯುಕ್ತವೂ ನಿಮಿತ್ತ ವಾದಪ್ರಯುಕ್ತವೂ ಹಿಂದಿನಲಕ್ಷಣಗಳಿಂದ ಕೂಡಿರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ತುರಿತಂತುಸಂಯೋಗಾದಿ ಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅತಿವ್ಯಾಪ್ತಿಯನ್ನು ಊಹಿಸಬೇಕು. ಅಂತೂ ತಾರ್ಕಿಕರ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯು ನಿರ್ಮೂಲವೆಂದು ಸಿದ್ಧವೇ ಆಯಿತು || ೮೭ ||

ಹಾಗಾದರೆ ಪರಮಾಣುದ್ವ್ಯುಣುಕಗಳೇ ಸಾಕ್ಷಿಸಿದ್ಧಗಳಲ್ಲ. ಪರಮಾಣುದ್ವ್ಯುಣುಕಗಳ ಆರಂಭಪ್ರಕಾರವು ಸುತರಾಂ ಸಾಕ್ಷಿಸಿದ್ಧವಾಗಲಾರದು. ಆದಕಾರಣ 'ಸಾಕ್ಷಿಮಿತಸ್ಯ' ಎಂದು ಹೇಗೆ ಹೇಳಿದ್ದು ಎಂದರೆ— ಆ ವಿಸಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ಯದಿ ಸಾಕ್ಷಿಮಿತಂ ನೈತನ್ನಾನುಮಾ ತತ್ರ ವರ್ತತೇ |

ಪಕ್ಷೀಕರ್ತುಮಶಕ್ಯತ್ವಾತ್ಯತ ಏನಾನುಮಾ ಭವೇತ್ |

ಯತ್ರ ನಾಸ್ತಿ ಪದನ್ಯಾಸಃ ಕಸ್ತಂ ವಿಷಯಮಾಪ್ನುಯಾತ್ || ೮೮ ||

ಅ || ಏತತ್=ಈ ಪರಮಾಣುವೊಂದಲಾದುದು, ಯದಿ=ಯಾವಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಸಾಕ್ಷಿ ಮಿತಂ=ಸಾಕ್ಷಿಸಿದ್ಧವಾದುದು, ನ=ಅಲ್ಲವೋ, (ತರ್ಹಿ=ಹಾಗಾದರೆ, ತತ್=ಅದು, ಅವ್ರ ನಾಣಿಕಮೇನ=ಪ್ರಮಾಣಿಸಿದವಲ್ಲವೆಂದೇ, ಆಪದ್ಯತೇ ಸ್ವಾಪ್ರವಾಗುವುದು.) (ಯದ್ಯಪಿ ಮಹತ್ವವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಪರಮಾಣುವೊಂದಲಾದುದು ಚಕ್ಷುರಾದಿಗಳಿಗೆ ವಿಸಯವಾಗಲಾರದು. ಬಾಹ್ಯಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಮನಸ್ಸಿಗೂ ಗೋಚರವಾಗಲಾರದು. ಆಗಮ ಮೊದಲಾದುದಾದರೂ ಅನುಮಾನದಿಂದ ಭಿನ್ನವಲ್ಲ. ಭೇದವಿದ್ದರೂ ಅತಿಂದ್ರಿಯದಲ್ಲಿ ಸಂಕೇ ತವೇ ಕೂಡದಿರುವುದರಿಂದ ಆಗಮಕ್ಕೆ ವಿಸಯವು ಆಗಲಾರದು. ಅದಾಗ್ಯೂ ಆ ವಿಸಯದಲ್ಲಿ ಅನುಮಾನವು ಪ್ರಮಾಣವಾಗುವುದು. ಆದಕಾರಣ ಪರಮಾಣ್ವಾದಿಗಳಿಗೆ ಸಾಕ್ಷಿವೇದ್ಯತ್ವ ವಿಲ್ಲವಾದರೆ ಅವ್ರನಾಣಿಕತ್ವವು ಹೇಗೆ ಸ್ವಾಪ್ರವಾಗುವದೆಂದರೆ) ಅನುಮಾ = ಅನುಮಾನವು, ತತ್ರ ಆ ವಿಸಯದಲ್ಲಿ, ನ ವರ್ತತೇ=ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಹೇಗೆಂದರೆ—ಪರಮಾಣ್ವಾದಿಗಳನ್ನೇ ಪಕ್ಷೀ ಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಅವ್ರನಾಣಿಕತ್ವವನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತೀರೋ ಅಥವಾ ಬೇರೆ ಯಾವುದಾದರೊಂದನ್ನು ಪಕ್ಷೀಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಸಾಧಿಸುತ್ತೀರೋ, ಗನೇ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಅದು ಪ್ರಮಾಣಾಂತರದಿಂದ ಸಿದ್ಧಿ ವಾಗಿದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ, ಎರಡು ಕಲ್ಪಗಳಲ್ಲಿಯೂ ದೋಷವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ಪಕ್ಷೀಕರ್ತುಂ=

ಪಕ್ಷೀಕರಿಸಲಿಕ್ಕೆ, ಅಶಕೃತ್ವಾತ್=ಅಶಕೃತ್ವವಿದ್ದುದರಿಂದ, ಅನುಮಾ=ಅನುಮಾನವು, ಕುತ ಏವ=ಯಾವಕಾರಣದಿಂದ, ಭವೇತ್=ಆಗುವುದು. (ಅಂದರೆ ಪ್ರಮಾಣಾಂತರದಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ದರೆ ಸಂದಿಗ್ಧಸಾಧ್ಯಧರ್ಮವತ್ವರೂಪವಾದ ಪಕ್ಷಲಕ್ಷಣವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದಲೂ, ಪ್ರಮಾಣಾಂತರದಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾಗದೆ ಇದ್ದರೆ ನ್ಯಾಯವಿಸಯವಾಗದಿರುವುದರಿಂದ ಪರಮಾಣು ಮೊದಲಾದುದನ್ನು ಪಕ್ಷೀಕರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಅನುಮಾನವು ದೂರತಃ ನಿರಸ್ತವಾಯಿತು.) (ಹಾಗಾದರೆ ಪಕ್ಷೀಕರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬಾರದಿರುವುದಾದರೆ ಅನುಮಾನವು ಕೂಡದಿರುವುದು ಹೇಗೆಂದರೆ—) ಯತ್ರ=ಯಾವ ಏಷಯ (ದೇಶ) ದಲ್ಲಿ, ಪದನ್ಯಾಸಃ=ಪದನ್ಯಾಸವು, ನಾಸ್ತಿ=ಇಲ್ಲವೋ, ತಂ ಏಷಯಂ=ಈ ದೇಶವನ್ನು, ಕಃ=ಯಾವನು, ಆಪ್ನುಯಾತ್=ಹೊಂದಿಯಾನು. (ಅಂದರೆ ಹೇಗೆ ದೇಶಪ್ರಾಪ್ತಿಗೆ ಪದನ್ಯಾಸವು ಕಾರಣವೋ, ಆದಕಾರಣ ಪದನ್ಯಾಸವಿಲ್ಲವಾದರೆ ದೇಶಪ್ರಾಪ್ತಿಯೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲವೋ ಹಾಗೆಯೇ ಅನುಮಾನವು ಹುಟ್ಟಲಿಕ್ಕೆ ಪಕ್ಷೀಕರಣವು ಕಾರಣವು, ಪರ್ವತಾದಿಗಳಾಗಲೀ ವಹ್ಯಾದಿಗಳಾಗಲೀ ಅನುಮಾನಕ್ಕೆ ವಿಸಯವಾಗಲಾರವು ಮತ್ತೆ ಪರ್ವತ ವಹಿಸಂಬಂಧವು. ಸಂಬಂಧಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದೆ ಸಂಬಂಧಜ್ಞಾನವು ಕೂಡಲಾರದು. ಆದುದರಿಂದ ಪಕ್ಷೀಕರಿಸದಿದ್ದರೆ ಅನುಮಾನೋತ್ಪತ್ತಿಯೇ ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ.) (೨ನೇ ಪಕ್ಷವನ್ನು ಅಂದರೆ ಬೇರೆ ಯಾವುದನ್ನಾದರೂ ಪಕ್ಷೀಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಸಾಧಿಸುವುದು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಪಕ್ಷೀಕರ್ತುಂ = (ದ್ವೈಣುಕವನ್ನು ಪಕ್ಷೀಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಪರಮಾಣುವನ್ನು ಅನುಮೇಯಿಸಬೇಕು. ಈ ವಿಸಯದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯವೇ ಪ್ರಮಾಣವೆಂದು ತಾರ್ಕಿಕರು ಹೇಳಿರುವರು. ಅದು ಈಗಲೂ ಅಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಆದಪ್ರಾಯಕ್ತ) ಪಕ್ಷೀಕರಿಸಲಿಕ್ಕೆ, ಅಶಕೃತ್ವಾತ್=ಅಶಕೃತ್ವವಿರುವುದರಿಂದ, ಕುತ ಏವ=ಯಾವುದರಿಂದ, ಅನುಮಾ=ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದ ಪರಮಾಣುವಿನ ಅನುಮಾನವು, ಭವೇತ್=ಆಗುವುದು. (ಅನುಮಿತವಾದ ದ್ವೈಣುಕವನ್ನು ಪಕ್ಷೀಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಪರಮಾಣುವನ್ನು ಅನುಮೇಯಿಸುತ್ತೇನೆಂದರೆ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಆಗಲೂ ಪರಮಾಣುವನ್ನು ಪಕ್ಷೀಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಸಾಧಿಸುವುದಾದರೆ ಆಗ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ದೋಷವೇ ಬರುತ್ತದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.) ಪಕ್ಷೀಕರ್ತುಂ ಅಶಕೃತ್ವಾತ್=ಈಗಲೂ ಅಸಿದ್ಧವಾದ ಪರಮಾಣುವನ್ನು ಪಕ್ಷೀಕರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಅಶಕೃತ್ವವಿರುವುದರಿಂದ, ಅನುಮಾ=ಪರಮಾಣುಕಾರ್ಯವಾದ ದ್ವೈಣುಕಾನುಮಾನವು, ಕುತ ಏವ ಭವೇತ್=ಯಾವುದರಿಂದ ಆಗುವುದು?

ತಾ || (1) 'ಅಣುಪರಿಮಾಣತಾರತಮ್ಯಂ ಕ್ವಚಿದ್ವಿಶ್ರಾಂತಂ ಪರಿಮಾಣತಾರತಮ್ಯತ್ವಾತ್ ಮಹತ್ಪರಿಮಾಣತಾರತಮ್ಯವತ್' ಎನ್ನುವ ಅನುಮಾನದಿಂದ ಪರಮಾಣುಸಿದ್ಧಿಯಾಗುವುದು ಎಂದರೆ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಏಕಲ್ಪಮಾಡಿರೆ ಯಾವ ಏಕಲ್ಪವೂ ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ಹೇಗೆಂದರೆ—ಅಣುಪರಿಮಾಣಶಬ್ದದಿಂದ ೧ ಪರಿಮಾಣಾಪಕರ್ಷವು ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, ೨ ಅಥವಾ ಪರಮಾಣು ಪರಿಮಾಣವೋ, ೩ ಅಥವಾ ದ್ವೈಣುಕ ಪರಿಮಾಣವೋ ೪ ಅಥವಾ ಉಭಯ ಪರಿಮಾಣವೋ, ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ೧ನೇದ್ದನ್ನು 'ನ ಮಹತ್ಪ್ರಾಪ್ತಿ ವಿಶ್ರಮಃ' ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ಸಾಧ್ಯವೈಕಲ್ಯ, ಬಾಧಮೊದಲಾದ ದೋಷಗಳು ಬರುತ್ತವೆಂದು ದೂಷಿಸಿರುತ್ತೇವೆ. (2) ಮೇಲಿನ ಮೂರು ಪಕ್ಷಗಳೂ ಅಯುಕ್ತವು. ಹೇಗೆಂದರೆ—ಪರಮಾಣುದ್ವೈಣುಕಗಳು ಸಿದ್ಧಗಳಾಗದಿದ್ದರೆ ಅವುಗಳ ಪರಿಮಾಣವೂ ಅಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಒಂದೊಂದುಕಡೆ ತಾರತಮ್ಯವೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. (3) ಯಾವುದೊಂದು ಕಿಟಕಿನ ಒಳಗೆ ಸೂರ್ಯಕಿರಣದಲ್ಲಿರತಕ್ಕದ್ದು ಎಲ್ಲಾದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅತಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದುದು ಕಾಣಲ್ಪಡುತ್ತದೋ ಅದು ತ್ರೈಣುಕವೆನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ೧ ಈ ತ್ರೈಣುಕವು ಮಹತ್ತಾದುದು ಚಾಕ್ಷುಷದ್ರವ್ಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಘಟದಂತೆಯೇ. ೨ ಮತ್ತು ತ್ರೈಣುಕವು ಕಾರ್ಯವೂ

ಆಗಿದೆ. ಮಹತ್ತಾಗಿದ್ದು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣತಕ್ಕದಾದವ್ಯಯುಕ್ತ, ಅಥವಾ ಮಹತ್ತಾಗಿದ್ದು ಕ್ರಿಯೆ ಯುಳ್ಳದ್ದಾಗಿರುವುದರಿಂದ. ಮತ್ತು ೩ ತ್ರ್ಯಣುಕವು ಅವಯವಗಳಿಂದೊಡಗೂಡಿದ್ದು, ಕಾರ್ಯ ದ್ರವ್ಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದ. ೪ ಮತ್ತು ತ್ರ್ಯಣುಕದ ಅವಯವಗಳೂ ದ್ವ್ಯಣುಕವೆಂದು ಹೆಸರುಳ್ಳವು ಗಳು, ಆ ದ್ವ್ಯಣುಕಗಳೂ ಕಾರ್ಯಗಳೂ ಸಾವಯವಗಳೂ ಆಗಿವೆ, ಮಹತ್ತಾದ ದ್ರವ್ಯಾರಂಭಕ ಗಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ ತಂತುವಿನಂತೆ. (4) ಯಾವುದು ದ್ವ್ಯಣುಕದ ಅವಯವವೋ ಅದೇ ಪರ ಮಾಣುವು. ಪರಮಾಣುವಿಗೂ ಅವಯವವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಲಿಕ್ಕೆ ವ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲ. ಅನವಸ್ಥಾರೂಪ ಬಾಧಕವೂ ಇದೆ. ಆದಕಾರಣ ಅನುಮಾನದಿಂದಲೇ ಪರಮಾಣುದ್ವ್ಯಣುಕಗಳು ಸಿದ್ಧಿಸುತ್ತ ವೆಂದರೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾದ ತ್ರ್ಯಣುಕಕ್ಕೇನೇ ಪರಮಾಣುವು ಕೊಡುವುದರಿಂದ ತ್ರ್ಯಣುಕಕ್ಕೆ ಕಾರ್ಯತ್ವವನ್ನೂ ಸಾವಯವತ್ವವನ್ನೂ ಸಾಧಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ವಕ್ಷೀಕರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಅಸಾಧ್ಯವಾಗಿರು ವುದರಿಂದ ದ್ವ್ಯಣುಕ ಪರಮಾಣುಗಳ ಅನುಮಾನವು ಹೇಗೆ ಆಗುವುದು? (5) ಅಥವಾ ತ್ರ್ಯಣುಕಕ್ಕೆ ಅವಯವಗಳಿರಲಿ, ಅವುಗಳೇ (ದ್ವ್ಯಣುಕಗಳೇ) ವರಮಾಣುಗಳು. ಅವುಗಳಿಗೆ ಪುನಃ ಅವಯವಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಿಕ್ಕೆ (ವಕ್ಷೀಕರಿಸಲಿಕ್ಕೆ) ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಅನು ಮಾನವು ಹೇಗೆ ಆಗುವುದು? (6) ಹಾಗಾದರೆ ಮಹತ್ತಾದ ದ್ರವ್ಯವನ್ನು ಆರಂಭಿಸುವುದರಿಂದ ದ್ವ್ಯಣುಕಗಳೂ ಸಾವಯವಗಳೇ ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಡದು. ಅವಯವವಿಲ್ಲದಿದ್ದದ್ದಕ್ಕೆ ಮಹತ್ತಾದ ದ್ರವ್ಯಾರಂಭಕತ್ವವಿದ್ದರೆ ಬಾಧಕವಿಲ್ಲ. ಬಹುತ್ವದಿಂದಲೇ ಮಹತ್ವಕ್ಕೆ ಆರಂಭವು ಕೊಡಬಹುದು. ದ್ರವ್ಯಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಸಾವಯವತ್ವಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲ. ಅಥವಾ ದ್ವ್ಯಣುಕಕ್ಕೂ ಅವಯವ ಗಳಿರಲಿ, ಅವುಗಳೂ ಏಕೆ ಪರಮಾಣುಗಳಾಗಬೇಕು? ಮಹತ್ತಾದ ದ್ರವ್ಯಕ್ಕೆ ಆರಂಭಕಗಳಾಗಿರು ವುದರಿಂದ ಅವುಗಳಿಗೂ ಸಾವಯವತ್ವವು ಅಸುಮಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಅನವಸ್ಥೆಯು ಬಾಧಕವು ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಡದು. ದ್ವ್ಯಣುಕದ ಅವಯವಗಳಾದ ಪರಮಾಣುಗಳಿಗೂ ಅದರ ಅವಯವಗಳಿ ಗಾಗಲೀ ಅವಯವವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಏಶ್ವಾಂತಿಯಾಗುವುದು. ಆದಕಾರಣ ತಾರ್ಕಿಕ ಕರ ಪರಮಾಣುವಾದವು ಅಯುಕ್ತವು || ೮೮ ||

ಹೀಗೆ ಪರಮಾಣು ದ್ವ್ಯಣುಕಗಳು ಅನುಮಾನದಿಂದ ಸಿದ್ಧಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿ ಪ್ರಸಂಗ ಸಂಗತಿಯಿಂದ ಆಕಾಶ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕರ್ಷ ಸಂತ್ಯವೂ ಅನುಮಾನಿಕವಾಗಿ ವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಯಾವುದು 'ಯದಿ ನೋ ಸಾಕ್ಷಿಗಮ್ಯಂ ತನ್ಮದತ್ಸಂ ಕೇನ ಗಮ್ಯತೇ' ಇತ್ಯಾದಿ ಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟದೋ ಅದನ್ನು ವಿಶದೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ದೇಶಾಂತರಾದಿಶಬ್ದಾಶ್ಚ ಶಶಶೃಂಗಾದಿಶಬ್ದವತ್ |

ಸದೃಶಂ ಚ ಸಜಾತೀಯಂ ನಾಸ್ತತ್ಪಕ್ಷೇ ಕಿಮೇವ ಹಿ || ೮೯ ||

ಅ || ದೇಶಾಂತರಾದಿಶಬ್ದಾಶ್ಚ = (ಯಾವುದೊಂದು ಯೋಜನಾದಿಗಳಿಂದ ಪರಿಚ್ಛಿನ್ನ ವಾದ ದೇಶವು ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿದೆಯೋ ಅದು ತನ್ನದ್ದೆನೆಯಿಂದ ಸ್ಥೂಲವಾದ ದೇಶಾಂತರದಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದಾಗಿದೆ, ದೇಶವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಹಸ್ತಾದಿ ದೇಶದಂತೆ, ಇದುವೊದಲಾದ ಅನುಮಾನ ಗಳಿಂದ ಆಕಾಶಾದಿಗಳ ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕರ್ಷಕ್ಕೆ ಅನಂತ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕು. ಆ ಈ ದಾನ) ದೇಶಾಂತರಾದಿಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಡುವ ಅನುಮಾನಪ್ರಯೋಜನಗಳು, ಶಶಶೃಂಗಾದಿಶಬ್ದವತ್ = ಶಶಶೃಂಗಾದಿಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಡುವ ಅನುಮಾನಪ್ರಯೋಗಗಳಿಂದ ತುಲ್ಯವಾಗಿರುತ್ತವೆ. (ಇದೇಪ್ರಕಾರ ಶಶಶೃಂಗಾದಿಗಳನ್ನು ಅನುಮೇಯಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ಯಗಳಾಗುತ್ತವೆ.) ಸದೃಶಂ = ಸಂಪ್ರತಿಪನ್ನದೇಶಾದಿಗಳಿಂದ ಸದೃಶವಾದುದೂ, ಸಜಾತೀಯಂ ಚ = ಸಜಾತೀಯವಾದುದೂ

ಕೂಡ, ಅಸ್ಮತ್ಪಕ್ಷೇ = ಗಗನಾದಿಗಳ ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕರ್ಷಕ್ಕೆ ಆನಂತ್ಯವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುವವರ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಕಿಮೇವ ನ ಹಿ = ಏಕೆ ತಾನೇ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ? ಮತ್ತೆ ಆಗಿಯೇ ಆಗುತ್ತದೆ.

ತಾ || (1) ಆಕಾಶಾದಿಗಳ ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕರ್ಷಕ್ಕೆ ಆನಂತ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಅನುಮಾನವು 'ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕರ್ಷತಾರತಮ್ಯಂ ಇಯತ್ತಾವತ್ ಪರಿಮಾಣತಾರತಮ್ಯತ್ವಾತ್ ಪರಿಮಾಣಾವಕರ್ಷತಾರತಮ್ಯವತ್' ಎನ್ನುವ ಪ್ರತಿಪಕ್ಷದಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಮತ್ತೆ 'ಸಂಪ್ರತಿವನ್ನಾನಿ ಸರ್ವಶೃಂಗಾಣಿ ಶೃಂಗಾಂತರಮತಿ ಶೃಂಗತ್ವಾತ್ ಗೋ ಶೃಂಗವತ್' ೨ 'ಏಮತಾಃ ಸರ್ವೇ ಪುತ್ರಾಃ ಪುತ್ರಾಂತರೋಪೇತಾಃ ಪುತ್ರತ್ವಾತ್ ದೇವದತ್ತಪುತ್ರವತ್' ಎಂದು ಶಶಶೃಂಗಾದಿಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಅನುಮಾನಗಳಿಂದ ಅಭಾಸಸಮಾನಯೋಗಕ್ಷೇಮವೂ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. (2) ಹಾಗಾದರೆ ನಾವು ಹೀಗೆ ಆಕಾಶಾದಿಗಳ ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕರ್ಷಕ್ಕೆ ಆನಂತ್ಯವನ್ನು ಅನುಮೇಯಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ 'ಏಪ್ರತಿವನ್ನೋ ದೇಶಃ ಸ್ವತಃ ಸ್ಥೂಲೇನ ಸದೃಶೇನ ಸ ಜಾತೀಯೇನ ವಾ ದ್ರವ್ಯಾಂತರೇಣ ಯುಕ್ತಃ ದೇಶತ್ವಾತ್ ಹಸ್ತಾದಿದೇಶವತ್' ಅದೂ ಹೀಗೆಯೇ (3) ಹೀಗೆಯೇ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಅನುಮೇಯಿಸತಕ್ಕದ್ದು. ಹೀಗೆಯೇ ಶಶಶೃಂಗವನ್ನು ಅನುಮೇಯಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆತ್ಯಂತಾಸತ್ತಾದ ಎಲ್ಲಿಯೂ ತೋರದಿರುವ ಶಶಶೃಂಗಕ್ಕೆ ಗವಾದಿಗಳ ಶೃಂಗಗಳಿಂದ ಸಾದೃಶ್ಯವೂ ಸಾಜಾತ್ಯವೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆಕಾಶಾದಿಗಳೂ ಒಂದೊಂದೇ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ಸಾದೃಶ್ಯಾದಿಗಳು ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿಕೂಡದು ಔಪಾಧಿಕ ಭೇದವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ಕೂಡಬಹುದೆಂದರೆ ಸಾದೃಶ್ಯವೂ ಸಾಜಾತ್ಯವೂ ನಮ್ಮ ಮತದಲ್ಲಿ ಯುಕ್ತವೇ ಆಗುವುದು ತಥಾಚ ಸಂಪ್ರತಿವನ್ನವಾದ ದೇಶವು ಅದಕ್ಕಿಂತ ಸ್ಥೂಲವೂ, ಸದೃಶವೂ, ಸಜಾತೀಯವೂ ಆದ ವಸ್ತುವಿನಿಂದ (ಅದರೆ ಜೀವನಿಂದ ಯಾ ಈಶ್ವರನಿಂದ) ಯುಕ್ತವೆನಿಸಿ, ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಸಿದ್ಧಸಾಧನತ್ವವು ಬರುವುದು. ಆಕಾಶಾದಿಗಳ ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕರ್ಷಾನ್ವಯವು ಸಿದ್ಧಿಸದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಅರ್ಥಾಂತರತ್ವವೂ ಬರುವುದು. (4) ಹೀಗೆ ಪರಮಾಣು ದ್ವೈಣಿಕಗಳಿಗೂ ಆಕಾಶಾದಿ ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕರ್ಷಾನ್ವಯವು ಸಾಕ್ಷಿಸಿದ್ಯತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸದೇಕೇವಲವಾಗಿ ಅನುಮಾನವೇದ್ಯತ್ವವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ್ದು ಆಯುಕ್ತವೆಂದು ಸಮರ್ಥಿಸಲ್ಪಟ್ಟು || ೮೯ ||

ಹೀಗೆ ಆಕಾಶಾದಿಗಳ ಪರಿಮಾಣಾನಂತ್ಯಾನುಮಾನಕ್ಕೆ ಅಭಾಸಸಾಮ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿ ಸಾಕ್ಷಿಸಿದ್ಯತ್ವವನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಿದರು.

ಹೀಗೆ ಅಗಮವನ್ನು ಲಕ್ಷೀಕರಿಸದೆ ಈಶ್ವರ, ಧರ್ಮಾದಿಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರವರ್ತಿಸುವ ಅನುಮಾನವೂ ಕೂಡ ಅಯುಕ್ತವೆಂದು ಪ್ರಸಂಗಸಂಗತಿಯಿಂದ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ಯೇನೈವ ಚ ಪ್ರಕಾರೇಣಾತ್ಮಸಿದ್ಧಿಮನುಮೀಯತೇ || ೯೦ ||

ತೇನೈವ ಶಶಶೃಂಗಾದೇಃ ಶಕ್ಯಮಸ್ತಿತ್ವಕಲ್ಪನಂ |

ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಮೋ ವಾಽಸಿ ಭವೇದ್ಯತ್ರ ನಿಯಾಮಕಃ |

ಸೈವ ವ್ಯಾಪ್ತಿರ್ಭವೇನ್ಮಾನಂ ನಾನ್ಯಾ ಸಂದಿಗ್ಧಮೂಲತಃ || ೯೧ ||

ಅ || ಯೇನೈವ ಚ ಪ್ರಕಾರೇಣ = ಯಾವ ಪ್ರಕಾರದಿಂದ, ಅತ್ಯಸಿದ್ಧಂ = ಅಗಮಾದಿಗಳಿಂದ ಅತ್ಯಸಿದ್ಧವಾದುದು, ಅನುಮೀಯತೇ = ಅನುಮೇಯಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, ತೇನೈವ = ಅದೇ ಪ್ರಕಾರ

ದಿಂದಲೇ, ಶಶಶೃಂಗಾದೇಃ = ಶಶಶೃಂಗಮೊದಲಾದ ಅಪ್ರಮಾಣಿಕವಾದ ಪದಾರ್ಥಕ್ಕೋ ಕೂಡ, ಅಸ್ತಿತ್ವಕಲ್ಪನಂ = ಸತ್ಯಕಲ್ಪನವು, ಶಕ್ಯಂ = ಸಾಧ್ಯವಾದುದು. ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಂ = ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವು, ಅಸಿ = ಅನುಮಾನವು, ಆಗಮೋ ವಾ = ಆಗಮವೂ ಕೂಡ, ಯತ್ರ = ಎಲ್ಲಿ, ನಿಯಾಮಕಃ = ವ್ಯಾಪ್ತಿಗ್ರಾಹಕವಾಗುತ್ತದೋ, ಸೈವ ವ್ಯಾಪ್ತಿಃ = ಅದೇ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯು, ಮಾನಂ = ಅನುಮಾನ ಪ್ರಮಾಣಕ್ಕೆ ಉಪಯುಕ್ತವಾದುದು, ಭವೇತ್ = ಆಗುವುದು. ಅನ್ಯಾ = ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾದ್ಯಗೃಹೀತ ವಾದ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯು, ಸಂದಿಗ್ಧಮೂಲತಃ = ಸಂದಿಗ್ಧವಾದ ಅವ್ಯಭಿಚಾರತ್ವವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ, ನ ಮಾನಂ = ಅನುಮಾನದ ಪ್ರಮಾಣಕ್ಕೆ ಉಪಯುಕ್ತವಾದುದು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ.

ತಾ || ನ್ಯಾಯಸುಧಾ— (1) ಶಶಶೃಂಗಾದ್ಯನುಮಾನಪ್ರತಿಬಂಧಿಯರೋಗಮಾತ್ರ ದಿಂದ ಈ ಅನುಮಾನಗಳಿಗೆ ಅಪ್ರಮಾಣ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುವುದು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ. ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಧೂಮಾದ್ಯನುಮಾನಕ್ಕೂ ಅಪ್ರಮಾಣ್ಯವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಧೂಮವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ಪರ್ವತದಲ್ಲಿ ಅಗ್ನಿಯಿರುವುದಾದರೆ ಆಗ ವಶುತ್ವವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ಶರ (ಮೊಲ) ಕ್ಲೂ ಕೇಡು ಇರಬೇಕಾಗುವುದು ಎಂದು ಅಲ್ಲಿಯೂ ಇಂತಹ ಪ್ರತಿಬಂಧಿಯನ್ನು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ಯವಾಗುವುದು. (2) ಹಾಗಾದರೆ ಸಮಾನ ಯೋಗಕ್ಷೇಮವಿದ್ದರೇನೇ ಅಂದರೆ ಸಾಮ್ಯವಿದ್ದರೇನೇ ಪ್ರತಿಬಂಧಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು. ಇಲ್ಲಿ ಧೂಮಾನುಮಾನಕ್ಕೆ ವ್ಯಾಪ್ತಾದಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿದ್ದ ಪ್ರಯುಕ್ತವೂ ಶಶಶೃಂಗಾದ್ಯನುಮಾನಕ್ಕೆ ವ್ಯಾಪ್ತಾದಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದಲೂ ಅವು ಗಳಿಗೆ ಸಾಮ್ಯವಿರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ—ಈಶ್ವರಾದ್ಯನುಮಾನದಲ್ಲಿಯೂ ಇದು ಸಮಾನವೇ. ಅಂದರೆ ಪ್ರಸ್ತುತಗಳಾದ ಅನುಮಾನಗಳಿಗೂ ವ್ಯಾಪ್ತಾದಿಗಳು ಇವೆ ಎಂದರೆ— ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾದಿಗಳು ಇಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಹಕಗಳಾಗುತ್ತವೋ ಅದೇ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯು ಪ್ರಮಾಣವಾಗುವುದು. ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾದಿಗಳಿಂದ ಅಗೃಹೀತ ವಾದುದು ಪ್ರಮಾಣವಲ್ಲ. ಅಂದರೆ— ವ್ಯಾಪ್ತಾದಿಗಳು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾದಿಗಳಿಂದ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿದ್ದರೆ ಅನುಮಾನಪ್ರಮಾಣ್ಯಕ್ಕೆ ಅಂಗವಾಗುವುದು. 'ಮಹದ್ವ್ಯಾಪಾರಂಭಕಂ ಸಾವಯವಂ' ಇದು ಮೊದಲಾದ ತನ್ನ ಶಾಸ್ತ್ರದಿಂದ ಮಾತ್ರ ಸಿದ್ಧವಾದುದಲ್ಲ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಸಮಯಗಳು ಸಂದಿಗ್ಧಮೂಲವುಳ್ಳವುಗಳು ಧೂಮಾದ್ಯನುಮಾನಗಳಿಗೆ ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ವ್ಯಾಪ್ತಾದಿ ಗಳು ಇವೆ. ಕೇವಲ ಪ್ರತಿಬಂಧಿಜ್ಞಾನದಿಂದ ಆ ವ್ಯಾಪ್ತಾದಿಗಳ ಭಂಗವಾಗಲಾರದು. ಪರಮಾಣ್ಯಾದ್ಯನುಮಾನಗಳಿಗೆ ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ವ್ಯಾಪ್ತಾದಿಗಳು ಇಲ್ಲ. ಆದ ಕಾರಣ ಪ್ರತಿಬಂಧಿಯಿಂದ ಸಂಬಂಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅಪ್ರಮಾಣ್ಯವೇ || ೯೦ || ೯೧ ||

ಹಾಗಾದರೆ ವ್ಯಾಪ್ತಾದಿಗಳು ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಪ್ರತಿಬಂಧಿಯನ್ನು ಹೇಳಿ ಎನು ಪ್ರಯೋಜನವು? ವ್ಯಾಪ್ತಾದಿಗಳೂ ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದಲೇ ಅಪ್ರಮಾಣ್ಯವು ಸಿದ್ಧಿಸುವುದು ಎಂದರೆ— ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾದಿ ಗಳಿಂದ ವ್ಯಾಪ್ತಾದಿಗಳು ನಿಶ್ಚಿತವಾಗದೆ ಇದ್ದದ್ದಕ್ಕೂ ಪ್ರಮಾಣ್ಯವಿದ್ದರೆ ಅತಿಪ್ರಸಂಗವಾಗಲೀ, ಅಂತಹದಕ್ಕೆ ಅಪ್ರಮಾಣ್ಯವಿದೆ ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ದೃಷ್ಟಾಂತವಾಗಲೀ ಪ್ರತಿಬಂಧಿಗ್ರಹದಿಂದ ತಿಳಿಸ ಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಆದಕಾರಣ ದೋಷವಿಲ್ಲವೆಂದರೆ— ಸತ್ಯವೇ. ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾದಿಗಳಿಂದ ನಿಶ್ಚಿತವೇ ಆದ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯು ಅನುಮಾನಪ್ರಮಾಣ್ಯಕ್ಕೆ ಉಪಯುಕ್ತವಾಗುವುದು. ಆ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯು ಧೂಮಾನು ಮಾನದಂತೆ ಪರಮಾಣ್ಯಾದ್ಯನುಮಾನಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಉಂಟೇ ಉಂಟು. ಧೂಮಕ್ಕೆ ಅಗ್ನಿಯಿಂದ ಸಾಹಚರ್ಯವಿದ್ದಂತೆಯೇ ಮಹದಾರಂಭಕತ್ವ ಮೊದಲಾದವುಗಳಿಗೆ ಸಾವಯವತತ್ವದಿಗಳಿಂದ ಸಾಹಚರ್ಯವು ಕಂಡದೆ ಎಂದರೆ—

ಮೂ || ಸಹದರ್ಶನಮಾತ್ರೇಣ ನ ವ್ಯಾಪ್ತಿರವಸೀಯತೇ || ೯೨ ||

ಯದೈವಾವ್ಯತಿರೇಕೇಽಸ್ಯ (೪ಸ್ಯ) ಹೃಕ್ಷಜಂ ವಾಗಮೋ ಭವೇತ್ |
ತನ್ನಿರ್ಧಾರಿತಯುಕ್ತೀರ್ವಾ ವ್ಯಾಪ್ತಿಃ ಸೈವಾಪರಾ ನ ಹಿ || ೯೩ ||

ಅ || ಸಹದರ್ಶನಮಾತ್ರೇಣ=(ಧೂಮಾದಿಗಳಿಗೂ ಕೂಡ ಅಗ್ನ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ) ಸಾಮಾ
ನಾಧಿಕರಣ್ಯದರ್ಶನಮಾತ್ರವಿದ್ದುದರಿಂದ, ವ್ಯಾಪ್ತಿಃ=ವ್ಯಾಪ್ತಿಯು, ನ ಅವಸೀಯತೇ = ನಿಶ್ಚಿತ
ವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. (ಆದುದರಿಂದ ಮಹದಾರಂಭಕತ್ವಾದಿಗಳಿಗೂ ಸಾಮಯವತ್ವಾದಿಗಳಿಂದ ಸಾಮಾ
ನಾಧಿಕರಣ್ಯಮಾತ್ರದಿಂದ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯು ನಿಶ್ಚಿತವಾಗುವುದು ಹೇಗೆ? ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಅಗ್ನ್ಯಾದಿಗಳಿಗೆ
ಧೂಮಾದಿಗಳಿಂದಲೂ ಕೂಡ ವ್ಯಾಪ್ತಿನಿಶ್ಚಯವಾಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಸಹದರ್ಶನಮಾತ್ರವು
ಅಲ್ಲಿಯೂ ಇದೆ. ವ್ಯಭಿಚಾರವು ತೋರದಿದ್ದರೂ ಸಾಮಾನಾಧಿಕರಣ್ಯ ಕಾಣುವುದು ವ್ಯಾಪ್ತಿ
ನಿಶ್ಚಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣವು ಎಂದರೆ— (೧) ಎಲ್ಲಾ ದೇಶ ಕಾಲಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವ್ಯಭಿಚಾರವು ಕಾಣದೆ
ಇರುವುದೋ, (೨) ದೇಶಕಾಲವಿಶೇಷದಲ್ಲಿ ವ್ಯಭಿಚಾರವು ತೋರದಿರುವುದೋ?, ಗನೇದ್ವಯ
ಕೂಡಲಾರದು. ಆಸ್ಮದಾದಿಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಯಲು ಅಶಕ್ಯವಾಗಿದೆ. ಏನೇದ್ವಯ ಕೂಡಲಾರದು.
ಅತಿಪ್ರಸಂಗವು ಬರುವುದು. ಹೇಗೆಂದರೆ— ಮಹಾನಸಾದಿರೂಪ ದೇಶವಿಶೇಷದಲ್ಲಿ ವ್ಯಭಿಚಾರವು
ತೋರದಿರುವುದರಿಂದ ವಹ್ನಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಧೂಮವ್ಯಾಪ್ತಿನಿಶ್ಚಯವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಹಾಗಾ
ದರೆ ವ್ಯಾಪ್ತಿನಿಶ್ಚಯ ಹೇಗೆ ಆಗುವುದೆಂದರೆ, ಯದೈವ=ಯಾವಾಗಲೇ, ಅಸ್ಯ=ಸಾಧನಾ
ಭಿಮತವಾದ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ, ಅವ್ಯತಿರೇಕೇ=ಸಾಧ್ಯಾಭಿಮತ ವ್ಯತಿರೇಕದಿಂದ ಅಸತ್ಪವಿರುವುದರಲ್ಲಿ
ಅಂದರೆ ಸಾಧ್ಯಾತ್ಮಂತಾಭಾವವದವೃತ್ತಿತ್ವವಿರುವುದರಲ್ಲಿ, ಅಕ್ಷಜಂ ವಾ = ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಲೀ,
ಆಗಮೋ ವಾ=ಆಗಮವಾಗಲೀ, ತನ್ನಿರ್ಧಾರಿತ ಯುಕ್ತೀರ್ವಾ=ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾದಿರಾಗಲೀ ಆಗಮ
ದಿಂದಲಾಗಲೀ, ನಿರ್ಧಾರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯುಳ್ಳ ಯುಕ್ತಿಯಾಗಲೀ, ಭವೇತ್ = ಇರುವುದೋ,
ಸೈವ=ಈ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯೇ, ವ್ಯಾಪ್ತಿಃ=ವ್ಯಾಪ್ತಿಯು, (ವ್ಯಾಪ್ತಿಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಉಪಯುಕ್ತವಾದುದು)
ಅಪರಾ=ಸಾಮಾನಾಧಿಕರಣ್ಯ ದರ್ಶನಮಾತ್ರನಿಬಂಧನವುಳ್ಳದ್ದು, ನ ಹಿ=ಅಲ್ಲವಷ್ಟೆ || ೯೨ || ೯೩ ||

(೧) ಹಾಗಾದರೆ ಅದೇ ನ್ಯಾಯದಿಂದ ಮಹದಾರಂಭಕತ್ವಾದಿಗಳಿಗೂ ವ್ಯಾಪ್ತಿನಿಶ್ಚಯವು
ಕೂಡುವುದರಿಂದ ಪರಮಾಣ್ವಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಅನುಮಾನಪ್ರವೃತ್ತಿಯು ಆಗದಿರುವುದು ಹೇಗೆಂದರೆ
ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೊಡದು. ಅಲ್ಲಿ ಪಕ್ಷೇತರತ್ವರೂಪ ಉಪಾಧಿ ಕೂಡುವುದರಿಂದ ವ್ಯಭಿಚಾರವಿಲ್ಲ
ವೆಂದು ನಿಶ್ಚಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. (೨) ಹಾಗಾದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಅನುಮಾನಗಳಿಗೂ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು
ಬರಬೇಕಾಗುವುದರಿಂದ ಪಕ್ಷೇತರತ್ವಕ್ಕೆ ಉಪಾಧಿತ್ವವು ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಆಗ ಬಾಧಕ
ವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಅನ್ಯಥಾ ಸತ್ತಮ ರಸ ಭಾವೋಽಸ್ಯನುಮಯಾ ಪತೇತ್ |

ಅನಿಷ್ಟಾನಿ ಚ ಸರ್ವಾಣಿ ಹೃನುಮಾ ಕಾಮಚಾರಿಣೀ || ೯೪ ||

ಅ || ಅನ್ಯಥಾ=ಪಕ್ಷೇತರತ್ವಕ್ಕೆ ಉಪಾಧಿತ್ವವನ್ನು ಲಕ್ಷೀಕರಿಸದೆ ಪ್ರಮಾಣಾಂತರದಿಂದ
ಸಹಕೃತವಾಗದೇನೇ ಇರುವ ಅನುಮಾನದಿಂದ ಪರಮಾಣ್ವಾದಿ ಸಿದ್ಧಿಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ,
ಅನುಮಯಾ=ಮಧುರೋ ರಸಃ ಲವಣಾದಿ ರಸಪಂಚಕನ್ಯತೀಕ್ತ ರಸಾನ್ಯೋನ್ಯಾಭಾವವಾನ್
ರಸತ್ವತ್ ಲವಣವತ್=ಮಧುರರಸವು ಲವಣವೆಂದಲಾದ ಐದು ರಸಗಳಿಂದ ವೃತ್ತಿಕ್ತವಾದ
ರಸದಿಂದ ಭೇದವುಳ್ಳದ್ದು ರಸತ್ವವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ಲವಣರಸದಂತೆಯೇ ಇದುವೆಂದಲಾದ

ಮಾನದಿಂದ, ಸಪ್ತಮ ರಸಭಾವೋಪಿ = ಎಳನೇ ರಸವಿದೆ ಎನ್ನುವುದೂ, ಪತೇತ್ = ಬೀಳುವುದು. (ಆಗುವುದು.) ಅನಿಷ್ಟಾನಿ ಚ ಸರ್ವಾಣಿ = ಅನಿಷ್ಟಗಳಾದವುಗಳೆಲ್ಲವೂ, ಅಗ್ನಿಶೈತ್ಯಾದಿಗಳೂ, (ಬೆಂಕಿಯು ತಣ್ಣಗಿದೆ ಇದುವೊದಲಾದವುಗಳೂ) ಆಪತೇಯುಃ = ಪ್ರಾಪ್ತಗಳಾಗಬೇಕಾಗುವವು, ಹಿ = ಯಾವಕಾರಣದ್ದೆಂಬುದರಿಂದ, ಅನುಮಾ = ಇಂತಹ ಅನುಮಾನವು, ಕಾಮಚಾಂಣೀ = ಇಚ್ಛಾನು ಸಾರಿಯಾದುದು. (ಆದುದರಿಂದ ಪರಮಾಣ್ವಾದಿಗಳಿಗೆ ಸಾಕ್ಷಿವೇದ್ಯತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿ, ಸಪ್ತಮರಸಾದಿಗಳು ಸಾಕ್ಷಿವೇದ್ಯವಲ್ಲವಾದುದರಿಂದ ಆ ಅನುಮಾನಗಳಿಗೆ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಪರಮಾಣ್ವಾದಿಗಳಾದರೂ ಸಾಕ್ಷಿವೇದ್ಯವಾದುದರಿಂದ ಆ ಅನುಮಾನವು ಪ್ರಮಾಣವು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ) ಆ ಪ್ರತಿಬಂಧಿಯನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಬೇಕು. ಆದಕಾರಣ ಪರಮಾಣ್ವಾದಿಗಳಿಗೆ ಸಾಕ್ಷಿವೇದ್ಯತೆ ವಂದೇ ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು || ೯೪ ||

ಅಸಮವಾಯಿಕಾರಣವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿ ನಿಮಿತ್ತಕಾರಣವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆ—

“ಓಂ ಉಭಯಥಾಽಪಿ ನ ಕರ್ಮಾತಸ್ತದಭಾವಃ ಓಂ” || ಸೂ.೧೨ ||

ಈಶ್ವರನ ಇಚ್ಛೆಗೆ ನಿತ್ಯತ್ವವಿದ್ದರೂ ಅನಿತ್ಯತ್ವವಿದ್ದರೂ ಪರಮಾಣುಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯೆಯು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ಪರಮಾಣುಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯೆಯು ಕೂಡದಿರುವುದರಿಂದ ದ್ವೈಣುಕ ಮೊದಲಾದ ಕಾರ್ಯವು ಇಲ್ಲವೆಂದಾಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ತಥಾ ಚ ಈಶ್ವರನ ಇಚ್ಛೆಯು ನಿತ್ಯವಾದರೆ ಪ್ರಲಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪರಮಾಣು ಕರ್ಮವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಅಸ್ವಯವ್ಯಭಿಚಾರವು. ಅನಿತ್ಯವಾದರೆ ಪ್ರಲಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈಶ್ವರೇಚ್ಛೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸತಕ್ಕ ಸಾಮಗ್ರಿಯು ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಇಚ್ಛೆಯೇ ಇಲ್ಲ.

ಸಮವಾಯಿಕಾರಣವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆ—

“ಓಂ ಸಮವಾಯಾಭ್ಯುಪಗಮಾಚ್ಛ ಸಾಮ್ಯಾದನವಸ್ಥಿತೇಃ ಓಂ” || ಸೂ. ೧೩ ||

ಅತ್ಯಂತ ಭಿನ್ನಗಳೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಪಟತಂತು ಮೊದಲಾದ ಕಾರ್ಯಕಾರಣ ಗಳಿಗೂ ಗುಣಗುಣ್ಯಾದಿಗೂ ನಿರ್ವಾಹವಾಗುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೂ ವಿಶಿಷ್ಟಬುದ್ಧಿನಿರ್ವಾಹಕ್ಕೋಸ್ಕರವೂ ಸಮವಾಯವೆನ್ನುವ ನಿತ್ಯಸಂಬಂಧವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿರುವುದರಿಂದಲೂ, ಸಮವಾಯಕ್ಕೂ ಸಮವಾಯಿಗಳಿಂದ ಭೇದವು ಸಮಾನವಾಗಿರುವುದರಿಂದಲೂ, ‘ಮೃತ್ ಘಟಸಮವಾಯಃ’ ಇದು ಮೊದಲಾದ ವಿಶಿಷ್ಟಬುದ್ಧಿಯು ಕೂಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸಮವಾಯಾಂತರವನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿದರೆ ಅಲ್ಲಿಯೂ ಹೀಗೆ, ಈ ಪ್ರಕಾರ ಸಮವಾಯಪರಂಪರಾಂಗೀಕಾರಪ್ರಯುಕ್ತವಾಗಿ ಅನವಸ್ಥಾ ದೋಷವು ಬರುವುದರಿಂದಲೂ ಸಮವಾಯಾಂಗೀಕಾರವು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ.

‘ಉಭಯಥಾಽಪಿ ನ ಕರ್ಮಾತಸ್ತದಭಾವಃ’ ಎನ್ನುವ ಸೂತ್ರವು ‘ನಿತ್ಯಮೇವ ಚ ಭಾವಾತ್’ ಎನ್ನುವ ಮುಂದಿನ ಸೂತ್ರವ್ಯಾಖ್ಯಾನನ್ಯಾಯದಿಂದಲೇ ವ್ಯಾಖ್ಯಾತವಾಗುವುದೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಾ ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೇತ್ವಂತರದಿಂದ ವೈಶೇಷಿಕಾದಿ ಸಮಯವನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಾ ‘ಸಮವಾಯಾ ಭ್ಯುಪಗಮಾಚ್ಛ ಸಾಮ್ಯಾದನವಸ್ಥಿತೇಃ’ ಎನ್ನುವ ಸೂತ್ರವನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಕಾರ್ಯಕಾರಣಯೋಜ್ಜಿವ ಗುಣಾದೇಃ ಪಂಚಕಸ್ಯ ಚ |

ಭಿನ್ನಸ್ಯೈವ ತು ಸಂಬಂಧಃ ಸಮವಾಯೋನ್ಯ ಈರ್ಯತೇ || ೯೫ ||

ಅ || ಕಾರ್ಯಕಾರಣಯೋಚ್ಛ್ರೇಷ್ಠವ = ಕಾರ್ಯಕಾರಣಗಳಿಗೂ, ಗುಣಾದೇಃ ಪಂಚಕಸ್ಯ ಚ = ಗುಣಮೊದಲಾದ ಐದಕ್ಕೂ, (ಗುಣ ಅವಯವಿ ಕ್ರಿಯಾ ಸಾಮಾನ್ಯ ವಿಶೇಷಗಳಿಗೂ) ಗುಣ ಮೊದಲಾದ ಐದಕ್ಕೂ, ಭಿನ್ನಸ್ಯೈವ ತು = ಭಿನ್ನವಾದುದಕ್ಕೇನೇ, ಸಂಬಂಧಃ = ಸಂಬಂಧವು, ಸಮವಾಯುಃ = ಸಮವಾಯುವು, ಅನ್ಯಃ = ಭಿನ್ನವೆಂದು, ಈರ್ಯತೇ = ವೈಶೇಷಿಕಾದಿಗಳಿಂದ ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೆ (ಆದುದರಿಂದಲೂ ವೈಶೇಷಿಕಾದಿಗಳ ಮತವು ಅಯುಕ್ತವು.)

ತಾ || ನ್ಯಾಯಸುಧಾ — ವೈಶೇಷಿಕಾದಿಗಳು ಅವಯವ ಅವಯವಿಗಳಿಗೂ, ಗುಣ ಗುಣಿಗಳಿಗೂ, ಕ್ರಿಯಾ ಕ್ರಿಯೆಯುಳ್ಳವುಗಳಿಗೂ, ಜಾತಿವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗೂ, ವಿಶೇಷನಿತ್ಯದ್ರವ್ಯಗಳಿಗೂ ಅತ್ಯಂತ ಭೇದವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿ ಅತ್ಯಂತಭಿನ್ನವೇ ಆದ ಸಮವಾಯುಖ್ಯ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದುದರಿಂದಲೂ ಅನುಪಪನ್ನಧಾರ್ಷಿಗಳು || ೯೫ ||

ಹಾಗಾದರೆ ಗುಣಗುಣ್ಯಾದಿಗಳಿಗೆ ಅತ್ಯಂತಭೇದವಾದರೂ ವ್ಯವದೇಶ ಮೊದಲಾದ ಪ್ರಮಾಣಗಳಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ವ್ಯವದೇಶಭೇದಾದಿರೂಪ ಪ್ರಮಾಣವಿದ್ದರೂ ಭೇದವಿಲ್ಲವಾದರೆ ಸ್ತಂಭಕುಂಭಾದಿಗಳಿಗೂ ಅತ್ಯಂತವಾಗಿ ಭೇದವು ಇಲ್ಲದೆ ಹೋಗುವುದು. ಈ ತತ್ವಗಳಲ್ಲಿ ಪಟವು, ಈ ಪಟದಲ್ಲಿ ರೂಪವು, ಈ ಮೂರ್ತ (ಕ್ರಿಯೆಯುಳ್ಳದ್ದು)ದಲ್ಲಿ (ಪೃಥಿವೀ-ಜಲ ತೇಜಸ್ಸು-ವಾಯು-ಮನಸ್ಸುಗಳಲ್ಲಿ) ಕರ್ಮವು, ಈ ಗೋಷನಲ್ಲಿ ಗೋತ್ವವು, ಈ ನಿತ್ಯದ್ರವ್ಯದಲ್ಲಿ ಏಕೇಕವು ಹೀಗೆ ಅಬಾಧಿತವಾದ ಪ್ರತ್ಯಯವು ಇದೆ. 'ಇಲ್ಲಿ ಈ ವಸ್ತುವಿದೆ' ಎನ್ನುವ ಪ್ರತ್ಯಯ (ಅನುಭವ)ವು ಅತಿರಿಕ್ತವಾದ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲದೆ ಕೂಡಲಾರದು. ಈ ಕುಂಡದಲ್ಲಿ ಬದರಗಳು ಎನ್ನುವ ಪ್ರತಿತಿಯು ಸೂರ್ಯೋಗಪೂರ್ವಕವಾಗಿಯೇ ದೃಷ್ಟವಾಗಿದೆ ಈ ಸಂಬಂಧವು ಅಯುತ ಸಿದ್ಧಿಗಳ ಸಂಬಂಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಸೂರ್ಯೋಗದಿಂದ ಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ. ಯುತಸಿದ್ಧಿಗಳ ಸಂಬಂಧವು ಸಂಯೋಗವು. ದ್ರವ್ಯದಲ್ಲಿಮಾತ್ರ ಇರತಕ್ಕದು. ಸಮವಾಯುವು ಗುಣಾದಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇದೆ. ಹೀಗೆ ಪ್ರಮಾಣಸಿದ್ಧವಾದ ಸಮವಾಯವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ವೈಶೇಷಿಕಾದಿಗಳು ಅಯುಕ್ತವಾದಿಗಳು ಹೇಗೆ ಆಗುವರು. ಎಂದರೆ —

ಮೂ || ಭಿನ್ನತ್ವಸಾಮ್ಯತಸ್ತಸ್ಯ ತಾಭ್ಯಾಂ ಯೋಗೋ ಭವೇದ್ಭ್ರಮಂ |

ಸ ಸ್ವನಿರ್ವಾಹಕಶ್ಚೈತ್ಯಾದ್ಭ್ರಮೈವೇವ ತಥಾ ನ ಕಿಂ || ೯೬ ||

ಅ || ಭಿನ್ನತ್ವಸಾಮ್ಯತಃ = ಭಿನ್ನತ್ವವು ಸಮಾನವಾಗಿರುವುದರಿಂದಲೂ, 'ಇಹಸಮವಾಯುಃ' ಎಂಬ ಇಹ ಪ್ರತ್ಯಯವು ಸಮಾನವಾಗಿರುವುದರಿಂದಲೂ, ತಸ್ಯ = ಸಮವಾಯುಕ್ಕೆ, ತಾಭ್ಯಾಂ = ಅವಯವ ಅವಯವ ಮೊದಲಾದ ಸಂಬಂಧಿಗಳಿಂದ ಕೂಡಿಕೊಂಡು, ಯೋಗಃ = ಸಂಬಂಧವು, ಭ್ರಮಂ = ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ, ಭವೇತ್ = ಇರಬೇಕಾಗುವುದು. (ಹಾಗಾದರೆ ಸಮವಾಯದಲ್ಲಿಯೂ 'ಇಹ ಸಮವಾಯುಃ' ಎನ್ನುವ ಅನುಭವವು ಸಮವಾಯದ ಅಧೀನವೇ. ಹೀಗೆ ಸಮವಾಯವನ್ನು ಒಪ್ಪಿದರೆ ಅವಸಿದ್ಧಾಂತವಾಗಲೀ ಸಮವಾಯಪರಂಪರಾಪ್ರಯುಕ್ತ ಅನವಸ್ಥೆಯಾಗಲೀ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಆ ಸಮವಾಯವೇ ಸ್ವನಿರ್ವಾಹಕವು. ಯಾವ ಸಮವಾಯವು ಅವಯವಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಅವಯವಾದಿಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧವೋ, ಅದೇನೇ ಅವಯವ ಅವಯವಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ತಾನೇ ತನಗೂ ಸಂಬಂಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಸಮವಾಯಪರಂಪರೆಯಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಅನವಸ್ಥೆಯಿಲ್ಲ ಎಂದಾಶಂಕಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಸಃ = ಅವಯವ ಅವಯವಾದಿ ಸಮವಾಯವು, ಸ್ವನಿರ್ವಾಹಕಶ್ಚೈತ್ಯ = ಸ್ವನಿರ್ವಾಹಕವಾದರೆ, ತರ್ಹಿ = ಹಾಗಾದರೆ, ದ್ರವ್ಯಮೇವ = ದ್ರವ್ಯವೇ, ತಥಾ = ಹಾಗೆ ಸ್ವನಿರ್ವಾಹಕವಾದುದು, ಕಿಂ = ಯಾವ ಕಾರಣದ್ದಿರೆಯಿಂದ, ನ ಸ್ಯಾತ್ = ಆಗಲಾರದು.

ತಾ || ನ್ಯಾಯಸುಧಾ — (1) 'ಇಹ ತಂತುಷು ಪಟಃ ಇತ್ಯಾದಿ ಪ್ರತ್ಯಯಃ ಸಂಬಂಧ ಪೂರ್ವಕಃ ಅಬಾಧಿತೇಹಪ್ರತ್ಯಯತ್ವಾತ್ ಇಹ ಕುಂಡೇ ಬದರಾಣೀತಿ ಪ್ರತ್ಯಯನತ್' ಇಲ್ಲಿ ತಂತುಗಳಲ್ಲಿ ಪಟವಿದೆ ಇತ್ಯಾದಿ ಪ್ರತ್ಯಯವು ಸಂಬಂಧಪೂರ್ವಕವಾಗಿದೆ, ಅಬಾಧಿತವಾದ ಇಹ (ಇಲ್ಲಿ) ಎನ್ನುವ ಪ್ರತ್ಯಯವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ಇಲ್ಲಿ ಕುಂಡದಲ್ಲಿ ಬದರಗಳು ಎನ್ನುವ ಪ್ರತ್ಯಯ ದಂತೆ, ಎಂದು ಸಮವಾಯವನ್ನು ಅನುಮೇಯಿಸುವವನು 'ಯಾವುದು ಅಬಾಧಿತವಾದ ಇಹ ಎನ್ನುವ ಪ್ರತ್ಯಯವೋ ಅದು ಸಂಬಂಧಪೂರ್ವಕವಾಗಿದೆ ಎನ್ನುವ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯನ್ನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕು' 'ಇಹ ತಂತುಪಟಯೋಃ ಸಮವಾಯಃ' ಎಂದು ಅಬಾಧಿತವಾದ ಇಹ ಎನ್ನುವ ಪ್ರತ್ಯಯವಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಸಮವಾಯಕ್ಕೂ ತಂತುಪಟಗಳಿಂದ ಸಮವಾಯ ವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕಾಗುವುದು. ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಆದಕಾರಣ ಅಲ್ಲಿ ಅನುಮಾನಕ್ಕೆ ವ್ಯಭಿಚಾರವು. (2) ಕೆಲವು ಕಡೆ ಸ್ವನಿರ್ವಾಹಕವಾಗಿರುವುದರಿಂದ 'ಇಹ ಇದಂ' ಎನ್ನುವ ಬುದ್ಧಿಯು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಾದ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಆವೇಶಿಸಿಕೊಂಡು ಇಲ್ಲಿದೆ ಕೂಡುವು ದಾದರೆ ಹಾಗಾದರೆ ಗುಣಾದಿಗಳಲ್ಲಿ 'ಇಹ ಇದಂ' ಎನ್ನುವ ಪ್ರತ್ಯಯವೂ ಅತಿರಿಕ್ತವಾದ ಸಂಬಂಧಾಧೀನವನ್ನಾಗಿ ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ದ್ರವ್ಯಕ್ಕೆನೇ ಸ್ವನಿರ್ವಾಹಕತ್ವವಿಟ್ಟು ಕೊಂಡರೂ ಅದು ಕೂಡಬಹುದು. (3) ಸಮವಾಯವು ಸಂಬಂಧರೂಪವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಸ್ವನಿರ್ವಾಹಕವು, ದ್ರವ್ಯವು ಸ್ವನಿರ್ವಾಹಕವಲ್ಲ ಎಂದರೆ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ದ್ರವ್ಯಕ್ಕೆ ಸ್ವನಿರ್ವಾಹಕತ್ವವು ಸಿದ್ಧಿ ಸದೆ ಇದ್ದರೆ ಸಂಬಂಧತ್ವವೂ ಸಿದ್ಧಿ ಸಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಸಂಯೋಗಕ್ಕೂ ಕೂಡ ಸ್ವನಿರ್ವಾಹಕತ್ವವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಸಂಯೋಗಕ್ಕೆ ಅನಿತ್ಯತ್ವವಿದ್ದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಸ್ವನಿರ್ವಾಹ ಕತ್ವವು ಇಲ್ಲವೆಂದರೆ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಸಮವಾಯಕ್ಕೆ ಅನಿತ್ಯತ್ವವೂ ಸಿದ್ಧವಾಗಲಿಲ್ಲ || ೯೫ ||

ಹೀಗೆ ದ್ರವ್ಯದ್ವಿಶೆಯಿಂದ ಗುಣಾದಿಗಳಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಭೇದವಿದ್ದರೂ ದ್ರವ್ಯಗುಣಗಳಿಗೆ ಸಮವಾಯರೂಪವಾದ ಅತಿರಿಕ್ತ ಸಂಬಂಧವು ಸಿದ್ಧಿ ಸುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ — ಸಮವಾಯದಂತೆ ದ್ರವ್ಯಕ್ಕೆನೇ ಸ್ವನಿರ್ವಾಹಕತ್ವವು ಕೂಡಬಹುದಾದುದರಿಂದಲೂ, ಕಲ್ಪನಾ ಲಾಘವವೂ ಇದ್ದು ದ ರಿಂದಲೂ ಎಂದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಈಗ ಗುಣಾದಿಗಳಿಗೆ ದ್ರವ್ಯದ್ವಿಶೆಯಿಂದ ಅತ್ಯಂತ ಭೇದವಿಲ್ಲ ದಿರುವುದರಿಂದಲೂ ಸಮವಾಯವು ಸಿದ್ಧಿ ಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬಭಿಪ್ರಾಯವುಳ್ಳವರಾಗಿ ಗುಣಾದಿಗಳಿಗೆ ದ್ರವ್ಯದ್ವಿಶೆಯಿಂದ ಅತ್ಯಂತಭೇದವಿದೆ ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ಪರರು ಹೇಳಿದ ಹೇತುಗಳನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುವುದ ಕ್ಕಾಗಿ ಉಪೋದ್ಘಾತವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ —

ಮೂ || ವಿಶೇಷಸ್ತದ್ಗತತ್ವಾದಿಯದ್ಯಭಿನ್ನೇವಸೀಯತೇ |

ಗುಣಕ್ರಿಯಾದಿರೂಪಸ್ಯ ನಿಷೇಧಃ ಕೇನ ಹೇತುನಾ || ೯೬ ||

ಅ || ಯದಿ = ಯಾವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಅಭಿನ್ನೇ = ಅಭಿನ್ನವಾದ, ಸಮವಾಯೇ = ಸಮ ವಾಯದಲ್ಲಿ, ತದ್ಗತತ್ವಾದಿಃ = ಅವಯವ ಅವಯವ್ಯಾದಿಗತತ್ವಾದಿರೂಪವಾದ, ವಿಶೇಷಃ = ವಿಶೇಷವು, ಅವಸೀಯತೇ = ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, (ತದಾ = ಆಗ) ಗುಣಕ್ರಿಯಾದಿರೂಪಸ್ಯ = ಗುಣಕ್ರಿಯಾ ಮೊದಲಾದ ಸ್ವರೂಪವುಳ್ಳ ವಿಶೇಷಕ್ಕೆ, ನಿಷೇಧಃ = ನಿಷೇಧವು, ಕೇನ ಹೇತುನಾ = ಯಾವ ಹೇತುವಿನಿಂದ, (ಯಾವುದರಿಂದಲೂ ಆಗಲಾರದು).

ತಾ || (1) ಸಮವಾಯವು ಅವಯವ ಅವಯವ ಮೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ಇರತಕ್ಕ ದೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸಿರುವರು. ಅನಿತ್ಯದ್ರವ್ಯ ಗುಣ, ಕರ್ಮ, ಸಾಮಾನ್ಯ, ವಿಶೇಷಗಳಂತೆಯೇ

ಸಮವಾಯಕ್ಕೆ ತದ್ಗತತ್ವವೆಂದರೆ ಸಮವಾಯಸಂಬಂಧದಿಂದ ಇರುವಿಕೆ ಎನ್ನುವುದು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ಸಮವಾಯವು ಒಂದೇ ಆಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಸಮವಾಯಗತವಾದ ತದ್ಗತತ್ವವಾದರೂ ಸಮವಾಯಸ್ವರೂಪವೇ ಎಂದಂಗೀಕರಿಸಬೇಕು. (2) ಹೀಗೆಯೇ ಸಮವಾಯದಲ್ಲಿ ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಅಸ್ತಿತ್ವ-ಅಭಿಧೇಯತ್ವ-ಜ್ಞೇಯತ್ವ-ಸಂಬಂಧತ್ವಾದಿಗಳೂ ಸಮವಾಯಸ್ವರೂಪವೆಂದೇ ಒಪ್ಪಬೇಕು. ಅಸ್ತಿತ್ವಾದಿಗಳಿಗೆ ಸಮವಾಯದಿಂದ ಭೇದವಿದ್ದರೆ ಸಮವಾಯದಿಂದ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕು. ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅಸ್ತಿತ್ವಾದಿಗಳೂ ಸಮವಾಯದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಇರುವವು? ಸಂಯೋಗವು ಗುಣವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ದ್ರವ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಇರುವುದು. ಸಮವಾಯವು ಒಂದೇ ಆಗಿದೆ. ಆದಪ್ರಯುಕ್ತ ಸಂಯೋಗವಾಗಲೀ ಸಮವಾಯವಾಗಲೀ ಸಂಬಂಧವಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ, ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ — ತದ್ಗತತ್ವಾದಿಗಳು ಸಮವಾಯಸ್ವರೂಪವೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಹೀಗೆ ಕೇಳುವೆವು. ಸಮವಾಯಕ್ಕೂ ತದ್ಗತತ್ವಮೊದಲಾದ ಧರ್ಮಗಳಿಗೂ ಅಭೇದವಿದ್ದರೆ ಅಪರ್ಯಾಯ ಶಬ್ದವಾಚ್ಯತ್ವವೂ ಧರ್ಮಧರ್ಮಿಭಾವವೂ, ಸಮ್ಮಿಪ್ರಯೋಗವೂ, ಜ್ಞಾತತ್ವ-ಅಜ್ಞಾತತ್ವವೂ, ಏಕತ್ವ-ಅನೇಕತ್ವವೂ ಇತ್ಯಾದಿಗಳೆಲ್ಲವೂ ಹೇಗೆ ಕೂಡುತ್ತವೆ? ಪ್ರಯೋಗಗಳಿಗೆ ಔಪಚಾರಿಕತ್ವ-ಭ್ರಾಂತಿಮೂಲಕತ್ವ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವುದು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ—‘ದೇವದತ್ತನು ಸಿಂಹವಲ್ಲ’ ಎನ್ನುವುದರಿಂದ ‘ಸಮವಾಯವು ತದ್ಗತತ್ವಾದಿಧರ್ಮವುಳ್ಳದ್ದಲ್ಲ’ ಇತ್ಯಾದಿರೂಪವಾದ ಮುಖ್ಯ ಪ್ರಯೋಗವಾಗಲೀ, ಬಾಧಕಜ್ಞಾನವಾಗಲೀ ಕಂಡಿದ್ದರೆ ಆಗ ಉಪಚಾರಾದಿ ಕಲ್ಪನೆಯು ಯುಕ್ತವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಕಂಡಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಆಕ್ಷೇಪವಾದುದರಿಂದ ನೈಯಾಯಿಕರು ಹೀಗೆ ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕು. ತದ್ಗತತ್ವಾದಿಗಳೂ ಕೇವಲ ಸಮವಾಯಸ್ವರೂಪವಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಸಮವಾಯದಿಂದ ಅಭಿನ್ನವಾದರೂ ಸಮವಾಯದಿಂದ ವಿಶೇಷವುಳ್ಳದ್ದು. ಆದಕಾರಣ ವ್ಯಪದೇಶ ಭೇದಾದಿಗಳೂ ಕೂಡುತ್ತವೆ. ಅಭೇದವಿದ್ದರೂ ಭೇದಕಾರ್ಯನಿರ್ವಾಹಕವಾದ ಭೇದಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾದದ್ದು ಇದೆ, ಎಂದೇ ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕು. ತಥಾಚ ಅಭಿನ್ನವಾದ ಸಮವಾಯದಲ್ಲಿ ತದ್ಗತತ್ವಮೊದಲಾದ ವಿಶೇಷವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ಆಗ ಗುಣಕ್ರಿಯಾದಿಗಳೂ ದ್ರವ್ಯಸ್ವರೂಪವೇ ಆಗಿ ಸವಿಶೇಷಾಭಿನ್ನವಾಗಿ ಇರಲಿ, ದ್ರವ್ಯದಿಂದ ನಿರ್ವಿಶೇಷಾಭಿನ್ನವಲ್ಲ. ತದ್ಗತತ್ವಾದಿ ಧರ್ಮಗಳು ಸಮವಾಯದಿಂದ ಸವಿಶೇಷಾಭಿನ್ನಗಳು. ಗುಣಾದಿಗಳು ದ್ರವ್ಯದಿಂದ ಸವಿಶೇಷಾಭಿನ್ನಗಳಲ್ಲ ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ ಹೇತುವಿಲ್ಲ || ೯೬ ||

ಹೀಗಾದರೆ ಪ್ರಕೃತವೇನಾಯಿತೆಂದರೆ—

ಮೂ || ದ್ರವ್ಯಮೇವ ತತೋಽನಂತವಿಶೇಷಾತ್ಮತಯಾ ಸದಾ |

ನಾನಾವ್ಯವಹೃತೇರ್ಹೇತುರನಂತತ್ವಂ ವಿಶೇಷತಃ || ೯೭ ||

ಅ || ಸಮವಾಯವತ್ = ಸಮವಾಯಧರ್ಮದಂತೆ, ತತಃ = ಗುಣಾದಿಗಳಿಗೆ ದ್ರವ್ಯವಿಶೇಷತ್ವವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ, ದ್ರವ್ಯಮೇವ = ದ್ರವ್ಯವೇ, ಸದಾ = ಯಾವಾಗಲೂ, ಅನಂತವಿಶೇಷಾತ್ಮತಯಾ = ವ್ಯವಹಾರಗಳು ಎಷ್ಟು ಇರುತ್ತಾಂವೋ ಅಷ್ಟು ವಿಶೇಷವುಳ್ಳವುಗಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ನಾನಾವ್ಯವಹೃತೇಃ = ವ್ಯವಹಾರಭೇದಾದಿಗಳಿಗೆ, ಹೇತುಃ = ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ. (ಅನ್ಯಥಾಸಿದ್ಧಿಯನ್ನೇ ಪ್ರಕಟಣೆಮಾಡುತ್ತಾ ಉಪಸಂಹಾರಮಾಡುತ್ತಾರೆ.) ಸಮವಾಯವತ್ = ಸಮವಾಯದಂತೆ, ಅಂದರೆ ಸಮವಾಯವು ಹೇಗೆ, ಅನಂತವಿಶೇಷಾತ್ಮತಯಾ = ತದ್ಗತತ್ವ ಮೊದಲಾದ ವಿಶೇಷರೂಪದಿಂದ, ನಾನಾವ್ಯವಹೃತೇಃ = ವ್ಯವಹಾರಭೇದ ಮೊದಲಾದ ವ್ಯವಹಾರಗಳಿಗೆ, ಹೇತುಃ = ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೋ, ತತಃ = ಆದುದರಿಂದ (ತಥಾ = ಹಾಗೆ) ದ್ರವ್ಯಮೇವ = ಘಟ

ಮೊದಲಾದ ದ್ರವ್ಯವೇ, ಅನಂತವಿಶೇಷಾತ್ಮತಯಾ = ಗುಣಕ್ರಿಯೆ ಮೊದಲಾದ ಅನಂತವಿಶೇಷ ರೂಪದಿಂದ, ಸದಾ = ಯಾವಾಗಲೂ, ನಾನಾವ್ಯವಹೃತೇ = ವ್ಯವಹರಿಸಲ್ಪಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ, ಹೇತು = ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ. (ಹಾಗಾದರೆ ಅನಂತವಿಶೇಷರೂಪವಾದುದು, ಒಂದೇ ದ್ರವ್ಯವು ಎನ್ನುವುದು ವ್ಯಾಹತವೆಂದರೆ — ೧ 'ಮೇ ಮಾತಾ ವಂಧ್ಯಾ' ಎನ್ನುವುದರಂತೆ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ವಿರೋಧವೋ, ೨ ಅಥವಾ ಕೃತಕವು ನಿತ್ಯವಾಗಿದೆ ಎನ್ನುವುದರಂತೆ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಿಂದಲೋ, ೧ನೇದ್ದು ಕೂಡಲಾರದು. ಏಕೆಂದರೆ — ಅನಂತತ್ವವೆಂದರೆ — ಸಂಖ್ಯಾವಿಶೇಷವು. ಏಕತ್ವವೆಂದರೆ — ಅಭೇದವು. ೨ನೇದ್ದು ಕೂಡಲಾರದು. ಎಲ್ಲಿ ಅನೇಕತ್ವವು ಇದೆಯೋ ಅಲ್ಲಿ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಭೇದವು ಎನ್ನುವ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಿದ್ದರೆ ವಿರೋಧವು ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಿಲ್ಲ. ಭೇದಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾದ ವಿಶೇಷದಿಂದಲೇ ಅನೇಕತ್ವಸಂಖ್ಯೆಯು ಕೂಡುತ್ತದೆನ್ನುತ್ತಾರೆ.) ವಿಶೇಷತಃ = ಈಶ್ವರಾಖ್ಯಾದ್ರವ್ಯ ವಿಶೇಷಗಳಿಗೆ, ಅನಂತತ್ವಂ = ಅನೇಕತ್ವವು, ಸಮವಾಯವತ್ = ಒಂದೇ ಸಮವಾಯವು, ಅನೇಕ ಧರ್ಮಸ್ವರೂಪವೆಂದೂ ಹೇಗೆ ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೋ? ಹಾಗೆಯೇ. ಅಂದರೆ — ಈಶ್ವರ ರೂಪದ್ರವ್ಯದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಈಶ್ವರನಿಂದ ಅಭಿನ್ನಗಳಾದ ಜ್ಞಾನಾದಿಧರ್ಮಗಳಿಗೆ ಅನಂತತ್ವವೇ. ಈಶ್ವರರೂಪ ದ್ರವ್ಯಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನಗಳಾದ ದ್ರವ್ಯಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಧರ್ಮಗಳಿಗೆ ಅನೇಕತ್ವವು.

ತಾ || (೧) ಗುಣಗುಣ್ಯಾದಿಗಳಿಗೆ ಅತ್ಯಂತಭೇದವು ಸಿದ್ಧವಾದರೆ ಅವುಗಳ ಸಂಬಂಧವು ಸಮವಾಯವೆಂದು ಸಿದ್ಧಿಸುತ್ತದೆ. ಗುಣಗುಣ್ಯಾದಿಗಳ ಅತ್ಯಂತಭೇದವಾದರೂ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ವಲ್ಲ. ಹೇಗೆಂದರೆ — ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ದನ ಕುದುರೆಗಳಿಗೆ ಭೇದಕಂಡಂತೆಯೇ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗದಿರುವುದರಿಂದ ಅಭೇದದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವು ನಾಣವಿಲ್ಲ. ಆದಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ 'ಗುಣಗುಣಿನೋ ಅತ್ಯಂತಭಿನ್ನಾ ಅಪರ್ಯಾಯಶಬ್ದವಾಚ್ಯತ್ವಾತ್ ಘಟಪಟಪತ್' ಪರ್ಯಾಯಶಬ್ದವಾಚ್ಯವಾಗದಿರುವುದರಿಂದ ಗುಣಗುಣಿಗಳು ಅತ್ಯಂತಭಿನ್ನಗಳು, ಘಟಪಟಗಳಂತೆ, ಇದಮೊದಲಾದ ಅನುಮಾನವನ್ನೇ ಹೇಳಬೇಕು. ಆ ಅನುಮಾನಕ್ಕೆ ಸಮವಾಯಕ್ಕೂ ತದ್ಗತತ್ವಮೊದಲಾದ ಧರ್ಮಗಳಿಗೂ ಭೇದವಿಲ್ಲವಾದರೂ ಅಪರ್ಯಾಯ ಶಬ್ದವಾಚ್ಯತ್ವವಿದ್ದವು ಎಂದು ಸಮವಾಯದಲ್ಲಿ ವ್ಯಭಿಚಾರವು. ಭೇದವಿಲ್ಲದೆ ವಿಶೇಷದಿಂದಲೇ ಅಪರ್ಯಾಯಶಬ್ದವ್ಯವಹಾರವು ಅನ್ಯಥಾ ಸಿದ್ಧವೂ ಆಗಿದೆ. (೨) ಹೇಗೆ ಸಮವಾಯದಲ್ಲಿ ತದ್ಗತತ್ವಾದಿಧರ್ಮಗಳಿಗೆ ಭೇದವಿಲ್ಲವಾದರೂ ವಿಶೇಷಾಪರಪರ್ಯಾಯವಾದ ಸ್ವಭಾವವಿಶೇಷದಿಂದಲೇ ಅಪರ್ಯಾಯಶಬ್ದವಾಚ್ಯತ್ವಾದಿಗಳನ್ನು ಗತ್ಯಂತರವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಉಪಪಾದಿಸಬೇಕೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಗುಣಗುಣ್ಯಾದಿಗಳಿಗೆ ಅತ್ಯಂತಾಭೇದವಿದ್ದರೂ ಗುಣಾದಿಗಳು ದ್ರವ್ಯವಿಶೇಷವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ದ್ರವ್ಯವೇ ವಿಶೇಷಶಕ್ತಿಯಿಂದಲೇ ಅಪರ್ಯಾಯಶಬ್ದವಾಚ್ಯತ್ವಮೊದಲಾದ ವ್ಯವಹಾರಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗುವುದು. ತಥಾಚ ವಿಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಬಾಧಕವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಗುಣಗುಣ್ಯಾದಿಗಳಿಗೆ ಭೇದಸಾಧಕಗಳಾದ ಹಿಂದಿನ ಹೇತುಗಳು ಅಪ್ರಯೋಜಕಗಳು. (೩) ಅಥವಾ 'ವಿಶೇಷಸ್ತದ್ಗತತ್ವಾದಿಃ' ಎನ್ನುವುದರಿಂದಲೇ ಗುಣಗುಣ್ಯಾದಿಗಳಿಗೆ ಅತ್ಯಂತಭೇದ ಸಾಧಕಗಳಾದ ಹೇತುಗಳಿಗೆ ಅನೈಕಾಂತ್ಯವನ್ನೂ ಅಪ್ರಯೋಜಕತ್ವವನ್ನೂ ಹೇಳುವರು. ತದ್ಗತತ್ವಮೊದಲಾದ ಧರ್ಮಗಳಿಂದ ಅಭಿನ್ನವಾದ ಸಮವಾಯದಲ್ಲಿ ತದ್ಗತತ್ವಮೊದಲಾದ ವಿಶೇಷವು ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುವುದೋ, ವಿಶೇಷದಿಂದಲೇ ವ್ಯವಹಾರಗಳು ನಿರ್ವಹಿಸಲ್ಪಡುವುದೋ, ಆಗ ವ್ಯವಹರಿಸಲ್ಪಡುವ ಮೊದಲಾದ ಹೇತುಗಳು ವ್ಯಭಿಚಾರ ಅನ್ಯಥಾಸಿದ್ಧಿಗಳಿಂದ ಆಭಾಸಗಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಯಾವ ಹೇತುವಿನಿಂದ ದ್ರವ್ಯಕ್ಕೆ ಗುಣಕ್ರಿಯಾದಿರೂಪವಾದ ಗುಣಕ್ರಿಯಾದಿವ್ಯವಹಾರವು ನಿಷೇಧಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ, ಅಂದರೆ ಗುಣಗುಣ್ಯಾದ್ಯತ್ಯಂತ ಭೇದವು ಯಾವ ಹೇತುವಿನಿಂದ ಸಾಧಿಸಲ್ಪಡುವುದು? (೪) ಇದೇ ಮೂಲದಿಂದ ಅನ್ಯಥಾಸಿದ್ಧಿಯನ್ನೇ ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತಾ ಉಪಸಂಹಾರ ಮಾಡಿದರು || ೯೭ ||

ಹಾಗಾದರೆ ಅನೇಕ ವ್ಯವಹಾರಗಳ ನಿರ್ವಾಹಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದ ವಿಶೇಷವು ದ್ರವ್ಯರೂಪವೇ ಆಗಿದ್ದರೆ ಹೇಗೆ ದ್ರವ್ಯದ ವಿಶೇಷವು ಆಗುವುದು? ದ್ರವ್ಯಸಂಬಂಧಿತ್ವವು ಭೇದವ್ಯಾಪ್ತವಾಗಿದೆ. ಎಂದರೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಭೇದವಿಲ್ಲವಾದರೂ ಭೇದಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾದ ವಿಶೇಷದಿಂದಲೇ ವಿಶೇಷವು ಭೇದಸಂಬಂಧಿಯು ಎಂದು ಉಪಪನ್ನವಾಗುವುದು. ಹೀಗಾದರೆ ವಿಶೇಷಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷತ್ವವು ಸಿದ್ಧಿಯಾಗುವುದಕ್ಕಾಗಿ ವಿಶೇಷಾಂತರವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸತಕ್ಕದ್ದು. ಹೀಗೆ ಅನವಸ್ಥೆಯು ಎಂದರೆ—

ಮೂ || ವಿಶೇಷಶ್ಚ ವಿಶೇಷೀ ಸ ಸ್ವೇನೈವ ಸಮವಾಯವತ್ |

ಕಲ್ಪನಾಗುರುತಾದೋಷಾತ್ಪದಾರ್ಥಾಂತರತಾ ನ ಹಿ || ೯೮ ||

ಅ || ಸಮವಾಯವತ್ = ಸಮವಾಯದಂತೆ, (ಎಂದರೆ ಹೇಗೆ ಸಮವಾಯವು ತನ್ನಿಂದಲೇ ಸಮವಾಯವುಳ್ಳದ್ದು, ಸಂಬಂಧಾಂತರದಿಂದ ಅಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಅಂಗೀಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಪರರು ಅನವಸ್ಥಾದೋಷವನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುವರೋ ಹಾಗೆಯೇ) ಸಃ = ದ್ರವ್ಯದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ವ್ಯವಹಾರಗಳ ನಿರ್ವಾಹಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದ, ವಿಶೇಷಶ್ಚ = ವಿಶೇಷವೂಕೂಡ, ಸ್ವೇನೈವ = ತನ್ನಿಂದಲೇ, ವಿಶೇಷೀ = ವಿಶೇಷವುಳ್ಳದ್ದು, ಪುನಃ ವಿಶೇಷಾಂತರದಿಂದ ಅಲ್ಲ. (ಆದುದರಿಂದ ಯಾವ ದೋಷವೂ ಇಲ್ಲ.) (ಸಮವಾಯವತ್ ಎಂದುಪಲಕ್ಷಣವು; ಸತ್ತಾದಂತೆ, ಅಂತ್ಯವಾದ ವಿಶೇಷದಂತೆ. ಅಂದರೆ, ಹೇಗೆ ದ್ರವ್ಯಗುಣಕರ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಸತ್ ಎನ್ನುವ ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದ ಸತ್ತಾ ಎನ್ನುವುದು ತನ್ನಿಂದಲೇ ಸತ್ ಎಂದು ಸ್ವೀಕರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, ಹೇಗೆ ನಿತ್ಯದ್ರವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತವಾಗಿ ಭೇದಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದ ಅಂತ್ಯವಾದ ವಿಶೇಷವು ತನ್ನಿಂದಲೇ ಅತ್ಯಂತ ವ್ಯಾವೃತ್ತವಾಗಿದೆಯೋ, ಹಾಗೆಯೇ ವಿಶೇಷವನ್ನೂ ಇಚ್ಛುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಗುಣಗುಣ್ಯಾದಿಗಳಿಗೆ ಅಭೇದವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿ ವಿಶೇಷದಿಂದ ವ್ಯವಹಾರ ನಿರ್ವಾಹಮಾಡುವುದು ಏಕೆ? ಭೇದವನ್ನೇ ಅಂಗೀಕರಿಸಬಹುದು ಎಂದರೆ) ಕಲ್ಪನಾಗುರುತಾದೋಷಾತ್ = (ಯದ್ವಾಪಿ ಭೇದಾಭೇದಪಕ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾನಿರ್ವಾಹಕವಾದ ಸಮವಾಯವಿಶೇಷಗಳನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಸಾಮ್ಯವೇ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಭೇದಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ) ಕಲ್ಪನಾಗೌರವ ದೋಷವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ, (ಗುಣಗುಣ್ಯಾದೀನಾಂ = ಗುಣಗುಣಿಮೊದಲಾದವುಗಳಿಗೆ,) ಪದಾರ್ಥಾಂತರತಾ = ಪದಾರ್ಥಾಂತರತ್ವವು, ನ ಹಿ = ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಕಲ್ಪನಾಲಾಫವೆವದ್ದುದರಿಂದ ಅಭೇದವೇ ಅಂಗೀಕಾರಾರ್ಹವು || ೯೮ ||

ಭೇದವಾದದಲ್ಲಿ ಕಲ್ಪನಾಗೌರವವು ಹೇಗೆಂದರೆ—

ಮೂ || ಕಲ್ಪಯಿತ್ವಾ ಸಟ್ಪದಾರ್ಥಾನ್ ಸಾಭಾವಾನಸಿ ಕೇವಲಂ |

ಏಕಸ್ಮಿನ್ ಸ ವಿಶೇಷಶ್ಚೇತ್ಥಿಂ ಪೂರ್ವಂ ತಸ್ಯ ವಿಸ್ತೃತಿಃ || ೯೯ ||

ಅ || ಸಾಭಾವಾನಸಿ = ಅಭಾವದಿಂದ ಕೂಡಿದವುಗಳೂ ಆದ, ಕೇವಲಂ ಸಟ್ಪದಾರ್ಥಾನ್ = ಕೇವಲವಾಗಿ ಆರೇ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು, ಕಲ್ಪಯಿತ್ವಾ = ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು, ಕೇವಲಂ ಏಕಸ್ಮಿನ್ = ಒಂದು ಸಮವಾಯದಲ್ಲಿಯೇ, ಸ ವಿಶೇಷಃ ಚೇತ್ = ವಿಚಿತ್ರವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದ ವಿಶೇಷವು ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುವುದಾದರೆ, ಕಿಂ = ಯಾವ ಕಾರಣದ್ದಿಶೆಯಿಂದ, ಪೂರ್ವಂ = ದ್ರವ್ಯದಲ್ಲಿ, ತಸ್ಯ = ಆ ವಿಶೇಷಕ್ಕೆ, ವಿಸ್ತೃತಿಃ = ವಿಸ್ತರಣವು.

ತಾ || (1) ವ್ಯವಹಾರಭೇದಮೊದಲಾದ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿಕೊಂಡು ವೈಶೇಷಿಕಾದಿಗಳು ದ್ರವ್ಯಮೊದಲಾದವುಗಳು ಭಾವಪದಾರ್ಥಗಳು ಆರೇ. ಅಭಾವವು ಏಕನೇದ್ದು ಎಂದು

ಕಲ್ಪಿಸಿರುವರು. ಸಮನಾಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರತೀತನಾದ ತದ್ಗತತ್ವವೊಂದಲಾದುದಾದರೂ ಸಮನಾಯದಿಂದ ಅತಿರಿಕ್ತವಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಸ್ವಭಾವವಿಶೇಷಾಪರನಾಮಕವಾದ ವಿಶೇಷದಿಂದಲೇ ಅಲ್ಲಿ ವ್ಯಪದೇಶ ಭೇದಾದಿಗಳು ಕೂಡುತ್ತವೆಂದೂ ಕಲ್ಪಿಸಿರುವರು. ಅಲ್ಲಿ ಕೊನೆಗಾದರೂ ಅಂಗೀಕಾರಾರ್ಹವಾದ ವ್ಯಪದೇಶಭೇದಾದಿಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಾಹಮಾಡತಕ್ಕ ವಿಶೇಷದಿಂದಲೇ ದ್ರವ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ವ್ಯಪದೇಶ ಭೇದಾದಿಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಾಹಮಾಡಬೇಕು. ಏಳು ಪದಾರ್ಥಗಳ ನಿರೂಪಣವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. (2) ಅಥವಾ ದ್ರವ್ಯದಂತೆಯೇ ಸಮನಾಯದಲ್ಲಿಯೂ ತದ್ಗತತ್ವಾದಿಗಳಿಗೆ ಭೇದವನ್ನೇ ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕು. ಅವುಗಳಿಗಾದರೂ ದ್ರವ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಂತರ್ಭಾವವು ಕೂಡದಿರಲು ಏಳೇ ಪದಾರ್ಥಗಳು ಎನ್ನುವ ನಿಯಮವನ್ನು ಬಿಡತಕ್ಕದ್ದು. ವಿಶೇಷಕಾರಣವಿಲ್ಲದೆ ಗುಣಗುಣ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಭೇದವನ್ನು ಸಮನಾಯದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ತದ್ಗತತ್ವಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ಕಲ್ಪನಾ ಗೌರವವು ಹೇಗೆ ಬಾರದೆ ಹೋಗುವುದು? ಅಭೇದವಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಕಲ್ಪನಾಗೌರವವು ಇಲ್ಲದಿರುವಾಗ ಕಲ್ಪನಾಲಾಘವವೂ ಹೇಗೆ ಬರಲಾರದು? (3) ಮತ್ತು ಕುಂಡದಧಿಗಳಿಗೆ ಸಂಯೋಗವು ಎನ್ನುವುದರಿಂದ ತಂತುಪಟಗಳಿಗೆ ಸಮನಾಯವು ಎಂದು ಪ್ರತೀತಿಯು ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಸಮನಾಯವಿಸಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಪ್ರಮಾಣವು ಕೂಡಲಾರದು. (4) ಮತ್ತು 'ಇಹ ತಂತುಸು ಪಟ ಇತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಃ ಸಂಬಂಧಪೂರ್ವಕಃ ಅಬಾಧಿತೇಹ ಪ್ರತ್ಯಯತ್ವಾತ್' ಎನ್ನುವ ಅನುಮಾನವು 'ಇಹ ತಂತುಪಟಯೋಃ ಸಮನಾಯಃ' ಎನ್ನುವ ಪ್ರತ್ಯಯದಲ್ಲಿ ವ್ಯಭಿಚಾರಾದಿಗಳು ಬರುವುದರಿಂದ ಅಯುಕ್ತವೆಂದು ಉಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಇದುವೊಂದಲಾದ ಪರರು ಉದಾಹರಿಸಿರುವ ಅನುಮಾನಗಳೆಲ್ಲವೂ ವ್ಯಭಿಚಾರಾದಿವೋಷಗಳಿಂದ ಯುಕ್ತಗಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅಯುಕ್ತಗಳು. ತಥಾಚ ಸಮನಾಯವಿಸಯದಲ್ಲಿ ಅನುಮಾನಪ್ರಮಾಣವು ನಿರಸ್ತವಾಯಿತು. ಆದಕಾರಣ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಪ್ರಕಾರ ಸಮನಾಯವಿಸಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಗುಣಗುಣ್ಯಾದಿ ಭೇದವಕ್ಷವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಕೂಡದು || ೯೯ ||

ಹಾಗಾದರೆ ವಿಶೇಷವಿಸಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಸಮನಾಯಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಅಭೇದವಕ್ಷವನ್ನೂ ಅಂಗೀಕರಿಸಕೂಡದು ಎಂದರೆ ಆ ವಿಸಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಯೇನ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಸಿದ್ಧೇನ ವ್ಯವಹಾರೋಽಖಿಲೋ ಭವೇತ್ |

ಭಾವಾಭಾವವಿಭಾಗೇನ ಯಂ ವಿನಾ ನ ಕಥಂಚನ || ೧೦೦ ||

ಏತಾದೃಶೇ ವಿಶೇಷೇಽಸ್ಮಿನ್ ಕೋ ದ್ವೇಷೋ ವಾದಿನಾಂ ಭವೇತ್ |

ಅಭೇದೇನ ಪ್ರತೀತಿಶ್ಚ ಕಾರ್ಯಕಾರಣಪೂರ್ವಕೇ |

ಅಭಾವಾಂತೇ ಪದಾರ್ಥೇಽಸ್ಮಿನ್ ಸವಿಶೇಷಾವಸೀಯತೇ || ೧೦೧ ||

ಅ || ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಸಿದ್ಧೇನ=ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಸಿದ್ಧವಾದ, ಯೇನ = ಯಾವುದರಿಂದ, ಖಿಲಃ=ನಿಖಿಲವಾದ, ಅಂದರೆ ಭಾವಾಭಾವವಿಭಾಗೇನ = ವಿಧಿನಿಷೇಧ ಭೇದದಿಂದ, (ದ್ವಿವಿಧಃ=ಎರಡು ವಿಧವಾದ ಗುಣಕ್ರಿಯಾದ ವಿಶ್ವವಿಸಯಕವಾದ ಅಭಿಜ್ಞಾಅಭಿನದನರೂಪವಾದ) ವ್ಯವಹಾರಃ=ವ್ಯವಹಾರವು, ಕಥಂಚನ = ಯಾವಪ್ರಕಾರದಿಂದಲಾದರೂ, ಭವೇತ್=ಕೂಡುವುದೋ, ಯಂ ವಿನಾ=ಯಾವುದು ಇಲ್ಲದೆ, ನ=ನಿಖಿಲವ್ಯವಹಾರವು ಆಗಲಾರದೋ, ಏತಾದೃಶೇ=ಇಂತಹ ಸರ್ವವ್ಯವಹಾರಗಳ ನಿರ್ವಾಹಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದ, ಅಸ್ಮಿನ್=ಈದಾವ, ವಿಶೇಷೇ=ವಿಶೇಷದಲ್ಲಿ, ವಾದಿನಾಂ=ವಾದಿಗಳಿಗೆ, ಜ್ಞಾತೃಗಳಿಗೂ ಕೂಡ, ದ್ವೇಷಃ = ದ್ವೇಷವು, ಕಃ=ಯಾವುದು,

ಭವೇತ್ = ಆಗುವುದು. (ಅಂದರೆ ಸ್ವೀಕರಿಸದೆ ಇರಲಿಕ್ಕೆ ಏನು ಕಾರಣವು? ಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲದಿರುವುದಷ್ಟೆ ಸ್ವೀಕರಿಸದೆ ಇರಲಿಕ್ಕೆ ಕಾರಣವು. ಪ್ರಮಾಣವಿರುವಾಗ ಸ್ವೀಕರಿಸದೆ ಇರಲಿಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಿಲ್ಲ.) (ಮತ್ತು ಅವಯವ ಅವಯವ್ಯಾದಿಗಳಿಗೆ ಭೇದವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದಲೂ ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅಭೇದಪಕ್ಷವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕು.) (ಹಾಗಾದರೆ ಸಮವಾಯವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅಭೇದದಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿಯಾಗಿದೆ, ಎಂದರೆ) ಕಾರ್ಯಕಾರಣ ಪೂರ್ವಕೇ = ಅವಯವ ಅವಯವಿಗಳೇ ಮೊದಲಾದ ಗುಣಗುಣ್ಯಾದಿಗಳುಳ್ಳ, ಅಭಾವಾಂತೇ = ಅನೈಯೋನ್ಯಭಾವವೇ ಅಂತ್ಯವಾಗಿವುಳ್ಳ, ಅಸ್ತೀನ್ = ಈ ದಾವ, ಪದಾರ್ಥೇ = ಪದಾರ್ಥದಲ್ಲಿ, ಅಭೇದೇನ = ಅಭೇದದಿಂದ, ಪ್ರತೀತಿಶ್ಚ = ಪ್ರತೀತಿಯಾದರೂ, ಸವಿಶೇಷಾ = ವಿಶೇಷಾಖ್ಯವಿಷಯದಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದೆಂದು, ಅವಸೀಯತೇ = ಸಾಕ್ಷಿಯಿಂದ ನಿಶ್ಚಯಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ.

ತಾ || ನ್ಯಾಯಸುಧಾ — (1) 'ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಸಿದ್ಧೇನ' ಎನ್ನುವುದರಿಂದ ವಿಶೇಷವು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಸಿದ್ಧವೆಂದು ಲಬ್ಧವಾಗುವುದು. (2) 'ಯೇನ ಅಖಿಲೋ ವ್ಯವಹಾರಃ ಭವೇತ್' 'ಯಂ ವಿನಾ ನ ಭವೇತ್' ಎನ್ನುವ ಅನ್ವಯವ್ಯತಿರೇಕಗಳಿಂದ ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷಕಾರ್ಯತ್ವವನ್ನು ತೋರಿಸುವಾಗ ವಿಶೇಷದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಹಾರಾನ್ಯಥಾನುಪಪತ್ತಿಯು ಪ್ರಮಾಣವು, ಅಂಗೀಕರಿಸದಿದ್ದರೆ ವ್ಯವಹಾರೋಚ್ಛೇದವೇ ಬರಬೇಕಾಗುವುದು ಎಂದೂ ಉಕ್ತವಾಯಿತು. (3) ಅಭೇದಪ್ರತೀತಿಯು ವಿಶೇಷ (ಭೇದ) ಸಹಿತವಾಗಿಯೇ ಸಾಕ್ಷಿಯಿಂದ ನಿಶ್ಚಯಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಹೇಗೆಂದರೆ — ತಂತು ಪಟಾದವಿಷಯಕವಾದ ಬುದ್ಧಿಯು ಅತ್ಯಂತ ಭಿನ್ನವಾದ ಘಟಪಟಾದವಿಷಯಕವಾದ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ೧ ಎಲಕ್ಷಣವಾಗಿ ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, ೨ ಅಥವಾ ಅಭಿನ್ನವಾಗಿ ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, ೩ನೇದ್ದು ಕೂಡಲಾರದು. ಪ್ರತೀತಿಯನ್ನು ಅಪಲಾಪಮಾಡುವುದು ಅನುಪಪನ್ನವು. ೧ನೇ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಅಭೇದಪ್ರತೀತಿಯು ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ಶಕ್ತವಾಗುವುದು? ಅದಕಾರಣ ತಂತು ಪಟಗಳಿಗೂ, ಕುಂಡಬದರಗಳಿಗೂ ಭೇದವೂ ಸಂಬಂಧವೂ ಸಮಾನವಾಗಿದ್ದರೆ ಕಾಲಾಂತರದಲ್ಲಿ ಆಗತಕ್ಕ ಸಂಬಂಧವಿನಾಶಾದಿಗಳಿಗಾಗಲೀ, ಸಂಬಂಧವಿಭಾಗಾದಿಗಳಿಗಾಗಲೀ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಪ್ರತೀತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ವೈಲಕ್ಷಣ್ಯವು ಅನುಭೂತವಾಗದೇನೇ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ತಂತುಪಟಾದ ಬುದ್ಧಿಯು ಕುಂಡಬದರಾದ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಎಲಕ್ಷಣವೆಂದು ಅನುಭೂತವೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ಅದಕಾರಣ ಅಭೇದವಿಷಯಕವೆಂದೇ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗುತ್ತದೆ. (4) ಮತ್ತು ಪಟವು ಹುಟ್ಟುವುದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲು ಎಷ್ಟು ದೇಶವನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿ ತಂತುಗಳು ಇರುತ್ತವೋ ಪಟವೂ ಕೂಡ ಅಷ್ಟೇ ದೇಶವನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಮೂರ್ತಗಳಿಗೆ ಸಮಾನದೇಶತ್ವವು ಕೂಡ ಲಾರದು. ಅದರಿಂದ ಪಟವು ತಂತುಗಳಿಂದ ಅಭಿನ್ನವೆಂದು ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ತಥಾಚ 'ಪಟಃ ತಂತ್ವಭಿನ್ನಃ ಮೂರ್ತತ್ವೇ ಸತಿ ತಂತುದೇಶತ್ವಾತ್ ತಂತುರೂಪಾದ್ಯಭಿನ್ನರೂಪಾದಿಮತ್ವಾತ್ ತಂತುವತ್' ಇತ್ಯಾದ್ಯನುಮಾನಗಳು ಕಾರ್ಯಕಾರಣಗಳಿಗೆ ಅಭೇದಸಾಧಕವಾದ ಪ್ರಮಾಣಗಳೆಂದು ತಿಳಿಯತಕ್ಕದು. (5) ಮತ್ತು ರೂಪರಸಾದಿಗಳಿಗೆ ಭೇದವು ಹೇಗೆ ಅನುಭೂತವಾಗುತ್ತದೋ ಹಾಗೆಯೇ ತಂತುಪಟಗಳಿಗೆ ಭೇದವು ಅನುಭೂತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದುಮೊದಲಾದ ಅಭೇದಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ತಾವೇ ಊಹಿಸಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕದು. (6) ಹಾಗಾದರೆ ಗುಣಗುಣ್ಯಾದಿಗಳಿಗೆ ಅಭೇದವೇ ಆಗಿದ್ದರೆ 'ಶುಕ್ಲಃ ಪಟಃ' 'ಚಲತಿ ಪಟಃ' ಇತ್ಯಾದಿ ಸಾಮಾನ್ಯಾಧಿಕರಣ್ಯಾದಿ ವ್ಯವಹಾರವು ಹೇಗೆ ಕೂಡುತ್ತದೆ? ಆ ವ್ಯವಹಾರವು 'ದಂಡೀ' 'ಕುಂಡಲೀ' ಇತ್ಯಾದಿಗಳಂತೆ ಭೇದವಿಷಯಕವಾಗಿದೆ. ವ್ಯವಹಾರವು ಪ್ರತೀತಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾದುದು ಇರುವುದಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ. ಎಂದರೆ — ಸವಿಶೇಷವಾಗಿಯೇ ಸಾಕ್ಷ್ಯನುಭವವೂ ಅಂದರೆ ಎಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಅಭೇದವು ತೋರುತ್ತದೋ ಅಲ್ಲಿ

ಸಾಮಾನಾಧಿಕರಣ್ಯವ್ಯವಹಾರವು ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಉದಾ — ‘ಘಟಃ ಕಲಶಃ’ ಎಂದು. ಇಬ್ಬಿಯೂ ಅಭೇದವು ತೋರುವಾಗ ವಿಶೇಷಾಖ್ಯಾವಿಸಯದಿಂದ ಸಹಿತವಾಗಿಯೇ ತೋರುತ್ತದೆ. ಭೇದಪ್ರತಿ ನಿಧಿಯಾದ ವಿಶೇಷವಾದರೂ ಸಾಮಾನಾಧಿಕರಣ್ಯವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತದೆ ಇತ್ಯಾದಿಪ್ರಕಾರ ತಿಳಿಯತಕ್ಕದ್ದು.

(7) ಅಥವಾ ವಿಶೇಷವು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಅರ್ಥಾಪತ್ತಿಗಳಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ, ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಸಿದ್ಧತ್ವವನ್ನು ‘ಅಭೇದೇನ’ ಇತ್ಯಾದಿ ಮೂಲದಿಂದಲೇ ಉಪಪಾದಿಸಿದರು. (8) ಪದಾರ್ಥವೆ ಎನ್ನುವ ಸಕವಚನವು ಜಾತಿವಿಸಯಕವು. ಆದಪ್ರಯುಕ್ತ ಆ ಪ್ರತೀತಿಯು ವಿಶೇಷಾಖ್ಯಾವಿಸಯದಿಂದ ಯುಕ್ತವಾದುದು. ಅಂದರೆ ಅವಯವ ಅವಯವಿಗಳಿಗೂ ಗುಣ ಗುಣಗಳಿಗೂ, ಕ್ರಿಯಾಕ್ರಿಯಾವುಳ್ಳವುಗಳಿಗೂ, ಜಾತಿವೃತ್ತಿಗಳಿಗೂ, ವಿಶೇಷ ನಿತ್ಯದ್ರವ್ಯಗಳಿಗೂ, ಸಮವಾಯ ತದ್ಧರ್ಮಗಳಿಗೂ ಅಭೇದದಿಂದ ಪ್ರತೀತಿಯು ಇದೆ. ಕುಂಡಬದರಾದ ಪ್ರತೀತಿಗಳಿಂದ ಈ ಪ್ರತೀತಿಯು ವಿಲಕ್ಷಣವೆಂದು ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿದೆ. ಅಭೇದ ಹೊರತು ವ್ಯಾವೃತ್ತಿಗೆ ಹೇತುವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದಕಾರಣ ನಿಮಿತ್ತಾಂತರವಿಲ್ಲದಿರುವಾಗ ಸಮ್ಮತವಾದ ಭೇದವುಳ್ಳ ವಸ್ತುವಂತರ ಪ್ರತೀತಿಯಿರುವ ವ್ಯಾವೃತ್ತವಾದ ಈ ಪ್ರತೀತಿಯು ಅಭೇದದಲ್ಲಿಯೇ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತದೆ. (9) ಆದಾಗ್ಯೂ ಸಾಮಾನಾಧಿಕರಣ್ಯದ ವ್ಯವಹಾರವು ಇದೆ. ಈ ಪ್ರತೀತಿಯು ಅಭೇದಮಾತ್ರವಿಸಯಕವಾಗಿದ್ದರೆ ಆಗ ಸಾಮಾನಾಧಿಕರಣ್ಯಮೊದಲಾದ ವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ಮಾಡಲಾರದು. ‘ಘಟಃ ಕಲಶಃ’ ಎಂದು ವ್ಯವಹಾರವು ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಆದಪ್ರಯುಕ್ತ ಈ ಪ್ರತೀತಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ವಿಸಯವಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಇದು ಭೇದವೆಂದು ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಭೇದಾಭೇದವಾದದಲ್ಲಿಯೂ ಕೊನೆಗೆ ವಿಶೇಷವನ್ನೇ ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕು. ತಥಾಚ ಈ ಅಭೇದಪ್ರತೀತಿಯು ಇಂದ್ರಿಯಜನ್ಯವಾದುದು, ಸವಿಶೇಷವಾದುದು ಎಂದು ನಿಶ್ಚಿತವಾಗುತ್ತದೆ || ೧೦೦ || ೧೦೧ ||

ಸಮವಾಯದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವು ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆಂದು ಮೊದಲು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಅದು ಅಸ್ಪೃಶ್ಯವಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಎಲ್ಲಾ ಪದಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವಿಶೇಷವು ಇದೆ ಎಂದು ತೋರಿಸುತ್ತಾ ವಿಶೇಷವು ವ್ಯವಹಾರದಿಂದಲೂ ಅನೃಥಾನುಸಂಪತ್ತಿಯಿಂದಲೂ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಸಮಾದಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ಸಾಮಾನ್ಯಾದಿಪದಾರ್ಥೇಷು ತನ್ನಿಷ್ಠತ್ವಾದಯೋಽಖಿಲಾಃ || ೧೦೨ ||
ಕಥಂ ಧರ್ಮಾ ನಿವಾರ್ಯಂತೇ ವಸ್ತುಕೈಃ ಹಿ ವಾದಿಭಿಃ |
ಕಾರ್ಯಸ್ಯ ತತ್ತನ್ನಿಷ್ಠತ್ವಂ ಗುಣಾದೇವ್ಯಾಪಿತಾದಿಕಃ || ೧೦೩ ||
ಕಥಂ ವಿಶೇಷೋ ನೈವಾಸ್ತಿ ಸ ಚ ಧರ್ಮೋಽತರೋಯದಿ |
ಷಟ್ಪದಾರ್ಥಾತಿರೇಕಸ್ಯಾತ್ವದಾರ್ಥಾನಿಯಮೇಽಪಿ ಹಿ |
ಧರ್ಮಸ್ಯ ಧರ್ಮಸಂತಾನಾದನವಸ್ಥಾ ಕರೋಭವೇತ್ || ೧೦೪ ||

ಅ || ಸಾಮಾನ್ಯಾದಿಪದಾರ್ಥೇಷು = ಸಾಮಾನ್ಯ ಮೊದಲಾದ ಪದಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ, ತನ್ನಿಷ್ಠತ್ವಾದಯಃ = ವ್ಯಕ್ತಿಸ್ಥಿತ್ವಮೊದಲಾದ, ಅಖಿಲಾಃ = ಎಲ್ಲಾ, ಧರ್ಮಾಃ = ಧರ್ಮಗಳು, ವಸ್ತುಕೈಃ = ಧರ್ಮಿಯಿಂದ ತನ್ನಿಷ್ಠತ್ವಮೊದಲಾದ ಧರ್ಮಗಳಿಗೆ ಐಕ್ಯವಿದ್ದರೂ, ವಾದಿಭಿಃ = ವಾದಿಗಳಿಂದ, (ಅವಿಸಂವಾದವ್ಯವಹಾರಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದ) ಕಥಂ = ಹೇಗೆ, ನಿವಾರ್ಯಂತೇ ಹಿ = ನಿವಾರಿಸಲ್ಪಡುವುದು? (ಇದನ್ನೇ ವಿವರಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಕಾರ್ಯಸ್ಯ = ಅವಯವಿಗೆ,

ತತ್ತ್ವನಿಸ್ಸತ್ತ್ವಂ=ಆವಾನ ಅವಯವಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವಿಕೆ ಎನ್ನುವುದು ಧರ್ಮವು. ಗುಣಾದೇಃ=ಗುಣ ಮೊದಲಾದವುಗಳಿಗೆ, ವ್ಯಾಪ್ತಿದಾಕಃ=ಆಶ್ರಯವ್ಯಾಪ್ತಿ ಮೊದಲಾದ, ವಿಶೇಷಃ=ವಿಶೇಷವು, (ಎಲ್ಲಾ ಪದಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ) ಕಥಂ = ಹೇಗೆ ನೈವಾಸ್ತಿ=ಇಲ್ಲದೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ? (ಕೇವಲ ಗುಣಾದಿಗಳು ದ್ರವ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ಭಿನ್ನವೆಂದು ಇಸ್ವರಮಾತ್ರವಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ) ಸ ಚ ಧರ್ಮಃ ಅಪರಃ=ತತ್ತ್ವನಿಸ್ಸತ್ತ್ವಮೊದಲಾದ ಧರ್ಮವು ಸ್ವಾಶ್ರಯಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವೆಂದು, ಯದಿ ಅಂಗೀ ಕ್ರಿಯತೇ=ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುವುದಾದರೆ, (ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಪಟ್ಟದಾರ್ಥಾತಿರೇಕಃ ಸ್ಯಾತ್=ಹಾಗಾದರೆ ಧರ್ಮಗಳಿಗೆ ಆರು ಪದಾರ್ಥಗಳಿದ್ದಿಲ್ಲದೆಯಿಂದ ಅತಿರೇಕವು (ಭೇದವು) ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ತಥಾ ಚ ಆರೇ ಪದಾರ್ಥಗಳು ಎನ್ನುವ ನಿಯಮವು ಭಗ್ಗವಾಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಓ=ಯಾವ ಕಾರಣದ್ದಿಲ್ಲದೆಯಿಂದ, ಪದಾರ್ಥಾನಿಯಮೇಪಿ=ಪದಾರ್ಥಗಳು ಆರೇ ಎನ್ನುವ ನಿಯಮವು ಇಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿಯೂ, ಧರ್ಮಸ್ಯ=ಧರ್ಮಗಳಿಗೆ, ಧರ್ಮಸಂತಾನಾತ್=ಧರ್ಮಗಳ ಸಮುದಾಯದ್ದಿಲ್ಲದೆಯಿಂದ, ಅನವಸ್ಥಾಕರಃ=ಈ ಪಕ್ಷವು ಅನವಸ್ಥೆಗೆ ಆಶ್ರಯ ವಾದುದು, ಭವೇತ್=ಆಗುವುದೋ, (ಆದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಧರ್ಮಧರ್ಮಗಳಿಗೆ) ಆಶ್ರಯಾರ್ಥೇದ ವನ್ನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಧರ್ಮಮೊದಲಾದ ವ್ಯವಹಾರಾನ್ಯಥಾಸುಪಪತ್ತಿಯಿಂದ ಏತದವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕು.

ತಾ || ನ್ಯಾಯಸುಧಾ— (1) ಅವಯವಿಗೆ ಅವಯವನಿಸ್ಸತ್ತ್ವವೆನ್ನುವ ಧರ್ಮವು ಇದೆ. ರೂಪಮೊದಲಾದ ಕೆಲವು ಗುಣಗಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯವ್ಯಾಪ್ತಿತ್ವವು, ಸಂಯೋಗ ಮೊದಲಾದ ಕೆಲವು ಗುಣಗಳಿಗೆ ಪ್ರದೇಶ ವೃತ್ತಿತ್ವವು, ರೂಪಾದಿಗಳಿಗೆ ಉದ್ಭೂತತ್ವವು, ಎಲ್ಲಾ ಗುಣಗಳಿಗೆ ಚತುರ್ವಿಂಶತಿತ್ವವು, ಕರ್ಮಕ್ಕೆ ಆಶ್ರಯವ್ಯಾಪ್ತಿತ್ವವು, ಅನಿತ್ಯತ್ವವು, ಪಂಚತ್ವವು, ಮೂರ್ತನಿಸ್ಸತ್ತ್ವವು, ಸಾಮಾನ್ಯಕ್ಕೂ ಕೂಡ ದ್ರವ್ಯಗುಣಕರ್ಮನಿಸ್ಸತ್ತ್ವವು, (ದ್ರವ್ಯಗುಣ ಕರ್ಮಗಳಲ್ಲಿರುವಿಕೆಯು) ನಿತ್ಯತ್ವವು, ಅನುಗತತ್ವವು, ದ್ವೈವಿಧ್ಯವು - ಹೀಗೆ ಪದಾರ್ಥಧರ್ಮಸಮೂಹವು ಅತಿಬಹುಲವಿದೆ. ಈ ಪದಾರ್ಥಧರ್ಮಸಮೂಹವು ಆಶ್ರಯದ್ದಿಲ್ಲದೆಯಿಂದ ಭಿನ್ನವೇ ಎನ್ನುವುದು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ. ಧರ್ಮಧರ್ಮಾದಿ ವ್ಯವಹಾರವು ಇದೆ. 'ತಂತುಸು ಪಟಃ' ಎನ್ನುವಾಗ ಪಟವಲ್ಲಿ ಆವಯವನಿಸ್ಸತ್ತ್ವವು ಧರ್ಮವಾಗಿ ಪ್ರತೀತವಾಗುತ್ತದೆ. ಪಟವು ಘಟವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಇತ್ಯಾದಿ ವ್ಯವಹಾರವು ಇದೆ. ಈ ವ್ಯವಹಾರವಾದರೂ ಅತ್ಯಂತಾರ್ಥೇದವಿದ್ದರೆ ಕೂಡದಿರುವುದು ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಉಪಪಾದಿಸತಕ್ಕ ವಿಶೇಷವನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಡುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ಪದಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವಿಶೇಷವಿಲ್ಲದಿರುವುದು ಹೇಗೆಂದರೆ— ಸತ್ಯವೇ. ದ್ರವ್ಯ ಮೊದಲಾದ ಏಳು ಪದಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಆವಾನ ಧರ್ಮಗಳು ಇವೆ. ಆದರೆ ಆಶ್ರಯದ್ದಿಲ್ಲದೆಯಿಂದ ಭಿನ್ನಗಳೇ ಸರಿ. ತಥಾಚ ಆವಾನ ವಸ್ತುಗಳ ಸಂಬಂಧಪ್ರಯುಕ್ತವೇ ಕೂಡತಕ್ಕ ವ್ಯವಹಾರವು ಸರ್ವಪದಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವನ್ನು ಆಕ್ಷೇಪಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಥವಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಿಂದ 'ಸ ಚ ಧರ್ಮೋಽಪರೋ ಯದಿ' ಎನ್ನುವುದರಿಂದ ಶಂಕಿಸಿದರು. (2) 'ಪಟ್ಟದಾರ್ಥಾತಿರೇಕಃ ಸ್ಯಾತ್' ಎನ್ನುವುದರಿಂದ ನಿರಾಕರಿಸಿದರು. ಹೇಗೆಂದರೆ— ಧರ್ಮಗಳು ಆರು ಪದಾರ್ಥಗಳಿಂದ ಬೇರೆಯಾದರೆ, ಆರೇ ಪದಾರ್ಥಗಳು ಎನ್ನುವ ನಿಯಮವು ಭಗ್ಗವಾಗುವುದು. (3) ಹಾಗಾದರೆ ಸ್ವಾಶ್ರಯಕ್ಕಿಂತ ಧರ್ಮಗಳು ವಿಭಿನ್ನಗಳಾದಾಗ್ಯೂ ಆರು ಪದಾರ್ಥಗಳಿಂದ ಭಿನ್ನಗಳಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ತಂತ್ವಾದಿಗಳೇ ಪರಸ್ಪರ ವಿಶೇಷಣೀಭೂತಗಳಾದ ಧರ್ಮಗಳನ್ನಿ ಸುತ್ತವೆ. ತಥಾಚ ಅನೈಕೋನ್ಯಾಪೇಕ್ಷೆಯಿಂದ ಧರ್ಮಗಳೂ ಧರ್ಮಗಳೂ ಆಗುತ್ತವೆ. ಆದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಆರೇ ಎನ್ನುವ ನಿಯಮಭಂಗವು ಹೇಗೆಂದರೆ—ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ತನ್ನಿಸ್ಸತ್ತ್ವ

ಮೊದಲಾದ ಧರ್ಮಗಳಿಗೆ ಆರು ಪದಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಅಂತರ್ಭಾವ ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಅಶಕ್ಯವಾಗಿದೆ. ಹೇಗೆಂದರೆ — 'ಆಶ್ರಿತತ್ವಂಚಾನ್ಯತ್ರ ನಿತ್ಯದ್ರವ್ಯೈಭ್ಯಃ' ಎನ್ನುವುದರಿಂದ ಕಾರ್ಯದ್ರವ್ಯ-ಗುಣ-ಕರ್ಮ ಸಾಮಾನ್ಯ ವಿಶೇಷ ಸಮವಾಯಗಳಿಗೆ ಅವಯವಗುಣ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿರುವಿಕೆಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿರುವರು. ಆ ಅವಯವ ಗುಣ್ಯಾದಿನಿಷ್ಕತ್ವವು ದ್ರವ್ಯ-ಗುಣ-ಕರ್ಮ-ಸಾಮಾನ್ಯ ವಿಶೇಷರೂಪವಲ್ಲ. ಗುಣಾದಿ ವಿಶೇಷಾಂತ ಪದಾರ್ಥಸಮೂಹದಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ವಸ್ಥಾಶ್ರಯನಿಷ್ಕತ್ವವು ಇದ್ದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಗುಣಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತದೆನ್ನುವುದು ಕೂಡಲಾರದು. ಸಮವಾಯರೂಪವೂ ಅಲ್ಲ. ಸಮವಾಯಕ್ಕೆ ಸಮವಾಯವೃತ್ತಿತ್ವವು ಕೂಡಲಾರದು. ಅಭಾವದಲ್ಲಿ ಅಭಾವವಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ನಿರಾಕರಿಸುವುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಅಂತರ್ಭಾವವೂ ಯುಕ್ತವಲ್ಲ. ಹೀಗೆಯೇ ನಿತ್ಯತ್ವ ಅನುಗತತ್ವಮೊದಲಾದ ಧರ್ಮಾಂತರಗಳಿಗೂ ಗುಣಾದಿವೃತ್ತಿತ್ವವು ಕೂಡದಿರುವುದರಿಂದ ದ್ರವ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಂತರ್ಭಾವವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಬೇಕು. ಆದಕಾರಣ ಅವಯವ ನಿಷ್ಕತ್ವ, ಗುಣ್ಯಾದಿ ನಿಷ್ಕತ್ವ ಮೊದಲಾದವುಗಳು ದ್ರವ್ಯಾದಿಗಳ ಧರ್ಮಗಳು, ದ್ರವ್ಯಾದಿಗಳ ಸ್ವರೂಪಗಳೆಂದೇ ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕು. ತಥಾಚ 'ಭಾವಸ್ಯ ಸ್ವರೂಪಮೇವಾವಸ್ಥಾ ಭೇದೇನಾಸ್ತಿತ್ವಂ ಜ್ಞೇಯತ್ವಮಭಿಧೇಯತ್ವಂ ಚೋಚ್ಯತೇ' ಎಂದು ಹೇಳಿರುವರು. ವಿಶೇಷವನ್ನು ಹೊರತು ಆವಸ್ಥಾಭೇದವನ್ನು ನಿರೂಪಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. (4) ಹಾಗಾದರೆ ಧರ್ಮಗಳು ಧರ್ಮಿಗಳಿಂದ ಭಿನ್ನಗಳೇ. ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ದೋಷವು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಪರಮಾಣುವಿನಿಂದಲೇ ಜಗದುತ್ಪತ್ತಿಯು ಎಂದು ಹೇಳುವ ನೈಯಾಯಿಕಾದಿಗಳು ಆರೇ ಪದಾರ್ಥಗಳು ಎನ್ನುವ ನಿಯಮವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಲಿಲ್ಲ. ತದ್ಗತತ್ವಮೊದಲಾದ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಧರ್ಮಪದಾರ್ಥವನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕವೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸಿರುವರು. ತಥಾಚ ಭಿನ್ನಧರ್ಮಗಳ ಸಂಸರ್ಗವಶದಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ವ್ಯವಹಾರವು ಕೂಡುವುದರಿಂದ ಅನ್ಯಥಾನುಪಪತ್ತಿಯಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ವಿಶೇಷ ಸಿದ್ಧಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ ಧರ್ಮಪದಾರ್ಥವು ದ್ರವ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ಭಿನ್ನವೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸುವವನನ್ನು ಕುರಿತು ಪ್ರಶ್ನಿಸಬೇಕು. ಅಸ್ತಿತ್ವಾದಿ ಧರ್ಮಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅಸ್ತಿತ್ವಾದಿಗಳು ೧ ಇವೆಯೋ, ೨ ಇಲ್ಲವೋ? ಇಲ್ಲವೆನ್ನುವ ೨ನೇ ವಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಅನುಭವ ವಿರೋಧವು, ಮತ್ತು ಅಸ್ತಿತ್ವವು ಜ್ಞೇಯವಲ್ಲ, ಅಭಿದೇಯವಲ್ಲ ಎಂದು ಸ್ವಕ್ರಿಯಾವಿರೋಧವು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ದ್ರವ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅಸ್ತಿತ್ವಾದಿಗಳು ಇಲ್ಲದೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವವು. ಅಸ್ತಿತ್ವಾದಿಗಳು ಇವೆ ಎನ್ನುವ ೧ನೇ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಆ ಅಸ್ತಿತ್ವಾದಿಗಳು ಆಶ್ರಯದಿಂದ ೧ ಭಿನ್ನವೋ, ೨ ಅಭಿನ್ನವೋ, ೧ನೇ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಯೂ ಮತ್ತೊಂದು ಅಸ್ತಿತ್ವಾದಿಗಳು. ಹೀಗೆ ಅನವಸ್ಥೆಯು ಬರುವುದು, ಅಭಿನ್ನವೆನ್ನುವ ೨ನೇ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಅಸ್ತಿತ್ವದಂತೆ ಅಲ್ಲಿಯೂ ಧರ್ಮಧರ್ಮ್ಯಾದಿ ವ್ಯವಹಾರವು. ಆ ವ್ಯವಹಾರವು ಕೂಡದಿರುವುದಕ್ಕಾಗಿ ವಿಶೇಷವನ್ನು ಹೊಂದಿಸಿಕೊಡುತ್ತದೆ. (5) ಮತ್ತು ಧರ್ಮದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಧರ್ಮಗಳೂ ಆಶ್ರಯದಿಂದ ಅಭಿನ್ನಗಳಾದರೆ ಆಗ ದ್ರವ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಅಸ್ತಿತ್ವಾದಿ ಧರ್ಮಗಳು ಏನು ಅಪರಂಧಮಾಡಿರುವವು? ಅವುಗಳು ದ್ರವ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ಹೇಗೆ ಭಿನ್ನಗಳಾಗುವವು? ಯೋಗ ಕ್ಷೇಮವು ಸಮವೇ ಆಗಿದೆ, ಆದಕಾರಣ ಆ ಧರ್ಮಗಳಿಗೇನೇ ದ್ರವ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ಅಭೇದವಿರಲು ಪುನಃ ವ್ಯವಹಾರವು ಬೇರೆಪ್ರಕಾರ ಕೂಡದಿರುತ್ತಿರಲು, ದ್ರವ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿಯೇ ವಿಶೇಷವು ಸಿದ್ಧಿಸುವುದು. || ೧೦೨ || ೧೦೩ || ೧೦೪ ||

ಹಾಗಾದರೆ ದ್ರವ್ಯಾದಿ ಧರ್ಮಗಳಾದ ಅಸ್ತಿತ್ವಾದಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಅಸ್ತಿತ್ವಾದಿಗಳು ಇವೆ. ಅವುಗಳು ಆಶ್ರಯದಿಂದ ಭಿನ್ನಗಳೇ. ಹೀಗಾದರೆ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ನಿರವಧಿಕವಾದ ಧರ್ಮಗಳ ಸಂತಾನದಿಂದ ಅನವಸ್ಥಾ ದೋಷವಿಲ್ಲ. ಉತ್ಪತ್ತಿಪ್ರತಿಬಂಧಕತ್ವವಾಗಲೀ ಜ್ಞಪ್ತಿಪ್ರತಿಬಂಧಕತ್ವವಾಗಲೀ ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ದೋಷತ್ವವೇ ಇಲ್ಲ. 'ಮೂಲಕ್ಷಯಕರೀಂ ಸ್ರಾಹುರನವಸ್ಥಾಂ ಹಿ ದೂಷಣಂ'

ಎಂದು ಹೇಳಿರುವರು. ಯಾವುದಕ್ಕಾಗಿ ಉತ್ತರೋತ್ತರವನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವುದೋ ಅದು ಮೂಲವು. ಉತ್ಪತ್ತಿಯು, ಅಥವಾ ಜ್ಞಪ್ತಿಯು, ಅನವಸ್ಥಾ ದೋಷವು ಮೂಲಕ್ಕೆ ಯಾವನ್ನು ಮಾಡ ತಕ್ಕದ್ದಾಗಿದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಧರ್ಮಗಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯದ್ವಿತೀಯಿಂದ ಭಿನ್ನತ್ವರೂಪಹೇತುವಿನಿಂದ ಕೂಡತಕ್ಕ ವ್ಯವಹಾರವು ವಿಶೇಷವನ್ನು ಆಕ್ಷೇಪಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಥವಲ್ಲ ಎಂದರೆ—

ಮಃ || ಸಾಮಾನ್ಯಸ್ಯಾಪಿ ಸಾಮಾನ್ಯಂ ಗುಣಸ್ಯಾಪಿ ಗುಣೋ ಹ್ಯತಃ |

ನಾಂಗೀಕೃತಃ ಸ ಚ ಯದಿ ನಾನವಸ್ಥಾ ಕ್ವಚಿಧ್ವನೇತ್ || ೧೦೫ ||

ಅ || ಸಾಮಾನ್ಯಸ್ಯಾಪಿ = ಗೋತ್ವಮೊದಲಾದ ಸಾಮಾನ್ಯಕ್ಕೂ, ಸಾಮಾನ್ಯಂ = ಸತ್ತಾ ರೂಪವಾದುದು, ಗುಣಸ್ಯಾಪಿ = ರೂಪಾದಿಗಳಿಗೂ, ಗುಣಃ = ಸಂಖ್ಯಾವೃದ್ಧಿಕ್ರಮೊದಲಾದ ಗುಣವು, ಅತೋ ಹಿ = ಅನವಸ್ಥಾಭಯದಿಂದಲೇ, ನಾಂಗೀಕೃತಃ = ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡಲಿಲ್ಲ. (ನಿರ್ಬಾ ಧಪ್ರತೀತಿಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಸಾಮಾನ್ಯಕ್ಕೂ ಸಾಮಾನ್ಯವೂ, ಗುಣಕ್ಕೂ ಗುಣವೂ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಉತ್ಪತ್ತಿ ಜ್ಞಪ್ತಿಗಳ ಅಪ್ರತಿಬಂಧಕ್ಕೆ ಹೇತುವಾದ ಅನವಸ್ಥಾಕ್ಕೆ ದೋಷತ್ವವೇ ಕೂಡಲಾರದು. ಆದಕಾರಣ ಈ ನ್ಯಾಯದಿಂದ ಅನವಸ್ಥಾಭಯದಿಂದ ಧರ್ಮ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ನಿವಾರಿಸಕೂ ದದು, ಎಂದರೆ) ಸ ಚ = ಗುಣಕ್ಕೂ ಗುಣವು, ಸಾಮಾನ್ಯಕ್ಕೂ ಸಾಮಾನ್ಯವು, ಯದಿ = ಅಂಗೀ ಕರಿಸಲ್ಪಡುವುದಾದರೆ, ಅನವಸ್ಥಾ = ಅನವಸ್ಥಾ ದೋಷವು, ಕ್ವಚಿತ್ = ಎಲ್ಲಿಯೂ, ನ ಭವೇತ್ = ಆಗಲಾರದು.

ತಾ || (1) ಏರರು ಸಾಮಾನ್ಯಕ್ಕೂ ಸಾಮಾನ್ಯವನ್ನೂ, ಗುಣಕ್ಕೂ ಗುಣವನ್ನೂ ಅಂಗೀಕರಿಸಲಿಲ್ಲ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದು ಕೇಳಬೇಕು. ಪ್ರತೀತಿ ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಅಂಗೀಕರಿಸಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿಕೂಡದು. 'ಗೋತ್ವಂ ಸತ್, ಚತುರ್ವಿಂಶತಿಗುಣಾಃ, ರೂಪಾತ್ ರಸಃ ಪೃಥಕ್' ಎನ್ನುವ ಪ್ರತೀತಿಯನ್ನು ಬಿಡಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. 'ಗೋತ್ವಂ ಸತ್ ನ' ಇತ್ಯಾದಿ ಬಾಧಕಗಳೂ ಇಲ್ಲ ಪ್ರತೀತವಾದುದನ್ನು ಬಿಡುವುದು ಹೇಗೆ? ೧ ಗೋತ್ವಂ ನ ಸತ್ತಾವತ್ ಆಪರ ಸಾಮಾನ್ಯರೂಪತ್ವಾತ್ ಏಶೇಷವತ್ = ಗೋತ್ವವು ಸತ್ತಾವುಳ್ಳದ್ದಲ್ಲ ಆಪರ ಸಾಮಾನ್ಯವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ವಿಶೇಷದಂತೆ. ೨ ಗುಣಾಃ ನ ಗುಣವಂತಃ ಅದ್ರವ್ಯತ್ವಾತ್ ಕ್ರಿಯಾವತ್ = ಗುಣಗಳು ಗುಣಗಳುಳ್ಳವುಗಳಲ್ಲ. ದ್ರವ್ಯವಾಗದಿರುವುದರಿಂದ ಕ್ರಿಯೆಯಂತೆ, ಇದುವೊದಲಾದ ಬಾಧಕಗಳು ಇವೆ ಎಂದು ಹೇಳಿಕೂಡದು. ವಿವಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಬಾಧಕವಿಲ್ಲದಿರು ವುದರಿಂದ ಅನುಯೋಜಕಗಳಾಗಿವೆ. ದೃಷ್ಟಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವೈಕಲ್ಯವೂ ಇದೆ. ಆದಕಾರಣ ಸಾಮಾನ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವನ್ನು, ಗುಣದಲ್ಲಿ ಗುಣವನ್ನು ಅನವಸ್ಥಾಭಯದಿಂದಲೇ ಅಂಗೀಕರಿಸು ವುದಿಲ್ಲ ಎಂದೇ ಹೇಳಬೇಕು. (2) ಯಾರಾದರೊಬ್ಬನು ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಸಾಮಾನ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಸಾಮಾನ್ಯವೂ, ಗುಣದಲ್ಲಿಯೂ ಗುಣವು ನಿರ್ಬಾಧಪ್ರತೀತಿಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅದೆ. ಉತ್ಪತ್ತಿ ಜ್ಞಪ್ತಿಗಳ ಅಪ್ರತಿಬಂಧಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದ ಅನವಸ್ಥೆಯು ದೋಷವೇ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಪ್ರಯುಕ್ತ ಈ ನ್ಯಾಯದಿಂದ ಧರ್ಮಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಅನವಸ್ಥಾಭಯದಿಂದ ನಿವಾರಿಸಕೂಡದು ಎಂದರೆ— ಹೀಗೆ ಹೇಳುವವನು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಅನವಸ್ಥಾದೋಷವನ್ನು ೧ ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತಾನೋ, ೨ ಇಲ್ಲವೋ? ೨ ಅಂಗೀಕರಿಸದಿದ್ದರೆ ಬೇರೆ ದೋಷವನ್ನೂ ಅಂಗೀಕರಿಸಲಾರನು ವಿಶೇಷ ವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ತಥಾಚ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರಿಯು ಆಗಲಾರನು. ೧ನೇದ್ದು ಕೂಡ ಲಾರದು. ಧರ್ಮಾನವಸ್ಥಾ, ಸಾಮಾನ್ಯಾನವಸ್ಥಾ, ಗುಣಾನವಸ್ಥಾ ಇವುಗಳು ದೋಷಗಳಾ ಗಿದ್ದರೆ ವಿಶೇಷಹೇತುವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಈ ಅನವಸ್ಥೆಗೂ ದೋಷತ್ವವು ಕೂಡದೆ ಹೋಗುವುದು.

ಅದುದರಿಂದ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಪರಿತ್ಯಾಗರೂಪವೂ ಅಥವಾ ಅಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಪರಿಗ್ರಹರೂಪವೂ, ಅಥವಾ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದ ಅನವಶ್ಯವನ್ನಪರಂಪರೆಯು ಅನವಶ್ಯವು ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕು. ಅದುದರಿಂದಲೇ ಅತಿಪ್ರಸಂಗವಿಲ್ಲ. ತಥಾ ಚ ಧರ್ಮಪರಂಪರೆಯೂ ಅನವಶ್ಯವು ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ಅಭೇದವನ್ನೇ ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕು. ಏನು ಚ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ನ್ಯಾಯದಿಂದ ವ್ಯವಹಾರಾನ್ಯಥಾನುಪಪತ್ತಿಯಿಂದ ವಿಶೇಷವು ಸಿದ್ಧಿಸುತ್ತದೆ || ೧೦೫ ||

ವ್ಯವಹಾರಾನ್ಯಥಾನುಪಪತ್ತಿರೂಪವಾದ

ಅರ್ಥಾಪತ್ತಿಯಿಂದ ವಿಶೇಷಸಮರ್ಥನವು.

ಯಾವನು ಧರ್ಮಧರ್ಮಿಗಳಿಗೆ ಭೇದವನ್ನೂ ಸಮವಾಯವನ್ನೂ ಅಂಗೀಕರಿಸಿ ಅಭೇದವನ್ನೂ ವಿಶೇಷವನ್ನೂ ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಾನೋ ಅನವಶ್ಯವಿಂದ ಹೆದರತಕ್ಕ ಆತನು ಗುಣಸಾಮಾನ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಗುಣಸಾಮಾನ್ಯ ಪ್ರತೀತಿಯನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಬಾಧಕವಿಲ್ಲದೇನೇ ಭ್ರಾಂತಿ ಎನ್ನಬೇಕು. ಪ್ರತೀತ್ಯಪಲಾಪಗಳಿಂದಲಾಗಲೀ ಹೆದರುವನಿಗೆ ಅನವಶ್ಯವು ಬರುವುದು. ಹೀಗೆ ಪ್ರತೀತಿ ತದಭ್ರಾಂತಿತ್ವಗಳನ್ನು ಕೂಡಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಇಚ್ಛಿಸುವನಿಗೆ ಅನವಶ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅಭೇದವನ್ನೂ ವಿಶೇಷವನ್ನೂ ಅಂಗೀಕರಿಸುವವನಿಗೆ ಈ ಎರಡುದೋಷಗಳೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದಲೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಪಕ್ಷಪಾತವು ಎಂದಭಿಪ್ರಾಯವುಳ್ಳವರಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ಅಸ್ಮತ್ಪಕ್ಷೇ ಗುಣಾದ್ಯಾಶ್ಚ ತದ್ವಂತೋ ಹಿ ವಿಶೇಷತಃ |

ಅನನ್ಯತ್ವಾನಾನವಸ್ಥಾ ಭೇದೇ ನಾಶೇ ಭವೇತ್ತಥಾ || ೧೦೬ ||

ಅ || ಅಸ್ಮತ್ಪಕ್ಷೇ=ಧರ್ಮಧರ್ಮಿಗಳಿಗೆ ಸವಿಶೇಷಾಭೇದವನ್ನು ಹೇಳುವ ನಮ್ಮ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಗುಣಾದ್ಯಾಶ್ಚ=ಗುಣಗಳೂ ಸಾಮಾನ್ಯಗಳೂ, ತದ್ವಂತಃ=ಗುಣವುಳ್ಳವುಗಳು, ಸಾಮಾನ್ಯವುಳ್ಳವುಗಳು. (ಅದರಿಂದ ಗುಣಾಚಾರ್ತವಿಂಶತಿಃ, 'ಸತ್ ಗೋತ್ವಂ' ಇದು ಮೊದಲಾದ ಪ್ರತೀತಿವಿರೋಧವಿಲ್ಲ.) ಅನನ್ಯತ್ವಾತ್ = (ಧರ್ಮಧರ್ಮಿಗಳಿಗೆ,) ಅಭೇದವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ, ಅನವಸ್ಥಾ=ಅಪ್ರಾಮಾಣಿಕಾಪರ್ಯಾಯವಿತ್ತ ಪರಂಪರಾರೂಪವಾದ, ಧರ್ಮಪರಂಪರಾರೂಪವಾದ ಅನವಶ್ಯವು, ನ=ಇಲ್ಲ (ಅಭೇದವಿದ್ದರೆ 'ತದ್ವಂತಃ' ಎನ್ನುವುದು ಹೇಗೆ ಕೂಡುತ್ತದೆ? ಹೀಗೆ ಪ್ರತೀತಿವಿರೋಧವು ಉಂಟೇ ಉಂಟು ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ) ವಿಶೇಷತೋ ಹಿ=ಭೇದಸಂಬಂಧ ಕಾರ್ಯಕಾರಿರೂಪವಾದ ವಿಶೇಷದಿಂದಲೇ, ತದ್ವಂತಃ=ಗುಣ ಮತ್ತು ಸಾಮಾನ್ಯವುಳ್ಳವುಗಳು. (ಹೀಗೆ ಅವಯವ ಅವಯವ್ಯಾದಿಗಳಿಗೆ ಅಭೇದವನ್ನು ನಿರೂಪಿಸಿದರು. ಈಗ ಕೆಲವುಕಡೆ ಭೇದಾಭೇದಗಳೂ ಇರುತ್ತವೆ ಎಂದು ಅದಕ್ಕೆ ಅವಲಂಬನೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅಥವಾ ಅವಯವ್ಯಾದಿಗಳು ಅವಯವಾದಿಗಳಿಂದ ಅಭಿನ್ನಗಳಾದರೆ ಅವಯವಾದಿಗಳು ಇರುವಾಗಲೇ ಹೇಗೆ ನಷ್ಟಗಳಾಗುತ್ತವೆ ಎಂದರೆ) ನಾಶೇ=ಅವಯವಾದಿಗಳು ಇರುವಾಗಲೇ ಅವಯವ್ಯಾದಿಗಳಿಗೆ ನಾಶವಾಗುವಾಗ, ಭೇದಃ ತಥಾ=ಭೇದವೂ ಅಭೇದವೂ ಕೂಡ, ಭವೇತ್=ಆಗುವುದು. (ನಾಶ ಎನ್ನುವುದು ಉಪಲಕ್ಷಣವು ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಿ ಅವಯವಗಳು ಇರುವಾಗಲೇ ಅವಯವಿಯು ಇಲ್ಲವೋ, ಗುಣಿಯು ಇರುವಾಗಲೇ ಅವಯವಿಯು ಇಲ್ಲವೋ, ಗುಣಿಯು ಇರುವಾಗ ಗುಣವು ಇಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲಿ ಭೇದಾಭೇದಗಳು ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಿ ಆಶ್ರಯವಿದ್ದರೂ ಕ್ರಿಯೆಯು ಇಲ್ಲವೋ, ವ್ಯಕ್ತಿಯಿದ್ದರೂ ಜಾತಿಯಿಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲಿಯೂ ಭೇದಾಭೇದಗಳು.) ನಾಶ ಎನ್ನುವ ಪದವು ಅಭಾವಕ್ಕೆ ಉಪಲಕ್ಷಣವೆಂದಂಗೀಕರಿಸಿದ್ದರೆ ಎಲ್ಲಿ ಅವಯವ ಅವಯವ್ಯಾದಿಗಳಿಗೆ ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಿನಾಶವಿದೆಯೋ ಅಲ್ಲಿ ಭೇದಾಭೇದಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದು ಕೂಡದೆಹೋಗುವುದು.) || ೧೦೬ ||

ಹಾಗಾದರೆ ಒಂದು ಕಡೆ ಭೇದಾಭೇದಗಳು ವಿರುದ್ಧಗಳು. ಆದುದರಿಂದ ಆಶ್ರಯವಿರುವ ತನಕ ಇಲ್ಲದಿರುವ ಗುಣಕರ್ಮಸಾಮಾನ್ಯಗಳಿಗೆ ಅವಯವಾದಿಗಳಿಂದ ಭೇದಾಭೇದಾಂಗೀಕಾರವು ಹೇಗೆ ಕೂಡುತ್ತದೆಂದರೆ—

ಮೂ || ವಿಶೇಷಮೇವ ಸಂಶ್ರಿತ್ಯ ವಿಶೇಷೋ ಬಲವಾನ್ಯತಃ || ೧೦೭ ||

ದೃಷ್ಟಿಪ್ರಮಾಣತಶ್ಚೈವ ವಿರೋಧೋ ದರ್ಶನೇ ಕಥಂ |

ವಿರೋಧೋ ಹ್ಯವಿರೋಧಶ್ಚ ಯತೋ ದರ್ಶನಮಾನಕೌ |

ತತೋ ದೃಷ್ಟೇ ವಿರೋಧಸ್ತು ಸದ್ವಿರಾಪಾದ್ಯತೇ ಕಥಂ || ೧೦೮ ||

ಅ || ಯತಃ=ಯಾವಕಾರಣದ್ದೆಲೆಯಿಂದ, ವಿಶೇಷಃ=ವಿಶೇಷವು, ಬಲವಾನ್=ಭೇದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಬಲವಾದುದೋ, (ಆದುದರಿಂದ)ವಿಶೇಷಮೇವ=ವಿಶೇಷವನ್ನೇ, ಸಂಶ್ರಿತ್ಯ=ಆಶ್ರಯಿಸಿಕೊಂಡು, (ಭೇದಾಭೇದಗಳು ಒಂದು ಕಡೆ ಕೂಡುತ್ತವೆ) (ಭೇದವುತನಿಧಿ ಯಾದುದು ವಿಶೇಷವು ಎಂದುಕ್ರವಾಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಈ ವಿಶೇಷವು ಭೇದಾಭೇದಗಳನ್ನು ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದೇ ಕಡೆ ಹೇಗೆ ಕೂಡಿಸಲಾರದು? ಹೀಗಾದರೆ ಅತಿಪ್ರಸಂಗವು. ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವಿಶೇಷವನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿ ವಿರೋಧವನ್ನು ಪಂಪರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ಯವಾಗುವುದು ಎಂದರೆ) ದೃಷ್ಟಿಪ್ರಮಾಣತಶ್ಚೈವ=ವಿಶೇಷಸಹಿತವಾದ ಪ್ರಮಾಣಭೂತವಾದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷದಿಂದಲೇ, (ಭೇದಾಭೇದಗಳು ವಿರುದ್ಧಗಳಲ್ಲ.) (ಹಾಗಾದರೆ ಭೇದಾಭೇದಗಳು ಒಂದೇ ಕಡೆ ಏಕಕಾಲ ದಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಮಿತಗಳಾಗಲಿ, ಆದಾಗ್ಯೂ ವಿರೋಧಶಾಂತಿಯು ಹೇಗೆ ಆಗುವುದು ಎಂದರೆ) ದರ್ಶನೇ=ಒಟ್ಟಿಗೆ ದರ್ಶನವಿರಲು, ವಿರೋಧಃ=ವಿರೋಧವು, ಕಥಂ=ಹೇಗೆ, (ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ಯ ವಾಗುತ್ತದೆ. ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕಾಣುತ್ತವೆ, ವಿರುದ್ಧಗಳೂ ಆಗಿವೆ ಎನ್ನುವುದು ವಿಪ್ರತಿಷ್ಠವು.) (ಇದನ್ನೇ ಎನರಿಸುತ್ತಾರೆ.)ಯತಃ=ಯಾವಕಾರಣದ್ದೆಲೆಯಿಂದ, ವಿರೋಧಃ=ವಿರೋಧವು, ಅವಿರೋಧಶ್ಚ= ಅವಿರೋಧವೂ ಕೂಡ, ದರ್ಶನಮಾನಕೌ ಹಿ=ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವೇ ಪ್ರಮಾಣವಾಗಿ ಉಳ್ಳವುಗಳೋ, ತತಃ=ಆದಕಾರಣ, ದೃಷ್ಟೇ=ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕಂಡ ಭೇದಾಭೇದರೂಪವಾದ ಎರಡು ವಸ್ತುಗಳಲ್ಲಿ, ವಿರೋಧಸ್ತು=ವಿರೋಧವಾದರೂ, ಸದ್ವಿಃ=ವಿದ್ವಾಂಸರಿಂದ, ಕಥಂ=ಹೇಗೆ, ಆಸಾದ್ಯತೇ= ಆಸಾದಿಸಲ್ಲಡುತ್ತದೆ.

ತಾ || (1) ಭೇದವು ವಿರೋಧಶಾಂತಿಗೆ ಕಾರಣವು. ಹೇಗೆಂದರೆ— ೧ ಕೆಲವುಕಡೆ ಆಶ್ರಯಭೇದವು. ಉದಾ— ಮಧುರಾ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ದೇವದತ್ತನವಿರುವಿಕೆಯು. ಸ್ವಪ್ನಪಟ್ಟಣ ದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದಿರುವಿಕೆಯು. ೨ ಕೆಲವು ಕಡೆ ಕಾಲಭೇದವು ಉದಾ—ಮಧುರಾ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿಯೇ ದೇವದತ್ತನ ಇರುವಿಕೆಯು ಇಲ್ಲದಿರುವಿಕೆಯು. ೩ ಕೆಲವು ಕಡೆ ಪ್ರತಿಯೋಗಿಭೇದವು. ಗವಯವವು ಗೋವಿನಿಂದ ಸದೃಶವು, ಘಟದಿಂದ ವಿಸದೃಶವು. (2) ಅವಯವಿ ಅವಯವಾದಿಗಳಿಗೆ ಅಭೇದ ವನ್ನು ಗೃಹಿಸತಕ್ಕ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಿದೆ, ಸಂಬಂಧವಸ್ತು ಬುದ್ಧಿಯಿಂದವಿಲಕ್ಷಣವಾಗಿ ಅನುಷ್ಠವಸಾಯ ವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ, ಭೇದಗ್ರಾಹಿಯಾದ ಬುದ್ಧಿಯೂ ಇದೆ, ಧರ್ಮಯಿದ್ದರೂ ಧರ್ಮವಿರುವುದಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಹೇತುವಿನಿಂದಂಟಾದದ್ದು. ಆದುದರಿಂದ ಭೇದಾಭೇದವಿಸಯಕಗಳಾದ ಎರಡು ಪ್ರತೀತಿ ಗಳಿಗೂ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಪ್ರಮಾಣದಿಂದಲೇ ಭೇದವೂ ಅಭೇದವೂ ಎರಡೂ ಅವಗತಗಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ ವಿರೋಧವಿಲ್ಲ. (3) ವೈಶೇಷಿಕಾದಿಗಳು ಸಂಯೋಗ ವಿಭಾಗ ಶಬ್ದ ಆತ್ಮವಿಶೇಷಗುಣಗಳಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಆವಾಗಲೇ ಭಾವ-ಅಭಾವಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟು ಕೊಂಡು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕಾಣುವುದರಿಂದ ವಿರೋಧವು ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಪುನಃ ಇಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟಿಗೆ

ಕಂಡರೂ ವಿರೋಧವನ್ನು ಉದ್ಭಾವಿಸುತ್ತಾ ಸ್ವವ್ಯಾಹತಭಾಷಿಗಳಾಗಿ ತಾನು ಹೇಳಿದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಮರೆತುಬಿಡತಕ್ಕ ಸ್ವಭಾವವುಳ್ಳವರೂ ತನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಪಕ್ಷಪಾತವುಳ್ಳವರೂ ಹೇಗೆ ಸಜ್ಜನರು ಆದಾರು? ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಲ್ಪಡದೆ ಇದ್ದವುಗಳಿಗೆ ಯಾವನಾದರೊಬ್ಬನು ಆಗ್ರಹಮಾತ್ರದಿಂದ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಇದೆ ಎಂದು ತಿಳಿದರೆ ಅವನನ್ನು ಕುರಿತೇ ವಿರೋಧವನ್ನು ಉದ್ಭಾವಿಸಬೇಕು. ಬೇರೆ ರೀತಿಯಾಗಿ ಅಲ್ಲ || ೧೦೭ || ೧೦೮ ||

ಅಯಾವದ್ವೈವ್ಯಭಾವಿಯಲ್ಲಿ ಭೇದಾಭೇದ ಸಮರ್ಥನವು.

ಧರ್ಮಧರ್ಮಿಗಳಿಗೆ ಕೆಲವು ಕಡೆ ಭೇದಾಭೇದಗಳು ಎಂದು ಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿಯಿದೆ. ಅದು ಎಲ್ಲಾ ದ್ರವ್ಯಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಅಥವಾ ಕೆಲವು ದ್ರವ್ಯಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಎಂದು ಆಕಾಂಕ್ಷಾ ಬಂದರೆ ಅದನ್ನು ನಿರೂಪಿಸುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ||ಅಭಿನ್ನೋ ಭಗವಾನ್ ಸ್ತೇನ ತದನ್ವೇನ ವಿಭೇದವಾನ್ || ೧೦೯ ||

ನಿತ್ಯಾ ಧರ್ಮಾಸ್ತದೀಯಾಸ್ತು ಸರ್ವೇಽಸ್ಮಾನೈವ ಭೇದಿನಃ |

ಸಾಮಸ್ಯೋಚ್ಛೇದಿನೋಽನ್ಯತ್ರಧರ್ಮಾ ಉಭಯರೂಪಿಣಃ (ಪಕಾಃ) ||

ಭಾವೇತ ಏವ ಚೋಚ್ಛೇದಾತ್ತದನ್ವೇ ಚ ಸಮಸ್ತಶಃ || ೧೧೦ ||

ಅ || ಭಗವಾನ್=ಶ್ರೀ ಹರಿಯು, ಮತ್ತು ಚೇತನರೆಲ್ಲರೂ, ಸ್ತೇನ=ತನ್ನ ಅವಯವ ಗುಣಕ್ರಿಯಾದಿಗಳಿಂದ, ಅಭಿನ್ನಃ=ನಿರ್ಭಿನ್ನರು. ತದನ್ವೇನ=ಪ್ರಕೃತಿ (ಲಕ್ಷ್ಯ) ಜೀವ, ಜಡಾತ್ಮಕ ಪ್ರಪಂಚದಿಂದ, ವಿಭೇದವಾನ್ = ಭೇದವುಳ್ಳವರು. (ಹೀಗೆ ಭೇದಾಭೇದಗಳು ವ್ಯವಸ್ಥಿತಗಳೇ ಆಗಿವೆ. ಹೀಗೆ ಒಂದರಿಂದಲೇ ಭೇದಾಭೇದಗಳಿಲ್ಲ.) (ಯಾವದ್ವೈವ್ಯಭಾವಿಗಳಾಗದೆ ಇರುವ ಧರ್ಮಗಳಿಂದ ಭೇದಾಭೇದಗಳು ಏಕೆ ಆಗಲಾರವು? ಎಂದರೆ—) ತದೀಯಾಃ=ಶ್ರೀ ಹರಿಯ ಸಂಬಂಧಿಗಳಾದ ಧರ್ಮಃ=ಎಲ್ಲಾ, ಧರ್ಮಾಃ=ದ್ವಿತ್ವಾದಿಸಂಖ್ಯೆಯಿಂದ ಬೇರೆಯಾದ, ಧರ್ಮಾಃ=ಧರ್ಮಗಳು, ನಿತ್ಯಾಸ್ತು=ನಿತ್ಯಗಳೇ. (ಯಾವದ್ವೈವ್ಯಭಾವಿಗಳೇ.) ಅಸ್ಮಾತ್=ಈ ಕಾರಣದ್ದಿಶಿಯಿಂದ, ಅಸ್ಮಾತ್=ಶ್ರೀ ಹರಿಯದ್ದಿಶಿಯಿಂದ, ಭೇದಿನಃ=ಭೇದವುಳ್ಳವುಗಳು, ನೈವ=ಅಲ್ಲವೇ ಅಲ್ಲ. (ಹಾಗಾದರೆ ಭೇದಾಭೇದಗಳು ಎಲ್ಲಿ ಎಂದರೆ) ಅನ್ಯತ್ರ=ಪರಮೇಶ್ವರನಿಂದ ಭಿನ್ನವಾದ ಜಡವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ, ಸಾಮಸ್ಯೋಚ್ಛೇದಿನಃ=ಧರ್ಮಿಯು ಇರುವಾಗಲೇ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಾಶವುಳ್ಳವುಗಳು ಅಥವಾ ದ್ರವ್ಯಕ್ಕೆ ನಾಶವಿಲ್ಲವಾದರೂ ನಾಶವುಳ್ಳವುಗಳು, ಧರ್ಮಾಃ = ಯಾವ ಧರ್ಮಗಳೋ, ತೇ=ಅವುಗಳು, ಭಾವೇ=ತಾನು ಇರುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ, ಉಭಯರೂಪಿಣಃ-(ಪಕಾಃ)=ಭಿನ್ನಾಭಿನ್ನಗಳು, (ಏಕೆ ಭಿನ್ನಾಭಿನ್ನಗಳೆಂದರೆ) ತ ಏವ=ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಬಲದಿಂದ ಧರ್ಮ ಸ್ವರೂಪಭೂತಗಳಾದವುಗಳೇ, ಉಚ್ಛೇದಾತ್=ಧರ್ಮಿಯು ಇರುವಾಗಲೇ ಇಲ್ಲದಿರುತ್ತವೆನ್ನುವ ಹೇತುವಿನಿಂದ, ಸಮಸ್ತಶಃ=ಯಾವದ್ವೈವ್ಯಭಾವಿಗಳಾಗದೆ ಇದ್ದ ಎಲ್ಲಾ ಧರ್ಮಗಳೂ, ತದನ್ವೇ ಚ=ಧರ್ಮಿಯಿಂದ ಭಿನ್ನಗಳಾದವುಗಳೂ ಕೂಡ, ಅಂದರೆ ಅಯಾವದ್ವೈವ್ಯಭಾವಿಗಳಾದವುಗಳು ಭಿನ್ನಾಭಿನ್ನಗಳೇ || ೧೦೯ || ೧೧೦ ||

ಅತ್ಯಂತಾಭೇದ ಭೇದಾಭೇದಸ್ಥಳಗಳ ಉಕ್ತಿಯು.

ಅವಯವವಿರುವತನಕ ಇರುವ ಅವಯವಿಗೆ ಅವಯವಗಳಿಂದ ಅತ್ಯಂತಾಭೇದವು, ಅವಯವವಿರುವ ತನಕ ಇಲ್ಲದಿರುವ ಅವಯವಿಗಾದರೂ ಭೇದಾಭೇದಗಳು ಎಂದು ಯಾವುದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟದೋ, ಅದರಿಂದ ಇತರ ಚೋದ್ಯವೂ ಪರಿಹೃತವಾಯಿತೆನ್ನುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಅಂಶಾಂಶಿನೋರಭೇದೇನ ತ್ವಂಶಸಂಯೋಗ ಏವ ಹಿ || ೧೧೧ ||

ಅಂಶಿನೋ ನಾನವಸ್ಥಾತೋ ಯದ್ಯಪ್ಯಂಶೇಷ್ಟವಿಶ್ರಮಃ ||

ಏಕಸ್ಮಿನ್ ಜಾತ ಏವಾನೃಃ ಸಂಯೋಗೋ ಜಾಯತೇ ಯದಿ |

ಅನವಸ್ಥಾ ತದೈವ ಸ್ಯಾತ್ಸಂಯೋಗೈಕ್ಯಭವೇತ್ಕ್ವ ಸಾ || ೧೧೨ ||

ಅ || (' ಸರ್ವದಿಕ್ಷ್ವಾಪಿ ಸಂಬಂಧಾತ್ ' ಎನ್ನುವುದರಿಂದ ಅಂಶತಃ ಸಂಯೋಗವು ಎಂದು ಯಾವುದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟದೋ, ಅದಯುಕ್ತವು. ಅನವಸ್ಥಾ ದೋಷವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಘಟಸಂಯೋಗವು ಘಟಾಂಶಸಂಯೋಗ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿದೆ, ಘಟಾಂಶವೂ ಘಟಾಂಶಾಂಶ ಸಂಯೋಗಪೂರ್ವಕವಾಗಿದೆ, ಈ ಪರಂಪರೆಯು ನಿರಂಶದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ರಾಂತವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದುಹೇಳ ಕೂಡದು. ಅಂಶಪರಂಪರೆಯೇ ವಿಶ್ರಾಂತ್ಯಭಾವವೂ ಅಂಗೀಕೃತವಾಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಪೂರ್ವ ಪೂರ್ವಸಂಯೋಗವು ಕೂಡದಿರುತ್ತಿರಲು ಮೇಲೆ ಮೇಲಿನ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಬಾರದೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದರಿಂದ ಅಂಶತಃ ಸಂಯೋಗವೆಂದು ನಿಯಮವು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಇದ ಅಸಂಗತವು.) ಯದ್ಯಪಿ = ಅಂಶದಿಂದಲೇ ಸಂಯೋಗವು. ಯದ್ಯಪಿ ಅಂಶೇಷು=ಅಂಶಗಳಲ್ಲಿ, ಅವಿಶ್ರಮಃ=ಅಂಶಪರಂಪರೆಯೇ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯಿಲ್ಲ. ತಥಾಪಿ=ಆದಾಗ್ಯೂ, ಅಂಶಾಂಶಿನೋಃ=ಅಂಶ ಅಂಶಗಳಿಗೆ, ಅಭೇದೇನ ತು=ಅಭೇದದಿಂದಲಾದರೂ, ಅಂಶಸಂಯೋಗ ಏವ=ಅಂಶಸಂಯೋಗವೇ, ಹಿ=ಯಾವಕಾರಣದ್ದಿಶೆಯಿಂದ, ಅಂಶಿನಃ=ಅಂಶಿಯು, ಸಂಯೋಗಃ=ಸಂಯೋಗವೋ, ಅತಃ=ಆದಕಾರಣ, ಅನವಸ್ಥಾ=ಅನವಸ್ಥಾ ದೋಷವು, ನ=ಇಲ್ಲ. (ಅಂಶಸಂಯೋಗವೇ ಅಂಶಿಯ ಸಂಯೋಗವು, ಆದಕಾರಣ ಅನವಸ್ಥೆಯಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟ ಅನವಸ್ಥಾ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಏವಂಸುತ್ವಾತ್.) ಏಕಸ್ಮಿನ್=(ಅವಯವಪರಂಪರೆಯೇ ಅವಿಶ್ರಮವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿ) ಒಂದು ಅವಯವಸಂಯೋಗವು, ಜಾತೇ ಏವ=ಹುಟ್ಟಿದಮೇಲೆಯೇ, ಅನ್ಯಃ=ಇತರವಾದ, ಸಂಯೋಗಃ=ಅವಯವಸಂಯೋಗವು, ಜಾಯತೇ ಯದಿ=ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆಂದು(ಅಂಗೀಕರಿಸುವವೋ) ತದೈವ=ಆವಾಗಲೇ, ಅನವಸ್ಥಾ=ಅನವಸ್ಥೆಯು, ಸ್ಯಾತ್ = ಬರುವುದು, ಸಂಯೋಗೈಕ್ಯೇ = ಅವಯವ ಸಂಯೋಗವು ಕ್ರಿಯೆಯಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದಾಗ ಅದರ ಅವಯವದಲ್ಲಿ, ಅವಯವವೃತ್ತಿಯ ಸಂಯೋಗ ದ್ದಿಶೆಯಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ಅವಯವಿಯ ಸಂಯೋಗವು ಇಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ವಾದದಲ್ಲಿ ಆದರೂ, ಸಾ=ಆ ಅನವಸ್ಥೆಯು, ಕ್ವ ಭವೇತ್=ಎಲ್ಲಿಯಾಗುವುದು.

ತಾ || (1) ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅಂಶದಿಂದಲೇ ಸಂಯೋಗವು ಎಂದು ಹೇಳುವ ನಮಗೆ ಅಂಶಿಯ ಸಂಯೋಗವು ಅಂಶದ ಸಂಯೋಗದಿಂದಲೇ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ವಾಗಿದ್ದರೆ ಈ ಅನವಸ್ಥೆಯು ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಲ್ಲವೇ ಅಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಯಾವುದು ಯಾವ ಅಂಶಿಯ ಸಂಯೋಗವೋ ಅದು ಅದರ ಅಂಶದಲ್ಲಿದೆ. ಅಂಶವೇ ಇಲ್ಲದಿದ್ದಕ್ಕೆ, ಸಂಯೋಗವು ಎಲ್ಲಿರಲಿ. ಆದುದರಿಂದ ಪರಮಾಣುವಿಗೆ ಸಂಯೋಗವಿರುವಾಗ ಅದರಲ್ಲಿ ಇರುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅಂಶವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕು. ಹೀಗಾದರೆ ಯಾವುದೊಂದು ಅನವಸ್ಥೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಹೇಗೆಂದರೆ—ಅನವಸ್ಥಿತವಾದ ಕಾರ್ಯಕಾರಣಭೂತವಾದ ಅಸಿದ್ಧವಾದ ಸಂಯೋಗ ಪರಂಪರಾಶ್ರಯವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇಷ್ಟು ದೋಷವು ಬರುವುದು. ಘಟನಿಷ್ಠವಾದ ಸಂಯೋಗವು ಘಟಾಂಶಸಂಯೋಗಜನ್ಯವು ಎನ್ನುವುದೂ ಆಯುಕ್ತವು. ಘಟದಿಂದ ಅತ್ಯಂತ ಭಿನ್ನವಾದ ಘಟಾಂಶದಲ್ಲಿರತಕ್ಕದ್ದು ಎನ್ನುವುದೂ ಆಯುಕ್ತವು, ಅತಿಪ್ರಸಂಗವು. ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಘಟಸಂಯೋಗವು ಪಟದಲ್ಲಿಯೂ ಇರಬೇಕಾಗುವುದು. ೧ ಪ್ರಮಾಣವಿರೋಧವೂ ಇದೆ.

‘ಘಟಸಂಯೋಗಃ ಘಟವೃತ್ತಿಃ ತದ್ಗುಣತ್ವಾತ್ ತದ್ಗುಣವತ್’ ೨ ‘ಘಟಾಂಶವೃತ್ತಿಃ ಸಂಯೋಗಃ ನ ಘಟಸಂಯೋಗಃ ತದನ ವೃತ್ತಿತ್ವಾತ್ ಪಟಸಂಯೋಗವತ್’ ಅಂಗಾಂಗಿಗಳಿಗೆ ಅಭೇದವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಇದೂ ಅಯುಕ್ತವು. ಪಟದಂತೆಯೇ ಘಟಾಂಶವೂ ಕೂಡ ಘಟದಿಂದ ಅತ್ಯಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿದ್ದರೆ ಆಗ ಅತಿಪ್ರಸಂಗವು ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಅಭೇದವಿದ್ದರೆ ಅತಿಪ್ರಸಂಗವೇ ಇಲ್ಲ. ೧ನೇ ಅನುವಾನಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧ ಸಾಧನತ್ವವು. ಅಂಶದಲ್ಲಿರುವುದೇ ಘಟದಲ್ಲಿರುವುದು. ಅಂಶದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದೆ ಇದ್ದು ಘಟವೃತ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದರೆ ದೃಷ್ಟಾಂತದಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವೈಕಲ್ಯವು. ೨ನೇ ಹೇತುವಿಗೆ ಸ್ವರೂಪಾಸಿದ್ಧಿಯು. ಅಥವಾ ಅನ್ಯಥಾಸಿದ್ಧಿಯು. (೩) ಘಟಸಂಯೋಗವು ಘಟಾಂಶದಲ್ಲಿ ಇರುವುದಾದರೆ ಘಟಾಂಶಸಂಯೋಗವು ಎಲ್ಲಿದೆ ಎಂದರೆ — ಇದೇ ನ್ಯಾಯದಿಂದ ಅದರ ಅಂಶದಲ್ಲಿದೆ. ಅದೂ ಅದರ ಅಂಶದಲ್ಲಿದೆ ಎನ್ನುತ್ತೇನೆ. ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದರೆ ಅನವಸ್ಥೆಯು ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ಅಂಶಸಂಯೋಗಗಳೂ ಅವಾವ ಅಂಶಗಳಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರಾ ವೇಕ್ಷೆಯು ಇರುವುದಿಲ್ಲ. (೪) ಹೀಗಾದರೆ ಪರಮಾಣುವಿನಲ್ಲಿರತಕ್ಕೆ ಸಂಯೋಗವೂ ಘಟ ಸಂಯೋಗವೂ ಆಗಬೇಕಾಗುವುದೆಂದರೆ ಯಾರು ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ( ) ಅಂಶ ಸಂಯೋಗವೇ ಅಂಶಿಯ ಸಂಯೋಗವು, ಆದಪ್ರಯುಕ್ತ ಅನವಸ್ಥೆಯಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಅನವಸ್ಥಾಪರಿಹಾರವನ್ನು ‘ಎಕಸ್ಮಿನ್ ಜಾತ ಏವ’ ಎನ್ನುವುದರಿಂದ ವಿವರಿಸಿದರು || ೧೧೧ || ೧೧೨ ||

ಅಂಶಾಂಶ ಸಂಯೋಗಕ್ಕೆ ಐಕ್ಯವು

‘ಸರ್ವದಿಕ್ತ್ವೈಪಿ ಸಂಬಂಧಾತ್’ ಎಂದು ಕ್ತವಾದುದಕ್ಕೆ ‘ಎಕಸ್ಮಿನ್ ಜಾತ ಏವ’ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ಅನುಾದಿತವಾದ, ಗ್ರಂಥಕಾರರಿಗೆ ಅಭಿಮತವಾಗದೇನೇ ಇರುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯಾಂತರವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿ ಕೊಂಡು ಹೇಳಬಟ್ಟ ಅನವಸ್ಥಾ ಪ್ರಸಂಗವನ್ನು ‘ಇದು ಭಲೋತ್ತರ’ವೆಂದು ‘ಅಂಶಾಂಶಿನೋ ರಭೇದೇನ’ ಇದು ಮೊದಲಾದ ಗ್ರಂಥಗಳಿಂದ ನಿರಾಕರಿಸಿ ರೀತ್ಯಂತರದಿಂದಲೂ ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ಅಂಶೇ ಸಂಯೋಗದೃಷ್ಟೇಶ್ಚ ದೃಷ್ಟೇ ಕಾ ಸಾನವಸ್ಥಿತಿಃ || ೧೧೩ ||

ಅ || ಅಂಶೇ ಸಂಯೋಗದೃಷ್ಟೇಶ್ಚ = ಅಂಶಸಂಯೋಗಕ್ಕೆ ಅಂಶವೃತ್ತಿತ್ವವು. ದೃಷ್ಟ ವಾಗಿರುವುದರಿಂದಲೂ (ಅನವಸ್ಥಾ ದೋಷವು ಇಲ್ಲ.) (ದೃಷ್ಟವಾದರೆ ಅದೋಷತ್ವವು ಹೇಗೆಂದರೆ) ದೃಷ್ಟೇ = ಆಪಾದಕವಾದ ಅರ್ಥವು ದೃಷ್ಟವಾದರೆ, ಸಾ ಅನವಸ್ಥಿತಿಃ = ಆ ಅನವಸ್ಥೆಯು, ಕಾ = ಯಾವುದು? (ದೂಷಣವಲ್ಲ).

ತಾ || (೧) ಅಂಶತಃ ಸಂಯೋಗವು ಎಂದಾಗಿದ್ದರೆ ಆಗ ಅನವಸ್ಥೆಯು ಬರುವುದು. ತತ್ತ್ವ ಸಂಯೋಗಾಭಾವವೇ ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಇದಾದರೂ ಯುಕ್ತವಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಅಂಶತಃ ಸಂಯೋಗವಲ್ಲ ಎಂದು ವಿಪರ್ಯಯಪರ್ಯವಸಾನವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಅನವಸ್ಥೆಯು ತರ್ಕರೂಪವಾದುದು. ವಿಪರ್ಯಯಪರ್ಯವಸಾಯಿಯಾಗದೆ ಇದ್ದುದು ತರ್ಕಾಭಾಸವು ಎಂದು ನಿಯಮವು || ೧೧೩ ||

ಸಂಯೋಗಕ್ಕೆ ಪರಾಭಿಪ್ರೇತವಾದ ಅನ್ಯಾಭ್ಯವೃತ್ತಿತ್ವನಿರಾಸವು

ಪರೋಕ್ತವಾದ ಅನವಸ್ಥಾಪ್ರಸಂಗವು ತರ್ಕಾಪ್ರತಿರೂಪವಾದ ಅಂಗವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ತರ್ಕಾಭಾಸವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ಯದ್ಯಂಶಗೋ ನ ಸಂಯೋಗಃ ಕಾರ್ಯೇಷು ಪ್ರಥಿಮಾ ಕಥಂ |
 ಪರಮಾಣೋರಣೋರ್ನಾಪ್ತಿ ಮಹತ್ತೇತ್ಯದ್ಭುತಂ ವಚಃ || ೧೧೪ ||
 ಅಣೂನಾಂ ಪ್ರಥಿಮಾಪೇಕ್ಷಾಂ ವಿನೈವ ತ್ರ್ಯಣುಕೇಷು ಸಃ |
 ಪರಮಾಣೋರ್ಮಹತ್ವಂ ಚ ವಿನೇತ್ಯೇತದ್ವಚಃ ಕಥಂ || ೧೧೫ ||

ಅ || ಯದಿ = ಯಾವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಸಂಯೋಗಃ = ಕಾರಣಗಳ ಸಂಯೋಗವು, ಅಂಶಗಃ = ಅದರ ಅಂಶದಲ್ಲಿರುವುದು, ನ ಸ್ಯಾತ್ = ಆಗದೆಹೋದರೆ ಆಗ, ಕಾರ್ಯೇಷು = ಅದರಿಂದ ಆರಬ್ಬಿಗಳಾದ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ, ಪ್ರಥಿಮಾ = ಕಾರಣಕ್ಕಿಂತ ಪರಿಮಾಣಾಧಿಕವು, ಕಥಂ = ಹೇಗೆ? ಅಂದರೆ ಬಾರದೆಹೋಗುವುದು. (ಹಾಗಾದರೆ ಪರಮಾಣುವಿನದ್ದಿಶೆಯಿಂದ ದ್ವ್ಯಣುಕದಲ್ಲಿ ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕರ್ಷವು ಇಲ್ಲವಿರುವುದರಿಂದ ಇದು ಇಷ್ಟಾಪಾದನವು ಎಂದರೆ) ಪರಮಾಣೋ = ಪರಮಾಣುಪರಿಮಾಣದ್ದಿಶೆಯಿಂದ, ಅಣೋ = ದ್ವ್ಯಣುಕಕ್ಕೆ, ಮಹತ್ವಾ = ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕರ್ಷವು, ನಾಸ್ತೀತಿ ವಚಃ = ಇಲ್ಲವೆನ್ನುವ ಮಾತು, ಅದ್ಭುತಂ = ಸ್ವವ್ಯಾಹತವೂ, ಪ್ರಮಾಣವಿರುದ್ಧವೂ ಆಗಿದೆ. (ಇವನು ಆದ್ಯನು, ಇವನು ಪರಮಾಡ್ಯನು ಎನ್ನುವುದರಂತೆ ಅಣು, ಪರಮಾಣು ಎನ್ನುವ ಈ ಶಬ್ದಗಳಿಂದಲೇ ಪರಿಮಾಣ ತಾರತಮ್ಯವು ತಿಳಿದುಬರುವುದರಿಂದ ಅದು ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಸ್ವವ್ಯಾಹತವಾಗುತ್ತದೆ. ಎರಡು ತಂತುಗಳಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ ಕಾರ್ಯದ ಪರಿಮಾಣ ದಂತೆ ಅಸಮುದಿತವಾದ ಅವಯವಗಳಿಂದಂಟಾದ ದ್ರವ್ಯದ ಪರಿಮಾಣತ್ವದಿಂದ ದ್ವ್ಯಣುಕ ಪರಿಮಾಣಕ್ಕೆ ಪರಮಾಣು, ಪರಿಮಾಣದ್ದಿಶೆಯಿಂದ ಉತ್ಕೃಷ್ಟತ್ವವು ಅನುಮಾನದಿಂದ ಅವಗತ ವಾಗುತ್ತದೆ.) (ಹಾಗಾದರೆ ಯಾವುದು ಕಾರಣಪರಿಮಾಣದಿಂದ ಉಂಟಾದ ಉತ್ಕೃಷ್ಟಪರಿ ಮಾಣವೋ ಅದೇವೇ ಪ್ರಚಯದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ್ದು, ತ್ರ್ಯಣುಕಪರಿಮಾಣದಂತೆ ದ್ವ್ಯಣುಕ ಪರಿಮಾ ಣವೂ ಕೂಡ ಕಾರಣ ಪರಿಮಾಣದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ್ದು ಅಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಕಾರಣ ಸಂಖ್ಯೆಯಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ್ದೇ ಆದಕಾರಣ ಪರಮಾಣುವಿಗೆ ಪ್ರಚಯವಿಲ್ಲವಾದರೆ ದ್ವ್ಯಣುಕದಲ್ಲಿ ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕರ್ಷವು ಹುಟ್ಟುವು ದಿಲ್ಲವೆಂದು ಆಪಾದನವು ಹೇಗೆ ಎಂದರೆ -) ಅಣೂನಾಂ = ದ್ವ್ಯಣುಕಗಳಿಗೆ, ಪ್ರಥಿಮಾಪೇಕ್ಷಾಂ ವಿನೈವ = ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕರ್ಷಪೇಕ್ಷೆಯಿಲ್ಲದೇನೇ (ಸಂಖ್ಯಾಮಾತ್ರದಿಂದ) ತ್ರ್ಯಣುಕೇಷು = ತ್ರ್ಯಣುಕದಲ್ಲಿಯೂ, ಸಃ = ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕರ್ಷವು (ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ.) (ಹಾಗೆಯೇ) ಪರಮಾಣೋ = ಪರಮಾಣುವಿಗೆ, ಮಹತ್ವಂ ಚ ವಿನಾ = ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕರ್ಷವನ್ನು ಹೊರತೇ, (ಕೇವಲ ಸಂಖ್ಯೆ ಯಿಂದ ದ್ವ್ಯಣುಕದಲ್ಲಿ ಪರಿಮಾಣೋತ್ಕರ್ಷವು ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ.) ಇತ್ಯೇತದ್ವಚಃ = ಈ ಮಾತು, ಕಥಂ = ಹೇಗೆ ಕೂಡುತ್ತದೆ || ೧೧೪ || ೧೧೫ ||

ಪರೋಕ್ತವಾದ ಅನವಸ್ಥೆಗೆ ತರ್ಕಪರಾಹತ್ಯುಕ್ತಿಯು.

ಅಂಶಾಂಶಗಳಿಗೆ ಅತ್ಯಂತಾಭೇದವು, ಮತ್ತು ಭೇದಾಭೇದಗಳು ಎಂದು ಯಾವುದು ಹೇಳ ಲ್ಪಟ್ಟದೋ ಅದನ್ನು ವಿಶದೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ —

ಮೂ || ಅಂಶಿನೋಽಂಶೈರಭೇದೋಽಯಮಂಶೇನ ತು ಭಿದಾಭಿದಾ |
 ಸರ್ವ (ವರ್ತ) ಪ್ರಕೃತ್ವ ವಿಷಯಃ ಕಥಮೇವ ಹ್ಯಪೋದ್ಯತೇ || ೧೧೬ ||

ಅ || (ಹೇಗೆ ಆಕಾಶ ಮೊದಲಾದ ಅಂಶವಿರುವ ತನಕ ಇರುವ ಅಂಶಿಗೆ ತನ್ನ ಅಂಶಗಳಿಂದ ಅತ್ಯಂತಾಭೇದವೋ ಹಾಗೆಯೇ) ಅಂಶಿನಃ = ಪಟಮೊದಲಾದ ಅಂಶಿಗಳಿಗೂ, ಅಂಶೈಃ = ಸರ್ವಾಂಶ ಗಳಿಂದ, ಅಭೇದಃ = ಅತ್ಯಂತಾಭೇದವು, ಅಂಶೇನ ತು = ಒಂದೊಂದು ಅಂಶದಿಂದಲಾದರೂ,

ಭಿದಾಭಿದಾ=ಭೇದಾಭೇದವು. (ಹಾಗಾದರೆ ಸಂಬಂಧಗಳಾದ ಸರ್ವತಂತುಗಳಿಂದಲೂ ಪಟಕ್ಕೆ ಭೇದವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕು. ತಂತುಗಳ ಸಂಯೋಗಾನಂತರದಲ್ಲಿ ಪಟವು ಹುಟ್ಟುವುದು. ಮತ್ತು ಒಂದೊಂದು ತಂತುವಿನಿಂದ ಅಭೇದವೂ ಹೇಗೆ? ಒಂದೊಂದು ತಂತುಗಳಲ್ಲಿ ಪಟವನ್ನುವ ಬುದ್ಧಿಯಿಲ್ಲ; ಎಂದರೆ) ಆಯಂ ಸರ್ವಃ=ಹೇಳಿದ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಅರ್ಥವೂ, ಹಿ=ಯಾವಾಕಾರಣ ದಿಂದ, ಸರ್ವಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಿಷಯಃ=ಎಲ್ಲಾ ಜನರ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕೆ ವಿಷಯವಾಗಿದೆಯೋ, (ಆದಕಾರಣ) ಕಥನೇವ=ಹೇಗೆತಾನೆ, ಅಪೋದ್ಯತೇ=ಬಾಧಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ.

ತಾ || (1) ಹಾಗಾದರೆ ಅಂಶಿಗೆ ಅಂಶಗಳಿಂದ ಅಭೇದವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದು ಅಯುಕ್ತವು. ಎಲ್ಲಾ ತಂತುಗಳಿದ್ದರೂ ಕೆಲವುನೇಳೆ ಪಟವು ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಖಾದಿತದಲ್ಲಿ (ಅಯಾವದ್ವ್ಯವ್ಯ ಭಾವಿಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ) ಭೇದಾಭೇದವು. ಆದಕಾರಣ ಒಂದು ತಂತುವಿನಿಂದ ಹೇಗೋ ಹಾಗೆಯೇ ಎಲ್ಲಾ ತಂತುಗಳಿಂದಲೂ ಪಟಕ್ಕೆ ಭೇದಾಭೇದಗಳೇ ಯೋಗ್ಯಗಳು. ಹಾಗೆಯೇ ತಂತುಭೋಗಸ್ಯಃ ಪಟಃ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ದೃಷ್ಟಿಪಥಂ ಗತಃ | ಅನನ್ಯಶ್ಚೇತಂತುಭಾವೇ ಸಟಾಭಾವಃ ಕುತೋ ಭವೇತ್ || ಎಂದು ಬ್ರಹ್ಮತರ್ಕದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುತ್ತದೆ, ಎಂದರೆ— ಸಂಬಂಧವಿರೇಸದಿಂದ ಕೂಡಿದ ತಂತುಗಳು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಸಿದ್ಧಗಳಾಗಿವೆ. ಅಂತಹ ಸಂಬಂಧವಿರೇಸವಿರುವಾಗ ಯಾವಾಗಲಾದರೂ ಪಟವು ಇಲ್ಲವೆನ್ನುವುದು ಇಲ್ಲ. ಆದಕಾರಣ ಸಂಬಂಧವಿರೇಸದಿಂದ ಕೂಡಿದ ಎಲ್ಲಾ ತಂತುಗಳಿಂದ ಪಟಕ್ಕೆ ಅತ್ಯಂತಾಭೇದವೇ. ಸಂಬಂಧವಿರೇಸವಿಲ್ಲದಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ತಂತುಗಳಿಂದಲಾದರೂ ಭೇದಾಭೇದಗಳೇ. ಆದುದರಿಂದ ಯಾವುದೊಂದು ವಿರೋಧವೂ ಇಲ್ಲ. (2) ಸಂಬಂಧವಿರೇಸದಿಂದ ಕೂಡಿದ ಎಲ್ಲಾ ತಂತುಗಳಿಗೆ ಪಟದಿಂದ ಅಭೇದವು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಪ್ರತೀತಿ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ— ಆ ಪ್ರತೀತಿಯು ಸಂಬಂಧಗಳಾದ ಎರಡು ವಸ್ತುಗಳ ಪ್ರತೀತಿಯಿಂದ ವಿಲಕ್ಷಣವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಸಾಕ್ಷಿಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಸಂಬಂಧಗಳಾದ ಎಲ್ಲಾ ತಂತುಗಳಿಗೂ ಪಟಕ್ಕೂ ಭೇದವಿದೆ ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಸಂಬಂಧಗಳಾದ ಸರ್ವ ತಂತುಗಳಿಗೂ ಪಟಕ್ಕೂ ಭೇದವನ್ನು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದೊಂದು ತಂತುವಿನಲ್ಲಿ ಪಟ ವನ್ನುವ ಬುದ್ಧಿಯಿಲ್ಲದಿರುವುದು ಆ ತಂತುಪಟಗಳಿಗೆ ಭೇದವನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಡುತ್ತದಲ್ಲದೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಸಿದ್ಧವಾದ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಅಭೇದವನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ || ೧೧೬ ||

ಅಭೇದ ಭೇದಾಭೇದ ಸ್ವಲೋಕ್ತಿಯಾ.

ಅನಯವ್ಯಾಧಿಗಳಿಗೆ ಅನಯವಾದಿಗಳಿಂದ ಅಭೇದವು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ- ಅನಯ ವಿಯು ಒಂದು. ಅನಯವಗಳು ಅನೇಕಗಳು. ಅವುಗಳಿಗೆ ಅಭೇದವಿದ್ದರೆ ಅನಯವಗಳಿಗೂ ಅಭೇದವಾಗಲೀ, ಅನಯವಿಗೆ ಭೇದವಾಗಲೀ ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಹಾಗೆಯೇ ಕೆಲವು ಗುಣಗಳೂ ಅನೇಕಾಶ್ರಿತಗಳೇ. ಒಂದೇ ಸಂಯೋಗವ್ಯಕ್ತಿಯು ಎರಡೆರಡರಲ್ಲಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ವಿಭಾಗ ವ್ಯಕ್ತಿಯೂ ಎರಡರಲ್ಲಿ ಇದೆ. ಏಕತ್ವ-ಅನೇಕತ್ವಗಳೆಂದು ಸಂಖ್ಯೆಯೂ ಎರಡು ವಿಧವು. ಅದರಲ್ಲಿ ಏಕತ್ವವು ಒಂದು ದ್ರವ್ಯದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ದ್ವಿತ್ವವಾದಿಗಳು ಅನೇಕಾಶ್ರಿತಗಳು. ಹೀಗೆಯೇ ಏಕ ಪೃಥಕ್ತ್ವ, ಅನೇಕ ಪೃಥಕ್ತ್ವ ಎಂದು ಪೃಥಕ್ತ್ವವೂ ಎರಡು ವಿಧವು. ಅದರಲ್ಲಿ ಏಕಪೃಥಕ್ತ್ವವು ಒಂದು ದ್ರವ್ಯದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ದ್ವಿಪೃಥಕ್ತ್ವವಾದಿಗಳು ಅನೇಕಾಶ್ರಿತಗಳೇ. ಏವಂಚ ಗುಣಗಳಿಗೆ ಗುಣ ಯಿಂದ ಐಕ್ಯವಿದ್ದರೆ ಸಂಯೋಗಾದಿಗಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯಭೂತವಾದ ಅನೇಕ ದ್ರವ್ಯಗಳಿಂದ ಅಭೇದ ವಾಗಲೀ, ಸಂಯೋಗಾದಿ ಭೇದವಾಗಲೀ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವುದು. ಸಾಮಾನ್ಯವು (ಜಾತಿಯು) ಒಂದೇ ಅನೇಕಾಶ್ರಿತವಾಗಿದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯಕ್ಕೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯಿಂದ ಅಭೇದವಿದ್ದರೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗೂ

ಅಭೇದವು ಸಾಮಾನ್ಯಕ್ಕಾಗಲೀ ಭೇದವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಬೇಕಾಗುವುದು, ಎಂದರೆ ಸಂಯೋಗ ವಿಭಾಗ ಪೃಥಕ್ತ್ವಗಳಿಗೆ ಅನೇಕಾಶ್ರಿತತ್ವವು ಇಲ್ಲವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ಸಂಯೋಗಶ್ಚ ವಿಭಾಗಶ್ಚ ಭೇದಶ್ಚೈವ ಪೃಥಕ್ ಪೃಥಕ್ |

ಅನ್ಯೋನ್ಯಪ್ರತಿಯೋಗೇನ ಹ್ಯುಭಯೋರಪಿ ದೃಶ್ಯತೇ || ೧೧೭ ||

ಅ || ಸಂಯೋಗಶ್ಚ = ಸಂಯೋಗವೂ, ವಿಭಾಗಶ್ಚ = ವಿಭಾಗವೂ, ಭೇದಶ್ಚ = ಪೃಥಕ್ತ್ವವೂ, ಪೃಥಕ್ ಪೃಥಗೇನ = ಒಂದೊಂದು ದ್ರವ್ಯವನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿಯೇಇರುತ್ತಾನೆ. (ಅಂತೂ ಒಂದು ಗುಣದಿಂದ ಅಭೇದವಿದ್ದರೆ ದ್ರವ್ಯಗಳಿಗೂ ಅಭೇದವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು, ಎಂದು ಅತಿಪ್ರಸಂಗಕ್ಕೆ ಆಸಾದಕವು ಸಿದ್ಧವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅನೇಕ ದ್ರವ್ಯಗಳಿಂದ ಅಭೇದವಿದ್ದರೆ ಗುಣಕ್ಕೂ ಭೇದವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟಾಪತ್ತಿಯು ದೂಷಣವೆಂದುಕೆ ವಾಯಿತು) (ಹಾಗಾದರೆ ಘಟಪಟಸಂಯೋಗವಿಭಾಗಭೇದಗಳು ಘಟಪಟಸಂಬಂಧಿಯಾಗಿ ಅನುಭವಿಸಲ್ಪಡುತ್ತವೆ. ಆದುದರಿಂದ ಒಂದೊಂದನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿರುತ್ತಾವೆನ್ನುವುದು ಹೇಗೆ ಕೂಡುತ್ತದೆ? ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಒಂದೊಂದರಲ್ಲಿಯೇ ಸಂಯುಕ್ತಾದಿ ಪ್ರತ್ಯಯವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು ಎಂದರೆ) (ಸಂಯೋಗಾದಿ = ಯಾವ ಸಂಯೋಗಾದಿಯು) ಉಭಯೋರಪಿ = ಎರಡಕ್ಕೂ, ದೃಶ್ಯತೇ = ಕಾಣಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, (ಅದು) ಅನ್ಯೋನ್ಯಪ್ರತಿಯೋಗೇನ ಹಿ = ಅನ್ಯೋನ್ಯಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯೋಗೀತ್ವನಿಮಿತ್ತದಿಂದ (ಭೇದವು ಬಹುಸಂಬಂಧಿಯಾಗಿಯೂ ತೋರುತ್ತದೆ.)

ತಾ || (1) ಘಟಪ್ರತಿಯೋಗಿಕವಾದ ಸಂಯೋಗ ಮೊದಲಾದುದು ಪಟದಲ್ಲಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಪಟಪ್ರತಿಯೋಗಿಕವಾದುದು ಘಟದಲ್ಲಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಎರಡರ ಸಂಬಂಧಿಯಾಗಿ ಪ್ರತೀತಿಯು ಅತಿಪ್ರಸಂಗಾಭಾವವೂ ಯುಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. (2) ಸಂಯೋಗಾದಿಗಳು ಒಂದೊಂದರಲ್ಲಿರುತ್ತವೆನ್ನುವಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವಿದ್ದರೆ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ್ದು ಆಗಬಹುದಿತ್ತು. ಅದೇನೇ ಇಲ್ಲ. ಎಂದರೆ— ಅನ್ಯೋನ್ಯಪ್ರತಿಯೋಗೀತ್ವರೂಪ ಹೇತುವಿನಿಂದ ಸಂಯೋಗಾದಿಗಳು ಎರಡಕ್ಕೂ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿಯೇ ಕಾಣುತ್ತವೆ. ಅಂದರೆ ಪಟವು ಘಟದಿಂದ ಸಂಯುಕ್ತವೆಂದೂ, ಘಟದಿಂದ ವಿಭಕ್ತವೆಂದೂ, ಘಟದಿಂದ ಭಿನ್ನವೆಂದೂ ಪಟಧರ್ಮವಾದ ಸಂಯೋಗಾದಿಯು ಘಟ ಪ್ರತಿಯೋಗಿಕವಾಗಿ ತೋರುತ್ತದೆ. ಯಾವುದು ಯಾವುದು ಪ್ರತೀತಿಯಾಗಿ ಉಳ್ಳದೋ ಅದು ಪ್ರತಿಯೋಗಿಯು ಧರ್ಮವಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಈ ಘಟಪ್ರತಿಯೋಗಿಕವಾದ ಸಂಯೋಗಾದಿಯು ಘಟದ ಧರ್ಮವಲ್ಲ. ಹೀಗೆಯೇ ಘಟಧರ್ಮವಾದ ಸಂಯೋಗಾದಿಯು ಪಟಪ್ರತಿಯೋಗಿಕವಾಗಿ ತೋರಿದ್ದು ಪಟಧರ್ಮವು ಆಗಲಿಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ತಥಾ ಚ ಸಂಯೋಗಾದಿಗಳು ಒಂದೊಂದು ದ್ರವ್ಯಾಶ್ರಿತಗಳೇ ಆಗಿ ಅನೇಕ ಧರ್ಮಗಳೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತವೆ || ೧೧೭ ||

ಹಾಗಾದರೆ ಸಂಯೋಗವಿಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿಯು ಇರಲಿ, ಪೃಥಕ್ತ್ವದಲ್ಲಿ ಹಾಗೆ ಅಲ್ಲ. ಯಾವುದು ಘಟದ್ದೆಶೆಯಿಂದ ಪಟವು ಪ್ರತ್ಯೇಕ, ಪಟದ್ದೆಶೆಯಿಂದ ಘಟವು ಪ್ರತ್ಯೇಕ, ಹೀಗೆ ಅನ್ಯೋನ್ಯಪ್ರತಿಯೋಗಿಕವಾಗಿ ತೋರುತ್ತದೋ, ಆ ಎಕ ಪೃಥಕ್ತ್ವವು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವಾಗಿಯೇ ಅಂಗೀಕೃತವಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾವುದು ಇವುಗಳು ಎರಡು ಭಿನ್ನಗಳು, ಇವುಗಳು ಭಿನ್ನಗಳು ಎಂದು ತೋರುತ್ತದೋ, ಆ ಅನೇಕ ಪೃಥಕ್ತ್ವವು ಅನೇಕಾಶ್ರಿತವೇ ಆಗಿದೆ. ಪ್ರತಿಯೋಗ್ಯನಿರೂಪ್ಯವು ಏಕಾಶ್ರಯವಾಗಿದೆ ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲ. ಎಂದರೆ—

ಮೂ || ಭಿನ್ನಾ ಇತಿ ತು ಭೇದಾನಾಂ ಸಮುದಾಯೋ ಹಿ ದೃಶ್ಯತೇ |

ಯಃ ಧೈವ ಚ ಕದಾರ್ಥಾನಾಮನಯೋರ್ಭೇದ ಇತ್ಯಸಿ |

ಇತೋಽಮುಷ್ಯಾಮುತೋಮುಷ್ಯ ಭೇದೋ ದೃಶ್ಯೋ ದ್ವಿಧರ್ಮಿಕಃ ||

|| ೧೧೮ ||

ಅ || ಭಿನ್ನಾ ಇತಿ ತು = ಇವುಗಳು ಭಿನ್ನಗಳು ಇದು ಮೊದಲಾದ ಪ್ರತೀತಿಯಲ್ಲಿ ಆದರೂ, ಭೇದಾನಾಂ = ಭೇದಗಳ, ಸಮುದಾಯಃ = ಅನೇಕತ್ವವು, ದೃಶ್ಯತೇ ಹಿ = ಕಾಣಲ್ಪಡುತ್ತದಷ್ಟೆ. ಯದೈವ ಚ = ಹೇಗೆ, ವದಾರ್ಥಾನಾಂ = ವದಾರ್ಥಗಳಿಗೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಅನಯೋಃ = ಇವುಗಳಿಗೆ, ಭೇದಃ = ಭೇದವು, ಇತ್ಯಸಿ = ಈ ಪ್ರತೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ, ಇತಃ = ಈ ಘಟದ್ದೆಂಬುದು, ಅಮುಷ್ಯ = ಈ ಸಟಕ್ಕೆ, ಅಮುತಃ = ಈ ಸಟದ್ದೆಂಬುದು, ಅಮುಷ್ಯ = ಈ ಘಟಕ್ಕೆ, ಭೇದಃ = ಭೇದವು, ಇತಿ = ಹೀಗೆ, ದ್ವಿಧರ್ಮಿಕಃ = ಎರಡು ಧರ್ಮಗಳಾಗಿರುವ, ಭೇದಃ = ಭೇದವು, ದೃಷ್ಟಃ = ಕಾಣಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ.

ತಾ || (1) ಇವುಗಳು ಬಿಳಿ ವಸ್ತುಗಳು, ಇದು ಮೊದಲಾದ ಪ್ರತೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ವಸ್ತುಗಳು ಅವಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷಣಗಳಾದ ಅನೇಕ ಶಾಕ್ಲ್ಯಗಳೂ ತೋರುತ್ತವೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಇತರಡು ಭೇದವುಳ್ಳವುಗಳು ಇದುಮೊದಲಾದ ಪ್ರತೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಅನೇಕ ವದಾರ್ಥಗಳೂ ಅನೇಕ ಭೇದಗಳೂ ತೋರುತ್ತವೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕು. ಎರಡರಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಭೇದವಿದೆ ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಚಿತ ಪ್ರಮಾಣವು ಇಲ್ಲ. (2) ಹಾಗಾದರೆ 'ಅನಯೋರ್ಭೇದಃ' 'ಅಮಾಸಾಂ ಭೇದಃ' ಎನ್ನುವ ಪ್ರತೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕಾಶ್ರಿತವಾದ ವೃಥಕ್ಕೃತ್ವವು ತೋರುತ್ತದೆ. ಆದವುಯುಕ್ತ ಇದು ಹೇಗೆ ಕೂಡುತ್ತದೆಂದರೆ— (೧) ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅನೇಕವು ಧರ್ಮಗಳಾಗಿ ತೋರುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದೇ ಪ್ರಮಾಣವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿಯೋ, ೨ ಅಥವಾ ಧರ್ಮವು ಒಂದಾಗಿ ತೋರುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದು ಪ್ರಮಾಣವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿಯೋ, ೩ ಅಥವಾ ಎರಡು ಪ್ರತೀತಿಯೂ ಪ್ರಮಾಣವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿಯೋ, ಮೂರು ಪಕ್ಷಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಉತ್ತರವನ್ನು 'ಅನಯೋರ್ಭೇದಃ' ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ಹೇಳಿದರು. ಆದರೆ— ಅನೇಕಕ್ಕೆ ಧರ್ಮತ್ವವಿದ್ದರೂ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಏಕತ್ವಪ್ರತೀತಿಯು ಸಮ್ಮತವಾಗದಿರುವುದರಿಂದ ಇದರಿಂದ ಇಷ್ಟಾರ್ಥಸಿದ್ಧಿಯು ಆಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಕ್ಷಮಾಯಿತು. || ೧೧೮ ||

ಹಾಗಾದರೆ ವಕ್ತ್ರವಿನ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ವಚನಲಿಂಗಗಳಿಂದ ತಿಳಿಯಬೇಕು. 'ಅನಯೋರ್ಭೇದಃ' ಎಂದು ಏಕವಚನವು ಪ್ರಯುಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಅದರಿಂದ ಈ ಪ್ರತೀತಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಭೇದವು ಎರಡು ಧರ್ಮಗಳಿಗಲ್ಲದಾಗಿ ದೃಶ್ಯವಾಗಿದೆ. ಆದವುಯುಕ್ತ 'ಅನಯೋರ್ಭೇದಃ' ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯೇ ಪ್ರತೀತಂ ಪೃಥಕ್ತ್ವಾದಿಕ ಮಪ್ಯೇಕೈಕಮೇವ ಭವತುಮರ್ಹತಿ ಏಕವಚನಾಂ ತತಯಾ ಪ್ರೋಕ್ತತ್ಯಾತ್ ಘಟೋಽಸ್ತೀತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಪ್ರತೀತ ಘಟಾದಿವತ್ = ಇವುಗಳಿಗೆ ಭೇದವು ಇದು ಮೊದಲಾದ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ತೋರಿದ ಪೃಥಕ್ತ್ವಾದಿಗಳೂ ಕೂಡ ಒಂದೊಂದೇ ಆಗಲು ಯೋಗ್ಯವಾಗಿದೆ; ಏಕವಚನಾಂತವಾಗಿ ಆಪ್ತನಿಂದ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ, ಘಟವು ಇದೆ ಇದು ಮೊದಲಾದ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ತೋರಿದ ಘಟಾದಿಗಳಂತೆ ಎಂದನುಮಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ ಕಾರಣ ಅನಿರೋಧ ಪ್ರತಿಯೋಗಿಕಗಳಾದ ಅನೇಕ ಧರ್ಮಗಳಿಗಲ್ಲ ಅನೇಕ ಭೇದವಿವಯತ್ಯವನ್ನು 'ಅನಯೋರ್ಭೇದಃ' ಎನ್ನುವ ಈ ಪ್ರತೀತಿಗೆ ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಎಂದರೆ—

ಮೂ || ತತ್ತ್ವಿಕವಚನಂ ಯತ್ತದ್ವಿಪ್ರಾಣಾಂ ಭೋಜನಂ ಯಥಾ || ೧೧೯ ||

ಅ || ತತ್ರ = ಅನಯೋರ್ಭೇದಃ ಇದು ಮೊದಲಾದ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ, ಅಥವಾ ಎರಡು ಭೇದಗಳಲ್ಲಿ, ಯತ್ = ಯಾವುದು, ಏಕವಚನಂ = ಏಕವಚನವೋ, ತತ್ = ಅದು, ಯಥಾ = ಹೇಗೆ, ವಿಪ್ರಾಣಾಂ = ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ, ಭೋಜನಂ = ಭೋಜನವೆಂದು, ಏಕವಚನಂ = ಏಕವಚನವೋ, ಹಾಗೆಯೇ.

ತಾ || ಅನೇಕ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರ ಅನೇಕ ಭೋಜನ ಕ್ರಿಯೆಯು ಅನೇಕವಾಗಿದ್ದರೂ, ಭೋಜನ ಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ಏಕತ್ವ ವಿನಶ್ಚೆಯಿಂದ 'ವಿಪ್ರಾಣಾಂ ಭೋಜನಂ' ಎಂದು ಏಕ ವಚನಪ್ರಯೋಗವು ಹೇಗೋ, ಅದರಂತೆ ಭೇದಸಮುದಾಯದ ಏಕತ್ವವನ್ನು ವಿನಶ್ಚಿಸಿಕೊಂಡು ಭೇದವೆಂದು ಏಕವಚನ ಪ್ರಯೋಗವಲ್ಲದೆ ಒಂದೇ ಭೇದವು ದ್ವಿಧರ್ಮವಲ್ಲ. ಅಂತೂ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಅನುಮಾನಕ್ಕೆ ಈ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ವ್ಯಭಿಚಾರವನ್ನಾಗಲೀ ಸಮುದಾಯ ವಿಸಯವಾಗುತ್ತದೆಂದು ಅನ್ಯಥಾ ಸಿದ್ಧಿಯನ್ನಾಗಲೀ ಹೇಳಿದಂತೆ ಆಯಿತು. || ೧೧೯ ||

ಸಂಯೋಗಾದಿಗಳಿಗೆ ಸ್ವಭವೈಕತ್ವ ಧರ್ಮಿಕತ್ವನಿರೂಪಣವು

ಈಗ ಸಾಮಾನ್ಯವು (ಜಾತಿಯು ಒಂದೊಂದನ್ನೇ ಆಶ್ರಯಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ,) ಅನುಗತವಲ್ಲ ವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ನರತ್ವಾದಿಕಮುಚ್ಛೇವಂ ತತ್ತದ್ಧರ್ಮತಯೇಯತೇ |

ನ ಸರ್ವಧರ್ಮ ಏಕೋಽಸ್ತಿ ಸಮುದಾಯಸ್ತು ಭಿನ್ನಗಃ || ೧೨೦ ||

ಅ || ನರತ್ವಾದಿಕಮಪಿ = ನರತ್ವ ಮೊದಲಾದ ಜಾತಿಯೂ ಕೂಡ, ಏವಂ = ಸಂಯೋಗಾದಿಗಳಂತೆಯೇ ಒಂದೊಂದರಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವುದು. (ನರತ್ವಾದಿಗಳು ಏಕ ಒಂದೊಂದರಲ್ಲಿಯೇ ಇರತಕ್ಕವುಗಳೆಂದರೆ—) ತತ್ತದ್ಧರ್ಮತಯಾ = (ಹೇಗೆ ಮನುಷ್ಯರು ಕಾಣಲ್ಪಡುತ್ತಿರಲು ಅವರ ರೂಪಾದಿಗಳು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಕಾಣಲ್ಪಡುತ್ತವೋ, ಹಾಗೆಯೇ ನರತ್ವ ಮೊದಲಾದ ಸಾಮಾನ್ಯವೂ ಕೂಡ) ಒಂದೊಂದರಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವ ಧರ್ಮವಾಗಿಯೇ, ಈಯತೇ = ಕಾಣಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. (ಎಂದು ಅನುಗತವಲ್ಲವೆನ್ನುವ ವಿಸಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿತು.) (ಅಥವಾ ಯಾವುದು ಅನೇಕಾಶ್ರಿತವಾದ ಧರ್ಮವೋ, ಇದು ಒಂದೊಂದು ತೋರುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ದ್ವಿತ್ವಾದಿಗಳಂತೆ. ನರತ್ವಾದಿಗಳು ಒಂದೊಂದು ವ್ಯಕ್ತಿ ತೋರುವ ಕಾಲಕ್ಕೇನೇ ತೋರುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಅನುಗತವಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಅನುಮಾನವು ಇದರಿಂದ ಸೂಚಿತವಾಯಿತು. ಮತ್ತು 'ನರತ್ವಾದಿಕಂ ನಾನೇಕಾನುವೃತ್ತಂ ಧರ್ಮತ್ವಾತ್ ರೂಪಾದಿವತ್' ನರತ್ವಾದಿಗಳು ಒಂದೊಂದೇ ಅನೇಕ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ಇರತಕ್ಕವುಗಳಲ್ಲ, ಧರ್ಮವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿಲ್ಲಿರುವ ರೂಪಾದಿಗಳಂತೆಯೇ. ಈ ಅನುಮಾನಕ್ಕೆ ವ್ಯಭಿಚಾರಶಂಕೆಯನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುತ್ತಾರೆ) ಸರ್ವ ಧರ್ಮಃ = ಅನೇಕವೃತ್ತಿಯಾದ ಧರ್ಮವು, ಏಕಃ = ಒಂದು, ನ = ಇಲ್ಲ. ಅಂದರೆ ಒಂದೇ ಧರ್ಮವು ಅನೇಕ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕದ್ದಾಗಿ ಎಲ್ಲಿಯೂ ತೋರದಿರುವುದರಿಂದ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಧರ್ಮತ್ವಾನುಮಾನಕ್ಕೆ ವ್ಯಭಿಚಾರವು ಇಲ್ಲ. (ಹಾಗಾದರೆ ಅನೇಕತ್ವ ಸಂಖ್ಯೆಯು ಅನೇಕವನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಒಂದೊಂದರಲ್ಲಿ ದ್ವಿತ್ವಾದಿಗಳನ್ನು ಶಂಕಿಸಲಿಕ್ಕಾ ಅಶಕ್ಯವಾಗಿದೆ. ದ್ವಿತ್ವಾದಿಗಳು ಒಂದೊಂದು ತೋರುವ ಕಾಲಕ್ಕೆ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಧರ್ಮತ್ವ ಹೇತುವಿಗೆ

ಅಲ್ಲಿ ವ್ಯಭಿಚಾರವು ಎಂದರೆ) ಸಮುದಾಯಸ್ತು = ಅನೇಕತ್ವವಾದರೂ, ಭಿನ್ನಗತಿ = ಅನೇಕಾಶ್ರಿತವು. ಅಂದರೆ ಅನೇಕತ್ವ ಸಂಖ್ಯೆಯು ಅನೇಕಾಶ್ರಿತವಾಗಿದ್ದರೂ ನಾವು ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಧರ್ಮತ್ವ ಹೇತುವಿನಲ್ಲಿ ಅನೇಕತ್ವ ಭಿನ್ನತ್ವೇಸತಿ ಎಂದು ವಿಶೇಷಣವನ್ನು ಕೊಡುವುದರಿಂದ ಆ ಹೇತುವಿಗೆ ವ್ಯಭಿಚಾರವಿಲ್ಲ. || ೧೨೦ ||

ಪ್ರಾಭಾಕರರಾದರೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. — (1) ಸಾದೃಶ್ಯವು ಒಂದೇ ಅನೇಕಾನುಗತವಾದುದು. ಆದುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಅನೇಕಾನುಗತತ್ವಾಭಾವ ರೂಪವಾದ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಧರ್ಮತ್ವರೂಪವಾದ ಹೇತುವಿದೆ ಆದುದರಿಂದ ಧರ್ಮತ್ವರೂಪವಾದ ಹೇತುವಿಗೆ ವ್ಯಭಿಚಾರವು. (2) ಹಾಗಾದರೆ ಸಾಮಾನ್ಯವೇ ಸಾದೃಶ್ಯವು. ಆದುದರಿಂದ ವಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿ ವ್ಯಭಿಚಾರ ಹೇಳಿದ್ದು ಅಯುಕ್ತವೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಡದು. ಅಶ್ವತ್ಥಾದಿ ಜಾತಿಯಿಂದ ಸಾಂಕರ್ಯವು ಬರುವುದು. ಹೇಗೆಂದರೆ — ಕೆಲವು ಅಶ್ವರಾಸಭ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ಸಾದೃಶ್ಯವಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಅಶ್ವದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ರಾಸಭವ್ಯಕ್ತಿ ಸಾದೃಶ್ಯವು ಅಶ್ವತ್ವಜಾತಿಯಿಂದ ವ್ಯಾಪಕಜಾತಿಯಾದರೆ ಆಗ ಎಲ್ಲಾ ಅಶ್ವಗಳಿಗೂ ರಾಸಭ ಸಾದೃಶ್ಯವು ಬರುವುದು. ಅಶ್ವತ್ವದಿಂದ ವ್ಯಾಪ್ಯವಾದರೆ ಆಗ ರಾಸಭವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ರಾಸಭಾಂತರ ಸಾದೃಶ್ಯವಿದ್ದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ವ್ಯಾಪ್ಯವಿರುವಾಗ ವ್ಯಾಪಕವು ನಿಯಮದಿಂದ ಇರಲೇಬೇಕು. ಅಂತೂ ರಾಸಭಕ್ಕೂ ಅಶ್ವತ್ವವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಹೀಗೆಯೇ ರಾಸಭವಿರೇಸದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಅಶ್ವಸಾಮ್ಯವಾದ ಸಾದೃಶ್ಯವು ಜಾತಿರೂಪವಾದರೆ ರಾಸಭತ್ವದಿಂದ ವ್ಯಾಪಕವಾದರೆ ಆಗ ಸರ್ವರಾಸಭಗಳಿಗೆ ಅಶ್ವಸಾದೃಶ್ಯವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ವ್ಯಾಪ್ಯವಾದರೆ ಆಗ ಅಶ್ವವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಅಶ್ವ ಸಾದೃಶ್ಯವು ಇದ್ದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಅಶ್ವಕ್ಕೂ ರಾಸಭತ್ವವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಹೀಗೆ ಹೇಳಬೇಕು. ತಥಾ ಚ ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವ ಅಶ್ವತ್ವ ರಾಸಭಸಾದೃಶ್ಯಗಳಿಗೆ ಒಂದು ವ್ಯಕ್ತಿ ವಿಶೇಷವಾದ ಅಶ್ವಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಾವೇಶವಿದ್ದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಸಾಂಕರ್ಯವು. ಆದುದರಿಂದ ಜಾತಿಯು ಸಾದೃಶ್ಯವಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಸಾಮಾನ್ಯವು ಪ್ರತಿಯೋಗಿ ನಿರೂಪ್ಯವಲ್ಲ. ಸಾದೃಶ್ಯವು ಪ್ರತಿಯೋಗಿ ನಿರೂಪ್ಯವು. ಹೀಗೆ ಸಾದೃಶ್ಯ ಸಾಮಾನ್ಯಗಳಿಗೆ ಭೇದವು ಸೃಷ್ಟವಾಗಿದೆ ಅಂದರೆ—

ಮೂ || ಏತಾದೃಶಂ ಚ ಸಾದೃಶ್ಯಂ ಪದಾರ್ಥೇಷು ಪೃಥಕ್ಪೃಥಕ್ |

ಏಕಸ್ಮಿನ್ ಸವಿನಿಷ್ಠೇಷಿ ಯತೋಽನ್ಯತ್ರೈವ ದೃಶ್ಯತೇ || ೧೨೧ ||

ಅ || ಏತಾದೃಶಂ ಚ ಸಾದೃಶ್ಯಂ = ಇಂತಹ ಸಾದೃಶ್ಯವು, ಪದಾರ್ಥೇಷು = ಪದಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ, ಪೃಥಕ್ ಪೃಥಕ್ = ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿಯೇ ಇರತಕ್ಕುದು ಅನುಗತವಲ್ಲ. (ನರತ್ವಾದಿ ಸಾಮಾನ್ಯವು ಪ್ರತಿವ್ಯಕ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ಅನುಮಾನಾಂತರವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ಏಕಸ್ಮಿನ್ = ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನು, ವಿನಿಷ್ಠೇಷಿ = ನಷ್ಟನಾದಾಗ್ಯೂ, ಸಃ = ಆ ನರತ್ವಾದಿ ರೂಪಧರ್ಮವು, ಯತಃ = ಯಾವ ಕಾರಣದ್ದೆಂಬುದು, ಅನ್ಯತ್ರ = ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ, ದೃಶ್ಯತೇ ಏವ = ಕಾಣಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, (ಆದುದರಿಂದಲೂ ನರತ್ವಾದಿ ಸಾಮಾನ್ಯವು ಪ್ರತಿವ್ಯಕ್ತಿಭಿನ್ನವು.)

ತಾ || (1) ಸಾದೃಶ್ಯವು ಸಾಮಾನ್ಯದಿಂದ ಭಿನ್ನವಾಗಲಿ ಆದಾಗ್ಯೂ ಸಾದೃಶ್ಯವು ಪದಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿಯೇ ಇದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಧರ್ಮತ್ವ ಹೇತುವಿಗೆ ವ್ಯಭಿಚಾರವಿಲ್ಲ. ಸಾದೃಶ್ಯವು ಅನೇಕ ವೃತ್ತಿಯಾಗಿದೆ ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲ. ಸದೃಶೌ ಇಮೌ ಇತ್ಯಾದಿ ಪ್ರತೀತಿಯು, ಶುಕ್ಲೌ ಇಮೌ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಂತೆ ಕೊಡುತ್ತದೆ. (2) ಅಂದರೆ

ಶುಕ್ಲ ಇಮೌ ಇತ್ಯಾದಿ ಪ್ರತಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ಅನುಗತಗಳಾಗದೆ ಇರುವ ಭಿನ್ನ ಭಿನ್ನ ರೂಪಗಳೇ ಹೇಗೆ ತೋರುತ್ತವೋ ಅದರಂತೆ ಸದೃಶ ಇಮೌ ಇತ್ಯಾದಿ ಪ್ರತಿತಿಗಳಲ್ಲಿಯೂಕೂಡ ಅನುಗತವಾದ ಅಲ್ಲಿರುವ ಸಾದೃಶ್ಯವೇ ತೋರುತ್ತದೆ. 'ಅನಯೋಃ ಸಾದೃಶ್ಯಂ' ಇತ್ಯಾದಿ ಪ್ರತಿಯೂ ಕೂಡ ಇವನಿಗೆ ಇವನಿಂದ ಸಾದೃಶ್ಯವು, ಇವನಿಗೆ ಇವನಿಂದ ಸಾದೃಶ್ಯವು ಎಂದು ಭಿನ್ನ ಭಿನ್ನ ಸಾದೃಶ್ಯವನ್ನು ವಿವರಿಸಿಯೇ ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಸಾದೃಶ್ಯಂ ಎಂದು ಏಕವಚನವು, ವಿಪ್ರಾಣಾಂ ಭೋಜನಂ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಂತೆ ಕೂಡುತ್ತದೆ. ಪ್ರತಿಯೋಗಿಗೆ ಧರ್ಮಿತ್ವವೂ ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ಸಾದೃಶ್ಯಕ್ಕೆ ಏಕಾಶ್ರಿತತ್ವವಿದ್ದರೂ, ಪ್ರತಿಯೋಗಿ ನಿರೂಪ್ಯತ್ವವಿದ್ದುದರಿಂದ ಒಂದೊಂದು ತೋರುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅಪ್ರತೀತಿಯು ಕೂಡಬಹುದು. (3) ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನು ಸ್ವಪ್ನನಾಗುತ್ತಿರಲು ಅವನನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿ ಕೊಂಡಿರುವ ನರತ್ವವೂ ಸ್ವಪ್ನವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದಾಗ್ಯೂ ನರತ್ವ ರೂಪಧರ್ಮವು ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದ ಕಾಣಲ್ಪಡುತ್ತದೋ ಅದು ದರಿಂದಲೂ ನರತ್ವದಿಗಳು ಪ್ರತಿವ್ಯಕ್ತಿ ಭಿನ್ನಗಳು. (4) ನಷ್ಟಾನಷ್ಟನರ್ತಿಸರತ್ವಂ ಭೇದವತ್ ಎಂದಿದ್ದ ಧರ್ಮಾಶ್ರಯತ್ವಾತ್ ಛಾಯಾ ತವವತ್ = ನಾಶ ಹೊಂದಿದವನು, ನಾಶಹೊಂದಿದವನು ವನನು ಇವರಲ್ಲಿರತಕ್ಕೆ ನರತ್ವವು ಭೇದವುಳ್ಳದ್ದು, ಎಂದಿದ್ದ ಧರ್ಮಾಶ್ರಯತ್ವವಿದ್ದುದರಿಂದ ನೆರಳು ಬಿಸಿಲುಗಳಂತೆಯೇ, ಈ ಹೇತುವು ಅಸಿದ್ಧವಲ್ಲ. ನಾಶವನ್ನು ಹೊಂದಿದ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿರುವ ನರತ್ವವೂ ಸ್ವಪ್ನವಾಗಿದೆ. ಬದುಕಿರುವ ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿರುವ ನರತ್ವವು ಕಾಣುವುದರಿಂದ ನರತ್ವವು ಸ್ವಪ್ನವಾಗಲಿಲ್ಲ. (5) ಅಥವಾ 'ಇದಂ ನರತ್ವಂ ವಿನಾಶಾತ್ ನರತ್ವಾತ್ ಭಿದ್ಯತೇ ಅವಿನಾಶತ್ವಾತ್ ಘಟವತ್' ಅಥವಾ 'ತನ್ನರತ್ವಂ ಅವಿನಾಶಾತ್ ನರತ್ವಾತ್ ಭಿದ್ಯತೇ ವಿನಾಶತ್ವಾತ್ ಘಟವತ್' ಇತ್ಯಾದಿ ಅನುಮಾನಗಳಿಂದಲೂ, ನರತ್ವದಿಗಳು ಅನುಗತಗಳಲ್ಲವೆಂದು ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ. || ೧೨೧ ||

ವಿನಾಶವನ್ನು ಹೊಂದಿದ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ನರತ್ವವು ಸ್ವಪ್ನವಾಗುವುದಾದರೆ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ್ದು ಅಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹಾಗೆ ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಮನುಷ್ಯನು ಸ್ವಪ್ನನಾದರೂ ಅವನಲ್ಲಿರುವ ಜಾತಿಯು ನಿತ್ಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ನಾಶವನ್ನು ಹೊಂದುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆಂದರೆ—

ಮೂ || ಕುತೋ ಭಸ್ಮತ್ವಮಾಪ್ತಸ್ಯ ನರತ್ವಂ ಪುನರಿಸ್ಯತೇ |

ಏಕಶ್ಚೇ ನಾಸ್ತಿ ಮಾನಂ ಚ ಶ್ರುತಿರಹ್ಯಾದ ಸಾದರಂ || ೧೨೨ ||

ಭಿನ್ನಾಶ್ಚ ಭಿನ್ನ ಧರ್ಮಾಶ್ಚ ಸದಾರ್ಥಾ ನಿ(ಅ)ಬಿಲಾ ಅಪಿ |

ಸ್ವೈಃ ಸ್ವರ್ದರ್ಮೈರಭಿನ್ನಾಶ್ಚ ಸ್ವರೂಪೈರಪಿ ಸರ್ವಶಃ || ೧೨೩ ||

ಅನಿವೃತ್ತ ವಿನಾಶಾಸ್ತು ಧರ್ಮಾ ಉಭಯರೂಪಕಾಃ |

ನ ಕೇನ ಚಿದಭಿನ್ನೋಽತೋ ಭಗವಾನ್ ಸ್ವಗುಣೈವಿನಾ || ೧೨೪ ||

ಅ || ಭಸ್ಮತ್ವಂ=ಭಸ್ಮತ್ವವನ್ನು, ಅಪ್ರಸ್ಯ=ಹೊಂದಿದ, (ನರಸ್ಯ = ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ) ಕುತಃ=ಯಾವ ಕಾರಣದ್ದೆಲೆಯಿಂದ, ನರತ್ವಂ=ಮನುಷ್ಯತ್ವವು, ಪುನಃ=ಆಶ್ರಯ ನಾಶವಾದ ಮೇಲೆ, ಇಸ್ಯತೇ=ಉಂಟೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಆಶ್ರಯನಾಶವಾದ ಮೇಲೆ ಅದರಲ್ಲಿದ್ದ ಸಾಮಾನ್ಯಕ್ಕೆ ಅಸ್ತಿತ್ವವು. 'ವಿಮತಂ ಸಾಮಾನ್ಯಂ ವಿನಾಶವತ್ ವಿನಾಶವದಾಶ್ರಯ ಸಮವೇತತ್ವಾತ್ ರೂಪಾದಿವತ್' ಇದು ಮೊದಲಾದ ಪ್ರಮಾಣಗಳಿಂದ ವಿರುದ್ಧವೂ, ಅಪ್ರಾಮಾಣಿಕವೂ, ಆಗಿದೆ.) (ನಾಶ ಹೊಂದಿದ ನರನನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿರುವ ನರತ್ವದ ಸತ್ವವು

ಅಪ್ರಾಮಾಣಿಕವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ— ಅದೇ ನರತ್ವವು ಬೇರೆ ಕಡೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ನಸ್ವ ಅನಸ್ವ ನರಾಶ್ರಿತವಾದ ನರತ್ವವು ಒಂದೇ. ಆ ನರತ್ವವು ಅವಿನಸ್ವನಾದ ನರನಲ್ಲಿ ತೋರುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಅನುಮಾನವೂ ಬಾಧಿತವಿಷಯ ವಾಯಿತು ಎಂದರೆ) ಏಕತ್ವೇ=(ನಸ್ವ ನರಾಶ್ರಿತವಾದ ನರತ್ವ, ಅವಿನಸ್ವ ನರಾಶ್ರಿತವಾದ ನರತ್ವ, ಇವುಗಳಿಗೆ) ಏಕತ್ವವಿಷಯದಲ್ಲಿ, ಮಾನಂ ಚ=ಪ್ರಮಾಣವಾದರೂ, ನಾಸ್ತಿ=ಇಲ್ಲ. ಚ=ಮತ್ತೂ ಅವುಗಳಿಗೆ ಏಕತ್ವವಿದ್ದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಸತ್ವವು ಸಿದ್ಧಿಸುತ್ತದೆ. ಸತ್ವವು ಸಿದ್ಧವಾದರೆ ಏಕತ್ವವು ಸಿದ್ಧಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದು ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಶ್ರಯವೂ ಇದೆ. (ಅಂದರೆ ನಸ್ವ ಅನಸ್ವ ವೃತ್ತಿನರತ್ವಗಳಿಗೆ ಏಕತ್ವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ಪ್ರಮಾಣವೇ ಇಲ್ಲ.) (ಹೀಗೆ ಸಾಮಾನ್ಯಾದಿಗಳು ಅನುಗತಗಳಲ್ಲ. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಎನ್ನುವವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಅನುಮಾನ ಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ ಶ್ರುತಿಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ಶ್ರುತಿರಪಿ=ಶ್ರುತಿಯೂ ಕೂಡ, ಸಾದರಂ=ಆದರ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ, ಅಹ= (ಸಾಮಾನ್ಯಾದಿಗಳು ಅನುಗತಗಳಲ್ಲ. ಅವಾವಧರ್ಮಿಯಲ್ಲಿರತಕ್ಕದ್ದು. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಎಂದು) ಹೇಳುತ್ತದೆ. ನಿ(ಅ)ಖಿಲಾ ಅಪಿ=ಎಲ್ಲಾ, ಪದಾರ್ಥಾಃ = ಪದಾರ್ಥಗಳು, ಭಿನ್ನಾರ್ಥಃ=ಪರಸ್ಪರ ಭೇದವುಳ್ಳವುಗಳು, ಭಿನ್ನಧರ್ಮಾರ್ಥಃ=ಪರಸ್ಪರ ಭಿನ್ನಗಳಾದ ಧರ್ಮಉಳ್ಳವು ಗಳು. (ಹೇಗೆ ತ್ರಿಹರಿಯು ಮತ್ಸ್ಯಾದಿ ತನ್ನ ಸ್ವರೂಪಗಳಿಂದಲೂ, ತನ್ನ ಧರ್ಮಗಳಿಂದಲೂ ಅಭಿನ್ನನೋ) (ಹಾಗೆಯೇ ಪದಾರ್ಥಗಳು), ಸ್ಥಿತಿಃ ಸ್ಥಿತಿಃ ಧರ್ಮೈಃ=ತಂತಮ್ಮ ಧರ್ಮ ಗಳಿಂದಲೂ, ಸರ್ವಶಃ=ಎಲ್ಲಾ, ಸ್ವರೂಪೈರಪಿ=ಸ್ವರೂಪಗಳಿಂದಲೂ, ಅಭಿನ್ನಾರ್ಥಃ=ಅಭಿನ್ನ ಗಳೂ ಆಗಿವೆ. ಅನಿವೃತ್ತವಿನಾಶಾಃ=ಆಶ್ರಯವು ನಿವೃತ್ತವಾಗದೆ ಇದ್ದಾಗ್ಯೂ ವಿನಾಶವುಳ್ಳ ಧರ್ಮಾಃ ತು=ಧರ್ಮಗಳಾದರೂ, ಉಭಯರೂಪಕಾಃ = ಭಿನ್ನಾಭಿನ್ನಗಳು, (ಉದಾ = ಆಪಕ್ವ ಘಟದಲ್ಲಿರುವ ಶ್ಯಾಮತತ್ವಾದಿಗಳು) ಅತಃ=ಆದುದರಿಂದ, ಭಗವಾನ್=ತ್ರಿಹರಿಯು, ಸ್ವಗುಣೈಃ=ತನ್ನ ಗುಣಗಳಿಂದ, ವಿನಾ=ಹೊರತು, ಕೇನಚಿತ್=ಯಾರಿಂದಲೂ, ಅಭಿನ್ನಃ= ಅಭಿನ್ನನು, ನ=ಅಲ್ಲ. || ೧೨೨ || ೧೨೩ || ೧೨೪ ||

ಜಾತಿಗೆ ಪ್ರತಿವೃತ್ತಿಭಿನ್ನತ್ವದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಅನುಮಾನ ಶ್ರುತಿಗಳ ಉಕ್ತಿಯು.

ಹಿಂದೆಹೇಳಿದಪ್ರಕಾರ ಸಾಮಾನ್ಯಕ್ಕೆ ಅನೇಕವೃತ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಗಳಿಂದ ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದರು. ಅದಯುಕ್ತವು, ಸಾಮಾನ್ಯಕ್ಕೆ ಅನೇಕವೃತ್ತಿತ್ವವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಬಾಧಕವಿದೆ. ಹೇಗೆಂದರೆ— ಎಲ್ಲಾ ಗೋಪಿಂಡಗಳಲ್ಲಿ ಅನುಗತವಾದ ಒಂದು ಗೋತ್ವಸಾಮಾನ್ಯವು ಇಲ್ಲವೆಂದಾದರೆ ಆಗ ಅಲ್ಲಿ ಗೋಶಬ್ದಸಂಗತಿ ಗ್ರಹಣರೂಪವಾದ ವ್ಯುತ್ಪತ್ತಿಯು ಬಾರದೆಹೋಗುವುದು. ವೃದ್ಧವ್ಯವಹಾರ ಉಪದೇಶಾದಿಗಳಿಂದಲೇ ವ್ಯುತ್ಪತ್ತಿಯು ಆಗುವುದು. ಪ್ರತಿವೃತ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯವಹಾರಾದಿಗಳು ಇಲ್ಲ, ಅವುಗಳು ಅನಂತಗಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ ವ್ಯುತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಪುರುಷರ ಆಯುಷ್ಯಕ್ಕೆ ಪರ್ಯ ವಸಾನವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಆದುದರಿಂದ ಎಲ್ಲಿ ಉಪದೇಶಾದಿಗಳೋ ಅಲ್ಲಿಯೇ ವ್ಯುತ್ಪತ್ತಿಯು ವ್ಯವಹಾರವು ಎಂದಾಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಮತ್ತು ಅನುಗತವಾದ ಒಂದು ಧರ್ಮವು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಸರ್ವತ್ರವ್ಯಾಪ್ತಿಗ್ರಹಣ ಕಾರ್ಯಕಾರಣಭಾವಾವಧಾರಣಾದಿಗಳು ಕೂಡಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ, ಇದು ಮೊದಲಾದ ಅನೇಕ ಬಾಧಗಳು ಅನುಗತಧರ್ಮವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸದೆ ಇದ್ದರೆ ಬರುತ್ತವೆ. ಮತ್ತೂ 'ಅಯಂ ಗೌಃ ಅಯಂ ಗೌಃ' ಎನ್ನುವ ಅನುಗತವಾದ ಆಕಾರವೃತ್ತಿಯ (ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ) ದಿಂದಲೂ ಅನುಗತಧರ್ಮವಿದೆಯೆಂದು ಸಿದ್ಧಿಸುತ್ತದೆ. ಅನುಗತಾಕಾರ ಪ್ರತ್ಯಯವು ಅನುಗತಧರ್ಮ ವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಕೂಡಲಾರದು. ಏವಂಚ ಗೋತ್ವಾದಿಗಳು ಅನುಗತಗಳೆಂದೂ ನಿತ್ಯಗಳೆಂದೂ ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕು, ಎಂದರೆ—

ಮೂ || ಇತಿ ವ್ಯುತ್ಪತ್ತಿರಪಿ ಹಿ ಸಾದೃಶ್ಯೇನೈವ ಗಮ್ಯತೇ |

ಸರ್ವೇಷು ಯುಗಪಚ್ಛಬ್ಧಃ ಸದೃಶೇಷು ಪ್ರವರ್ತತೇ || ೧೨೫ ||

ತಥಾಪಿ ಪ್ರಾಪ್ತಿತತ್ತ್ವೇಕವಚನಾಚ್ಛೇದನೇಷತಃ |

ಅಭಿಷ್ಠಾನಗತಿಶ್ಚ ಸ್ಯಾಚ್ಛೇದಃ ಸಾದೃಶ್ಯಗಾ ಯತಃ ||

ತಾದೃಶೋಯಃ ಚ ತಚ್ಛಬ್ಧಃ ಇತಿ ಜ್ಞಾಪಯತಿ ಸ್ಫುಟಂ || ೧೨೬ ||

ಅ || ಇತಿ=ಹೀಗೆ, ಹಿ=ಯಾವಕಾರಣದಿಂದಲೂ, ವ್ಯುತ್ಪತ್ತಿರಪಿ=ವ್ಯುತ್ಪತ್ತಿಯೂ, (ಗವಾದಿ ಪದಗಳಿಗೆ ಶಕ್ತಿಗ್ರಹವೂ) ಕಾರ್ಯ ಕಾರಣ ಭಾವಾವಧಾರಣ ವ್ಯಾಪ್ತಿಗ್ರಹಣಾದಿಗಳೂ, ಸಾದೃಶ್ಯೇನೈವ=ಸಾದೃಶ್ಯದಿಂದಲೇ, ಗಮ್ಯತೇ=ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. (ಅಂದರೆ ಸಾದೃಶ್ಯದಿಂದಲೇ ವ್ಯುತ್ಪತ್ತಾದಿಗಳು ಕೂಡುತ್ತವೆ. ಆದಕಾರಣ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಗೋತ್ವಾದಿಗಳಿಗೆ ಅನುಗತತ್ವವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡದು.) (ಸಾದೃಶ್ಯದಿಂದ ಶಬ್ದವ್ಯುತ್ಪತ್ತಿಪ್ರಕಾರವನ್ನು ತೋರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಉಪಕ್ರಮಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಸದೃಶೇಷು=ಸದೃಶಗಳಾದ, ಸರ್ವೇಷು=ಎಲ್ಲಾ ಗೋಪಿಂಡಗಳಲ್ಲಿ, ಯುಗಪತ್=ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಶಬ್ಧಃ=ಅಯಂ ಗಂ ಇದುಮೊದಲಾದ ಶಬ್ದವು, ಪ್ರವರ್ತತೇ = ಪ್ರವರ್ತಿಸುತ್ತದೆ. ತಥಾಪಿ=ಆದಾಗ್ಯೂ, ಪ್ರಾಪ್ತಿತಃ=ಯೋಗ್ಯತ್ವವಿದ್ದುದರಿಂದ, ಏಕವಚನಾತ್= ಗಾಂ ಎನ್ನುವ ಏಕವಚನವಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ, ಏಕೇಕತತ್ತ್ವ= 'ಶಬಲಾಂ, ಬಮಲಾಂ, ಕಾಲಾಕ್ಷೀಂ' ಇತ್ಯಾದಿ ಏಕೇಕವಚನವಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ, ಅಭಿಷ್ಠಾನಗತಿಶ್ಚ=ಗಾಮಾನಯ ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ ಅಭಿಷ್ಠಾನದ ಗೋಪಿಂಡದ ಅನಗತಿಯೂ, ಸ್ಯಾತ್ = ಆಗುವುದು, ಯತಃ = ಯಾವಕಾರಣ ದಿಂದಲೂ, ಶಕ್ತಿಃ=ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ವಾಚಕತ್ವಶಕ್ತಿಯು, ಸಾದೃಶ್ಯಗಾ=ಸಾದೃಶ್ಯಸಂಬಂಧಿಯಾದುದು, (ಸಾದೃಶ್ಯಕ್ಕೆ ವ್ಯಾಪಕವಾದುದು) ಈ ವಾಕ್ಯದಿಂದಲೂ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿದೆ. ಚ=ಯಾವಕಾರಣ ದಿಂದಲೂ, ಅಯಂ=ಕಾಣಲ್ಪಡತಕ್ಕದು, ತಾದೃಶಃ = ಉಪದೇಶಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸನ್ನಿಹಿತವಾದ ಪಿಂಡದಿಂದ ಸದೃಶವಾದುದು, ಆದುದರಿಂದ ತಚ್ಛಬ್ಧಃ ಇತಿ=ಅಶಬ್ದವೇ ವಾಚಕವಾಗಿ ಉಳ್ಳ ದ್ದೆಂದು, (ತಾಂ = ಆ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ತತ್ಪ್ರದ್ವಿಷಯಕವಾಗಿ ಸಾದೃಶ್ಯವು) ಸ್ಫುಟಂ = ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ, ಜ್ಞಾಪಯತಿ=ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ತಾ || ನ್ಯಾಯಸುಧಾ— (1) 'ಗೋಸದೃಶೋಗಮಯಃ' ಇದುಮೊದಲಾದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಸಾದೃಶ್ಯವೆನ್ನುವುದು ವದಾರ್ಥಾಂತರವು. ಅದರಿಂದಲೇ ವ್ಯುತ್ಪತ್ತಾದಿಗಳು ಕೂಡುತ್ತವೆ, ಆದಕಾರಣ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಗೋತ್ವಾದಿಗಳಿಗೆ ಅನುಗತತ್ವವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. (2) ಶಬ್ದಗಳಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಉಪಾಯಗಳು ಅನೇಕವಿರುತ್ತವೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗ ಉಪದೇಶದಿಂದ ವ್ಯುತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಾನೋ, ಆಗ 'ಅಯಂ ಗಂ' ಎನ್ನುವ ಉಪದೇಶವಾಕ್ಯವು ವ್ಯಾಪ್ತಿಗ್ರಹಕವಾಗಿ ಉಪಯುಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಹೇಗೆಂದರೆ—ಸಾದೃಶ್ಯದಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ಗೋಪಿಂಡಗಳಲ್ಲಿ ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ 'ಅಯಂ' ಇತ್ಯಾದಿಶಬ್ದವು ಪ್ರವೃತ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. 'ಅಯಂ ಗಂ' ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ, ಇದು ಇದಕ್ಕೆ ಸದೃಶಗಳಾದವುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಗೋಶಬ್ದವಾಚ್ಯಗಳು ಎನ್ನುವಅರ್ಥವು ವಕ್ತೃವಿಗೆ ಅಭಿಪ್ರೇತವಾಗಿದೆ. ಕೇಳುವವನೂ ಹಾಗೆ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಇಬ್ಬರೂ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವ್ಯುತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಇಚ್ಛಿಸುವವರಾದುದರಿಂದ ವಾಕ್ಯವು ಏಕಪಿಂಡ ವಿಷಯಕವು ಎನ್ನುವ ಕಲ್ಪನೆಯು ಅಯುಕ್ತವು. (3) 'ಅಯಂ ಗಂ' ಇತ್ಯಾದಿವಾಕ್ಯವು ಏಕಪಿಂಡ ಮಾತ್ರವಿಷಯಕವಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಇದು ಇದಕ್ಕೆ ಸದೃಶಗಳಾದವುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಗೋಶಬ್ದವಾಚ್ಯಗಳು ಎಂದು ವ್ಯಾಪ್ತಿಪರವಾದರೆ ಆಗ ಸಂಗತಿಗ್ರಹಣೋತ್ತರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ 'ಗಾಮಾನಯ' ಎಂದು

ಹೇಳಿದಾಗ ಗೋಶಬ್ದದಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ಗೋಗಳ ಜ್ಞಾನವೂ ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಅಭೀಷ್ಟವಾದ ಗೋವಿನ ಜ್ಞಾನವಾದರೂ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಅದುಹೇಗೆಂದರೆ—ಯದ್ಯಪಿ ಉಪದೇಶವು ಏಕಪಿಂಡ ವಿಶೇಷವಿಷಯಕವಲ್ಲ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಗಾಮಾನಯ ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ ಅಭೀಷ್ಟವಾದ ಗೋಪಿಂಡದ ಜ್ಞಾನವು ಬಂದೇಬರುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೇನೇ ಆನಯನ ಯೋಗ್ಯತೆಯು ಕೂಡುವುದು. ಅತೀತ ಅನಾಗತಗಳಾದ ಆತ್ಯಂತ ವಿಪ್ರಕೃಷ್ಟದೇಶದಲ್ಲಿರತಕ್ಕೆ ಗೋವುಗಳಿಗೆ ಆನಯನಯೋಗ್ಯತೆಯಿಲ್ಲವೆಂದಾಲೋಚಿಸಿ ಅವುಗಳಿಗೆ ಪರಿತ್ಯಾಗವು ಕೂಡಬಹುದು. ಆನಯನಯೋಗ್ಯತೆಯು ಸನ್ನಿಹಿತ ಸರ್ವ ಗೋವುಗಳಿಗೂ ಕೂಡುವುದರಿಂದ ಸನ್ನಿಹಿತಗಳಾದ ಸರ್ವಗೋವುಗಳಜ್ಞಾನವು ಏಕ ಆಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದರೆ ಗಾಂ ಎಂದು ಏಕವಚನವಿರುವುದರಿಂದ ಸರ್ವಗೋವುಗಳ ಪ್ರತೀತಿಯು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಗೋಪಿಂಡದ ಜ್ಞಾನವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಅಭೀಷ್ಟವಾದ ಗೋವಿನದ್ದೇಜ್ಞಾನವು ಬಾರದೆಹೋಗುವುದು ಎಂದು ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಏಕೆಂದರೆ— 'ಶಬಲಾಂ ಬಹುಲಾಂ ಕಾಲಾಕ್ಷೀಂ' ಇತ್ಯಾದಿ ವಿಶೇಷಣ ಬಲದಿಂದ ವಿಶೇಷವಾದ ಅಭೀಷ್ಟವಾದ ಗೋವಿನ ಜ್ಞಾನವು ಕೂಡಬಹುದು. ಗೋಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಾ ಗೋವುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಶಕ್ತಿಗ್ರಹವು ಇದ್ದುದರಿಂದ ಗೋಶಬ್ದದಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ಗೋವುಗಳ ಜ್ಞಾನವು ಬಂದೇಬರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಲಿಂಗವ್ಯುಕ್ತರಣಾದಿಗಳ ಬಲದಿಂದ ಪಿಂಡವಿಶೇಷದಲ್ಲಿಯೇ ಆನಯನಾದಿರೂಪಕಾರ್ಯಜ್ಞಾನವು ಬರುತ್ತದೆ || ೧೨೫ || ೧೨೬ ||

ಹೀಗೆ ಅನುಗತವಾದ ಸಾಮಾನ್ಯವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸದೇನೇ ಸಾಧ್ಯವಾದುದು ವ್ಯುತ್ಪತ್ತಾದಿಗಳನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಿದರು. ಯಾರು ಅನುಗತ ಸಾಮಾನ್ಯದಿಂದಲೇ ವ್ಯುತ್ಪತ್ತಾದಿಗಳು ಬೇರೆ ರೀತಿಯಿಂದ ಆಲ್ಲ ಎಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೋ ಅವರಿಗೆ ಬಾಧಕವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ಜಾತಿತಜ್ಞೇತ್ಯಥಂ ತಾಸು ತತ್ರ ಚೇದನವಸ್ಥಿತಿಃ |

ತಥೈವ ವ್ಯಕ್ತಿವಿಜ್ಞಾನಂ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವಾಭಾವದೂಷಿತಂ || ೧೨೭ ||

ಅ || ಜಾತಿತಜ್ಞೇತ್=ಅನುಗತಜಾತಿನಿಮಿತ್ತಕವೇ ಸರ್ವತ್ರ ವ್ಯುತ್ಪತ್ತಿಯು ಕಾರ್ಯ ಕಾರಣಭಾವಾವಧಾರಣಾದಿಗಳೂ ಆಗುವುದಾದರೆ, ಆಗ ತಾಸು=ಜಾತಿಗಳಲ್ಲಿ, ಕಥಂ=ಹೇಗೆ, (ಜಾತ್ಯಾದಿ ಶಬ್ದ ವ್ಯುತ್ಪತ್ತಿಯು, ಅನುಗತವಾದ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಕಾರಣತ್ವನಿಶ್ಚಯವು,) ಗೋತ್ವವು ನಿತ್ಯವು ಜಾತಿಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಇದು ಮೊದಲಾದ ಅನುಮಾನದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪ್ತಿ ಜ್ಞಾನವು ಇತ್ಯಾದಿಗಳೆಲ್ಲವೂ ಆಗುವವು. ಅಂದರೆ ಜಾತಿಗಳಲ್ಲಿ ಜಾತಿಯಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ವ್ಯುತ್ಪತ್ತಾದಿಗಳು ಆಗಲಾರವು. (ಜಾತಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಜಾತಿತ್ವವೆನ್ನುವ ಜಾತಿಯಿದೆ, ಅದರಿಂದಲೇ ಎಲ್ಲವೂ ಉಪಪನ್ನವಾಗುತ್ತವೆ. ಎಂದು ಯಾವನಾದರೂ ಹೇಳಿದರೆ ಅವರನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ತತ್ರ ಚೇತ್=ಜಾತಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಜಾತಿತ್ವವೆನ್ನುವ ಜಾತಿಯು ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುವುದಾದರೆ, ಜಾತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಜಾತಿತ್ವತ್ವ, ಜಾತಿತ್ವತ್ವದಲ್ಲಿ ಜಾತಿತ್ವತ್ವತ್ವ ಹೀಗೆ, ಅನವಸ್ಥಿತಿಃ=ಅನವಸ್ಥೆಯು, (ಬರುವುದು.) (ಸ್ಥಾನಾಂತರದಲ್ಲಿಯೂ ಬಾಧಕವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ತಥೈವ= (ಹೇಗೆ ಜಾತಿಜ್ಞಾನವು ಜಾತಿತ್ವಾಭಾವದಿಂದ ದೂಷಿತವಾಗಿದೆಯೋ) ಹಾಗೆಯೇ, ವ್ಯಕ್ತಿವಿಜ್ಞಾನಂ=ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ವ್ಯಕ್ತಿಶಬ್ದವಾಚ್ಯವಿಜ್ಞಾನವು, ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವಾಭಾವದೂಷಿತಂ=ವಿಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವಜಾತ್ಯಾಭಾವದಿಂದ ದೂಷಿತವಾಗಿದೆ.

ತಾ || (1) ಗೋತ್ವಾದಿ ಜಾತಿಗಳಲ್ಲಿ ಜಾತಿಶಬ್ದವ್ಯುತ್ಪತ್ತಿನಿಮಿತ್ತವಾದ ಜಾತಿತ್ವವೆನ್ನುವುದು ಯಾವುದು ಜಾತಿಯೋ ಅದಾದರೂ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ತನ್ನಲ್ಲಿ ತಾನು ಇರುತ್ತದೆ

ನ್ನುವುದು ಅಪ್ರಾಣಿಕವಾಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ತನ್ನಿಂದ ವ್ಯತಿರಿಕ್ತಗಳೇ ಆದ ಜಾತಿಗಳಲ್ಲಿರುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಬೇಕು. ತಥಾ ಚ ತನ್ನಿಂದ ವ್ಯತಿರಿಕ್ತಗಳಾದ ಜಾತಿಗಳಲ್ಲಿ ಜಾತಿಶಬ್ದ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಇದು ನಿಮಿತ್ತವಾಗಲಿ. ತನ್ನಲ್ಲಿ ನಿಮಿತ್ತವಾಗಲಾರದು. ಆದುದರಿಂದ ಆ ಜಾತಿತ್ವರೂಪ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಅದು ಹೊರತಾದ ಜಾತಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಜಾತಿಶಬ್ದವು ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಜಾತ್ಯಂತರವು ನಿಮಿತ್ತವೆಂದಾಗಿರಿಸಬೇಕು. ಅಲ್ಲಿಯೂ ಹೀಗೆ, ಅಲ್ಲಿಯೂ ಹೀಗೆ, ಹೀಗೆ ಅನವಸ್ಥೆಯು. (2) ಹಾಗಾದರೆ ಗೋತ್ವ ಮೊದಲಾದ ಜಾತಿಗಳಲ್ಲಿ, ಜಾತಿಶಬ್ದವ್ಯುತ್ಪತ್ತಿಯು ಜಾತಿತ್ವ ವ್ರಯುಕ್ತವಾದುದು. ಜಾತಿಯಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಜಾತಿತ್ವರೂಪ ಜಾತಿಯು ಒಂದೇಯಾದುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಅನುಗತವಾದ ಜಾತಿಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಉಪದೇಶಾಧೀನವಾಗಿಯೇ ಶಕ್ತಿಗ್ರಹವು ಆಗುವುದಾದರೆ ಸರ್ವತ್ವಾಪಿ ಅನುಗತ ಜಾತಿಯಿಲ್ಲದೇನೇ ಉಪದೇಶಾದಿಗಳಿಂದಲೇ ಶಕ್ತಿಗ್ರಹವು ಆಗಬಹುದು. ಆದುದರಿಂದ ಅನುಗತ ಜಾತ್ಯಂಗೀಕಾರವು ವ್ಯರ್ಥವು. || ೧೨೭ ||

ಹಾಗಾದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಶಬ್ದಗಳಿಗೂ ಜಾತಿಯೇ ನಿಮಿತ್ತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ದ್ರವ್ಯ-ಗುಣ-ಕರ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವರೂಪಜಾತಿಯು ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಆದಕಾರಣ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವರೂಪಜಾತಿಯಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿ ಶಬ್ದವಾಚ್ಯತ್ವ ಜ್ಞಾನವು ಬರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ದೋಷವಿಲ್ಲ ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ—

ಮೂ || ಯದಿ ತಚ್ಛಾಸ್ತಿ ತಸ್ಯಾಪಿ ವಿಶೇಷೇಷ್ವನವಸ್ಥಿತಿಃ |

ಕಥಂ ಸ್ವರೂಪತ್ವಮಪಿ ಜ್ಞಾಯತೇನುಗತಂ ಯದಿ || ೧೨೮ ||

ಅ || ಯದಿ = ಯಾವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ತಚ್ಛ=ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವಾದರೂ, ಅಸ್ತಿ = ಇದೆಯೋ, ತರ್ಹಿ=ಹಾಗಾದರೆ, ತಸ್ಯಾಪಿ=ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವಕ್ಕೂಕೂಡ, ವಿಶೇಷೇಷ=ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ, (ಪ್ರವೇಶವು ಬರುವುದು.) ಅಂತೂ ಅನವಸ್ಥಿತಿಃ=ಅನವಸ್ಥೆಯು. (ಸ್ವಲಾಂತರದಲ್ಲಿ ಬಾಧಕವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ಯದಿ=ಯಾವಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಅನುಗತಂ=ಅನುಗತಸಾಮಾನ್ಯವೇ ನಿಬಂಧನವಾಗಿವಳ್ಳದ್ದೇ ಸರ್ವತ್ರ ವ್ಯುತ್ಪತ್ತಿಯಾದರೆ ಆಗ, ಸ್ವರೂಪಂ=ಸರ್ವಪದಾರ್ಥಗಳ ಸ್ವರೂಪವು, ಸ್ವರೂಪತ್ವಮಪಿ=ಸ್ವರೂಪಶಬ್ದ ವಾಚ್ಯವೆಂದು, ಕಥಂ=ಹೇಗೆ, ಜ್ಞಾಯತೇ=ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. (ಅನುಗತವಾದ ಸ್ವರೂಪತ್ವ ರೂಪವಾದ ಸಾಮಾನ್ಯವು ಇಲ್ಲ. ಸ್ವರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವರೂಪಶಬ್ದವ್ಯುತ್ಪತ್ತಿಯು ಬಾರದೆಹೋಗುವುದು.

ತಾ || (1) ಯಾವ ಶಬ್ದವು ಅನೇಕವಾಚಕವಾಗಿದೆಯೋ ಅವೆಲ್ಲವೂ ಜಾತಿನಿಮಿತ್ತಕವೆಂದು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ದ್ರವ್ಯಗುಣಕರ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವೆನ್ನುವ ಜಾತಿಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದಾದರೆ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವರೂಪ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ದ್ರವ್ಯತ್ವ-ಗುಣತ್ವ ಕರ್ಮತ್ವಾದಿ ರೂಪಗಳಾದ ಜಾತಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಜಾತಿಶಬ್ದವು ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಾಗಿ, ಜಾತಿತ್ವವೆನ್ನುವ ಜಾತಿಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕಾಗುವುದು. ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತೇವೆಂದರೆ— ಆ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವಜಾತಿಯೂ ಕೂಡ ಜಾತಿತ್ವವೆನ್ನುವ ಜಾತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗುವುದು. ತನ್ನಲ್ಲಿ ತಾನು ಇರುವುದು ಅಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಆ ಜಾತಿತ್ವ ಜಾತಿಯು ತನ್ನಲ್ಲಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ದ್ರವ್ಯಗುಣ ಕರ್ಮಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ವ್ಯಕ್ತಿ ಶಬ್ದಪ್ರವೃತ್ತ್ಯರ್ಥವಾಗಿ ಮತ್ತೊಂದು ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕು. ಅಲ್ಲಿ ಪುನಃ ಜಾತಿಶಬ್ದವು ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಾಗುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಜಾತಿತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕು. ಆದಕಾರಣ ಜಾತಿಯೂ ಕೂಡ ಜಾತ್ಯಾಶ್ರಯವಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗುವುದು. ಆದರಲ್ಲಿ ಪುನಃ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವಾಂತರವು, ಹೀಗೆ ಅನವಸ್ಥೆಯು || ೧೨೮ ||

ಅನವಸ್ಥೆ ಮೊದಲಾದ ಅನಿಷ್ಟ ಪ್ರಸಂಗಕ್ಕೆ ವಿಪರ್ಯಯ ಪರ್ಯವಸಾನವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ಏಕವ್ಯುತ್ಪತ್ತಿಪರ್ಯಂತಮನವಸ್ಥಾದಿ ದೂಷಿತಂ |

ಕಲ್ಪನಾ ಗೌರವಾತ್ತೇನ ಯುಕ್ತಾ ನಾನುಗ ಕಲ್ಪನಾ || ೧೨೯ ||

ಅ || ಏಕವ್ಯುತ್ಪತ್ತಿಪರ್ಯಂತಂ = ಕೇವಲವಾಗಿ ಅನುಗತವಾದ ಸಾಮಾನ್ಯಹೀನದಲ್ಲಿ ವ್ಯುತ್ಪತ್ತಿಯಾಗುವ ತನಕ, ಅನವಸ್ಥಾದಿದೂಷಿತಂ = ಅನವಸ್ಥೆ ಮೊದಲಾದ ದೋಷವು (ಬಂದೇ ಬರುತ್ತದೆ.) ಅಂದರೆ, ಅನುಗತಸಾಮಾನ್ಯರಹಿತವಾದುದರಲ್ಲಿ ವ್ಯುತ್ಪತ್ತಿಯಾಗುವತನಕ, ಈ ದೋಷವು ಬಂದೇಬರುತ್ತದೆ. ಅಂತೂ ಅನವಸ್ಥಾದೋಷವನ್ನು ವಂದಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅನುಗತವಾದ ಸಾಮಾನ್ಯವನ್ನು ಹೊರತೂ ವ್ಯುತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕು.) (ಅನುಗತವಾದ ಜಾತಿ ದೂಷಣವನ್ನು ಉಪಸಂಹಾರ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.) ತೇನ = ಬಾಧಕವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತವೂ, ಸಾಧಕವು ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದಲೂ, ಕಲ್ಪನಾಗೌರವಾತ್ = (ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಾನ್ವೃತ್ತವಾದುದೇ ಶಬ್ದ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ನಿಮಿತ್ತವೆಂದು ಹೇಳಬೇಕು. ವ್ಯುತ್ಪತ್ತಿಯಾದರೂ ಸಾದೃಶ್ಯವೇ ಕಾರಣವಾಗಿ ವುಳ್ಳದ್ದು. ಹೀಗೆ ಒಂದು ರೂಪವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿದುದರಿಂದಲೇ ಸರ್ವವೂ ಉಪವನ್ನನಾಗುವಾಗ ಕೆಲವುಕಡೆ ಅನುಗತವಾದ ಸಾಮಾನ್ಯವು ನಿಮಿತ್ತವು, ಕೆಲವುಕಡೆ ಉಪಾಧಿಯು, ಕೆಲವು ಕಡೆ ಸ್ವರೂಪವೇ. ಹೀಗೆ ಅನೇಕವಾದುದನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿದರೆ) ಕಲ್ಪನಾಗೌರವವು ಬರುವುದರಿಂದ, ಅನುಗಕಲ್ಪನಾ = ಅನುಗತವಾದ ಜಾತಿ ಕಲ್ಪನೆಯು, ಯುಕ್ತಾ = ಯುಕ್ತವಾದುದು, ನ = ಅಲ್ಲ || ೧೨೯ ||

ಹೀಗೆ ಸಮವಾಯಸ್ವರೂಪವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿ ಈಗ 'ತತ್ತ್ವಂ ಭಾವೇನ' ಎನ್ನುವಸೂತ್ರದಿಂದ ಸತ್ತಾದಂತೆ ಸಮವಾಯಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಏಕತ್ವವು ನಿತ್ಯತ್ವವೂ ಎಂದು ಯಾವುದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟದೋ ಅದನ್ನೂ ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾ ಈಗ ಏಕತ್ವವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸೀತಿಕೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಔಪಾಧಿಕವಿಶಿಷ್ಟಾದ್ಯಮಸಿ ತದ್ವಸ್ತು ಕಿಂ ತತಃ |

ಅನ್ಯತ್ತದೇವ ಚೇದಗ್ನಿಮತ್ಸಂ ಕಿಂ ತತ್ರ ಭಣ್ಯತೇ || ೧೩೦ ||

ಅ || ಔಪಾಧಿಕವಿಶಿಷ್ಟಾದ್ಯಮಸಿ, ಔಪಾಧಿಕ = ಉಪಾಧಿನಿಮಿತ್ತಕವಾದ ಪಾಚಕ ಯಾಜಕ ಮೊದಲಾದುದು, ವಿಶಿಷ್ಟವಿಶೇಷಣದಿಂದ ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಇದ್ದುದು ನೀಲ, ಅಗ್ನಿಮತ್ ಮೊದಲಾದುದು, ಅದ್ಯಮಸಿ = ಉಪಲಕ್ಷಿತವಾದುದು, ವಸ್ತು = ವಸ್ತುವು, ತದ್ವಸ್ತು ಕಿಂ = ಉಪಾಧಿ ವಿಶೇಷಣ ಉಪಲಕ್ಷಣ ಈ ಮೂರರ ಸ್ವರೂಪವೋ, ತತಃ = ಉಪಾಧಿ ಮೊದಲಾದ ಮೂರರದ್ದೆಶೆಯಿಂದ, ಅನ್ಯತ್ ಕಿಂ = ಬೇರೆಯಾದುದೋ ಏನು? (ಹಾಗಾದರೆ ಔಪಾಧಿಕ ವಿಶಿಷ್ಟಾದಿಗಳು ಮೂರರಿಂದ ಅಭಿನ್ನವು ಎಂದರೆ) ತದೇವ ಚೇತ್ = ಔಪಾಧಿಕಾದಿಗಳು ಉಪಾಧ್ಯಾದಿಗಳ ಸ್ವರೂಪವೆಂತೆಂದರೆ) ಅಗ್ನಿಮತ್ಸಂ = ಧೂಮಾದ್ಯನುಮಾನಸಾಧ್ಯವಾದ ಅಗ್ನಿಮತ್ಸ್ವರೂಪವಾದ ವಿಶಿಷ್ಟವು, (ಔಪಾಧಿಕವೂ ಉಪಲಕ್ಷಿತವೂ) ತತ್ರ = ವಿಶೇಷಣ ವಿಶೇಷ್ಯ ಸಂಬಂಧ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿ, ಕಿಂ = ಯಾವುದು, ಭಣ್ಯತೇ = ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೆ.

ತಾ || ಅಗ್ನಿಮದಾದಿ ವಿಶಿಷ್ಟವು ವಿಶೇಷಣ ವಿಶೇಷ್ಯ ಅವುಗಳ ಸಂಬಂಧಗಳಿಂದ ಅಭಿನ್ನವೆಂದಂಗೀಕರಿಸುವುದಾದರೆ, ಆವಾಗ ೧ ವಿಶೇಷಣ ವಿಶೇಷ್ಯ ತತ್ಸಂಬಂಧ ಇವು ಮೂರು ಪ್ರತ್ಯೇಕ

ವಾಗಿಯೂ ವಿಶಿಷ್ಟ ಸ್ವರೂಪವೋ, ಅಥವಾ ವಿಶೇಷಣಾದಿಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೊಂದರ ಸ್ವರೂಪವೋ ಯಾವುದಾದರೊಂದರ ಸ್ವರೂಪವೆನ್ನುವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿಯೂ ವಿಶೇಷಣಭೂತವಾದ ಅಗ್ನಿಯೇ ಅಗ್ನಿಮತ್ ಎನ್ನುವ ವಿಶಿಷ್ಟವದಾರ್ಥವೋ, ಅಥವಾ ವಿಶೇಷ್ಯರೂಪವಾದ ಪರ್ವತವು ಅಗ್ನಿಮತ್ ಎನ್ನುವ ವಿಶಿಷ್ಟವೋ, ಅಥವಾ ಅವುಗಳ ಸಂಯೋಗರೂಪವಾದ ಸಂಬಂಧವು, ಅಗ್ನಿಮತ್ ಎನ್ನುವ ವಿಶಿಷ್ಟವೋ? ಸಂಯೋಗವೇ ವಿಶಿಷ್ಟವೆನ್ನುವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿಯೂ ಕೇವಲ ಪರ್ವತ ಸಂಯೋಗವೋ, ಅಗ್ನಿಸಂಯೋಗವೋ, ಅಗ್ನಿಸಂಯೋಗವೆನ್ನುವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿಯೂ, ಅಗ್ನಿ ಸಂಯೋಗಮಾತ್ರವೋ, ವರ್ವತಕ್ಕೆ ಅಗ್ನಿಸಂಯೋಗವೋ, ಹೀಗೆಯೇ ಪಾಚಕಮೊದಲಾದ ಔಪಾಧಿಕ, ಉಪಲಕ್ಷಿತಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಉಪಾಧ್ಯಾದಿತ್ರಯಾನನ್ಯತ್ವ ವಿಸಯದಲ್ಲಿ ವಿಕಲ್ಪವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳಬೇಕು. || ೧೩೦ ||

ಪರ್ವತಕ್ಕೆ ಅಗ್ನಿಸಂಯೋಗವು ವಿಶಿಷ್ಟವು ಎನ್ನುವ ಅಂತ್ಯಪಕ್ಷವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಎಲ್ಲಾ ಪಕ್ಷಗಳನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ಅಗ್ನಿ ಸಂಯೋಗಮಾತ್ರಂ ಚೇತ್ ಭವೇತ್ ಸಿದ್ಧಸಾಧನಂ ||

ಭೂಧರಸ್ಯಾಗ್ನಿಸಂಯೋಗೋ ಯದಿ ಪಶ್ಯುರ್ಥ ಏವ ಈ || ೧೩೧ ||

ಅ || ಅಗ್ನಿಸಂಯೋಗಮಾತ್ರಂ ಚೇತ್ = ಅಗ್ನಿಸಂಯೋಗಮಾತ್ರವು (ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಅಂತ್ಯಪಕ್ಷದಿಂದ ಇತರಗಳಾದ ಎಲ್ಲಾ ಪಕ್ಷಗಳೂ) (ಅಗ್ನಿಮಚ್ಚಬ್ಧಾರ್ಥಃ = ಅಗ್ನಿಮತ್ ಎನ್ನುವ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಅರ್ಥಭೂತವಾದ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದರೆ, ತತ್ = ಧೂಮವತ್ವ ಮೊದಲಾದ ಅನುಮಾನವು, ಸಿದ್ಧಸಾಧನಂ = ಸಿದ್ಧಸಾಧನವು, ಭವೇತ್ = ಆಗುವುದು. (ಅಂದರೆ ಅಗ್ನಿ ಪರ್ವತ ಸಂಯೋಗಗಳು ಸಮಸ್ತಗಳು) (ಏಕೇಣ ವಿಶೇಷ್ಯ ಸಂಬಂಧಗಳು, ಎಲ್ಲವೂ) ವ್ಯಸ್ತಗಳು (ಅವಾಂತರ ಭೇದ ದಿಂದ ಭಿನ್ನಗಳು ಒಂದೊಂದು) ಅಗ್ನಿಯಿಂದ ಸಂಯೋಗವೂ, ಅಗ್ನಿಮತ ಎನ್ನುವ ಶಬ್ದದಿಂದ ವಾಚ್ಯವಾದ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದರೆ ಧೂಮಾನುಮಾನವು ಸಿದ್ಧಸಾಧನವು ಆಗುವುದು. ವಿಶಿಷ್ಟವು ಅನುಮಾನಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಅಗ್ನಿ ಮೊದಲಾದ ವಿಶಿಷ್ಟವು ಪ್ರಮಾಣಾಂತರದಿಂದಲೇ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ.) (ಹಾಗಾದರೆ ಪರ್ವತಕ್ಕೆ ಅಗ್ನಿಯಿಂದ ಸಂಯೋಗವು ವಿಶಿಷ್ಟರೂಪವಾದುದು ಅಗ್ನಿಮತ್ ಶಬ್ದಾರ್ಥವು ಅನುಮಾನ ಸಾಧ್ಯವು ಎನ್ನುವ ಅಂತ್ಯಪಕ್ಷವಾಗಲಿ, ಆ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ದೋಷವಿಲ್ಲ. ಪರ್ವತ, ಅಗ್ನಿ ಸಂಯೋಗಗಳು ಸಮಸ್ತಗಳು, ವ್ಯಸ್ತಗಳೂ ಅಗ್ನಿಸಂಯೋಗವೂ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ದಾಗ್ಯೂ, ಪರ್ವತಕ್ಕೆ ಅಗ್ನಿಯಿಂದ ಯಾವುದು ಸಂಯೋಗವೋ ಅದು ಅನುಮಾನದಿಂದ ಮೊದಲು ಸಿದ್ಧವಾಗಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಶಂಕಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಭೂಧರಸ್ಯ = ಪರ್ವತಕ್ಕೆ, ಅಗ್ನಿಸಂಯೋಗಃ ಯದಿ = ಅಗ್ನಿಸಂಯೋಗವು, (ಅಗ್ನಿಮತ್ ಶಬ್ದಾರ್ಥವಾದ ವಿಶಿಷ್ಟವು ಅನುಮಾನಸಾಧ್ಯವು ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ) (ದೂಷಣಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ) ಪಶ್ಯುರ್ಥ ಏವಕಃ = ಪರ್ವತಸ್ಯ ಎನ್ನುವ ಪಶ್ಯುರ್ಥವು ಯಾವುದು?

ತಾ || (1) ಪರ್ವತವೂ, ಅಗ್ನಿಸಂಯೋಗವೂ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ದಾಗ್ಯೂ, ಪರ್ವತಕ್ಕೆ ಯಾವುದು ಅಗ್ನಿ ಸಂಯೋಗವೋ ಅದು ನಮಗೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಲಿಲ್ಲ, ಆದುದರಿಂದ ಅದೇ ವಿಶಿಷ್ಟವು ಅಗ್ನಿಮತ್ ಶಬ್ದಾರ್ಥವು ಅನುಮಾನ ವೇದ್ಯವು ಎಂದು ಹೇಳುವವನು ಪರ್ವತಸ್ಯ ಎನ್ನುವ ಪಕ್ಷೀ ವಿಭಕ್ತಿಯಿಂದ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಸಂಬಂಧವೇ ವಿಶಿಷ್ಟವು ಅಗ್ನಿಮತಶಬ್ದಾರ್ಥವು ಅನುಮಾನವೇದ್ಯವು ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಆಯಿತು. ಬೇರೆ ಎಲ್ಲವೂ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ವೈಯಾ

ಕರಣರು ಪಶ್ಚಾತ್ಯರ್ಥಗಳಾದ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಅನೇಕ ಗಣನ ಮಾಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ಆ ಸಂಬಂಧಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸಂಬಂಧವು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿರುವಾಗಿದೆಯೆ ಪ್ರಶ್ನೆಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು, || ೧೩೧ ||

ಉತ್ತರವನ್ನು ಶಂಕಿಸುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಸಮನಾಯೋ ಯದಿ ಹ್ಯಸ್ಯ ಚೈಕತ್ವಾತ್ಸಿದ್ಧಸಾಧನಂ |

ಯದ್ಯಸ್ಯಾಪಾಧಿಕೋ ಭೇದಃ ಕುತ ಏಕತ್ವಮಿಷ್ಯತೇ || ೧೩೨ ||

ಅ || ಹಿ=ಸಂಯೋಗವು ಗುಣವು, ಪರ್ವತವು ಗುಣಿಯು, ಗುಣಗುಣಿಗಳಿಗೆ ಸಮನಾಯ ಸಂಬಂಧವೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧವು, ಯದಿ ಸಮನಾಯಃ=ಸಮನಾಯ ಸಂಬಂಧವು ಪಶ್ಚಾತ್ಯರ್ಥವೆಂದು ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಅಸ್ಯ ಚ = ಈ ಸಮನಾಯಕತ್ವದರೂ, ಏಕತ್ವಾತ್=ಏಕತ್ವವಿದ್ದುದರಿಂದ, ಸಿದ್ಧತ್ವಾತ್=ಸಿದ್ಧತ್ವವಿರೋಧದಿಂದ, ಸಿದ್ಧಸಾಧನಂ=ಸಿದ್ಧಸಾಧನವು (ಅಂದರೆ ತಂತು ಪಟಗಳಿಗೆ ಯಾವುದು ಸಮನಾಯವೋ ಅದೇವೇ ಪರ್ವತ, ಅಗ್ನಿ ಸಂಯೋಗಗಳ ಸಮನಾಯವೆಂದು ಸಮನಾಯಕ್ಕೆ ಏಕತ್ವವನ್ನು ಪರರು ಅಂಗೀಕರಿಸಿರುವರು. ತಂತುಪಟಗಳ ಸಮನಾಯವಾದರೂ ವ್ರತ್ಯಕ್ಷದಿಂದಲಾಗಲೀ, ಅನುಮಾನದಿಂದಲಾಗಲೀ ಸಿದ್ಧವೇ ಆಗಿದೆ. ಸಮನಾಯವು ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದೇ ಎಂದು ನೀವು ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದ ಸಿದ್ಧಸಾಧನತ್ವವೇ ಬರುವುದು.) (ಹಾಗಾದರೆ ತಂತುಪಟಾದಿ ಸಮನಾಯವೂ ಪರ್ವತಾಗ್ನಿ ಸಂಯೋಗಾದಿ ಸಮನಾಯವೂ ಯದ್ಯಪಿ ಸ್ವರೂಪದಿಂದೊಂದೇ. ಆದಾಗ್ನಿ ತಂತುಪಟ ಮೊದಲಾದ ಉಪಾಧಿ, ಪರ್ವತ, ಅಗ್ನಿ ಸಂಯೋಗ ಮೊದಲಾದ ಉಪಾಧಿ ಇವುಗಳಿಗೆ ಭೇದವಿದ್ದುದರಿಂದ ಇಂತಹ ಉಪಾಧಿಭೇದವೇ ನಿಮಿತ್ತವಾಗಿವುಳ್ಳ ಭೇದವೂ ಕೂಡ ಇದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಔಪಾಧಿಕ ಭೇದವಿರೋಧದಿಂದ ತಂತುಪಟಾದಿ ಸಮನಾಯಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧತ್ವವಿದ್ದರೂ ಪರ್ವತಾಗ್ನಿ ಸಂಯೋಗಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯತ್ವವು ಉಪಪನ್ನವೇ ಆಗುತ್ತದೆ; ಎಂದು) ಯದಿ=ಯಾವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಅಸ್ಯ=ಸಮನಾಯಕ್ಕೆ, (ಸಾಧ್ಯತ್ವವು ಸಿದ್ಧಿಯಾಗುವುದಕ್ಕಾಗಿ) ಔಪಾಧಿಕಃ ಭೇದಃ = ಉಪಾಧಿನಿಮಿತ್ತಕವಾದ ಭೇದವು, ಇತ್ಯತೇ=ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, ತದಾ=ಆಗ, ಏಕತ್ವಂ=ಏಕತ್ವವು, ಕುತಃ = ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದಲೆಯಿಂದ, ಇತ್ಯತೇ=ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. (ಅಂದರೆ ಸಮನಾಯಕ್ಕೆ ಏಕತ್ವವು ಸಂಖ್ಯಾವಿಶೇಷವಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ನಿರ್ಗುಣವಾಗಿದೆ. ಮತ್ತೆ ಅಭೇದವು. ಪರರು ಭೇದಾಭೇದಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಅಂಗೀಕರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಸಮನಾಯದಲ್ಲಿ ಭೇದವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುವಾಗ ಅದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾದ ಅಭೇದವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯವಲ್ಲ) || ೧೩೨ ||

ಹಾಗಾದರೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾದ ಏಕತ್ವವು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವೇ ಆದ ಭೇದದಿಂದ ವಿರುದ್ಧವಾಗುವುದು. ಔಪಾಧಿಕವಾದ ಭೇದದಿಂದ ವಿರುದ್ಧವಾಗಲಾರದು. ಗಗನಾದಿಗಳಿಗೆ ಸ್ವಭಾವತಃ ಭೇದವಿಲ್ಲವಾದರೂ ಔಪಾಧಿಕವಾದ ಭೇದವು ದೃಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಸಮನಾಯದಲ್ಲಿ ಔಪಾಧಿಕವಾದ ಭೇದವನ್ನೇ ಅಂಗೀಕರಿಸಿದ್ದು. ಆದುದರಿಂದ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾದ ಏಕತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದು ಆಯೋಗ್ಯವು ಹೇಗೆ ಎಂದರೆ—

ಮೂ || ನಾನಿರ್ನಾಚ್ಯಂ ಹಿ ತೇನೇಷ್ವಮತ ಔಪಾಧಿಕಾನ್ಯಯೋಃ |

ಸತ್ಯತ್ವಾತ್ಯೋ ವಿಶೇಷಃ ಸ್ಯಾನ್ಮಾನಾದ್ಯನ್ಯಥಾ ವದೇತ್ || ೧೩೩ ||

ಅ || (ವಿರುದ್ಧಗಳೆಂದು ಅಭಿಮತಗಳಾದವುಗಳಿಗೆ ವಿರೋಧವಿಲ್ಲವೆನ್ನುವುದು ೧ ಕಾಲ ಭೇದದಿಂದಾಗುವುದು. ಉದಾ=ಅದೇ ಭೂತಲದಲ್ಲಿ ಅದೇ ಘಟವು ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿರುವುದಿಲ್ಲ. ೨ ಕೆಲವುಕಡೆ ದೇಶಭೇದದಿಂದ. ಉದಾ=ಆಗಲೇ ಅದೇ ಘಟವು ಒಂದು ದೇಶದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಇನ್ನೊಂದು ದೇಶದಲ್ಲಿರುವುದಿಲ್ಲ. ೩ ಕೆಲವುಕಡೆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಭೇದದಿಂದ, ಉದಾ=ಅದೇ ಭೂತಲದಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗ ಒಂದು ಘಟವಿದೆಯೋ ಆಗಲೇ ಮತ್ತೊಂದು ಘಟವು ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ೪ ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕತ್ವ — ಅಪಾರಮಾರ್ಥಿಕತ್ವಗಳಿಂದ, ಉದಾ=ಭೂತಾ ಕಾಶದಲ್ಲಿ ರೂಪವು ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕವು. ರೂಪಾಭಾವವು ಅಪಾರಮಾರ್ಥಿಕವು. ಅದರಲ್ಲಿ ಸಮನಾಯದ ಭೇದಾಭೇದವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮೊದಲು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ (ಕಾಲಭೇದ, ದೇಶಭೇದ, ವ್ಯಕ್ತಿ ಭೇದ ಎನ್ನುವ) ಮೂರು ವಿಧಗಳು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಪರರಿಗೂ ಸಮ್ಮತವು. ಪಾರ ಮಾರ್ಥಿಕತ್ವ- ಅಪಾರಮಾರ್ಥಿಕತ್ವವೆನ್ನುವ ನಾಲ್ಕನೇ ಪ್ರಕಾರವೂ ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ಸಮನಾಯ ಭೇದಕ್ಕೆ ಅಪಾರಮಾರ್ಥಿಕತ್ವವೆಂದರೆ ಅಸತ್ಯವೋ ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯತ್ವವೋ? ಅಸತ್ಯವೆಂದರೆ ಸಿದ್ಧ ಸಾಧನತ್ವವು. ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯತ್ವವೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ) ಹಿ=ಯಾವಕಾರಣದ್ದಿಶೆಯಿಂದ, ತೇನ= ವೈಶೇಷಿಕಾದಿಗಳಿಂದ, ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯಂ=ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯವಾದ ವಸ್ತುವು, ನೇಷ್ಠಂ=ಇಷ್ಟವಲ್ಲವೋ, ಅತಃ=ಆದುದರಿಂದ, ಅಸತ್ಯವೂ ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯತ್ವವೂ ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ, ಔಪಾಧಿಕಾ ನ್ಯಯೋಃ=ಔಪಾಧಿಕಕ್ಕೂ ಸ್ವಾಭಾವಿಕಕ್ಕೂ, ಸತ್ಯತ್ವೇತ್ = ಸತ್ಯತ್ವವಿದ್ದುದರಿಂದ, ಕೋ ವಿಶೇಷಃ ಸ್ಯಾತ್=ಎನು ವಿಶೇಷವು ಇರುವುದು. (ಅಂದರೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕದಂತೆ ಔಪಾಧಿಕವೂ ಸತ್ಯ ವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕತ್ವ, ಅಪಾರಮಾರ್ಥಿಕತ್ವ ರೂಪವಾದವಿರೋಧಶಾಂತಿಕಾರಣವು ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಔಪಾಧಿಕತ್ವಾದಿಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದುದರಿಂದ ವಿರೋಧಪರಿಹಾರ ಮಾಡಿದಂತೆ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಸಮನಾಯ ಭೇದಕ್ಕೆ ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯತ್ವವನ್ನು ನಾನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ಆಗ ಯಾವ ದೋಷವು ಬರುವುದೆಂದರೆ, ಅವಸಿದ್ಧಾಂತವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ.) ಅನ್ಯಥಾ=ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯವಾದ ವಸ್ತು ವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ, (ವೈಶೇಷಿಕಾದಿಗಳೂ ಕೂಡ) ಮಾಯಾವಾದೀ=ಮಾಯಾವಾದಿಗಳು, ಭವೇತ್=ಆಗುವರು || ೧೩೩ ||

ಹಾಗಾದರೆ ಪ್ರಕಾರಭೇದದಿಂದಲೂ ವಿರೋಧಶಾಂತಿಯಾಗುವುದು. ಹೇಗೆಂದರೆ, ಅದೇ ಭೂತಲದಲ್ಲಿಯೇ ಆವಾಗಲೇ ನೀಲಪಟವು ಇದ್ದರೂ ಪೀತಪಟವು ಇರುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಸಮನಾಯದಲ್ಲಿಯೂ ಔಪಾಧಿಕವಾದ ಭೇದವು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾದ ಅಭೇದವನ್ನು ತಡಿಯುವುದಿಲ್ಲ ವೆಂದರೆ—

ಮೂ || ಉಪಾಧಿಜನ್ಯಂ ತದ್ಗಮ್ಯಮಿತಿ ಚೌ(ವೌ)ಪಾಧಿಕಂ ಭವೇತ್ || ೧೩೪||

ಉಭಯತ್ರಾಪ್ಯನಂತಾಃ ಸ್ಯುಃ ಸಮನಾಯಾ ಇತಸ್ತತಃ |

ಭಿನ್ನತ್ವಂ ಚೈವ ತೇಷ್ವಸ್ಮಿ ಕೋ ವಿಶೇಷ ಉಪಾಧಿಗೇ || ೧೩೫ ||

ಅ || ಉಪಾಧಿಜನ್ಯಂ=ಉಪಾಧಿಯಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ್ದೂ, ಎನ್ನುವುದಾಗಲೀ, ತದ್ಗಮ್ಯಂ ಇತಿ ವಾ=ಉಪಾಧಿಯಿಂದ ತಿಳಿಯಲ್ಪಡತಕ್ಕದ್ದು ಎನ್ನುವುದಾಗಲೀ, ಔಪಾಧಿಕಂ ಭವೇತ್= ಔಪಾಧಿಕವಾದುದು ಆಗುವುದು. ಉಭಯತ್ರಾಪ್ಯ=(ಹೀಗಾದರೆ ಸಮನಾಯಭೇದಕ್ಕೆ ಔಪಾಧಿಕ ತ್ವವೆಂದರೆ ಉಪಾಧಿಜನ್ಯತ್ವವು ಉಪಾಧಿಗಮ್ಯತ್ವವು ಎಂದಾಗಲೀ ಹೇಳಬೇಕು. ತಥಾಚ) ಎರಡು ವಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಇತಸ್ತತಃ=ಸರ್ವದೇಶಕಾಲಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಅವಯವ ಅವಯವ್ಯಾದಿ ಉಪಾಧಿ ಗಳಿಗೆ (ಆನಂತ್ಯವಿದ್ದುದರಿಂದ) ಆನಂತಾಃ ಸಮನಾಯಾಃ = ಆನಂತಸಮನಾಯಗಳು, ಸ್ಯುಃ=

ಆಗುವವು. (ಉಪಾಧಿಗಳಿಗೆ ಅನಂತ್ಯವಿದ್ದರೂ ಸಮವಾಯಕ್ಕೆ ಅನಂತ್ಯವು ಹೇಗೆಂದರೆ) ಚ = ಯಾವಕಾರಣದ್ದೆಂಬುದು, (ಔಪಾಧಿಕಭೇದವೆಂದರೆ ಉಪಾಧಿಗಳಿಗೇನೇ ಭೇದವೆನ್ನುವುದು ಅಲ್ಲವಷ್ಟೆ. ಹಾಗಿದ್ದರೆ 'ಸಮವಾಯಸ್ಥ ಭೇದಃ' ಎಂದು ಸ್ವೀಕೃತವಾಗುವ ಬಾರದ ಹೋಗುವುದು. ಏಕತ್ಯವಿದ್ದುದರಿಂದ ಸಿದ್ಧಸಾಧನವು ಎಂದು ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ದೋಷಸಂಹಾರವೂ ಆಗದೆ ಹೋಗುವುದು. ಮತ್ತೆ) ತೇಸು ಏವ = ಸಮವಾಯಗಳಲ್ಲಿಯೇ, ಭಿನ್ನತ್ವಂ ಚ ಅಸ್ತಿ = ಉಪಾಧಿ ಜನ್ಯವಾದುದಾಗಲೀ, ಉಪಾಧಿಗಮ್ಯವಾದುದಾಗಲೀ ಭಿನ್ನತ್ವವು ಇದೆ (ಭೇದಹೇತುಗಳಾದ ಉಪಾಧಿಗಳು ಅನಂತಗಳಾಗಿವೆ. ಅದುದರಿಂದ ಸಮವಾಯಾನಂತ್ಯವು ಹೇಗೆ ಇಲ್ಲ? ಆದಾಗ್ಯೂ ಔಪಾಧಿಕವೇ ಉಪಾಧಿಗಳ ಅನಂತ್ಯವು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ ಏನು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಯಿತೆಂದರೆ) ಉಪಾಧಿಗೆ = ಉಪಾಧಿಸಂಬಂಧಿಯಾದ (ಔಪಾಧಿಕವಾದ) ಭೇದದಲ್ಲಿ, ಕೋ ವಿಶೇಷಃ = ಯಾವ ವಿಶೇಷವು? (ಏಕೆ ಇದು ಅಭೇದವನ್ನು ತಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ).

ತಾ || (1) ಕಷ್ಟ ಬಟ್ಟೆ ಇದ್ದರೂ ಹಳದಿಬಟ್ಟೆಯಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ವಿಧಿವಿವೇಧಗಳು ವಿಶಿಷ್ಟವಿಸಯಕಗಳಾದರೆ ಆಗ ವಿಸಯಗಳೇ ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ ವಿರೋಧವಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ — ಕಷ್ಟಬಟ್ಟೆ ಹಳದಿಬಟ್ಟೆಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿವೆ. ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಅಲ್ಲ. ಭೇದ ವಿಶೇಷವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಭೇದಾಂತವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕಾಗುವುದು. ತಥಾಚ ಏಕತ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದು ಅಯುಕ್ತವೇ. ವಿಶೇಷವಿಸಯಕಗಳಾದರೆ ಆಗ ಸಮವಾಯದಲ್ಲಿ ಭೇದವು ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಆ ಭೇದವಾದರೂ ಸಂಬಂಧಿಗಳಾದ ಉಪಾಧಿಗಳಿಂದ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟದ್ದು, ಅಕೃತ್ರಿಮವಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದಂತೆ ಆಯಿತು. ತಥಾಚ ಘಟಾದಿಗಳ ಭೇದದಿಂದ ಸಮಾನವಾಯಿತು. ಅದುದರಿಂದ ಅಭೇದೋಕ್ತಿಯು ಅನುವವಸ್ತವೇ. ಉಪಾಧಿಗಳಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ನಾಶವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಭೇದವು ಆಗಂತುಕವೆನ್ನುವುದು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ || ೧೩೪ || ೧೩೫ ||

ಔಪಾಧಿಕವೆಂದರೆ ಉಪಾಧಿಗಮ್ಯವು ಎನ್ನುವ ಪಕ್ಷವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ದೋಷವಿಲ್ಲವೆಂದು ಶಂಕಿಸುತ್ತಾರೆ —

ಮೂ || ಅವಿದ್ಯಮಾನ ಏವಾನ್ಯಃ ಸಮವಾಯೋಽಧಿಕಮ್ಯತೇ |

ಉಪಾಧಿನಾ ತದ್ಗಮಕಮನುಮಾನಂ ನ ಮಾ ಭವೇತ್ || ೧೩೬ ||

ಅ || (ಉಪಾಧಿಗಮ್ಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಸಮವಾಯಭೇದವು ಔಪಾಧಿಕವು. ಜ್ಞಾನವು ಪ್ರಮೇಯವಲ್ಲ. ಹೇಗೆ ಈ ಭೇದವು ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕವಾಗುವುದು? ಮತ್ತೆ ಭ್ರಾಂತಿಯೇ. ಹೀಗೆ ಭೇದವು ಅಸತ್ತೆಂದು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವುದರಿಂದ ಸಿದ್ಧಸಾಧನತ್ವವು ಬಂದೇ ಬರುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಡದು. ಏಕೆಂದರೆ) ಅವಿದ್ಯಮಾನ ಏವ = ಇಲ್ಲದೇನೇ ಇರುವ, ಅನ್ಯಃ = ಇತರವಾದ, ಸಮವಾಯಃ = ಸಮವಾಯವು, ಉಪಾಧಿನಾ = ಆಯಾಯ ಉಪಾಧಿಯಿಂದ, ಅಧಿಕಮ್ಯತೇ = ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. (ಈ ಪಕ್ಷವನ್ನು ದೂಷಿಸುತ್ತಾರೆ) ತದ್ಗಮಕಂ = ಅವಿದ್ಯಮಾನವಾದ ಸಮವಾಯಸತ್ಯವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸತಕ್ಕ, ಅನುಮಾನಂ = ಅನುಮಾನ ಸಮುದಾಯವು, ಮಾ ನ ಭವೇತ್ = ಪ್ರಮಾಣವು ಆಗಲಾರದು.

ತಾ || (1) ಹೇಗೆ ಅಂಗುಲಿಯಿಂದ ಚುಚ್ಚಲ್ಪಟ್ಟ ನಯನ ಮೊದಲಾದ ಉಪಾಧಿಗಳ ವಶದಿಂದ ಅವಿದ್ಯಮಾನವೇ ಆದ ಎರಡನೇ ಚಂದ್ರನು ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುತ್ತಾನೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಅವಾವು, ಸಂಬಂಧರೂಪಗಳಾದ ಉಪಾಧಿಗಳಿಂದ ಅವಿದ್ಯಮಾನಗಳೇ ಆದ ಅನೇಕ ಸಮವಾಯಗಳು

ತೋರುತ್ತವೆ. ಆ ಈ ಸಮವಾಯಗಳು ಔಪಾಧಿಕ ಭೇದಗಳಿಂದ ಭಿನ್ನಗಳೆಂದು ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳೇ ಆಗ್ನಿಮತ ಮೊದಲಾದ ಶಬ್ದಗಳಿಂದ ವಾಚ್ಯಗಳಾದ ಅನುಮಾನ ಸಾಧ್ಯಗಳಾದ ವಿಶಿಷ್ಟಕಾರಗಳು. ಅಂತೂ ಸಮವಾಯೈಕತ್ವಕ್ಕೆ ಹಾನಿಯಿಲ್ಲ. ಆರೋಪಿತ ಚಂದ್ರರು ಹೆಚ್ಚು ಇದ್ದಾಗ್ಯೂ ಅನಾರೋಪಿತ ಚಂದ್ರನು ಒಬ್ಬನೇ ಹೇಗೋ ಹಾಗೆಯೇ ಆರೋಪಿತಗಳಾದ ಸಮವಾಯಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಇದ್ದಾಗ್ಯೂ ಅನಾರೋಪಿತವಾದ ಸಮವಾಯವು ಒಂದೇ. ಅನುಮಾನಗಳಿಗೆ ಸಿದ್ಧಸಾಧನತ್ವವೂ ಇಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ— ಅಂತಹ ಸಮವಾಯಗಳು ಮೊದಲು ಅಸಿದ್ಧಗಳೇ ಆಗಿವೆ. (2) ಯದ್ಯಪಿ ಈ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಧೂಮಾದ್ಯನುಮಾನಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧ ಸಾಧನತ್ವವಿಲ್ಲ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಅವಿದ್ಯನಾನವೇ ಆದ, ಸಮವಾಯಸತ್ಯವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸತಕ್ಕ ಅನುಮಾನಗಳ ಸಮೂಹವು ಆಗ್ನಿಶ್ಚೈತ್ಯವನ್ನು ಅನುಮೇಯಿಸಿಕೊಡತಕ್ಕ ಅನುಮಾನದಂತೆ ಬಾಧಿತವಿಸಯಕವಾದುದರಿಂದ ಪ್ರಮಾಣವು ಆಗಲಾರದು. ಮತ್ತು ಉಪಾಧಿಗಳು ಹೊರತು ಸಮವಾಯಪ್ರತೀತಿಯು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಮವಾಯವು ಇಲ್ಲವೆಂದೇ ಆಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಆದುದರಿಂದ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದಪ್ರಕಾರ ಎಲ್ಲಾ ಧೂಮಾದ್ಯನುಮಾನಗಳಿಗೆ ಸಿದ್ಧಸಾಧನತ್ವಾದಿದೋಷಗಳು ಬರುವುದರಿಂದ ಸಮವಾಯವು ಒಂದೇ ಎನ್ನುವುದು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಸಮವಾಯಕ್ಕೆ ಏಕತ್ವವೇ ವಿವಕ್ಷಿತವಾದರೆ ಸರ್ವ ಆಗಮಗಳನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದಂತೆಯೇ ಆಗುವುದು. ಹೇಗೆಂದರೆ, ವಾಕ್ಯಬೋಧ್ಯಗಳಾದ, ಸಂಸರ್ಗಪ್ರತಿಯೋಗಿಕಗಳಾದ, ವಾಕ್ಯನಿರೂಪಿತಗಳಾದ ಸಂಸರ್ಗಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿಯೇ ಸಿದ್ಧಗಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಜ್ಞಾತಜ್ಞಾಪಕತ್ವವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದರಿಂದ ವಾಕ್ಯಗಳೆಲ್ಲಾದಕ್ಕೂ ಆಪ್ರಮಾಣ್ಯವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು || ೧೩೬ ||

ಸಮವಾಯಕ್ಕೆ ಏಕತ್ವನಿರಾಸವು.

ಈಗ ಸಮವಾಯಕ್ಕೆ ನಿತ್ಯತ್ವವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಏವಮೇವಾಸತಃ ಸತ್ತಾ ಸಮವಾಯೋಜನಿರ್ಮತಾ |

ತತ್ತಾಪಿ ಹ್ಯುಕ್ತದೋಷಾಣಾಂ ನೈವ ಕಿಂಚಿನ್ನಿನಾರಕಂ || ೧೩೭ ||

ಅ || ಏವಂ=ಹೀಗೆಯೇ, ಅಂದರೆ ಹೇಗೆ ಸಮವಾಯವು ಸರ್ವತ್ರ ಒಂದೇ ಎಂದಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ಸರ್ವಾನುಮಾನಗಳು ದುಷ್ಟಗಳೆಂದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟದೋ, ಹೀಗೆಯೇ ಸಮವಾಯಕ್ಕೆ ನಿತ್ಯತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೂ, ಅಸತಃ=ಮೊದಲು ಇಲ್ಲದಿದ್ದಕ್ಕೆ, ಸತ್ತಾ ಸಮವಾಯಃ=ಸತ್ತಾ ಸಂಬಂಧವು, ಜನಿಃ=ಉತ್ಪತ್ತಿಯು, ಮತಾ=ದುಷ್ಟವಾಗಬೇಕಾಗುವುದು. (ಅಂದರೆ ಸಮವಾಯಕ್ಕೆ ನಿತ್ಯತ್ವವಿದ್ದರೆ ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಬಾರದೆ ಹೋಗುವುದು.) (ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ) ತತ್ತಾಪಿ=ಅದರಲ್ಲಿಯೂ, ಉಕ್ತದೋಷಾಣಾಂ=ಸಿದ್ಧಸಾಧನತ್ವ ಮೊದಲಾದ ದೋಷಗಳಿಗೆ, ನಿನಾರಕಂ=ತಡೆಯತಕ್ಕದ್ದು, ಕಿಂಚಿತ್=ಯಾವುದೊಂದೂ, ನ=ಇಲ್ಲ.

ತಾ || ಮೊದಲು ಇಲ್ಲದಿದ್ದಕ್ಕೆ ಸತ್ತಾ ಸಮವಾಯವು ಜನಿಯು (ಉತ್ಪತ್ತಿಯು) ಎಂದು ಪರರು ಜನಿಲಕ್ಷಣವನ್ನು ಹೇಳಿರುವರು. ಅದರಲ್ಲಿ ಸಮವಾಯವು ನಿತ್ಯವೆಂದಾದರೆ ಆಗ ಸತ್ತಾ ಸಮವಾಯರೂಪವಾದ ಘಟೋತ್ಪತ್ತಿಯು ಕುಲಾಲಾದಿ ವ್ಯಾಪಾರದ್ವಿತೀಯಿಂದ ಮೊದಲು ಇದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಅದೇ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಿವುಳ್ಳ ಕುಲಾಲವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧಸಾಧನತ್ವವು ಬರುವುದು. ಆದಕಾರಣ ನಿತ್ಯತ್ವವು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ತಥಾ ಚ ಸಮವಾಯಕ್ಕೆ ಏಕತ್ವನಿತ್ಯತ್ವಗಳು ಸರ್ವಥಾ ಕೂಡಲಾರವು || ೧೩೭ ||

ಹಾಗಾದರೆ ಇದೆಲ್ಲವೂ ಸ್ವಾವ್ಯಾಹತವು. ಲೌಕಿಕ, ವೈದಿಕ ವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ಪರಿಪಾಲಿಸ ತಕ್ಕ ನೀವೂಕೂಡ ವಿಶಿಷ್ಟಾದಿಗಳನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕು. ಅವರಲ್ಲಿಯೂ ಹಿಂದೆಹೇಳಿದ ದೋಷಗಳು ಬರುತ್ತವೆ, ಎಂದರೆ ವಿಶಿಷ್ಟಾದಿಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿದರೆ ತಮ್ಮ ಮತದಲ್ಲಿ ದೋಷವಿಲ್ಲ ವೆಂದುತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ --

ಮೂ || ಅಸ್ಮತ್ಪಕ್ಷೇ ವಿಶೇಷಸ್ಯ ಸರ್ವತ್ರಾಂಗೀಕೃತತ್ವತಃ !

ನಾಸ್ತಿ ದೋಷಃ ಕ್ವಚಿದ್ಭಾವೋ ಹ್ಯಭಾವಶ್ಚ ಸ ಏನ ಹಿ || ೧೩೮ ||

ಅಭಾವಸ್ಯ ಚ ಧರ್ಮಾಃ ಸ್ವಾಭಾವಾಪ್ತೇಷಾಂ ಚ ತೇಜಿಲಾಃ ||

ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಮಾನತಃ ಸರ್ವಮೇತನ್ನೋ ವಾರಣಕ್ಷಮಃ || ೧೩೯ ||

ಅ || ಅಸ್ಮತ್ಪಕ್ಷೇ = ನಮ್ಮ ವಸ್ತುವಲ್ಲಿ, ವಿಶೇಷಸ್ಯ = ವಿಶೇಷಕ್ಕೆ, ಪರಿಣಾಮಕ್ಕೂ, ಸರ್ವತ್ರ = ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಅಂಗೀಕೃತತ್ವತಃ = (ಜನಿಪ್ಪವು) ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿ ರುವುದರಿಂದ, ಕ್ವಚಿತ್ = ಎಲ್ಲಿಯೂ. ಅಂದರೆ ಆತ್ಮತಾಭೇದಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಭೇದಾಭೇದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿಯೂ, ಅಥವಾ ಔಪಾಧಿಕ ಮೊದಲಾದ ಮೂರರಲ್ಲಿಯೂ, ದೋಷಃ = ದೋಷವು, ನಾಸ್ತಿ = ಇಲ್ಲ. (ಕೆಲವುಕಡೆ ಭಾವವು ವಿಶೇಷವು, ವಿಶಿಷ್ಟಾಕಾರವು ಅಭಾವವಾಗಿ ತೋರುತ್ತದೆ. ಉದಾ = ಘಟವು ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ, ಪ್ರಕೃತಿಯು ಕರ್ತೃ ಅಲ್ಲ. ಕೆಲವುಕಡೆ ಅಭಾವವು ವಿಶೇಷವು. ವಿಶಿಷ್ಟಾಕಾರವು ಭಾವವೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಉದಾ = ಅಭಾವವು ಇದೆ. ಅಭಾವವು ಪ್ರಮೇಯವು ಎಂದು, ಏನಿ ಸೀತಧರೂಪಗಳಾದ ಭಾವ ಅಭಾವಗಳಿಗೆ ಅಭೇದವು ಕೊಡಲಾರದು. ಆದುದರಿಂದ ವಿಶೇಷಾಭಿನ್ನವು ವಿಶಿಷ್ಟವೆಂದು ಹೇಗೆ ಹೇಳುತ್ತದು ಎಂದರೆ) ಕ್ವಚಿತ್ = ಕೆಲವುಕಡೆ, ಭಾವಃ = ಯಾವುದು ಭಾವವೋ, ಸ ಏನ = ಅದೇ, ಕ್ವಚಿತ್ = ಕೆಲವುಕಡೆ, ಅಭಾವಃ = ಅಭಾವವು, (ಆಗುತ್ತದೆ.) ಅಭಾವಃ = ಯಾವುದು ಅಭಾವವೋ, ಸ ಏನ = ಅದೇನೇ, ಕ್ವಚಿತ್ = ಕೆಲವುಕಡೆ, ಭಾವಃ = ಭಾವವು. (ಆಗುತ್ತದೆ.) ಹಿ = ಇವೆರಡೂ ಪ್ರಸಿದ್ಧವೇ ಆಗಿದೆ. ಹಿ = ಪ್ರಸಿದ್ಧವು, (ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ) ಅಭಾವಸ್ಯ ಚ = ಅಭಾವಕ್ಕೂ ಕೂಡ, ಭಾವಾಃ ಧರ್ಮಾಃ ಸ್ವಾಃ = ಭಾವಗಳು ಧರ್ಮಗಳು ಆಗುವವು. ತೇಷಾಂಚ = ಭಾವಗಳಿಗೂ ಕೂಡ, ತೇ ಅಖಿಲಾಃ = ಅನೇಕ ಅಭಾವಗಳು ಧರ್ಮಗಳು, ಸ್ವಾಃ = ಆಗುವವು. (ಇದನ್ನೂ ನಾನು ಅಂಗೀಕರಿಸುವು ದಿಲ್ಲವೆಂದರೆ) ಏತತ್ಸರ್ವಂ = ಯಾವಕಾರಣದ್ದೆಲೆಯಿಂದ ಅಭಾವಕ್ಕೂ ಭಾವಧರ್ಮಗಳು ಇವೆಯೋ ಭಾವಕ್ಕೂ ಅಭಾವಧರ್ಮಗಳು ಇವೆಯೋ ಆದುದರಿಂದ ಇದೆಲ್ಲವೂ, ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಮಾನತಃ = ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವೆಂದಲಾದ ಪ್ರಮಾಣಗಳದ್ದೆಲೆಯಿಂದ (ಸಿದ್ಧವೇ ಆಯಿತು. ಆದುದರಿಂದ) ನೋ ವಾರಣಕ್ಷಮಃ = ತಡೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ಯವಲ್ಲ.

ತಾ || (1) ವಿಶಿಷ್ಟಾಕಾರವು ವಿಶೇಷವಲ್ಲ, ಸಂಬಂಧವಲ್ಲ, ಮತ್ತೆ ವಿಶೇಷವು, ವಿಶೇಷಮಾತ್ರವೂ ಅಲ್ಲ, ಆ ವಿಶಿಷ್ಟಾಕಾರವು ಎರಡುಬದ್ಧವಿದೆ. ೧ ವಿಶೇಷವು ಇರುವತನಕ ಇರ ತಕ್ಕುದು ಒಂದು. ೨ ವಿಶೇಷವು ಇರುವ ತನಕ ಇಲ್ಲದಿರುವುದು ಇನ್ನೊಂದು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನೇದ್ದು ವಿಶೇಷದಿಂದ ಆತ್ಮತಾಭಿನ್ನವು. ಹೇಗೆಂದರೆ — ಈಶ್ವರನು ಸ್ವರೂಪವಿಂದ ಸರ್ವಜ್ಞನು. ಹೀಗೆಯೇ ಎಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷದ ಸಂಬಂಧವು ವಿಶೇಷವಿರುವ ತನಕ ಇರತಕ್ಕದೋ, ಅಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿ ವಿಶಿಷ್ಟಾಕಾರವೂ ಕೂಡ ವಿಶೇಷದಿಂದ ಆತ್ಮತಾಭಿನ್ನವು. ಆದಾಗ್ಯೂ ಭೇದವು ತಿಳಿದಿ ಯಾದ ವಿಶೇಷವನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಪದಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅಂಗೀಕರಿಸಿದುದರಿಂದ 'ಈಶ್ವರಃ ಸರ್ವಜ್ಞಃ'

ಎಂದು ಅಪರ್ಯಾಯಶಬ್ದಪ್ರವೃತ್ತಿ ಮೊದಲಾದ ಅನುಪಪತ್ತಿದೋಷವು ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಈಶ್ವರನೇ ಸರ್ವಜ್ಞನು ಎಂದು ಅಭೇದವು ಪ್ರಮಿತವಾಗಿದೆ. ಭೇದವಿದೆ ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ಆದರೂ ನಿರವಕಾಶವಾದ ಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲ. (2) ಎರಡನೇದ್ದು (ಯಾವದ್ವಿಶೇಷ್ಯಭಾವಿಯಾಗದೆ ಇದ್ದದ್ದು) ವಿಶೇಷ್ಯದಿಂದ ಭಿನ್ನಾಭಿನ್ನವು. ಹೇಗೆಂದರೆ — ವರ್ವತದಿಂದ ಅಗ್ನಿವಿಶಿಷ್ಟವು. ಹೇಗೆ ಸಂಯೋಗವಿಶೇಷವುಳ್ಳ ತಂತುಗಳು ಪಟಾಕಾರವಾಗಿ ಪಂಚತಗಳಾಗುತ್ತವೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಂತುಕವಾದ ವಿಶೇಷಣ ಸಂಬಂಧದಿಂದ ವಿಶೇಷ್ಯಸ್ವರೂಪವು ವಿಶಿಷ್ಟಾಕಾರವಾಗಿ ಮಂಚಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರಲ್ಲಿ ಯದ್ಯಪಿ ಭೇದಾಭೇದಗಳು ವಸ್ತುವಿನ ಸ್ವರೂಪಭೂತಗಳು. ಆದಾಗ್ಯೂ ನಮ್ಮ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ್ಯವನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅಂಗೀಕರಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಸಾಂಕರ್ಯದೋಷವಿಲ್ಲ. (3) ನಮ್ಮ ಮತದಲ್ಲಿ ಪರಿಣಾಮವೇ ಜನಿಯಿಂದಂಗೀಕರಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಯಾವ ದೋಷವೂ ಇಲ್ಲ. ಅಂದರೆ — ಮೃದಾದಿಗಳಿಗೆ ಘಟಾದ್ಯಾಕಾರಾವತ್ತಿಯೇ ಘಟಾದಿಗಳ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು. ಸಮನಾಯವಲ್ಲ. || ೧೩೮ || ೧೩೯ ||

ಅಭಾವ-ಭಾವಗಳಿಗೆ ಭಾವಾಭಾವ ಧರ್ಮತ್ವವು ಇರಲಿ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಭಾವಕ್ಕೆ ಅಭಾವತ್ವವು, ಅಭಾವಕ್ಕೆ ಭಾವತ್ವವು ಕೆಲವು ಕಡೆ ಇದೆ ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ಏನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಅಯಿತು ಎಂದರೆ —

ಮೂ || ಸರ್ವೇ ಭಾವಾ ಅಭಾವಾಶ್ಚ ಪದಾರ್ಥಾಸ್ತೇನ ಸರ್ವದಾ |
ತಥಾಪಿ ಪ್ರಥಮಂ ಬುದ್ಧೀರ್ಯೋನಿಷೇಧಸ್ಯ ಗೋಚರ ||
ಸೋಽಭಾವೋ ವಿಧಿಬುದ್ಧೇಸ್ತು ಗೋಚರಃ ಪ್ರಥಮಂ ಪರಃ || ೧೪೦ ||

ಅ || ತೇನ=(ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದ ಅಭಾವಭಾವಗಳಿಗೆ ಭಾವಾಭಾವಧರ್ಮವತ್ವವು ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆಯೋ, ಧರ್ಮಧರ್ಮಗಳಿಗೆ ಅಭೇದವೂ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆಯೋ) ಆ ಕಾರಣದಿಂದ, ಸರ್ವೇ ಭಾವಾಃ ಪದಾರ್ಥಾಃ=ಎಲ್ಲಾ ಭಾವಪದಾರ್ಥಗಳೂ, ಅಭಾವಾಶ್ಚ=ಅಭಾವಗಳೂ ಕೂಡ, ಭವಂತಿ=ಆಗುತ್ತವೆ. ಅಭಾವಾಶ್ಚ ಸರ್ವೇ ಪದಾರ್ಥಾಃ=ಅಭಾವರೂಪಗಳಾದ ಎಲ್ಲಾ ಪದಾರ್ಥಗಳೂ, ಸರ್ವದಾ=ಯಾವಾಗಲೂ, ಭಾವಾಃ=ಭಾವಗಳು, ಭವಂತಿ=ಆಗುತ್ತವೆ. (ಹೀಗೆ ಭಾವಕ್ಕೂ ಅಭಾವತ್ವವು, ಅಭಾವಕ್ಕೂ ಭಾವತ್ವವು ಎಂದಾದರೆ ದ್ರವ್ಯಾದಿಗಳು ಭಾವಗಳೇ, ಪ್ರಾಗಭಾವಾದಿಗಳಾದರೂ ಅಭಾವಗಳೇ ಎಂದು ಸರ್ವತ್ರ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಭಾವ ಅಭಾವ ವೆನ್ನುವ ವಿಭಾಗವು ಹೇಗೆ ಕೂಡುತ್ತದೆಂದರೆ) ತಥಾಪಿ=ಆದಾಗ್ಯೂ, ಯಃ=ಯಾವುದು, ಪ್ರಥಮಂ=ಪ್ರಥಮದಲ್ಲಿ. ನಿಷೇಧಸ್ಯ ಬುದ್ಧೀಃ=ನಿಷೇಧಬುದ್ಧಿಗೆ, (ನಾಸ್ತಿ ಎನ್ನುವ ಬುದ್ಧಿಗೆ) ಗೋಚರಃ=ವಿಸಯವಾಗುತ್ತದೋ, ಸಃ=ಅದು, ಅಭಾವಃ=ಅಭಾವವು, ವಿಧಿಬುದ್ಧೇಸ್ತು=ವಿಧಿಬುದ್ಧಿಗಾದರೂ, (ಅಸ್ತಿ ಎನ್ನುವ ಬುದ್ಧಿಗೆ) ಪ್ರಥಮಂ=ಪ್ರಥಮದಲ್ಲಿ, ಗೋಚರಃ=ವಿಸಯವಾಗುತ್ತದೋ, ಸಃ=ಅದು, ಪರಃ=ಭಾವವು || ೧೪೦ ||

ಅಭಾವ ಭಾವಗಳಿಗೆ ಭಾವಾಭಾವ ಧರ್ಮವತ್ವವು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಮೊದಲಾದ ಪ್ರಮಾಣಗಳಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ ಎಂದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಆದು ಹೇಗೆಂದರೆ —

ಮೂ || ತಸ್ಮಾತ್ಪ್ರದ್ವೈತಭೇದಾದಿ ಸದಿತ್ಯೇವಾನಗಮ್ಯತೇ || ೧೪೧ ||
ಅಸ್ತು ಭಾವೋಽಸ್ತಿ ಚ ಧ್ವಂಸೋ ದೇಹಾಭಾವಶ್ಚ ಭಸ್ಮತಾ |
ಇತ್ಯಾದಿ ಯುಜ್ಯತೇ ಸರ್ವಂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾದಿ ಪ್ರಮಾಣತಃ || ೧೪೨ ||

ಅ || ತಸ್ಮಾತ್ = (ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದ ಅಭಾವಕ್ಕೆ ಭಾವಧರ್ಮತ್ವವು ಇದೆಯೋ) ಆದುದರಿಂದಲೇ, ಪ್ರಧ್ವಂಸ ಭೇದಾದಿ = ಪ್ರಧ್ವಂಸ, ಪ್ರಥಕ್ತ್ವ, ಪ್ರಮೇಯತ್ವ ಮೊದಲಾದುದು, ಅಂದರೆ ಪ್ರಧ್ವಂಸಾಭಾವಾದಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರಥಕ್ತ್ವ ಪ್ರಮೇಯತ್ವ ಮೊದಲಾದ ಭಾವಧರ್ಮಗಳ ಸಮುದಾಯವು, ಸದತ್ಯೇನ = ಉಂಟೇ ಉಂಟೆಂದು, ಅವಗಮ್ಯತೇ = ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾದಿಗಳಿಂದ ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. (ಪ್ರಧ್ವಂಸವೂ ಪ್ರಾಭಾವದಿಂದಲಾಗಲೀ ಘಟದಿಂದಲಾಗಲೀ ಪ್ರತ್ಯೇಕವೂ, ಪ್ರಮೇಯವೂ, ಅಭಿಧೇಯವೂ ಎಂದೂ ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಅಭಾವಕ್ಕೆ ಭಾವಧರ್ಮವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸದೆ ಇದ್ದರೆ ಈ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ವಿರೋಧವು ಬರುವುದು. 'ಘಟಃ ಘಟೋ ನ ಭವತಿ' ಎಂದು ಭಾವಕ್ಕೆ ಅನ್ಯೋನ್ಯಭಾವಧರ್ಮವತ್ವವು ಸ್ಪಷ್ಟವಾದುದರಿಂದ ತೋರಿಸಲಿಲ್ಲ.) (ಹೀಗೆ ಅಭಾವ ಭಾವಗಳಿಗೆ ಭಾವಾಭಾವಸ್ವರೂಪಕತ್ವವನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಸಾಧಿಸಿ ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ ಉದಾಹರಣೆ ಕೊಟ್ಟು ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ.) ತಸ್ಮಾತ್ = (ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದ ಹೀಗೆ ಅಭಾವಕ್ಕೆ ಭಾವತ್ವವೂ ಭಾವಕ್ಕೆ ಅಭಾವತ್ವವೂ, ಉಪಸಾದಿಸಲ್ಪಟ್ಟತೋ,) ಆ ಕಾರಣದಿಂದ, ಅಭಾವಃ ಅಸ್ತಿ = ಅಭಾವವು ಇದೆ. ಅಸ್ತಿ ಚ ಧ್ವಂಸಃ = ಪ್ರಧ್ವಂಸಾಭಾವವೂ ಇದೆ. ದೇಹಾಭಾವತ್ವ = ದೇಹವಿಲ್ಲದಿರುವುದು, ಭಸ್ಮತಾ = ಭಸ್ಮತನವು. ಇತ್ಯಾದಿ = ಇದು ಮೊದಲಾದುದು, (ಅಂದರೆ ಹೀಗೆ ಅಭಾವಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷತ್ವವೂ, ಭಾವಕ್ಕೆ ವಿಶಿಷ್ಟತ್ವವೂ, ವಿಶೇಷಣ ವಿಶೇಷ್ಯಗಳಿಗೆ ಅಭೇದವೂ ಹಾಗೆಯೇ 'ಘಟೋ ನ ಜಾನಾತಿ' ಎಂದು ಭಾವವು ವಿಶೇಷ್ಯವು. ಅಭಾವವು ವಿಶಿಷ್ಟಕಾರವು. ಅವುಗಳಿಗೆ ಅಭೇದವು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದು) ಯುಜ್ಯತೇ = ಕೂಡುತ್ತದೆ. (ಭಾವಾಭಾವಗಳಿಗೆ ಏಕತ್ವವು ವಿರುದ್ಧವಾಗದೆ ಇದ್ದರೆ ಆಗ ಘಟವೂ ಕೂಡ ಘಟಾಭಾವವರೂಪವು ಏಕ ಆಗಲಾರದು ಎಂದರೆ) ಸರ್ವಂ = ಇವೆಲ್ಲವೂ ಅಂದರೆ ಭಾವಾಭಾವಗಳಾದ ವಿಶೇಷ್ಯ ವಿಶಿಷ್ಟಗಳಿಗೆ ಐಕ್ಯವು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾದಿ ವ್ರಮಾಣತಃ = ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಮೊದಲಾದ ವ್ರಮಾಣಗಳಿಂದ (ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ.) (ಘಟಘಟಾಭಾವಗಳಿಗೆ ಐಕ್ಯವು ಸಿದ್ಧವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಅತಿವ್ರಸಂಗವಿಲ್ಲ.) || ೧೪೧ || ೧೪೨ ||

ಅಥವಾ 'ಭಾವೋ ಹ್ಯಭಾವಶ್ಚ' ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ವರಿಣಾಮವಾದವು ಹೇಳಲ್ಪಡುವುದು.

- (1) ಕೆಲವರು ವರಿಣಾಮವಾದಿಗಳು ಸತ್ತೇ ಆದ ವಸ್ತುವಿಗೆ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯೇ ಜನಿಯನು ತ್ತಾರೆ. ಆ ವಸ್ತುವನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ 'ಭಾವೋ ಹಿ' ಇತ್ಯಾದಿ ಮೂಲವು. ಇಲ್ಲಿ ಭಾವ ಅಭಾವ ಶಬ್ದಗಳು ಸದಸತ್ವರಗಳು. ತಥಾಚ ಯಾವುದು ಕಾರಣವೆಂದಭಿಮತವಾದ ಮೃತ್ಪಿಂಡವೋ ಅದು ಕಾರ್ಯವಾದ ಘಟರೂಪದಿಂದ ಅಸತ್ತಾಗಿದೆ. ಅದೇ ಮೃತ್ಪಿಂಡರೂಪದಿಂದ ಸತ್ತಾಗಿದೆ. ಅಥವಾ ಆ ಘಟವು ಹುಟ್ಟುವುದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲು ಸತ್ತಾಗಿದೆ. ಅದೇ ಆಗ ಅಸತ್ತೂ ಆಗಿದೆ. ಅಥವಾ ಯಾವುದು ಕುಲಾಲಾದಿಗಳ ವ್ಯಾಪಾರದಿಂದ ಮೊದಲು ಘಟರೂಪದಿಂದ ಅಸತ್ತಾದ ಮೃತ್ಪಿಂಡವೋ ಅದೇನೇ ಆ ಮೇಲೆ ಘಟರೂಪದಿಂದ ಸತ್ತಾಗಿದೆ. ಅಂದರೆ ಕಾರ್ಯವು ಕಾರಣದಿಂದ ಭಿನ್ನಾಭಿನ್ನವು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಹುಟ್ಟುವುದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲು ಸದಸತ್ತಾದುದು. ಅದ ಕಾರಣ ಕಾರಣವು ಕಾರಕವ್ಯಾಪಾರದ್ವೇಶಿಯಿಂದ ಮೊದಲು ಅಕಾರ್ಯರೂಪವಾಗಿ ಕಾರ್ಯರೂಪತ್ವವನ್ನು ಹೊಂದುವುದೇ ಜನಿಯು (2) ಹಾಗಾದರೆ ಒಂದಕ್ಕೇನೇ ಭಿನ್ನತ್ವವೂ, ಅಭಿನ್ನತ್ವವೂ, ಸತ್ವವೂ, ಅಸತ್ವವೂ ಏಕಾದೇವದರೆ 'ಅಭಾವಸ್ಯ ಚ ಧರ್ಮಾಃ ಸ್ಯುಃ' | ಎನ್ನುವ ೨೩ ಶ್ಲೋಕದಿಂದ ವಿರುದ್ಧತ್ವವಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಒಂದಕ್ಕೇನೇ ಭಾವತ್ವವನ್ನೂ ಅಭಾವತ್ವವನ್ನೂ ಉಪಸಾದಿಸಿದರು. ಮೊದಲಿನಂತೆಯೇ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವು.
- (3) ಹೀಗೆ ಸಂಭಾವನೆಯಿರಲಿ, ನಿಶ್ಚಯಕವು ಯಾವುದು ಎಂದರೆ ಭೇದ ಅಸತ್ಯಗಳನ್ನು

ಪರರೂ ಅಂಗೀಕರಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಅಭೇದ ಸತ್ಯಗಳನ್ನು ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ 'ತಸ್ಮಾತ್ಪ್ರಧ್ವಸ್ತ' ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ಸಾಧಿಸಿದರು. ಹೇಗೆಂದರೆ 'ನಷ್ಟಾನಾಮಪಿ ವಸ್ತುನಾಂ ಭೇದೋ ನೈವ ವಿನಶ್ಯತಿ' ಎಂದು ಪ್ರಧ್ವಸ್ತವಾದ ಘಟಾದಿಗಳ ಭೇದಕ್ಕೆ ಸತ್ಯವು ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, 'ಘಟೋ ಜಾಯತೇ ಘಟಂ ಜನಯತಿ' ಎಂದು ಹುಟ್ಟದೆ ಇದ್ದುದಕ್ಕೂ ಕರ್ತೃತ್ವವಾಗಲೀ ಕರ್ಮತ್ವವಾಗಲೀ ಅವಗತವಾಗುತ್ತದೋ ಅದಕಾರಣ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣದಿಂದ ಅಭೇದವಿದ್ದುದರಿಂದ ಹುಟ್ಟುವುದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲೂ ಸ್ವಭಾವದ ಮೇಲೆಯೂ ಸತ್ಯವಿದ್ದುದರಿಂದಲೇ ಯುಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಅತ್ಯಂತಾಸತ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದಕ್ಕೆ ಸ್ವರೂಪಭೇದವು ಸತ್ತಾಗಿದೆ ಎನ್ನುವುದು ಕೂಡಲಾರದು. ಅತ್ಯಂತಾಸತ್ಯಕ್ಕೆ ಕಾರಕತ್ವವೂ ಕೂಡಲಾರದು. ಬೇರೆ ತೋರದಿರುವುದರಿಂದ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಸತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಸತ್ಯವನ್ನೂ ಕಾರಣಾಭೇದವನ್ನೂ ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕು. ಬಾಧಕವಿಲ್ಲದೆ ಔಪಚಾರಿಕತ್ವಕ್ಕನೆಯು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ. (4) ಅಭಾವಕ್ಕೆ ಭಾವಗಳೂ ಧರ್ಮಗಳು ಆಗುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾದ ಪ್ರಮಾಣಗಳಿಂದ ಸಿದ್ಧಗಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಯುಕ್ತಗಳೇ ಆಗಿವೆ. ನಿರಾಕರಣಾರ್ಹಗಳಲ್ಲ. ಇದನ್ನು 'ಅಸ್ತ್ಯಭಾವಃ' ಎನ್ನುವುದರಿಂದ ವಿಶದೀಕರಿಸಿದರು. ಘಟ ಮೊದಲಾದ ಭಾವಪದಾರ್ಥಗಳಿಗೆ ಪಟಾನೋನ್ಯಾಭಾವಧರ್ಮಕತ್ವವೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾದ ಪ್ರಮಾಣವಿದ್ದವು || ೧೩೮ || ೧೩೯ || ೧೪೦ || ೧೪೧ || ೧೪೨ ||

ಅಭಾವದಲ್ಲಿಯೂ ವೃಥಕ್ಕೃತ್ಯವೆಂದು ಯಾವುದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟದೋ, ಅದಯುಕ್ತವು. ಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲ. ಅಭಾವದಲ್ಲಿ ಭೇದವ್ಯವಹಾರವು ಸ್ವರೂಪಭೇದದಿಂದಲೇ ಕೂಡುತ್ತದೆ. ವೃಥಕ್ಕೃತ್ಯವು ಸ್ವರೂಪಭೇದದಿಂದ ಬೇರೆಯಾಗಿದೆ ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ—

ಮೂ || ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಭಾವಭೇದೌ ಚ ಸೃಥಕ್ತ್ಯಂ ಚ ಸೃಥಕ್ತ್ಯಥಕ್ |

ಯತ್ಕಲ್ಪಯಂತಿ ತಚ್ಚೈವ ಕಲ್ಪನಾಗೌರವಾದ್ಗತಂ ||

ಪರ್ಯಾಯತ್ವೇನ ತೇ ಶಬ್ದಾಃ ಜ್ಞಾಯಂತೇ ಸರ್ವ ಏವ ಹಿ || ೧೪೩ ||

ಅ || ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಭಾವಭೇದೌ ಚ=ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಭಾವ ಭೇದಗಳೂ, ಸೃಥಕ್ತ್ಯಂ ಚ=ಸೃಥಕ್ತ್ಯವೂ ಕೂಡ, ವೃಥಕ್ಕೃತ್ಯಥಕ್=ವಿಭಿನ್ನಗಳೇ ಎಂದು, ಯತ್=ಯಾವುದನ್ನು, ಕಲ್ಪಯಂತಿ=ವೈಶೇಷಿಕಾದಿಗಳು ಕಲ್ಪಿಸುತ್ತಾರೋ, ತಚ್ಚ=ಅವಾದರೂ, ಕಲ್ಪನಾಗೌರವಾತ್=ಕಲ್ಪನಾಗೌರವವು ಇದ್ದುದರಿಂದ ಗತಮೇವ=ಮೊದಲೇ ನಿರಾಕೃತವಾಗಿದೆ. (ಹೇಗೆ ಕಲ್ಪನಾಗೌರವಾದಿಗಳಿಂದರೆ) ಸರ್ವ ಏವ ತೇ ಶಬ್ದಾಃ=ಲೌಕಿಕಗಳೂ ವೈದಿಕಗಳೂ ಅದ, ಆ ಎಲ್ಲಾ ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಭಾವ, ಸೃಥಕ್ತ್ಯ, ಭೇದ ಎನ್ನುವ ಶಬ್ದಗಳೂ, ಪರ್ಯಾಯತ್ವೇನ=ಕ್ರಮಪ್ರಯೋಜ್ಯಗಳಾಗಿ (ಸಹ ಪ್ರಯೋಗಾರ್ಹಗಳಾಗಿಯೇ) ಜ್ಞಾಯಂತೇ=ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಹಿ=ಪ್ರಸಿದ್ಧವು || ೧೪೩ ||

ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಭಾವ ಭೇದಸೃಥಕ್ತ್ಯಗಳಿಗೆ ಭೇದ ಹೇಳಿದರೆ ದೋಷವಿರೂಪಣವು.

ಸ. ರ. ವಿ. ಭೇದಕ್ಕೆ ವಸ್ತುಸ್ವರೂಪತ್ವ ವಿಸಯದಲ್ಲಿ ಮಾಯೆಗಳು ಏನು ದೂಷಣ ಹೇಳಿರುವರೋ ಅದನ್ನು ಅನುವಾದಮಾಡಿ ದೂಷಿಸುತ್ತಾರೆ.

ತಾ || ನ್ಯಾಯಸುಧಾ— (1) ಮಾಯಾವಾದಿಗಳು ಹೇಳುವರು:— ಸ್ವರೂಪಭೇದದಿಂದ ಅತಿರಿಕ್ತಗಳಾಗದೆ ಇರುವ ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಭಾವ ವೃಥಕ್ಕೃತ್ಯಗಳಿಗೆ ಭಾವಧರ್ಮತ್ವವೂ ಅಭಾವಧರ್ಮತ್ವವೂ ತೋರುವುದರಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ಪದಾರ್ಥಗಳಿಗೂ ಭಾವಾಭಾವರೂಪತ್ವವು

ಸಿದ್ಧಿಸುವುದೆಂದು ಯಾವುದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟದೋ, ಅದಯುಕ್ತವು. ಭೇದಕ್ಕೆ ವಸ್ತುಸ್ವರೂಪವನ್ನೇ ಕೂಡಲಾರದು. ಹೇಗೆಂದರೆ, ಭಿನ್ನವಿಧಾರಣೆ ಎನ್ನುವ ಧಾತುನಿಂದ ನಿಷ್ಪನ್ನವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಭೇದಶಬ್ದವು ಏಕವಿಧಾರಣಾರ್ಥಕವು. ಏಕವಿಧಾರಣಾರೂಪವಾದ ಭೇದವು ಭಾವಸ್ವರೂಪವಾದರೆ ಭಾವಕ್ಕೂ ಏಕವಿಧಾರಣವು ಆಗುವುದು. ಹಾಗೆಯೇ ಭಿನ್ನ ಘಟಭಾಗಗಳಿಗೂ ಭೇದಸ್ವರೂಪವು ಇದ್ದುದರಿಂದ ಲಲ್ಲಿಯೂ ಏಕವಿಧಾರಣವು ಆಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಹೀಗೆಯೇ ಅದರ ಅವಯವಾವಯವಗಳಲ್ಲಿ ಎಂದು ಹೀಗೆ ಈ ಕ್ರಮದಿಂದ ಕೊನೆಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಅವಯವಗಳಿಗೆ ಏಕವಿಧಾರಣದಿಂದ ಶೂನ್ಯತ್ವವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. (೨) ಮತ್ತು ಭೇದವು ವಸ್ತುಸ್ವರೂಪವಾದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಏಕತ್ವವು ಇರಲಾರದು. ಏಕತ್ವವಿಲ್ಲವಾದರೆ ಅನೇಕತ್ವವೂ ಇರಲಾರದು. ಏಕತ್ವ, ಅನೇಕತ್ವವಿಲ್ಲದಿರುವುದು ಶೂನ್ಯವೇ ಆಗಬೇಕಾಗುವುದು. (೩) ಮತ್ತು ಭೇದವು ವಸ್ತುಸ್ವರೂಪವಾದರೆ ಆಗ ಪ್ರತಿಯೋಗ್ಯವೇಕೆಯು ಇಲ್ಲದೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಸ್ವರೂಪಕ್ಕೆ ಯಾವುದರ ಅಪೇಕ್ಷೆಯೂ ಇಲ್ಲವಷ್ಟೆ! ಘಟದ್ದೆಲೆಯಿಂದ ವಟಕ್ಕೆ ಭೇದವು ಎಂದು ಭೇದವು ಸಪ್ರತಿಯೋಗಿಕವಾಗಿ ತೋರಿದಂತೆ ಘಟದ್ದೆಲೆಯಿಂದ ವಟವು ಎಂದು ವಟಾದಿಸ್ವರೂಪಕ್ಕೆ ಸಪ್ರತಿಯೋಗಿಕವು ಪ್ರತಿಯೋಗ್ಯ ಇಲ್ಲವಷ್ಟೆ! 'ಘಟೋ ಭಿನ್ನಃ' 'ಘಟಸ್ಯ ಭೇದಃ' ಎಂದು ವಿಶೇಷಣ ವಿಶೇಷ್ಯಭಾವ ಸಂಬಂಧಪ್ರತಿಯೋಗ್ಯ ಕೂಡ ಭೇದವು ವಸ್ತುಸ್ವರೂಪವಾದರೆ ಕೂಡದೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು. ತಾನೇ ತನಗೆ ವಿಶೇಷಣವಾಗಲೀ ಸಂಬಂಧಿಯಾಗಲೀ ಆಗುವುದಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ. (೪) ಸಂಶಯ ಏಕವರ್ಯಗಳೂ ಕೂಡ ಇಲ್ಲವೆಂದಾಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಧರ್ಮಭೇದಾಗ್ರಹ ನಿಮಿತ್ತವಾಗಿ ಅವುಗಳು ಹುಟ್ಟುವುವು. ಧರ್ಮಯನ್ನು ಏಕವಿಧಾರಣೆಕೊಂಡು ಸಂಶಯಏಕವರ್ಯಗಳು ಬರುವುದಾದರೆ ಆಗ ಧರ್ಮಸ್ವರೂಪ ಭೂತವಾದ ಭೇದವೂ ಕೂಡ ಗೃಹೀತವಾಗುವುದರಿಂದ ಭೇದಾಗ್ರಹ ರೂಪ ಕಾರಣವೇ ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಸಂಶಯ ಏಕವರ್ಯಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ಧರ್ಮಯನ್ನು ಏಕವಿಧಾರಣೆಕೊಂಡು ಬಾರದೆ ಇರುವುದಾದರೆ ಧರ್ಮಜ್ಞಾನ ರೂಪಕಾರಣವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಸಂಶಯಏಕವರ್ಯಗಳು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. (೫) 'ಆಸ್ಮಾತ್ ಅಯಂ ಭಿನ್ನಃ' ಎಂದು ಪ್ರತಿಯೋಗಿ ವಿಶಿಷ್ಟವಾಗಿ ತೋರುವ ಭೇದವು ವಸ್ತುವಿನ ಸ್ವರೂಪವಾದರೆ ಆಗ ಸಂಬಂಧಿಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ಭೇದವೂ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿಯೇ ಅಂತರ್ಭೂತವಾಗುವುದರಿಂದ ಪ್ರತಿಯೋಗಿಯು ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿಯೇ ಸೇರಿಹೋಗುವುದರಿಂದ ಸರ್ವಾದ್ವೈತವೇ ಬರಬೇಕಾಗುವುದು ಎಂದು ಭೇದಕ್ಕೆ ಧರ್ಮಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಹೇಳಿದರೆ ಮಾಯಾವಾದಿಗಳು ದೂಷಣವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ ದೂಷಣವನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.

ನೂ || ಭೇದಸ್ಯ ತು ಸ್ವರೂಪತ್ವೇ ಯೇ ವದಂತಿ ಚ ಶೂನ್ಯತಾಂ || ೧೪೪ ||

ಅದ್ಭುತಾಶ್ಚೇ ಯತೋಽನ್ಯಸ್ಯ ಪ್ರತಿಯೋಗಿತ್ವಮಿಷ್ಟತೇ |

ಪ್ರತಿಯೋಗಿನೋ ಹಿ ಭೇದೋಽಯಂ ನ ತು ಸ್ವಸ್ಯಾತ್ಮಕಂ ಚನ |

ವಿಭಾಗೇನಾಲ್ಪತ್ಯೇನ ಸ್ಯಾತ್ಮಕಂ ಏವ ತು ಶೂನ್ಯತಾ || ೧೪೫ ||

ಅ || ಭೇದಸ್ಯ ತು=ಭೇದಕ್ಕಾದರೂ, ಸ್ವರೂಪತ್ವೇ=ಭೇದವಸ್ತುಸ್ವರೂಪತ್ವವಿದ್ದರೆ, ಯೇ=ಯಾರು, ಶೂನ್ಯತಾಂ=ಸರ್ವ ವಸ್ತುಗಳಿಗೂ ಶೂನ್ಯತ್ವವನ್ನು, ವದಂತಿ ಚ=ಹೇಳುತ್ತಾರೋ, ಯತಃ=ಯಾವ ಕಾರಣದ್ದೆಲೆಯಿಂದ, (ಯಾವ ಭೇದವು ಯಾವುದರ ಸ್ವರೂಪವೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, ಅಂತಹ ಭೇದವನ್ನು ಕುರಿತು ಅದರಿಂದ) ಅನ್ಯಸ್ಯ=ಇತರ ವಸ್ತುಗಳಿಗೇನೇ, ಪ್ರತಿಯೋಗಿತ್ವಂ=ಪ್ರತಿಯೋಗಿತ್ವವು, ಇಷ್ಟತೇ=ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೋ,

(ಅದುದರಿಂದ) ತೇ=ಅವರು, ಅದ್ಭುತಾಃ=ಅಶ್ಚರ್ಯರು. (ಅಂದರೆ ಲೌಕಿಕರಲ್ಲಾಗಲೀ, ಪರೀಕ್ಷಕರಲ್ಲಾಗಲೀ ಇಂತಹ ಜನರು ಕಾಣಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ.) (ಇತರ ವಸ್ತುಗಳಿಗೆ ಪ್ರತಿಯೋಗಿತ ವಿದ್ವರೂ ಕೂಡ ಹೇಗೆ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ದೋಷವಿಹಾರವೆಂದರೆ) ಹಿ=ಯಾವ ಕಾರಣದ್ದಿಶೆಯಿಂದ, ಆಯಂ=ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಸಿದ್ಧವಾದ, ಭೇದಃ=ಭೇದವು, ಪ್ರತಿಯೋಗಿನಃ=ಪ್ರತಿಯೋಗಿಯದ್ದಿಶೆಯಿಂದಲೋ, ಕಥಂಚನ=ಯಾವವ್ಯಕಾರದಿಂದಲೂ, ಸ್ವಸ್ಮಾತ್=ಧರ್ಮಸ್ವರೂಪದ್ದಿಶೆಯಿಂದ, ನ ತು=ಅಲ್ಲವೇ ಅಲ್ಲ. (ಸ್ವರೂಪವಿದಾರಣವಾಗಲಿ, ಆದಾಗ್ಯೂ ಶೂನ್ಯತ್ವವನ್ನು ಆಪಾದಿಸುವುದು ಅಯುಕ್ತವೇ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.) ವಿಭಾಗೇನ=ವಿಭಾಗದಿಂದ (ಅಂದರೆ ಲೋಷ್ಠಾದಿಗಳ ಅವಯವವಿಭಾಗದಿಂದ ಲೋಷ್ಠಾದಿಗಳ ಏನಾರವಾಗುವಾಗ ಅಲ್ಪವಾದ ಪರಿಣಾಮವುಳ್ಳ ಅವಯವವು ಅವಶಿಷ್ಟವಾಗುವುದು. ಸರ್ವಶೂನ್ಯತ್ವವು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಯೇ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವಿಭಾಗದಿಂದ) ಅಲ್ಪತ್ವೇನ=ಅಲ್ಪಾವಯವವಶೇಷತ್ವವೇ, ಸ್ಮಾತ್=ಆಗುವುದು. ಶೂನ್ಯತಾತು=ಶೂನ್ಯತ್ವವಾದರೂ, ಕುತ ಏನ=ಯಾವಕಾರಣದಿಂದ ಆಗುವುದು?

ತಾ || (1) ಭೇದವು ವಸ್ತುವಿನ ಸ್ವರೂಪವಾದರೆ ಘಟಕ್ಕೆ ವಿದಾರಣವಾಗುವುದು. ಹಾಗೆಯೇ ಭಿನ್ನ ಘಟಭಾಗಗಳಿಗೂ ಭೇದಸ್ವರೂಪತ್ವವಿದ್ದುದರಿಂದ ವಿದಾರಣವು ಆಗುವುದು. ಹೀಗೆಯೇ ಅದರ ಅವಯವದಲ್ಲಿಯೂ. ಕೊನೆಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಅವಯವಗಳಿಗೆ ವಿದಾರಣದಿಂದ ಶೂನ್ಯತ್ವವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು ಎನ್ನುವರು. ಈ ದೋಷವಾದರೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅನ್ಯಪ್ರತಿಯೋಗಿತವಾದ ಭೇದವು ಸ್ವರೂಪವಾಗಿದೆ. ಘಟಕ್ಕೆ ಮತ್ತೊಂದರಿಂದಲೇ ವಿಭಾಗವು ಬರುವುದು. ತನ್ನಿಂದ ಅಲ್ಲ. ವಿದಾರಣವಾದಾಗ್ಯೂ ಘಟ ಘಟಾವಯವಗಳಿಗೂ ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅಲ್ಪ, ಅಲ್ಪಾವಯವಗಳಿಗೂ ವಿದಾರಣವೇ ಆಗುವುದು. ಶೂನ್ಯತ್ವವು ಒರುವುದಿಲ್ಲ. (2) ಮತ್ತು ಏಕತ್ವ ಅನೇಕತ್ವಗಳು ಸ್ವರೂಪದಿಂದ ಏರುಧ್ವಗಳಲ್ಲ. ಒಂದೇ ಘಟಕ್ಕೆ ಮತ್ತೊಂದನ್ನಪೇಕ್ಷಿಸಿ ಅನೇಕತ್ವವು ಕಾಣುವುದು. ಆದರೆ ಯಾವುದನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿ ಅನೇಕವಾಗುವುದೋ ಅದನ್ನವೇ ಕ್ಲಿಸಿಯೇ 'ಏಕಃ' ಎನ್ನುವುದು ಏರುಧ್ವವು. ಆದರಲ್ಲಿ ಘಟಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯೋಗಿಯಿಂದಲೇ ಭೇದವು. ಅದನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿಯೇ ಅನೇಕತ್ವವು. ತನ್ನ ಅಪೇಕ್ಷೆಯಿಂದಲಾವರೂ ಏಕತ್ವವು ಏರುಧ್ವವಲ್ಲ. (3) ಹೇಗೆ ಪರನಿರೂಪ್ಯವಾದಾಗ್ಯೂ ಚೇವಬ್ರಹ್ಮೈಕೈವ ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪವೆಂದು ಮಾಯಾನಾದಿಯಿಂದ ಅಂಗೀಕೃತವಾಗಿದೆಯೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಪ್ರತಿಯೋಗಿನಿರೂಪ್ಯವಾದಾಗ್ಯೂ ಭೇದವು ವಸ್ತು ಸ್ವರೂಪವೆಂದಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ವಿರೋಧವಿಲ್ಲ || ೧೪೪ || ೧೪೫ ||

ಹಾಗಾದರೆ ಐದಾರು ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ವಿದಾರಣದಿಂದ ಅಲ್ಪ-ಅಲ್ಪತರ-ಅಲ್ಪತಮ ವಸ್ತುಗಳು ಅವಶಿಷ್ಟಗಳಾದಾಗ್ಯೂ ಕೊನೆಗೆ ಕೆಲವು ಅವಯವಗಳ ಸಮೂಹವು ಶೂನ್ಯವಾಗುವಾಗ ಸರ್ವಕ್ಕೂ ಶೂನ್ಯತ್ವವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು ಎಂದರೆ—

ಮೂ || ನ ಶೂನ್ಯಾನಾಂ ಹಿ ಸಂಯೋಗಾದ್ಭಾವೋ ವಸ್ತು ನ ಇಷ್ಯತೇ || ೧೪೬ ||

ವಿದಾರಣಾರ್ಥೋ ಧಾತುಶ್ಚ ವಿಭಾಗ ಗುಣವಾಚಕಃ |

ಆವಿದಾರಣೇಽಪಿ ಹ್ಯಾಸ್ಯಸ್ಯ ಭಿನ್ನಾಸೋಷ್ಠಾ ಚ ತಸ್ಯ ಚ |

ಅತಃ ಉನ್ಮತ್ತವಾಕ್ಯತ್ವಾನ್ಮಾಯಾನಾದೋ ಹ್ಯಾಸೇಕ್ಷಿತಃ || ೧೪೭ ||

ಅ || ಶೂನ್ಯಾನಾಂ ಸಂಯೋಗಾತ್=ಶೂನ್ಯಗಳ ಸಂಯೋಗದ್ದಿಶೆಯಿಂದ, ವಸ್ತುನಃ=ಅತ್ಯಲ್ಪಗಳಾದ ವಸ್ತುಗಳಿಗೆ, ಭಾವಃ=ಉತ್ಪತ್ತಿಯು, ನ ಇಷ್ಯತೇ=ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಹಿ=ಪ್ರಸಿದ್ಧವು. (ಹಾಗಾದರೆ ಶೂನ್ಯತ್ವವೆಂದರೆ ಅತ್ಯಂತಾಸತ್ಯವೆಂದಾವಾದಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ

ಸೂಕ್ತತಮತ್ವವೇ. ಅದಾದರೂ ಅನಿಷ್ಟವೇ ಎಂದರೆ) ಧಾತುಶ್ಚ = ಭಿದಧಾತುಪಾದರೂ, ವಿದಾರಣಾರ್ಥಃ = ವಿದಾರಣಾರ್ಥಕವೆಂದು ಏವಕ್ಷಿತವಾದರೆ, (ಆಗ ಭೇದಶಬ್ದವು) ವಿಭಾಗಗುಣವಾಚಕಃ = ವಿಭಾಗಾಖ್ಯವಾದ ಗುಣವನ್ನು ಹೇಳುವುದು. ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಭಾವರೂಪವಾದ ಭೇದವನ್ನು ಹೇಳತಕ್ಕದ್ದು ಅಲ್ಲ. (ಹಾಗಾದರೆ ವಿಭಾಗಕ್ಕೂ ಅನ್ಯತ್ವಕ್ಕೂ ಏನವಿಶೇಷವೆಂದರೆ— ವಿಭಾಗವು ಗುಣವೆಂದು ವೈಶೇಷಿಕಾದಿಗಳು ಹೇಳಿರುವರು. ಅನ್ಯತ್ವವೆಂದರೆ ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಭಾವವು. ಹೀಗೆ ಇವುಗಳಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಭೇದವು. ಯಾವನು ಮಾಯಾವಾದಿಯು ಗುಣಾದಿ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಅವನನ್ನು ಕುಂತು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. (ಯಾವಾಗ ಮಾಯಾವಾದಿಯು ನಿರುತ್ತರನಾಗಿ ಸುಮ್ಮನೆ ಇರುತ್ತಾನೋ ಆಗ, ತಸ್ಯ ಚ = ಮಾಯಾವಾದಿಯ ಸಂಬಂಧಿಗಳೇ ಆದ, ಅನ್ಯಸ್ಯ = ಅನ್ಯಸಂಬಂಧಿಗಳಾದ, ಓಷ್ಠಗಳಿಗೆ, ಅವಿದಾರಣೇಷಿ = ವಿದಾರಣರೂಪವಾದ ವಿಭಾಗವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಓಷ್ಠ = ತುಟಿಗಳು, ಭಿನ್ನ = ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಭಾವರೂಪಗಳಾದ ಭೇದವುಳ್ಳವುಗಳು ಆಗಿಯೇ ಆಗುತ್ತವೆ. ಹಿ = ಪ್ರಸಿದ್ಧವು. ಆತಃ = ಆದುದರಿಂದ, ಉನ್ಮತ್ತ ವಾಕ್ಯತ್ವಾತ್ = ಉನ್ಮತ್ತವಾಕ್ಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಮಾಯಾವಾದಃ = ಮಾಯಾವಾದವು, ಉಪೇಕ್ಷಿತಃ ಹಿ = ಸೂತ್ರಕಾರರಿಂದ ಉಪೇಕ್ಷಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ.

ತಾ || (1) ಯಾವ ಸಂಯೋಗದಿಂದ ಯಾವುದು ವಸ್ತುವು ಹುಟ್ಟುತ್ತದೋ, ಆ ವಸ್ತುವು ವಿದಾರಣವಾಗುವಾಗ ಸಂಯೋಗನಾಶದ್ವೇಷಿಯಿಂದ ವಸ್ತುನಾಶವಾದ ಮೇಲೆ ಅದು ಉಳಿಯುತ್ತದೆ. ಉದಾ: — ತಂತುಸಂಯೋಗದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ ವಟುವು ತಂತುವಿದಾರಣಸಂಯೋಗನಾಶ ಕ್ರಮದಿಂದ ವಿನಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿರಲು ತಂತುಗಳು ಉಳಿಯುತ್ತವೆ. ಏನಂಚ ಕೆಲವು ಪರಮಾತ್ಮಗಳಾದ ವಸ್ತುಗಳಿಗೆ ಶೂನ್ಯಸಂಯೋಗದ್ವೇಷಿಯಂಥ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗುವುದಾದರೆ ಆಗ ವಿದಾರಣವಾಗುವಾಗ, ಸಂಯೋಗನಾಶದಿಂದ ಕಾರ್ಯವು ನಾಶವಾಗುವಾಗ ಶೂನ್ಯವೇ ಉಳಿಯಬೇಕಾಗುವುದು. ಹೀಗೆ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕರು ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಸರ್ವಶೂನ್ಯತಾನಾದನವು ಅಯುಕ್ತವು. (2) ಹಾಗಾದರೆ ಭೇದಶಬ್ದದಿಂದಲೇ ಭೇದವು ವಿದಾರಣರೂಪವೆಂದು ಅವಗತವಾಗುತ್ತದೆ. ಬೇದಶಬ್ದವು ಭಿದ ಧಾತುವಿನ ರೂಪವು. ಅದು ವಿದಾರಣಾರ್ಥಕವೆಂದು ವಾಖ್ಯಾತವಾಗಿದೆ. ಎಂದರೆ — ಯಾವಾಗ ಭಿದ ಧಾತುವು ವಿದಾರಣಾರ್ಥಕವೆಂದು ಏವಕ್ಷಿತವಾಗುತ್ತದೋ, ಆಗ ಭೇದಶಬ್ದವು ವಿಭಾಗಾಖ್ಯಗುಣವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಭಾವರೂಪವಾದ ಭೇದವನ್ನು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂದರೆ — ‘ಕ್ರಿಯಾವಾಚಿತ್ತ್ವವಾಖ್ಯಾತುನೇಕೈಕೋರ್ಥಃ ಪ್ರದರ್ಶಿತಃ | ಪ್ರಯೋಗತೋನುಗಂತವ್ಯಾ ಅನೇಕಾರ್ಥಾಃ ಹಿ ಧಾತವಃ ||’ ಎನ್ನುವ ವಚನದ್ವೇಷಿಯಿಂದ ಭಿದ ಧಾತುವಿಗೆ ವಿಭಾಗವೆಂದೂ, ಅನ್ಯವೆಂದೂ ಅರ್ಥವು. ‘ಭಿನ್ನೋ ಘಟಃ’ ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ ‘ಸ್ಫುಟತಃ’ ಒಡದು ಹೋಯಿತು ಎಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ‘ಭಿನ್ನಂ ಗಗನಂ ಘಟಾತ್’ ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ಅನ್ಯತ್ ಎಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿ ವಿಭಾಗವು ವಿದಾರಣರೂಪವಾದುದ್ದು, ಅನ್ಯತ್ವವಲ್ಲ. ಅದೇವೇ ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಕೃತವು. ‘ನ ವಿಭಾಗಃ’ ಎಂದು ಅನ್ಯತ್ವರೂಪವಾದ ಭೇದವು ವಸ್ತುಸ್ವರೂಪವಾದರೆ ವಿದಾರಣವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದರಿಂದ ಅತ್ಯಲ್ಪತ್ವವನ್ನು ಆಪಾದಿಸುವುದು ಅಸಂಗತವೇ. (3) ವಿಭಾಗದ್ವೇಷಿಯಿಂದ ಭೇದಶಬ್ದವು ಅರ್ಥಾಂತರವುಳ್ಳದ್ದು. ಆದುದರಿಂದ ಅನೇಕ ದೋಷಗಳು ಬರುವುದರಿಂದ ಮಾಯಿಮತವು ಉನ್ಮತ್ತವಾಕ್ಯದಂತೆ ಉಪೇಕ್ಷಣೀಯವೇ ಆಗಿದೆ. ಅನುವಾದಾರ್ಹವೇ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸೂತ್ರಕಾರರು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಅನುವಾದಮಾಡಿ ಈ ಪಾದದಲ್ಲಿ ದೂಷಿಸಲಿಲ್ಲ. || ೧೪೬ || ೧೪೭ ||

ಸಮವಾಯ ನಿರಾಸವು.

ಹೀಗೆ ಸಮವಾಯವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿ ಈಗ ಸಂಬಂಧಪ್ರಸಂಗದಿಂದ ಸಂಬಂಧಿಗಳಾದ ಗುಣಾದಿಗಳೂ ಪ್ರಸಕ್ತಗಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಈರ್ವರನ ಗುಣಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಖ್ಯಾವಿಪ್ರತಿಪತ್ತಿಯನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ನ ಚಾನಂದಸದಾನಂದಸ್ಯಂದ್ಯನಂತಗುಣಾರ್ಣವಃ || ೧೪೮ ||

ಈಶ್ವರೋಽಪ್ಯಗುಣತ್ವೇನ ಪ್ರವೇಯೋಽಪ್ರಮಿತತ್ವತಃ |

ಮಯ್ಯನಂತಗುಣೋನಂತೇ ಗುಣತೋನಂತವಿಗ್ರಹೇ || ೧೪೯ ||

ಅನಂತಗುಣಮಾಹಾತ್ಮ್ಯಶಕ್ತಿಜ್ಞಾನಮಾರ್ಣವಃ |

ನಾರಾಯಣಃ ಪರೋಽಶೇಷಚೇತನೇಭ್ಯಃ ಪರಂ ಪದಂ || ೧೫೦ ||

ಇತ್ಯಾದಿವೇದತದ್ವಾಕ್ಯೈರನಂತೈಶ್ಚಾವಸೀಯತೇ |

ಅನಂತಗುಣತಾ ವಿಷ್ಣೋಃ ಕಥಮೇವ ಹ್ಯಶೋದ್ಯತೇ || ೧೫೧ ||

ಅ || ಈರ್ವರಃ=ಶ್ರೀಮಯ್ಯು, ಅದ್ವಗುಣತ್ವೇನ=ಜ್ಞಾನ-ಇಚ್ಛಾ-ಪ್ರಯತ್ನ-ಸಂಖ್ಯಾ-ಪರಿಮಾಣ-ವೃದ್ಧಿ-ಸಂಯೋಗ ವಿಭಾಗ ಎನ್ನುವ ಎಂಟೇ ಗುಣಗಳು ಇವನಿಗೆ ಇರುತ್ತವೆ ಎಂದು, ಅಪ್ರಮಿತತ್ವತಃ=ಎಂಟೇ ಗುಣಗಳು ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವೇ ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ, ನ ಚ ಪ್ರವೇಯಃ=ತಿಳಿಯಲರ್ಹನಲ್ಲ (ಮತ್ತೆ) ಅಮಂದಸದಾನಂದಸ್ಯಂದ್ಯನಂತಗುಣಾರ್ಣವಃ=ಅಪರಿಮಿತಗಳೂ, ನಿರ್ದುರ್ವಾದಗಳೂ ಆದ ಅನಂದಗುಣದ ಪೂರ್ಣವು, ಚಿಂತಾಮಣಿ ಮೊದಲಾದ ಅನಂತಾನಂತಶುಭವದಾರ್ಥಗಳೊಳ್ಳವನು. ಕ್ಷೀರಸಮುದ್ರದಂತೆ ಭಕ್ತರಿಗೆ ಅಮೃತವನ್ನು ಕೊಡುವವನು ಎಂದು, ಪ್ರವೇಯಃ=ತಿಳಿಯಲರ್ಹನು (ಶ್ರೀಮರಿಗೆ ಎಂಟು ಗುಣಗಳು ಇವೆ ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲವೋ ಹಾಗೆಯೇ ಅನಂತಗುಣಗಳು ಇವೆ ಎನ್ನುವಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ-) ಅನಂತಗುಣೇ=ಅಸಂಖ್ಯತೆಗಳಾದ ಗುಣಗಳೊಳ್ಳವನು, ಗುಣತಃ ಅನಂತೇ=ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿಯೂ ನಿರವಧಿಕಗಳಾದ ಗುಣಗಳೊಳ್ಳವನು. ಮತ್ತು ಅಪರಿಮಿತಗಳಾದ ಅವಾಂತರ ವಿಶೇಷಗಳೊಳ್ಳವನು, ಅನಂತವಿಗ್ರಹೇ=ಅಪರಿಮಿತ ಶರೀರಗಳೊಳ್ಳವನು, ಮಯಿ=ಇಂತಹ ನನ್ನಲ್ಲಿ, ('ಯದಾಸೀತ್ ತ ಏನಾದ್ಯಃ ಸ್ವಯಂಭೂಃ ಸಮಭೂದಜಃ |' ಯತ್=ಯಾವ ಕಮಲವು, ಅಸೀತ್=ಆಯಿತೋ, ತತ ಏನ = ಆ ಕಮಲದಿಂದಲೇ, ಆದ್ಯಃ = ಪ್ರಾಥಮಿಕನಾದ, ಸ್ವಯಂಭೂಃ ಅಜಃ=ಚತುರ್ಮುಖಬ್ರಹ್ಮನು, ಅಸೀತ್=ಆದನು. ಎಂದು ಭಾಗವತವಾಕ್ಯವು.) ಅನಂತ ಗುಣಮಾಹಾತ್ಮ್ಯಶಕ್ತಿಜ್ಞಾನಮಾರ್ಣವಃ=ಅಪರಿಮಿತಗಳಾದ ಗುಣಗಳು, (ಮಹಿಮೆಗಳು) ಉಳ್ಳವನು, ಶಕ್ತಿಜ್ಞಾನಗಳಿಂದ ಮುದತ್ತಾದ ಸಮುದ್ರದಂತಿರುವವನು, ಪರಂ ಪದಂ=ಮುಖ್ಯ ಪ್ರಾಪ್ಯನಾದ, ನಾರಾಯಣಃ=ಶ್ರೀಮಯ್ಯು, ಅಶೇಷಚೇತನೇಭ್ಯಃ=ಎಲ್ಲಾ ಚೇತನರದ್ದೆಲೆಯಿಂದ, ಪರಃ=ಉತ್ತಮನು. ಇತ್ಯಾದಿವೇದತದ್ವಾಕ್ಯೈಃ ಅನಂತೈಶ್ಚ=ಇದು ಮೊದಲಾದ, 'ಅನಂತ ಬಾಹುರನಂತಗುಣೋನಂತರೂಪಃ' ಅಪರಿಮಿತಗಳಾದ ವೇದ, ಭಗವತ್ವಾಕ್ಯ (ಭಾಗವತವಾಕ್ಯ) ಗಳಿಂದ, ಅವಸೀಯತೇ=(ಶ್ರೀಮಯ್ಯು ಅನಂತಗುಣಗಳೊಳ್ಳವನು ಇತಾದ್ವಾರ್ಥವು) ನಿಶ್ಚಿತವಾಗುತ್ತದೆ. (ಹಾಗಾದರೆ ಈ ವಚನಗಳು ಅಮುಖ್ಯಾರ್ಥಗಳೆಂದು ಏಕೆ ಆಗಲಾರವೆಂದರೆ—) (ಬಾಧಕವಶದಿಂದಲೇ ಮುಖ್ಯಾರ್ಥವನ್ನು ಬಿಡಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿ ಬಾಧಕವಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ) ಅನಂತಗುಣತಾ = ಅಪರಿಮಿತಗಳಾದ ಗುಣಗಳಿರುವಿಕೆಯು, ವಿಷ್ಣೋಃ=ಶ್ರೀ

ಹರಿಗೆ, ಕಥಮೇವ ಹಿ=ಹೇಗೆ ತಾನೆ, ಅಪೋದ್ಯತೇ=ಬಿಡಲ್ಪಡುತ್ತದೆ? || ೧೪೮ || ೧೪೯ ||
|| ೧೫೦ || ೧೫೧ ||

ವೈಶೇಷಿಕಾದಿಗಳು ಈಶ್ವರನ ಜ್ಞಾನ, ಇಚ್ಛಾಪ್ರಯತ್ನಗಳಿಗೆ ಅಖಂಡತ್ವವನ್ನು ಹೇಳಿರುವರು. ಅದೂ ಅಯುಕ್ತವು. 'ಅನಂತೇ ಗುಣತಃ' ಎಂದು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಗುಣಗಳಿಗೆ ಅನಂತ ವಿಶೇಷವತ್ವವು ಆಗಮಿಸಿದ್ದವಾಗಿದೆ. ಅದನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸದಿದ್ದರೆ ಬಾಧಕವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ಯದ್ಯನಂತವಿಶೇಷಾಶ್ಚ ತಜ್ಞಾನಾದೇರ್ನಿವಾರಿತಾಃ |

ಕಥಂ ತತ್ತದ್ವಿಷಯತಾ ಸಾರ್ವಜ್ಞಾರ್ಥಂ ನಿಧೀಯತೇ |

ಔಪಾಧಿಕವಿಶೇಷಸ್ತು ಪೂರ್ವಮೇವ ನಿರಾಕೃತಃ || ೧೫೨ ||

ಅ. | ಯದಿ=ಯಾವನಕ್ಕಿಲ್ಲದೆ, ಅನಂತವಿಶೇಷಾಶ್ಚ=ಅಪರಿಮಿತಗಳಾದ ವಿಶೇಷಗಳು, ತಜ್ಞಾನಾದೇಃ=ಈಶ್ವರಜ್ಞಾನಾದಿಗಳಿಗೆ, ನಿವಾರಿತಾಃ=ನಿವಾರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತವೋ, (ಹಾಗಾದರೆ) ತತ್ತದ್ವಿಷಯತಾ=ಘಟವಟಾದಿ ಸರ್ವವಿಷಯಕತ್ವವು, ಸಾರ್ವಜ್ಞಾರ್ಥಂ = ಸರ್ವಜ್ಞತ್ವಕ್ಕಾಗಿ, ಸರ್ವಕರ್ತೃತ್ವಾದಿಗಳಿಗಾಗಿ, ಕಥಂ=ಹೇಗೆ, ನಿಧೀಯತೇ=ಉಂಟೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. (ಜಪ್ತಿರೂಪವಾದ ಈಶ್ವರಜ್ಞಾನವು ನಿರ್ವಿಶೇಷವೇ. ಅದಾದರೂ ಆವಾಸ ಘಟಾದ್ಯುಪಾಧಿಗಳಿಂದ ಘಟವಟಾದಿ ವಿಷಯಗಳುಳ್ಳದ್ದೆಂದು ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಶ್ರೀಹರಿಯ ಇಚ್ಛೆಯು ಅಖಂಡವೇ ಆಗಲಿ, ಆದಾಗ್ಯೂ ಆವಾಸ ಸೃಷ್ಟಾದ್ಯುಪಾಧಿಗಳಿಂದ ಸೃಷ್ಟಿಮಾಡಲಿಚ್ಛೆಯೂ, ಸಂಹಾರೇ ಚ್ಛೆಯೂ ಕೂಡುತ್ತದೆ. ಇತ್ಯಾದಿಗಳು ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತವೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಪ್ರಯತ್ನವೂ ಕೂಡ. ಅದುವ ರಿಂದ ಸ್ವತಃ ವಿಶೇಷವಿಲ್ಲವಾದರೂ ಔಪಾಧಿಕವಿಶೇಷವಿದ್ದುದರಿಂದ ಘಟವಟಾದಿ ಸರ್ವವಿಷಯಕ ತ್ವವೂ ಸಾರ್ವಜ್ಞಾದಿಗಳೂ ಕೂಡುತ್ತವೆ ಎಂದು ಶಂಕಿಸಿದರೆ) ಔಪಾಧಿಕವಿಶೇಷಸ್ತು = ಔಪಾಧಿಕ ವಾದ ವಿಶೇಷವಾದರೂ, ಪೂರ್ವಮೇವ=ಮೊದಲೇ, ನಿರಾಕೃತಃ=ನಿರಾಕರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಅಂದರೆ ಔಪಾಧಿಕವಾದ ವಿಶೇಷವು ಉಂಟೋ, ಇಲ್ಲವೋ, ಇದ್ದರೆ ನಿರ್ವಿಶೇಷತ್ವವು ಹೇಗೆ? ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಸರ್ವಜ್ಞಾದಿಗಳು ಕೂಡಲಾರವು, ಇದು ಮೊದಲಾದ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ನ್ಯಾಯದಿಂದಲೇ ನಿರಸವಾಯಿತು.

ತಾ || ಸರ್ವವಿಷಯಕ ಜ್ಞಾನವುಳ್ಳವನು ಸರ್ವಜ್ಞನು. ಹಾಗೆಯೇ ಸರ್ವಕಾರ್ಯೋತ್ಪತ್ತಿ ವಿಷಯಕಗಳಾದ ಇಚ್ಛಾಪ್ರಯತ್ನಗಳುಳ್ಳವನು ಸರ್ವಕರ್ತನು. ಸರ್ವ ಕಾರ್ಯಗಳ ಏನಾಶ ವಿಷಯಕಗಳಾದ ಇಚ್ಛಾದಿಗಳುಳ್ಳವನು ಸರ್ವಸಂಹರ್ತನು. ಈಶ್ವರಜ್ಞಾನಾದಿಗಳು ನಿರ್ವಿಶೇಷ ಗಳಾದರೆ ಆಗ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಘಟವಟಾದಿವಿಷಯಕತ್ವವು ಬಾರದೆಹೋಗುವವು. ಆಗಈಶ್ವರನಿಗೆ ಸಾರ್ವಜ್ಞಾದಿಗಳೂ ಇಲ್ಲದೆ ಹೋಗುವವು. ಪರರೂಕೂಡ ಶ್ರೀಹರಿಗೆ ಸಾರ್ವಜ್ಞಾದಿಗಳನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿರುವರು. ಆದುದರಿಂದ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಜ್ಞಾನಿಗಳಿಗೆ ಘಟಾದಿವಿಷಯಕತ್ವವು ಅವಶ್ಯಕವು. ಅಂತೂ ನಿರ್ವಿಶೇಷತ್ವವು ಕೂಡಲಾರದು. (2) ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನೇಚ್ಛಾದಿಗಳಿಗೆ ಸೃಷ್ಟಿವಿಷಯತ್ವ— ಸ್ಥಿತಿವಿಷಯತ್ವ ಮೊದಲಾದ ವಿಶೇಷವು ಸ್ವತಃ ಅಲ್ಲ, ಮತ್ತೆ ವಿಷಯೋಪಾಧಿಕ ವಾದುದು ಎಂದು ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಏಕೆಂದರೆ ಔಪಾಧಿಕವಿಶೇಷವೂ ಕೂಡ ಇದ್ದರೆ ಈಶ್ವರ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಅನಂತವಿಶೇಷವತ್ವವು ನಿವಾರಿಸಕೂಡದು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಘಟಾದಿವಿಷಯಕತ್ವವು ಬಾರದೆಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು || ೧೫೨ ||

ಸ. ರ. ವಿ— ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಸ್ವಪ್ರಕಾಶರೂಪವಾದ ವಿಶೇಷವನ್ನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಅಂಗೀಕರಿಸ ಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಈಶ್ವರನಿಗೆ ಸರ್ವಜ್ಞತ್ವವು ಬಾರದೆಹೋಗುವುದು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ನ್ಯಾಯಸುಧಾ—ವೈಶೇಷಿಕಾದಿಗಳು ಕೆಲವರು ಈಶ್ವರಜ್ಞಾನವು ಸ್ವಪ್ರಕಾಶವಾಗುವುದಿಲ್ಲ
ವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಅವರನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಸ್ವಪ್ರಕಾಶತ್ವಮಪಿ ತು ಯೈಜ್ಞಾನಸ್ಯ ನಿವಾರಿತಂ || ೧೫೩ ||
ಕಥಂ ಸರ್ವಜ್ಞತಾ ತಸ್ಯ ಸ್ವಜ್ಞಾನಾಧಿಗಮಂ ವಿನಾ |
ಜ್ಞಾನಂ ವಿಶ್ವಾಧಿಕಂ ತ್ರೇಕಂ ತಜ್ಞಾನವಿಷಯಂ ಪರಂ || ೧೫೪ ||
ಇತಿ ಜ್ಞಾನದ್ವಯೇನೈವ ಸರ್ವವಿತ್ಪರಮೇಶ್ವರಃ |
ಇತಿ ಚೇದೇಷ ಏನಾರ್ಥಸ್ತಜ್ಞಾನಾವಸಿತೋ ಯದಿ || ೧೫೫ ||
ಸ್ವಪ್ರಕಾಶತ್ವಮೇವ ಸ್ಯಾಜ್ಞಾನಂ ಹ್ಯೇತದ್ವಿಶೇಷಣಂ |
ಜ್ಞಾನಾಂತರೇಣ ಚೇದತ್ರ ಭವೇದೇವಾನವಸ್ಥಿತಿಃ ||
ಸ್ವಪ್ರಕಾಶತ್ವಮೇತಸ್ಮಾದ್ವರ್ನಿವಾರಂ (ಯಾಂ) ಸಮಾಪತೇತ್ ||
|| ೧೫೬ ||

ಅ || ಯೈಸ್ತು = ಯಾರಿಂದ, ಜ್ಞಾನಸ್ಯ = ಈಶ್ವರಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ, ಸ್ವಪ್ರಕಾಶತ್ವಮಪಿ =
ಸ್ವಪ್ರಕಾಶತ್ವವಾದರೂ, ನಿವಾರಿತಂ = ನಿರಾಕರಿಸಲ್ಪಟ್ಟದೋ, (ತೇಷಾಂ ಪಕ್ಷೇ = ಅವರ
ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ,) ತಸ್ಯ = ಈಶ್ವರನಿಗೆ, ಸ್ವಜ್ಞಾನಾಧಿಗಮಂ ವಿನಾ = ತನ್ನ ಜ್ಞಾನದ ಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದೆ
ಇರುವುದರಿಂದ, ಸರ್ವಜ್ಞತಾ = ಸಾರ್ವಜ್ಞ್ಯವು, ಕಥಂ = ಹೇಗೆ, (ಅಂದರೆ ಈಶ್ವರಜ್ಞಾನವು
ಒಂದೇ. ಅದು ಸ್ವವ್ಯತಿರಿಕ್ತವಾದುದನ್ನೇ ವಿಸಯೀಕರಿಸುತ್ತದೆ. ತನ್ನನ್ನು ವಿಸಯೀಕರಿಸುವ
ದಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಈಶ್ವರನು ಸರ್ವಜ್ಞನು ಹೇಗೆ ಆದಾನು?) (ಹಾಗಾದರೆ ಸ್ವಪ್ರಕಾಶ ಜ್ಞಾನ
ವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಈಶ್ವರನಿಗೆ ಸಾರ್ವಜ್ಞ್ಯವು ಕೂಡಬಹುದೆಂದು ಶಂಕಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಏಕಂ ತು
ಜ್ಞಾನಂ = ಒಂದು ಜ್ಞಾನವಾದರೂ, ವಿಶ್ವಾಧಿಕಂ = ಸ್ವವ್ಯತಿರಿಕ್ತಗಳಾದ ಸಮಸ್ತ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೂ
ವಿಸಯೀಕರಿಸತಕ್ಕದ್ದು. ಪರಂ = ಮತ್ತೊಂದು, ತಜ್ಞಾನವಿಷಯಂ = ಆ ಜ್ಞಾನವೇ ವಿಷಯ
ವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇತಿ = ಈ ಪ್ರಕಾರವಾದ, ಜ್ಞಾನದ್ವಯೇನೈವ ಎರಡು ಜ್ಞಾನಗಳಿಂದಲೇ,
ಪರಮೇಶ್ವರಃ = ಶ್ರೀ ಹರಿಯು, ಸರ್ವವಿತ್ = ಸರ್ವಜ್ಞನು, (ಈಶ್ವರನಿಗೆ ಒಂದೇ ಜ್ಞಾನವಾಗಿದ್ದರೆ
ಈ ದೋಷವು ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಇಲ್ಲ. ಈಶ್ವರಜ್ಞಾನಗಳು ಎರಡು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ (೧)
ಒಂದು ಜ್ಞಾನವು ತಾನು ಹೊರತಾದ ಎರಡನೇ ಜ್ಞಾನದಿಂದೊಡಗೂಡಿದ ಸರ್ವವಸ್ತುಗಳನ್ನು
ವಿಸಯೀಕರಿಸತಕ್ಕದ್ದು. (೨) ಎರಡನೇದ್ದು ಆ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ವಿಸಯೀಕರಿಸತಕ್ಕದ್ದು. ಏನಂ ಚ
ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಸ್ವವಿಷಯತ್ವವಿಲ್ಲವಾದರೂ ಈಶ್ವರನಿಗೆ ಇಂತಹ ಎರಡು ಜ್ಞಾನಗಳಿಂದಲೇ ಸರ್ವಜ್ಞ
ತ್ವವು ಕೂಡುತ್ತದೆ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಈಶ್ವರನಿಗೆ ಸರ್ವಜ್ಞತ್ವಭಾವವನ್ನಾಗಲೀ ಈಶ್ವರ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ
ಸ್ವಪ್ರಕಾಶತ್ವವನ್ನಾಗಲೀ ಬಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.) ಇತಿ ಚೇತ್ = ಹೀಗೆ ಹೇಳುವ
ದಾದರೆ, ಎಷ ವಾರ್ಥಃ = ಇದು ಮೊದಲಾದ ಇದೇ ಅರ್ಥವು, (ಅಂದರೆ ಸಜಾತೀಯಗಳಾದ
ಆತ್ಮ ವಿಶೇಷಗುಣಗಳಿಗೆ ಯುಗ ಪದ್ಯವು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲವೆನ್ನುವುದು ಇರಲಿ. (೧) 'ಜ್ಞಾನದ್ವಯ
ವಾಸಹಂ ಜ್ಞಾನದ್ವಯೇನ ಸರ್ವಜ್ಞೋಸ್ಮಿ' 'ಇದಂ ಮೇ ಜ್ಞಾನಂ ವಿತಜ್ಞಾನವಿಷಯಂ
'ಎತಚ್ಚ ಎತದ್ವಿಷಯಂ' ೧ ನಾನು ಎರಡು ಜ್ಞಾನಗಳುಳ್ಳವನು, ಎರಡು ಜ್ಞಾನಗಳಿಂದ ಸರ್ವ
ಜ್ಞನು ಆಗಿರುತ್ತೇನೆ. ೨ ಈ ನನ್ನ ಜ್ಞಾನವು ಜ್ಞಾನವೇ ವಿಷಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ, ಇದು ಇದೇ
ವಿಷಯವಾಗಿ ಉಳ್ಳದು, ಇದು ಮೊದಲಾದ ಈ ಅರ್ಥವೇ ಈಶ್ವರನಿಂದ ತಿಳಿಯಲ್ಪಟ್ಟದೋ,

ಇಲ್ಲವೋ, ೩ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಈಶ್ವರನಿಗೆ ಸರ್ವಜ್ಞತ್ವವು ಬಾರದೆಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು. ೧ ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುವುದಾದರೆ ಈ ಎರಡು ಜ್ಞಾನಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದರಿಂದಲೋ ಅಥವಾ ಮತ್ತೊಂದು ಜ್ಞಾನದಿಂದಲೋ ಗನೇದ್ದಕ್ಕೆ ಇದು ಉಪಾಹರಣವು. ಈ ಅರ್ಥವೇ) ತಜ್ಞಾನಾನಾವಸಿತೋ ಯಃ = ಆ ಎರಡು ಜ್ಞಾನಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಜ್ಞಾನದಿಂದ ವಿಸಯೀಕರಿಸಲ್ಪಡುವುದಾದರೆ (ಆಗ, ಆ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ,) ಸ್ವಪ್ರಕಾಶತ್ವಂ = ಸ್ವಪ್ರಕಾಶತ್ವವು, ಸ್ಯಾದೇವ = ಬಂದೇ ಬರುತ್ತದೆ. (ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ) ಏತತ್ ಜ್ಞಾನಂ ವಿಶೇಷಣಂ ಹಿ = ಈ ಜ್ಞಾನವು ವಿಶೇಷಣವಷ್ಟೆ. (ಯದ್ಯಪಿ ಈ ಜ್ಞಾನವು ನಿಷ್ಕೃಷ್ಟವಾಗಿ ತಾನು ವಿಸಯವು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಜ್ಞಾನವಿಸಯವಾದ 'ಜ್ಞಾನದ್ವಯವಾನಂದಂ' ಇದು ಮೊದಲಾದ ಈ ಅರ್ಥಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷಣವು ಆಗಿಯೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ತಥಾ ಚ ವಿಶಿಷ್ಟಾರ್ಥ ವಿಸಯಕತ್ವವಿದ್ದರೆ ವಿಶೇಷಣಭೂತವಾದ ಸ್ವವಿಸಯಕತ್ವವು ತಪ್ಪಿದ್ದಲ್ಲ.) (ಮತ್ತೊಂದು ಜ್ಞಾನದಿಂದ ಎನ್ನುವ ಎನೇ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ದೋಷವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ಜ್ಞಾನಾಂತರೇಣ ಚೇತ್ = ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಎರಡು ಜ್ಞಾನಗಳಿಂದ ವ್ಯತಿರಿಕ್ತವಾದ ಮೂರನೇ ಜ್ಞಾನದಿಂದ, (ಈ ಅರ್ಥವು ವಿಸಯೀಕರಿಸಲ್ಪಡುವುದಾದರೆ) ಆತ್ರ = ಈ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಅನವಸ್ಥಿತಃ ಭವೇದೇವ = 'ಜ್ಞಾನವ್ಯಯವಾನೀಶ್ವರಃ ಎನ್ನುವ ನಿಯಮಾಭಾವವು ಆಗಿಯೇ ಆಗುವುದು (ಯಾವನು 'ಜ್ಞಾನತ್ರಯವಾನಂ' ಎನ್ನುವ ನಿಯಮವನ್ನು ತಿಳಿಯುತ್ತಾನೋ ಆತನ ದತ್ತಿರ ಪಶ್ಚಿ ಸರ್ಜೇಕು. 'ಜ್ಞಾನತ್ರಯವಾನಂದಮಸ್ಮಿ' ಇದು ಮೊದಲಾದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಈಶ್ವರನು ತಿಳಿಯುತ್ತಾನೋ ಇಲ್ಲವೋ, ತಿಳಿಯದಿದ್ದರೆ ಸರ್ವಜ್ಞಾಭಾವವು. ತಿಳಿಯುವುದಾದರೆ ಈ ಮೂರರ ಮೈಕಿ ಒಂದರಿಂದಲೋ ಅಥವಾ ನಾಲ್ಕನೇ ಜ್ಞಾನದಿಂದಲೋ, ಗನೇದ್ದು ಕೂಡಲಾರದು. ಸ್ವಪ್ರಕಾಶತ್ವವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಎರಡನೇ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಪುನಃ ಅನವಸ್ಥೆಯೇ. ಏವಂ ಚ ಜ್ಞಾನಾಂತರ ಪರಂಪರೆಗಳನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಲೇ ಬೇಕಾಗುವುದು.) (ಹಾಗಾದರೆ ಅನಂತಾನಂತ ಈಶ್ವರಜ್ಞಾನಗಳನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತೇನೆ ಯಾವ ದೋಷವೆಂದರೆ — ಹಾಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಕಲ್ಪನಾಗೌರವವು ಬರುವುದು. ಅದಕ್ಕಿಂತ ಒಂದೇ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಸ್ವಪ್ರಕಾಶತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದು ಶ್ರೇಷ್ಠವು ಎನ್ನುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಿಂದ ಉಪಸಂಹಾರಮಾಡುತ್ತಾರೆ.) ಏತಸ್ಮಾತ್ = ಈ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ, ಸ್ವಪ್ರಕಾಶಂ = ಸ್ವಪ್ರಕಾಶತ್ವವು, ದುರ್ನಿವಾರಂ = ತಡೆಯಲು ಅಸಾಧ್ಯವಾಗಿ, ಸಮಾಪತೇತ್ = ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವುದು.

ತಾ || (1) ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಸ್ವಪ್ರಕಾಶತ್ವರೂಪವಾದ ವಿಶೇಷವನ್ನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಅಂಗೀಕರಿಸಲೇ ಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಈಶ್ವರನಿಗೆ ಸರ್ವಜ್ಞತ್ವವು ಬಾರದೆಹೋಗುವುದು. (2) ತನ್ನ ಜ್ಞಾನವನ್ನೇ ತಿಳಿಯದಿದ್ದವನಿಗೆ ಸರ್ವಜ್ಞತ್ವವು ಕೂಡಲಾರದು. ಜ್ಞಾನವೂ ಸರ್ವ ವಸ್ತುಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಸೇರಿದ್ದಾಗಿದೆ. ಜ್ಞಾನವಿಸಯದಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನಾಂತರವಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿಕೂಡದು. 'ಜ್ಞಾನದ್ವಯೇನ ಸರ್ವಂ ಜಾನಾಮಿ' ಎಂದು ಜ್ಞಾನವೂ ಎರಡು ಜ್ಞಾನಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಬಿದ್ದಿರುವುದರಿಂದ ಸ್ವಪ್ರಕಾಶತ್ವವು ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ವಿಸಯವಾಗಿ ತನ್ನಿಂದ ವಿಶೇಷ್ಯತ್ವವೇ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಸ್ವಪ್ರಕಾಶತ್ವವು. ಸ್ವೇತರ ಸರ್ವವಿಸಯಕಜ್ಞಾನದಿಂದಲೂ ಸ್ವವಿಸಯಕ ಜ್ಞಾನದಿಂದಲೂ ಆ ಉಭಯ ವಿಸಯಕ ಜ್ಞಾನವು ಈಶ್ವರನಿಗೆ ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುವುದಾದರೆ ಆ ಮೂರನ್ನು ವಿಸಯೀಕರಿಸತಕ್ಕ ಜ್ಞಾನವು ಬೇರೆ, ಹೀಗೆ ಅನವಸ್ಥೆಯು ಬರುವುದು. ಸರ್ವರಿಗೆ 'ಇದಂ ಸರ್ವಂ' ಎಂದು ಯಾವುದು ಜ್ಞಾನವೋ, ಅದಕ್ಕೆ ಸ್ವವಿಸಯತ್ವವು ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಸರ್ವ ವಿಸಯತ್ವವೂ ಬಾರದೆ ಹೋಗುವುದು, ತಾನೂ ಕೂಡ ಸರ್ವ ವಸ್ತುಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಸೇರಿಯದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಸ್ವಪ್ರಕಾಶತ್ವವನ್ನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕು || ೧೫೩ || ೧೫೪ || ೧೫೫ || ೧೫೬ ||

ಸ. ರ. ವಿ.— ಈಶ್ವರನಿಗೆ ಜ್ಞಾನಾದಿಗಳನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿ ಅನಂದವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸದೆ ಇರಲಿಕ್ಕೆ ವರರು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದ ಹೇತುವನ್ನು ಅನುವಾದಮಾಡಿ ದೂಷಿಸುತ್ತಾರೆ.

ನ್ಯಾಯಸುಧಾ— ಈಶ್ವರನು ಅನಂತಾನಂತಗುಣಗಳುಳ್ಳವನು ಎಂದು ಯಾವುದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟದೋ ಅದಯುಕ್ತವು. ಇಪ್ಪತ್ತನಾಲ್ಕರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಗುಣಗಳೇ ಇಲ್ಲ. ಅವರಲ್ಲಿಯೂ ಕೆಲವು ಈಶ್ವರನಲ್ಲಿ ಕೂಡಲಾರವು. ಆದಕಾರಣ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಎಂಟೇ ಗುಣಗಳಿಂದ ಶ್ರೀಹರಿಯು ಕೂಡಿದವನು ಎಂದರೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಶಾರ್ಙ್ಗ ಔದಾರ್ಯ ಪ್ರಾಗಲ್ಭ್ಯಮೊದಲಾದ ಗುಣಗಳೂ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಗಳಾಗಿವೆ. ಪರರು ಹೇಳಿರುವ ಗುಣಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕೆಲವು ಕೂಡುತ್ತವೆ. ಹೇಗೆಂದರೆ—ಸುಖವನ್ನು ಈಶ್ವರನಿಗೆ ಏಕೆ ಅಂಗೀಕರಿಸಕೂಡದು. 'ಈಶ್ವರಃ ಸುಖರಹಿತಃ ದುಃಖರಹಿತತ್ವಾತ್ ಘಟವತ್' = ಈಶ್ವರನು ಸುಖವಿಲ್ಲದವನು, ದುಃಖವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಘಟದಂತೆ. ಸುಖವುಳ್ಳವನೆಂದಾದರೆ ದುಃಖವುಳ್ಳವನಾಗಬೇಕಾಗುವುದು ದೇವದತ್ತನಂತೆ, ಎಂದು ಏಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಬಾಧಕನಿರುವ ಅನುಮಾನದಿಂದ ಸುಖವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಅನುಗ್ರಾಹಕವಾದ ತರ್ಕಕ್ಕೆ ದೂಷಣವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ಸುಖನಾನ್ ದುಃಖನಾಂಶ್ಚ ಸ್ಯಾದಿತಿ ವ್ಯಾಪ್ತಿಶ್ಚ ನೋ ಭವೇತ್ || ೧೫೭ ||

ನಿರ್ದುಃಖತ್ವಂ ಮಹಾನಂದಃ ಶ್ರುತ್ಯೈವೇಶಸ್ಯ ಭಣ್ಯತೇ |

ಯೋಽಶನಾಯಾಪಿಸಾಸೇ ಚ ಶೋಕಾದೀಂಶ್ಚಾತಿ ವರ್ತತೇ |

ಆನಂದಂ ಬ್ರಹ್ಮಣೋ ವಿದ್ವಾನ್ ವಿಸಾಸ್ಮಾತ್ಪಾದಿಕಾ ಚಸಾ || ೧೫೮ ||

ಅ | (ಈಶ್ವರನು ಸುಖಿಯಾದರೆ ಆಗ ದುಃಖವುಳ್ಳವನಾಗಬೇಕಾಗುವನು ಎಂದು ಈತರ್ಕಕ್ಕೆ ಮೂಲಭೂತವಾದ) ಸುಖನಾನ್ ದುಃಖನಾಂಶ್ಚ ಸ್ಯಾತ್ = ಯಾರು ಸುಖವುಳ್ಳವನೋ ಅವನು ದುಃಖವುಳ್ಳವನೂ ಆಗುವನು. ಇತಿ = ಹೀಗೆ, ವ್ಯಾಪ್ತಿಶ್ಚ = ವ್ಯಾಪ್ತಿಯೂಕೂಡ, ನೋ ಭವೇತ್ = ಆಗಲಾರದು. (ವ್ಯಾಪ್ತೃಭಾವವು ಹೇಗೆ ಎಂದರೆ) ನಿರ್ದುಃಖತ್ವಂ = ದುಃಖಲೇಶಾತ್ಯಂತಾಭಾವವೂ, ಮಹಾನಂದಃ = ಪೂರ್ಣಾನಂದವೂ ಕೂಡ, ಶ್ರುತ್ಯೈವ = ಶ್ರುತಿಯಿಂದಲೇ, ಈಶಸ್ಯ = ಶ್ರೀಹರಿಗೆ, ಭಣ್ಯತೇ = ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. (ಅಂದರೆ ಯಾವುದೂ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ದೇವದತ್ತಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಸುಖವು ದುಃಖದಿಂದ ಸಹಚರಿತವಾಗಿ ಕಂಡದೆ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಶ್ರೀ ಹರಿಯಲ್ಲಿ ದುಃಖಲೇಶಾತ್ಯಂತಾಭಾವವೂ ಪೂರ್ಣಾನಂದವೂ ಶ್ರುತಿಬಲದಿಂದಲೇ ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ವ್ಯಾಪ್ತಿಗೆ ವ್ಯಭಿಚಾರವು ಬಂದುದರಿಂದ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ತರ್ಕಕ್ಕೆ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಈಶ್ವರನಿಗೆ ದುಃಖವಿಲ್ಲವೆಂದು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ ಶ್ರುತಿಯನ್ನು ಆರ್ಥತಃ ಉದಾಹರಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಯಃ = ಯಾರು, ಅಶನಾಯಾಪಿಸಾಸೇ ಚ = ಅಶನೇಚ್ಛಾ ಪಾನೇಚ್ಛಗಳನ್ನು, ಶೋಕಾದೀಂಶ್ಚ = ಶೋಕ ಮೊದಲಾದುವುಗಳನ್ನೂ ಕೂಡ, ಅತಿವರ್ತತೇ = ಅತಿಕ್ರಮಿಸಿರುತ್ತಾನೋ, (ಇದರಿಂದ 'ಯೋಽಶನಾಯಾಪಿಸಾಸೇ ಶೋಕಂ ಮೋಹಂ ಜರಾಂ ಮೃತ್ಯುಮತ್ಯೇತಿ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯು ಗೃಹೀತವಾಯಿತು.) ಬ್ರಹ್ಮಣಃ = ವರಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ, ಆನಂದಂ = ಆನಂದವನ್ನು, ವಿದ್ವಾನ್ = ತಿಳಿದವನು. ವಿಸಾಸ್ಮಾ = ಪಾಪಲೇಶವಿಲ್ಲದವನು, ಇತ್ಯಾದಿಕಾ ಚ = ಇದು ಮೊದಲಾದುದು, ಸಾ = ನಿರ್ದುಃಖತ್ವಾದಿಗಳನ್ನು ಹೇಳತಕ್ಕದು. 'ವಿಸಾಸ್ಮಾ' ಎನ್ನುವುದರಿಂದ 'ಯ ಆತ್ಮಾಪಹತ ಪಾಸ್ಮಾ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳತಕ್ಕದು. ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಗಳಿಂದ ಈಶ್ವರನಿಗೆ ದುಃಖಾಭಾವವೂ ಪಾನಂದವೂ ಪ್ರತಿಪಾದಿತವಾಗಿದೆ. || ೧೫೭ || ೧೫೮ ||

ಸ. ರ. ವಿ. — ದೇವದತ್ತಾದಿಗಳಿಗೆ ದುಃಖಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಸುಖಿತ್ವವು ಪ್ರಯೋಜಕವಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ದುಃಖಿತ್ವವಾದಕವಾದ ಈಶ್ವರೇಚ್ಛಾವಿಸಯತ್ವವೇ ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಜಕವು. ಈಶ್ವರನು ತನಗೆ ದುಃಖಿತ್ವವನ್ನು ಇಚ್ಛಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಈಶ್ವರನಿಗೆ ದುಃಖಿತ್ವವಿಲ್ಲವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ನ. ಚ. ವಿ. ಪರಹೇತುವಿಗೆ ಬಾಧನನ್ನುದ್ಧಾವಿಸಿ, ಅಪ್ರಯೋಜಕತ್ವ ದೂಷಣವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ನ್ಯಾಯಸುಧಾಃ — ಹಾಗಾದರೆ 'ಆನಂದಂ ಬ್ರಹ್ಮಣೋ ವಿದ್ವಾನ್' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಗೆ ದುಃಖಾಭಾವವಿಸಯತ್ವವು ಕೂಡುವುದರಿಂದ, ಶ್ರುತಿಯನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿ ಪ್ರಸಂಗಕ್ಕೆ ಮೂಲ ಭೂತವಾದ ವ್ಯಾಪ್ತಿಭಂಗವನ್ನು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಎಂದರೆ — ಅಂಗೀಕರಿಸಿ ಸೋಪಾದಿ ಕತ್ವವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ಈಶ್ವರಸ್ಯ ತಥೇಷ್ಟತ್ವಂ ದುಃಖಿತ್ವೋಪಾಧಿರಿತ್ಯಪಿ || ೧೫೯ ||

ಉಕ್ತೇ ಕಿಮುತ್ತರಂ ಬ್ರೂಯಾಚ್ಛ್ರುತ್ಯನಾದರತತ್ವರಃ |

ನ ಚಾತ್ಮದುಃಖತೇಚ್ಛಾಸ್ಯಾದತ ಏತನ್ನಿನಾಯತೇ || ೧೬೦ ||

ಅ || ಈಶ್ವರಸ್ಯ = ಶ್ರೀಹೃದಯ, ತಥೇಷ್ಟತ್ವಂ = ದುಃಖವುಳ್ಳವನಾಗಲಿ ಎನ್ನುವ ಇಚ್ಛಾವಿಸಯತ್ವವು, ದುಃಖಿತ್ವೋಪಾಧಿಃ = ದುಃಖಿತ್ವಪ್ರಯೋಜಕವು, ಅಪಿ = ಅಧರ್ಮಾದಿಮತ್ವವೂ ಕೂಡ, ಇತಿ = ಹೀಗೆ, ಉಕ್ತೇ = ಹೇಳುತ್ತಿರಲು, ಶ್ರುತ್ಯನಾದರತತ್ವರಃ = ಶ್ರುತಿಗಳ ಆನಾದರದಲ್ಲಿ (ಬಾಧಕವಿಲ್ಲದೆ ಪ್ರತೀತಾರ್ಥವನ್ನು ಪರಿತ್ಯಾಗಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ) ಆಸಕ್ತನಾದವನು, ಕಿಮುತ್ತರಂ = ಯಾವ ಉತ್ತರವನ್ನು, ಬ್ರೂಯಾತ್ = ಹೇಳಿಯಾನು? (ಶ್ರುತಿಯನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿ ವ್ಯಾಪ್ತಿಭಂಗವು ಆಗುವುದು ಬೇಡ. ಸೋಪಾದಿಕತ್ವವಾದರೂ ಬರುವುದು. ಸೋಪಾದಿಕ ಸಂಬಂಧಕ್ಕೆ ವ್ಯಭಿಚಾರವು ನಿಯತವಾಗಿದೆ.) (ಯಾರು ಸುಖವುಳ್ಳವನೋ ಅವನು ದುಃಖವುಳ್ಳವನು ಆಗಲಿ. ಎಂದು ಈಶ್ವರೇಚ್ಛಾವಿಸಯನು ಆಗಿಯೇ ಆಗುತ್ತಾನೆಂದು ನಿಯಮವಿದ್ದುದರಿಂದ ಇದು ಉಪಾಧಿಯಲ್ಲ. ಎಂದರೆ —) ಆತ್ಮದುಃಖಿತ್ವೇಚ್ಛಾ ನ ಚ ಸ್ಯಾತ್ = (ಈಶ್ವರನಿಗೆ 'ಆನಂದಂ ಬ್ರಹ್ಮಣೋ ವಿದ್ವಾನ್' ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಗಳಿಂದ ಸುಖವಿದ್ದರೂ ಈ ಉಪಾಧಿಯು ಇಲ್ಲ. ಯಾರಿಗೂ) ಆತ್ಮದುಃಖಿತ್ವೇಚ್ಛಾ = ತನಗೆ ದುಃಖವಿರಲಿ ಎನ್ನುವ ಇಚ್ಛೆಯು, ನ ಚ ಸ್ಯಾತ್ = ಇರಲಾರದು. ಅತಃ = ಆದುದರಿಂದ, ಏತತ್ = ಉಪಾಧಿಗೆ ವ್ಯಾಪ್ಯಾಭಿಮತವ್ಯಾಪಕತ್ವವು, ನಿನಾಯತೇ = ತಡೆಯಲ್ಪಡುತ್ತದೆ.

ತಾ || ಸ. ರ. ವಿ. (1) ಈಶ್ವರನು ಪೂರ್ಣಾನಂದವುಳ್ಳವನಾದರೆ ದುಃಖವುಳ್ಳವನು ಆಗುವನು, ಹೀಗೆ ಆಪಾದಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಿತ್ಯಾನಂದನಿಗೆ ದುಃಖದಿಂದ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಿಲ್ಲ. ಈ ಆಪಾದನವು ವ್ಯಾಹತವೂ ಆಗಿದೆ. ನಿತ್ಯಪೂರ್ಣಾನಂದನಿಗೆ ದುಃಖಿತ್ವವು ವಿರುದ್ಧವು ಈಶ್ವರನಿಗೆ ಆನಂದವಿದ್ದರೆ ಚೈತ್ರನಂತೆ ಅನಿತ್ಯಾನಂದವತ್ವವನ್ನು ಆಪಾದಿಸುತ್ತೇನೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಡದು. ಮೈತ್ರಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಅನಿತ್ಯ ಸುಖಿತ್ವವು ದುಃಖಿತ್ವಪ್ರಯುಕ್ತವಾಗಿದೆ. ದುಃಖಿತ್ವವಾದರೂ ಈಶ್ವರನಿಗೆ ಶ್ರುತಿವಿರುದ್ಧವಾಗಿದೆ. || ೧೫೯ || ೧೬೦ ||

ಸ. ರ. ವಿ. ಸುಖಿತ್ವದುಃಖಿತ್ವಗಳಿಗೆ ಸಹದರ್ಶನಮಾತ್ರದಿಂದ ಶ್ರುತಿಸಿದ್ಧವಾದ ಈಶ್ವರಾನಂದವನ್ನು ಅಪಲಾಪಮಾಡಿದರೆ ಆಗ್ನೇಷೋವಿಯಾಪಶುಕುಸಾದಿಗಳಿಗೂ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾದಿಗಳ ಹಿಂಸೆಯಂತೆ ಪಾಪಹೇತುವತ್ವವನ್ನು ಏಕೆ ಅನುಮೇಯಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ನ್ಯಾಯಸುಧಾ— (1) ಹಾಗಾದರೆ ಶ್ರುತಿಗೆ ಸ್ವಾರ್ಥಪರತ್ವವಿದ್ದರೆ ತರ್ಕಾನುಮಾನಗಳಿಗೆ ವ್ಯಾಪ್ತಿಭಂಗವು. ವ್ಯಾಪ್ತಿಭಂಗವಾದರೆ ಶ್ರುತಿಗೆ ಸ್ವಾರ್ಥಪರತ್ವವು. ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಏಕೆಂದರೆ— ಪ್ರತೀತಾರ್ಥಪರಿತ್ಯಾಗವೇ ಬಾಧಕವನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತದೆ. ಸ್ವಾರ್ಥಪರತ್ವವು ಬಾಧಕಾಭಾವವನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಸ್ವಾರ್ಥಪರತ್ವವು ಪ್ರತೀತಿಯಿಂದಲೇ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಈ ಶ್ರುತಿಬಲದಿಂದ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ತರ್ಕಕ್ಕೆ ವ್ಯಾಪ್ತಿಭಂಗಬಂದರೂ ಸಹದರ್ಶನಮಾತ್ರದಿಂದ ತರ್ಕ ಏಕೆ ಕೂಡಲಾರದೆಂದರೆ— ಈ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಅತಿಪ್ರಸಂಗವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಸಹದರ್ಶನಮಾತ್ರೇಣ ಶ್ರುತೀನಾಮಪಲಾಪಕಃ |

ಯಜ್ಞಾದೇರಸಿ ಪಾಪಸ್ಯ ಹೇತುತ್ವಂ ಹಿಂಸಯಾ ಯುತೇಃ || ೧೬೧ ||

ನಾನುಮಾತಿ ಕಥಂ ತತ್ರ ಯದ್ವಾಪಾಧಿನಿರಸಿದ್ಧತಾ |

ಅದ್ವೈತೇನ ಚಾನುಕ್ತಿಃ ಕಥಂ ನೋಪಾಧಿತಾಂ ವ್ರಜೇತ್ || ೧೬೨ ||

ಅದ್ವೈತಮಿತರತ್ನವಂ ಜೀನಾ ಏವ ತು ದ್ವೈತಿನಃ |

ತೇಷಾಂ ದ್ವೈತಪ್ರಹಾಣಾಯ ಶ್ರುತಿರೇಷಾ ಪ್ರವರ್ತತೇ || ೧೬೩ ||

ಇತಿ ಶ್ರುತಿರ್ಹಿ ಪರಮಾ ಶ್ರುತ್ಯಕ್ರಿಯಾದಿ ಕಾರಣಂ |

ಕಿಂ ಕಾರ್ಯಮನುಮಾನೇನ ಗಲಸ್ತನಸಮೇನ ಹಿ || ೧೬೪ ||

ಅ .| ಸಹದರ್ಶನಮಾತ್ರೇಣ = ಅಪಾದಕಕ್ಕಾಗಲೀ, ಸಾಧನಕ್ಕಾಗಲೀ, ಅಪಾದ್ಯದಿಂದಲಾಗಲೀ, ಸಾಧ್ಯದಿಂದಾಗಲೀ ಏಕತ್ರ ದರ್ಶನವಿದೆಯೋ ಅಪ್ಪನಾತ್ರದಿಂದ, ಶ್ರುತೀನಾಂ = ಈಶ್ವರನಿಗೆ ಅನಂದವನ್ನು ಪ್ರತಿಸಾದಿಸುವ ಶ್ರುತಿಗಳಿಗೆ, ಅಪಲಾಪಕಃ = ಸ್ವಾರ್ಥವನ್ನು ಬಿಡುವವನು, ಯಜ್ಞಾದೇರಸಿ = ಅಗ್ನಿ ಸೇವಿಯಾಯ ವೊದಲಾದುದಕ್ಕಾಗಿ, ಹಿಂಸಯಾ = ಹಿಂಸೆಯಿಂದ, ಯುತೇಃ = ಸಂಬಂಧವಿದ್ದುದರಿಂದ, ಪಾಪಸ್ಯ = ಪಾಪಗಳಿಗೆ, ಹೇತುತ್ವಂ = ಕಾರಣತ್ವವನ್ನು, ಕಥಂ = ಹೇಗೆ, ನಾನುಮಾತಿ = ಅನುಮೇಯಿಸುವುದಿಲ್ಲ. (ಅಂದರೆ ಸಹದರ್ಶನಮಾತ್ರದಿಂದ ಅನಂದ ಶ್ರುತ್ಯರ್ಥವನ್ನು ಅಪಲಾಪನಾಡುವುದಾದರೆ ಆಗ ಯಾವುದು ಹಿಂಸೆಯೋ ಅದು ಪಾಪಕ್ಕೆ ಕಾರಣವು ಎಂದು ಸಹದರ್ಶನದಿಂದ ಜ್ಯೋತಿಷ್ವೇದನಾದಿ ಶ್ರುತ್ಯರ್ಥಗಳನ್ನು ವಿಶೇಷವಿಲ್ಲವೆಂದು ಅಪಲಾಪನಾಡಬೇಕಾದೀತು.) (ಹಾಗಾದರೆ ವಿಶೇಷವಿಲ್ಲವೆನ್ನುವುದು ಅಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಹಿಂಸಾತ್ವಪಾಪಸಾಧನತ್ವಗಳಿಗೆ ವ್ಯಾಪ್ತಿಹೇಳಿದರೆ ನಿಷಿದ್ಧತ್ವರೂಪವಾದ ಉಪಾಧಿಯು ಇದೆ. ಸುಖಿತ್ವದ್ವೈತಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧ ಹೇಳಿದರೆ ಯಾವುದೊಂದು ಉಪಾಧಿಯೂ ಇಲ್ಲ. 'ಈಶ್ವರನಿಗೆ ತಥೇಷ್ಟತ್ವವು ಉಪಾಧಿಯು ಎನ್ನುವುದಾದರೂ ಈಗಲೂ ಸಿದ್ಧವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಎಂದಾಶಂಕಿಸುತ್ತಾರೆ.) ತತ್ರ = ಹಿಂಸಾತ್ವ ಪಾಪಸಾಧನತ್ವಗಳಲ್ಲಿ, ನಿಷಿದ್ಧತಾ ಉಪಾಧಿ = ನಿಷಿದ್ಧತ್ವರೂಪವಾದ ಉಪಾಧಿಯು, ಯದಿ ಅಸ್ತಿತ್ವಜ್ಯತೇ = ಉಂಟೆಂದು ಹೇಳಲ್ಪಡುವುದಾದರೆ, ಅದ್ವೈತೈನ ಚಾನುಕ್ತಿಃ = ಇಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ದ್ವೈತವಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದಿರುವಿಕೆಯು (ಅಂದರೆ ದ್ವೈತಿಯಾಗಿದ್ದಾನೆನ್ನುವ ಉಕ್ತಿಯು, ಕಥಂ = ಹೇಗೆ, ಉಪಾಧಿತಾಂ = ಉಪಾಧಿತ್ವವನ್ನು, ನ ವ್ರಜೇತ್ = ಹೊಂದಲಾರದು. (ದೇವದತ್ತಾದಿಗಳಿಗೆ ಶ್ರುತಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ದ್ವೈತೈಕ್ಯತೆಯು ಯಾವುದೆಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ) ಇತರತ್ನವಂ = ಜೀವರಿಂದ ವ್ಯತಿರಿಕ್ತವಾದುದೆಲ್ಲವೂ, ಅದ್ವೈತ = ದ್ವೈತವಿಲ್ಲದಿರುವುದು. ಜೀನಾ ಏವ ತು = ಜೀವರೇ, ದ್ವೈತಿನಃ = ದ್ವೈತವುಳ್ಳವರು. ತೇಷಾಂ = ಆ ಜೀವರ, ದ್ವೈತಪ್ರಹಾಣಾಯ = ದ್ವೈತವನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ, ಏಷಾ ಶ್ರುತಿಃ = ಈ ಶ್ರುತಿಯು, ಪ್ರವರ್ತತೇ = ದ್ವೈತವನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧನವಾದ ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನು ಪ್ರತಿಸಾದಿಸುತ್ತದೆ.

ಇತಿ=ಹೀಗೆ, ಪರಮಾಶ್ರುತಿರ್ಹಿ=ಪರಮಾಶ್ರುತಿಯಷ್ಟೆ. (ಹೀಗೆ ಅನುಮಾನಕ್ಕೆ ಅನುಗ್ರಾಹಕ ವಾದ ತರ್ಕವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿ ಈಗ 'ಈಶ್ವರೋ ನ ಸುಖೀ ನಿರ್ದುಃಖತ್ಯಾತ್ ಘಟವತ್= ಈಶ್ವರನು ಸುಖವುಳ್ಳವನಲ್ಲ, ದುಃಖಲೇಶರಹಿತನಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಘಟದಂತೆ ಎನ್ನುವ ಅನುಮಾನವನ್ನೂ ದೂಷಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಶ್ರುತ್ಯುಕ್ತಿಃ=ಶ್ರುತಿವಚನವು, ಯದಿ ಕಾರಣಂ=ಪ್ರಮಾಣಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದಾದರೆ, ಗಲಸ್ತನ ಸಮೇನ=ಅಜಾಗಲಸ್ತನಕ್ಕೆ ಸದೃಶವಾದ, ಅನುಮಾನೇನ=ಅನುಮಾನದಿಂದ, ಕಾರ್ಯಂ=ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು, ಕಿಂ ಹಿ=ಏನು ಇದೆ?

ತಾ || ಸ. ರ. ವಿ. ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯಾದಿಗಳಿಗೆ ಸಾಪೇಕ್ಷತ್ವದಲ್ಲಿ ಹಿಂಸಾತ್ವವು ಪ್ರಯೋಜಕವಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಶ್ರುತಿಯಿಂದ ನಿಸಿದ್ಧತ್ವವು. ಆದುದರಿಂದ ಶ್ರುತಿವಿಹಿತವಾದ ಹಿಂಸೆಯಿಂದಲೂ ಡಗೂದಿರುವುದರಿಂದ ಯಜ್ಞಾದಿಗಳಿಗೆ ಅಧರ್ಮತ್ವವಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಜೀವನಿಗೆ ದುಃಖತ್ವದಲ್ಲಿಯೂ ಸುಖತ್ವವು ಪ್ರಯೋಜಕವಲ್ಲ, ಮತ್ತೆ ಶ್ರುತಿಯಿಂದ ದುಃಖಿಯೆಂದು ಹೇಳದಿರುವಿಕೆಯು. ಆದುದರಿಂದ ಈಶ್ವರನಿಗೆ ದುಃಖತ್ವವಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಸಮಾಧಾನವು ಸಮೇನೇ. ಆದುದರಿಂದ ಶ್ರುತಿಯನ್ನೇ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳತಕ್ಕದ್ದು. ಅಜಾಗಲಸ್ತನಂತಿರುವ ಅನುಮಾನವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಕೂಡದು. || ೧೬೧ || ೧೬೨ || ೧೬೩ || ೧೬೪ ||

ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಈಶ್ವರನಿಗೆ ದುಃಖವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಸುಖಾಭಾವವು ಘಟಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಗೋ ಹಾಗೆಯೇ ಅನುಮೇಯಿಸುವುದಾದರೆ 'ವಿಮತಃ ಜಗತ್ಕರ್ತಾ ನ' ಇತ್ಯಾದ್ಯನುಮಾನಗಳಿಂದ ಈಶ್ವರಾದ್ಯಭಾವವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಆದುದರಿಂದ ಅನುಮಾನವನ್ನು ಆದರಿಸದೆ ಶ್ರುತಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದವುಕಾರ ಈಶ್ವರಾದಿ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ನಾ,ಯಸುಧಾ— ಹಾಗಾದರೆ ಶ್ರುತಿಯು ಪ್ರಮಾಣವೇ ಆದರೆ ಅನುಮಾನ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಪ್ರತೀತಾರ್ಥವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ದುಃಖಾಭಾವಪರವಾಗಿ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ ಅನುಮಾನಕ್ಕೆ ಶ್ರುತಿಬಾಧಕತ್ವವು ಎಲ್ಲಿಯೂ ತೋರದಿರುವುದರಿಂದ ಹೀಗೆ ಹೇಳಕೂಡದು. ಕೆಲವುಕಡೆ ಉಪಜೀವ್ಯತ್ವಾದಿಗಳಿಂದಲೇ ಬಾಧಕತ್ವವು ಉಪಜೀವ್ಯತ್ವಾದಿ ಬಾಧಕಪ್ರಯೋಜಕಗಳು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಬಾಧಕತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ಅತಿ ಪ್ರಸಂಗವು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ಅನುಮಾನೇನ ಯದ್ವರ್ಥಃ ಶ್ರುತಿದೃಷ್ಟೋಽಪ್ಯಪೋದ್ಯತೇ |

ಪೂರ್ವೋಕ್ತೇನ ಪ್ರಕಾರೇಣ ನೇಶ್ವರೋ ಧರ್ಮಏವ ಚ || ೧೬೫ ||

ಸ್ಯಾತ್ಪ್ರಕೃತಂ ಚ ತೇನಾತ್ರ ಶ್ರುತಿರೇವ ಪ್ರಮಾ ಭವೇತ್ |

ಈಶಸ್ಯಾನುಮಯಾ ಸಿದ್ಧೇಃ ಶ್ರುತಿರ್ಧರ್ಮಿಪ್ರಮಾ ಭವೇತ್ || ೧೬೬ ||

ತಯಾ ಸರ್ವಗುಣೈಃ ಪೂರ್ಣಃ ಈಶ ಉಕ್ತೋ (ಉಕ್ತ ಈಶೋ)

ಯತಸ್ತತಃ |

ಅನಾನಂದಾನುಮಾನಸ್ಯ ಧರ್ಮಿಗ್ರಾಹಿ ವಿರೋಧತಃ |

ನ ಪ್ರಮಾಣಂ ಭವೇತ್ಸ್ಯಾನಾನುಮಾತೋಪಯೋಗಿನೀ || ೧೬೭ ||

ಅ || ಅನುಮಾನೇನ = ಅನುಮಾನದಿಂದ, ಯದಿ=ಯಾವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಶ್ರುತಿ ದೃಷ್ಟೋಪಿ=ಶ್ರುತಿಸಿದ್ಧವಾದಾಗ್ಲೂ, ಅರ್ಥಃ = ಈಶ್ವರಾದಿರೂಪ ಅರ್ಥವು, ಅಪೋದ್ಯತೇ=ಬಾಧಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, (ಹಾಗಾದರೆ) ಪೂರ್ವೋಕ್ತೇನ ಪ್ರಕಾರೇಣ=ಶಾಸ್ತ್ರಯೋನಿ ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ

ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟ ಪ್ರಕಾರದಿಂದ, ಈಶ್ವರಃ = ಈಶ್ವರನು, ಧರ್ಮಶ್ಚ = ಧರ್ಮವೂ, ತತ್ಕಲಂ ಚ = ಯಜ್ಞಾದಿಗಳ ಫಲವೂ ಕೂಡ, ನೈವಸ್ಯಾತ್ = ಆಗದೇನೇ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು. (ಶ್ರುತಿಸಿದ್ಧ ನಾದ ಈಶ್ವರನನ್ನು ಅನುಮಾನ ಏರೋಧವಿಂದ ಬಿಡಬೇಕಾಗುವುದು.) (ಯಜ್ಞ ಕ್ರಿಯಾ ನಾದೃಷ್ಟ ಫಲಹೇತುಃ ಕ್ರಿಯಾತ್ವಾತ್ ನಿಷ್ಠೀವನಾದಿಕ್ರಿಯಾವತ್ = ಯಜ್ಞ ಕ್ರಿಯೆಯು ಅದೃಷ್ಟಫಲಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ವಲ್ಲ. ಕ್ರಿಯೆಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ ನಿಷ್ಠೀವನ (ಉಗುಳುವುದು) ಮೊದಲಾದ ಕ್ರಿಯೆಯಂತೆ. ಧರ್ಮೋ ವಾ ನ ಸುಖಸಾಧನಂ ಅದೃಷ್ಟತ್ವಾತ್ ಅಧರ್ಮವತ್ = ಧರ್ಮವು ಸುಖಸಾಧನವಲ್ಲ, ಅದೃಷ್ಟವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅಧರ್ಮದಂತೆ ಇದು ಮೊದಲಾದ ಅನುಮಾನವು ಕೂಡಬಹುದು) (ಅತಿಪ್ರಸಂಗಕ್ಕೆ ಏವರ್ಯಯಸರ್ವಸಾನನನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ) ತೇನ = (ಯಾವ ಕಾರಣ ದಿಂದ ಉಪಜೀವ್ಯತ್ವಾದಿ ರಹಿತವಾದ ಅನುಮಾನದಿಂದ ಆನಂದಶ್ರುತಿಗೆ ಬಾಧವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿ ದರೆ ಅನಿಷ್ಟವು ಬರುವುದೋ) ಆ ಕಾರಣದಿಂದ, ಶ್ರುತಿಃ = ಈ ಶ್ರುತಿಯು, ಅತ್ರೈವ = ಈಶ್ವರ ನಿಗೆ ಆನಂದವತ್ಸವಿಯದಲ್ಲಿಯೇ, ಪ್ರಮಾ = ಪ್ರಮಾಣವು ಭವೇತ್ = ಆಗುವುದು. (ಬೇರೆ ಪ್ರಕಾರ ಯೋಚಿಸಕೂಡದು.) ಈಶಸ್ಯ = ಶ್ರೀ ಹರಿಗೆ, ಅನುಮಯಾ = ಶ್ರುತಿವ್ಯತಿರಿಕ್ತಪ್ರಮಾಣ ದಿಂದ, ಸಿದ್ಧೀಃ = ಸಿದ್ಧಿಯಿರೋಣದರಿಂದ, ಶ್ರುತಿಃ = ಶ್ರುತಿಯು, ಧರ್ಮಪ್ರಮಾ = ಧರ್ಮಗ್ರಾಹಕ ಪ್ರಮಾಣವು, ಭವೇತ್ = ಆಗುವುದು. ತಯಾ = ಶ್ರುತಿಯಿಂದ, ಯತಃ = ಯಾವಕಾರಣದ್ದಿ ಲೆಯಿಂದ, ಈಶಃ = ಶ್ರೀ ಹರಿಯು, ಸರ್ವಗುಣೈಃ = ಎಲ್ಲಾ ಗುಣಗಳಿಂದ, ಪೂರ್ಣಃ = ಪರಿಪೂರ್ಣನೇ ಎಂದು, ಉಕ್ತಃ = ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದಾನೋ, ತತಃ = ಆದಕಾರಣ, ಅನಾನಂದಾನುಮಾನಸ್ಯ = ದುಃಖ ವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಅನುಮಾನಕ್ಕೆ, ಧರ್ಮಗ್ರಾಹಿವಿರೋಧತಃ = ಧರ್ಮಿಯಾದ ಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಡತಕ್ಕ ಶ್ರುತಿ ವಿರೋಧವಿದ್ದುದರಿಂದ, ಪ್ರಮಾಣಂ ನ ಭವೇತ್ = ಅನುಮಾನವು ಪ್ರಮಾಣವಾಗಲಾರದು ತಸ್ಮಾತ್ = ಆದುದರಿಂದ, ಅನುಮಾ = ಅನುಮಾನವು, ಅತ್ರ = ಈಶ್ವರವಿಷಯದಲ್ಲಿ, ಉಪಯೋಗಿನೀ = ಉಪಯುಕ್ತವಾದುದು, ನ = ಆಗಲಾರದು.

ತಾ || (1) ಪ್ರಮಾಣಾಂತರಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾದ ಧರ್ಮಿಯಲ್ಲಿ ಅನುಮಾನವು ಪ್ರವೃತ್ತ ವಾಗುತ್ತದೆ. ಬೇರೆ ಪ್ರಕಾರವಲ್ಲ. ಈಶ್ವರನು ಧರ್ಮಿಯು, ಇವನು ಅನುಮಾನದಿಂದ ಸಿದ್ಧಿ ಸು ವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾದಿಗಳಿಗೆ ಅವಿಷಯನೆಂದು ಪರಿಗೂ ಸಮ್ಮತವೇ. ಆದ ಕಾರಣ ಪರಿಶೇಷತಃ ಶ್ರುತಿಯೇ ಧರ್ಮಿಯಾದ ಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಡುವುದು ಎಂದು ಒಪ್ಪಲೇ ಬೇಕು. ತಥಾ ಚ ಈ ಅನುಮಾನದಿಂದ ಶ್ರುತಿಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಅನುಮತವಾಗಿದೆ. ಉಪಜೀವ್ಯವಾದ ಶ್ರುತಿಯು ಈಶ್ವರನು ಆನಂದವುಳ್ಳವನೆಂದು ಪ್ರತಿಸಾಧಿಸುತ್ತದೆ. ಆದ ಕಾರಣ ಶ್ರುತಿವಿರೋಧ ವಿದ್ದುದರಿಂದ ಅನುಮಾನವು ಅಪ್ರಮಾಣವೇ. ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಿರುದ್ಧವಾದ ಅಗ್ನಿಶೈತ್ಯಾನುಮಾನದಂತೆ. ಇದೇ ನ್ಯಾಯದಿಂದ ಈಶ್ವರನಿಗೆ ವಿಗ್ರಹರೂಪಿತ್ಯ ಮೊದಲಾದುದನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಡುವ ಅನು ಮಾನವೂ ಕೂಡ ಶ್ರುತಿವಿರುದ್ಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅಪ್ರಮಾಣವೇ. || ೧೬೫ || ೧೬೬ || ೧೬೭ ||

ಸ. ರ. ವಿ. ವೈಶೇಷಿಕಾದಿಗಳ ಮತದಲ್ಲಿ ಕಾಲಭೇದದಿಂದ ಕಾಲವು ಸರ್ವದಾ ಇದ್ದ ಪ್ರಯುಕ್ತವೂ ಈಶನಿಗೆ ನಿತ್ಯೇಚ್ಛೆಯು ಇದ್ದುದರಿಂದಲೂ ಜಗತ್ಸೃಷ್ಟಿ ಪ್ರಲಯಗಳ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೂ ಕೂಡಲಾರದು.

ನ್ಯಾಯಸುಧಾ— ವೈಶೇಷಿಕಾದಿಗಳ ಮತದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಅನುಪಪತ್ತಿಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾ 'ನಿತ್ಯಮೇವ ಚ ಭಾವಾತ್' ಎನ್ನುವ ಸೂತ್ರವನ್ನು ನ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ನಿತ್ಯೇಚ್ಛತ್ವತ್ವರೇಶಸ್ಯ ಪರಮಾಣುಸದಾತ್ವತಃ |

ಅದೃಷ್ಟಕಾಲಯೋಚ್ಚೈವ ಭಾವಾತ್ಮಾರ್ಯಂ ಸದಾ ಭವೇತ್ || ೧೬೮ ||

ಅ | ಪರೇಶಸ್ಯ = ಶ್ರೀ ಹರಿಗೆ, ನಿತ್ಯೇಚ್ಛತ್ವತ್ = ಸದಾತನವಾದ ಇಚ್ಛೆಯಿದ್ದುದರಿಂದ, ಪರಮಾಣು ಸದಾತ್ವತಃ = ಪರಮಾಣುವಿಗೆ ಸದಾತನತ್ವವಿದ್ದುದರಿಂದ, ಅದೃಷ್ಟಕಾಲಯೋಃ = ಅದೃಷ್ಟ ಕಾಲಗಳಿಗೆ, ಭಾವಾತ್ = ಪ್ರಲಯಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಇರೋಣ ಇವುದರಿಂದ, ಕಾರ್ಯಂ = ಕಾರ್ಯವು, ಸದೈವ = ಯಾವಾಗಲೂ, ಭವೇತ್ = ಆಗುವುದು.

ತಾ || ನ್ಯಾಯಸುಧಾ — (1) ವೈಶೇಷಿಕಾದಿಗಳು ಕಾಲನಿಶೇಷದಲ್ಲಿ ದ್ವೈತಾಧಾರದ ಪ್ರಕ್ರಮದಿಂದ ಮಹಾಭೂತಸೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆಮೆ ವೈಶೇಷಿಕಾದಿಗಳ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಆಲೋಚಿಸುವಾಗ ಕೂಡಲಾರದು. ಆದರೆ ಅವರ ವಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯವು ಯಾವಾಗಲೂ ಆಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಯಾವಾಗ ಇಚ್ಛಿಸಲ್ಪಡುವುದೋ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲೂ ಆಗುವುದು. ಕಾರ್ಯೋತ್ತತಿಯ ಕಾಲನಿಯಮತ್ರ ಕಾರಣಾನುಗ್ಮೀನಿಮಿತ್ತಕವಾದುದು. ಅದಿಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಸಮವಾಯಿಕಾರಣಭೂತಗಳಾದ ಪರಮಾಣುಗಳು ಯಾವಾಗಲೂ ಇರುತ್ತವೆ ನಿಮಿತ್ತಕಾರಣವಾದ ಈಶ್ವರೇಚ್ಛೆಯೂ ನಿತ್ಯವೇ ಕಾಲವೂ ಬಿಕ್ಕೂಟ ನಿತ್ಯವೇ. ಯದೃಷಿ ಅದೃಷ್ಟವು (ಧರ್ಮ ಅಧರ್ಮಗಳು) ನಿತ್ಯವಲ್ಲ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಪ್ರಲಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದ ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಅಂತೂ ಇವುಗಳು ಯಾವಾಗಲೂ ಪ್ರಲಯಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಇದ್ದು ರಿಂದ ಯಾವಾಗಲೂ ಕಾರ್ಯವು ಆಗಬೇಕಾಗುವುದು ವಸ್ತುತತ್ವ ವೈಶೇಷಿಕಾದಿಗಳ ಮತ ದಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ದ್ವೈತಾಧಾರದ ಪ್ರಕ್ರಮವು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ ಏನಾಶಕಾರಣವಾದ ಈಶ್ವರೇಚ್ಛಾದಿಗಳು ಯಾವಾಗಲೂ ಇದ್ದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಸತ್ತ ನಿವೃತ್ತಿಗಳಾಗಿವೆ. || ೧೬೮ ||

ಕಾಲಮಾತ್ರವು ಸೃಷ್ಟಿಗಾಗಲೀ, ಸಂಹಾರಕ್ಕಾಗಲೀ ಕಾರಣವೆಂದಾಗಿದ್ದರೆ ಹೀಗೆ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಅಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಕಾಲನಿಶೇಷವೇ. ಅದುದರಿಂದ ಕಾಲನಿಶೇಷಭಾವಾಭಾವಗಳಿಂದ ಸೃಷ್ಟಿ ಸಂಹಾರನಿಯಮವು ಕೂಡುತ್ತದೆ. ತಥಾ ಚ ಇಚ್ಛಾಮಾತ್ರವು ಸೃಷ್ಟ್ಯಾದಿಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಇಚ್ಛಾನಿಶೇಷವೇ. ಅದುದರಿಂದ ಇಚ್ಛಾನಿಶೇಷ ಸದ್ಭಾವ-ಅಸದ್ಭಾವಪ್ರಯುಕ್ತವಾಗಿ ಸೃಷ್ಟ್ಯಾದಿವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಆಗುವುದು ಎಂದರೆ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಏಕೆಂದರೆ — ಕಾಲದೇಶಾದಿಗಳಿಗೆ (೧) ಔಪಾಧಿಕಭೇದವೋ (೨) ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾದುದೋ, ೧ನೇನ್ನು ಕೂಡಲಾರದು. ಔಪಾಧಿಕಭೇದವು ನಿರಸ್ತವಾಗಿದೆ. ೨ನೇ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ (ಸ್ವಾಭಾವಿಕವೆಂದು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡರೆ) ಅಪಸಿದ್ಧಾಂತವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. —

ಮೂ || ನ ಹಿ ಕಾಲವಿಭೇದೋಽಸ್ತಿ ತತ್ರಕ್ಷೇಪಸ್ತುತೇ ಹರೇಃ |

ವಿಶೇಷಕಾಲನಿಮೈತತ್ಸೃಷ್ಟ್ಯಾದೀಚ್ಛಾ ಸದಾತನಾ || ೧೬೯ ||

ಅ || ತತ್ರಕ್ಷೇಪ = ವೈಶೇಷಿಕಾದಿಗಳ ಮತದಲ್ಲಿ, ಕಾಲವಿಭೇದಃ = ಕಾಲ ಈಶ್ವರೇಚ್ಛೆಗಳಿಗೆ ಭೇದವು, ನಾಸ್ತಿ = ಇಲ್ಲ. ಹಿ = ಆಕಾಶ ಕಾಲದಿಶಾನೇಕೈಕತ್ವತ್ = ಎಂದು ಅವರ ವಾಕ್ಯವು ಪ್ರಸಿದ್ಧವು. (ಹಾಗಾದರೆ ಈ ದೋಷವು ನಿಮಗೂ ಸಮಾನವೇ ಹೇಗೆಂದರೆ ಮಹದಾ ದ್ವೈತಾಧಾರಕಾರಣವಾದ ಪ್ರಕೃತಿಯು ನಿತ್ಯವೇ. ನಿಮಿತ್ತಕಾರಣವಾದ ಈಶ್ವರೇಚ್ಛೆಯೂ ಕಾಲಾದಿಗಳೂ ನಿತ್ಯವೇ. ಅನೇ ಪ್ರಲಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣವು. ಅದುದರಿಂದ ಸೃಷ್ಟಿಪ್ರಲಯ

ಸಮಯನಿಯನುವು ನಿಮಗೂ ದುರ್ಘಟನೇ ಎಂದರೆ—) ಯದ್ಯಪಿ ಅಸ್ಮತ್ಪ್ರತೇ=ನಮ್ಮ ಮತದಲ್ಲಿ ಹರೇಃ=ಶ್ರೀ ಪರಮಾತ್ಮನ, ಇಚ್ಛಾ=ಇಚ್ಛೆಯು, ಪ್ರಕೃತ್ಯಾದಿಗಳೂ, ಸದಾತನಾ=ನಿತ್ಯಗಳು. (ಆದಾಗ್ಯೂ) ಏಕೇಶಕಾಲವನ=ಏಕೇಶಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ. ಏತತ್ಸೃಷ್ಟ್ಯಾದಿ=ಈ ಮಹದಾದಿಗಳ ಸೃಷ್ಟಿಪ್ರಲಯಾದಿಗಳು, ಆಗುತ್ತವೆ.

ತಾ || ನಾವು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿಯೇ ಭೇದವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತೇವೆ. ತಥಾಚ ಕಾಲವಿರೋಧವೇ ಸೃಷ್ಟಿಸಂಹಾರಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಬೇರೆ ಕಾರಣಗಳಿದ್ದರೂ ಕಾಲವಿರೋಧ ನತ್ರ ಅಸತ್ಯಗಳಿಂದ ಸೃಷ್ಟ್ಯಾದಿ ಸಮಯನಿಯನುವು ಯುಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ || ೧೬೯ ||

ನಿಮಿತ್ತಕಾರಣವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ವಿಶೇಷಾಶ್ಚೈವ ಕಾಲಸ್ಯ ಹರೇರಿಚ್ಛಾವಶಾಃ ಸದಾ || ೧೭೦ ||

ಸರ್ವೇನಿಮೇಷಾ ಇತಿ ಹಿ ಶ್ರುತಿರೇವಾಹ ಸಾದರಂ |

ಉದೀರಯತಿ ಕಾಲಾಖ್ಯಾಂ (ಖ್ಯ) ಶಕ್ತಿಮಿತ್ಯಸ್ಯ ವಾಗಪಿ |

ಕಾಲಸ್ಯ ಕಾಲಗತ್ವೇನ ನ ವಿರೋಧೋಽಪಿ ಕಲ್ಪನ || ೧೭೧ ||

ಅ|| (ಮಹದಾದಿಗಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಕಾಲಸ್ಯ ವಿಶೇಷಾರ್ಥ=ಕ್ಷಣ ಲವ ಮೊದಲಾದ ಕಾಲವಿರೋಧಗಳೂ ಕೂಡ, ಸದಾ=ಯಾವಾಗಲೂ, (ನಿರಂತರವಾದುದರಿಂದ) ಹರೇ ರೇವ=ಶ್ರೀ ಪರಮಾತ್ಮನದ್ದೇ, ಇಚ್ಛಾವಶಾಃ=ಇಚ್ಛಾದೀನಗಳು. (ಹಾಗಾದರೆ ಕಾಲವಿರೋಧಗಳಿಗೆ ಪರಮೇಶ್ವರನಿಂದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಯಾವ ಪ್ರಸಂಗವಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ ಎಂದರೆ) ಸರ್ವೇನಿಮೇಷಾ ಇತಿ ಶ್ರುತಿರೇವ= 'ಸರ್ವೇನಿಮೇಷಾ ಜಜ್ಞಿರೇ ವಿದ್ಯತಃ ಪುರುಷಾದಧಿ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯೇ, ಸಾದರಂ=ಅದರಪೂರ್ವಕವಾಗಿ, ಆಹ ಏ=ಕಾಲವಿರೋಧಗಳಿಗೆ ಈಶ್ವರನಿಂದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತದಷ್ಟೆ. (ಹಾಗಾದರೆ ನಿಮೇಷಾದಿಗಳು ಕಣ್ಣಿಗೆ ರೆವೆಗಳ ಸಂಯೋಗಾದಿಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತವೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಕಾಲವನ್ನು ಹೇಳತಕ್ಕವುಗಳಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಈ ಶ್ರುತಿಯು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಲಕ್ಕೆನೇ ಈಶ್ವರನಿಂದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನೂ ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಥವಲ್ಲ. ಎಂದರೆ ಈ ಏನಯದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ಸ್ಮೃತಿಯನ್ನೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ಕಾಲಾಖ್ಯಾಂ=ಕಾಲಾತ್ಮಕವಾದ ಕಾಲಾಖ್ಯಾವಾದ, ಶಕ್ತಿಂ=ಸಹಕಾರಿಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ, ಉದೀರಯತಿ=ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತಾನೆ. ಇತ್ಯಸ್ಯ='ಸೋಂತಃ ಶರೀರೇರ್ನಿರ್ವಹಿತಸೂಕ್ಷ್ಮಃ ಕಾಲಾತ್ಮಿಕಾಂ ಶಕ್ತಿಮುದೀರಯಾನ್' ಎನ್ನುವ ಈಶ್ವರನ, ವಾಗಪಿ=ವಚನವೂ ಕೂಡ, ಕಾಲಸ್ಯ=ಕಾಲಕ್ಕೆ, ಅಹ=ಈಶ್ವರನಿಂದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತದೆ. (ಕಾಲವು ಜನಿಸುತ್ತಾದ ಎಲ್ಲಾ ವಸ್ತುಗಳಿಗೆ ನಿಮಿತ್ತವು. ಕಾಲದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಲಾಂತರವಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಹೇಗೆ ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು? ಪೂರ್ವಕಾಲವು ಪರಕಾಲಕ್ಕೆ ನಿಮಿತ್ತವು ಎಂದರೆ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. 'ಇದಾನೀಂ ಜಾತಃ ತದಾನೀಂ ಜಾತಃ' ಎಂದು ಅಧಿಕರಣವಾಗಿ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಕಾರಣತ್ವವು ನಿಶ್ಚಿತವಾಗುವುದು. ಅಧಿಕರಣವು ಕಾರ್ಯೋತ್ಪತ್ತಿ ಸಮಾನಕಾಲೀನವೆಂದು 'ಗೇಹೇ ಜಾತಃ | ಗೋಷ್ಟೇ ಜಾತಃ' ಇತ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿದೆ. ಎಂದರೆ) ಕಾಲಸ್ಯ=ಕಾಲಕ್ಕೆ, ಕಾಲಗತ್ವೇನ=ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇರೋಣ ಇದ್ದುದರಿಂದ, ಕಲ್ಪನ=ಯಾವುದೊಂದೂ, ವಿರೋಧೋಽಪಿ=ವಿರೋಧವೂ ಕೂಡ, ನ=ಇಲ್ಲ. (ಎಂದರೆ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನೂ ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ಸಾಧಕಮಾತ್ರವಿರುವುದಿಲ್ಲ ಯಾವ ವಿರೋಧವೂ ಇಲ್ಲ)

తా || స. ర. వి. ఉత్తరన ఇత్యవశదేదిన్ద్రే స్థితి సృష్ట్యాదిగళన్న హేంద్రిసి
కేదతక్త కాలవిలేనగళో ఉత్తరాధిన్ద్రే. 'సర్వే నిమోషా జజ్ఞిరే, విద్యుతః
పురుషాదధి' జేన్ద్రాగి ప్రకాశసికేంద్రిరున శ్రీ ద్రియింద కాలభేదగళో హుట్టదన్దు.
'కలా మహుతాః కాన్సాశ్చాహేంద్రాత్తాత్త సర్వతః | అంతః తరీరేసిక
భూతసూక్ష్మః కాలాత్తికాం తక్తి ముదీరయానః | లునాస తస్మిన్ సలిలే |'
ఎన్దున భాగవతదిందలూ కాలాదిగళో శ్రీ ద్రియిందలే సృష్టిసల్పట్టన్దు ఎందుక్త
నాయిత. || ౧౬౧ ||

హిగే తన్దు మతదల్లి కాలవిలేన భానాభానన్దుయక్తనాద సృష్ట్యాదిగళ సమయ
నియమేందు సమర్థితవాగిదే. ప్రకారాంతరదింద సృష్ట్యాదిగళ సమయనియమనను
సమర్థితుక్తారే —

మూ || అసంఖ్యాతవిలేశత్వాచిత్తాయా అపి సర్వదా || ౧౬౨ ||

ఉలేదేదేతత్త కాలత్త స్వగతా ఏవ సర్వదా |

ఉతాధిన్ద్రే తా నిత్యం తదాధాన్ద్రే తా తద్గతా || ౧౬౩ ||

ఇతి శ్రుతిరసి స్రాద కాలే స్తోద్దిష్ట ఏవ తు |

తత్కాలసృష్టిమేనాతేనా నాంభ్యతీతః సద్యేవ హి |

స్వాత్మలః స తద్యేనేతి కాలస్య స్వగతత్వతః || ౧౬౪ ||

అ || సర్వదా (విద్యుతానానాయా) అపి = ఎన్దు హేంద్రిగూ ఇరతక్కుదాగ్నో,
ఇత్తాయాః = ఉత్తరేచ్ఛేగే. (రక్తప్రక్తిరూపవాగిరతక్కు సిన్సక్తాత్మమోదలూద అసంఖ్యాత
విలేనగళో ఇద్దుదరింద.) (ఆ ఇత్తావిలేన వృత్తి, అవృత్తిప్రయుక్తవాగి సృష్ట్యాది
గళ సమయ నియమగళో యక్తవాగుత్తవే.) ('కాలస్య కాలగత్వేన' ఎందు హే
ల్పట్టదే. అదరల్లి కాలన్దు తన్దుల్లిరున్దుదో కాలాంతరదల్లిరున్దుదో, ౧నేద్దు కూడ
లారదు. తనగే తన్దు హేగలిన ఆరోదణన్దు హేగే ఏరుద్దవో దాగేయో కాలక్త స్వగ
తత్వన్దు ఏరుద్దన్దు. అనేద్దు కూడలారదు. కాలాంతరవే ఇల్ల కాలాంతరవిద్దరే
కాలాంతరద సృష్టియు వృద్ధన్దు. అదూ హుట్టన ఏవయన్దు కాలాంతరవన్దు
అంగీకరిసజేకాగున్దు. ఆదుదరింద పిందే హేళిద్దున్దు వృనాగపూర్వకవాగి
ఎవరితుక్తారే) ఉతః = శ్రీ ద్రియ, దేరత్త = అన్యాక్తకారవూ, కాలత్త = కాలవూ
కూడ, సర్వదా = యానాగలూ, స్వగతా ఏవ = తన్దుల్లియో ఇరతక్కున్దుగళ. త =
దేతకాలగళ, నిత్యం = యానాగలూ, ఉతాధిన్ద్రే = శ్రీ ద్రియ ఆధిన్ద్రేగళ,
తదాధాన్ద్రే = శ్రీ ద్రియో ఆధానవాగి లుట్టన్దుగళ, తద తా జ = శ్రీ ద్రియల్లియో
ఇరతక్కున్దుగళ. (ఈ మూరు ఏలేనగళోద దేరకాలగళ నత్తప్రతితి వృన్దుత్తి
గళో పరమేత్తరన అధిన్ద్రేగళోద హేళిల్పట్టదే.) ఇతి = హిగే, శ్రుతిరసి =
శ్రుతియు, సాక్షియు కూడ, (యాన కారణదేలియంద, కాలక్త స్వగతత్వవన్దు
హేళిత్తదో. సాక్షియిందలూ సిద్ధవాగిదేయో, ఆదుదరింద) కాలస్య = కాలక్త, స్వగత
త్వతః = తన్దుల్లి ఇరోదణ ఇద్దుదరింద (కాలన్దు తన్దుల్లి ఇద్దుదరింద,) సః కాలః = ఆ
కాలన్దు, తద్యేనాత్ = ఇరుత్తదే. ఇతి = ఈ ప్రకార, ఉతః = శ్రీ ద్రియ, సద్యేవ =

ಯಾವಾಗಲೂ ಸ್ವೋದ್ವಿಷ್ಟೇ ಏವ ಕಾಲೇ ತು=ತನಗೆ ಉದ್ವಿಷ್ಟವೇ (ಇಷ್ಟವೇ) ಆದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ
ತತ್ಕಾಲಸೃಷ್ಟಿಮೇವ=ಆವಾಸ ಕಾಲಸೃಷ್ಟಿಯನ್ನೇ, ವಾಂಛಿತ=ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತಾನೆ, ಹಿ=ಪ್ರಸಿದ್ಧವು.

ತಾ || (1) ಕಾಲಾತಿರಿಕ್ತಕಾರ್ಯಗಳಿಗೇನೇ ಕಾಲವು ಅಧಿಕರಣವಾಗಿ ಕಾರಣವಾಗು
ತ್ತದೆ. ಕಾಲಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲ. ಕೇವಲವಾಗಿ ನಾಳೆ ಘಟನನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಮಾಡತಕ್ಕವನಾಗುತ್ತೇನೆ
ಎಂಬುವ ಇಚ್ಛೆಯಂತೆ ಈಶ್ವರನು ಕಾಲದ ಸೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅಲ್ಲಿ ಅಧಿಕರಣವಾಗಿ
ಉದ್ದೇಶ್ಯವಾದ ಕಾಲವು ಸೃಜ್ಯಕಾಲವೇ. ಬೇರೆಯಲ್ಲ. ಆಧಾರಾರ್ಥೇಯಭಾವವು ಒಂದಕ್ಕೇನೇ
ಶ್ರುತ್ಯಾದಿಸಿದ್ಧವಾಗುವುದರಿಂದ ಕೂಡುತ್ತದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಕಾಲೋತ್ಪತ್ತಿವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಯಾವ
ಅನುಪಪತ್ತಿಯೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. || ೧೭೨ || ೧೭೩ || ೧೭೪ ||

ಯಾವಾಗ ಈಶ್ವರೇಚ್ಛೆಯು ಸಿಸೃಕ್ಷಾ (ಸೃಷ್ಟಿಮಾಡಲಿಚ್ಛಾ) ಕಾರವಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗು
ತ್ತದೋ ಆಗ ಮಹಾದಾದಿಗಳ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾವಾಗ ಸಂಜೀರ್ಣಾ (ಸಂಹಾರ
ಮಾಡಲಿಚ್ಛಾ) ರೂಪವಾದ ಈಶ್ವರೇಚ್ಛೆಯು ಉಂಟಾಗುತ್ತದೋ ಆಗ ಸಂಹಾರವಾಗುತ್ತದೆ
ಎಂದು ಯಾವುದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟದೋ, ಅದರಲ್ಲಿ ಈ ವೈಚಿತ್ರ್ಯಕ್ಕೆ ಏನು ಕಾರಣವೆಂದುಹೇಳಬೇಕು.
ಕಾಲವಿಶೇಷವು ನಿಮಿತ್ತವೆನ್ನುವುದು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ. ಕಾಲವಿಶೇಷವೂ ಈಶ್ವರೇಚ್ಛಾಧೀನವಾಗಿದೆ.
ಪುರುಷಾರ್ಥಾಧೀನವೂ ಅಲ್ಲ. ವರತಂತ್ರವಾಗಬೇಕಾದೀತು ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ—

ಮೂ || ಸ್ವಭಾವಾದೇವ ಹೀಚ್ಛೈಷಾ ದೇವಸ್ಯೈಷ ಇತಿ ಶ್ರುತೇಃ || ೧೭೫ ||

ಸ್ವಭಾವೋಽಸಿ ಪರೇಶೇಚ್ಛಾವಶ ಇತ್ಯಾದಿತಃ ಪುರಾ |

ನಿತ್ಯಾ ಅನಿತ್ಯಾಶ್ಚ ತತಸ್ತದಧೀನಾ ಇತಿ ಶ್ರುತಿಃ || ೧೭೬ ||

ಅ || ಸ್ವಭಾವಾದೇವ=ಸ್ವಭಾವದಿಂದಲೇ, ಏಷಾ=ನಿಚಿತ್ರವಾದ, ಇಚ್ಛಾ=ಇಚ್ಛೆಯು,
ಹಿ = ಅನುದಿಂದ ಕಾಲವಿಶೇಷಗಳಿಗೆ ಈಶ್ವರಾಧೀನತ್ವವಿದ್ದರೆ ಅನ್ಯೋನ್ಯಾತ್ರಯದೋಷವು
ಬರಬೇಕಾಗುವುದೆನ್ನುವುದು ಇಲ್ಲಿ, ಎಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧವು. ಸ್ವಭಾವವೆನ್ನುವುದು ಯಾವುದರಿಂದ
ಎಂದರೆ— ದೇವಸ್ಯೈಷಾ ಇತಿ ಶ್ರುತೇಃ=‘ದೇವಸ್ಯೈಷಾ ಸ್ವಭಾವೋಽಯ ರೂಪಕವಾನುಸ್ಯ
ಕಾಸ್ತ್ಯಹಾ’ ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯದ್ದರಿಂದ, (ಸ್ವಭಾವವೆನ್ನುವುದು ಅವಗತವಾಗುತ್ತದೆ.)
(ಹಾಗಾದರೆ ಕಾಲಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ವೈಚಿತ್ರ್ಯವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನವು?
ಎಕೆಂದರೆ.— ಕಾರಣಗಳಿಗೂ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೂ ಸ್ವಭಾವದಿವಶೇ ಸಮಯನಿಯಮವು ಕೂಡ
ಬಹುದು. ಕೊನೆಗಾರೂ ಸ್ವಭಾವವಾದವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕು. ಅದಕ್ಕಿಂತ ಆದಿಯಲ್ಲಿಯೇ
ಸ್ವಭಾವವಾದವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದು ಶ್ರೇಷ್ಠವು, ಎಂದರೆ) ಸ್ವಭಾವೋಽಸಿ=ಸ್ವಭಾವವೂ
ಕೂಡ, ಪರೇಶೇಚ್ಛಾವಶಃ=ಶ್ರೀ ಹರಿಯ ಇಚ್ಛಾಧೀನವಾದುದು. ಇತಿ=ಹೀಗೆ, ಪುರಾ=‘ಚೇತ
ನಾನಾಂ ವಿಶೇಷೋ ಯಃ’ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿ, ಉದಿತಃ=ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ತತಃ=ಆದಕಾರಂ ಸರ್ವ
ಸ್ವಭಾವವೂ ಅವನ ಅಧೀನವಾಗಿರುವುದರಿಂದ: ನಿತ್ಯಾಃ=ನಿತ್ಯಗಳು, ಅನಿತ್ಯಾಶ್ಚ=ಅನಿತ್ಯಗಳೂ
ಕೂಡ, ತದಧೀನಾಃ=ಶ್ರೀ ಹರಿಯ ಆಧೀನಗಳು, ಇತಿ=ಎನ್ನುವ, ಶ್ರುತಿಃ=ಶ್ರುತಿಯು. ಸರ್ವ
ವಸ್ತುಗಳಿಗೂ ಈಶ್ವರಾಧೀನತ್ವವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತದೆ.)

ತಾ || ಸ. ರ. ವಿ.— (1) ಅನಿಚಿತ್ರವಾದ ಈಶ್ವರೇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಸೃಷ್ಟ್ಯಾದಿ ವಿಚಿತ
ಕಾರ್ಯವು ಹೇಗೆ ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಡದು ಈಶ್ವರೇಚ್ಛೆಗೆ ಅನಂತ ವಿಶೇಷಗಳು ಇದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ

ಕಾಲದಂತೆ ಈಶದೇಶಗಳೂ ಕೂಡ ಸ್ವನಿರ್ವಾಹಕಗಳು. ಈಶನು ಸ್ವತಂತ್ರನು, ದೇಶವು ಸರ್ವ ಗತವು ಎಂದು ವ್ಯವಹಾರವಿದೆ. ದೇಶಕಾಲಗಳು ಸ್ವನಿರ್ವಾಹಕಗಳಾದಾಗ್ಯೂ ಈಶನು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿಯೇ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಭೇದವಿದ್ದುದರಿಂದ ಹಾಗೆಯೇ ಸೃಷ್ಟಿ ಸುತ್ತುತ್ತಾನೆ. ಹೀಗೆಯೇ ಸ್ವೋಧಿಸ್ವವಾದ ಕಾಲವಿಶೇಷದಲ್ಲಿಯೇ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗಲಿ, ಸಂಹಾರವಾಗಲಿ, ಎಂದೂ ಇಚ್ಛೆ ಸುತ್ತುತ್ತಾನೆ.

ನ. ಚ. ವಿ— ಸೃಷ್ಟಿ ಸ್ಥಿತಿ ಕ್ಷಯ ಯತಿ ಪ್ರಕಾಶಾವೃತ್ತಿಬಂಧನಂ | ಸರ್ವ ಕ್ಷುಣ್ಣಾಣಾಮೇವೈತಃ ಕುರ್ಯಾತ್ಸೃಷ್ಟಿಕರೋಕ್ಷಣಂ | ೧೧೯ ಸ್ಥಿತಿ ಯತಿಚೋದಿ ನಿತ್ಯಾನಂದರೂಪೋಽಪರೇ | ತೇಷಾಂ ಶುದ್ಧ ಸರ್ವಾ ಸಾ ಮೇಕವಿವ ಸರೋದರಃ || ಎನ್ನುವ ಪರಮಶ್ರುತಿಯಲ್ಲಿ ಸೃಷ್ಟ್ಯಾದಿ ನಿಖಿಲಕರ್ತನು ಶ್ರೀ ಹರಿಯೇ ಎಂದು ಸಮರ್ಥಿತ ವಾಗಿದೆ || ೧೭೫ || ೧೭೬ ||

ಪರಮಾಣು ನಿತ್ಯತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಪರಮಾಣ್ವಾರಂಭವಾದವನ್ನು ದೂಷಿಸಿ ಈಗ ಪರಮಾಣುವಿಗೆ ನಿತ್ಯತ್ವವೇ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ —

“ ಓಂ ರೂಪಾದಿಮತ್ಸೃಷ್ಟೌ ವಿಸರ್ಯಯೋದರ್ಶನಾತ್ ಓಂ ”

|| ಸೂ. || ೧೫ ||

ಸಾರ್ಥವಾದಿ ಪರಮಾಣುಗಳಿಗೆ ರೂಪರೂಪಿಗಳು ಇದ್ದವ್ರಯುಕ್ತ ಅನಿತ್ಯತ್ವವು ಬರುತ್ತದೆ ಯಾವುದು ರೂಪಾದಿಗಳುಳ್ಳದ್ದೋ ಅದು ಅನಿತ್ಯವು ಎಂದು ಘಟಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ದೃಷ್ಟವಾಗಿದೆ.

ರೂಪಾದಿಗಳು ಇದ್ದರೂ ಕೂಡ ನಿತ್ಯತ್ವವು ಇರಲಿ. ಅಥವಾ ಅನಿತ್ಯತ್ವವಿರಲಿ. ಬಾಧಕ ವೇನೆಂದರೆ —

“ ಓಂ ಉಭಯಥಾ ಚ ದೋಷಾತ್ ಓಂ ” ಸೂ. || ೧೬ || ಅಧಿ. || ೬ ||

ಎರಡುವ್ರಕಾರ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡರೂ ದೋಷವಿದೆ. ನಿತ್ಯತ್ವವಿಟ್ಟುಕೊಂಡರೆ ಪರಮಾಣು ವಿನಂತ ಸರ್ವವೂ ನಿತ್ಯವಾಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಅನಿತ್ಯತ್ವವಿಟ್ಟುಕೊಂಡರೆ ಪರಮಾಣುತ್ವಾದಕವೇ ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಪರಮಾಣುವೇ ಇಲ್ಲವೆಂದಾಗಬೇಕಾಗುವುದು.

ಪರಮಾಣ್ವಾರಂಭವಾದವು ಅಪ್ರಮಾಣಿಕವೂ ಆಗಿದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ —

“ಓಂ ಅಪರಿಗ್ರಹಾಚ್ಛಾತ್ಯಂತಮನಸೇಕ್ಷಾ ಓಂ” ಸೂ. || ೧೭ || ಅಧಿ. || ೬ ||

ಪರಮಾಣ್ವಾರಂಭವಾದವು ಶ್ರುತ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ಸ್ವೀಕರಿಸಲ್ಪಡದೆ ಇರುವುದರಿಂದಲೂ, ಶ್ರುತ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದಲೂ, ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ದೋಷಗಳಿಂದ ದುಷ್ಕವಾಗಿರುವುದರಿಂದಲೂ ಅತ್ಯಂತವಾಗಿ ಅನಾದರಣೀಯವೇ ಆಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಉಪೇಕ್ಷಣೀಯವು.

ವೈಶೇಷಿಕಾದಿಗಳ ಮತದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಅನುಪಮತಿಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾ ‘ರೂಪಾದಿಮತ್ಸೃಷ್ಟೌ ವಿಸರ್ಯಯೋದರ್ಶನಾತ್’ ‘ಓಂ ಉಭಯಥಾ ಚ ದೋಷಾತ್’ ಎನ್ನುವ ಎರಡು ಸೂತ್ರ ಗಳನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತಾರೆ —

ಮೂ || ರೂಪಸ್ವರ್ಶಾದಿಹೇತುಭ್ಯಃ ಪರಮಾಣೋರನಿತ್ಯತಾ |

ಅನುಮೇಯಾ ಶ್ರುತೀನಾಂ ಚ ವಿರುದ್ಧತ್ವಾನ್ನ ತನ್ನತಂ |

ಉಪಾದೇಯಮತಶ್ಚಾಯಮನಿರುದ್ಧಃ ಸಮನ್ವಯಃ || ೧೭೭ ||

ಅ || ರೂಪಸ್ವರ್ತಾದಿಹೇತುಭ್ಯಃ = ರೂಪಸ್ವರ್ತಮೊದಲಾದ ಹೇತುಗಳಿಂದ, ಪರಮಾಣೋಃ = ಪರಮಾಣುವಿಗೆ. ಅನಿತ್ಯತಾ = ಅನಿತ್ಯತ್ವವು, ಅನುಮೇಯಾ = ಅನುಮೇಯಿಸತಕ್ಕದು. ('ಅಪರಿಗ್ರಹಾಚ್ಛಾತ್ಯಂತಮಸಪೇಕ್ಷಾ' ಎನ್ನುವ ಸೂತ್ರವನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.) ಪರಮಾಣ್ವಾರಂಭವಾದಕ್ಕೆ, ಶ್ರುತೀನಾಂ ಚ = 'ಆತ್ಮನ ಆಕಾಶಃ ಸಂಭೂತಃ' ಇದುವೊದಲಾದ ಶ್ರುತಿಗಳ, ನಿರುದ್ಧತ್ವಾತ್ = ವಿರೋಧವಿದ್ದುದರಿಂದ, ತನ್ಮತಂ = ವೈಶೇಷಿಕಾದಿಗಳ ಮತವು, ನ ಉಪಾದೇಯಂ = ಸ್ವೀಕರಿಸಕೂಡದು. ಅತಶ್ಚ = ವೈಶೇಷಿಕಾದಿಗಳ ಮತವು ಅನುಪಾದೇಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಅಯಂ = ಸಕಲಗುಣಸೂರ್ಯ ಪಂಚಭೂವಿಷಯಕವಾದ, ಸಮಸ್ತಯಃ = ಸಮಸ್ತಯವು, (ರಕ್ತಿತಾಪ್ತಯೋಲಕ್ಷಣಾನ್ಯತರಸಂಬಂಧವು) ಅವಿರುದ್ಧಃ = ವಿರುದ್ಧವಲ್ಲ. ಅಂದರೆ ವೈಶೇಷಿಕಾದಿಗಳ ಮತವೇ ಅನುಪಾದೇಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ತದ್ವಿರೋಧದಿಂದ ಅಸಮಂಜಸನೆಂದು ತಿಳಿಯತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲ.

ತಾ || ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಸುಧಾ — (1) ಪಾರ್ಥಿವ ಮೊದಲಾದ ನಾಲ್ಕುವಿಧ ಪರಮಾಣುಗಳಿಗೆ ವೈಶೇಷಿಕಾದಿಗಳು ನಿತ್ಯತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ. ಅದು ಅಯುಕ್ತವು. ಪಾರ್ಥಿವಾಃ ಪಾಘಸೀಯಾಃ ತೈಜಸಾರ್ಥ ಪರಮಾಣವಃ ಅನಿತ್ಯಾಃ ರೂಪವತ್ತ್ವಾತ್ ಪಟವತ್ = ಪಾರ್ಥಿವ ಜಲೀಯ ತೈಜಸ ಪರಮಾಣುಗಳು ಅನಿತ್ಯಗಳು, ರೂಪವದ್ವಪ್ರಯುಕ್ತ ಪಟದಂತ. ಅಥವಾ ಚತುರ್ವಿಧಾ ಅಪ್ಯನಿತ್ಯಾಃ ಸ್ಪರ್ಶವತ್ತ್ವಾತ್ ಪಟವತ್ = ನಾಲ್ಕುವಿಧ ಪರಮಾಣುಗಳೂ ಅನಿತ್ಯಗಳು, ಸ್ಪರ್ಶವದ್ವಪ್ರಯುಕ್ತ ಪಟದಂತೆ. ಹೀಗೆಯೇ ಪಾರ್ಥಿವಾ ಅಪ್ಯಾರ್ಥನಿತ್ಯಾಃ ರಸವತ್ತ್ವಾತ್ ಪಟವತ್ = ಪಾರ್ಥಿವಗಳೂ ಜಲೀಯ ಪರಮಾಣುಗಳೂ ಕೂಡ ಅನಿತ್ಯಗಳು, ರಸವದ್ವಪ್ರಯುಕ್ತ ಪಟದಂತೆ. 'ಪಾರ್ಥಿವಾ ಅನಿತ್ಯಾ ಗಂಧವತ್ತ್ವಾತ್ ಪಟವತ್' ಪಾರ್ಥಿವಪರಮಾಣುಗಳು ಅನಿತ್ಯಗಳು, ಗಂಧವದ್ವಪ್ರಯುಕ್ತ ಪಟದಂತೆ. ಇದುವೊದಲಾದ ಅನುಮಾನಗಳಿಂದ ಪರಮಾಣು ನಿತ್ಯತ್ವವು ನಿರುದ್ಧವಾಗಿಯಿದೆ. (2) ಹಾಗಾದರೆ ನಾವೂ ಕೂಡ ಭೂತನೂಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ನಿತ್ಯತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಹೇಗೆ ಹೀಗೆ ಅನುಮೇಯಿಸುವುದೆಂದರೆ — ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಪರಮಾಣುಗಳು ಭೂತಸೂಕಗಳಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಅಹಂಕಾರಮಾತ್ರಾದಿಮಪಚಿತಗಳಾದವುಗಳು. ಏಕೈಕಾಕಾರಗಳಾದವುಗಳು ಅನಿತ್ಯಗಳೇ. ಆದುದರಿಂದ ಹೀಗೆ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದಂತೆಯಿಂದ ಅನೇಕ ದೋಷಗಳಿಂದ ದೂಷಿತಗಳಾಗಿರುವವಯುಕ್ತ ವೈಶೇಷಿಕಾದಿಗಳ ಮತವು ಉಪೇಕ್ಷಣೀಯವೇ ಆಗಿದೆ || ೧೭ || || ಸೂ. || ೧೧ || ೧೨ || ೧೩ || ೧೪ || ೧೫ || ೧೬ || ೧೭ || ಅಧಿ. ೬ ||

ವೈಶೇಷಿಕಾಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ಸಮುದಾಯಾಧಿಕರಣವು.

ಹೀಗೆ ಹೈತುಕರನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿ ಪಾಂಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಪರಮಾಣುಪುಂಜವಾದಿಗಳಾದ ವೈಭಾಷಿಕ ಸೌತ್ರಾಂತಿಕರ ಮತವನ್ನು ಈ ಅಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆ —

“ಓಂ ಸಮುದಾಯಉಭಯಹೇತುಕೇಽಪಿ ತದಪ್ರಾಪ್ತಿಃ ಓಂ”

|| ಸೂ. ೧೮ ||

ಕಾಲಕರ್ಮಾದಿನಿಮಿತ್ತದಿಂದ ಕ್ಷಣಿಕವಾದ ಅಣುಹೇತುಕವಾದುದು ಸಮುದಾಯವು ಆಗುತ್ತದೆ. ಅವಯವಿಯು ಯಾವುದೋದೂ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ, ಎನ್ನುವ ಮತದಲ್ಲಿ ಸಮುದಾಯವು ೧ ಒಂದು ಅಣುವಿನಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ್ದೋ, ೨ ಅಥವಾ ಅನೇಕ ಅಣುಗಳಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ್ದೋ? ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನೇ ಪಕ್ಷವು 'ಏಕಸ್ಮಾತ್ ಸಮುದಾಯಃ' ಎನ್ನುವುದು ವ್ಯಾಪ್ತವಾದ ದೋಷಗಳಿಂದ ಕೂಡಿರುವುದರಿಂದ ಆಯುಕ್ತವು. ೨ನೇ ಕಲ್ಪವು (ಸಮುದಾಯವು ಅನೇಕ ಅಣುಗಳಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ್ದು ಎನ್ನುವುದೂ) ಆಯುಕ್ತವು. ೨ನೇ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿಯೂ ಸಮುದಾಯವು ಮಿಲಿತ ಅನೇಕ ಗಳಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ್ದು ಎಂದಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ಅಣುಗಳಿಗೆ ಮೇಲನವಾದಾಗ ಸಮುದಾಯವು, ಸಮುದಾಯವಾದಾಗ ಮೇಲನವ ಹೀಗೆ ಅಸ್ಯೋನ್ಯಾಶ್ರಯದೋಷವು ಬರುವುದು. ಸಮುದಾಯವು ವಿರಲಾನೇಕ ಪರಮಾಣುಗಳಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ್ದು ಎಂದಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ಅಂತಹ ವಿರಲ ಅಣುಗಳು ಯಾವಾಗಲೂ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಸಮುದಾಯವೂ ಯಾವಾಗಲೂ ಇರಬೇಕಾಗುವುದು. ಅಂತೂ ಪ್ರಲಯವೇ ಕೂಡದೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು.

ಈ ಅಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ ಬೋಧಿಸುವುದನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆ ಬೋಧರು ವೈಭಾಷಿಕರು ಸೌತ್ರಾಂತಿಕರು ಮಾಧ್ವಮಿಕರು ಯೋಗಾಚಾರರು ಎಂದು ನಾಲ್ಕು ವಿಧರು. ಅದರಲ್ಲಿ ಜಗತ್ತು ಸತ್ಯವೇ, ಪರಮಾಣುವು ಸಮುದಾಯವು ಎಂದು ಹೇಳತಕ್ಕ ವೈಭಾಷಿಕಾದಿಗಳನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿದ ವ್ರಸಂಗದಿಂದ ಆ ಮತದಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಭೇದವಿಲ್ಲದಿರುವ ವೈಭಾಷಿಕ ಸೌತ್ರಾಂತಿಕರ ಮತವನ್ನು ಈಗ ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈಗ ನಿವೃತ್ತಿಪತ್ರಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾ ವೈಭಾಷಿಕ ಸೌತ್ರಾಂತಿಕರ ಮತವನ್ನು ಉಪನ್ಯಾಸಮಾಪುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ವೈಭಾಷಿಕಾಶ್ಚ ಸೌತ್ರಾಂತಾಃ ಸ್ವರಸಕ್ಷಣಿಕಂ ಜಗತ್ || ೧೭೮ ||

ಅಣುನಾಂ ಸಮುದಾಯಂ ಚ ಕಾಲಕರ್ಮನಿಮಿತ್ತತಃ |

ಉತ್ಪತ್ತಿಕಾಲೇ ಯುಕ್ತಾನಾಮಾತ್ಮಾನಂ ಚ ಕ್ಷಣಸ್ಥಿತಂ (ತಿ) |

ನಿತ್ಯಂ ಸಂತಾನನೇತೇಷಾಂ ಪಂಚಸ್ತಂಧಾತ್ಮನಾಸ್ಥಿತಂ || ೧೭೯ ||

ಅ || ವೈಭಾಷಿಕಾಃ = ವೈಭಾಷಿಕರು, ಸೌತ್ರಾಂತಾಃ = ಸೌತ್ರಾಂತಿಕರು, ಸ್ವರಸಕ್ಷಣಿಕಂ = ಸ್ವಭಾವದಿಂದಲೇ ಕ್ಷಣಮಾತ್ರದಲ್ಲಿರತಕ್ಕುದು ಎಂದು, ಜಗತ್ = ಜಗತ್ತನ್ನು, ಆಹುಃ = ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. (ಅಂದರೆ ಸ್ವಭಾವಿಕವಾಗಿಯೇ ಕ್ಷಣಿಕವಾದುದು, ವಸ್ತುವಿಗೆ ವಿನಾಶಿತ್ವವು ಸ್ವಭಾವವೇ. ಅದರಲ್ಲಿ ಕಾರಣಾರೋಪವಿಲ್ಲ. ಮುದ್ದರಾದಿಗಳೂ ವಸ್ತುವಿನ ವಿನಾಶಕ್ಕೆ ಕಾರಣಗಳಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಘಟಾದಿಗಳಿದ್ದಿರೆಯಿಂದ ಕವಾಲಾದಿಗಳಿಗೆ ವಿಸದೃಶಕಾರ್ಯೋತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ನಿಮಿತ್ತಗಳೇ ಆಗಿವೆ.) (ಹಾಗಾದರೆ ಕಾರಣಗಳಿಗೆ ಕ್ರಿಯೆಯಿಂದ ಸಂಯೋಗವಾದಾಗ ಕಾರಣ ಸಮನೇತವಾದುದಾಗಿ ಕಾರ್ಯವು ಹುಟ್ಟಬೇಕು. ಅದರ ಕಾರ್ಯವೂ ಹೀಗೆ, (ಅದರ ಕಾರ್ಯವೂ ಹೀಗೆ, ಆದುದರಿಂದ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಕ್ಷಣಿಕತ್ವವು ಹೇಗೆಂದರೆ—) (ಸಮುದಾಯವು ಮೇಲಕವಾದ ಪುರುಷನಿಂದ ಆಗುತ್ತದೆ. ಅಸ್ಮದಾದಿಗಳು ಮೇಲಕರಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಈಶ್ವರನನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕಾಗುವುದು. ಹಾಗೆಯೇ ಅವಯವಿಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸದಿದ್ದರೆ ಗೋಘಟಾದಿ ವಿಲಕ್ಷಣಾಕಾರವು ಬಾರದೆ ಹೋಗುವುದು ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ, ಕಾಲಕರ್ಮ ನಿಮಿತ್ತತಃ = ಕಾಲಕರ್ಮನಿಮಿತ್ತಗಳಿದ್ದಿರೆಯಿಂದ, ಉತ್ಪತ್ತಿಕಾಲೇ = ಉತ್ಪತ್ತಿಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಆದಿ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ, ಯುಕ್ತಾನಾಂ = ಸನ್ನಿಹೃಷ್ಟವಾಗಿ ಹುಟ್ಟತಕ್ಕ ಅಣುನಾಂ = ಅಣುಗಳ, (ಹೇಗೆ

ಹೇಗೆ ಗೋಘಟಾದಿ ವಿಚಿತ್ರಕಾರವಾಗಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯಾಗುವುದೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಕರ್ಮಾದಿಗಳ ವಶದಿಂದಲೇ ಹಾಗೆ ಹಾಗೆ ಸನ್ನಿಹಿತಗಳಾದ ಪರಮಾಣುಗಳು ಹುಟ್ಟುತ್ತವೆ. ಇಂತಹ ಕಾರ್ಯೋತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಈಶ್ವರನಿಂದಾಗಲೀ ಪರಮಾಣುವುಂಜಿವಾದ ವ್ಯತಿರಿಕ್ತವಾದ ಅವಯವಿಯಿಂದಾಗಲೀ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನವು? ಸಿದ್ಧಾಂತಿಯೂ ಕೂಡ ಕರ್ಮಾದಿಗಳನ್ನು ನಿಮಿತ್ತವೆಂದೇ ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕು. ಅವಯವಿಯು ಹುಟ್ಟಲಿಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾದುದು ಸಂಯೋಗವನ್ನು ಒಪ್ಪಬೇಕು. ಅಸ್ವದಿಂದಲೇ ಸರ್ವವೂ ಕೂಡುತ್ತವೆ.) ಸಮುದಾಯಂ ಚ=ಸಮುದಾಯವನ್ನು (ಜಗತ್ತನ್ನಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅದರೆ— ಅಣುಸಮುದಾಯಗಳೇ ಹಾಗೆ ಹಾಗೆ ಒಟ್ಟುಕೂಡಿದ್ದು ಗೋಘಟಾದಿವ್ಯತಿರಿಕ್ತವಿಷಯಗಳು. ಅಣುಸಮುದಾಯಗಳಿಂದ ಆತಿರಿಕ್ತವಾದುದು ಅವಯವಿಯು ಇಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಕ್ಷಣಿಕತ್ವವು ಏರುದ್ದವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.) (ಅನಾತ್ಮವ್ಯವಂಚಮಾತ್ರವೇ ಕ್ಷಣಿಕವೋ ಅಂದರೆ ಅಲ್ಲವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ.) ಆತ್ಮಾನಂ ಚ=ಆತ್ಮನನ್ನಾದರೂ, ಕ್ಷಣಸ್ಥಿತಂ=ಕ್ಷಣಿಕನನ್ನಾಗಿ (ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಕ್ಷಣಿಕನಾದರೆ ವೃತ್ತಭಿಜ್ಞಾಃ ಪರೋಧನಂ ಪರಿ) ಏತೇಷಾಂ=ಈ ಅಣುಗಳ, ನಿತ್ಯಂ ಸಂತಾನಂ=ನಿತ್ಯವಾದ ಸಂತಾನವನ್ನು, ಪಂಚಸ್ಕಂಧಾತ್ಮನಾ=ಸಂಸ್ಕಾರ ಮೊದಲಾದ ಐದು ಸ್ಕಂಧರೂಪದಿಂದ, ಸ್ಥಿತಂ=(ತಿಂ) ಜಗದ್ವ್ಯಕ್ತವನ್ನು ಇವೃದ್ಧವನ್ನಾಗಿ, ಆಹುಃ=ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. (ಅಂತೂ ವೃತ್ತಭಿಜ್ಞೆಯು ಸಂತಾನವೆಂಬುದುಕವಾದುದು) || ೧೭೨ || ೧೭೩ ||

ಪಂಚಸ್ಕಂಧಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. —

ಮೂ || ಸಂಸ್ಕಾರರೂಪವಿಜ್ಞಾನಸಂಜ್ಞಾದುಃಖಾತ್ಮನಾ ಸ್ಥಿತಿಃ || ೧೮೦ ||
ದುಃಖಾಭಾವಂ ಸುಖಂ ಚಾಹಾರರೂಪಜ್ಞಾನಸಂತತಿಂ ।
ಮೋಕ್ಷಂ ಸ ಸಮುದಾಯೋ ಹಿ ನೈಕಸ್ಮಾದೇವಯುಜ್ಯತೇ || ೧೮೧ ||
ನೋಭಯೋಶ್ಚೋಭಯತ್ವಂ ಯತ್ಸಮುದಾಯವ್ಯಪೇಕ್ಷಯಾ ।
ಆತೋನೋನ್ಯಾಶ್ರಯತ್ವೇನ ಸಮುದಾಯೋ ನ ಯುಜ್ಯತೇ ||
|| ೧೮೨ ||

ಅ || ಸಂಸ್ಕಾರ ರೂಪ ವಿಜ್ಞಾನ ಸಂಜ್ಞಾ ದುಃಖಾತ್ಮನಾ = ಸಂಸ್ಕಾರಸ್ತಂಧ, ರೂಪ ಸ್ತಂಧ, ವಿಜ್ಞಾನಸ್ತಂಧ, ಸಂಜ್ಞಾಸ್ತಂಧ, ದುಃಖಸ್ತಂಧ, ಈ ಐದು ರೂಪದಿಂದ, ಸ್ಥಿತಿ = ಸ್ತಂಧಗಳ ಸ್ಥಿತಿಯು. (ಸುಖ ಮೊದಲಾದ ಪದಾರ್ಥಾಂತರಗಳು ಇದ್ದುದರಿಂದ ಐದೇ ಸ್ತಂಧಗಳು ಎನ್ನುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂದರೆ) ದುಃಖಾಭಾವಂ = ದುಃಖಾಭಾವವನ್ನು, ಸುಖಂ ಚ = ಸುಖವನ್ನಾಗಿ, ಆಹುಃ = ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಚ = ಸುಖವು ನೇದನಾಸ್ತಂಧದಲ್ಲಿ ಅಂತರ್ಭೂತವಾಗುತ್ತದೆಂದು ಕೆಲವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅಥವಾ ಮೂರ್ತಾರ್ಥವೇ ಆಕಾಶವು. ರೂಪಾದಿಗಳೇ ಪೃಥಿವ್ಯಾದಿಗಳು. ಇತ್ಯಾದ್ಯರ್ಥವನ್ನು ಚ ಶಬ್ದದಿಂದ ಇಚ್ಛುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅರೂಪಜ್ಞಾನಸಂತತಿಂ = ನಿರ್ವಿಷಯಕವಾದ ಜ್ಞಾನಸಂತತಿಯನ್ನೇ, ಮೋಕ್ಷಂ = ಮುಕ್ತಿಯನ್ನಾಗಿ, ಆಹುಃ = ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. (ಇತರವಾದುದನ್ನು ಅಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಪಂಚಸ್ತಂಧಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗೆ ಭಂಗವಿಲ್ಲ.) (ಹೀಗೆ ವೈಭಾಷಿಕ ಸೌತ್ರಾಂತಿಕ ಸಾಧಾರಣಮತವನ್ನು ಉಪನ್ಯಾಸಮಾಡಿ ಅವಾಂತರ ಭೇದವನ್ನು ನಿರಾಕರಣ ಪ್ರಸ್ತಾವದಲ್ಲಿಯೇ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟಿರುತ್ತಾ 'ಪರಮಾಣುಸಮುದಾಯವೇ ಗೋಘಟ ಮೊದಲಾದ ಪ್ರಪಂಚವು, ಅದರಿಂದ ಅತಿರಿಕ್ತ ಅವಯವಿಯು ಯಾವುದೊಂದೂ ಇಲ್ಲ' ಎಂದು ಯಾವುದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟದೋ ಅದನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ 'ಸಮುದಾಯ ಉಭಯಹೇತುಕೇನ ತದ

ಪ್ರಾಪ್ತಿ ' ಎನ್ನುವ ಸೂತ್ರವನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತಾರೆ) ಸಃಸಮುದಾಯಃ = ಯಾವುದು ಗೋಘಟಾದಬುದ್ಧಿವಿಷಯವೆಂದು ಅಂಗೀಕೃತವಾಗಿದೆಯೋ, ಆ ಸಮುದಾಯವು, ಏಕಸ್ಮಾತ್ = ಒಂದರಿಂದ, ನೈವ ಯುಜ್ಯತೇಽಪಿ = ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ. (ಅಂದರೆ ಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ೧ ಒಂದು ಪರಮಾಣುವು ಹೇಳುವೋ, ೨ ಅನೇಕ ಪರಮಾಣುಗಳು ಹೇಳುವೋ? ಗನೇದ್ವು ಕೂಡಲಾರದು. ಒಂದು ಪರಮಾಣುವಿನಿಂದ ಸಮುದಾಯದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಕೂಡಲಾರದು. ಒಂದು ವೃಕ್ಷದಲ್ಲಿ ವೃಕ್ಷ ಸಮುದಾಯವೆಂಬುವ ಬುದ್ಧಿಯು ಕೂಡಲಾರದಷ್ಟೆ. (ಅನೇದ್ವು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಉಭಯೋಃ = ಎರಡರ ಸಕಾಶದ್ದೆ ಕೆಯಿಂದ, ಸಮುದಾಯಃ = ಸಮುದಾಯವು, ನ ಯುಜ್ಯತೇ = ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. (ಏಕೆ ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದರೆ ಅನೇಕಗಳು ಹೇಳುವು ಎನ್ನುವ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿಯೂ, ೧ ಅಸಮುದಿತವಾದ ಅನೇಕ ಹೇಳುವಾಗಿ ಉಳ್ಳದ್ದೋ, ೨ ಅಥವಾ ಸಮುದಿತವಾದ ಅನೇಕ ಹೇಳುವಾಗಿ ಉಳ್ಳದ್ದೋ? ಗನೇ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಗೋಘಟಾದ ಬುದ್ಧಿಯು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಅಸಮುದಿತ ಪರಮಾಣುಗಳು ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇವೆ. ಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ಅದು ಮಾತ್ರ ಕಾರಣವಾಗಿರೆ. ಸಮುದಾಯಾಂಗೀಕಾರವು ವೃಥಾವೂ ಆಗಬೇಕಾಗುವುದು.) (ಅನೇದ್ವು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಹೇಳುವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ಯತ್ = ಯಾವಕಾರಣದ್ದೆ ಶೆಯಿಂದ, ಉಭಯತ್ವಂ = ಉಭಯತ್ವವು, ಸಮುದಾಯವ್ಯವೇಕ್ಷಯಾ = ಸಮುದಾಯವನ್ನು ಆಪೇಕ್ಷಿಸಿಕೊಂಡು, (ಅಂದರೆ ಉಭಯತ್ವವು (ಸಮುದಿತಾನೇಕತ್ವವು) ಸಮುದಾಯಸಾವೇಕ್ಷೆವಾದುದು, ಸಮುದಾಯವು ಉಂಟಾದರೆ ಅನೇಕಗಳಿಗೆ ಸಮುದಿತತ್ವವು) ಆಗುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಸಮುದಾಯವು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. (ಸಮುದಿತಾನೇಕತ್ವಕ್ಕೆ ಸಮುದಾಯದ ಆಪೇಕ್ಷೆಯಿದ್ದರೂ ಯಾವುದರಿಂದ ಸಮುದಾಯೋತ್ಪತ್ತಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಆಶಂಕೆಯನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುತ್ತಾ ಸೂತ್ರಾರ್ಥವನ್ನು ಉಪಸಂಹಾರ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ) ಆತಃ = ಆದುದರಿಂದ, ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಶ್ರಯತ್ವೇನ = ಸಮುದಾಯಕ್ಕೂ ಸಮುದಿತ ಅನೇಕಗಳಿಗೂ, ಪರಸ್ಪರಾಪೇಕ್ಷೋತ್ಪತ್ತಿಕೃತ್ಯವಿದ್ದುದರಿಂದ, ಸಮುದಾಯಃ = ಸಮುದಾಯವು, ನ ಯುಜ್ಯತೇ = ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. (ಅಣುಗಳಿಗೆ ಸಮುದಾಯವು ಕೂಡದಿದ್ದ ಮೇಲೆ ಮಹಾನ್ ಏಕಃ ಎಂದು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಬುದ್ಧಿವಿಷಯತ್ವವು ಕೂಡದಿರುವುದರಿಂದ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಅವಯವಿಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕು || ೧೮೦ || ೧೮೧ || ೧೮೨ ||

ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಆಕ್ಷೇಪಿಸಿ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ—

“ಓಂ ಇತರೇತರ ಪ್ರತ್ಯಯತ್ವಾದಿತಿ ಚೇನ್ನೋತ್ಪತ್ತಿ ಮಾತ್ರನಿಮಿತ್ತ ನಿಮಿತ್ತತ್ವಾತ್ ಓಂ” || ಸೂ. ೧೯ ||

ಪ್ರಲಯವು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಶ್ರಯವೂ ಇದೆ ಎಂದು ಯಾವುದು ಮೊದಲು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟದೋ, ಅದು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅಣುವಿನಲ್ಲಿರತಕ್ಕೆ ಅನೇಕತ್ವಸಂಖ್ಯಾರೂಪವಾದ ಸಮುದಾಯವು ಯಾವಾಗಲೂ ಇದ್ದರೂ ಸಮುದಾಯಪ್ರತೀತಿವ್ಯವಹಾರಗಳು ಆಪೇಕ್ಷಾ ಬುದ್ಧಿಯ ಅಧೀನವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಸಾವಿರಾಪ್ತ ಹೇತುಕವಾದ ಆಪೇಕ್ಷಾಬುದ್ಧಿಯು ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಸಮುದಾಯ ಪ್ರತೀತ್ಯಾದಿಗಳು ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಪ್ರಲಯಾದಿಗಳು ಕೂಡುತ್ತವೆ. ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಡದು. ವಿರಲಾಣುಗಳಿಗೆ ಮಿಲಿತಾ ಋರೂಪಸಮುದಾಯೋತ್ಪತ್ತಿ ಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ನಿಮಿತ್ತತ್ವವಿದೆ, ಆಪೇಕ್ಷಾಬುದ್ಧಿ ಮೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ನಿಮಿತ್ತತ್ವವಿಲ್ಲ. ಕ್ಷಣಿಕವಾದದಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿಯೇ ಅಣುಗಳಿಗೆ ನಾಶವಿದುದ್ದರಿಂದ ಅದಿಯಲ್ಲಿ ದರ್ಶನವು,

ಆ ಮೇಲೆ ಅಪೇಕ್ಷಾಬುದ್ಧಿಯು, ಆ ಮೇಲೆ ಸಮುದಾಯ ಏಕಯುಕ್ತಗೊಂಡ ವಿತ್ತಿವ್ಯವಹಾರಗಳು, ಎಲ್ಲವೂ ಒಂದು ಕಡೆ ಆಯುಕ್ತವು.

ಅಕ್ಷೇಪಾಂಶವನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಪೇಕ್ಷಯಾ ಪುಂಸಃ ಸಮುದಾಯತ್ವವೇದನಂ |

ಸ್ಯತ್ತ್ವದಾತನತ್ವೇನ ತಚ್ಚ ಸಾಮೀಪ್ಯಹೇತುಕಂ || ೧೮೩ ||

ಇತಿ ಚೇತ್ಯಾರ್ಯ ಸಂಭೂತಿನೂತ್ರವ್ಯಾಪ್ತಿಕಾರಣಂ |

ನ ತು ಕಾರ್ಯ ಏಕೀಕೃತೃ ವ್ಯಾಪ್ತಂ ಕಾರಣಂ ಭವೇತ್ || ೧೮೪ ||

ಅರ್ಥೋದ್ರಿಯಸಂಯೋಗಿರೂಪಕಾರಣತಾತ್ಮನಃ |

ಸಂಯೋಗಿರೂಪರಾಹಿತಾನ್ವೈವ ತಜ್ಞಾನತಾತ್ಮನಃ || ೧೮೫ ||

ಅ || (ಈ ಸಮುದಾಯವು ಕಾದಾಚಿತ್ತವಾದರೆ ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಶ್ರಯತ್ವವು ಬರಬಹುದು. ಹೀಗೆ ಇಲ್ಲ. ಇದನ್ನೇ ಸದಾತನವನ್ನಾಗಿ ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತೇವೆ. ಹೀಗಾದರೆ ಸ್ವಸ್ಥಿಪ್ರಲಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಬಾರದೇಹೋಗುವುದು ಎಂದರೆ ಹೀಗೆಯೇಕೊಂಡದು. ಏಕೆಂದರೆ) (ಯತಃ = ಯಾವಕಾರಣದಿಂದಲಿರುತ್ತದೆ) ತತ್ತ್ವದಾನುಷ್ಠೇಷಃ = ಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ಸದಾತನತ್ವವಿದ್ದರೂ, ಪುಂಸಃ = ಪುರುಷನಿಗೆ, ಸಮುದಾಯತ್ವವೇದನಂ = ಸಮುದಾಯತ್ವಜ್ಞಾನವು, (ಕದಾಚಿತ್ = ಕೆಲವುನೇಳೆ), ಸ್ಯಾತ್ = ಆಗುವುದು, (ಆದುದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಅವೇಕ್ಷಿಸಿ ಸೃಷ್ಟಾಂವಿವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಉಪವನ್ನ ವಾಗುತ್ತದೆ.) (ಸಮುದಾಯಕ್ಕೆ ಸದಾತನತ್ವವಿದ್ದರೂ ಸಮುದಾಯವೇದನವೂಕೂಡ ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದ ಕಾದಾಚಿತ್ತವು ಎಂದರೆ) ತಚ್ಚ = ಸಮುದಾಯತ್ವವೇದನವು, ಸಾಮೀಪ್ಯಹೇತುಕಂ = ಪರಮಾಣು ಸಾಮೀಪ್ಯವೇ ಹೇತುವಾಗಿರುವುದು, (ಸಾಮೀಪ್ಯವುಯಾವಾಗಲೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದಕಾರಣವೇದನವು ಕಾದಾಚಿತ್ತವೇ.) (ಸಮುದಾಯವೇದನಕ್ಕೆ ಸಾಮೀಪ್ಯಹೇತುಕತ್ವವು ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದ ಎಂದರೆ) ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಪೇಕ್ಷಯಾ = ಪರಸ್ಪರಪರಮಾಣುಜ್ಞಾನವನ್ನು ಅವೇಕ್ಷಿಸಿ ಸಮುದಾಯತ್ವವೇದನವು ಆಗುತ್ತದೆ. (ಸಾಮೀಪ್ಯವೊಂದು ಅನ್ಯೋನ್ಯಜ್ಞಾನ ವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.) ಇತಿಚೇತ್ = ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದರೆ, (ಸಮಾಧಾನಾಂಶವನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತಾರೆ.) ಕಾರ್ಯ ಸಂಭೂತಿನೂತ್ರವ್ಯಾಪ್ತಿ = ಕಾರ್ಯೋತ್ಪತ್ತಿನೂತ್ರದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಾರವುಳ್ಳದ್ದು, ಕಾರಣಂ = ಕಾರಣವು, (ಆದುದರಿಂದ ಹೀಗೆಯೇಕೊಂಡುವುದಿಲ್ಲ.) (ಆದಕಾರಣ ಯಥಾಶ್ರಿತದಲ್ಲಿ ಇದು ಪರಿಹಾರಸಮರ್ಥವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅದರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತಾರೆ) ಕಾರ್ಯ ಏಕೀಕೃತೃ = ಏಕೀಕರಣಗಳಲ್ಲಿ, ಕಾರಣಂ = ಕಾರಣವು, ವ್ಯಾಪ್ತಂ = ವ್ಯಾಪಾರ ಏಕೀಕರಣವಾದುದು, ನ ಭವೇತ್ = ಆಗಲಾರದು, (ಕಾರಣಗಳು ಸ್ವಸ್ಥಿಪ್ರಲಯಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ವ್ಯಾಪಾರವುಳ್ಳವುಗಳೂ ಏಕಯುಕ್ತಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಾರವುಳ್ಳವುಗಳಲ್ಲ) (ಹೀಗಾದರೆ ಪ್ರಕೃತವೇನಾಯಿತೆಂದರೆ) ಅತಃ = ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಸ್ವಸ್ಥಿಪ್ರಲಯ ಜನಕತ್ವವುಯಾವುದರಿಂದ, ಅರ್ಥೋದ್ರಿಯಸಂಯೋಗಿರೂಪಕಾರಣತಾ = ಗ್ರಾಹ್ಯಗ್ರಾಹಕ ರೂಪಗಳಾದವುಗಳು ಯಾವುದು ಅರ್ಥೋದ್ರಿಯಗಳೋ ಆ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಸಂಯೋಗಿರೂಪಕಾರಣತ್ವವು, ಸಂಯೋಗಿರೂಪರಾಹಿತಾನ್ವೈವ = ಕಾರಣಗಳಾದ ಅರ್ಥೋದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ಗ್ರಾಹ್ಯಗ್ರಾಹಕರೂಪಗಳು ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ, ನೈವ = ಕೊಡುವುದೇ ಇಲ್ಲವು. ಆತ್ಮನೋಷಃ = ಕಾರ್ಯಭೂತನಾದ ಆತ್ಮನಿಗೂ, ತಜ್ಞಾನತಾ = ಸಮುದಾಯವಿಷಯಕವಾದ

ಜ್ಞಾನಇರುವತನವು, ನೈವ=ಕೂಡುವುದೇಇಲ್ಲ, ಹಿ = ಯಾವಕಾರಣದ್ದಿಶೆಯಿಂದ, ಆತ್ಮನಃ= ಕಾರಣನಾದಆತ್ಮನಿಗೆ, ತಜ್ಞಾನ್ತಾ = ಸಮುದಾಯವಿಷಯಕವಾದ ಜ್ಞಾನವಿರುವತನವು, ನೈವ=ಇಲ್ಲವೇಇಲ್ಲ.

ತಾ || (1) ೧ ಕಾರಣವು ಸದೃಶವಾದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವ ಸ್ವಭಾವವುಳ್ಳದ್ದು ಆಗುವುದೋ, ೨ ಅಥವಾ ವಿಸಮಾನವಾದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವ ಸ್ವಭಾವವುಳ್ಳದ್ದೋ, ೩ ಉಭಯಸ್ವಭಾವವುಳ್ಳದ್ದೋ, ೪ ಅಥವಾ ಉಭಯವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸದೆ ಇರುವ ಸ್ವಭಾವವುಳ್ಳದ್ದೋ? ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ೧ನೇ ಕಲ್ಪವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ಇಂದ್ರಿಯಕ್ಕೆ ಅವಿಷಯಗಳಾದ (ಅಂದರೆ ಗ್ರಾಹ್ಯ ರೂಪಗಳು ಆಗದಿರುವ) ವಿರಲಪರಮಾಣುಗಳಿದ್ದಿಶೆಯಿಂದ ಅಂತಹುಗಳೇ ಅಂದರೆ ಗ್ರಾಹ್ಯರೂಪ ಗಳಾಗದಿರುವ ವಿರಲಗಳೇ ಆದ ಪರಮಾಣುಗಳು ಹುಟ್ಟುವವುಗಳಲ್ಲದೆ ಇಂದ್ರಿಯಕ್ಕೆ ವಿಷಯ ವಾದವುಗಳು ಅಂದರೆ ಗ್ರಾಹ್ಯರೂಪಗಳಾದ ಮಿಲಿತಪರಮಾಣುಗಳು ಹುಟ್ಟಲಾರವು. ಅರ್ಥಾ ನಧಿವತಿಗಳಾದ ಅಂದರೆ ಗ್ರಾಹಕರೂಪಗಳಾಗದೆಯಿರುವ ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿದ್ದಿಶೆಯಿಂದ ಅಂತಹ ಇಂದ್ರಿಯಗಳೇ ಹುಟ್ಟುತ್ತವೆ. ಯಾವಾಗಲೂ ಗ್ರಾಹಕರೂಪಗಳಾದ ಇಂದ್ರಿಯಗಳು ಹುಟ್ಟ ಲಾರವು. ಅಸಮುದಾಯಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದೆಯಿರುವ ಆತ್ಮನದ್ದಿಶೆಯಿಂದ ಅಂತಹ ಆತ್ಮನೇ ಹುಟ್ಟಿ ಯಾನು. ಯಾವಾಗಲೂ ಸಮುದಾಯಜ್ಞಾನವುಳ್ಳ ಆತ್ಮನು ಹುಟ್ಟಲಾರನು. ಗ್ರಾಹ್ಯರೂಪವು ಮೊದಲಾದ ಪರಮಾಣುಗಳು ಹುಟ್ಟುವುದಾದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣಗಳಾದ ಪರಮಾಣ್ವಾದಿಗಳಿಗೂ ಕೂಡ ಇಂದ್ರಿಯಲಂಬನತ್ವಾದಿ (ಗ್ರಾಹ್ಯರೂಪತ್ವಾದಿ)ಗಳನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕಾಗುವುದು. ಕಾರಣಗಳಲ್ಲಿ ಧರ್ಮವನ್ನು ಒಪ್ಪದಿದ್ದರೆ ಸದೃಶವಾದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವ ಸ್ವಭಾವಕ್ಕೆ ಭಂಗವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು || ೧೮೩ || ೧೮೪ || ೧೮೫ ||

ಕಾರಣವು ವಿಸಮಾನವಾದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವ ಸ್ವಭಾವವುಳ್ಳದ್ದು ಎನ್ನುವ ೨ನೇ ಪಕ್ಷವನ್ನು ಆಶಂಕಿಸುತ್ತಾರೆ --

ಮೂ || ವಿಶೇಷಕಾರ್ಯಜನಕಂ ಯದಿಕಾರಣಮಿಷ್ಯತೇ |

ಕುತಃ ಸಮಾನರೂಪತ್ವಂ ಕಾರ್ಯಾಣಾಮಪಿ ಸರ್ವಶಃ |

ಅತೋ ನಿಯತ್ಯಾ ಯತ್ಕಿಂಚಿದ್ವ್ಯಕ್ತಸ್ಯಾಪಿ ಕಾರಣಂ || ೧೮೬ ||

ಅ || ಯದಿ=ಯಾವಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಕಾರಣಂ=ಕಾರಣವು, ವಿಶೇಷಕಾರ್ಯಜನಕಂ = ವಿಶೇಷಕಾರ್ಯವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸತಕ್ಕದ್ದು, ಇಷ್ಯತೇ ಯದಿ=ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುವುದಾದರೆ, (ತಥಾಚ ಇಂದ್ರಿಯಕ್ಕೆ ವಿಷಯಗಳಾಗದೆ ಇರುವ ವಿರಲಪರಮಾಣ್ವಾದಿಗಳಿದ್ದಿಶೆಯಿಂದ ಇಂದ್ರಿಯಕ್ಕೆ ವಿಷಯಭೂತಗಳಾದ ಮಿಲಿತಪರಮಾಣ್ವಾದಿಗಳ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಕೂಡುತ್ತದೆ.) ಎಂದಾದರೆ — (ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.) (ಹಾಗಾದರೆ) ಸರ್ವಶೋಽಪಿ ಕಾರ್ಯಾಣಾಂ=ಎಲ್ಲಾ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೂ, ಸಮಾನರೂಪತ್ವಂ = ಸಮಾನರೂಪವುಳ್ಳತನವು, ಕುತಃ = ಯಾವುದರಿಂದ. (ಹಾಗಾದರೆ ಕಾರಣವು ಉಭಯಸ್ವಭಾವವುಳ್ಳದ್ದು ಎನ್ನುವ ೩ನೇ ಪಕ್ಷವಾಗಲಿ ಎಂದರೆ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ವಿರೋಧವಿದ್ದುದರಿಂದ ಒಂದೂ ಹುಟ್ಟದೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು. ವಿರೋಧವಿಲ್ಲವೆಂದಾದರೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ಅತಃ=ಅದುದರಿಂದ, ಅನಿಯತ್ಯಾ=ಘಟವು ಘಟಕ್ಕೇನೇ, ನೀಲವು ನೀಲಕ್ಕೇನೇ ಎನ್ನುವ ನಿಯಮವಿಲ್ಲದೆ, ಯತ್ಕಿಂಚಿತ್=ಘಟಾದಿಗಳಾಗಲಿ, ನೀಲಾದಿಗಳಾಗಲಿ, ಯಸ್ಯ ಕಸ್ಯಾಪಿ=ಘಟಾದಿಗಳಿಗಾಗಲಿ, ಅಘಟಾದಿಗಳಿಗಾಗಲಿ, ನೀಲಾದಿಗಳಿಗಾಗಲಿ, ಅನೀಲಾದಿ

ಗಳಿಗಾಗಲೀ, ಕಾರಣಂ = ಕಾರಣವು, ಸ್ವಾತ್ = ಆಗುವುದು. ಉನ್ನೇದ್ವಿ ಕೂಡಲಾರದು. ಅರ್ಥಕ್ರಿಯಾರೂಪವಾದುದು ಅಗತ್ಯಗರ್ಭಕಾಗುವುದು. ಅರ್ಥಕ್ರಿಯಾಕಾರಿತ್ವವೇ ಸತ್ಯವೆಂದು ಸಂಗತರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. (ಹಾಗಾದರೆ ಕಾರ್ಯಜನನಮಾತ್ರವು ವಸ್ತುವಿನ ಸ್ವಭಾವವೆಂದಾಗಿ ಕರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ವಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆಂದರೆ— ಅದ ಕಾರಣ ನಿಯಮವಿಲ್ಲದೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಯಾವುದಾದರೊಂದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವು ಆಗುವುದು॥ ೧೮೭ ॥

(೧) ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಆಕ್ಷೇಪದ ಮೇಲೆ ಹೀಗೆ ನಮಾಧಾನವನ್ನು ಶುಕ್ರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹೇಗೆ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳ ಮತದಲ್ಲಿ ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ಪ್ರಮಾಜನನ ಸ್ವಭಾವವಿದ್ದರೂ ಅವುಗಳು ದೋಷ ರೂಪಸಹಕಾರಿಯಿಲ್ಲದಾದ ಅವನೂಗವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವುದೋ, ಹಾಗೆ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಸದೃಶ ಕಾರ್ಯಜನಕತ್ವ ಸ್ವಭಾವವಿದ್ದರೂ ಅದೃಷ್ಟಾದಿಸಹಕಾರಿಸಾಮರ್ಥ್ಯದಿಂದ ಕದಾಚಿತ್ ವಿಸದೃಶ ಕಾರ್ಯಜನಕತ್ವವೂ ಕೂಡಬಹುದು. (೨) ಅಥವಾ ಸಾಂಖ್ಯರ ಮತದಲ್ಲಿ ಇಂದ್ರಿಯಾದಿಗಳು ಪ್ರಮಾ-ಅಪ್ರಮಾ ಇವು ಎರಡನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವ ಸ್ವಭಾವವುಳ್ಳವುಗಳೋ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಅಪ್ರಮಾಕ್ಕೆ ಏರೋಭಿಗಳಾದ ಗುಣಗಳು ಸೇರಿದಾಗ ಪ್ರಮಾವನ್ನೇ ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತವೆ. ಪ್ರಮಾಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿ ಬಂಧಕಗಳಾದ ದೋಷಗಳು ಸೇರಿದಾಗ ಅವನೂವನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತವೆ ಹೇಗೋ ಹಾಗೆ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಉಭಯಸ್ವಭಾವತ್ವವಿದ್ದರೂ ಅದೃಷ್ಟಾದಿಸಹಕಾರಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದಿಂದ ಯಾವುದಾದ ರೊಂದರ ಉತ್ಪತ್ತಿಯೂ ಕೊಡುತ್ತದೆ. (೩) ಹೇಗೆ ನೈಯಾಯಿಕಾದಿಗಳ ಮತದಲ್ಲಿ ಇಂದ್ರಿಯಾದಿಗಳು ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹುಟ್ಟಿಸುವ ಸ್ವಭಾವವುಳ್ಳವುಗಳೋ ಗುಣಮೊದಲಾದ ಸಹ ಕಾರಿಗಳ ಸಂಬಂಧದಿಂದ ಪ್ರಮಾದಿಗಳು ಹುಟ್ಟುತ್ತವೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಕಾರಣವು ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವ ಸ್ವಭಾವವುಳ್ಳದ್ದು. ಅಸ್ಯವ್ರತಮೊದಲಾದ ಸಹಕಾರಿಗಳ ಸಂಬಂಧದಿಂದ ಕಾರಣಸದೃಶ ವಾದ ಅಥವಾ ವಿಸಮೃತವಾದ ಕಾರ್ಯವು ಹುಟ್ಟಬಹುದು ಎಂದರೆ—

ಮೂ || ಅದೃಷ್ಟಮಸಿ ತಸ್ಯೈವ ವಿಶೇಷಾಪಾದಕಂ ಕುತಃ || ೧೮೭ ||

ಯಸ್ಯ ಕಸ್ಯಾಸಿ ಯತ್ಕಿಂ ಚಿದ್ವಿಶೇಷಮುಪಪಾದಯೇತ್ |

ಕಾರ್ಯಂ ಚ ಕಾರಣಂ ಚೈವ ಯತ್ಕಿಂ ಚಿದೃಶ್ಯ ಕಸ್ಯಚಿತ್ || ೧೮೮ ||

ಭವೇನ್ನಿಯಾಮಕಾಭಾವಾದಿದಮಸ್ಯೈವ ಕಾರಣಂ |

ಇತಿ ನಿತ್ಯನಿಶಾಶ್ಚೈ ಕೇನ ಮಾನೇನ ಗಮ್ಯತೇ |

ಇದಂ ನ ಜಾಯತೇನಮಾಷ್ಟಾದಿತ್ಯತ್ರಾಸಿ ನ ಕಾರಣಂ || ೧೮೯ ||

ಅ || ಅದೃಷ್ಟಮಸಿ=ಅದೃಷ್ಟವೂ (ಸಹಕಾರಿಮಾತ್ರವೂ) ವಿಶೇಷಾಪಾದಕಂ = (೧ನೇ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ) ವಿಸಮೃತಕಾರ್ಯಜನಕತ್ವಕ್ಕೆ, (೨ನೇ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ) ಅನ್ಯತರ ಪ್ರತಿಬಂಧಕ್ಕೆ, (೩ನೇ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ) ಉಭಯಜನಕತ್ವಕ್ಕೆ ಆಪಾದಕವಾದುದು, ಕುತಃ=ಯಾವಕಾರಣದಿಂದ, ತಸ್ಯೈವ= ಆ ಕಾರಣಕ್ಕೇನೋ, ವಿಶೇಷಾಪಾದಕಂ=ವಿಶೇಷವನ್ನು ಆಪಾದಿಸಿಕೊಡತಕ್ಕದ್ದು, ಕುತಃ=ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದ, (ಅಂದರೆ ವಿಶೇಷಾಪಾದಕವಾದ ಅದೃಷ್ಟವೂ ಕೂಡ ವಿವಕ್ಷಿತವಾದ ಕಾರಣಕ್ಕೇನೋ ವಿಶೇಷವನ್ನು ಹೊಂದಿಸಿಕೊಡುತ್ತದೋ, ಕಾರಣಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷವನ್ನು ಹೊಂದಿಸಿಕೊಡು ತದೋ, ೧ನೇದ್ದು ಕೂಡಲಾರದು. ನಿಯಾಮಕಗಳಾದ ಕಾರಣ, ಜ್ಞಾಪಕಗಳು ಇಲ್ಲ. ಎರಡನೇ ಕಲ್ಪವನ್ನು ದೂಷಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಯತ್ಕಿಂಚಿತ್ = ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಅದೃಷ್ಟವು, ವಿಶೇಷಂ= ವಿಶೇಷವನ್ನು, ಉಪಪಾದಯೇತ್=ಹೊಂದಿಸಿಕೊಡುವುದು. (ಪೂರ್ವಪೂರ್ವತರಾದೃಷ್ಟಕ್ಕೂ

ವಿಶೇಷವಾದಕತ್ವವಿದ್ದರೆ ಆ ಪೂರ್ವಪೂರ್ವತರಾದಿ ಅದೃಷ್ಟವೂ ಕೂಡ ಪರಮಾಣ್ವಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವನ್ನು ಹೊಂದಿಸಿಕೊಡುವುದು. ತಥಾಚ ಸಮುದಾಯಪ್ರತೀತಿಗಿ ಸಮಯನಿಯಮವು ಬಾರದೆ ಹೋಗುವುದು) ಯಸ್ಯ ಕಸ್ಯಾಪಿ=ಯಾವುದಾದರೊಂದಕ್ಕೂ, ವಿಶೇಷಂ=ವಿಶೇಷವನ್ನು, ಉಪಸಾದಯೇತ್=ಹೊಂದಿಸಿಕೊಡುವುದು. (ಕಾರಣಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷವನ್ನು ಆಪಾದಿಸಿಕೊಡ ತಕ್ಕ ಅದೃಷ್ಟವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ಆಗ ಎಲ್ಲಾ ಕಾರಣಗಳಿಗೂ ವಿಶೇಷವನ್ನು ಹೊಂದಿಸಿ ಕೊಡುವುದು. ತಥಾಚ ಘಟಪರಮಾಣುಗಳಿಗೆ ಮೇಲನವಾದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಪರಮಾಣುಗಳಿಗೂ ಮೇಲನವಾಗುವುದು. ಎಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಅಮಿಲಿತಪರಮಾಣುಗಳಿಗೆ ಅವಸ್ಥಿತಿಯು ಇರಲಾರದು) (ತಂತುಪಟಗಳಿಗೆ ಕಾರ್ಯಕಾರಣಭಾವವಿದೆ. ಪ್ರಮಿತವಾಮದನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಅನರ್ಹ ವಾಗಿದೆ. ಅದು ಹೇಗೆ ಹೇಗೆ ಉಪಪನ್ನವಾಗುತ್ತದೋ ಹಾಗೆ ಹಾಗೆ ಕಲ್ಪಿಸುವುದು ಇದು ನನಗೂ ಸಮಾನವೇ, ಎಂದರೆ—) ಯತ್ಕಿಂಚಿತ್=ಯಾವುದಾದರೂ ನೀಲಾದಿಗಳು, ಯಸ್ಯ ಕಸ್ಯಚಿತ್ ಏವ=ಯಾವುದಾದರೂ ಪೀತಾದಿಗಳಿಗೇನೇ, ಕಾರ್ಯಂ ಚ=ಕಾರ್ಯವೂ, ಸ್ವಾತ್=ಆಗುವುದು ಯತ್ಕಿಂಚಿತ್=ಪೀತಾದಿಗಳು, ಯಸ್ಯ ಕಸ್ಯಚಿದೇವ=ನೀಲಾದಿಗಳಿಗೇನೇ, ಕಾರಣಂ=ಕಾರಣವು, ಸ್ವಾತ್=ಆಗುವುದು. (ಏಕೆಂದರೆ ನೀಲವು ನೀಲದ್ದೇ ಕಾರ್ಯವು ಪೀತದ್ದಲ್ಲ, ನೀಲವೇ ನೀಲಕ್ಕೆ ಕಾರಣವು ಪೀತವಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ವಿಸಯದಲ್ಲಿ) ನಿಯಾಮಕಾಭಾವಾತ್=ನಿಯಾಮಕವು ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ, (ಸಮವಾಯ ಪರಿಣಾಮಗಳು ಇಲ್ಲವಾದರೂ ಯಾವುದು ಯಾವುದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲು ಇರುವುದೋ ಅದೇನೇ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವು. ಯಾವುದು ಯಾವುದಕ್ಕಿಂತ ಮೇಲೆ ಇರತಕ್ಕದೋ ಅದೇ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರ್ಯವು ಎನ್ನುವ ಅವಧಾರಣವು ಕೊಡುವುದರಿಂದ ನಿಯಾಮಕವಿಲ್ಲವೆನ್ನುವುದು ಅಸಿದ್ಧವೆಂದರೆ ಕಾರ್ಯನಿಯಮವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಇದಂ=ಈನೀಲವು, ಅಸ್ಯೈವ=ಈ ನೀಲಕ್ಕೇನೇ, ಕಾರಣಂ=ಕಾರಣವು. ಪೀತಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲ. ಇತಿ=ಈಪ್ರಕಾರ, (ನೀಲಕ್ಕೆ ನೀಲಕಾರ್ಯ ತ್ವವು) ನಿತ್ಯವಿನಾಶಿತ್ವೇ = ನಿರನ್ವಯವಾಗಿ ವಿನಾಶೋತ್ಪಾದವಾಗುತ್ತದೆನ್ನುವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಕೇನ ಮಾನೇನ=ಯಾವ ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ, ಗಮ್ಯತೇ = ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. (ಯಾವುದರಿಂದಲೂ ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ.) (ವಶ್ಯದ್ವಾನವಮಾತ್ರವು ನೀಲದಿಂದ ಇದ್ದಂತೆಯೇ ಪೀತದಿಂದಲೂ ಇರು ತ್ತದೆ.) (ಕಾರಣನಿಯಮವನ್ನು ಕೂಡ ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಾರೆ) ಇದಂ=ಈ ನೀಲವು, ಅನುಷ್ಠಾತ್= ಈ ಪೀತದ್ದೆಶೆಯಿಂದ, ನ ಜಾಯತೇ=ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ. (ಮತ್ತೆ ನೀಲದಿಂದಲೇ) ಇತ್ಯತ್ರಾಪಿ= ನೀಲಕ್ಕೆ ಕಾರಣತ್ವನಿಶ್ಚಯದಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ, ಕಾರಣಂ=ಪ್ರಮಾಣವು, ನಾಸ್ತಿ=ಇಲ್ಲ. ನೀಲಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ನೀಲಕ್ಕಿಂತ ಪೂರ್ವಭಾವವಿತ್ತವೆದೆಯೋ ಹಾಗೆಯೇ ಪೀತಕ್ಕೂ ಕೂಡ ನೀಲಕ್ಕಿಂತ ಪೂರ್ವ ಭಾವವಿತ್ತು ಇದೆ. (ಹಾಗಾದರೆ ಹೇಗೆ ನಮಗೆ ಸಮವಾಯ ಪರಿಣಾಮಗಳು ಇಲ್ಲವಾದರೂ ಕುವಿಂದ ಪಟಗಳಿಗೆ ಕಾರ್ಯಕಾರಣಭಾವವು ನಿಶ್ಚಿತವಾಗುತ್ತದೋ ಹಾಗೆಯೇ ನನಗೂ ಆಗು ವುದು, ಎಂದರೆ 'ಇದಮಸ್ಯೈವ ಕಾರಣಂ' ಇತ್ಯಾದಿ ಆತ್ಮನಿಗೆ ನಿತ್ಯವಿನಾಶಿತ್ವವಿದೆ ಎನ್ನುವ ಪಕ್ಷ ದಲ್ಲಿ ಇದು ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೆನ್ನುವ ನಿಶ್ಚಯವು ಕೊಡಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಮತದಲ್ಲಿ ನಿಮಿತ್ತಕಾರ ಣಕ್ಕೂ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೂ ಕಾರ್ಯಕಾರಣಭಾವಾವಧಾರಣವು ಅನನ್ಯಭಾಸಿದ್ಧವಾದ ಅನ್ವಯವ್ಯತಿ ರೇಕದಿಂದ ಕೂಡಬಹುದು. ಬೌದ್ಧರ ಮತದಲ್ಲಿ ಕೂಡಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ನಾವು ಅನ್ವಯವ್ಯತಿರೇಕಾನು ಸಂಧಾನವುಳ್ಳ ಆತ್ಮನಿಗೆ ಸ್ವಾಮಿತ್ವವನ್ನು ಒಪ್ಪುತ್ತೇವೆ. ಸೌಗತರು ಆತ್ಮನಿಗೆ ಕ್ಷಣಿಕತ್ವವನ್ನು ಒಪ್ಪಿರುತ್ತಾರೆ. ಅಂತಹ ಕ್ಷಣಿಕಾತ್ಮನು ಕಾರಣತ್ವನಿಶ್ಚಯಕವಾದ ಅನ್ವಯವ್ಯತಿರೇಕಾನು ಸಂಧಾನವುಳ್ಳವನೆಂದು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ || ೧೮೭ || ೧೮೮ || ೧೯೯ ||

(1) ಹೀಗೆ ಸಮುದಾಯವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿ ಸರ್ವಕ್ಕೂ ಕ್ಷಣಿಕತ್ವವನ್ನು ಈಗ ಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದಲೂ ಪ್ರಮಾಣವಿರೋಧವಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ ತಿರಸ್ಕರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮೇಲಿನ ಗ್ರಂಥವು. ಹೇಗೆಂದರೆ— ಕೇವಲವಾಗಿ ಸಮುದಾಯವು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಸರ್ವಕ್ಕೂ ಕ್ಷಣಿಕತ್ವವೂ ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ಕ್ಷಣಿಕತ್ವದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲ. (2) ಹಾಗಾದರೆ, ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವು ಅರ್ಥಗಳಿಗೆ ಕ್ಷಣಿಕತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಡುತ್ತದೆ. ಅದಾದರೂ ವರ್ತಮಾನಮಾತ್ರವನ್ನು ಗೃಹಿಸತಕ್ಕದ್ದು ಅರ್ಥಕ್ಕೆ ವರ್ತಮಾನಮಾತ್ರ ಕ್ಷಣಸಂಬಂಧಿಯಾದ ಸತ್ತಾವನ್ನು ವಿಸಯೀಕರಿಸುತ್ತದೆ. ಪೂರ್ವೋತ್ತರಕ್ಷಣ ಸಂಬಂಧಿಯಾದ ಸತ್ತಾವನ್ನು ವಿಸಯೀಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಅರ್ಥಗಳಿಗೆ ಕ್ಷಣಿಕತ್ವವು ಅಪ್ರಾಮಾಣಿಕವು ಹೇಗೆ? ಎಂದರೆ— ಕ್ಷಣಿಕತ್ವವೆಂದರೆ ಎಂತಹುದು. 'ಕ್ಷಣಸಂಬಂಧಿಸತ್ಯವೋ ೨ ಕ್ಷಣಮಾತ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ಉತ್ಪತ್ತಿವಿನಾಶವಿರುವಿಕೆಯೋ, ೩ ಅಥವಾ ಕ್ಷಣಾಂತರಕ್ಕೆ ಅಸಂಬಂಧಿಯಾಗಿ ಇದ್ದು ಏಕಕ್ಷಣಸಂಬಂಧಿತ್ವವೋ, ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನೇದ್ದು ಇಷ್ಟವೇ.' ಸ್ಥಾಯಿಯಾದ ಅರ್ಥಕ್ಕೂ ಏಕಕ್ಷಣಸಂಬಂಧಿಯಾದ ಸತ್ತಾವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಏನೇದ್ದನ್ನೂ ಏನೇದ್ದನ್ನೂ ದೂಷಿಸುತ್ತಾ—

ಮೂ || ವಿನಾಶೋತ್ಪತ್ತಯಶ್ಚೈವ ಸ ದೃಶ್ಯಂತೇ ಸದಾತನಾಃ |

ದೃಶ್ಯತೇ ಪ್ರತ್ಯಭಿಜ್ಞಾತಃ ಸ್ಥಿರತ್ವಂ ಸರ್ವವಸ್ತುಷು || ೧೯೦ ||

ಅ || ಸದಾತನಾಃ=ಪ್ರತಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ, ವಿನಾಶೋತ್ಪತ್ತಯಃ=ವಿನಾಶೋತ್ಪತ್ತಿಗಳು, ನೈವ ಚ ದೃಶ್ಯಂತೇ=ಕಾಣಲ್ಪಡುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಅಂದರೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವು ಅರ್ಥಗಳಿಗೆ ವರ್ತಮಾನಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸತ್ತಾವನ್ನು ವಿಸಯೀಕರಿಸುತ್ತದೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಕ್ಷಣಮಾತ್ರದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಉತ್ಪತ್ತಿವಿನಾಶಗಳನ್ನು ವಿಸಯೀಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಕ್ಷಣಾಂತರಸಂಬಂಧಿತ್ವವನ್ನು ವಿಸಯೀಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ತಥಾಚ ಇಂತದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷದಿಂದ ಕ್ಷಣಿಕತ್ವವು ಹೇಗೆ ಸಿದ್ಧಿಸುವುದು? (ಹಾಗಾದರೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವು ಅರ್ಥಕ್ಕೆ ಪೂರ್ವೋತ್ತರಕ್ಷಣವುತ್ಪತ್ತಿವನ್ನು ಕೂಡ ಗೃಹಿಸುತ್ತದೋ, ೨ ಇಲ್ಲಿವೋ, ವರ್ತಮಾನ ಮಾತ್ರ ಗ್ರಾಹಿಯಾದುದರಿಂದ ಗನೇದ್ದು ಕೂಡಲಾರದು. ಏನೇ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷದಿಂದ ತೋರದಿರುವುದರಿಂದ ಪೂರ್ವೋತ್ತರಕ್ಷಣಗಳಿಗೆ ಅಸತ್ಯವು ಸಿದ್ಧಿಸುವುದರಿಂದ ಕ್ಷಣಿಕತ್ವವೇ ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಎಂದರೆ— ಏನೇದ್ದನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಯೋಗ್ಯವಾಗಿದ್ದು ತೋರದಿರುವುದೇ ಅಸತ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಡುವುದರಿಂದ, ಪೂರ್ವೋತ್ತರಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಅಸತ್ಯವೇ ಸಿದ್ಧವಾಗದಿರುವುದರಿಂದ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ರೀತಿಯಿಂದ ಕ್ಷಣಿಕತ್ವವು ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಡದು. ವರ್ತಮಾನ ಮಾತ್ರ ಗ್ರಾಹಿತ್ವವನ್ನು ವರರೇ ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದ ಪೂರ್ವೋತ್ತರಕಾಲವುತ್ಪತ್ತಿವು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಯೋಗ್ಯವಲ್ಲ. (3) ಅಥವಾ ಗನೇ ವಕ್ಷ್ಯವೇ ಆಗಲಿ. ಕೆಲವು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕೆ ವರ್ತಮಾನಮಾತ್ರ ಗ್ರಾಹಿತ್ವವಿದ್ದರೂ 'ತದೇವೇದಂ' ಎನ್ನುವ ಪ್ರತ್ಯಭಿಜ್ಞಾರೂಪವಾದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕೆ ವರ್ತಮಾನಮಾತ್ರ ಗ್ರಾಹಿತ್ವವಿಲ್ಲವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ.) ಪ್ರತ್ಯಭಿಜ್ಞಾತಃ=ತದೇವೇದಂ ಎನ್ನುವ ಪ್ರತ್ಯಭಿಜ್ಞಿಯಿಂದ, ಸರ್ವವಸ್ತುಷು=ಎಲ್ಲಾ ವಸ್ತುಗಳಲ್ಲಿ, ಸ್ಥಿರತ್ವಂ=ಒಂದಕ್ಕೇನೇ ಅನೇಕ ಕ್ಷಣಸಂಬಂಧಿತ್ವವು, ದೃಶ್ಯತೇ=ವಿಸಯೀಕರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಅಂತೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷದಿಂದ ಕ್ಷಣಿಕತ್ವವು ಸಿದ್ಧಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಇಷ್ಟೆ ಅಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಸ್ಥಾಯಿತ್ವವು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷದಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ, ಎಂದು ಹೇಳಿದುದರಿಂದ ವರಹಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವಿರೋಧವೂ, ತಮ್ಮ ವಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣಸದ್ಭಾವವೂ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿತು. || ೧೯೦ ||

ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವು ಬಾಧಕವಾಗದೆ ಇದ್ದಾಗ್ಯೂ ಅನುಮಾನವು ಬಾಧಕವು ಆಗುವುದು ಎಂದು ಶಂಕಿಸುತ್ತಾರೆ.

ನೂ || ಫಲಾದೀನಾಂ ವಿಶೇಷೇಣ ಸರ್ವತ್ರಾಪ್ಯನುಮಿಯತೇ || ೧೯೧ ||

ಸತ್ವೇನ ಕ್ಷಣಿಕತ್ವಂ ಚೇದಾಕಾಶಸ್ಯಾವಿಶೇಷತಃ |

ಅವಿಶೇಷೋಽಖಿಲಸ್ಯಾಪಿ ಸತ್ವಾತ್ಮಿಂ ನಾನುಮಿಯತೇ || ೧೯೨ ||

ಅ || ಫಲಾದೀನಾಂ = ಫಲ, ದೇಹಾದೀನಾದಿಗಳಿಗೆ, ವಿಶೇಷೇಣ = ಪರಿಮಾಣಭೇದದಿಂದ, ಕ್ಷಣಿಕತ್ವಂ = ಕ್ಷಣಿಕತ್ವವು, ಅನುಮಿಯತೇ = ಅನುಮೇಯಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ತತಃ = ಆ ದೃಷ್ಟಾಂತದಿಂದ, ಸರ್ವತ್ರಾಪಿ = ಫಲಾದಿವ್ಯತಿರಿಕ್ತವಾದ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿಯೂ, ಸತ್ವೇನ = ಸತ್ವರೂಪವಾದ ಹೇತುವಿನಿಂದ, ಕ್ಷಣಿಕತ್ವಂ = ಕ್ಷಣಿಕತ್ವವು, ಅನುಮಿಯತೇ ಚೇತಃ = ಅನುಮೇಯಿಸಲ್ಪಡುವುದಾದರೆ, ಆಕಾಶಸ್ಯ = ಆಕಾಶಕ್ಕೆ, ಅವಿಶೇಷತಃ = ಪೂರ್ವೋತ್ತರಕ್ಷಣಗಳಿಗೆ ಭೇದವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ, ಅವಿಶೇಷಃ = ಪೂರ್ವೋತ್ತರಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಭೇದರೂಪಿತ್ವವು, ಅಖಿಲಸ್ಯಾಪಿ = ಎಲ್ಲೆಡೆಗೂ ಇರುವುದಕ್ಕೂ, ಸತ್ವಾತ್ = ಸತ್ವದ್ದಿಶೆಯಿಂದ, ಕಿಂ = ಯಾವುದಕ್ಕಾಗಿ, ನಾನುಮಿಯತೇ = ಅನುಮೇಯಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅಥವಾ ಆಕಾಶಸ್ಯ = ಆಕಾಶಕ್ಕೆ, ಅವಿಶೇಷತಃ = ಪರಿಮಾಣಭೇದವು ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ, ಆ ದೃಷ್ಟಾಂತದಿಂದ, ಅಖಿಲಸ್ಯಾಪಿ = ಎಲ್ಲಾಫಲಾದಿಗಳಿಗೂ, ಅವಿಶೇಷಃ = ಪೂರ್ವೋತ್ತರಕಾಲಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಮಾಣಭೇದಾಭಾವವು, ಸತ್ವಾತ್ = ಸತ್ವದ್ದಿಶೆಯಿಂದ, ಕಿಂ = ಯಾವುದಕ್ಕಾಗಿ, ನಾನುಮಿಯತೇ = ಅನುಮೇಯಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ.

ತಾ || ನ್ಯಾಯಸುಧಾ — (1) 'ಯತ್ ಸತ್ ತತ್ ಕ್ಷಣಿಕಂ ಯಥಾಫಲಾದಿ ಸಂತತ್ವ ಪಂಚಸ್ಕಂಧಾಃ' ಯಾವುದು ಸತ್ತಾಗಿದೆಯೋ ಅದು ಕ್ಷಣಿಕವು ಫಲಾದಿಗಳಂತೆಯೇ ಪಂಚಸ್ಕಂಧಗಳೂ ಸತ್ತಾಗಿನೆ ಎನ್ನುವ ಅನುಮಾನವು ಸ್ಥಿರತ್ವವಿವರಣೆಯಾದ ಪ್ರತ್ಯಭಿಜ್ಞಿಗೆ ಬಾಧಕವಾಗುವುದು. ಫಲಾದಿ ದೃಷ್ಟಾಂತದಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವೈಕಲ್ಯವಿಲ್ಲ (2) 'ಯದ್ವಿರುದ್ಧ ಪರಿಮಾಣಂತತ್ ನಾನಾದೃಷ್ಟಂ ಯಥಾಫಲವಟಃ' ಯಾವುದು ವಿರುದ್ಧಪರಿಮಾಣವುಳ್ಳದ್ದೋ ಅದು ಭಿನ್ನಭಿನ್ನವಾಗಿಗಂಡದೆ ಫಲವಟಗಳಂತೆಯೇ, 'ವಿರುದ್ಧಪರಿಮಾಣಂ ಚ ಫಲಾದಿಕಂ ಪೂರ್ವೋತ್ತರಕ್ಷಣಯೋಃ' ಪೂರ್ವೋತ್ತರಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಫಲಾದಿಗಳು ವಿರುದ್ಧಪರಿಮಾಣವುಳ್ಳದ್ದು, ಎನ್ನುವ ಅನುಮಾನದಿಂದ ಫಲಾದಿಗಳಿಗೆ ಕ್ಷಣಿಕತ್ವವು ಸಿದ್ಧಿಸುತ್ತದೆ. ಎಂದರೆ, ವಂದರಿಸುತ್ತಾರೆ. 'ಯತ್ ಸತ್ ತತ್ ಅಕ್ಷಣಿಕಂ ಯಥಾಕಾಶಃ ಸಚ್ಚನೀಲಾದಿ' ಯಾವುದು ಸತ್ತೋ ಅದು ಅಕ್ಷಣಿಕವು ಆಕಾಶದಂತೆ, ನೀಲಾದಿಗಳೂ ಸತ್ತಾಗಿನೆ ಎನ್ನುವ ಪ್ರತ್ಯನುಮಾನದಿಂದ ಸ್ಥಿರವಾದವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಕ್ಷಣಿಕತ್ವಸಾಧಕವಾದ ನಿಮ್ಮ ಅನುಮಾನಕ್ಕೆ ಆಭಾಸತ್ವವಿದ್ದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಸ್ಥಿರತ್ವಸಾಧಕಪ್ರತ್ಯಭಿಜ್ಞಾಬಾಧಕತ್ವವು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ಆಕಾಶರೂಪ ದೃಷ್ಟಾಂತದಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವೈಕಲ್ಯವಿಲ್ಲ. 'ಆಕಾಶೋ ದೌ ನಿರೋಧೌ ಚ ನಿತ್ಯಂ ತ್ರಯಮಸಂಸ್ಕೃತಂ' ಎಂದು ಪರರೇ ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಸ್ಥಾಯಿತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿರುವರು. ಮತ್ತು ಕ್ಷಣಿಕತ್ವಸಾಧಕವಾದ ಪರಿಮಾಣಭೇದಾದಿಗಳೂಕೂಡ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. (3) ನೀನು ಹೇಳಿದ ಕ್ಷಣಿಕತ್ವ ಸಾಧಕವಾದ ಅನುಮಾನವು ಪ್ರತ್ಯಭಿಜ್ಞಿಗೆ ಬಾಧಕವಾಗಲು ಯೋಗ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅನುಮಾನವು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕಿಂತ ದುರ್ಬಲವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕಿಂದ ಬಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ 'ಫಲಾದಿಕಂ ಪರಿಮಾಣಭೇದರಹಿತಂ ಸತ್ವಾದಾಕಾಶತಃ' ಫಲನೊದಲಾದುದು ಪರಿಮಾಣಭೇದವಿರಹಿತವಾದುದು, ಸತ್ವವಿದ್ದವು ಪ್ರಯುಕ್ತ ಆಕಾಶದಂತೆ ಎಂದೂ ಅನುಮಾನವು ಕೂಡಬಹುದು. ಈ ಅನುಮಾನಕ್ಕೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಬಾಧ ಹೊರತು ಯಾವ ದೋಷವೂ ಇಲ್ಲ. ತಥಾಚ ದೃಷ್ಟಾಂತದಲ್ಲಿ ಕ್ಷಣಿಕತ್ವಕ್ಕೆ ಸಾಧಕವಾದುದು ಅಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಸಾಧ್ಯ

ವೈಕಲ್ಯವು ಬರುವುದು. ಆದುದರಿಂದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಿರೋಧದಿಂದಲೇ ಈ ಅನುಮಾನಕ್ಕೆ ಆಪ್ತ ಮಾಣ್ಯವು ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಶ್ರಯತ್ವವು ಪ್ರಸಕ್ತವಾಗುವುದು ಎಂದೇ ಹೇಳಬೇಕು. ಅದು ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿಯೂ ಸಮನ್ವೇ. ಇದರಿಂದ 'ಆಕಾಶೇಚಾವಿಶೇಷಾತ್' ಎನ್ನುವ ಸೂತ್ರವು ವ್ಯಾಖ್ಯಾತವಾಯಿತು. (4) ಕ್ಷಣಿಕತ್ವಸಾಧಕವಾದ ಅನುಮಾನಕ್ಕೆ ಸತ್ತ ತಿಪಕ್ಷತ್ವವನ್ನು ಬಾಧಿತವಿಸಯತ್ವವನ್ನು ಹೇಳತಕ್ಕವನಿಂದ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ವ್ಯಭಿಚಾರವೂ ಸೂಚಿತವಾಯಿತು. (5) ನಿಮ್ಮ ಅನುಮಾನಕ್ಕೂ ಫಲಾದಿಗಳಿಂದ ವ್ಯಭಿಚಾರವೆಂದು ಹೇಳಕೂಡದು. ಅಲ್ಲಿಯೂ ಕ್ಷಣಿಕತ್ವವು ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುವೆವು || ೧೯೧ || ೧೯೨ ||

ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಸತ್ವವಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅಕ್ಷಣಿಕತ್ವವು ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಸತ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಮೂರ್ತಾಭಾವರೂಪತ್ವವಿದೆ. ಭಾವತ್ಯವೇ ಇಲ್ಲಿ ಸತ್ಯವೆಂದು ವಿವಕ್ಷಿತವಾಗಿದೆ. ಸ್ವರೂಪತ್ಯವೇ ಸತ್ಯವೆಂದು ಹೇಳುವುದಾದರೂ ಅಭಾವವು ನಿಃಸ್ವರೂಪವೆಂದಂಗೀಕೃತವಾಗಿದೆ ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ಯದ್ವ್ಯಾಕಾಶಸ್ಯ ಸತ್ವಂ ನ ಕುತ ಏವ ನರಾದಿಷು |

ಸಧರ್ಮಿಪ್ರತಿಯೋಗಿತ್ವಮಭಾವಸ್ಯ ನಿಯಾಮಕಂ || ೧೯೩ ||

ತೌ ವಿನಾ ನಹ್ಯಭಾವಶ್ಚ ಕ್ವಚಿದ್ವ್ಯಷ್ಟಃ ಕದಾಚನ |

ಅಧರ್ಮಿ ಪ್ರತಿಯೋಗಿತ್ವಮಾಕಾಶಸ್ಯಾವಗಮ್ಯತೇ || ೧೯೪ ||

ಸ್ವೀಕಾರತ್ಯಾಗತೋದ್ಯಷ್ಟದೃಶ್ಯಯೋಃ ಸರ್ವವಸ್ತುಷು |

ಗುಣಾನುನತ್ತ ಏವಾಸೌ ವಿದಧಾತ್ಯಧಿಕಂ ಪುನಃ || ೧೯೫ ||

ಅ || ಯದಿ = ಯಾವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಆಕಾಶಸ್ಯ = ಆಕಾಶಕ್ಕೆ, ಸತ್ವಂ = ಸತ್ಯವು, ನ = ಇಲ್ಲವೋ, ನರಾದಿಷು = ಮನುಷ್ಯರೇ ಮೊದಲಾದವರಲ್ಲಿ ಕುತ ಏವ = ಹೇಗೆ ತಾನೇ ಬರುವುದು. (ಅಂದರೆ (೧) ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಸತ್ವವಿಲ್ಲವೆಂದಂಗೀಕರಿಸಿ, ಪ್ರತ್ಯನುಮಾನದಲ್ಲಿಯೂ ಅತಿಪ್ರಸಂಗಾನುಮಾನದಲ್ಲಿಯೂ ದೃಷ್ಟಾಂತಕ್ಕೆ ಸಾಧನವೈಕಲ್ಯವೂ ತನ್ನ ಅನುಮಾನಕ್ಕೆ ವ್ಯಭಿಚಾರಾಭಾವವೂ ಹೇಳಲ್ಪಡುವುದಾದರೆ ಆಗ ದೇಹಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಸತ್ಯವು ಹೇಗೆ ತಾನೇ ಸಿದ್ಧವಾಗಬಹುದು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ತಥಾ ಚ ಪರಕೀಯ ದೃಷ್ಟಾಂತಕ್ಕೂ ಸಾಧನವೈಕಲ್ಯವು ಬರುವುದು. (೨) ವಿಧಿಮುಖ ಪ್ರತ್ಯಯವೇದ್ಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ದೇಹಾದಿಗಳಿಗೆ ಭಾವತ್ವವೂ, ಪ್ರಮಾವಿಸಯತ್ವವಿದ್ದುದರಿಂದ ಸತ್ಯವೂ ಹೇಳಲ್ಪಡುವುದಾದರೆ ಅದು ಆಕಾಶದಲ್ಲಿಯೂ ಸಮಾನವೇ.) (ಪ್ರಮಾಣಾಂತರದಿಂದ ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಅಭಾವತ್ವವನ್ನು ನಿವಾರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಉಪೋದ್ಧಾತವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ಸಧರ್ಮಿಪ್ರತಿಯೋಗಿತ್ವಂ = ಎಲ್ಲಿ ಅಭಾವವು ಇದೆಯೋ ಅದು ಧರ್ಮಿಯು, ಯಾವುದರ ಅಭಾವವೋ ಅದು ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯೋಗಿಯು, ಆ ಉಭಯವತ್ವವು, ಅಭಾವಸ್ಯ = ಅಭಾವಕ್ಕೆ, ನಿಯಾಮಕಂ = ವ್ಯಾಸಕ್ತವು, (ಅಂದರೆ ಯಾವುದು ಅಭಾವವೋ, ಅದಲ್ಲಾ ಧರ್ಮಿಪ್ರತಿಯೋಗಿಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದೇ ಆಗಿದೆ. ಉದಾ = ಘಟಾದ್ಯಭಾವವು. ಅದು ಭೂತಲ ಮೊದಲಾದ ಧರ್ಮಿಯಿಂದಲೂ ಘಟ ಮೊದಲಾದ ಪ್ರತಿಯೋಗಿಯಿಂದಲೂ ಕೂಡಿದ್ದೇ ಆಗಿದೆ.) (ಹಾಗಾದರೆ ಇದು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅಭಾವಕ್ಕೆ ಧರ್ಮಿಪ್ರತಿಯೋಗಿ ಸಾಹಿತ್ಯನಿಯಮವು ೧ ದೇಶದಿಂದ ಆಗುವುದೋ, ೨ ಕಾಲದಿಂದಲೋ? ೧ನೇ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಿಯಿಂದ ಸಮಾನದೇಶತ್ವವಿಲ್ಲ. ಭೂತಲವು ಸ್ವಾಶ್ರಯದಲ್ಲಿಯೂ ಅಭಾವವು

ಭೂತಲದಲ್ಲಿಯೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಪ್ರತಿಯೋಗಿಯಿಂದಲಾದರೂ ವಿರುದ್ಧವೇ. ೨ನೇದ್ವಯದ್ವಯದ್ವಯದ್ವಯದ ಕಥಾಚಿತ್ ಸಮಾನದೇಶತ್ವವು ಕೂಡಬಹುದು. ಆದಾಗ್ಯೂ ಪ್ರತಿಯೋಗಿಯಿಂದ ಸಮಾನದೇಶತ್ವವು ಕೂಡುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಪ್ರಾಗಭಾವ ಪ್ರಧ್ವಂಸಾಭಾವಗಳಿಗೆ ಪ್ರತಿಯೋಗಿ ಭಿನ್ನಕಾಲತ್ವನಿಯಮವಿದೆ ಎನ್ನುವ ಆಶಂಕೆಯನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುತ್ತಾ ಅಭಾವಕ್ಕೆ ಧರ್ಮಪ್ರತಿಯೋಗಿಸಾಹಿತ್ಯವ್ಯಾಪ್ತವನ್ನು ಉಪಪಾದಿಸುತ್ತಾರೆ. ತ್ ವಿನಾ = ಧರ್ಮಪ್ರತಿಯೋಗಿಗಳ ಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದೆ, ಅಭಾವಶ್ಚ = ಅಭಾವವಾದರೂ, ಕ್ಷೇಚಿತ್ = ಎಲ್ಲಿಯೂ, ಕದಾಚನ = ಯಾವಾಗಲೂ, ನ ಹಿ ದೃಷ್ಟಃ = ಕಾಣಲ್ಪಡಲೇ ಇಲ್ಲ ಚ = ಅಭಾವವು ಕಾಣಲ್ಪಡತಕ್ಕದ್ದು ಧರ್ಮಪ್ರತಿಯೋಗಿಗಳು ಪ್ರತೀತಿಯಾಗುವಾಗಲೇ ಕಾಣಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಹಿ = ಅನ್ಯಯವ್ಯತಿರೇಕಗಳೆರಡೂ ಪ್ರಸಿದ್ಧಗಳು. (ಹೀಗೆ ಅಭಾವಕ್ಕೆ ಧರ್ಮಪ್ರತಿಯೋಗಿಸಾಹಿತ್ಯವು ಪ್ರತೀತಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಕವಾದರೆ ಇದರಿಂದ ಏನಾಯಿತೆಂದರೆ) ಅಧರ್ಮಪ್ರತಿಯೋಗಿತ್ವಂ = ಧರ್ಮಪ್ರತಿಯೋಗಿಸಾಹಿತ್ಯಭಾವವು, ಆಕಾಶಸ್ಯ = ಆಕಾಶಕ್ಕೆ, ಅವಗಮ್ಯತೇ = ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. (ಅಂದರೆ ಪ್ರತೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಭಾವಕ್ಕೆ ವ್ಯಾಪಕವಾದ ಸಧರ್ಮಪ್ರತಿಯೋಗಿತ್ವವು ಆಕಾಶದಿಂದ ವ್ಯಾವೃತ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಆಕಾಶ ಎಂದೇ ಅವಗತವಾಗುತ್ತದೆ. 'ಅತ್ರ ಇದು ನಾಸ್ತಿ' ಎಂದು ಆಕಾಶವು ಅವಗತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.) (ಎರಡು ಸೂತ್ರಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು ಉಪಸಂಹಾರಮಾಡುತ್ತಾರೆ.) ಸರ್ವವಸ್ತುಃ = ಎಲ್ಲಾ ವಸ್ತುಗಳಲ್ಲಿ, ಅದೃಷ್ಟದೃಷ್ಟಯೋ ಸ್ವೀಕಾರತ್ಯಾಗತಃ = ಕ್ಷಣಿಕವಾದುದಾದ ಅದೃಷ್ಟದ ಸ್ವೀಕಾರದೊಡನೆಂದೂ, ದೃಷ್ಟವಾದ ಸ್ಥಿರತ್ವಾದಿಗಳ ತ್ಯಾಗವಿಲ್ಲದೂ, ಅಸಂಸೃತಃ, ಪುನಃ = ಮತ್ತೆ, ಉನ್ಮತ್ತೇ ಏವ = ಉನ್ಮತ್ತನಲ್ಲಿಯೇ, ಅಧಿಕಂ = ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, (ತನ್ನಿಂದ) ಗುಣಾನ್ = ಗುಣಗಳನ್ನು, ವಿದಧಾತಿ = ಮಾಡತಾನೆ (ಅಂದರೆ ಉನ್ಮತ್ತನನ್ನೂ ಕೂಡ ತನ್ನ ದೆಶೆಯಿಂದ ಅಧಿಕ ವಿನೇಕವುಳ್ಳವನನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುತ್ತಾನೆ.) ಉನ್ಮತ್ತಃ ಸರ್ವತ್ರ ಅವ್ಯಮಿತವಾದುದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರಮಿತವಾದುದನ್ನು ಬಿಡುವುದೂ ಇಲ್ಲ. || ೧೯೩ || ೧೯೪ || ೧೯೫ ||

ವಿರಲಾಣುಗಳಿಂದ ಮಿಲಿತಾಣುರೂಪವಾದ ಅಸದೃಶಕಾರ್ಯಜನನವೇ ಅಯುಕ್ತವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ—

“ಓಂ ಉತ್ತರೋತ್ತಮಾಶ್ರೇಣ ವಿನಾಶಾತ್ಪೂರ್ವವಸ್ತುನಃ |

|| ಸೂ. ೨೦ ||

ಮೇಲೆ ಆಗತಕ್ಕ ಸ್ವಸದೃಶಕಾರ್ಯವು ಹುಟ್ಟುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿಯೇ ಮೊದಲು ಇರುವ ಕಾರಣನಾಶವಾಗುವುದರಿಂದ ಕ್ಷಣಿಕವಾದದಲ್ಲಿ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಸದೃಶಕಾರ್ಯವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿದ್ದುದರಿಂದ ಕಾರ್ಯವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿ ಆಮೇಲೆ ಅದರಲ್ಲಿ ವೈಸಾದೃಶ್ಯವನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಅಯುಕ್ತವು.

ಈ ಸೂತ್ರವನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಉತ್ತರೋತ್ತಮಾಶ್ರೇಣ ವಿನಾಶಾತ್ಪೂರ್ವವಸ್ತುನಃ |

ನ ಸಂಸ್ಕಾರಾರ್ಪಕತ್ವಂ ಚ ಯುಜ್ಯತೇ ಕಸ್ಯಚಿತ್ಕ್ಷೇಚಿತ್ || ೧೯೬ ||

ಆತೋ ಜ್ಞಾತಂ ಮಯೇತ್ಯಾದಿ ನ ಜ್ಞೇಯಮನುಮಾಕುತಃ |

ಏಕತ್ವಮನಃ ಭೂತಿರ್ಧಂ ತ್ಯಕ್ತ್ವಾ ನಿರ್ಮಾನಿ (ನ) ಕಾ ಭಿದಾ |

ಕುತ ಆತ್ಮಾದಿಕೇಷು ಸ್ಯಾದ್ಭಿಲೇಖಾನುಭವೋ ಯತಃ || ೧೯೭ ||

ಅ || ಉತ್ತರೋತ್ತಮಾತ್ಮೇಣ=ಮೇಲಿನ ಸದೃಶಕಾರ್ಯದ ಉತ್ತಮಾತ್ಮದಿಂದಲೇ, ಪೂರ್ವವಸ್ತುನಃ=ಮೊದಲಿನ ವಸ್ತುವಿಗೆ, ವಿನಾಶಾತ್=ವಿನಾಶವಾಗುವುದರಿಂದ, ಕ್ಷಯಚಿತ್=ಯಾವುದೊಂದು ಕಾರಣಕ್ಕೂ, ಕ್ಷಯಚಿತ್=ಯಾವುದೊಂದು ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ, ಸಂಸ್ಕಾರಾರ್ಪಕತ್ವಂಚ=ಸಂಸ್ಕಾರಾರ್ಥಾಯಕತ್ವವು, ನ ಯುಜ್ಯತೇ=ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅತಃ=ಆತ್ಮನಿಗೆ ಕ್ಷಣಿಕತ್ವವಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ, ಸಂಸ್ಕಾರಾರ್ಪಣವು ಕೂಡದಿರುವುದರಿಂದಲೂ, ಮಯಾ ಜ್ಞಾತಂ ಇತ್ಯಾದಿ, ನ ಜ್ಞೇಯಂ=ಯಾವುದು ಲಿಂಗವು ನನ್ನಿಂದ ಸಾಧ್ಯದಿಂದ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯುಳ್ಳದ್ದಾಗಿ ತಿಳಿಯಲ್ಪಟ್ಟಿತೋ ಅದು ಇಲ್ಲಿ ಇದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯಲು ಅಶಕ್ಯವು. (ಆದುದರಿಂದ), ಅನುಮಾ = ಅನುಮಾನವು, (ಆಗಮಾದಿಗಳೂಕೂಡ) ಕುತಃ=ಎಲ್ಲಿಂದ (ಹಾಗಾದರೆ ಸರ್ವಲೋಕಸಿದ್ಧವಾದುದನ್ನು ಅಪಲಾಪ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಕೂಡದಿರುವುದರಿಂದ ಅನುಮಾನಾದಿ ವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ಒಪ್ಪಲೇಬೇಕು. ಅದರ ಬಲದಿಂದಲೇ ಅಲಂಕಿಕವಾದಾಗ್ಯೂ ಒಟ್ಟು ಇಲ್ಲದಿದ್ದಕ್ಕೆ ಸಂಸ್ಕಾರಾರ್ಪಕತ್ವವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುತ್ತೇನೆ ಎಂದರೆ) (ಪೂರ್ವೋತ್ತರಕಾಲಗಳಲ್ಲಿ), ಅನುಭೂತಿಸ್ಥಂ = ಪ್ರತ್ಯಭಿಜ್ಞಾಸಿದ್ಧವಾದ, ಏಕತ್ವಂ=ಏಕತ್ವವನ್ನು, ತ್ಯಕ್ತ್ವಾ=ಬಿಟ್ಟು, ನಿರ್ಮಾನಿಕಾ=ಪ್ರಮಾಣ ಬಾಧಿತವೂ, ಪ್ರಮಾಣವಿರಹಿತವೂ ಆದ, ಭಿದಾ=ಭೇದವು, ಆತ್ಮಾದಿಕೇನು=ಆತ್ಮಮೊದಲಾದವರಲ್ಲಿ, ಕುತಃ=ಯಾವಕಾರಣದಿಂದ, ಸ್ಯಾತ್=ಅಂಗೀಕರಿಸಲು ಅರ್ಹವಾಗುವುದು. (ಅಂದರೆ ಅನುಮಾನಾದಿ ವ್ಯವಹಾರಾನ್ಯಥಾನುಪಪತ್ತಿಮಾತ್ರದಿಂದ ಅಲಂಕಿಕವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವುದೋ?, ಅದವಾ ಆತ್ಮಾದಿಗಳಿಗೆ ಕ್ಷಣಿಕತ್ವವಿದ್ದುದರಿಂದ ಅಲಂಕಿಕತ್ವವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವುದೋ? ಇನ್ನೆದ್ದು ಕೂಡಲಾರದು. ಆತ್ಮಾದಿಗಳಿಗೆ ಸ್ಥಾಯಿತ್ವದಿಂದಲೇ ಅನುಮಾನಾದಿ ವ್ಯವಹಾರವು ಕೂಡುತ್ತದೆ. ಏನೇದ್ದಾದರೂ ಆತ್ಮಾದಿಗಳಿಗೆ ಕ್ಷಣಿಕತ್ವವು ಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ದರೆ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು, ಕ್ಷಣಿಕತ್ವವೇ ಸಿದ್ಧವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅದು ಪ್ರಮಾಣ ಬಾಧಿತವೂ, ಪ್ರಮಾಣ ಶೂನ್ಯವೂ ಆಗಿದೆ.) (ಹಾಗಾದರೆ ಪ್ರತ್ಯಭಿಜ್ಞಾನವು ಭ್ರಾಂತಿಯೆಂದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಆದಕಾರಣ ಅದರಿಂದ ಆತ್ಮಾದಿಗಳಿಗೆ ಐಕ್ಯವು ಹೇಗೆ ಸಿದ್ಧಿಸುವುದೆಂದರೆ—) ಯತಃ = ಯಾವಕಾರಣದಿಂದಲೇಯಿಂದ, ಅನುಭವಃ = ಅನುಭವವು, ಬಲ್ಯೇನ=ಪ್ರಬಲವೇ ಆಗಿದೆಯೋ ಅಂದರೆ ತರ್ಕಬಲದಿಂದ ಅನುಮಾನವು ನಿರವಕಾಶವಾಗಿ ಪ್ರಬಲವಾದಾಗ ಅದರ ವಿರೋಧದಿಂದ ಪ್ರತ್ಯಭಿಜ್ಞಾನವು ಭ್ರಾಂತಿಯಾಗುವುದು. ಯಾವಾಗ ತರ್ಕಕ್ಕೆ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಪ್ರಕಾರ ಆಭಾಸತ್ವವಿದೆಯೇ, ಆವಾಗ ಕ್ಷಣಿಕತ್ವಾನುಮಾನಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಬಲ್ಯವು ಹೇಗೆ ಸಿದ್ಧಿಸುವುದು? ಪ್ರತ್ಯಭಿಜ್ಞೆಗೆ ಅದರಿಂದ ಬಾಧವೂಕೂಡ ಹೇಗೆ ಬಂದಿತು? ಅಬಾಧಿತವಾದ ಪ್ರತ್ಯಭಿಜ್ಞಾನಭವವು ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದ ಪ್ರಬಲವೇ ಆಗಿದೆಯೋ, ಅದರಿಂದ ಆತ್ಮಾದಿಗಳಿಗೆ ಏಕತ್ವವು ಅದರಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು || ೧೯೬ || ೧೯೭ ||

ಹಾಗಾದರೆ ಮೇಲಿನದ್ದು ಹುಟ್ಟುವಾಗಲೇ ಮೊದಲಿನದ್ದಕ್ಕೆ ನಾಶವು ಬರಲಿ, ಅದಾಗ್ಯೂ ಮೊದಲಿನದ್ದಕ್ಕೆ ಮೇಲೆ ಇದ್ದುದರಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕಾರವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂದರೆ—

ಮೂ || ಕಾರ್ಯಕಾರಣಯೋಶ್ಚೈಕಕಾಲೀನತ್ವಂ ವಿನಾ ಕಥಂ || ೧೯೮ ||

ಪೂರ್ವಸಂಸ್ಕಾರಯೋಗೀ ಸ್ಯಾದುತ್ತರೋ ನಿಯಮೇನ ಚ |

ಸಂಬಂಧಾ ಏವ ಸಂಸ್ಕಾರಮನ್ಯತ್ರಾದಧತೇಽಖಿಲಾಃ |

ಅಸಂಬಂಧಃ ಕಥಂ ಪೂರ್ವ ಉತ್ತರೇ ವಾಸನಾಕರಃ || ೧೯೯ ||

అ || కార్యకారణయోగశ్చ = కార్యకారణాలికి, ఏకకాలీనత్వం = ఏకకాలీనత్వవన్న, ఏనా = ఘోరత, కథం = ఘోర, లుత్తరః = మేలినప్పు, నియమేన = నియమము దింద, పూర్వసంస్కారయోగి = పూర్వదింద ఆహితవాద సంస్కారదింద కూడిప్పు, కథం = ఘోర, స్యాత్ = ఆగువుదు. (అందరి మేలినప్పు ముట్టదోడనేయే పూర్వము నాశనాగువుదింద కార్యకారణాలికి ఏకకాలీనత్వము ఇల్లమోదు లబ్ధివాగు త్తదే. ఏకకాలీనత్వవిల్లదే పూర్వాహితసంస్కారయోగిత్వము మేలినప్పు క్కే కూడువుదిల్ల. అథవా ఏకకాలీనత్వవిల్లదే రేనే సంస్కారార్పకత్వము వృష్టవాగిదే. భిన్నకాలీనత్వవిల్లదే దృష్టవాగిల్ల ఎందు వ్యాప్తియదే.) (హాగాదరి ఏకకాలీనత్వవిల్లవాదరూ సంస్కారార్పకత్వము ఏకే అగలరదేందరి —) (యస్మాత్ = యావ కారణద్వితీయింద) అచిలాః = ఎల్లా సంస్కారాధాయకగలాద ఙంశకకుసుమ మోదలదా వదార్పగలు, సంబద్ధా ఏన = త్రేలాదిగలది సంబద్ధగలాగియే, అన్యత్ర = త్రేలాదిగలది సంస్కారం = సంస్కార వన్న, ఆదధతే = లుంఠనమాడుత్తవే. అసంబద్ధగలాదవుగలు సంస్కారాధాయకగలు ఆగువుదిల్ల ఎన్నవ నియమవిదే. భిన్నకాలసర్లిరతక్ వస్తుగలిగి సంబంధము కూడ లారదు. ఆదుదరింద) అసంబద్ధః = మేలె ఆగున వస్తువినింద సంబంధసల్పడదిరున, పూర్వః = మోదలినప్పు, లుత్తరే = మేలె ఇరున వస్తువినింద, కథం = ఘోర, వాసనా కరః = సంస్కారవన్న మాడికతు? (అందరి మేలె ఆగతక్ వస్తువినింద సంస్కారవన్న మాడలారదు.) || ౧౯౮ || ౧౯౯ ||

హిందే ఘోర అధఃవు బుద్ధియల్లి ఆరూఢవాగువుదక్కాగి సంగ్రహమాది ఘోలుత్తరే—

మూ || ఏకకాలతయా యోగం ఏనా సంస్కారతః కథం || ౨౦౦ ||

క్షణమాత్రమవస్థానం స్వీకృతం సర్వవస్తుషు ।

పూర్వమధ్యాపరకలా ఏకలః క్షణ ఇష్యతే || ౨౦౧ ||

అ || ఏకకాలతయా ఏనా = ఏకకాలదర్లిరేణవన్న ఘోరత, (కార్యకారణాలికి సంబంధము కూడువుదిల్ల.) యోగం ఏనా = సంబంధవిల్లదే, (కారణక్కే కార్యదర్లి సంస్కారార్పకత్వము కూడువుదిల్ల.) సంస్కారతే ఏనా = సంస్కారవన్న ఘోరత, కథం = ఘోర, (అనుమానాది వృవహారవు.) (కారణము కార్యము ముట్టదోడనేయే ఏనాశనాగువుదాదరి ఇదాగలుదుత్త. అదేనే యావుదింద సిద్ధివాయితేందరి) సర్వవస్తుషు = ఎల్లా వస్తుగలది, క్షణమాత్రం = ఒందు క్షణమాత్ర, అవస్థానం = అవస్థితియు, స్వీకృతం = (బుద్ధిరింద) స్వీకరిసల్పట్టదే. (కారణము ఒందు క్షణద పూర్వభాగదర్లి స్థితియున్న మోదిదాద్ది, మధ్యభాగవాగునాగ కార్యవన్న ముట్టసి అవరభాగదర్లి సంస్కారవన్నుంఠనాది నష్టవాగుత్తదేందు అంగి కరిసిదరి యావ దోకవూ ఇల్లరేందారెంకిసిదరి) పూర్వ మధ్యాపర కలాఏకలః = పూర్వభాగ, మధ్యభాగ, అపరభాగ ఎందు అంశవిల్లదిరువుదు, క్షణః = క్షణము ఇష్యతే = బాద్ధరింద అంగికరిసల్పడుత్తదే.

ತಾ || ನ್ಯಾಯಸುಧಾ — (1) 'ಪೂರ್ವಕ್ಷಣಃ ಉತ್ತರಕ್ಷಣೇ ಸಂಸ್ಕಾರಾಧಾಯಕೋ ನ ಭವತಿ ತೇನಾಸಂಬಂಧತ್ವಾತ್ ಯೋ ಯೇನಾಸಂಬಂಧೋ ನಾಸೌ ತತ್ರ ಸಂಸ್ಕಾರಾಧಾಯಕಃ ಯಥಾ ಸಂಪ್ರತಿಪನ್ನಃ' ಪೂರ್ವಕ್ಷಣವು ಉತ್ತರಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ, ಸಂಸ್ಕಾರವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವುದು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಸಂಬಂಧಿಸಲ್ಪಡದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಯಾವುದು ಯಾವುದರಿಂದ ಸಂಬಂಧಿಸಲ್ಪಡದೆ ಇರುವುದೋ ಅದು ಅಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕಾರಾಧಾಯಕವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸಮೃತವಾದ ಚಂಪಕಾದಿ ಪುಷ್ಪದಂತೆ. (2) ಅಥವಾ ಯಾವುದು ಎಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕಾರಾಧಾಯಕವೋ ಅದು ಅದರಿಂದ ಸಂಬಂಧವಾಗದಾಗಿಯೇ ದೃಷ್ಟವಾಗಿದೆ, ತೈಲಸಂಬಂಧವಾದ ಚಂಪಕದಂತೆ. ಆಸಂಬಂಧವಾದುದಕ್ಕೂ ಸಂಸ್ಕಾರಾಧಾಯಕತ್ವವಿದ್ದರೆ ಕಸ್ಮರಿಯು ಸಂಬಂಧವಾದ ವಸ್ತುವನ್ನೆಂಬಂತೆ ತನ್ನಿಂದ ಆಸಂಬಂಧವಾದ ಊರಿನಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಪರಿಮಳೀಕರಿಸಬೇಕಾದೀತು. (3) 'ಆಸಂಬಂಧಶ್ಚ ಪೂರ್ವಃ ಉತ್ತರೇಣ ತತೋ ಭಿನ್ನಕಾಲೀನತ್ವಾತ್ ಸಂಪ್ರತಿಪನ್ನವತ್' ಮೊದಲಿನದ್ದು ಮೇಲಿನಿಂದ ಆಸಂಬಂಧವಾಗಿದೆ, ಅದರಿಂದ ಭಿನ್ನಕಾಲೀನತ್ವವಿದ್ದುದರಿಂದ ನಿಶ್ಚಿತವಾದುದರಿಂದ. ಭಿನ್ನಕಾಲದಲ್ಲಿರತಕ್ಕವುಗಳಿಗೂ ಸಂಬಂಧ ಹೇಳಿದರೆ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಅತಿಪ್ರಸಂಗವು (4) 'ಭಿನ್ನಕಾಲೀನಶ್ಚ ಪೂರ್ವಃ ಉತ್ತರೇಣ ತದುತ್ಪಾದ ಏವ ನಸ್ತತ್ಪಾತ್ ಸಮ್ಯತನತ್' ಮೊದಲಿನದ್ದು ಮೇಲಿನಿಂದ ಭಿನ್ನಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇರತಕ್ಕದ್ದು, ಅದು ಹುಟ್ಟುವಾಗಲೇ ನಷ್ಟವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಸಮೃತದಂತೆ, (5) ಕಾರ್ಯಕಾರಣಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರಕಾಲ ಪೂರ್ವಕಾಲವೃತ್ತಿತ್ವವು ಆವಶ್ಯಕವು. ಯಾಗಪದ್ಯವಿದ್ದರೆ ಕಾರ್ಯಕಾರಣಭಾವವು ಕೂಡಲಾರದು. ಆದುದರಿಂದ ಪೂರ್ವಕ್ಷಣದಲ್ಲಿರತಕ್ಕಕಾರಣವು ಕಾರ್ಯಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೂ ಇದ್ದರೆ ಆಗ ಸರ್ವವಸ್ತುಗಳಿಗೂ ಕ್ಷಣಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಅಂಗೀಕೃತವಾದ ಅನಸ್ಥಿತಿಯು ಭಗ್ನವಾಗುವುದು. ಆದುದರಿಂದ ಕ್ಷಣಿಕತ್ವಾಂಗೀಕಾರವೇ ಉತ್ತರೋತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಪೂರ್ವವಿರೋಧವನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಡುತ್ತದೆ || ೨೦೦ || ೨೦೧ ||

ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಪ್ರತಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಯೇ ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ—

“ಓಂ ಅಸತಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೋಪರೋಧೋ ಯೌಗಸದ್ಯಮನ್ಯಥಾ ಓಂ”

|| ಸೂ. ೨೧ ||

ಪ್ರತಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯೋತ್ಪತ್ತಿಯು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ- ಕಾರಣವು ನಷ್ಟವಾದಮೇಲೆ ಕಾರ್ಯವು ಹುಟ್ಟುತ್ತದೋ, ಕಾರಣವು ಇರುವಾಗಲೇ ಕಾರ್ಯವು ಹುಟ್ಟುತ್ತದೋ? ಗನೇ ಕಲ್ಲು ದಲ್ಲಿ ಕಾರಣವಿಲ್ಲವಿರಲು ಕಾರ್ಯೋತ್ಪತ್ತಿಯು ಎದು ಹೇಳಿದರೆ ಅದು ಅದರ ಕಾರ್ಯವು ಎನ್ನುವ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಗೆ ಹಾನಿಯು ಬರುವುದು. ಕಾರಣವಿರುವಾಗ ಉತ್ತರೋತ್ಪತ್ತಿಯು ಎನ್ನುವ ಅಂತ್ಯವಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಅವಿಚ್ಛಿನ್ನವಾಗಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಆಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಅಂದರೆ ಕಾರಣವು ಕಾರ್ಯಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೂ ಇರುವುದಾದರೆ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ವಿನಾಶಕವು ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಪುನಃ ಅದರಿಂದ ಕಾರ್ಯೋತ್ಪತ್ತಿಗಳಾಗುವವು, ಅವುಗಳಿಂದಲೂ ಹಾಗೆ, ಹೀಗೆ ಸರ್ವಕಾರ್ಯಗಳಿಗೂ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಅವಿಚ್ಛಿನ್ನವಾಗಬೇಕಾಗುವುದು.

ಹೀಗೆ ಕ್ಷಣಿಕವಾದದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯೋತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿ ವಿನಾಶವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆ—

**“ಓಂ ಪ್ರತಿಸಂಖ್ಯಾಪ್ರತಿಸಂಖ್ಯಾನಿರೋಧಾಪ್ರಾಪ್ತಿ
ರವಿಚ್ಛೇದಾತ್ ಓಂ”** || ಸೂ. ೨೨ ||

ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ನಿರಾಮನೇ ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಬುದ್ಧಿಪೂರ್ವಕನಾಶವೂ ಅಬುದ್ಧಿ ಪೂರ್ವಕನಾಶವೂ ಕೂಡದೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು ಅಂದರೆ, ಕಾರಣವು ಇರುವಾಗ ಕಾರ್ಯವು ಆಗಿಯೇ ಆಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವ ನಿಯಮವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಪ್ರತಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯ ವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿ ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳುವಾಗ ಉತ್ಪತ್ತಿಕ್ಷಣವೇ ಕಾರ್ಯವಿಯೋಗಕ್ಷಣ ವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಕಾರ್ಯವಿಯೋಗಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಾರಣವು ಸತ್ತೇ ಆಗಿ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸು ವುದು. ಅದರ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಅನಂತರದಲ್ಲಿಯೂ ಹೀಗೆ, ಆದುದರಿಂದ ನೀವು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದ ಪ್ರತಿಕ್ಷಣ ವಿನಾಶವು ಹೇಗೆ ಆಗುವುದು? ಹಾಗೆಯೇ ಸತ್ತಾದ ಘಟಕೇನೇ ಅತ್ಯಂತಿಕನಾಶವು. ಆದುದ ರಿಂದ ಇದು ಸತ್ತಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವುದು. ಅದರ ಕಾರ್ಯವೂ ಹೀಗೆ. ಆದುದರಿಂದ ನೀನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದ ಸಂತಾನೋಚ್ಛೇದವೂ ಹೇಗೆ ಆದೀತು?

ಅರ್ಥಕ್ರಿಯಾಕಾರಿತ್ವರೂಪವಾದ ಸತ್ಯವು ಅನ್ಯಥಾ ಅನುಪವನ್ನವಾಗುವುದರಿಂದ ಭಾವ ಗಳಿಗೆ ಕ್ಷಣಿಕತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕು ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ—

“ಓಂ ಉಭಯಥಾ ಚ ದೋಷಾತ್ ಓಂ” || ಸೂ. ೨೩ ||

ಕಾರಣವು ಇರುವಾಗ ಕಾರ್ಯವು ಆಗಿಯೇ ಆಗುತ್ತದೆನ್ನುವ ನಿಯಮವಿದ್ದರೂ ಇಲ್ಲ ದಿದ್ದರೂ ದೋಷವಿದೆ. ಒಂದೇ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಕಾರಣವೂ ಕೂಡ ಕಾರ್ಯವು ಇರುವಂತನಕ ಇರತಕ್ಕ ದಾದುದರಿಂದ ಕಾರ್ಯಕಾರಣಭಾವವಿಲ್ಲ. ಅಂತ್ಯವಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅರ್ಥಕ್ರಿಯೆಯು ಇಲ್ಲ ದಿರುವುದರಿಂದ ಅಸತ್ಯವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದರಿಂದ ಯಾವಾಗಲೂ ಅದರಿಂದ ಕಾರ್ಯೋ ತ್ಪತ್ತಿಯು ಆಗಲಾರದು.

ಹಾಗಾದರೆ ‘ಯತ್ ಸತ್ ತತ್ ಕ್ಷಣಿಕಂ ಯದಾ ದೀಪಾದಿ’ ಎನ್ನುವ ಅನುಮಾನದಿಂದ ಭಾವಗಳಿಗೆ ಕ್ಷಣಿಕತ್ವವಿರಲಿ ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ—

“ಓಂ ಆಕಾಶೇಚಾವಿಶೇಷಾತ್ ಓಂ” || ಸೂ. ೨೪ ||

ದೀಪದಲ್ಲಿ ಹೇಗೋ ಹಾಗೆಯೇ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಪರಿಮಾಣವಿಶೇಷವಿಲ್ಲದಿರುವುದ ರಿಂದ. ಅಂದರೆ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಪರಿಮಾಣವಿಶೇಷವು ಕಾಣದಿರುವುದರಿಂದ ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಅಕ್ಷಣಿಕತ್ವವು ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ, ಆ ದೃಷ್ಟಾಂತದಿಂದ ಸತ್ಯಹೇತುವಿನಿಂದಲೇ ಎಲ್ಲಾದಕ್ಕೂ ಅಕ್ಷಣಿಕತ್ವವನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ಯವಾಗುವುದು.

ಬಾಧಿತವಾಗಿರುವುದರಿಂದಲೂ ನೀನು ಹೇಳಿದ ಕ್ಷಣಿಕತ್ವಸಾಧಕವಾದ ಅನುಮಾನವು ಆಯುಕ್ತವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ—

“ಓಂ ಅನುಸ್ಮೃತೇಶ್ಚ ಓಂ” || ಸೂ. ೨೫ ||

‘ತದೇವೇಂದ’ ಎನ್ನುವ ಪ್ರತ್ಯಭಿಜ್ಞೆಯು ಇದ್ದುದರಿಂದಲೂ ಅನುಮಾನದಿಂದ ಕ್ಷಣಿಕತ್ವವು ಸಿದ್ಧವಾಗುವುದಿಲ್ಲ || ೨೦೦ || ೨೦೧ || ಸೂ. ೧೮ || ೧೯ || ೨೦ || ೨೧ || ೨೨ || ೨೩ || ೨೪ || || ೨೫ || ಅಧಿ. ೨ ||

‘ಅಸತಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೋಪರೋಧೋ ಯಾಗಪದ್ಯಮನ್ಯಥಾ’ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತಾ ಅದನ್ನು ವಿಕಲ್ಪದಿಂದ ಪ್ರಶ್ನೆಮಾಡುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಪೂರ್ವಭಾವಭವಂ ಕಾರ್ಯಮುತ ತನ್ನಾಶಸಂಭವಂ |

ಯೌಗಪದ್ಯಂ ಸತಿ ಭವೇದುತ್ಪಾದ್ಯಾನಾಮಶೇಷತಃ || ೨೦೨ ||

ವಿನಾಶೇ ಚೇನ್ನತತ್ಕಾರ್ಯಂ ಕಾರ್ಯೋತ್ಪತ್ತೌ ಚ ಕಾ ಪ್ರಮಾ |

ಅಭೇದೇಽಪಿ ನಿಶೇಷೇಣ ದೇಹದೀಪಫಲಾದಿಷು || ೨೦೩ ||

ನಿಶೇಷದರ್ಶನಂ ಯುಕ್ತಮಸ್ಮಾಕಮನುಭೂತಿತಃ |

ನಿಶೇಷದರ್ಶನಂ ಮಾನಂ ಯದಿ ನ ಸ್ಥೈರ್ಯಾದ್ಯಕ್ಕೃತಃ || ೨೦೪ ||

ಅ || (ಅರ್ಥಕ್ರಿಯಾಕಾರಿತ್ವವು ಸತ್ಯವೆಂದು ವರರಿಗೆ ಅಭಿಮತವು. ಅದು ಕ್ಷಣಿಕವಸ್ತು ಎನ್ನಲಿ ಕೂಡಲಾರದು. ಹೇಗೆಂದರೆ) ಕಾರ್ಯಂ = ಕಾರ್ಯವು, ೧ ಪೂರ್ವಭಾವಭವಂ = ಕಾರಣವು ಇರುವಾಗ ಆಗುತ್ತದೋ, (ಅಂದರೆ ಕ್ಷಣಿಕವಾದ ವಸ್ತುವಿನದ್ದೆಂಬುದು ಉಂಟಾಗತಕ್ಕ ಕಾರ್ಯವು ಕಾರಣವು ಇರುವಾಗಲೇ ಆಗುತ್ತದೋ, ಅಂದರೆ ಕಾರಣಸತ್ತಾ ಸಮಾನಕಾಲೀನ ಸತ್ತಾವುಳ್ಳದ್ದೋ.) ೨ ಉತ = ಲಭನಾ, ತನ್ನಾಶಸಂಭವಂ = ಆ ಕಾರಣವು ನಾಶವಾದಮೇಲೆ ಹುಟ್ಟತಕ್ಕದೋ, (೧ನೇ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಮೋಹವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ಸತಿ = ಕಾರಣವಿರುವಾಗ ಕಾರ್ಯವು ಆಗುವುದಾದರೆ (ಕಾರಣವು, ಕ್ಷಣಿಕವು, ಕಾರ್ಯವು ಕಾರಣಸತ್ತಾ ಸಮಾನಕಾಲೀನ ವಾದ ಸತ್ತಾವುಳ್ಳದ್ದೆಂದಾದರೆ ಕಾರ್ಯಕಾರಣಗಳು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಹುಟ್ಟುತ್ತವೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದಂತೆ ಆಯಿತು. ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದ ಅದರ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೂ ಇದೇ ನ್ಯಾಯವು, ಹೀಗೆ ಅದರ ಸಂತಾನದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ) ಅರ್ಥತಃ ಉತ್ಪಾದ್ಯಾನಾಂ = ಎಲ್ಲಾ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ, ಯೌಗಪದ್ಯಂ = ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿರುವಿಕೆಯು ಭವೇತ್ = ಆಗುವುದು. (ಅದಾದರೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾದಿರದ್ದವಾಗಿದೆ.) (೨ನೇದನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.) ವಿನಾಶೇ ಚೇತ್ = ಕಾರಣವು ವಿನಾಶವಾದ ಮೇಲೆ ಕಾರ್ಯವು ಆಗುವುದಾದರೆ, ತತ್ = ಅದು, ತತ್ಕಾರ್ಯಂ ನ = ಅದರ ಕಾರ್ಯವು ಆಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಯಿತು. (ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಎಲ್ಲವೂ ಎಲ್ಲದರ ಕಾರ್ಯವೂ ಆಗಬೇಕಾಗುವುದು.) (ಹಾಗಾದರೆ ಪ್ರತಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೂ ಕಾರ್ಯೋತ್ಪತ್ತಿಯಿದೆ. ಕಾರಣವಿಲ್ಲದೆ ಕಾರ್ಯವು ಹುಟ್ಟಲಿಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಥವಲ್ಲ. ಹಾಗಿದ್ದರೆ ನಿತ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಸತ್ಯವೂ ಅಸತ್ಯವೂ ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಅದುದರಿಂದ ಕಾರ್ಯೋತ್ಪತ್ತಿಯೇ ಅನ್ಯತರ ಪಕ್ಷದೋಪನನ್ನು ಆಧಾರಿಸಿಕರಿಸುವುದು. ಪಕ್ಷಾಂತರವನ್ನಾಗಲೀ ತಿಳಿಸಿಕೊಡುವುದು, ಎಂದರೆ) ಕಾರ್ಯೋತ್ಪತ್ತೌ ಚ = ಕಾರ್ಯದ ಉತ್ಪತ್ತಿವಿಸಯದಲ್ಲಿ ಅದರೂ, ಕಾ ಪ್ರಮಾ = ಏನು ಪ್ರಮಾಣವು? (ಅಂದರೆ ಪ್ರತಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೂ ಕಾರ್ಯೋತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಇದಾಗಬಹುದಿತ್ತು. ಪ್ರಮಾಣವೇ ಇಲ್ಲ.) (ಹಾಗಾದರೆ 'ಯತ್ ಸತ್ ತತ್ ಕ್ಷಣಿಕಂ ಯಥಾ ದೇಹಾದಿ ಸಚ್ಚ ವಿವಾದಪದಂ' ಯಾರಾದ ಸತ್ತಾಗಿದೆಯೋ ಅದು ಕ್ಷಣಿಕವು, ದೇಹಾದಿಗಳಂತೆಯೇ, ವಿವಾದವಿವಾದವಾದ ಕಾರ್ಯವೂ ಸತ್ತಾಗಿದೆ, ಎನ್ನುವುದು ಪ್ರತಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯೋತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವು ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಡದು. ಇದನ್ನೇ ನಿರಾಕರಿಸುವೆವು. ದೇಹಾದಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕ್ಷಣಿಕತ್ವವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ದೃಷ್ಟಾಂತದಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವೈಕಲ್ಯವು.) (ಹಾಗಾದರೆ ದೇಹಾದಿಗಳಿಗೆ ಪೂರ್ವೋತ್ತರಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಮಾಣಭೇದದಿಂದ ಭೇದವು ಸಿದ್ಧವಾದರೆ ಕ್ಷಣಿಕತ್ವವು ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ ಎಂದರೆ) ಅಭೇದೇಽಪಿ = ಪೂರ್ವೋತ್ತರಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಭೇದವಿಲ್ಲವಾದರೂ, ನಿಶೇಷೇಣ = (ಆರಂಭವಾದದೆಯಿಂದ) ವೈಲಕ್ಷಣ್ಯದಿಂದ, ದೇಹದೀಪಫಲಾದಿಷು = ದೇಹ ದೀಪ-ಫಲ-ಅಂಕುರ ಮೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲಿ, ನಿಶೇಷದರ್ಶನಂ = ಪರಿಮಾಣಭೇದದರ್ಶನವು, ಅಸ್ಮಾಕಂ = ಪರಿಣಾಮವಾದಿಗಳ ಮತದಲ್ಲಿ, ಯುಕ್ತಂ = ಯುಕ್ತ

ವಾಗುವುದು. (ಅಂದರೆ ಆರಂಭವಾದಿಗಳು ಪರಿಮಾಣವನ್ನು ಯಾವದ್ವೈತ್ಯಭಾವಿಯನ್ನಾಗಿ ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಪರಿಮಾಣಭೇದವು ಅವಯವಸಂಖ್ಯಾತಿರಯಾನತಿಶಯಾಧೀನವಾಗಿದೆ. ಅವಯವಾವಚಯವಾಗುವ ಕಾಲಕ್ಕೆ ದ್ರವ್ಯವಿನಾಶವು ಅವಯವ ಉಪಚಯವಾಗುವಾಗ ದ್ರವ್ಯದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯೂ ಆಗುವುದು. ಆದುದರಿಂದ ಅವಯವಗಳ ಪರಿಮಾಣಭೇದವು ದ್ರವ್ಯವನ್ನು ಭೇದಿಸುವುದು. ನಮ್ಮ ಮತದಲ್ಲಿ ಅದೂ ಪೂರ್ಣೋತ್ತರಕಾಲದಲ್ಲಿದ್ದುಲೇ ಆದ ದ್ರವ್ಯವು. ಅವಯವ ಉಪಚಯ ಅಪಚಯಗಳಿಂದ ಆವಾಸ ಪರಿಮಾಣವುಳ್ಳದ್ದಾಗಿ ಏಕಾರವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತದೆ? ಅದರಲ್ಲಿ ಪರಿಮಾಣಭೇದವು ಅತ್ಯಂತಭೇದವಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿಸಿಕೊಡುತ್ತದೆ. (ಮತ್ತು ಫಲಾದಿಗಳಿಗೆ ಪೂರ್ಣೋತ್ತರ ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ೧ ಭೇದವು ಸಾಧಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, ೨ ಅಥವಾ ಅಭೇದಾಭಾವವು ಸಾಧಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೋ? ೧ನೇ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧಸಾಧನವು. ನಾವೂ ಕೂಡ ಭೇದವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿರುತ್ತೇವೆ. ಅಸ್ಕರಿಂದಲೇ ಕ್ಷಣಿಕತ್ವವು ಸಿದ್ಧವಾಗಲಿಲ್ಲ. ೨ನೇ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ದೋಷವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ಅನುಭೂತಿತಃ = ತದಿವಂ ಫಲಂ ಎನ್ನುವ ಪ್ರತ್ಯಭಿಜ್ಞಿಯಿಂದ (ಪೂರ್ಣೋತ್ತರಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಆ ಫಲಕ್ಕೆ ಅಭೇದವು ಸಿದ್ಧಿಸುವುದರಿಂದ ಅನುಮಾನವು ಬಾಧಿತವಾಯಿತು.) (ಭ್ರಾಂತಿರೂಪವಾದ ಪ್ರತ್ಯಭಿಜ್ಞಿಯು ಅಭೇದವನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಥವಲ್ಲವೆಂದರೆ — ಭ್ರಾಂತಿರೂಪವಾದ ಪರಿಮಾಣಭೇದದರ್ಶನವು ಭೇದವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸಮರ್ಥವಲ್ಲವೆನ್ನುತ್ತೇವೆ. ಪರಿಮಾಣಭೇದದರ್ಶನವು ಬಾಧಕವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಪ್ರಮಾಣವೇ ಎಂದರೆ) ಯದಿ = ಯಾವ ವಕ್ತೃದಲ್ಲಿ, ವಿಶೇಷದರ್ಶನಂ = ವಿಶೇಷದರ್ಶನವು, ಮಾನಂ = ಪ್ರಮಾಣವೋ ತರ್ಹಿ = ಹಾಗಾದರೆ, ಸ್ಥೈರ್ಯದೃಕ್ = ಸ್ಥೈರ್ಯದರ್ಶನವು ಸ್ಥಿರತ್ವಸಾಧಕವಾದ 'ತದೇವೇದಂ' ಎನ್ನುವ ಪ್ರತ್ಯಭಿಜ್ಞಿಯು, ಕುತಃ = ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದ, ಮಾನಂ = ಪ್ರಮಾಣವು, ನ = ಅಲ್ಲ (ಸ್ಥೈರ್ಯದರ್ಶನವೂಕೂಡ ಬಾಧಕವಿರಹಿತವಾಗಿದೆ) (ಪ್ರತಿಪದ್ಯೋತ್ಪಾದಿ ಎರಡು ಸೂತ್ರಗಳು ಭಾಷ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಖ್ಯಾತವಾಗಲಿಲ್ಲ.) || ೨೦೨ || ೨೦೩ || ೨೦೪ ||

‘ದುಃಖಾಭಾವಂ ಸುಖಾಚಾದುಃ’ ಎಂದು ಯಾವುದು ಅನೂದಿತವಾಗಿದೆಯೋ ಅದನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ದಿಕ್ ಸುಖೇ ಚ ಖದೃಷ್ಟಾಂತಾದ್ಭಾವೌ ಸಚ್ಚೇತ್ಸುಚಿಧೃನೇತ್ |

ವಿಶ್ವಂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಗಂ ತೃಕ್ತ್ವಾ ತಯೋರ್ಯೋಽನುಮಿತಂ ವದೇತ್ |

ಮಾಯಾವಾದಿವದೇವಾಸಾವುಸೇಕ್ಷ್ಯೋ ಭೂತಿವಿಚ್ಛೇತಾ || ೨೦೫ ||

ಅ || ಖದೃಷ್ಟಾಂತಾತ್ = ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಭಾವತ್ವವಿವಯದಲ್ಲಿ ಯಾವ ನ್ಯಾಯವು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟದೋ, ಅದರಿಂದ (ಅಂದರೆ ಧರ್ಮಿ ಪ್ರತಿಯೋಗಿ ನಿರಪೇಕ್ಷವಾಗಿಯೇ ವಿಧಿರೂಪವಾಗಿ ಪ್ರತೀತಿವಿಸಯವಾಗುವುದರಿಂದ, ಸತ್ = ಭಾವವಸ್ತುವು, ಕೃಚಿತ್ = ಕೆಲವುಕಡೆ, ಭವೇಚ್ಛೇತ್ = ಇರುವುದಾದರೆ, (ಆ ದೃಷ್ಟಾಂತದಿಂದ) ದಿಕ್ ಸುಖೇಚ = ದಿಕ್ ಸುಖಗಳೂ ಕೂಡ, ಭಾವೌ = ಭಾವಪದಾರ್ಥಗಳು. (ಇಲ್ಲವಾದರೆ ರೂಪಾದಿಗಳಿಗೂ ಭಾವತ್ವವು ಬಾರದೆಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು) (ಯದೃಪಿ ದಿಕ್ಕುಗಳು ಆಕಾಶದಿಂದ ಭಿನ್ನಗಳಲ್ಲ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಭಾಗವಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ದಿಕ್ಕನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡದ್ದು. ಇದರಿಂದ * ಆಕಾಶೇಚಾವಿಶೇಷಾತ್ ” ಎನ್ನುವ ಸೂತ್ರವನ್ನು ರೀತ್ಯಂತರದಿಂದ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡಿರು. ಆಕಾಶ ಮೊದಲಾದುವುಗಳಿಗೆ ಭಾವತ್ವವನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಜಗತ್ತು ಪಂಚಸ್ತಂಭಾತ್ಮಕವೆನ್ನುವುದು ನಿರಸ್ತವಾಯಿತು. ಆತ್ಮನಿಗೆ ಜ್ಞಾನಾತ್ಮಕತ್ವವು ನಮಗೂ ಸಮೃತವೇ. (ಇದೆಲ್ಲಾ ಆಗಬಹುದು. ಆದರೆ ವೈಭಾಷಿಕ

ಸೌತ್ರಾಂತಿಕರದ್ದು ಯಾವುದು ಸಾಧಾರಣವಾದುದು ಸ್ವನುತವಿರುದ್ಧವಾದುದು ಯಾವುದಿದೆಯೋ ಅದೇ ಸೂತ್ರಕಾರರಿಂದ ನಿರಾಕೃತವಾಗಿದೆ. ಯಾವುದು ಸೌತ್ರಾಂತಿಕರ ಸಿದ್ಧಾಂತವಿಶೇಷವೋ ಅದೂ (ಅಂದರೆ ಪ್ರಮೇಯವು ಎರಡು ವಿಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಪ್ರಮಾಣವು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಅನುಮಾನ ಮೊದಲಾದವು. ಅದರಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನಾಂತರಿಕವಾದ ಎಲ್ಲಾ ರೂಪಾದಿ ಫಲಂಜವೂ ಅನುಮೇಯವೇ ಆಗಿದೆ. ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಲ್ಲ. ನೀಲಾದ್ಯಾಕಾರವಾದ ಜ್ಞಾನವಾದರೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವೇದ್ಯವು, ಎನ್ನುವುದೂ) ಏಕೆ ನಿರಾಕೃತವಾಗಿಲ್ಲವೆಂದರೆ, ತಯೋಃ=ವೈಭಾಷಿಕ ಸೌತ್ರಾಂತಿಕರ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ, ಯಃ=ಯಾವ ಸೌತ್ರಾಂತಿಕನು, ಏತ್ಯಂ=ರೂಪಮೊದಲಾದುದನ್ನು, ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಗಂ=ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಿಷಯವಾದುದನ್ನು, ತ್ಯಕ್ತ್ವಾ=ಬಿಟ್ಟು. (ಅಂದರೆ ರೂಪಮೊದಲಾದ ಜಗತ್ತಿಗೆ, ವೈಭಾಷಿಕಾದಿಗಳು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ವೇದ್ಯತ್ವವನ್ನೂ ಅಂಗೀಕರಿಸದೆ) ಅನುಮಿತಂ=ಅನುಮಿತವಾದುದನ್ನಾಗಿ, ವದೇತ್=ಹೇಳುವನೋ, (ಅಂದರೆ ರೂಪಾದಿ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಅನುಮಾನ ವೇದ್ಯತ್ವವನ್ನೂ ಅಂಗೀಕರಿಸುವನೋ, ಅಸೌ=ಇವನು, ಭೂತಿಂ=ಐಶ್ವರ್ಯವನ್ನು, ಇಚ್ಛತಾ=ಇಚ್ಛಿಸುವವನಿಂದ, ಮಾಯಾನಾದಿವದೇನ=ಮಾಯಾನಾದಿಯಂತೆ, ಉಪೇಕ್ಷ್ಯಃ=ಉಪೇಕ್ಷಾರ್ಹನು.

ತಾ || ಹೇಗೆ ಸಮಸ್ತ ದುರ್ಮತಗಳನ್ನು ಸೂತ್ರಕಾರರು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದವರೂಕೂಡ ಮಾಯಾನಾದವು ಅತ್ಯಂತ ನಿರ್ದಲವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಉಪೇಕ್ಷಾರ್ಹವೆಂದು ಆಲೋಚಿಸಿ ಈ ಪಾದದಲ್ಲಿ ಈಶತ್ವದಲಗಳಾದ ಸಾಂಖ್ಯಾದಿ ಸಮಯಗಳಿಂದ ಕೂಡಿಕೊಂಡು ನಿರಾಕರಿಸಲ್ಪಟ್ಟವೋ ಹಾಗೆಯೇ ಬಾಹ್ಯಾನುಮೇಯತಾ ವಾದವೂ ಕೂಡ ಅತಿ ನಿರ್ದಲವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಉಪೇಕ್ಷಾರ್ಹವೆಂದಾಲೋಚಿಸಿ ಈ ಪಾದದಲ್ಲಿ ನಿರಾಕರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ || ೨೦೫ ||

ಹಾಗಾದರೆ 'ಅಪ್ರತಿಷಿದ್ಧಮನುಮತಂ ಭವತಿ' ಎನ್ನುವ ನ್ಯಾಯದಿಂದ ನೀಲ ಮೊದಲಾದ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷತ್ವವು ಸೂತ್ರಕಾರರಿಗೆ ಅಭಿಮತವೇ ಆಗಿದೆ ಎಂದು ಏಕೆ ಕಲ್ಪಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ, ಹೀಗೆ ಶಂಕಿಸಕೂಡದು. ಪ್ರಮಾಣಾವಿರುದ್ಧವಾದುದು, ಪ್ರಮಾಣಾನುಸಾರಿಯಾದುದು ಸೂತ್ರಕಾರರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಬೇಕು. ಈ ಅರ್ಥವು ಹಾಗೆ ಅಲ್ಲವೆನ್ನುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಿಂದ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ—

ಮಾ || ಸರ್ವಪ್ರಮಾಣಸಿದ್ಧಂ ಯದ್ಬುದ್ಧೇರ್ಭೇದೇನ ಸರ್ವದಾ |

ಕಥಂ ನು ತಸ್ಯ ಬುದ್ಧಿತ್ತಂ ವಿಶ್ವಮನ್ಯಚ್ಛ ಕಿಂಪ್ರಮಂ || ೨೦೬ ||

ಅ || (1) ನೀಲಮೊದಲಾದ ಅರ್ಥವು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಲು ಶಕ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನೀಲಾದಿಪ್ರತೀತಿಯು ಅಪರೋಕ್ಷವೆಂದು ಸಾಕ್ಷಿಸಿದ್ದವಾಗಿದೆ. ಮತ್ತು ನೀಲಮೊದಲಾದ ಪ್ರತೀತಿಯು ಇಂದ್ರಿಯವ್ಯಾಪಾರಾನಂತರದಲ್ಲಿ ಆಗತಕ್ಕದೆಂದು ಅನುಮಾನಿಸಿದ್ದವೂ ಆಗಿದೆ. (2) ಹಾಗಾದರೆ ಯಾವ ಅರ್ಥದಿಂದ ಯಾವಜ್ಞಾನವು ಹುಟ್ಟುತ್ತದೋ ಅದು ಆ ಆಕಾರವುಳ್ಳದ್ದು ಆಗುತ್ತದೆ. ಆ ಜ್ಞಾನವು ಸ್ವಪ್ರಕಾಶವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಸ್ವಗತವಾದ ನೀಲಾದ್ಯಾಕಾರವನ್ನೂ ಕೂಡ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಅಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ತೋರತಕ್ಕ ನೀಲಾದ್ಯಾಕಾರ ಸಮೂಹವು ಬುದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಇರತಕ್ಕದಾದುದರಿಂದ ಯಾವದೋಷವೂ ಇಲ್ಲ. ಎಂದರೆ) ಯತ್ = ಯಾವುದು, ಅಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ತೋರತಕ್ಕ ನೀಲಾದ್ಯಾಕಾರ ಸಮೂಹವು, ಬುದ್ಧೇಃ = ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ, ಭೇದೇನ=ಭೇದದಿಂದ, ಸರ್ವದಾ=ಯಾವಾಗಲೂ, ಸರ್ವಪ್ರಮಾಣಸಿದ್ಧಂ=ಸರ್ವಪ್ರಮಾಣದಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆಯೋ, ತಸ್ಯ=ಆ ನೀಲಾದ್ಯಾಕಾರಸಮೂಹಕ್ಕೆ, ಕಥಂನು=

ಹೇಗೆತಾನೇ, ಬುದ್ಧಿತ್ವಂ=ಬುದ್ಧಿತ್ವವು, (ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ 'ಇದಂನೀಲಂ' ಎಂದು ನೀಲಾದ್ಯಾಕಾರವು ಜ್ಞಾನಭಿನ್ನವಾದ ಬಾಹ್ಯಪದಾರ್ಥವಾಗಿಯೇ ಅಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ತೋರುತ್ತದೆ. ಯಾವಾಗಲಾದರೂ ಅಹಂ ನೀಲಂ ಎಂದು ಜ್ಞಾನರೂಪವಾದ ಅಂತರ ಪದಾರ್ಥವಾಗಿ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ನೀಲಾದ್ಯಪರೋಕ್ಷಜ್ಞಾನಾಂತರದಲ್ಲಿ ನೀಲಪದಾರ್ಥವನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವವನು ನಿಯಮದಿಂದ ಬಾಹ್ಯಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಸ್ತುತನಾದುತ್ತಾನೆ. ಅದರಿಂದ ಬಾಹ್ಯಾರ್ಥವೇ ಇವನಿಂದ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕೃತವಾಗಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಅಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ಯಾವುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿಯೆಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿಕೊಂಡ ಆಪ್ತನು ಬೇರಳನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಬಾಹ್ಯಪದಾರ್ಥವನ್ನೇ ತೋರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅಂತರಪದಾರ್ಥವನ್ನು ತೋರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಈ ಪ್ರಮಾಣಗಳಿಂದ ಅಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ತೋರತಕ್ಕ ನೀಲಾದ್ಯಾಕಾರವು ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಭಿನ್ನವಾದುದೆಂದೇ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಬಾಹ್ಯಾರ್ಥವು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಬೇರೆಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಬಾಹ್ಯಾರ್ಥಾಂಗೀಕಾರವು ಕೂಡದೆಂದೇ ಬೇಕಾಗುವುದೆನ್ನುತ್ತಾರೆ) ಅನ್ಯಜ್ಞ=ಜ್ಞಾನದಿಂದಭಿನ್ನವಾದ, ವಿಶ್ವಂ=ಜಗತ್ತು, ಕಿಂಪ್ರಮಂ=ಯಾವಪ್ರಮಾಣವುಳ್ಳದ್ದು. || ೨೦೬ ||

ಇನ್ನೂ ಈ ಮತದಲ್ಲಿ ಅತಿಸ್ಫುಟಗಳಾದ ಅನೇಕ ದೋಷಗಳಿದ್ದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಹೇಯಗಳೆಂದು ಶಿಷ್ಯರಿಗೇನೇ ತಿಳಿಯಲು ಶಕ್ಯಗಳಾಗುತ್ತವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ಸರ್ವಲೋಕೋ ಬಿಭೇತ್ಯಂಜೋ ಯಸ್ಮಾದನುಭವಾತ್ಸದಾ || ೨೦೭ ||
ತಸ್ಯಾಪಲಾಪಿನಃ ಕಿಂ ನ ನಿಪ್ಪಮಾಣಃ ಕವಾದಿನಃ |
ಸೋಽಹಂ ತದಿದಮೇವಾಹಂ ಸುಖೀ ಸದ್ಗಗನಂ ದಿಶಃ |
ಸತ್ಯಾ ಇತ್ಯಾದ್ಯನುಭವಾಃ ಸದಾ ತತ್ಪ್ರತಿ ಸಕ್ಷಗಾಃ || ೨೦೮ ||

ಅ || ಸರ್ವಲೋಕಃ = ಎಲ್ಲಾಜನರು, ಯಸ್ಮಾತ್ = ಯಾವ, ಅನುಭವಾತ್ = ಅನುಭವದ್ದೆಲೆಯಿಂದ, ಸದಾ=ಯಾವಾಗಲೂ, ಅಂಜಃ=ಚನ್ನಾಗಿ, ಬಿಭೇತಿ=ಹೆದರುತ್ತಾರೋ, ತಸ್ಯ = ಅನುಭವವನ್ನು, ಅಪಲಾಪಿನಃ = ಅಪಲಾಪಮಾಡತಕ್ಕ, ನಿಪ್ಪಮಾಣಃ ಕವಾದಿನಃ = ಅಪ್ರಮಾಣಿಕವಾದುದನ್ನು ಹೇಳತಕ್ಕ, ತಸ್ಯ = ಸೌತ್ರಾಂತಿಕನಿಗೆ, ಕಿಂ = ಯಾವುದು, ದೂಷಣವು, ನ=ಬರಲಾರದು, ಎಲ್ಲಾದೂಷಣಗಳೂ ಬುದೇಬರುತ್ತವೆ. ಸೋಽಹಂ = ಅವನೇ ನಾನು, (ಎಂದು ಆತ್ಮೈಕತ್ವ ಗ್ರಾಹಿಯಾದ ಪ್ರತ್ಯಭಿಜ್ಞಾನುಭವವು) ತತ್ ಇದಂ = ಅದು ಇದು, (ಎಂದು ಅನಾತ್ಮತತ್ವವು ವಿಷಯಕವಾದ ಪ್ರತ್ಯಭಿಜ್ಞೆಯು) ಅಹಂ ಸುಖೀ = ನಾನು ಸುಖಿಯು, (ಎಂದು ಸುಖಕ್ಕೆ ವಿಧಿತ್ವಾನುಭವವು,) ಸತ್ ಗಗನಂ = ಆಕಾಶವು ಭಾವರೂಪವಾದುದು, ದಿಶಃ ಸತ್ಯಾಃ = ದಿಕ್ಕುಗಳುಭಾವರೂಪಗಳು, (ಹೀಗೆ ಆಕಾಶಕ್ಕೂ ದಿಕ್ಕುಗಳಿಗೂ ಭಾವತ್ವಾನುಭವವು) ಇತ್ಯಾದ್ಯನುಭವಾಃ=ಇದುಮೊದಲಾದ, 'ಇದಂನೀಲಂ' 'ನಾಹಂ ನೀಲಂ' ಇದುಮೊದಲಾದ ಅನುಭವಗಳು, ತತ್ಪ್ರತಿ ಸಕ್ಷಗಾಃ = ಅವರಿಂದ ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಅರ್ಥಕ್ಕಿಂತ ವಿರುದ್ಧಾರ್ಥವನ್ನು ವಿವರಿಸಿಕೊಡತಕ್ಕವುಗಳು.

ತಾ || ನ್ಯಾಯಸುಧಾಃ— (1) ಮಾಧ್ಯಮಿಕಾದಿಗಳು ಬಾಹ್ಯಾರ್ಥಾದಿಗಳನ್ನು ಅಪಲಾಪಮಾಡುವವರಾದಾಗ್ಯೂ ಅನುಭವದ್ದೆಲೆಯಿಂದ ಹೆದರುವವರಾಗಿ ಸಾಂಪ್ರತ ಸತ್ವಾದಿಗಳನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ಸರ್ವರೂ ಈ ಅನುಭವವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕು. ಆ ಅನುಭವವನ್ನೂಕೂಡ ಯಾವ ಸೌತ್ರಾಂತಿಕನು ಅಪರೋಕ್ಷವಾದ ನೀಲಾದ್ಯಾಕಾರಕ್ಕೆ

ಅನುಭವಸಿದ್ಧವಾದ ಬಾಹ್ಯವಸ್ತುವನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಅಪಲಾಪ ಮಾಡುತ್ತಾನೋ, ಹಾಗೆಯೇ ನಿಲಾಪ್ಯಾಕಾರವು ಬುದ್ಧಿಸ್ಥವಾಗಿದೆ ಎನ್ನುವ ವಿಸಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಪ್ರಮಾಣವಿರಹಿತವಾದುದನ್ನಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಅಂತಹ ಅನುಭವವನ್ನು ಅಪಲಾಪ ಮಾಡತಕ್ಕ ಪ್ರಮಾಣವಿರಹಿತವಾದುದನ್ನು ಹೇಳತಕ್ಕ ಸಾತ್ವಾಂತಿಕನಿಗೆ ಸರ್ವದೋಷವೂ ಬಂದೇಬರುವುದು. || ೨೦೬ || ೨೦೮ ||

ವೈಭಾಷಿಕ ಸಾತ್ವಾಂತಿಕರ ಮತ ನಿರಾಕರಣವನ್ನುವಸಂಹಾರ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ಅತೋ ನಿರ್ಮಾನಮಖಿಲಪ್ರಮಾಣಪ್ರತಿಪಕ್ಷಗಂ ।

ದುರ್ಮತಂ ಕೋ ನು ಗೃಹ್ಣೀಯಾದ್ವಿನಾಸಃ ಸಃ ರತತಿಂ ಕ್ವಚಿತ್ || ೨೦೯ ||

ಅ || ಅತಃ = ಆದುದರಿಂದ, ನಿರ್ಮಾನಂ = ನಿಷ್ಪ್ರಮಾಣಕವಾದ, ಅಖಿಲಪ್ರಮಾಣ ಪ್ರತಿಪಕ್ಷಗಂ = ಸರ್ವಪ್ರಮಾಣವಿರೋಧಕವಿಷಯಕವಾದ, ದುರ್ಮತಂ = ಕೆಟ್ಟ ಮತವನ್ನು, ಅಸುರತತಿಂ = ದುರ್ಜನರ ಸಮುದಾಯವನ್ನು, ಏನಾ = ಹೊರತು, ಕ್ವಚಿತ್ = ಎಲ್ಲಿಯೂ, ಕೋ ನು = ಯಾವನು, ಗೃಹ್ಣೀಯಾತ್ = ಸ್ವೀಕರಿಸಿಯಾನು?

ತಾ || ನ್ಯಾಯಸಂಧಾ— (1) ದಿವ್ಯನಾಗ ಮೊದಲಾದವರು ಅನೇಕರು ಈ ಮತವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿರುವುದರಿಂದ 'ಕೋ ನು ಗೃಹ್ಣೀಯಾತ್' ಎನ್ನುವ ಆಕ್ಷೇಪವು ಹೇಗೆ ಕೂಡುತ್ತದೆಂದರೆ ಈ ಆಕ್ಷೇಪವು ಸತ್ಪುರುಷವಿಷಯಕವಾದುದೇ. ಅಸುರವಿಷಯಕವಲ್ಲ. ಅವರು ಅಸುರರೇ. ಆದುದರಿಂದ ಈ ಆಕ್ಷೇಪವು ಕೂಡುವುದು || ೨೦೯ || ಸೂ. ೧೮ || ೧೯ || ೨೦ || ೨೧ || ೨೨ || ೨೩ || ೨೪ || ೨೫ || ಅಧಿ. ೭ ||

ಸಮುದಾಯಾಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ಶೂನ್ಯಾಧಿಕರಣವು.

. ಶೂನ್ಯವಾದಿಗಳಾದ ಮಾಧ್ಯಮಿಕರ ಮತವನ್ನು ಈ ಅಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆ—

“ ಓಂ ನಾಸತೋ ದೃಷ್ಟತ್ವಾತ್ ಓಂ ” || ಸೂ. ೨೬ ||

ಶೂನ್ಯಕ್ಕೆ ಜಗತ್ಕಾರಣತ್ವವು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ. ಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ. ಏಕೆ ಪ್ರಮಾಣ ಏಲ್ಲವೆಂದರೆ— ಶೂನ್ಯಕಾರಣತ್ವವು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗದಿರುವುದರಿಂದ ಮತ್ತು ಶೂನ್ಯ ಕಾರಣತ್ವಬೋಧಕವಾದ ಆಗಮವು ಕಾಣದಿರುವುದರಿಂದ ಅಥವಾ ಶೂನ್ಯದ್ವಿತೀಯಿಂದ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿಲ್ಲ.

ಈ ಅಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ ಮಾಧ್ಯಮಿಕರ ಮತವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆ ಮತಕ್ಕೆ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಅರ್ಥದಿಂದ ವಿರೋಧವನ್ನು ತೋರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಉಪನ್ಯಾಸಮಾಡುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಅಸರಃ ಶೂನ್ಯಮಖಿಲಂ ಮನೋವಾಚಾಮಗೋಚರಂ || ೨೧೦ ||
 ನಿರ್ವಿಶೇಷಂ ಸ್ವಯಂ ಭಾತಂ ನಿರ್ಲೇಪಮಜರಾಮರಂ |
 ಅಶೇಷದೋಷರಹಿತಮನಂತಂ ದೇಶಕಾಲತಃ || ೨೧೧ ||
 ವಸ್ತುತಶ್ಚ ತದಸ್ತಿತಿ ನಿತ್ಯೋಪಾಸಾಪರೋಕ್ಷಿತಂ |
 ರಾಗಾದಿದೋಷರಹಿತಂ ತದ್ಭಾವಂ ಯೋಗಿನಂ ನಯೇತ್ || ೨೧೨ ||

ಅ || ಅಸರಃ=ಮಾಧ್ಯಮಿಕನು, ಅಖಿಲಂ=ವಂಚಸ್ವಂಧಾತ್ಮಕನಿಖಿಲಜಗತ್ತು, ಶೂನ್ಯ
 ಮೇವ=ಶೂನ್ಯರೂಪವೇ. (ಶೂನ್ಯದಿಂದ ಭಿನ್ನವಾದುದಲ್ಲ.) ಮತ್ತು ಶೂನ್ಯವು, ಮನೋ
 ವಾಚಾಂ = ಮನೋವಚನಗಳಿಗೆ, (ಪ್ರಮಾಣಮಾತ್ರಕ್ಕೆ) ಅಗೋಚರಂ = ಅನುಪಮವು,
 ನಿರ್ವಿಶೇಷಂ= ಸರ್ವವಿಶೇಷವಿರಹಿತವಾದುದು, ಸ್ವಯಂ ಭಾತಂ=ವರಪ್ರಕಾಶ್ಯವಲ್ಲ, ನಿರ್ಲೇಪಂ=
 ಧರ್ಮಾರ್ಥಮುಪಬಂಧವಿರಹಿತವಾದುದು, ಅಜರಾಮರಂ = ಜರಾಮರಣವಿಲ್ಲವಿರುವುದು,
 ಅಶೇಷದೋಷರಹಿತಂ = ದುಃಖವಿರಹಿತವಾದ ನಿಖಿಲದೋಷಗಳಿಂದ ವಿರಹಿತವಾದುದು, ದೇಶ
 ಕಾಲತಃ ಅನಂತಂ= ದೇಶಕಾಲಗಳಿಂದ ವಂಚ್ಯವಿರಹಿತವಾದುದು, ವಸ್ತುತಶ್ಚಾನಂತಂ=
 ವಸ್ತುತರಪ್ರತಿಯೋಗಿಕಾನೋನ್ಯಾಭಾವವಿರಹಿತವಾದುದು, ತತ್ ಅಸ್ತಿ ಇತಿ ನಿತ್ಯೋಪಾಸಾ
 ಪರೋಕ್ಷಿತಂ=ಆ ಶೂನ್ಯವೇ ನಾನು ಆಗಿದ್ದೇನೆಂದು ನಿತ್ಯೋಪಾಸನೆಯಿಂದ ಅಪರೋಕ್ಷೀಕರಿಸ
 ಲ್ಪಟ್ಟದ್ದು, ಇಂತಹ, ತತ್=ಆ ಶೂನ್ಯವು, ಯೋಗಿನಂ = ರಾಗಾದಿದೋಷಗಳಿಂದ ವಿರಹಿತನಾದ
 ಯೋಗಿಯನ್ನು, ತದ್ಭಾವಂ=ಶೂನ್ಯತ್ವರೂಪವಾದ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು, ನಯೇತ್=ಹೊಂದಿಸಿ
 ಕೊಡುವುದು, ಇತಿ=ಹೀಗೆ, ಬ್ರೂತೇ=ಹೇಳುತ್ತಾನೆ || ೨೧೦ || ೨೧೧ || ೨೧೨ ||

ಶೂನ್ಯಸ್ವರೂಪವು ಇಂತಹುದೆಂದಾದರೆ 'ಅಖಿಲಂ ಶೂನ್ಯಂ' ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದು ಹೇಗೆ
 ಕೊಡುತ್ತದೆ, ಎಂದರೆ—

ಮೂ|| ತಸ್ಯೈವಾನಾದಿಸಂವೃತ್ಯಾ ನಾನಾಭೇದಾತ್ಮಕಂ ಜಗತ್ |

ಸದಿನಾಭಾತಿ ಸತ್ಯತ್ವಂ ಸಾಂವೃತಂ ತಸ್ಯ ಚೇಷ್ಟತೇ || ೨೧೩ ||

ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕಸತ್ಯತ್ವಂ ಶೂನ್ಯಾದನ್ಯಸ್ಯ ನ ಕ್ವಚಿತ್ |

ಸಾಂವೃತೇ ನೈವ ಸತ್ತೇ(ತ್ಯೇ)ನ ವ್ಯವಹಾರೋಽಖಿಲೋ ಭವೇತ್ || ೨೧೪ ||

ಶೂನ್ಯತ್ವಂ ವೃತ್ತಿಯೋಗೇನ ವಿಶ್ವಮೇತತ್ಪ್ರವರ್ತತೇ |

ಸೃಷ್ಟಿಕಾಲೇಷು ನಶ್ಚಾಂತೇ ಸ್ತಿಮಿತಂ ಶೂನ್ಯತಾಂ ವೃಜೇತ್ |

ಇತಿ ಬ್ರೂತೇ ತಮುದ್ಧಿಶ್ಯ ಜಗಾದ ಜಗತಾಂ ಗುರುಃ || ೨೧೫ ||

ಅ || ತಸ್ಯೈವ=ಆ ಶೂನ್ಯದ್ದೇ, ಅನಾದಿಸಂವೃತ್ಯಾ=ಅನಾದಿಯಾದ ವಿಶ್ವರೋಪ
 ನಿಮಿತ್ತಕವಾದ ಅವಿದ್ಯೆಯಿಂದ, ನಾನಾಭೇದಾತ್ಮಕಂ=ಅನೇಕ ಭೇದರೂಪವಾದ (ವಂಚಸ್ವಂಧಾ
 ತ್ಮಕವಾದ) ಜಗತ್=ಜಗತ್ತು, ಸದಿನ=ಸತ್ಯವಾಗಿ, ಆಭಾತಿ=ತೋರುತ್ತದೆ. (ಪಕ್ಷಾಂತವನ್ನು
 ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ತಸ್ಯ ಚ=ಆರೋಪಿತವಾದ ಜಗತ್ತಿಗೆ, ಸಾಂವೃತಂ ಸತ್ಯತ್ವಂ=ಸಾಂವೃತಸತ್ಯ
 ತ್ವವೂ, ಇಷ್ಟತೇ=ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. (ಆದುದರಿಂದ ಸತ್ ಎನ್ನುವ ಪ್ರತ್ಯಯದಿಂದ
 ವಿರೋಧವಿಲ್ಲ.) (ಜಗತ್ತಿಗೆ ಸತ್ಯವಿದ್ದರೆ ಅದು ಅಸತ್ ಎನ್ನುವುದು ಹೇಗೆ? 'ಸದಿನ ಆಭಾತಿ'
 ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದು ಹೇಗೆ ಕೊಡುತ್ತದೆಂದರೆ) ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕಸತ್ಯತ್ವಂ=ಸರ್ವಥಾ ಅಬಾಧ್ಯತ್ಯ

ರೂಪವಾದ ಸತ್ಯವು, ಶೂನ್ಯಾತ್ = ಶೂನ್ಯತತ್ವದ್ದಿಶೆಯಿಂದ, ಅನ್ಯಸ್ಯ=ಇತರವಾದುದಕ್ಕೆ, ಕ್ವಚಿತ್=ಎಲ್ಲಿಯೂ, ನ=ಇಲ್ಲ. (ತಥಾಚ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕ ಸತ್ಯವು ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಜಗತ್ತು ಅಸತ್ಯೆಂದು ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೆ.) (ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕ ಸತ್ಯವು ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅರ್ಥಕ್ರಿಯಾವಿ ವ್ಯವಹಾರವು ಹೇಗೆ ಕೂಡುತ್ತದೆಂದರೆ) ಸಾಂವೃತೇನೈವ ಸತ್ಯೇನ=ಸಾಂವೃತ ಸತ್ಯದಿಂದಲೇ, ಅಖಿಲಃ ವ್ಯವಹಾರಃ=ಹಾಸ, ಉಪಾದಾನ, ಉಪೇಕ್ಷಾ, ಅಭಿಜ್ಞಾ, ಅಭಿವದನ, ಅರ್ಥಕ್ರಿಯಾರೂಪವಾದ ವ್ಯವಹಾರವು, ಭವೇತ್=ಆಗುವುದು. (ಸ್ವಪ್ನದಂತೆ ವ್ಯವಹಾರವೂ ಆಸತ್ತಾಗಿದೆ. ಸರ್ವಕ್ರಿಯಾಪರಿಹಿತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕ ಸತ್ಯವೇ ವ್ಯವಹಾರ ಪರಿಣೀಧಿಯು. ಸತ್ಯಭಾವನಲ್ಲ. (ಸೃಷ್ಟಿಪ್ರಲಯವಿಸಯಕವಾದ ವಿವಾದವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಶೂನ್ಯಾತ್=ಶೂನ್ಯತತ್ವದ್ದಿಶೆಯಿಂದ, ಸಂವೃತಿಯೋಗೇನ = ವಿಶ್ವಾರೋಪನಿಮಿತ್ತಕವಾದ ಅಜ್ಞಾನದ ಸಂಬಂಧದಿಂದ, ಏತತ್ ಏಶ್ವಂ=ಈ ಜಗತ್ತು, ಸೃಷ್ಟಿಕಾಲೇ=ಸೃಷ್ಟಿಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಪ್ರವರ್ತತೇ=ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಪುನಃ ಚ=ಮತ್ತು, ಅಂತೇ = ಪ್ರಲಯಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಸ್ತಿಮಿತಂ=ನಿಷ್ಕ್ರಿಯವಾದುದು, ಶೂನ್ಯತಾಂ=ಶೂನ್ಯತ್ವವನ್ನು, (ಸ್ವಪ್ನಗಜಾದಿಗಳಂತೆಯೇ) ಪ್ರಜೇತ್=ಹೊಂದುವುದು. ಇತಿ=ಹೀಗೆ ಮಾಧ್ಯಮಿಕನು, ಬ್ರೂತೇ=ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. (ಹೀಗೆ ಉಪನ್ಯಸ್ತವಾದ ಮತದ ನಿರಾಸಾರ್ಥವಾಗಿ ಅಧಿಕರಣವನ್ನು ಅವತರಿಸುತ್ತಾರೆ.) ತಂ=ಆತನನ್ನು, ಉದ್ವಿಶ್ಯ=ಉದ್ದೇಶಿಸಿ, ಜಗತಾಂ ಗುರುಃ=ಜಗದ್ಗುರುಗಳಾದ ವೇದವ್ಯಾಸರು, ಜಗಾದ=(ಈ ಅಧಿಕರಣವನ್ನು) ಹೇಳಿದರು || ೨೦೩ || ೨೦೪ || ೨೦೫ ||

ಶೂನ್ಯದಿಂದಲೇ ಈ ಜಗತ್ತು ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆಂದು ಯಾವುದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟದೋ ಆ ಯಥಾಶ್ರುತವನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ 'ಓಂ ನಾಸತೋ ದೃಷ್ಟತ್ವಾತ್ ಓಂ' ಎನ್ನುವ ಸೂತ್ರವು.

ಈ ಸೂತ್ರವನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ --

ಮೂ || ನಾಸತೋ ಜಗತೋ ಭಾವೋ ನ ಹಿ ದೃಷ್ಟಾಸತೋ ಜನಿಃ |

ಸತಃ ಕ್ವಚಿತ್ತನಾಣಂ ಚ ದೃಷ್ಟಿರೇವಾಖಿಲಾದ್ಧರಂ || ೨೦೬ ||

ಅ || ಅಸತಃ=ಸರ್ವ ವಿಶೇಷಗಳಿಂದ ವಿರಹಿತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಗಗನಕುಸುಮದಿಂದ ಸಮಾನವಾದ ಶೂನ್ಯತತ್ವದ್ದಿಶೆಯಿಂದ, ಜಗತಃ=ಜಗತ್ತಿಗೆ, ಭಾವಃ=ಉತ್ಪತ್ತಿಯು, ನ=ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ (ಏಕೆಂದರೆ) ಸತಃ=ಉಂಟಾಗತಕ್ಕ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ, ಕ್ವಚಿತ್=ಎಲ್ಲಿಯೂ, ಅಸತಃ=ಅಸತ್ತಿನಿಂದ, ಜನಿಃ = ಉತ್ಪತ್ತಿಯು, ಹಿ=ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದ, ನ ದೃಷ್ಟಾ=ಕಾಣಲ್ಪಡಲೇ ಇಲ್ಲವೋ, (ಇದೆಲ್ಲಾ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ಪ್ರಮಾಣಸಾಮಾನ್ಯಭಾವವು ಪ್ರಮೇಯಾಭಾವವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಡುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಪ್ರಮಾಣ ವಿಶೇಷಾಭಾವವು ಪ್ರಮೇಯಾಭಾವವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದಿಲ್ಲ.) (ಪ್ರಮಾಣವಿಶೇಷಾಭಾವದಿಂದಲೂ ಪ್ರಮೇಯಾಭಾವವು ಸಿದ್ಧಿಸುವುದಾದರೆ ಅಸ್ಮದಾದಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವ್ಯಾವೃತ್ತಿಯಿಂದ ಧರ್ಮಾದಿಗಳ ಅಭಾವಸಿದ್ಧಿಯೂ ಆಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಆದಕಾರಣ ಇಲ್ಲಿಯೂ 'ಪ್ರಮಾಣಾಭಾವಾತ್' ಎಂದು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಹೇಳಬೇಕು. ವ್ಯಭಿಚಾರವು ಬರುವುದರಿಂದ ಅದೃಷ್ಟತ್ವಾತ್ ಎಂದು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾಭಾವವನ್ನು ಹೇಳುವುದು ಹೇಗೆ ಕೂಡುತ್ತದೆಂದರೆ) ದೃಷ್ಟಿರೇನಿ = ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವೇ, ಅಖಿಲಾತ್=ನಿಖಿಲ ಅನುಮಾನದಿಂದಲೂ ಆಗಮದಿಂದಲೂ, ವರಂ ಪ್ರಮಾಣಂ ಚ=ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಪ್ರಮಾಣವು.

ತಾ || ನ್ಯಾಯಸುಧಾ— (1) 'ನಾಸತೋ ಜಗತೋ ಭಾವಃ' ಎಂದು ಪ್ರತಿಜ್ಞಾಮಾಡಿ, ಯಾವುದರಿಂದ ಎಂಬ ಆಕಾಂಕ್ಷಾ ಬಂದರೆ 'ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲದಿರುವುದು

ರಿಂದ ಎನ್ನುವ ಹೇತುವನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಆ ವಿಸಯದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲವೆನ್ನುವ ವಿಚಾರವು ಬಂದರೆ ಅನುಮಾನ ಆಗಮಗಳಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವು ಮೂಲವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವೇ ಶ್ರೇಷ್ಠಪ್ರಮಾಣವೆಂದು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮೊದಲು 'ಅದೃಷ್ಟತ್ವತ್' ಎನ್ನುವುದರಿಂದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾಭಾವವನ್ನು ತೋರಿಸಿದರು. ಪ್ರಧಾನಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾಭಾವವನ್ನೇ ಹೇತುವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ವೈಭಿಚಾರ ರೂಪದೋಷವು ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

(2) ಹಾಗಾದರೆ ಅನುಮಾನಾದಿಗಳೂ ಇಲ್ಲವೆಂದೂ ಹೇಳಬೇಕು, ಎಂದರೆ— ಅಹುದು. ಶೂನ್ಯವಾದಿಯು ವೇದಾದಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಶೂನ್ಯವಾದಿಗಳ ಆಗಮಕ್ಕೆ ನಾವು ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಆದುದರಿಂದ ಅಂತೂ ಉಭಯ ಸಂಪ್ರತಿಪನ್ನವಾದ ಆಗಮವು ಇಲ್ಲ. ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವು ಅನುಮಾನಕ್ಕೆ ಉಪಜೀವ್ಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಅನುಮಾನವಿಲ್ಲವೆನ್ನುವುದೂ ಸಿದ್ಧವೇ ಆಗಿದೆ. ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷದಿಂದ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಉಪೇಖ್ಯವಾದುದನ್ನೇ ಅನುಮಾನದಿಂದ ಸಾಧಿಸಬೇಕು. ಆದುದರಿಂದ ಹೇಳಿದೆ ಇದ್ದರೂ ಅನುಮಾನಾದಿಗಳು ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಪ್ರಕಾರ ಸಿದ್ಧವಾಗುವುದರಿಂದ ಅದೃಷ್ಟತ್ವತ್ ಎಂದೇ ಸೂತ್ರಕಾರರು ಹೇಳಿರುವರು. || ೨೧೬ ||

ಶೂನ್ಯದ್ವಿತೀಯಿಂದ ಜಗತ್ತು ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆನ್ನುವ ವಿಸಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಲೀ, ಆಗಮವಾಗಲೀ ಪ್ರಮಾಣವಾಗದಿದ್ದರೂ ಅನುಮಾನವು ಪ್ರಮಾಣವಾಗುವುದು. ಅಸತ್ತಿನದ್ದೆಲೆಯಿಂದ ಸತ್ತುಹುಟ್ಟುತ್ತದೆನ್ನುವ ವಿಸಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ದೃಷ್ಟಾನುಮಾನವು (ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯವಾದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಅನುಮೇಯಿಸಿಕೊಡತಕ್ಕದ್ದು) ಕೂಡದಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಸಾಮಾನ್ಯತೋ ದೃಷ್ಟಾನುಮಾನವು (ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕೆ ಅಯೋಗ್ಯವಾದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಅನುಮೇಯಿಸಿಕೊಡತಕ್ಕದ್ದು) ಕೂಡುತ್ತದೆ. ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಸತ್ಯವನ್ನು ನಿಷೇಧಮಾಡಿದರೆ ಅಸತ್ತಿನಿಂದಲೇ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಸಿದ್ಧವುವುದು ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ ಅನುಮಾನಗಳಿಗೆ ತರ್ಕ ಪ್ರತಿಹತಿಯನ್ನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸೂತ್ರವು.

“ಓಂ ಉದಾಸೀನಾನಾಮಪಿ ಚೈವಂ ಸಿದ್ಧಿಃ ಓಂ” || ಸೂ. ೨೭ ||

ಅಸತ್ತಿಗೆ ಕಾರಣತ್ವವಿದ್ದರೆ ಹೇಯೋಪಾದೇಯ ಬುದ್ಧಿಗೆ ವಿಸಯಗಳಾಗದಿರುವ ಗಗನಕುಸುಮಾದಿಗಳ ಸಕಾಶದಿಂದಲೂ ಸೌರಭ್ರಾಹ್ಮಣ ಕಾರ್ಯವು ಸಿದ್ಧಿಸಬೇಕಾಗುವುದು. ಅವುಗಳಿಂದ ಕಾರ್ಯವು ಸಿದ್ಧಿಸದೆ ಇರುವುದಾದರೆ ಶೂನ್ಯದ್ವಿತೀಯಿಂದಲೂ ಕಾರ್ಯವು ಆಗದೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಅಸತ್ಯವು ಎರಡರಲ್ಲಿಯೂ ಸಮಾನವೇ.

ಈ ಸೂತ್ರವನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತಾರೆ ---

ಮೂ || ಯದ್ಯೇವಂ ಸತ್ತಮರಸಾನ್ಮಧುರಾದಿವ ಸೀನತಾ || ೨೧೭ ||

ಭವೇಜ್ಜನಸ್ಯ ಮಾರ್ಜಾರಶ್ಯಂ ಗೋರಿವ ಘಾತಕಂ ।

ಕಾರ್ಯಾರ್ಥೀಕಾರಣಂ ಸಚ್ಚ ನೋಪಾದದ್ಯಾತ್ಯಥಂ ಚನ || ೨೧೮ ||

ನ ಪ್ರವರ್ತತೇ ಚೇಷ್ಟಾಯ ಶೂನ್ಯಾದೇವೇಷ್ಟ ಸಂಭವಾತ್ ||

ದೇಶಕಾಲಾದಿನಿಯಮೋ ನ ಹಿ ಶೂನ್ಯಾತ್ಪ್ರತೋ ಭವೇತ್ || ೨೧೯ ||

ಅ || ಯದಿ=ಯಾವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಏನಂ=ಹೀಗೆ, (ಅಂದರೆ ಅಸತ್ತಿನ ದೆಶೆಯಿಂದಲೇ, ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಕಾರ್ಯವು ಹುಟ್ಟುವುದಾದರೆ ಆಗ, ಮಧುರಾದಿವ = ಮಧುರ ಮೊದಲಾದ ರಸದಿಂದಲೆಂಬಂತೆ, ಸಪ್ತಮರಸಾತ್ = ಏಳನೇರಸದ್ದೆಶೆಯಿಂದ, ಜನಸ್ಯ=ಜನನಿಗೆ, ಪೀನತಾ=ಪೀನತ್ವವು, ಭವೇತ್=ಆಗುವುದು. ಗೋಶೃಂಗಮುನ = ಗೋನಿನ ಶೃಂಗದಂತೆ, ಮಾರ್ಜಾರಶೃಂಗಮುನಿ=ಬೆಕ್ಕಿನ ಕೋಡೂ ಕೂಡ, ಜನಸ್ಯ=ಜನನಿಗೆ, ಘಾತಕಂ=ಘಾತಕನಾದುದು, ಭವೇತ್=ಆಗುವುದು. (ಹೀಗೆಯೇ ಹೇಯೋಪಾದೇಯೋಪೇಕ್ಷಣೀಯ ಬುದ್ಧಿಗೆ ಅವಿವಯಗಳಾದ ಸಪ್ತಮರಸಾದಿಗಳ ಸಕಾಶದ್ದೆಶೆಯಿಂದಲೂ ಪೀನತ್ವಾದಿ ಕಾರ್ಯವು ಸಿದ್ಧಿಸಬೇಕಾಗುವುದು) (ರೀತ್ಯಂತರದಿಂದ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.) (ಅಸತ್ತಿನಿಂದಲೇ ಕಾರ್ಯವು ಹುಟ್ಟುವುದಾದರೆ ಆಗ) ಕಾರ್ಯಾರ್ಥಿ=ಪಟ ಮೊದಲಾದ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಇಚ್ಛಿಸತಕ್ಕ ಕುಂದ ಮೊದಲಾದವರು, ಸಚ್ಚ ಕಾರಣಂ = ಸತ್ತಾದ ತಂತು ಮೊದಲಾದ ಕಾರಣವನ್ನು, ಕಥಂಚನ=ಸರ್ವಪ್ರಕಾರದಿಂದಲೂ, ನೋವಾದವ್ಯಾತ್ = ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಾರನು. (ಅಸತ್ತಿನಿಂದಲೇ ಪಟಾದಿಗಳು ಹುಟ್ಟಬಹುದಷ್ಟೆ.) (ಅತಿವ್ರಸಂಗಾಂತರವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) (ಅಸತ್ತಿನದ್ದೆಶೆಯಿಂದ ಕಾರ್ಯವು ಹುಟ್ಟುವುದಾದರೆ ಸತ್ತಾದ ಕಾರಣವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ) ಶೂನ್ಯಾದೇವ = ಶೂನ್ಯದ್ದೆಶೆಯಿಂದಲೇ, ಇಪ್ಪಸಂಭವಾತ್=ಇಪ್ಪಾರ್ಥವು ಕೂಡುವುದರಿಂದ, ಇಪ್ಪಾಯ ಚ=ಇಪ್ಪವಾದ ಪಟಾದಿಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ, ನ ಪ್ರವರ್ತೇತ ಚ=ವ್ರವರ್ತಿಸಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ಇಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ-ಶೂನ್ಯದಿಂದಲೇ ಇಪ್ಪಸಿದ್ಧಿಯು ಆಗಬಹುದಷ್ಟೆ! (ಇದರಿಂದ ತಂತು ಮೊದಲಾದ ಉಪಾದಾನಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಉದಾಸೀನರಾದವರೂ, ಚಿಕಿತ್ಸಾದಿರೂತರೂ ಆದ ಪುರುಷರಿಗೂ ಪಟಾದಿಗಳು ಸಿದ್ಧಿಸಬೇಕಾಗುವವು. ಎಂದು ಸೂತ್ರವು ವ್ಯಾಖ್ಯಾತವಾಯಿತು) (ಪ್ರಕಾರಾಂತರದಿಂದ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.) ಶೂನ್ಯಾತ್ಮತಃ = ಶೂನ್ಯದಿಂದಲೇ ಆಗತಕ್ಕ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ, ದೇಶಕಾಲಾದಿನಿಯಮಃ=ದೇಶಕಾಲವಯೋವಸ್ಥಾ ನಿಯಮವು, ನ ಹಿ ಭವೇತ್=ಆಗಲಾರದು.

ತಾ || (1) ಶೂನ್ಯದಿಂದಲೇ ಜಗತ್ತು ಉಂಟಾಗುವುದಾದರೆ ಆಗ ಗೋಧಿಗಳು ಕಪ್ಪು ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುತ್ತವೆ. ಪಾಂಡುಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ. (2) ವಸಂತಋತುವಿನಲ್ಲಿ ಕಿಂಶುಕವೃಕ್ಷಗಳು ಪುಷ್ಪಿತಗಳಾಗುತ್ತವೆ. ವರ್ಷಋತುವಿನಲ್ಲಿ ಪುಷ್ಪಿತಗಳು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. (3) ಮೂರು ವರುಷದ ಗೋವು ಗರ್ಭವನ್ನು ಧರಿಸುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಎರಡು ವರ್ಷದ ಗೋವು ಗರ್ಭವನ್ನು ಧರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. (4) ಸತುಸಗಳಾದ ಧಾನ್ಯಗಳೇ (ಹೊಟ್ಟುವುಳ್ಳ ಭತ್ತಗಳೇ) ಅಂಕುರಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತವೆ. ಹೊಟ್ಟು ಇಲ್ಲದೆ ಇರುವ ಪ್ರೀತಿಗಳು ಅಂಕುರಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಲಾರವು. ಇದು ಮೊದಲಾದ ದೇಶಕಾಲಾದಿ ನಿಯಮವು ಕಾರ್ಯೋತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಲಾರದು ಇದರಿಂದ ಉದಾಸೀನಗಳಾದ ಅಂದರೆ ದೇಶಕಾಲಾದಿ ನಿಯಮವನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸದೆ ಇರುವ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೂ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗಬೇಕಾಗುವುದು ಎಂದು ವ್ಯಾಖ್ಯಾತವಾಯಿತು. ಅಂತೂ ಶೂನ್ಯದಿಂದಲೇ ಕಾರ್ಯವು ಹುಟ್ಟುವುದಾದರೆ ಕರ್ತೃ ಉಪಾದಾನ ನಿಮಿತ್ತ ಕಾರಣಗಳ ಅಪೇಕ್ಷೆಯು ಬಾರದೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು. || ೨೧೭ || ೨೧೮ || ೨೧೯ ||

ಹಾಗಾದರೆ ಆದಿ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಶೂನ್ಯದ್ದೆಶೆಯಿಂದ ಕಾರ್ಯೋತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಸರ್ವದಾ ಅಲ್ಲ. ಬೇರೆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅದರೂ ಕರ್ತೃಮೊದಲಾದ ಕಾರಣಗಳ ಸಮುದಾಯದಿಂದಲೇ ಕಾರ್ಯೋತ್ಪತ್ತಿಯೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಆದುದರಿಂದ ಅತಿವ್ರಸಂಗವಿಲ್ಲವೆಂದಾಶಂಕಿಸಿದೆ—

ಮೂ || ಪುರುಷೇಚ್ಛಾನುಸಾರೇಣ ಯದಿ ಕಿಂ ಚಿತ್ತಜಾಯತೇ |

ಕಿಂ ನಾನುಮಿಯತೇ ತದ್ವದ್ವಸ್ತುತ್ವಾತ್ಪುರುಷೋದ್ಭವಃ |

ಸರ್ವಸ್ಯಾಪಿ [ನ ಚಾಭಾವೋ ವಿಶ್ವಂ ಸದಿತಿ ಗಮ್ಯತೇ] || ೨೨೦ ||

ಅ || ಯದಿ = ಯಾವ ವಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿ, ಪುರುಷೇಚ್ಛಾನುಸಾರೇಣ = ಪುರುಷರ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ, ಕಿಂಚಿತ್ = ಅಧುನಾತನ ಕಾರ್ಯವು, ಪ್ರಜಾಯತೇ = ಹುಟ್ಟುವುದಾದರೆ, ತದ್ವತ್ = ಹಾಗೆಯೇ, ಅಧುನಾತನಕಾರ್ಯದಂತೆ, ವಸ್ತುತ್ವತ್ = ಕಾರ್ಯತ್ವವಿದ್ದುದರಿಂದ, ಸರ್ವಸ್ಯಾಪಿ = ಆದಿಕಾಲಿನ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೂ, ಕಿಂ = ಯಾವುದಕ್ಕಾಗಿ, ಪುರುಷೋದ್ಭವಃ = ಪುರುಷೇಚ್ಛೆಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು, ನಾನುಮಿಯತೇ = ಅನುಮೇಯಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ.

ತಾ || ಇದರಿಂದ, ನಾ = ಪುರುಷನು, ಸತಃ = ಆದಿಕಾಲಿನ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ, ಕರ್ತನೆಂದು ಅನುಮೇಯಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯನು. ಏಕೆಂದರೆ ಕಂಡದ್ದಿಂದ ಅಂದರೆ ಈಗಿನ ಕಾರ್ಯಗಳು ಪುರುಷಕರ್ತೃಗಳೆಂದು ನಿಶ್ಚಿತಗಳಾಗಿವೆ ಎಂದು 'ನಾಸತೋದ್ಯಸ್ತತ್ವತ್' ಎಂದು ಪ್ರಥಮ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಪ್ರಕಾಶಂತರದಿಂದ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡಿದಂತೆ ಆಯಿತು || ೨೨೦ ||

ಜಗತ್ತಿಗೆ ಯಾವುದು ಅಸತ್ಯವು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟದೋ ಅದನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸೂತ್ರವು.

“ಓಂ ನಾಭಾವ ಉಪಲಬ್ಧೇಃ ಓಂ” || ಸೂ. ೨೮ ||

ಜಗತ್ತು ಅಸತ್ಯವು, ಸತ್ ಎಂದು ತೋರುವುದರಿಂದ.

ಈ ಸೂತ್ರವನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತಾರೆ.—

ಮೂ || [ಸರ್ವಸ್ಯಾಪಿ] ನ ಚಾಭಾವೋ ವಿಶ್ವಂ ಸದಿತಿಗಮ್ಯತೇ |

ಯತೋಽನುಭವರೋಧೇ ತು ವಚನಂ ನಾದಿನಃ ಕುತಃ || ೨೨೧ ||

ಸ್ವಪ್ನಭ್ರಾಂತಿವದೇನೇದಂ ಸಂವೃತ್ಯೈವೋಪಲಭ್ಯತೇ |

ಯದಿ ಸತ್ವೇನ [ಕಿಂಚಾತ್ರಭ್ರಮೋನೈವ ನಿವರ್ತತೇ] || ೨೨೨ ||

ಅ || ಯತಃ = ಯಾವಕಾರಣದ್ದೆಲೆಯಿಂದ, ವಿಶ್ವಂ = ಜಗತ್ತು, ಸದಿತಿ = ಸತ್ತೆಂದು, ಗಮ್ಯತೇ = ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುತ್ತದೋ. (ಆದಕಾರಣ) ವಿಶ್ವಂ = ಜಗತ್ತು, ಅಭಾವಃ = ಅಸತ್ಯ, ನಚ = ಅಲ್ಲ, (ಇದರಿಂದ ಜಗತ್ತು ಸತ್ಯವೆನ್ನುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಪ್ರಮಾಣವು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿತು.) (ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷದಿಂದ ಜಗತ್ತು ಸತ್ ಎಂದು ತೋರಿದಾಗ್ಯೂ ಅಸತ್ತಾದರೆ ದೋಷವೇನೆಂದರೆ) ಅನುಭವರೋಧೇತು = ಅನುಭವ ವಿರೋಧವಾದರೂ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟರೆ, ವಾದಿನಃ = ವಾದಿಯ, ವಚನಂ = ವಚನವು, ಕುತಃ = ಎಲ್ಲಿಂದ, ಅಂದರೆ ಸಿದ್ಧಿ ಸದೆ ಹೋಗ ಬೇಕಾಗುವುದು. (ಅಂದರೆ—ಸತ್ತೆಂದು ತೋರಿದಾಗ್ಯೂ ಅಸತ್ತಾಗುವುದಾದರೆ ಆಗ ಶೂನ್ಯ ವಾದಿಯು ಉತ್ತರವನ್ನು ಹೇಳಿದಾಗ್ಯೂ 'ನೀನು ಹೇಳಲೇ ಇಲ್ಲ' ಎಂದು ದಿಂದ ನಿನಗೆ, ಪ್ರತಿಭಾ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳತಕ್ಕ ಪರನನ್ನು ಕುರಿತು ಶೂನ್ಯವಾದಿಗೆ ತನ್ನಮಾತನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಉಪಾಯವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಪರಾಜಯವೇ ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ನನ್ನ ಮಾತು ಪ್ರಾಶ್ನಿಕಾದಿ ಗಳಿಂದ ತಿಳಿಯಲ್ಪಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ ಆ ನನ್ನಮಾತು ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಗೆಹೇಳುವುದೆಂದರೆ, ಆಗ

ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಅಂಗೀಕೃತವಾಯಿತು. ಆದುದರಿಂದ ಸತ್ಯವೆಂದು ತಿಳಿಯಲ್ಪಟ್ಟ ಜಗತ್ತು ಅಸತ್ತು ಹೇಗೆ ಅದೇತು?) (ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ದೋಷಪರಿಹಾರವನ್ನು ಶಂಕಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಸ್ವಪ್ನಭ್ರಾಂತಿವದೇನೆಯೆಂದು = ಹೇಗೆ ಅಸತ್ತೇ ಆದ ಗಜಾದಿಗಳೂ ಸರ್ಪಾದಿಗಳೂ ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿಯೂ ಭ್ರಾಂತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಸತ್ ಎಂದು ತೋರುತ್ತನೋ, ಹಾಗೆಯೇ, ಇದಂ = ಅಸತ್ತೇ ಆದ ಈ ಜಗತ್ತು, ಸತ್ವೇನ = ಸತ್ಯತ್ವದಿಂದ, ಸಂವೃತ್ಯೈವ = ವಿಶ್ವರೋಪನಿಮಿತ್ತಕವಾದ ಅಜ್ಞಾನ ದಿಂದಲೇ, ಉಪಲಭ್ಯತೇ = ತೋರುತ್ತದೆ. || ೨೨೧ || ೨೨೨ ||

ಸ್ವಪ್ನಾದಿಗಳು ಸತ್ ಎಂದು ತೋರಿದಾಗ್ಯೂ ಅಸತ್ತುವು ಹೇಗೆ ಅವುಗಳಿಗೆ ಇರುವುದೋ ಹಾಗೆಯೇ ಜಗತ್ತು ಅಸತ್ತು ಎಂದು ಏಕೆ ಆಗಲಾರದೆಂದರೆ—

‘ಓಂ ವೈಧರ್ಯಾಚ್ಚ ನ ಸ್ವಪ್ನಾದಿನತ್ ಓಂ’ || ಸೂ || ೨೯ ||

ಜಗತ್ತು ಸ್ವಾಪ್ನಪದಾರ್ಥಕ್ಕೆತೋರುವ ಜಾಗೃತ್ವಾದಿಗಳಂತೆಯೇ ರಜ್ಜುಭುಜಂಗಾದಿಗಳಂತೆಯೇ ಅಸತ್ತು ಅಲ್ಲ. ದೃಷ್ಟಾಂತದಲ್ಲಿ ಇದು ಸ್ವಾಪ್ನಪದಾರ್ಥವು, ಜಾಗೃದ್ಗಜಾದಿಗಳಲ್ಲ, ಇದು ಹಗ್ಗನೇ ಹಾವಲ್ಲ ಎಂದು ಬಾಧವಿದ್ದಂತೆಯೇ ದಾಷ್ಟಾಂತಿಕವಾದ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬಾಧವಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಬಾಧ ಬಾಧಾಭಾವರೂಪವಾದ ವೈಧರ್ಯವು ಇದೆ..

ಈ ಸೂತ್ರವನ್ನು ವ್ಯಾಖಾನಮಾಡುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || [ಯದಿಸತ್ತೇನ] ಕಿಂ ಚಾತ್ರ ಭ್ರಮೋನೈವ ನಿವರ್ತತೇ |

ಅನಾದೇರಸ್ಯ ವಿಶ್ವಸ್ಯ ನಿವೃತ್ತಿಯಾದಿ ಚೇತ್ಯತೇ |

ನಿವೃತ್ತಿಶ್ಚ ನಿವೃತ್ತೇತ ತಸ್ಯಾಃ ಭ್ರಾಂತಿತ್ವಸಂಭವಾತ್ || ೨೨೩ ||

ಅ || (ರಜ್ಜು ಸರ್ಪಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಸತ್ಯಪ್ರತ್ಯಯವು ಹೇಗೆ ಭ್ರಮವೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಸತ್ಯಪ್ರತ್ಯಯವು ಭ್ರಮವು ಆಗಿದ್ದರೆ ಹೀಗೆ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಇದ್ದರೆ) ಅತ್ರ=ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ, ಭ್ರಮಃ—ಸತ್ಯಭ್ರಮವು, ಕಿಂ ಚ=ಯಾವುದಕ್ಕಾಗಿ, ನೈವ ನಿವರ್ತತೇ=ಹೊರಟುಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. (ಜ್ಞಾನಗಳಿಗೆ ಭ್ರಮತ್ವನಿಶ್ಚಯವು ಬಾಧಜ್ಞಾನಾಧೀನವಾದುದು. ಸಂಪ್ರತಿಪನ್ನ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಹಾಗೆ ದೃಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಕೇವಲ ಜ್ಞಾನತತ್ವಾಧೀನತ್ವವಿದ್ದರೆ ಬಾಧಜ್ಞಾನವು ಹುಟ್ಟುವುದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲೂ ರಜ್ಜು ಸರ್ಪಾದಿ ಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಲೌಕಿಕ ಪರೀಕ್ಷೆಕರಿಗೆ ಭ್ರಮತ್ವ ನಿಶ್ಚಯವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲಿಯೂ ದೃಷ್ಟವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಸತ್ಯಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಬಾಧಕವನ್ನು ನೋಡಲಾರಿವು. ಆದುದರಿಂದ ಭ್ರಮತ್ವನಿಶ್ಚಯವು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಸ್ವಪ್ನಕ್ಕೆ ಭ್ರಾಂತಿತ್ವಾಭಾವವು ಭ್ರಮಕ್ಕೆ ಅಧಿಷ್ಠಾನಾದ್ಯಪೇಕ್ಷಾನಿಯಮವು ಸಾಂವೃತಸತ್ಯಕ್ಕೆ ವ್ಯವಹಾರ ನಿರ್ವಾಹಕತ್ವಾಭಾವವು ಸಮರ್ಥಿತವಾಗಿದೆ. (೧. ಪ್ರಪಂಚಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಈಗ ಬಾಧವಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, ೨. ಅಥವಾ ಉತ್ತರಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಬಾಧವಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, ೧ನೇ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟರಿಂದ ನಮಗೂ ಶುಕ್ತಿರಜತಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಸತ್ಯತ್ವವು ಕೂಡದಿರುವುದರಿಂದ ಪ್ರಪಂಚ ಸತ್ಯತ್ವ ನಿಶ್ಚಯವು ಆಗಲಾರದು. ೨ನೇದ್ದು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ‘ಪ್ರಪಂಚ ಪ್ರತ್ಯಯೋ ಬಾಧಿಸ್ಯತೇ ಪ್ರತ್ಯಯತ್ವಾತ್ ಸಂಪ್ರತಿಪನ್ನವತ್’ = ಪ್ರಪಂಚ ಪ್ರತ್ಯಯವು ಬಾಧಿಸಲ್ಪಡುವುದು, ಪ್ರತ್ಯಯತ್ವವಿದ್ದುದರಿಂದ ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ಶುಕ್ತಿರಜತಾದಿಜ್ಞಾನದಂತೆ, ಎಂದು ಮುಂದಿನ ಬಾಧವು ಸಿದ್ಧಿಸುವುದು ಎಂದರೆ) ಅನಾದೇಃ = ಅನಾದಿಯಿಂದ ಅನುವೃತ್ತವಾದ, ಅಸ್ಯ ವಿಶ್ವಸ್ಯ = ಈ ಪ್ರಪಂಚಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕೆ, ನಿವೃತ್ತಿಃ=ಬಾಧವು, ಯದಿ = ಯಾವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಇತ್ಯತೇ=

ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, ತಸ್ಯಾಃ = ನಿವೃತ್ತಿಗೆ, ಭ್ರಾಂತಿತ್ವಸಂಭವಾತ್ = ಭ್ರಾಂತಿತ್ವವು ಕೊಡುವುದರಿಂದ, ನಿವೃತ್ತಿಶ್ಚ = ಬಾಧವೂ, ನಿವೃತ್ತೇತ = ಬಾಧಿಸಲ್ಪಡಬೇಕಾಗುವುದು. (ಪ್ರತ್ಯಯತ್ವವಿದ್ದುದರಿಂದ ಪ್ರಪಂಚಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕೆ ಬಾಧವು ಅನುಮೇಯಿಸಲ್ಪಡುವುದಾದರೆ ಆಗ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಬಾಧಜ್ಞಾನಕ್ಕೂ ಬಾಧವು ಅವಶ್ಯಕವು. ಬಾಧಕ ಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕೆ ಬಾಧ್ಯತ್ವವಿದ್ದರೆ ಪ್ರಪಂಚಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕೆ ಯಾಥಾರ್ಥ್ಯವು ಸಿದ್ಧಿಸುವುದು. || ೨೨೩ ||

ಹಾಗಾದರೆ ಪ್ರಪಂಚನಿವೃತ್ತಿಯೆಂದರೆ ಶೂನ್ಯವೇ. ಅದೃಷ್ಟತ್ವವಿದ್ದುದರಿಂದ ಅದಾದರೂ ಪರಮಾರ್ಥರೂಪವು. ಕಲ್ಪಿತವಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಆ ಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕೆ ಬಾಧ್ಯತ್ವವು ಹೇಗೆ ಬಂದಿತ್ತು? ಆದರೆ ಪ್ರಪಂಚವು ದೃಷ್ಟವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಕಲ್ಪಿತತ್ವವು ಕೊಡುವುದರಿಂದ ಆ ಪ್ರತ್ಯಯವೇ ಬಾಧ್ಯವಾಗುವುದು. ಪ್ರಪಂಚಪ್ರತ್ಯಯತ್ವಾತ್ ಎಂದು ಹೇತುವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಎಂದರೆ—

ಮೂ || ದೃಷ್ಟಸ್ಯ ಭ್ರಾಂತಿತಾಚೇತ್ಯಾದದೃಷ್ಟೇನ ಭ್ರಮಃ ಕುತಃ |

ಗವಾಮೃತ್ಯಂಗಿಭಾವೇನ ನ ಹಿಸ್ಯಾಚ್ಛರತ್ಯಂಗಿತಾ || ೨೨೪ ||

ಅಸ್ಮಾಕಂ ತು ಪ್ರಮಾಣೇನ ಪ್ರಸಾದಾದೀಶ್ವರಸ್ಯ ಚ |

ಉಕ್ತಭಂಗ್ಯಾಗಮಾನಾಂ ಚ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯಾದ್ವಿಜೃತೇಽಖಿಲಂ || ೨೨೫ ||

ಅ || ದೃಷ್ಟಸ್ಯ = ಕಾಣಲ್ಪಟ್ಟದ್ದಕ್ಕೆ, ಭ್ರಾಂತಿತಾ ಚೇತ್ = ಕಲ್ಪಿತತ್ವವಿರುವುದಾದರೆ, ಅದೃಷ್ಟೇ = ಕಾಣಲ್ಪಡದೆ ಇರುವುದರಲ್ಲಿ, ಭ್ರಮಃ = ಕಲ್ಪಿತತ್ವವು, ಕುತಃ = ಯಾವುದರಿಂದ, ನ ಸ್ಯಾತ್ = ಆಗಲಾರದು? (ಅಂದರೆ ಸರ್ವಪ್ರಮಾಣಗಳಿಂದ ಕಾಣಲ್ಪಟ್ಟ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಕಲ್ಪಿತತ್ವವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಪ್ರಪಂಚಸತ್ತಾ ಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕೆ ಬಾಧ್ಯತ್ವಸ್ವೀಕಾರವು ಯಾವಪ್ರಮಾಣದಿಂದಲೂ ಅದೃಷ್ಟವಾದ ಶೂನ್ಯಕ್ಕೆ ಅಕಲ್ಪಿತತ್ವವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಶೂನ್ಯಸತ್ತ್ವಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕೆ ಅಬಾಧ್ಯತ್ವವನ್ನುಪಪಾದಿಸಿದ್ದು ಎನ್ನುವುದೂ ವಿಷಯವಿತ್ತು. ಏಕೆಂದರೆ— ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾದದ್ದು, ಅಕಲ್ಪಿತವು, ಅಪ್ರಾಮಾಣಿಕವು ಕಲ್ಪಿತವೆನ್ನುವುದು ಸರ್ವಸಮ್ಮತವು) (ಇದನ್ನೇ ದೃಷ್ಟಾಂತದಿಂದ ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ) ಗವಾಂ = ಗೋವುಗಳ, ಅಶೃಂಗಿಭಾವೇನ = ಅಶೃಂಗಿಭಾವದಿಂದ, ಸಹಿತಾ = ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಇದ್ದದ್ದು, ಶಶತ್ಯಂಗಿತಾ = ಮೊಲದಳೋಡು, ನ ಹಿ ಸ್ಯಾತ್ = ಆಗಲಾರದಷ್ಟೆ. (ಅಂದರೆ ಒಬ್ಬನು ಗೋವುಗಳಿಗೆ ಶೃಂಗವದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ಮೊಲಕ್ಕೆ ಕೋಡು ಇದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಪರರು ಹೇಳಿದ ಪ್ರಕಾರ ಗೋವುಗಳಿಗೆ ಶೃಂಗವದೆ ಎನ್ನುವುದು ದೃಷ್ಟವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಕಲ್ಪಿತವು ಅದೃಷ್ಟವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಶಶತ್ಯಂಗವಾದರೂ ಕಲ್ಪಿತವಾದದ್ದಲ್ಲ, ಎಂದಾಗಬೇಕಾಗುವುದು ಹೀಗೆ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರತೀತಿಯಿಲ್ಲ. ಲೋಕಾನುಸಾರವಾಗಿ ಯೇ ಪರಮಾರ್ಥವನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಬೇರೆ ಪ್ರಕಾರವಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಪ್ರಕಾರ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಬಲದಿಂದ ಜಗತ್ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವು ಸಾಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಬಾಧಶಂಕೆಯೂ ಪರಿಹರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಅದರಿಂದ ಎನ್ನುವುದು ಸಿದ್ಧವಾಯಿತೆಂದರೆ— ಸತ್ಪದಾರ್ಥಕ್ಕೂ ಕಾರಣತ್ವವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲವೆಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷಿಯಿಂದ ಯಾವುದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟದೋ ಅದು ಪರಿಪುತ್ರವಾಯಿತೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ವಿಷಯಾಂತರದಲ್ಲಿಯೂ ಸಾಮ್ಯಕರಣವನ್ನೂ ಕೂಡ ಪರಿಹರಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಅಸ್ಮಾಕಂ ತು = ಸತ್ಕಾರಣತ್ವವಾದಿಗಳಾದ ನಮಗಾದರೂ, ಪ್ರಮಾಣೇನ = ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ, ಈಶ್ವರಸ್ಯ = ಈಶ್ವರನ, ಪ್ರಸಾದಾಚ್ಛ = ಸಂಕಲ್ಪದಿಂದ, ಉಕ್ತಭಂಗ್ಯಾ = ಅರಂಭಣಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ

ಪ್ರಕಾರ, ಆಗಮಾನಾಂ ಚ=ಆಗಮ ಅನುಮಾನಗಳಿಗೆ, ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯಾತ್ ಚ=ಪ್ರಮಾಣತ್ವವಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ, ಅಖಿಲಂ=ಪರಮ ಆಕ್ಷೇಪಿಸಿದ್ದಿಲ್ಲವೂ, ಯುಜ್ಯತೇ=ಕೂಡುತ್ತದೆ.

ತಾ || ನ್ಯಾಯಸುಧಾ — (1) ಸತ್ಯಾರ್ಥತ್ವವಾದಿಗಳಾದ ನಮಗೆ ಪರಮ ಆಕ್ಷೇಪಿಸಿದ್ದಿಲ್ಲವೂ ಯುಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಹೇಗೆಂದರೆ — ಬಾಧವಿಲ್ಲದಿರುವ ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಸತ್ಯತ್ವವು ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತಿರಲು ಪುಷ್ಟಾದಿ ಕಾರಣಗಳಾದ ಮಧುರರಸಮೊದಲಾದವುಗಳಿಗೆ ಸತ್ಯವು ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ. ವಿಚಿತ್ರ ಸ್ವಭಾವವಿರುವುದೆಂದು ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ ಸಿದ್ಧಗಳಾದ ತಂತ್ರಾದಿಗಳಿಗೆ ಮೃದಾದಿ ಕಾರ್ಯಕಾರಿತ್ವವು ಪ್ರಸಕ್ತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರಮಾಣದಿಂದಲೇ ಸತ್ತಿಗೆ ಕಾರಣತ್ವವು ತೋರುವುದರಿಂದ ಅನುಪಪತ್ತಿಯ ಆಭಾಸಭೂತವೇ ಆಯಿತು. ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ ಸತ್ತೆಂದು ಪ್ರಮಿತಗಳಾದ ಮಧುರಾದಿಗಳಿಗೆ ಸದ್ಬುದ್ಧಿಮಾತ್ರ ವೈಲಕ್ಷಣ್ಯವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವುದು ಅಯುಕ್ತವೇ. (2) ಈಶ್ವರನು ಸರ್ವಕಾರಣನಾದಾಗ್ಯೂ ತಂತ್ರಾದಿಗಳ ಅಪೇಕ್ಷೆಯಿಂದಲೇ ಕಾರ್ಯವು ಹುಟ್ಟಿ ಎಂದು ಈಶ್ವರನ ಸಂಕಲ್ಪದಿಂದ ತಂತ್ರಾದಿಗಳ ಅಪೇಕ್ಷೆಯೂ ಪುರುಷ ಪ್ರಯತ್ನಾದ್ಯಪೇಕ್ಷೆಯೂ, ದೇಶಕಾಲಾದಿ ನಿಯಮವೂ ಕೂಡ ಕೂಡುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ನಿರ್ವಿಶೇಷವಾದ ಶೂನ್ಯಕ್ಕೆ ಸಂಕಲ್ಪವು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅರಂಭಣಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಪ್ರಕಾರ ಇಲ್ಲಿ ಆಗಮ ಅನುಮಾನಗಳು ಪ್ರಮಾಣಗಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಇದು ಅಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಲ್ಲ. ಪ್ರಥಮ ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಪ್ರಕಾರ ಆಗಮ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ವೇದಾದ್ಯಾಗಮ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಅಸಿದ್ಧವಲ್ಲ. (3) ಬ್ರಹ್ಮಾದಿಗಳಿಗೆ ಪರಮೇಶ್ವರನ ನಿಯೋಗವನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನ ಮಾಡಿದರೆ ಪರಮಪುರುಷಾರ್ಥವು ಸಿಗುವುದರಿಂದ ಈಶ್ವರನು ಅವರಲ್ಲಿ ಕೃಪೆಯಿಂದ ಸೃಷ್ಟ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮಾದಿಗಳನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತಾನೆ ಎಂದು ತಿಳಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ 'ಪ್ರಸಾದಾತ್' ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದು || ೨೨೪ || ೨೫ ||

ಮೊದಲು ಜಗತ್ತಿಗೆ ಸತ್ಯತ್ವವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಉಪನ್ಯಸ್ತವಾದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕೆ ಅನ್ಯಥಾ ಸಿದ್ಧಿಯನ್ನು ಆಶಂಕಿಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರವಾಗಿ 'ವೈಧರ್ಮ್ಯಚ್ಛೇನ ಸ್ವಸ್ವಾದಿವತ್' ಎನ್ನುವ ಸೂತ್ರವು ವ್ಯಾಖ್ಯಾತವಾಯಿತು. ಈಗ ಏಶ್ವಮಿಥ್ಯಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ಪರರಿಂದ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟ ಅನುಮಾನವನ್ನು ದೂಷಿಸಿಯೂ ಅದನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮಿಥ್ಯಾರ್ಥವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅನುಮಾನವನ್ನು ಶಂಕಿಸುತ್ತಾರೆ —

ಮೂ || ದೃಶ್ಯತ್ವಾದ್ವಿಮುತಂ ಮಿಥ್ಯಾ ಸ್ವಪ್ನವಚ್ಛೇದಿಯಂ ಚ ಮಾ ||

ಮಿಥ್ಯಾ ಚೇತ್ಸಾದ್ಯಸಿದ್ಧಿರ್ನ ವ್ಯಭಿಚಾರೋ ನ ಚೇದ್ಭವೇತ್ ||೨೨೬||

ಅ || ವಿಮುತಂ=ವಿವಾದವಿಷಯವಾದ ಗಗನಾದಿಯು, ಮಿಥ್ಯಾ=ಮಿಥ್ಯಾಭೂತವು, ದೃಶ್ಯತ್ವಾತ್ = ತೋರುವುದರಿಂದ, ಸ್ವಪ್ನವಚ್ಛೇತ್=ಸ್ವಪ್ನದಂತೆ ಎಂದಾದರೆ — (ಅಂದರೆ ಈ ಅನುಮಾನದಿಂದ ವಿಶ್ವಮಿಥ್ಯಾರ್ಥವು ಸಿದ್ಧಿ ಸುವುದರಿಂದ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಸತ್ಯತ್ವವನ್ನು ಹೇಗೆ ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದು) (ದೂಷಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಇಯಂ ಚ ಮಾ = (ಜಗತ್ತು ಇರಲಿ, ಈ ದೃಶ್ಯತ್ವಾನುಮಾನವೇ, (೧ ಮಿಥ್ಯಾಭೂತವಾದುದೋ, ೨ ಸತ್ಯಭೂತವಾದುದೋ, ೧ನೇದನ್ನು ದೂಷಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಮಿಥ್ಯಾ ಚೇತ್=ಮಿಥ್ಯೆಯಿಂದಾದರೆ, ಸಾಧ್ಯಸಿದ್ಧಿರ್ನ=ಸಾಧ್ಯವು ಸಿದ್ಧಿ ಸುವುದಿಲ್ಲ. (೨ನೇ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ದೃಶ್ಯತ್ವವು ೧ ದೃಶ್ಯವೋ? ೨ ಅದೃಶ್ಯವೋ? ೧ನೇದನ್ನು ದೂಷಿಸುತ್ತಾರೆ.) ನ ಚೇತ್ = ದೃಶ್ಯತ್ವವು ಮಿಥ್ಯೆಯಲ್ಲವೆಂದಾದರೆ (ಮತ್ತು ದೃಶ್ಯವಾದರೆ ಆಗ)

ವ್ಯಭಿಚಾರಃ ಭವೇತ್ = ದೃಶ್ಯತ್ವದಲ್ಲಿಯೇ ವ್ಯಭಿಚಾರವು ಬರುವುದು. (೨ನೇ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ದೃಶ್ಯತ್ವ ಹೇತುವಿಗೆ ಅಜ್ಞಾನಾಸಿದ್ಧಿಯು.) || ೨೨೬ ||

ಇದು ಕೂಡಬಹುದು, ದೃಶ್ಯತ್ವವು ಮಿಥ್ಯಾಭೂತವಾದುದೆಂದೇ ಹೇಳುತ್ತೇವೆ. ಮಿಥ್ಯಾ ಭೂತವಾದ ದೃಶ್ಯತ್ವಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ ಸಾಧಕತ್ವವು ಕೂಡಲಾರದೆಂದು ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಏಕೆಂದರೆ - ವರ್ಣದೈರ್ಘ್ಯಾದಿಗಳು ಮಿಥ್ಯಾಭೂತಗಳಾದಾಗ್ಯೂ ಅವುಗಳಿಗೂ ಸಾಧಕತ್ವವು ಉಭಯರಿಗೂ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಚಾಕ್ಷುಸ್ತತ್ವದಿಗಳಿಗಾದರೂ ಸಾಧಕತ್ವವು ವ್ಯವಹಾರಸಿದ್ಧವಾಗದಿರುವುದರಿಂದಲೇ ಅಸಾಧಕತ್ವವು. ಮಿಥ್ಯಾತ್ವಪ್ರಯುಕ್ತ ಅಸಾಧಕತ್ವವಲ್ಲ ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ -

ಮೂ || ಸಾಧಕತ್ವಮಸತ್ಯಸ್ಯ ಸಾಧ್ಯಂ ವಿಪ್ರತಿಪತ್ತಿಃ |

ತಸ್ಯ ಚೇತ್ಯನವಸ್ಥಾಸ್ಯಾತ್ಮತ್ವಂ ಚಾಸ್ಯಾನುಭೂತಿಃ ||

ಅನುಭೂತಿವಿರೋಧೇನ ಮಿಥ್ಯಾತ್ವೇ ಮಾ ನ ಕಾಚನ || ೨೨೭ ||

ಅ || (ಸ. ರ. ವಿ.) (ಯದಿ = ಯಾವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ,) ಅಸತ್ಯಸ್ಯ = ಅಸತ್ಯವಾದ ಪ್ರಮಾಣಕ್ಕೆ, ಸಾಧಕತ್ವಂ = ಸಾಧಕತ್ವವು, ಸಾಧ್ಯಂ = ಸತ್ಯವಾದ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಅಸತ್ಯವಾದ ಪ್ರಮಾಣಾಂತರದಿಂದ ಸಾಧಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, (ತರ್ಹ = ಹಾಗಾದರೆ) ತಸ್ಯ ಚ = ಅದಕ್ಕೂ ಕೂಡ, (ಅಸತ್ಯವಾದ ಪ್ರಮಾಣಾಂತರದಿಂದ ಸಾಧಕತ್ವವು ಸಾಧಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ.) ಇತಿ = ಹೀಗೆ, ವಿಪ್ರತಿಪತ್ತಿಃ = ಏನಾದಗ್ರಸ್ತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಅನವಸ್ಥಾ = ಅನವಸ್ಥೆಯು, ಸ್ಯಾತ್ = ಬರುವುದು. (ಈ ಕಾರಣದಿಂದಲೂ ಅನುಮಾನದಿಂದ ಪ್ರಮಾಣಕ್ಕೆ ಮಿಥ್ಯಾತ್ವವು ಸಿದ್ಧಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ.) ಅಸ್ಯ = ಪ್ರಮಾಣಕ್ಕೆ, ಸತ್ವಂ ಚ = ಸತ್ಯತ್ವವು, ಅನುಭೂತಿಃ = ಅನುಭವದ್ದೆನೆಯಿಂದ, (ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ.) (ಆದುದರಿಂದ ಅನುಮಾನವು ಬಾಧಿತವಿರುವವಾಯಿತು.) (ಸುಧಾ) ಅಥವಾ ಯಾವ ಉದಾಹರಣದಲ್ಲಿ ಮಿಥ್ಯಾತ್ವವು ಸಂಪ್ರತಿಪನ್ನವಾಗಿದೆಯೋ ಅಲ್ಲಿ ಸಾಧಕತ್ವವಿವಯದಲ್ಲಿ, ಯಾವ ಉದಾಹರಣದಲ್ಲಿ ಸಾಧಕತ್ವವು ಸಮ್ಮತವಾಗಿದೆಯೋ ಅಲ್ಲಿ ಮಿಥ್ಯಾತ್ವವಿವಯದಲ್ಲಿ, ವಿಪ್ರತಿಪತ್ತಿಃ = ಏನಾದವಿದ್ದುದರಿಂದ, ಅಸತ್ಯಸ್ಯ = ಅಸತ್ಯವಾದುದಕ್ಕೆ, ಸಾಧಕತ್ವಂ = ಸಾಧಕತ್ವವು, ಸಾಧ್ಯಮೇವ = ಸಾಧಿಸಲಿಕ್ಕೆಯೋಗ್ಯವೇ ಆಗಿದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ನಮಗೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಲಿಲ್ಲ. (ವಿಪ್ರತಿಪತ್ತಿಯಿದ್ದರೆ ಸಾಧಕತ್ವವನ್ನಾಗಲೀ, ಮಿಥ್ಯಾತ್ವವನ್ನಾಗಲೀ ಸಾಧಿಸಿಕೊಡುವೆನೆಂದರೆ - ೧ ಸತ್ಯವಾದ ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ ಸಾಧಿಸುವುದೋ? ೨ ಮಿಥ್ಯಾಭೂತವಾದ ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ ಸಾಧಿಸುವುದೋ? ೧ನೇ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಸತ್ಯವಾದ ಪ್ರಮಾಣವು ದೃಶ್ಯವೋ? ಅದೃಶ್ಯವೋ? ದೃಶ್ಯವೆನ್ನುವ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ದೃಶ್ಯತ್ವಹೇತುವಿಗೆ ವ್ಯಭಿಚಾರವು. ಅದೃಶ್ಯವೆನ್ನುವ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಅಜ್ಞಾನಾಸಿದ್ಧಿಯು, ಎಂದು ಉತ್ತರವು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ೨ ಮಿಥ್ಯಾಭೂತವಾದ ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ ಸಾಧಿಸುವುದೆನ್ನುವ ೨ನೇ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ದೋಷವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ತಸ್ಯ ಚ = (ನಮಗೆ ಮಿಥ್ಯಾಭೂತವಾದುದಕ್ಕೆ ಸಾಧಕತ್ವವು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಸಮ್ಮತವಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ) ಮಿಥ್ಯಾಭೂತವಾದುದಕ್ಕೂ, ಸಾಧಕತ್ವಂ = ಸಾಧಕತ್ವವು, ಸಾಧ್ಯಂ = ಸಾಧ್ಯವೇ ಆಗಿದೆ. (ಅದಕ್ಕೂ ಸಾಧಕತ್ವವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಡುತ್ತೇನೆಂದರೆ ಇದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ) ಇತಿ = ಹೀಗೆ, ಅನವಸ್ಥಾ = ಅನವಸ್ಥೆಯೂ, ಸ್ಯಾತ್ = ಬರುವುದು. (ಸರ್ವವೂ ಅಸತ್ಯವು, ಸಾಧಕವು ಎಂದು ಸಾಧಿಸಿಕೊಡುವ ಒಂದು ಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲ. ಸದ್ವಾದಿಯು ಯಾವಾಗಲೂ ಸತ್ವಾಸತ್ವೋದಾಸೀನವಾದ ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ ಸಾಧ್ಯಸಿದ್ಧಿಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಲಾರದು. ಆದುದರಿಂದ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಪ್ರಕಾರ ಅನವಸ್ಥೆಯು ಬಂದೇ ಬರುತ್ತದೆ.) (ಹೀಗೆ ಅಸಿದ್ಧಿ ವ್ಯಭಿಚಾರಗಳಿಂದ ದೃಶ್ಯತ್ವಾನುಮಾನವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿ ಅದಕ್ಕೆ

ಪ್ರಮಾಣಬಾಧನನ್ನೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ಅಸ್ಯ = ಈ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ, ಸತ್ಯಂ ಚ = ಸತ್ಯತ್ವವು, ಅನು ಭೂತಿತಃ = ಅನುಭವದ್ದೆ ಲೆಯಿಂದ, (ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಅನುಮಾನವು ಬಾಧಿತಸಾಧ್ಯ ವುಳ್ಳದ್ದಾಯಿತು.) ದೃಶ್ಯತ್ವಾನುಮಾನಕ್ಕೆ ಈ ದೋಷದಿಂದ ಅಭಾಸತ್ವವಿದೆ ಎಂದು ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಪ್ರಪಂಚಮಿಥ್ಯಾತ್ವವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಜಡತ್ವವಾಗಲೀ, ಪರಿಚ್ಛಿನ್ನತ್ವವಾಗಲೀ ಅನು ಮಾನವು ಪರರಿಂದ ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, ಅದಕ್ಕೂ ಅಭಾಸತ್ವವಿದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.) ಅನುಭೂತಿ ವಿರೋಧೇನ = ಅನುಭವವಿರೋಧದಿಂದಲೂ, (ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಅಸಿದ್ಧವ್ಯಭಿಚಾರದಿಂದಲೂ) ಮಿಥ್ಯಾತ್ವೇ = ಜಗನ್ನಿಥ್ಯಾತ್ವವಿಷಯದಲ್ಲಿ, ಕಾಚನ = ಯಾವುದೊಂದೂ, ಪ್ರಮಾ = ಪ್ರಮಾಣವು, ನ = ಇಲ್ಲ.

ತಾ || ಜಡತ್ವಾದಿಗಳು ಸತ್ಯವೋ, ಮಿಥ್ಯೆಯೋ, ಸತ್ಯವೆನ್ನುವ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಜಡತ್ವಾ ದಿಯು ಜಡತ್ವಾದಿಗಳುಳ್ಳದ್ದು ಅದುದೋ, ಅಲ್ಲವೋ ಗಣೇಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ವ್ಯಭಿಚಾರವು. ಏನೇಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಪರರು ಶೂನ್ಯದಿಂದ ಇತರವಾದುದೆಲ್ಲವೂ ಜಡವೂ, ಪರಿಚ್ಛಿನ್ನವೂ ಆಗಿದೆ ಎಂದಂಗೀಕರಿಸುವುದರಿಂದ ಅವಸಿದ್ಧಾಂತವು. ೨ ಜಡತ್ವಾದಿಗಳು ಮಿಥ್ಯೆಯಾದರೆ ಮಿಥ್ಯಾಭೂತವಾದುದಕ್ಕೆ ಸಾಧಕತ್ವವು ಸಮೃತವಾಗದಿರುವುದರಿಂದ ಅದರಿಂದ ಸಾಧ್ಯಸಿದ್ಧಿಯು ಆಗಲಾರದು. || ೨೨ ||

ಸ. ರ. ವಿ — ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾನುಭವವು ಜಗತ್ತಿಗೆ ವರ್ತಮಾನಕಾಲದಲ್ಲಿರತಕ್ಕೆ ಸತ್ಯವನ್ನು ಗೃಹಿಸುತ್ತದೆ. ಅನುಮಾನವಾದರೂ ಭವಿಷ್ಯತ್ಕಾಲದಲ್ಲಿರತಕ್ಕೆ ನಿವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಗೃಹಿಸುತ್ತದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಬಾಧ್ಯಬಾಧಕಭಾವಯಿಲ್ಲ, ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ —

ನ್ಯಾಯಸುಧಾ — ಅನುಮಾನಗಳಿಗೆ ಅನುಭವವಿರೋಧವು ಇರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅಸತ್ಯವು ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಅನುಭವವಿರೋಧವು ಇಲ್ಲ. ಮಿಥ್ಯಾತ್ವರೂಪವಾದ ಬಾಧ್ಯತ್ವವು ಅನುಮಾನ ಸಾಧ್ಯವು. ಮಿಥ್ಯಾತ್ವವಿರುವವು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವೇದ್ಯವಲ್ಲ. ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವು ವರ್ತಮಾನಮಾತ್ರವನ್ನು ವಿಸಯಾಕರಿಸುವುದರಿಂದ ಕಥಂಚಿತ್ ವರ್ತಮಾನಕಾಲದಲ್ಲಿರತಕ್ಕೆ ಬಾಧಾಭಾವವನ್ನು ವಿಸಯಾಕರಿಸಿದರೂ ಕಾಲಾಂತರದಲ್ಲಿರತಕ್ಕೆ ಬಾಧಾಭಾವವಿಷಯತ್ವವು ಕೂಡಲಾರದು, ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ —

ಮೂ || ಅತೀತಾನಾಗತೌಕಾಲಾವಪಿ ನಃ ಸಾಕ್ಷಿಗೋಚರೌ || ೨೩ ||

ತತ್ಸಂಬಂಧಿತಯಾ ಸತ್ತಮಪಿ ದೃಷ್ಟಸ್ಯ ಸಾಕ್ಷಿಗಂ ।

ದೃಢದೃಷ್ಟಂ ತು ಯದ್ವೃಷ್ಟಂ ದೃಷ್ಟಾಭಾಸಸ್ತತೋಪರಂ || ೨೪ ||

ಅ || ಅತೀತಾನಾಗತೌಕಾಲಾವಪಿ = ಭೂತಭವಿಷ್ಯತ್ಕಾಲಗಳೂ ವರ್ತಮಾನಕಾಲವೂ ಕೂಡ, ನಃ = ನಮಗೆ, ಸಾಕ್ಷಿಗೋಚರಃ = ಸಾಕ್ಷಿವಿಷಯಗಳು, (ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಕಾಲಘಟಿತ ವಾದ ವ್ಯವಹಾರವು ಕೂಡಲಾರದು.) (ವರ್ತಮಾನವಲ್ಲದಿರುವ ಕಾಲವೂ ಸಾಕ್ಷಿವಿಷಯವು ಎಂದಾದರೆ ಪ್ರಕೃತವೇನಾಯಿತೆಂದರೆ) ತತ್ಸಂಬಂಧಿತಯಾ ಸತ್ತಮಪಿ = ಕಾಲಾಂತರಸಂಬಂಧಿ ಯಾಗಿರುವ ಅಬಾಧ್ಯತ್ವವೂಕೂಡ, ಸಾಕ್ಷಿಗಂ = ಸಾಕ್ಷಿವಿಷಯವು. (ವರ್ತಮಾನಕಾಲದಲ್ಲಿ ರತಕ್ಕೆ ಬಾಧಾಭಾವವುಮಾತ್ರ ಅನುಭವವೇದ್ಯವೆಂದಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಸರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿರತಕ್ಕೆ ಬಾಧಾ ಭಾವವೂ ಅನುಭವವೇದ್ಯವೇ. ಅದುಹೇಗೆಂದರೆ) (ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾದಿಪ್ರತೀತಿಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಸಾಕ್ಷಿಗಾಢ್ಯ ವಾಗಿರುವುದರಿಂದ) ದೃಷ್ಟಸ್ಯ = ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾದಿ ಪ್ರತೀತಿವಿಷಯವಾದುದಕ್ಕೆ ಬಾಧಾಭಾವವು,

ಸಾಕ್ಷಿಗಂ = ಸಾಕ್ಷಿಯಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. (ಎಸಯಕ್ಕೆ ತ್ರೈಕಾಲಿಕಾಬಾಧ್ಯತ್ವವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸದೆ ಎಸಯಪ್ರತೀತಿಗೆ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಗ್ರಾಹ್ಯವಾಗಲಾರದು. ಪ್ರತೀತಿಯನ್ನು ಗ್ರಹಿಸತಕ್ಕ ಸಾಕ್ಷಿಗೆ ಪ್ರತೀತಿ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸತಕ್ಕ ಸ್ವಭಾವವಿದ್ದುದರಿಂದ ಸಾಕ್ಷಿಯು ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುತ್ತಾ ಪ್ರತೀತಿವಿಸಯಕ್ಕೆ ತ್ರೈಕಾಲಿಕಾಬಾಧ್ಯತ್ವವನ್ನು ವ್ಯವಸ್ಥಾನಾಡಿಕೊಡುವುದಾದರೆ ಆಗ ಶುಕ್ತಿರಜತಾದಿ ಪ್ರತೀತಿಯನ್ನೂ ಕೂಡ ಸಾಕ್ಷಿಯೇ ಗ್ರಹಿಸತಕ್ಕದ್ದು. ಆದುದರಿಂದ ಆ ಪ್ರತೀತಿಗೂ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನು ಗ್ರಹಣನಾಡಬೇಕಾದೀತು. ತಥಾಚ ಪ್ರತೀತಿವಿಸಯವಾದ ರಜತಾದಿಗಳಿಗೂ ತ್ರೈಕಾಲಿಕಾಬಾಧ್ಯತ್ವವು ಸಿದ್ಧಿಸರ್ವಕಾಗುವುದು ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ ದೃಷ್ಟ ಶಬ್ದವನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತಾರೆ.) ಯತ್ = ಯಾವುದು, ದೃಢದೃಷ್ಟಂ = ನಿರ್ದೋಷವೆಂದು ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ಪ್ರತೀತಿಯಿಂದ ವಿಸಯಾಕೃತವಾಗಿದೆಯೋ ಅದೇ, ದೃಷ್ಟಂ = ದೃಷ್ಟವೆನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. (ಎಕೆಂದರೆ) ತತಃ ಅಪರಂ = ಅದಕ್ಕಿಂತ ಇತರವಾದ ಸಂಮುಗ್ಧವಾದ ದೃಷ್ಟವು, ದೃಷ್ಟಾಭಾಸಃ = ದೃಷ್ಟಾಭಾಸವು, (ಮುಖ್ಯ ಅಮುಖ್ಯಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವನ್ನು ಇಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳುವುದೇ ನ್ಯಾಯವು. ಆದುದರಿಂದ 'ದೃಷ್ಟಸ್ಯ ಸಾಕ್ಷಿಗಂ' ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ದೃಷ್ಟಶಬ್ದದಿಂದ ದೃಢದೃಷ್ಟವೇ ವಿಸ್ತೃತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ದೃಷ್ಟಾಭಾಸಗಳಾದ ಶುಕ್ತಿರಜತಾದಿಗಳಿಗೆ ಅಬಾಧ್ಯತ್ವವು ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ರೀತಿಯಿಂದ ಸಿದ್ಧಿಸಲಾರದು. || ೨೨೮ || ೨೨೯ ||

ದೃಶ್ಯತ್ವಾದ್ಯನುಮಾನಗಳು ಸತ್ತ್ವತಿವಕ್ಷಿತಗಳಾಗಿವೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಭ್ರಾಂತೇಃ ಸಂವೃತಿಸತ್ಯಸ್ಯ ಏಶೇಷೋಽವ್ಯಭಿಚಾರವಾನ್ |

ತೇನಾಪ್ಯಂಗೀಕೃತಃ ಸಮ್ಯಕ್ ಸ ನಃ ಸತ್ಯತ್ವಮೇವ ಹಿ || ೨೩೦ ||

ಅ || ಭ್ರಾಂತೇಃ = ಭ್ರಾಂತಿವಿಸಯವೆಂದು ಸಂಪ್ರತಿಪನ್ನವಾದ ಶುಕ್ತಿರಜತಾದಿಗಳ ದ್ವೇಷಿಯಿಂದ, ಸಂವೃತಿಸತ್ಯಸ್ಯ = ಸಂವೃತಿಸತ್ಯವೆಂದಂಗೀಕೃತವಾದ (ವ್ಯಾವಹಾರಿಕವಾದ) ಜಗತ್ತಿಗೆ, ಏಶೇಷಃ = ವೈಲಕ್ಷಣ್ಯವು, ಅವ್ಯಭಿಚಾರವಾನ್ = ಯಾವಾಗಲಾದರೂ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ಮಿಥ್ಯಾತ್ವವುಳ್ಳದರಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದಿರುವುದಾಗಿ, ತೇನಾಪಿ = ಶೂನ್ಯವಾದಿಯಿಂದಲೂ ಕೂಡ, ಸಮ್ಯಕ್ = ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲದೇನೇ, ಅಂಗೀಕೃತಃ = ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಸ ಏವ ಹಿ = ಅದೇ ವಿಶೇಷವು, ನಃ = ನಮ್ಮ ಮತದಲ್ಲಿ, (ವಿಶ್ವಸ್ಯ = ಜಗತ್ತಿಗೆ) ಸತ್ಯತ್ವಂ = ಸತ್ಯತ್ವವನ್ನು, ಸಾಧಯಿಸ್ಯತಿ = ಸಾಧಿಸಿಕೊಡುವುದು. (ಆದುದರಿಂದ ದೃಶ್ಯತ್ವಾದ್ಯನುಮಾನಗಳು ಸತ್ತ್ವತಿವಕ್ಷಿತಗಳಾಗಿವೆ. ತಥಾಚ 'ವಿಶ್ವಂ ಕಾಲತ್ರಯಾಬಾಧ್ಯಂ ಪ್ರಾತೀತಿಕವಿಲಕ್ಷಣತ್ವಾತ್ ಸ್ಮತಿರೇಕೇಣ ಶುಕ್ತಿರಜತಾದಿವತ್' ಜಗತ್ತು ಕಾಲತ್ರಯದಲ್ಲಿಯೂ ಬಾಧ್ಯವಲ್ಲ, ಪ್ರಾತಿಭಾಸಿಕದಿಂದ ವಿಲಕ್ಷಣವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಸ್ಮತಿರೇಕದಿಂದ ಶುಕ್ತಿರಜತಾದಿಗಳಂತೆಯೇ ಅಂದರೆ ಶುಕ್ತಿರಜತವು ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಸಾಧ್ಯ ಹೇತು ಎರಡೂ ಇಲ್ಲದಿರುವುದು. ತಥಾಚ ಆಕಾಶಾದಿ ಜಗತ್ತು ಕಾಲತ್ರಯ ಬಾಧ್ಯತ್ವರೂಪ ಮಿಥ್ಯಾತ್ವವುಳ್ಳದ್ದೆಂದು ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಅಂತಹ ಶುಕ್ತಿರಜತಾದಿಗಳಿಂದ ವೈಲಕ್ಷಣ್ಯವು ಜಗತ್ತಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದು ಕೂಡದೆ ಹೋಗಬೇಕಾದೀತು. ಅಂತಹ ಪ್ರಾತಿಭಾಸಿಕವಾದ ಶುಕ್ತಿರಜತಾದಿಗಳಿಂದ ವೈಲಕ್ಷಣ್ಯವನ್ನು ಅವರೇ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಒಪ್ಪಿರುವುದರಿಂದ ಅದರಿಂದಲೇ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಕಾಲತ್ರಯಾಬಾಧ್ಯತ್ವರೂಪವಾದ ಸತ್ಯತ್ವವು ಸಿದ್ಧವಾಗುವುದೆಂದು ಸಾಧಿಸುವೆವು || ೨೩೦ ||

ಹಾಗಾದರೆ ಶುಕ್ತಿರಜತಾದಿಗಳಿಗೆ ಶೂನ್ಯತತ್ವಜ್ಞಾನದಿಂದ ಮೊದಲು ಶುಕ್ತ್ಯಾದಿಜ್ಞಾನದಿಂದಲೇ ನಿವೃತ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕಾದರೂ ಶೂನ್ಯಜ್ಞಾನದಿಂದ ಯಾವಾಗಲೋ ಒಮ್ಮೆ

ನಿವೃತ್ತಿಯಾಗುವುದು. ಹೀಗೆ ನಾನು ಪ್ರಾತೀತಿಕ ಸಾಂವೃತಗಳಿಗೆ ವೈಲಕ್ಷಣ್ಯವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿರುವೆನು. ವಿರೋಧವಿದ್ದುದರಿಂದ, ಈ ವೈಲಕ್ಷಣ್ಯವು ಜಗತ್ಸತ್ಯತ್ವದಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ಹೇತೂಕರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ಯವಲ್ಲ. ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ—

ಮೂ || ವಿಜ್ಞಾನಾದ್ವ್ಯಭಿಚಾರೋಽಸ್ಯ ಕದಾಚಿತ್ತ್ವಾದಿತಿ ಪ್ರಮಾ |

ನೈವ ದೃಷ್ಟಾ ಪ್ರಮಾ ಸಾ ಚ ನ ಭವೇತ್ಸ್ವವಿರೋಧತಃ || ೨೩೧ ||

ಅ || ವಿಜ್ಞಾನಾತ್ = ಶೂನ್ಯತತ್ವಜ್ಞಾನದ್ದೆಲೆಯಿಂದ, ಅಸ್ಯ = ಈ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ, ವ್ಯಭಿಚಾರಃ = ನಿವೃತ್ತಿಯು, ಕದಾಚಿತ್ = ಕೆಲವುನೇಳೆ, ಸ್ಯಾತ್ = ಆಗುವುದು, ಇತಿ = ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ, ಪ್ರಮಾ = ಪ್ರಮಾಣವು, ನೈವ ದೃಷ್ಟಾ = ಕಾಣಲ್ಪಡಲೇ ಇಲ್ಲ. (ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಶೂನ್ಯಜ್ಞಾನನಿವರ್ತ್ಯತ್ವರೂಪವಾದ ವಿಶೇಷವು ಅಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅಂಗೀಕರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾದ ಶೃಂಗದಿಂದ ಕುದುರೆಯು ರಾಸಭದಿಂದ ವಿಶೇಷವುಳ್ಳದ್ದಾಗಿ ಕಾಣಲ್ಪಡಲಾರದು.) (ಹಾಗಾದರೆ 'ಇದಂ ಕದಾಚಿತ್ ಬಾಧ್ಯಸ್ಯತೇ ದೃಶ್ಯತ್ವಾತ್ ಶುಕ್ತಿರಜತಾದಿನತ್' ಈ ಜಗತ್ತು ಯಾವಾಗಲೋ ಒಮ್ಮೆ ಬಾಧ್ಯವಾಗುವುದು ದೃಶ್ಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಶುಕ್ತಿರಜತಾದಿಗಳಂತೆಯೇ, ಎನ್ನುವ ಅನುಮಾನದಿಂದ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಶೂನ್ಯಜ್ಞಾನನಿವರ್ತ್ಯತ್ವರೂಪವಾದ ವೈಲಕ್ಷಣ್ಯವು ಸಿದ್ಧಿಸುವಪ್ರಯುಕ್ತ ಈ ಶೂನ್ಯಜ್ಞಾನನಿವರ್ತ್ಯತ್ವರೂಪವಾದ ವೈಲಕ್ಷಣ್ಯವು ಅಪ್ರಾಮಾಣಿಕವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದು ಹೇಗೆಂದರೆ— ಅದಕ್ಕೆ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಲೋಕವನ್ನೇ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) (ಯಾ = ಯಾವುದು ಪ್ರಮಾಣವೆಂದು ಶಂಕಿಸಲ್ಪಡುವುದೋ) ಸಾ ಚ = ಅದೂ ಕೂಡ, ಸ್ವವಿರೋಧತಃ = ಬಾಧ್ಯತ್ವರೂಪವಾದ ಸ್ವವಿಸಯಕ್ಕೂ, ದೃಶ್ಯತ್ವರೂಪತನಗೂ, ದೃಶ್ಯತ್ವವಿರೋಧದಿಂದ ಬಾಧ್ಯತ್ವವಾದಕತ್ವರೂಪ ವಿರೋಧವು ಬರುವುದರಿಂದ, ಪ್ರಮಾ = ಪ್ರಮಾಣವು, ನ ಭವೇತ್ = ಆಗಲಾರದು.

ತಾ || ನ್ಯಾಯಸುಧಾ— (1) ಯಾವ ಹೇತುವಿನ ವಿಷಯವು ಬಾಧ್ಯವಾಗಿದೆಯೋ, ಯಾವುದು ತಾನೂ ಕೂಡ ಬಾಧ್ಯವಾಗಿದೆಯೋ ಅದು ಹೇಗೆ ಪ್ರಮಾಣವಾದೀತು? ಆದಕಾರಣ ಶೂನ್ಯಜ್ಞಾನನಿವರ್ತ್ಯತ್ವರೂಪವಾದ ಈ ವಿಶೇಷವು ಅಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅಂಗೀಕರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಅಶಕ್ಯವಾಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಬೇರೆ ಯಾವ ಪ್ರಮಾಣಗಮ್ಯತ್ವ ಅರ್ಥಕ್ರಿಯಾಕಾರಿತ್ವರೂಪವಾದ ವಿಶೇಷವು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿಯೂ ಪ್ರಮಾಣಾವಿರೋಧಿಯಾಗಿಯೂ ಅಂಗೀಕರಿಸತಕ್ಕದ್ದೋ ಅದೇ ನಮಗೆ ಜಗತ್ಸತ್ಯತ್ವದಲ್ಲಿ ಹೇತುವಾಗುವುದು || ೨೩೧ ||

ದೃಶ್ಯತ್ವ ಮೊದಲಾದ ಮಿಥ್ಯಾತ್ವಹೇತುಗಳಿಗೆ ಪ್ರತಿಪಕ್ಷೋಕ್ತಿಯು.

ಹೀಗೆ ಪ್ರಪಂಚ ಮಿಥ್ಯಾತ್ವ ಸಾಧಕಗಳಾದ ಅನುಮಾನಗಳನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿ ಈಗ ಅನುಮಾನಗಳಿಗೆ ಅನುಗ್ರಾಹಕವಾಗಿಯೂ, ಸತ್ಯತ್ವ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಕೂಲವಾಗಿಯೂ ಪರೋತ್ಪೇಕ್ಷಿತವಾದ ತರ್ಕವನ್ನೂ ಕೂಡ ನಿರಾಕರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಆಶಂಕಿಸುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ|| ಭೇದೋ ವಿಶೇಷ್ಯಧನ್ಯಾದಿಗ್ರಹಣಾಪೇಕ್ಷಯಾ ಯದಿ |

ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಶ್ರಯತಾ ಹೇತೋಃ ದುಗ್ರಾಹ್ಯ ಇತಿ ಯನ್ನತತ್ || ೨೩೨ ||

ಸ್ವರೂಪಂ ವಸ್ತುನೋಭೇದೋ ಯನ್ನ ತಸ್ಯ ಗ್ರಹೇಗ್ರಹಃ |

ಅನ್ಯಥಾಸ್ಯಾಮುನಾಭೇದಃ ಇತಿ ವಕ್ತುಂ ನ ಶಕ್ಯಂ(ಯುಜ್ಯ)ತೇ || ೨೩೩ ||

ಅಗ್ರಹೀತೋ ಯದಾ ಭೇದಃ ತದಾ ಸ್ವಸ್ಯಾದಿತಿ ಗ್ರಹಃ |

ಸ್ಯಾತ್ಪ್ರತೀತಿವಿರೋಧಾಚ್ಚ ನ ಹಿ ಕಸ್ತಿತ್ತಥಾವದೇತ್ || ೨೩೪ ||

ಅ || ವಿಶೇಷ್ಯಧರ್ಮ್ಯಾದಿಗ್ರಹಣಾಪೇಕ್ಷಯಾ = ವಿಶೇಷ್ಯ, ಧರ್ಮ, ಮೊದಲಾದ ವಿಶೇಷಣ ಪ್ರತಿಯೋಗಿಗಳ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಅವೇಕ್ಷಿಸಿ, ಯದಿ = ಯಾವಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಭೇದಃ = ಭೇದವು, ಗ್ರಹ್ಯತೇ = ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುವುದೋ, ತರ್ಹಿ = ಹಾಗಾದರೆ, ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಶ್ರಯತಾಹೇತೋಃ = ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಶ್ರಯತ್ವ ರೂಪದೋಷವು ಬರುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವ ಕಾರಣದಿಂದ, ದುರ್ಗ್ರಾಹ್ಯಃ = ಆ ಭೇದವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆನೇ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಾರದು. ಇತಿ = ಹೀಗೆ, ಯತ್ = ಯಾವುದು, ಭೇದವು ದುರ್ಗ್ರಾಹ್ಯವೆಂದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟದೋ, ತತ್ = ಆ ಭೇದಕ್ಕೆ ದುರ್ಗ್ರಾಹ್ಯತ್ವರೂಪವಾದ ದೋಷವು, ನ = ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. (ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ) ಯತ್ = ಯಾವಕಾರಣದ್ದೆಂಬುದಿಂದ, ಭೇದಃ = ಭೇದವು, ವಸ್ತುನಃ = ಧರ್ಮರೂಪವಾದ ವಸ್ತುವಿನ, ಸ್ವರೂಪಂ = ಸ್ವರೂಪವೋ, ತತ್ = ಆ ಕಾರಣದ್ದೆಂಬುದಿಂದ, ತಸ್ಯ = ಆ ವಸ್ತುವಿನ, ಗ್ರಹೇ = ಜ್ಞಾನವಾಗುತ್ತಿರಲು, ಗ್ರಹಃ = ಆ ಮೇಲೆ ಭೇದ ಗ್ರಹವು ಎನ್ನುವುದು, ನ = ಇಲ್ಲ. (ಮತ್ತೆ ವಸ್ತುವಿನ ಜ್ಞಾನವೇ ಭೇದಜ್ಞಾನವು, ತಥಾಚ = ಧರ್ಮಜ್ಞಾನ - ಭೇದಜ್ಞಾನವೆನ್ನುವ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಎರಡು ಜ್ಞಾನಗಳೇ ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಧರ್ಮ್ಯಾದಿ ಜ್ಞಾನವು ಬಂದಮೇಲೆ ಭೇದಜ್ಞಾನವು. ಭೇದಜ್ಞಾನವು ಬಂದಮೇಲೆ ತತ್ಸಾಪೇಕ್ಷವಾದ ಧರ್ಮ್ಯಾದಿ ಜ್ಞಾನವು ಎಂದು ಇದೇಮೊದಲಾದ ರೀತಿಯಿಂದ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಶ್ರಯತ್ವ ರೂಪದೋಷವು ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಭೇದವು ದುರ್ಗ್ರಾಹ್ಯವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದು ಹೇಗೆ) (ಯಾವನು ಭೇದವನ್ನೇ ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಂತಹವನಿಗೆ ಭೇದಕ್ಕೆ ಧರ್ಮಸ್ವರೂಪತ್ವವನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸುವುದೇ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ.) ಯಾವನು ಭೇದವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿ ಭೇದಕ್ಕೆ ವಸ್ತುಸ್ವರೂಪತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅವನನ್ನು ಕುರಿತು ಧರ್ಮಸ್ವರೂಪತ್ವವನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸುತ್ತಾರೆ. ಯಾವ ಕಾರಣದ್ದೆಂಬುದಿಂದ ವಸ್ತುವಿನ ಜ್ಞಾನವಾದಾಗ, ಭೇದಕ್ಕೆ ಅಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲವೋ, ಆದಕಾರಣ ಭೇದವು ವಸ್ತುವಿನ ಸ್ವರೂಪವು. (ವಸ್ತುವಿನ ಜ್ಞಾನವಾಗುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಭೇದವೂ ಗೃಹೀತವಾಗುವುದಾದರೆ ಇದಾಗಬಹುದಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಇಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ವಸ್ತುವಿನ ಜ್ಞಾನಬಂದಮೇಲೆಯೇ ಭೇದವು ಗೃಹೀತವಾಗುತ್ತದೆ. ನಿರ್ವಿಕಲ್ಪಕ ಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ವಸ್ತುವು ತೋರುತ್ತದೆ. ಭೇದವಾದರೂ ವಸ್ತುವು ತೋರಿದಮೇಲೆ ಪ್ರತಿಯೋಗಿ ಸ್ಮರಣವಿದ್ದಾಗ ತೋರುತ್ತದೆ. ಹೇಗೆ ಸಾದೃಶ್ಯವೂ, ಅಭಾವವೂ ಕೂಡ ಪ್ರತಿಯೋಗ್ಯಾದಿಗಳ ಸ್ಮರಣ ಬಂದಮೇಲೆಯೇ ತೋರುತ್ತದೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ -) ಅನ್ಯಥಾ = ಭೇದವು ವಸ್ತುವು ತೋರುವಾಗ ತೋರದಿದ್ದರೆ ಆಗ, ಅಸ್ಯ = ಘಟಕ್ಕೆ, ಅಮುನಾ = ಈ ಪಟದಿಂದ, ಭೇದಃ = ಭೇದವು, ಇತಿ = ಹೀಗೆ, ವಕ್ತುಂ = ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ, ನಶಕ್ಯತೇ = ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂದರೆ ಉತ್ತರಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಸವಿಕಲ್ಪಕ ಜ್ಞಾನವೂ ಹುಟ್ಟಲಾರದು. ಇಂತಹ ವ್ಯವಹಾರವೂ ಬರಲಾರದು. (ವಸ್ತುದರ್ಶನವಾಗುವಾಗ ಭೇದಸ್ಥೂರ್ತಿಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸದೆ ಇರುವವನಿಗೆ 'ಅಸ್ಯ ಅಮುನಾಭೇದಃ' ಎಂದು ಪಶ್ಚಾತ್ಕಾಲೀನವಾದ ಸವಿಕಲ್ಪಕಜ್ಞಾನವೂ ಹಾಗೆ ವ್ಯವಹಾರವೂ ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಇಷ್ಟುಮಾತ್ರವಲ್ಲ. ಮತ್ತೇನೆಂದರೆ) ಯದಾ = ಯಾವಾಗ, ಭೇದಃ = ಭೇದವು, ಅಗ್ರಹೀತಃ = ಗ್ರಹಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲವೋ. ತದಾ = ಆಗ, ಸ್ವಸ್ಯಾತ್ = ತನ್ನದ್ದೆಂಬುದಿಂದ, (ತಾನು ಭಿನ್ನನೆಂದು) ಗ್ರಹಃ ಸ್ಯಾತ್ = ಸವಿಲ್ಪಕವಾದ ಭೇದಜ್ಞಾನವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. (ಹೀಗೆ ಆಗಲಿ ಎಂದರೆ) ಪ್ರತೀತಿವಿರೋಧಾತ್ = 'ಪಟಾತ್ ಘಟೋಭಿನ್ನಃ' ಎಂದೇ ಸವಿಕಲ್ಪಕವಾದ ಪ್ರತೀತಿಯು ಅನುಭೂತ

ವಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾವಾಗಲಾದರೂ ತನ್ನದ್ದೆಲೆಯಿಂದ ತಾನೂ ಭಿನ್ನನೆಂದು ಅನುಭೂತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದಕಾರಣ (ಪ್ರತೀತಿವಿರೋಧವಿದ್ದುದರಿಂದ, (ಇಂತಹಸವಿಕಲ್ಪಕಜ್ಞಾನವು ಅಂಗೀಕರಿಸಲು ಯೋಗ್ಯವಲ್ಲ.) (ಮತ್ತೂ ತನ್ನದ್ದೆಲೆಯಿಂದ ತಾನೂ ಭಿನ್ನನೆಂದು ಸವಿಕಲ್ಪಕಭೇದಜ್ಞಾನವು ಆಗುವುದಾದರೆ ಆಗ ಕೆಲವುವೇಳೆ ಅಂತಹವಾಗ್ವ್ಯವಹಾರವೂ ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ವಾಗ್ವ್ಯವಹಾರವಾದರೂ ಇಲ್ಲವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ.) ಕಶ್ಚಿತ್ = ಯಾರೊಬ್ಬನೂ, ತಥಾ = ಹಾಗೆ, ನಹಿವದೇಚ್ಛ = ಹೇಳಲಾರನಷ್ಟೆ.

ತಾ || ಸ. ರ. ವಿ — (1) ಪ್ರಪಂಚಭೇದರೂಪವಾದ ಪ್ರಪಂಚವು ಅಂಗೀಕೃತವಾಗಿದೆ. ಆ ಪ್ರಪಂಚವು ಭೇದವನ್ನು ನಿರೂಪಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಅಶಕ್ತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅಪಸ್ತುಭೂತವಾಗುವುದು. ಅದಾದರೂ 'ಅನಯೋರ್ಭೇದಃ' ಎಂದು ವಿಶೇಷಣ ವಿಶೇಷ್ಯಭಾವವನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿ ಭೇದ ಸಿದ್ಧಿಯು, ವಿಶೇಷಣ ವಿಶೇಷ್ಯಭಾವವು 'ಇದಮಸ್ಮಾದ್ಭಿನ್ನಂ' ಎಂದು ಭೇದಸಾಪೇಕ್ಷಿತವಾಗಿದೆ. (2) ಮತ್ತು ಧರ್ಮಪ್ರತಿಯೋಗಿಯನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿ ಭೇದವು ಸಿದ್ಧಿಸುವುದು. ಧರ್ಮಪ್ರತಿಯೋಗಿ ಭಾವವು ಭೇದವನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ, ಹೀಗೆ ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಶ್ರಯವು ಬರುವುದರಿಂದ ಹೇಗೂ ಭೇದವನ್ನು ನಿರೂಪಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ಯವಲ್ಲ. ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ— ಧರ್ಮ್ಯಾದಿಪ್ರತೀತಿಯು ಬೇರೆ, ಭೇದಪ್ರತೀತಿಯು ಬೇರೆ ಎಂದಾಗಿದ್ದರೆ ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಶ್ರಯವು ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಇಲ್ಲ. ಭೇದವು ಧರ್ಮಸ್ವರೂಪವಾಗಿದೆ, ಧರ್ಮಪ್ರತಿಯೋಗಿಗಳು ಗೃಹೀತಗಳಾಗುವಾಗ ಭೇದ ಗ್ರಹಣವು ಕೂಡಬಹುದು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಇದು ಘಟವೋ, ಪಟವೋ ಎಂದು ಸಂಶಯವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು.

ಸ್ಯಾಯಸುಧಾ— (1) ಪ್ರಪಂಚವು ವ್ಯಾವಹಾರಿಕಸತ್ಯವಾಗಿದ್ದರೆ ಆಗ ಪ್ರತಕ್ಷ ವಿಸಯವೂ ಆಗದೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಹೇಗೆಂದರೆ— ಅನೇಕ ಭೇದವಿಶಿಷ್ಟವಾದುದು ಪ್ರಪಂಚವೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುವುದು. ಭೇದವು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಿಸಯವಾಗಿದ್ದರೆ ಪ್ರಪಂಚವೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಿಸಯವಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಭೇದವಿಲ್ಲದೆ ಪ್ರಪಂಚಪ್ರತೀತಿಯಾಗುವುದಾದರೆ ಅದ್ವಿತೀಯ ಶೂನ್ಯಪ್ರತೀತಿಯು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಭೇದಪ್ರತೀತಿಯೇ ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ಭೇದವು ತೋರುವಾಗ 'ಘಟಪಟೌ ಭಿನ್ನೌ' ಎಂದು ಘಟಪಟಗಳಿಗೆ ವಿಶೇಷಣವಾಗಿ ಆಗಲೀ 'ಘಟಪಟಯೋರ್ಭೇದಃ' ಎಂದು ಘಟಪಟಗಳಿಗೆ ವಿಶೇಷ್ಯವಾಗಿ ಆಗಲೀ ತಿಳಿಯಲ್ಪಡಬೇಕು. 'ಭೇದಃ' ಎಂದೇ ಪ್ರತೀತಿಯಿಲ್ಲ. ಅಥವಾ 'ಘಟಾತ್ ಪಟೋ ಭಿನ್ನಃ' ಎಂದು ಘಟಪ್ರತಿಯೋಗಿಕವಾಗಿ ಆಗಲೀ 'ಘಟಾತ್ ಪಟಸ್ಯ ಭೇದಃ' ಎಂದು ಪಟಧರ್ಮಿಕವಾಗಿ ಆಗಲೀ ಭೇದಜ್ಞಾನವೆಂದು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಎರಡು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಶ್ರಯವು, ವಿಶೇಷ್ಯಗಳಾದ ಘಟಪಟಗಳ ಜ್ಞಾನವಾದಾಗ ಅವುಗಳಿಗೆ ವಿಶೇಷಣವಾಗಿ ಭೇದವನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕು. 'ದಂಡೀ ದೇವದತ್ತಃ' ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ದೇವದತ್ತನನ್ನು ಕಾಣದಿದ್ದರೆ ದಂಡವು ದೇವದತ್ತನಿಗೆ ವಿಶೇಷಣವೆನ್ನುವ ಜ್ಞಾನವು ಕೂಡಲಾರದು. ವಿಶೇಷ್ಯಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಭೇದದ ಅಪೇಕ್ಷೆಯಿದೆ. ಭೇದವು ತೋರದಿದ್ದರೆ 'ಘಟಪಟೌ' ಎಂದು ದ್ವಿತ್ವವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಅರ್ಥಪ್ರತೀತಿಯು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. (2) ಹೀಗೆ ವಿಶೇಷ್ಯವಾಗಿ ಭೇದವು ತೋರುವಾಗಲೂ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಹಾಗೆಯೇ ಧರ್ಮಪ್ರತಿಯೋಗಿಗಳ ಜ್ಞಾನವಾದಾಗ ಭೇದಜ್ಞಾನವು. ಭೇದಜ್ಞಾನವಾದರೆ ಧರ್ಮಪ್ರತಿಯೋಗಿಗಳ ಜ್ಞಾನವು. ಭೇದಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದಿರುವಾಗ ಧರ್ಮಪ್ರತಿಯೋಗಿಗಳ ಭಾವವನ್ನು ತಿಳಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಘಟದ್ದೆಲೆಯಿಂದ ಘಟಕ್ಕೆ ಬೇದವು ಎಂದೂ ಪ್ರತೀತಿಯು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಶ್ರಯವು ಕಾರ್ಯಗಳು ಕೂಡಲಾರವು. ಆದುದರಿಂದ ಭೇದವು ವಾಸ್ತವವಾಗದಿದ್ದರಿಂದ ಅದರ

ಪ್ರತೀತಿಯು ಕೂಡದಿರಲು ಪ್ರಪಂಚವೂ ಕೂಡ ವಾಸ್ತವವಾಗದೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಅದುದರಿಂದ ಭೇದರೂಪ ಪ್ರಪಂಚವು ಅವಿಚಾರಿತ ರಮಣೀಯವಾದ ಅಜ್ಞಾನಮಯವೆಂದೇ ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕು. ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ— ಭೇದವು ದುಗ್ರಾಹ್ಯವೆಂದು ಯಾವುದು ಹೇಳಲಿಟ್ಟದೋ ಅದು ಸರ್ವಥಾ ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. (3) ಯಾರು ಭೇದವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ನಸ್ತು ಸ್ವರೂಪತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲವೋ ಆತನಿಗೆ 'ಎನುತೋ ಭೇದೋ ಘಟಸ್ವರೂಪಂ ಭವಿತುಮರ್ಹತಿ ಘಟಗ್ರಹೇ ಅಗ್ರಹ್ಯಮಾಣತ್ರರಹಿತತ್ಯಾತ್ ಘಟಸ್ವರೂಪವತ್' ಎನಾದವನು ಯಾವಾದ ಭೇದವು ಘಟಸ್ವರೂಪವು ಆಗಲಿಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯವಾಗಿದೆ, ಘಟಜ್ಞಾನವಾಗುವಾಗ ಅಗ್ರಹ್ಯಮಾಣತ್ವವು ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಘಟಸ್ವರೂಪವಂತೆ. ಅದುದರಿಂದ ವಸ್ತುವು ತೋರುವಾಗಲೇ ಭೇದವು ತೋರುವುದರಿಂದ ಭೇದವು ವಸ್ತುವಿನ ಸ್ವರೂಪವೇ. || ೨೩೨ || ೨೩೩ || ೨೩೪ ||

ಹೀಗೆ ತಮ್ಮ ಮತದ ಪ್ರಕಾರ ಭೇದಪ್ರತೀತಿಯೇ ಧರ್ಮಪ್ರತೀತಿಯೆಂದು ಹೇಳಿ ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಶ್ರಯತ್ವವನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಿ ಭೇದವು ಧರ್ಮಿಯಿಂದ ಭಿನ್ನವೆಂದು ಹೇಳುವವರ ಮತದಲ್ಲಿಯೂ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ದೋಷದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಧರ್ಮಿತ್ವಪ್ರತಿಯೋಗಿತ್ವತದ್ಭೇದಾದಾಯಾಗ ಸದ್ಯದಿ |

ವಿಶೇಷಣಂ ವಿಶೇಷ್ಯಂ ಚ ತದ್ಭಾವಶ್ಚೈವ ಗೃಹ್ಯತೇ || ೨೩೫ ||

ಕೋ ವಿರೋಧಃ ಸ್ವರೂಪೇಣ ಗೃಹೀತೋ ಭೇದ ಏವ ತು |

ಅಸ್ಯಾಮುಷ್ಮಾದಿತಿ ಪುನಃ ವಿಶೇಷೇಣೈವ ಗೃಹ್ಯತೇ || ೨೩೬ ||

ಅ || ಯದಿ = ಯಾವವಕ್ತೃದಲ್ಲಿ, ಧರ್ಮಿತ್ವಪ್ರತಿಯೋಗಿತ್ವತದ್ಭೇದಾಃ = ಧರ್ಮಿತ್ವ, ಪ್ರತಿಯೋಗಿತ್ವ, ಧರ್ಮಪ್ರತಿಯೋಗಿಗಳಿಗೆ ಇರುವ ಭೇದಗಳೂ, ಧರ್ಮಪ್ರತಿಯೋಗಿಗಳೂ. ಯುಗಪತ್ = ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ, ವಿಶೇಷಣಂ = ವಿಶೇಷಣವು, ವಿಶೇಷ್ಯಂ ಚ = ವಿಶೇಷ್ಯವೂ, ತದ್ಭಾವಶ್ಚ = ವಿಶೇಷಣತ್ವವೂ ವಿಶೇಷ್ಯತ್ವವೂ ಕೂಡ, ಗೃಹ್ಯತೇ ಏವ = ಗ್ರಹಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೋ ಆಗ, ಕೋ ವಿರೋಧಃ = ಯಾವ ವಿರೋಧವು? ಭೇದಃ = ಭೇದವು, ಸ್ವರೂಪೇಣ = ಸ್ವರೂಪದಿಂದ, ಗೃಹೀತಃ = ಗ್ರಹಿಸಲ್ಪಟ್ಟರೇನೇ, ಅಸ್ಯ = ಇದಕ್ಕೆ, ಅಮುಷ್ಮಾತ್ = ಇದರಿಂದ, ಭೇದ ಏವ = ಭೇದವೆಂದೇ, ಅನಯೋಃ ಭೇದಃ = ಇವರಿಗೆ ಭೇದವು, ಭಿನ್ನ ಇಮೌ = ಇವರು ಭೇದವುಳ್ಳವರು, ಇತಿ = ಹೀಗೆ, ಪುನಃ = ಮತ್ತೆ, ವಿಶೇಷೇಣೈವ = ವಿಶೇಷದಿಂದಲೇ, ಗೃಹ್ಯತೇ = ಗ್ರಹಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ

ತಾ || ನ್ಯಾಯಸುಧಾ— (1) ನಿರ್ವಿಕಲ್ಪಕಪ್ರತೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಶ್ರಯತ್ವವು ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, ೨ ಅಥವಾ ಸರ್ವಿಕಲ್ಪಕ ಪ್ರತೀತಿಯಲ್ಲಿಯೋ, ೧ ನೇದ್ದು ಕೂಡಲಾರದು. ಧರ್ಮಪ್ರತಿಯೋಗಿ ಸ್ವರೂಪಗಳೂ ಧರ್ಮಿತ್ವ ಪ್ರತಿಯೋಗಿತ್ವಗಳಿಗೂ, ಅವುಗಳ ಭೇದಕ್ಕೂ ಭೇದಗಳಿಗಾಗಲೇ ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ಎರಡಕ್ಕೂ ಪ್ರತೀತಿಯಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ವಿಶೇಷಣ ವಿಶೇಷ್ಯಭೂತಗಳಾದ ಘಟಪಟಗಳಿಗೂ ಭೇದಕ್ಕೂ ಧರ್ಮಗಳಿಗೂ ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರತೀತಿಯಿದೆ. ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಎಲ್ಲವೂ ಇಂದ್ರಿಯ ಸನ್ನಿಕ್ರಮವಾಗಿದೆ. ದರ್ಶನಯೋಗ್ಯವೂ ಆಗಿದೆ. (2) ನಿರ್ವಿಕಲ್ಪಕಪ್ರತೀತಿಕಾರ್ಪಣಗಳಿಗೆ ಅನ್ಯೋನ್ಯವೈಶಿಷ್ಟ್ಯಮಾತ್ರವು ಸರ್ವಿಕಲ್ಪಕಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ತೋರುತ್ತದೆ, ಹೆಚ್ಚು ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿಯೂ ಹೀಗೆ. ಅಂತೂ ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಶ್ರಯತ್ವವಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಭಿನ್ನಭೇದವಾದಿಗಳು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ— ಒಂದೇ ನಿರ್ವಿಕಲ್ಪಕ ಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಭೇದವೂ, ಭೇದಗಳೂ ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ತೋರುವಾಗ ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭೇದಿಯನ್ನು ಅವಧೀಕರಿಸಿ 'ಏತಸ್ಮಾತ್ ಅಯಂ ಭಿನ್ನಃ' ಎಂದು ಸರ್ವಿಕಲ್ಪಕ

ಜ್ಞಾನವು ಹುಟ್ಟುವುದರಿಂದ ಅತಿರಿಕ್ತಭೇದವಕ್ಕೆ ದಲ್ಲಿ ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಶ್ರಯತ್ವವು ಹೇಗೆ? || ೨೩೫-೨೩೬ ||

ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಪ್ರಕಾರ ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಶ್ರಯತ್ವವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿ ಈಗ ದೂಷಣಾಂತರವನ್ನು ಪ್ರತಿಜ್ಞಾನಾಡುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಕಿಂಚಿ ಭೇದಃ ಕಥಂ ಗ್ರಾಹ್ಯಃ ಇತಿ ಯಃ ಪರಿಪೃಚ್ಛತಿ |

ಧರ್ಮ್ಯಾದಿ ಭೇದಗ್ರಹಣಾತ್ತೇನೋಕ್ತೋನೋನ್ಯಸಂಶ್ರಯಃ ||

|| ೨೩೭ ||

ಅನ್ಯತ್ವಾಗ್ರಹಣೇ ಪ್ರೋಕ್ತಃ ಕಥಮನೋನ್ಯಸಂಶ್ರಯಃ |

ಅನ್ಯತ್ವಂ ಯದಿ ಸಿದ್ಧಂ ಸ್ಯಾತ್ಕಥಮನೋನ್ಯಸಂಶ್ರಯಃ || ೨೩೮ ||

ಅ || ಕಿಂಚಿ=ಬೇರೆ ದೂಷಣವೂ ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಹೇಗೆಂದರೆ— (ಇಲ್ಲಿ ಧರ್ಮ್ಯಾದಿ ಪ್ರತೀತಿಯನ್ನು ಅವೇಕ್ಷಿಸಿ ಭೇದವು ತೋರುವುದಾದರೆ ಆಗ ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಶ್ರಯತ್ವವು ಬರುವುದು ಎಂದಾಪಾದಿಸುತ್ತೀರೋ? ೨ ಅಧವಾಭೇದವು ತೋರುವುದಾದರೆ ಆಗ ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಶ್ರಯತ್ವವು ಬರುವುದು? ಎಂದು ಆಪಾದಿಸುತ್ತೀರೋ?) (ಗನೇ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ದೋಷವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ಭೇದಃ=ಭೇದವು, ಕಥಂ=ಹೇಗೆ, ಗ್ರಾಹ್ಯಃ=ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುವುದು, ಇತಿ=ಹೀಗೆ, ಯಃ=ಯಾವನು ಪರಿಪೃಚ್ಛತಿ=ಕೇಳುತ್ತಾನೋ, (ಆಕ್ಷೇಪಿಸುತ್ತಾನೋ), ಧರ್ಮ್ಯಾದಿಭೇದಗ್ರಹಣಾತ್=ಧರ್ಮ್ಯಾದಿ ಗ್ರಹಣ ಸಾರ್ವತ್ವವಾಗಿ ಭೇದಗ್ರಹಣವಾಗಿದೊಡವರಿಂದ, ತೇನ=ಅವರಿಂದ, ಅನ್ಯೋನ್ಯಸಂಶ್ರಯಃ=ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಶ್ರಯವು, ಉಕ್ತಃ=ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಇದು ವರಸ್ತರ ವ್ಯಾಹತವಾಗಿದೆ. (ಹೇಗೆಂದರೆ— ಭೇದವನ್ನು ಗೃಹಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಪ್ರತಿಜ್ಞಾನವಾದಿ ಅದರ ಉಪಪತ್ತಿಗಾಗಿ ಇದನ್ನು ಹೇಳಬೇಕು. ಇದರಿಂದ ಭೇದವು ಧರ್ಮ್ಯಾದಿ ಪ್ರತೀತಿಯನ್ನು ಅವೇಕ್ಷಿಸಿ ತೋರುವುದಾದರೆ ಆಗ ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಶ್ರಯತ್ವವು ಬರುವುದು. ತಥಾಚಿ 'ನ ಪ್ರತೀಯೇತ' ಎಂದಾಪಾದಿಸಿರುವುದರಿಂದ 'ಪ್ರತೀಯೇತ ಚಿ' ಅದುದರಿಂದ ಅದರ ಪ್ರತೀತಿಯು ಧರ್ಮ್ಯಾದಿಗ್ರಹಣಾರ್ವೇಕ್ಷಿತವಾದುದು ಎಂದು ಅಲ್ಪವಾಯಿತು. ಆದುದರಿಂದ ಪೂರ್ವೋತ್ತರ ವಿರೋಧವಿಲ್ಲದಿರುವುದು ಹೇಗೆ? (೨ನೇ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ವರರು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಭೇದವನ್ನು ಗೃಹಿಸಲೇ ಇಲ್ಲವೋ ಅಧವಾ ಕೆಲವುಕಡೆ ತಿಳಿದಿರುವರೋ, ಗನೇದ್ವನ್ನು ದೂಷಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಅನ್ಯತ್ವಾಗ್ರಹಣೇ = ಅನ್ಯತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿಯದೆ ಇದ್ದರೆ, ಪ್ರೋಕ್ತಃ=ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟ, ಅನ್ಯೋನ್ಯಸಂಶ್ರಯಃ=ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಶ್ರಯವು, ಕಥಂ=ಹೇಗೆ? (ಅಂದರೆ ಅನ್ಯತ್ವವು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಗೃಹಿತವಾಗದಿದ್ದರೆ ಆಗ ನಿರಾಶ್ರಯತ್ವವಿದ್ದು ದರಿಂದ ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಶ್ರಯತ್ವವನ್ನು ಆಪಾದಿಸಲಿಕ್ಕೆನೇ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಆ ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಶ್ರಯತ್ವವು ಪ್ರತೀತಗಳಾದ ಎರಡು ವಸ್ತುಗಳಿಗೆ ಕಾರ್ಯ ಕಾರಣಭಾವವನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿದರೆ ಆಪಾದಿಸಲ್ಪಡುವುದು.) (೨ನೇ ದ್ವನ್ನು ದೂಷಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಅನ್ಯತ್ವಂ=ಭೇದವು, ಯದಿ=ಯಾವಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಸಿದ್ಧಂ ಸ್ಯಾತ್=ಪ್ರತೀತವಾಗಿದ್ದರೆ, ಅನ್ಯೋನ್ಯಸಂಶ್ರಯಃ = ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಶ್ರಯವು, ಕಥಂ=ಹೇಗೆ, ಸ್ಯಾತ್=ಬರುವುದು? (ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಶ್ರಯತ್ವವಿದ್ದರೆ ಭೇದಪ್ರತೀತಿಯೇ ಬಾರದೆಹೋಗುವುದು. ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಶ್ರಯವುಳ್ಳ ಕಾರ್ಯಗಳು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ || ೨೩೭ || ೨೩೮ ||

ಹಾಗಾದರೆ ಇದರಿಂದ ಈ ತರ್ಕಕ್ಕೆ ಯಾವ ದೋಷವು ಉಕ್ತವಾಯಿತೆಂದರೆ—

ಮೂ || ಏತಾದೃಶಸ್ಯ ವಕ್ತಾರಾವುಭೌ ಜಾತ್ಯುತ್ತರಾಕರೌ |

ಮಾಲಿನ್ಯ ಮಾಧ್ಯಮಿಕತ್ವೈವ ತದುಪೇಕ್ಷೇತ್ಸೌ ಬುಭೂಷುಭಿಃ || ೨೩೯ ||

ಅ || ಏತಾದೃಶಸ್ಯ=ಇಂತಹುದನ್ನು, ವಕ್ತಾರೌ=ಹೇಳತಕ್ಕ, ಮಾಯಾ=ಮಾಯಾ ವಾದಿಯು, ಮಾಧ್ಯಮಿಕಶ್ಚೈವ = ಶೂನ್ಯವಾದಿಯೂ ಕೂಡ, ಉಭೌ=ಇಬ್ಬರೂ, ಜಾತ್ಯುತ್ರ ರಾಕೌ=ಜಾತ್ಯುತ್ರರಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯಾಶ್ರಯರು. ತತ್=ಜಾತ್ಯುತ್ರರಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯಾಶ್ರಯರಾಗಿರುವುದ ರಿಂದ, ಬುಭೂಸುಭಿಃ=ತೀಯಲಿಚ್ಛಿಸುವವರಿಂದ, ಉಪೇಕ್ಷ್ಯೌ ಏವ=ಉಪೇಕ್ಷಾರ್ಹರೇ ಸರಿ. (ಪರಿಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರತಿವಾದಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಕೂಡದು.)

ತಾ || ಸಾಧಕಯುಕ್ತಿಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಪೂರ್ವಪಕ್ಷಿಗಳ ವಚನವನ್ನೇ ನಿರಾಕರಿಸ ಬೇಕು. ಸಾಧಕಯುಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದಿರುವ ಪೂರ್ವಪಕ್ಷಿಗಳ ವಚನವು ನಿರಾಕರಣಾರ್ಹವೇ ಅಲ್ಲ. ಈ ಹೇಳಿದ ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಶ್ರಯತ್ವಾದಿಗಳು ವ್ಯಾಖ್ಯಾತಗೊಂಡಿರುವುದರಿಂದ ಜಾತ್ಯುತ್ರಗಳು ಅದುದ ರಿಂದ ಸೂತ್ರಕಾರರು ಉಪೇಕ್ಷಿಸುವುದಿರುವರು. ಶ್ರೀಮದಾಚಾರ್ಯರು ಶಿಷ್ಯವೃತ್ತಾದನಕ್ಕಾಗಿ ನಿರಾಕರಿಸಿರುವರು || ೨೩೯ ||

ಇದೆಲ್ಲಾ ಆಗಬಹುದಿತ್ತು. ಆದರೆ ಶೂನ್ಯವಾದಿಯು ಶೂನ್ಯವೇ ಜಗತ್ಕಾರಣವೆಂದು ತೀಯುತ್ತಾನೆ. ಮಾಯಾವಾದಿಗಳಾದರೂ ಬ್ರಹ್ಮನು ಜಗತ್ಕಾರಣವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಅದುದರಿಂದ 'ನಾಸತೋ ದೃಷ್ಟತ್ಯತ' ಇತ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಶೂನ್ಯವಾದಿನಿರಾಸಕ್ಕೆ ಮಾಯಾವಾದದಲ್ಲಿ ಅತಿದೇಶವು ಹೇಗೆ ಕೂಡುತ್ತದೆ? ಮತವೈಷಮ್ಯವಿದ್ದರೆ ಅತಿದೇಶವು ಕೂಡಲಾರದು ಎಂದರೆ—

ಮೂ || ಯಚ್ಛೂನ್ಯವಾದಿನಃ ಶೂನ್ಯಂ ತದೇವ ಬ್ರಹ್ಮಮಾಯಿನಃ |

ನ ಹಿ ಲಕ್ಷಣಭೇದೋಽಸ್ತಿ ನಿರ್ವಿಶೇಷತ್ವತಸ್ತಯೋಃ || ೨೪೦ ||

ಅ || ಯತ್=ಯಾವುದು, ಶೂನ್ಯವಾದಿನಃ=ಶೂನ್ಯವಾದಿಗಳು, ಶೂನ್ಯಂ=ಶೂನ್ಯ ವನ್ನು ಜಗತ್ಕಾರಣವನ್ನಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೋ, ತದೇವ=ಆ ಶೂನ್ಯವನ್ನೇ, ಮಾಯಿನಃ=ಮಾಯಾ ವಾದಿಗಳು, ಬ್ರಹ್ಮ=ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನಾಗಿ, (ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅದುದರಿಂದ ಅತಿದೇಶವು ಯುಕ್ತವು. ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ) ತಯೋಃ=ಶೂನ್ಯಬ್ರಹ್ಮರಿಗೆ, ನಿರ್ವಿಶೇಷತ್ವತಃ = ವಿಶೇಷವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ, ಲಕ್ಷಣಭೇದಃ=ಲಕ್ಷಣಭೇದವು, ನ ಹಿ ಅಸ್ತಿ=ಇಲ್ಲವಷ್ಟೆ. (ಲಕ್ಷಣಭೇದದಿಂದ ಏಪ್ರತಿವನ್ನವಾದ ಭೇದವನ್ನು ಬೋಧಿಸಬೇಕು. ಈ ಭೇದವು ಶೂನ್ಯಬ್ರಹ್ಮರಿಗೆ ಕೂಡಲಾರದು. ಶೂನ್ಯಬ್ರಹ್ಮ ಗಳೆರಡೂ ನಿರ್ವಿಶೇಷಗಳೆಂದು ಅಂಗೀಕೃತಗಳಾಗಿವೆ || ೨೪೦ ||

ಹಾಗಾದರೆ ವಿಶೇಷವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಬಾಹ್ಯಲಕ್ಷಣಭೇದವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಸತ್ಯ ಜ್ಞಾನ ಅನಂತ ಆನಂದಾತ್ಮಕತ್ವರೂಪವಾದ ಸ್ವಲಕ್ಷಣವನ್ನು ಮಾಯಾವಾದಿಯು ಅಂಗೀಕರಿಸಿರುವನು. ಶೂನ್ಯವಾದಿಯು ಶೂನ್ಯಕ್ಕೆ ಅಂಗೀಕರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆದಕಾರಣ ಬ್ರಹ್ಮಶೂನ್ಯರಿಗೆ ಭೇದವು ಬರುವುದು ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ—

ಮೂ || ಅನ್ಯತಾದಿವಿರೋಧಿತ್ವಮುಭಯೋಶ್ಚ ಸ್ವಲಕ್ಷಣಂ |

ಸ್ವನಾಕಾಭಾವಸಂವಾದಾನ್ನಕೃತ್ಯಂ ಪ್ರತಿನಾದಿನಃ || ೨೪೧ ||

ತತ್ಪಕ್ಷೇ ಇತಿ ವೈಧವ್ಯಾನ್ಯಸ್ತಸ್ತಾದಿನದಿತ್ಯಜಃ |

ಅಪ್ರಯತ್ನಾನಿರಾಚರೇ ಚೇತಿದೃಷ್ಟಿವಿರುದ್ಧತಾಂ |

ನಿಷ್ಠಮಾಣತ್ವಮಪ್ಯಸ್ಯ ಸೂಚಯಾಮಾಸ ನಿಶ್ಚಯಕೃತ್ || ೨೪೨ ||

ಅ || ಉಭಯೋಶ್ವ = ಬ್ರಹ್ಮಶೂನ್ಯಗಳೆರಡಕ್ಕೂ, ಅನೃತಾದಿವಿರೋಧಿತ್ವಂ = ಅನೃತ ಜಡಾದಿ ವಿರೋಧಿತ್ವವು, ಸ್ವಲಕ್ಷಣಂ = ಸ್ವರೂಪಭೂತವಾದ ಲಕ್ಷಣವು. (ಅಂದರೆ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ನಿತ್ಯಜ್ಞಾನಾದ್ಯಾತ್ಮಕತ್ವವೆಂದರೆ ಅನೃತ ಜಡಾದಿ ವಿರೋಧಿತ್ವವೇ ಮಾಯಾವಾದಿಗೆ ಅಭಿಮತ ವಾಗಿದೆ. “ಆನ್ಯಜಡವಿರೋಧಿರೂಪಮಂತತ್ರಯಮಲಬಂಧನ ದುಃಖತಾ ವಿರುದ್ಧಂ” ಎಂದು ಮುರಾರಿಸ್ವಬಕದಲ್ಲಿ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರಿಂದಲೇ ಸತ್ಯಾದಿ ಪದವು ಅಂತಾದಿ ವಿರೋಧಿ ಪರವು, ಸತ್ಯತ್ವಾದಿ ಸ್ವರೂಪ ಲಕ್ಷಣಪರವಲ್ಲವೆಂದು ವ್ಯಾಖ್ಯಾತವಾಗಿದೆ. ಶೂನ್ಯವಾದಿಯು ಶೂನ್ಯಕ್ಕೂ ‘ಜಾಡ್ಯಸಂವೃತಿದುಃಖಾಂತ ಪೂರ್ವದೋಪವಿರೋಧಿ ಯತ್ |’ ಎಂದು ಅನೃತಾದಿವಿರೋಧಿತ್ವವನ್ನು ಒಪ್ಪಿರುತ್ತಾನೆ. ಆದುದರಿಂದ ಇದೂ ಭೇದಕವಲ್ಲ. ಆದಕಾರಣ ಅತೀವವು ಯುಕ್ತವೇ.) (ಇದೆಲ್ಲಾ ಆಗಬಹುದಿತ್ತು. ಆದರೆ ಪ್ರಸಂಜ ಮಿಥ್ಯಾತ್ವಾನು ಮಾನವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ‘ವೈಧರ್ಯಾಚ್ಚ ನ ಸ್ವಸ್ವಾದಿನತ್’ ಎಂದು ಸೂತ್ರವು. ಅದರಲ್ಲಿ “ಭ್ರಾಂತೇಃ ಸಂವೃತಿಸತ್ಯಸ್ಯ” ಎಂದು ಯಾವದು ದೂಷಣವು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟದೋ, ಅದೇ ವೈಧರ್ಯಾತ್ ಎಂದು ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ ತೋರುತ್ತದೆ. ಪುನಃ ದೃಶ್ಯತ್ವಕ್ಕೆ ಸತ್ಯತ್ವವಿದ್ದರೆ ದೃಶ್ಯತ್ವದಲ್ಲಿಯೇ ವ್ಯಭಿಚಾರವು ಪ್ರಸಕ್ತವಾಗುವುದರಿಂದ ದೃಶ್ಯತ್ವಕ್ಕೆ ಮಿಥ್ಯಾತ್ವ ವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕು. ತಥಾ ಚ ಅಸಾಧಕತ್ವವೆಂದು ಯಾವ ದೋಷವು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟದೋ ಅದು ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ ಕಾಣಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಈ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವು ಹೇಗೆಂದರೆ— ಸ್ವವಾಕ್ಯಾ ಭಾವಸಂವಾದಾತ್ = ದೃಶ್ಯತ್ವಾಭಾವಸಂವಾದದ್ದೆಲೆಯಿಂದ, (ದೃಶ್ಯತ್ವವು ಮಿಥ್ಯೆಯೆನ್ನುವ ಏಕಯದಲ್ಲಿ ಶೂನ್ಯವಾದಿಗೂ ಸಮ್ಮತಿಯು ಇದ್ದುದರಿಂದ), ತತ್ವಕ್ಷೇ = ದೃಶ್ಯತ್ವಕ್ಕೆ ಮಿಥ್ಯಾತ್ವ ಸಾಧನ ಏಕಯದಲ್ಲಿ, ಪ್ರತಿವಾದಿನಃ = ಜಗತ್ಸತ್ಯತ್ವವನ್ನು ಹೇಳುವ ಪ್ರತಿವಾದಿಗೆ, ಕೃತ್ಯಂ = ಕರ್ತವ್ಯವು, ನ = ಇಲ್ಲ. ಇತಿ = ಈ ಕಾರಣದ್ದೆಲೆಯಿಂದ, ವೈಧರ್ಯಾತ್ = ವಿರುದ್ಧ ಧರ್ಮಾಧಿ ಕರಣತ್ವವು ಇದ್ದುದರಿಂದ, ಸ್ವಸ್ವಾದಿನತ್ = ಸ್ವಸ್ವಗಜಾದಿಗಳಂತೆಯೇ, ನ = ಅಲ್ಲ, ಇತಿ = ಆದ ಕಾರಣ, ಅಜಂ = ವೇದವ್ಯಾಸರು, ಅವ್ರಯತ್ನಾತ್ = ದೃಶ್ಯತ್ವ ಮಿಥ್ಯಾತ್ವವನ್ನು ಅವರೇ ಒಪ್ಪಿರು ವುದರಿಂದ ಮಿಥ್ಯಾಭೂತವಾದುದು ಅಸಾಧಕವೆನ್ನುವುದು ಸುಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಈ ಸ್ಫುಟ ದೂಷಣವನ್ನು ಹೇಳುವ ಏಕಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಮಾಡದೇನೇ, ನಿರಾಚಕ್ಷೇ = “ವೈಧರ್ಯಾಚ್ಚ ನ ಸ್ವಸ್ವಾದಿನತ್” ಈ ಸೂತ್ರದಿಂದ, ಬಾಧತದಭಾವರೂಪವಾದ ವೈಧರ್ಯ ಮಾತ್ರವನ್ನು ಹೇಳಿಯೇ ಜಗನ್ನಿಥ್ಯಾತ್ವವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿದರು ಚೇತಿ = ವೈಧರ್ಯಾಚ್ಚ ಎನ್ನುವಲ್ಲಿದ್ದ ಚ ಶಬ್ದದಿಂದ, ಅನು = ಮಿಥ್ಯಾತ್ವಕ್ಕೆ, ವಿಶ್ವಕೃತ್ = ವೇದವ್ಯಾಸರು, ದೃಷ್ಟಿವಿರುದ್ಧತಾಂ = ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಿರುದ್ಧತ್ವವನ್ನು, ನಿಷ್ಪಮಾಣತ್ವಮಸಿ = ಪ್ರಮಾಣಾರಹಿತವನ್ನು ಕೂಡ, ಸೂಚಯಾ ವಾಸ = ಸೂಚಿಸಿದರು. || ೨೪ || ೨೪ || ಸೂ. || ೨೬ || ೨೭ || ೨೮ || ೨೯ || ಅಧಿ. || ೮ ||

ಶೂನ್ಯಾಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ಅನುವಲಬ್ಧಿಧಿಕರಣವು

ನಿತ್ಯವಾದ ನಿರ್ದೋಷವಾದ ವಿಜ್ಞಾನತತ್ವ ಒಂದೇ. ತದ್ರೂಪವೇ ಜಗತ್ತು. ಜ್ಞಾನ ದಿಂದಲೇ ಜಗದುತ್ಪತ್ತಾದಿಗಳು ಆಗುತ್ತವೆ, ಎನ್ನುವ ವಾದವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.

“ಓಂ ನ ಭಾವೋನುಪಲಬ್ಧೇಃ ಓಂ” || ಸೂ. ೩೦ ||

ಜಗತ್ತು ಜ್ಞಾನಾತ್ಮಕವಲ್ಲ. ಅಂದರೆ ಜ್ಞಾನವೇ ಜಗದಾಕಾರವಾಗಿ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದು ಅಲ್ಲ. ಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನಜ್ಞೇಯಗಳಿಗೆ ಭೇದವು ಸಾಕ್ಷಿ ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಉಪಲಬ್ಧವಿರೋಧವೂ ಬರುವುದು.

ಈ ಅಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ ಯೋಗಾಚಾರರ ಮತವನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅದನ್ನು ಉಪನ್ಯಾಸಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ಜ್ಞಾನಮೇವೈಕಮಖಿಲಜ್ಞೇಯಾಕಾರಂ ಪ್ರಭಾಸತೇ || ೨೪೩ ||

ತತ್ರ ಸಂತತಿಭೇದಶ್ಚ ಸ್ವಭೇದೋ ಭೇದ ಏವ ಚ |

ಕಲ್ಪಿತಾಃ ಪ್ರತಿಭಾಸಂತೇ ನಾನಾಸಂವೃತಿಭೂಮಿಷು || ೨೪೪ ||

ಇತ್ಯೇತದಪಿ ನೋ ಯುಕ್ತಂ ನ ಹಿ ಜ್ಞಾನತಯಾ ಜಗತ್

ಭಾಸತೇನುಭವಸೈವ ವಿರುದ್ಧತ್ವಾದಪೇಶಲಂ |

ತನ್ನತಂ [ಕ್ಷಣಿಕತ್ವಾಚ್ಚ ಜ್ಞಾನಸ್ಯ ಸ್ಥಿರರೂಪತಃ] || ೨೪೫ ||

ಅ || ಜ್ಞಾನಮೇವಃ=ವಿಜ್ಞಾನವೇ ತತ್ವವು, (ರೂಪಮೊದಲಾದ ನಾಲ್ಕು ಸ್ತಂಭಗಳು ತತ್ವಗಳಲ್ಲ ಎಂದು ಯೋಗಾಚಾರರು ತಿಳಿಯುತ್ತಾರೆ.) (ವಿಜ್ಞಾನವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೂ ವಿಶೇಷವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ಏಕಂ=ವಿಜ್ಞಾನ ತತ್ವವು ಆದ್ವಿತೀಯವಾದುದು ಅಂದರೆ ಎರಡನೇ ವಸ್ತುವು ಇಲ್ಲ. (ಹಾಗಾದರೆ ರೂಪ ಮೊದಲಾದ ಜ್ಞೇಯವೂ ಕೂಡ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಆದಕಾರಣ ಜ್ಞಾನವೇ ತತ್ವವೆನ್ನುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ) ಅಖಿಲಜ್ಞೇಯಾಕಾರಂ=ಜ್ಞಾನವೇ ಜ್ಞೇಯಾಕಾರವು. (ಜ್ಞೇಯವೆನ್ನುವುದು ಜ್ಞಾನದಿಂದ ಭಿನ್ನವಾದುದು ಇಲ್ಲ) (ಜ್ಞೇಯಕ್ಕೆ ಜ್ಞಾನಾತ್ಮಕತ್ವವು ಯಾವಕಾರಣದಿಂದ ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ) ಪ್ರಭಾಸತೇ = ಜ್ಞಾನವು ಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾಗುತ್ತದೆ. (ಅದರಿಂದ ಪ್ರಕಾಶಮಾನತ್ವಕ್ಕೆ ಜ್ಞಾನತ್ವದಿಂದ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯು ಸಿದ್ಧವಾಗುವಾಗ ಪ್ರಕಾಶಮಾನಗಳಾದ ನೀಲಾದಿಗಳಿಗೂ ಜ್ಞಾನತ್ವವು ಸಿದ್ಧವುತ್ಪತ್ತಿ.) (ಅಥವಾ ‘ಸಹೋಪಲಂಭನಿಯನಾದಭೇದೋ ನೀಲತದ್ವಿಯೋಃ’ ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಪ್ರಕಾರ ನೀಲಾದಿಗಳಿಂದ ಕೂಡಿಕೊಂಡೇ ಪ್ರಕಾಶವುತ್ಪತ್ತಿ.) (ಹಾಗಾದರೆ ಭೇದವು ತೋರುವುದರಿಂದ ಜ್ಞಾನಜ್ಞೇಯಗಳಿಗೆ ಅಭೇದವು ಅಯುಕ್ತವು. ಮತ್ತು ವಿಜ್ಞಾನಸಂತತಿಗಳಿಗೆ ಭೇದವೂ ಒಂದೊಂದು ಸಂತತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ವಿಜ್ಞಾನಭೇದವೂ ಇದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ‘ಏಕಂ’ ಎನ್ನುವುದೂ ಅಯುಕ್ತವು. ಮತ್ತು ಅನೈಕಸ್ಯಭೇದವು ಇರಲಿ, ಭೇದಾಭಾವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅದರಿಂದಲೇ ವಿಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಸದ್ವಿತೀಯತ್ವವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವುದರಿಂದ ಏಕತ್ವವು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ) ತತ್ರ = ಜ್ಞಾನ ಜ್ಞೇಯಗಳಿಗೆ, ಭೇದಃ = ಭೇದವು, ಸಂತತಿಭೇದಃ = ಸಂತತಿಗಳಿಗೆ ಪರಸ್ಪರಭೇದವು, ಸ್ವಭೇದಃ=ಒಂದೊಂದು ಸಂತತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಪೂರ್ವೋಕ್ತ ಜ್ಞಾನಭೇದವೂ, ಕಲ್ಪಿತಾವನ=ಕಲ್ಪಿತಗಳಾಗಿಯೇ, ನಾನಾಸಂವೃತಿಭೂಮಿಷು=ಅನೇಕಾಜ್ಞಾನ ಸ್ಥಾನಗಳಾದ ಅಂತಃಕರಣಗಳಲ್ಲಿ, ಅಥವಾ ಅನೇಕ ಅಜ್ಞಾನವೇ ಕಾರಣವಾಗಿವುಳ್ಳ ಸಂಸ್ಕಾರ ನಿಮಿತ್ತಕವಾಗಿ, ಪ್ರತಿಭಾಸಂತೇ = ತೋರುತ್ತವೆ. (ಹೀಗೆ ಅನೂದಿತವಾದ ಯೋಗಾಚಾರರ ಮತವನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಾರೆ) ಇತ್ಯೇತದಪಿ = ಈ ಮತವೂ ಕೂಡ, ನೋ ಯುಕ್ತಂ=ಯುಕ್ತವಲ್ಲ. (ಏಕೆಯುಕ್ತವಲ್ಲವೆಂದರೆ ೧ ಜ್ಞೇಯವು ಸ್ವರೂಪದಿಂದ ಅಸತ್ತೇ ಆಗಿ ವಿಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ

ಸಮಾರೋಪಿತನಾದುದು ವಿಜ್ಞಾನಾತ್ಮಕವೆಂದು ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, ೨ ಅಥವಾ ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕ ಸತ್ತೇ ಆದ ಜ್ಞೇಯವಾದ ಜಗತ್ತಿಗೆ ವಿಜ್ಞಾನಾತ್ಮಕತ್ವವು, ಅವುಗಳಿಗೆ ಭೇದಮಾತ್ರವಾದರೂ ಆಸತ್ತಾಗಿದೆಯೆಂದೋ, ಗಣೇದ್ವಿ 'ನಚಾಭಾವೋ ವಿಶ್ವಂ ಸದಿತಗಮ್ಯತೇ' ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಪ್ರಕಾರ ನಿರಸ್ತವಾಗಿದೆ. ೨ನೇದ್ವಿ ಕೂಡಲಾರದು. ಜಗತ್ತು ಜ್ಞಾನದಿಂದ ಅಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲ. 'ಹೇಗೊದರೆ—ಅದರಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ) ಜಗತ್ = ಪ್ರಪಂಚವು, ಜ್ಞಾನತಯಾ = ಜ್ಞಾನರೂಪದಿಂದ, ನ ಹಿ ಭಾಸತೇ = ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಅನುಭವ ಸ್ಯೌವ ವಿರುದ್ಧತ್ವಾತ್ = ಅನುಭವ ವಿರೋಧವಿದ್ದುದರಿಂದಲೇ, ತನ್ಮತಂ = ಯೋಗಾಚಾರರಿಗೆ ಅಭಿನತವಾದ (ಅನುಮಾನವು) ಅಥವಾ ಜ್ಞಾನಜ್ಞೇಯಗಳಿಗೆ ಐಕ್ಯವು, ಅವೇಶಲಂ = ಅಯುಕ್ತವು. (ಅಂತೂಜ್ಞಾನಜ್ಞೇಯಗಳಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಭೇದವೇ ಸಾಕ್ಷಿಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅನುಮಾನವು ಬಾಧಿತವಾಯಿತು. || ೨೪೩ || ೨೪೪ || ೨೪೫ ||

ಹಾಗಾದರೆ ಭೇದಗ್ರಾಹಕನಾದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವು ಭ್ರಾಂತಿಯು ಎಂದರೆ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಬಾಧಕವಿಲ್ಲ. ಅನುಮಾನವು ಬಾಧಕವೆಂದು ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಅನುಮಾನಕ್ಕಿಂತ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವು ಪ್ರಬಲವಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಬಾಧನೆನ್ನುವ ದೋಷವೇ ಇಲ್ಲವೆಂದಾಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಮತ್ತು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವು ಭ್ರಾಂತಿಯಾದರೆ ಅನುಮಾನವು ಪ್ರಮಾಣವಾಗುವುದು. ಅನುಮಾನವು ಪ್ರಮಾಣವಾದರೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವು ಭ್ರಾಂತಿಯಾಗುವುದು. ಹೀಗೆ ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಶ್ರಯವೂ ಇದೆ. ಅನುಮಾನಕ್ಕೆ ಅನುಮಾನವಿರೋಧವನ್ನೂ ಕೂಡ ಪ್ರತಿಸಾಧಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸೂತ್ರವು.

“ಓಂ ಕ್ಷಣಿಕತ್ವಾಚ್ಚ ಓಂ” || ಸೂ. ೩೧ ||

ವಿಜ್ಞಾನವು ಕ್ಷಣಿಕವಾಗಿದೆ, ಜಗತ್ತು ಸ್ಥಾಯಿಯಾಗಿದೆ, ಆದಕಾರಣ ಜಗತ್ತು ಜ್ಞಾನ ರೂಪವಲ್ಲ.

ಈ ಸೂತ್ರವನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || [ತನ್ಮತಂ] ಕ್ಷಣಿಕತ್ವಾಚ್ಚ ಜ್ಞಾನಸ್ಯ ಸ್ಥಿರರೂಪತಃ |

ಜ್ಞೇಯಸ್ಯೋಕ್ತಪ್ರಕಾರೇಣ [ಸರ್ವಶ್ರುತಿವಿರೋಧತಃ] || ೨೪೬ ||

ಅ || ಜ್ಞಾನಸ್ಯ = ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ, ಕ್ಷಣಿಕತ್ವಾಚ್ಚ = ಆರುತರ ವಿನಾಶಿತ್ವವಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ, (ಅಬಾಧಿತ ಪ್ರತೀತಿಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಕ್ಷಣಿಕತ್ವವು ಭ್ರಾಂತವಲ್ಲ.)

ಜ್ಞೇಯಸ್ಯ = ಜ್ಞೇಯವಸ್ತುವಿಗೆ, ಉಕ್ತಪ್ರಕಾರೇಣ = ಅನುಸ್ಮೃತೇಶ್ಚ = ಇತ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದಪ್ರಕಾರದಿಂದ, ಸ್ಥಿರರೂಪತಃ = ಆರುತರವಿನಾಶಿತ್ವವು ಇರುವುದರಿಂದ (ಯೋಗಾಚಾರರ ಮತವು ಅಯುಕ್ತವು || ೨೪೬ ||

ಹೀಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ನಿರಾಕೃತಗಳಾದ ಬೌದ್ಧಮತಗಳನ್ನು ಸಾಧಾರಣ ದೋಷದಿಂದ ದೂಷಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸೂತ್ರವು.

“ಓಂ ಸರ್ವಧಾಽನುವಪತ್ತೇಶ್ಚ ಓಂ” || ಸೂ. ೩೨ ||

ಪ್ರತಿವಸ್ತುಗಳೂ ಕ್ಷಣಿಕಗಳೆಂದು ಕಲ್ಪಿಸುವುದರಲ್ಲಿಯೂ, ಪ್ರತಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಉತ್ಪತ್ತಿ ವಿನಾಶಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವುದರಲ್ಲಿಯೂ, ಶೂನ್ಯವು ಒಂದೇ ಎಂದು ಕಲ್ಪಿಸುವುದರಲ್ಲಿಯೂ

ವಿಜ್ಞಾನವು ಒಂದೇ ಎಂದು ಕಲ್ಪಿಸುವುದರಲ್ಲಿಯೂ ವ್ಯುತ್ಪತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೂ ಅಂದರೆ ಶೂನ್ಯವಿಜ್ಞಾನಾ ದ್ವೈತಾದಿ ಬೌದ್ಧರಿಗೆ ಅಭಿಮತಗಳಾದ ಶಬ್ದಗಳಿಂದ ಅದ್ವೈತವಕ್ಕೆ ಪರಿಗ್ರಹಿಸುವುದರಲ್ಲಿಯೂ, ಪ್ರಚ್ಛಾದನದಲ್ಲಿಯೂ ಅಂದರೆ ಬೌದ್ಧಮತವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸದೆ ಸದದ್ವೈತಾದಿ ಶಬ್ದಾಂತರಗಳಿಂದ ಅದ್ವೈತವನ್ನು ಪರಿಗ್ರಹಿಸುವುದರಲ್ಲಿಯೂ, ಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲವಿರುವುದರಿಂದಲೂ, ಸರ್ವ ಪ್ರಮಾಣವಿರೋಧವಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ ಈ ವೇದವ್ಯೇಷವಕ್ಕೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಾರದು. ಆದ ಕಾರಣ ಬೌದ್ಧಮತಗಳೆಲ್ಲವೂ ಆಯುಕ್ತವು.

ಈ ಸೂತ್ರವನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತಾರೆ. —

ಮೂ || [ಜ್ಞೇಯಸ್ಯೋಕ್ತಪ್ರಕಾರೇಣ] ಸರ್ವಶ್ರುತಿವಿರೋಧತಃ |

ಅನುಭೂತಿವಿರುದ್ಧತ್ವಾದಿ ಸತ್ತ್ವಾ ಇಮೇಣಿತಿವಾಃ || ೨೪೭ ||

ಅ || ಸರ್ವಶ್ರುತಿ ವಿರೋಧತಃ = ಸಮಸ್ತ ಶ್ರುತಿವಿರೋಧವಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ, ಅನುಭೂತಿವಿರುದ್ಧತ್ವಾದಿ = ಅನುಭವವಿರೋಧವಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ, ಇಮೇ ವಕ್ತೃಃ = ಈ ಎಲ್ಲಾ ಬೌದ್ಧವಕ್ತೃಗಳೂ, ಅತಿವಾಃ = ಅಮೌಗಲಗಳು || ೨೪೭ || ಸೂ. || ೨೦ || ೨೧ || ೨೨ || ಅಧಿ. ೯ ||

ಅನುಪಲಬ್ಧ್ಯಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ನೈಕಸ್ಮಿನ್ನಧಿಕರಣವು.

ಕ್ಷಪಣಕಮತವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.

“ಓಂ ನೈಕಸ್ಮಿನ್ನಸಂಭವಾತ್ ಓಂ” || ಸೂ. || ೨೨ ||

ಸತ್ಯ, ಅಸತ್ಯ, ಸದಸತ್ಯ, ಸದಸದ್ವಿಲಕ್ಷಣತ್ವ, ಸತ್ವೇಸತಿ ಸದ್ವಿಲಕ್ಷಣತ್ವ, ಅಸತ್ವೇ ಸತಿ ಅಸದ್ವಿಲಕ್ಷಣತ್ವ, ಸದಸದಾತ್ಮಕತ್ವೇ ಸತಿ ಸದಸದ್ವಿಲಕ್ಷಣತ್ವ, ಹೀಗೆ ಅನಿಯತಗಳಾದ ಏಳು ಪ್ರಕಾರಗಳು ಒಂದು ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ಯುಕ್ತಗಳಲ್ಲ, ಅಪ್ರಮಾಣಿಕವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅಸಂಭಾವಿತವಾಗಿದೆ.

ನಿರಾಕಾರ್ಯಾಂಶವನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಉಪನ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ —

ಮೂ || ಆಹಕ್ಷಪಣಕೋ ವಿಶ್ವಂ ಸದಸದ್ವೈಯಮದ್ವಯಂ |

ದ್ವಯಾದ್ವಯ ಮತತ್ಸರ್ವಂ ಸಪ್ತಭಂಗಿಸದಾತನಂ |

ನೈತತ್ಪದಾರ್ಥ ಏಕಸ್ಮಿನ್ ಯುಕ್ತಂ ದ್ವೈವಿರೋಧತಃ || ೨೪೮ ||

ಅ || ಕ್ಷಪಣಕಃ = ಜ್ಞಾನನು, ವಿಶ್ವಂ = ಜಗತ್ತನ್ನು, ಸತ್ = ಸದ್ರೂಪವಾದುದು, ಅಸತ್ = ಅಸದ್ರೂಪವಾದುದು, ದ್ವಯಂ = ಸದಸದಾತ್ಮಕವು, ಅದ್ವಯಂ = ಸದಸದ್ವಿಲಕ್ಷಣವು, ದ್ವಯಾದ್ವಯಂ = ಸತ್ವವಿದ್ದು ಸದ್ವಿಲಕ್ಷಣತ್ವವು, ಅಸತ್ವವಿದ್ದು ಅಸದ್ವಿಲಕ್ಷಣತ್ವವು, ಅತತ್ಸರ್ವಂ = ಸದಸದಾತ್ಮಕತ್ವವಿದ್ದು ಸದಸದ್ವಿಲಕ್ಷಣತ್ವವು, ಹೀಗೆ ಸದಾತನಂ = ಸರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಇರತಕ್ಕ, ಸಪ್ತಭಂಗಿ = ಏಳು ಪ್ರಕಾರಗಳುಳ್ಳದ್ದನ್ನಾಗಿ, ಆಹ = ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಏತತ್ = ಈ

ಏಳುಪ್ರಕಾರವಿರುವ ತನವು, ದೃಷ್ಟಿವಿರೋಧತಃ=ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ವಿರೋಧವಿದ್ದುದರಿಂದ, ಏಕಸ್ಥಿನ್= ಪದಾರ್ಥೇ=ಒಂದು ಪದಾರ್ಥದಲ್ಲಿ, ನಯುಕ್ತಂ=ಯುಕ್ತವಲ್ಲ.

ತಾ || ನ್ಯಾಯಸುಧಾ— (1) ಜಗತ್ತು ಜೀವ, ಅಜೀವ ಎಂದು ಎರಡು ಪ್ರಕಾರ ವಾದುದು ನಿರೀಶ್ವರವಾದುದು. ಆ ಜಗತ್ತೇ ಪುನಃ ೧ಜೀವ, ೨ಧರ್ಮ, ೩ಅಧರ್ಮ, ೪ಪ್ರದ್ಗಲ, ೫ಕಾಲ, ೬ಆಕಾಶ ಎಂದು ಸಡ್‌ದ್ರವ್ಯರೂಪವಾದುದು. ಅದರಲ್ಲಿ ಜೀವರು, ಬುದ್ಧರು, ಯೋಗಸಿದ್ಧರು ಮುಕ್ತರು ಎಂದು ಮೂರು ವಿಧರು. ೨ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗೆ ಕಾರಣವಾದುದು ಜಗದ್ವ್ಯಾಪ್ತವಾದುದು **ಧರ್ಮವು**. ೩ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಕಾರಣವಾದುದು, ವ್ಯಾಪಕವಾದುದು **ಅಧರ್ಮವು**. ೪ ಪೃಥಿವಿ, ಜಲ, ತೇಜಸ್ಸು, ವಾಯುರೂಪವಾದ ಭೂತಚತುಷ್ಟಯವು ಪ್ರದ್ಗಲವು. ಅದು ಪರಮಾಣುರೂಪ, ಸಂಘಾತರೂಪ ಎಂದು ಎರಡು ವಿಧವು. ೫ ಆಸೀತ್, ಅಸ್ತಿ, ಭವಿಷ್ಯತಿ=ಆಯಿತು, ಆಗುತ್ತದೆ, ಆಗುವುದು. ಎನ್ನುವ ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದುದು ಅಣುರೂಪವಾದುದು **ಕಾಲವು**. ೬ ಆಕಾಶವು ಒಂದೇ ಅನಂತಪ್ರದೇಶವುಳ್ಳದ್ದು. ಅದು ಲೋಕಾಕಾಶ, ಅಲೋಕಾಕಾಶ ಎಂದು ಎರಡು ವಿಧವು. ಈ ಆರು ದ್ರವ್ಯಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಣುವ್ಯತಿರಿಕ್ತ ದ್ರವ್ಯಗಳು ಅಸ್ತಿಕಾಯ ಎನ್ನುವ ಶಬ್ದವಾಚ್ಯಗಳು. ಅವುಗಳು ೧ ಜೀವಾಸ್ತಿ ಕಾಯ, ೨ ಧರ್ಮಾಸ್ತಿಕಾಯ, ೩ ಅಧರ್ಮಾಸ್ತಿಕಾಯ, ೪ ಪ್ರದ್ಗಲಾಸ್ತಿಕಾಯ, ೫ ಆಕಾಶಾ ಕಾಯ ಎಂದು ಐದು ವಿಧವು. ಇದರಲ್ಲಿ ೧ ಜೀವ, ೨ ಅಜೀವ, ೩ ಆಸ್ರವ, ೪ ಬಂಧ, ೫ ನಿರ್ಜರ, ೬ ಸಂವರ, ೭ ಮೋಕ್ಷ ಎಂದು ಏಳು ಪದಾರ್ಥಗಳು ಮೋಕ್ಷೋಪಯುಕ್ತಗಳು. ೧ ಜೀವನು ಜ್ಞಾನದರ್ಶನಸುಖನಿರ್ಯಾ ಎನ್ನುವ ಗುಣಗಳುಳ್ಳವನು. ೨ ಅಜೀವವು ಜೀವೋ ಪಭೋಗ್ಯವಾದ ವಸ್ತುಗಳ ಸಮುದಾಯವು. ೩ ಆಸ್ರವವು ವಸ್ತುಗಳ ಭೋಗಕ್ಕೆ ಉಪಕರಣ ವಾದ ಇಂದ್ರಿಯಾದಿಗಳು. ೪ (೧) ಘಾತಕ, (೨) ಚತುಷ್ಟಯ ಎನ್ನುವ ಭೇದದ್ದೆಶೆಯಿಂದ ಬಂಧವು ಎರಡು ವಿಧವು. ಇದರಲ್ಲಿ (೧) **ಘಾತಕವು** ಜೀವಗುಣಗಳಾದ ಜ್ಞಾನಾನಂದಾದಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರತಿಬಂಧಕವು. (೨ನೇ) ಚತುಷ್ಟಯವು ಶರೀರ ಸಂಸ್ಥಾನ, ಅದರ ಅಭಿಮಾನ, ಶರೀರಸ್ಥಿತಿ, ತತ್ವಯುಕ್ತವಾದ ಸುಖದುಃಖ ಇವುಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವಾದುದು. ೫ ನಿರ್ಜರವು ಮೋಕ್ಷಸಾಧನ ವಾದ ತಪಸ್ಸು. ೬ ಸಂವರವು ಇಂದ್ರಿಯನಿರೋಧವು. ೭ ಮೋಕ್ಷವು ಸಾಭಾವಿಕವಾದ ಆತ್ಮಸ್ವರೂಪದ ಆವಿರ್ಭಾವವು. ಮೋಕ್ಷಗ್ರಹಣದಿಂಲೇ ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗವೂ ಸಂಗ್ರಹಿಸ ಲ್ಪಟ್ಟಿತು ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗವು ಸಮ್ಯಕ್ ಜ್ಞಾನ, ಸಮ್ಯಗ್ದರ್ಶನ, ಸಮ್ಯಕ್ ಚಾರಿತ್ರ್ಯ ಎನ್ನುವ ಮೂರು ರತ್ನಗಳ ಸ್ವರೂಪವಾದುದು. ಇಂತಹ ಜಗತ್ತನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಸಪ್ರಪ್ರಕಾರ ಗಳುಳ್ಳದ್ದನ್ನಾಗಿ ಜೈನನು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. (2) ಜಗತ್ತಿಗೆ ಸಪ್ರಪ್ರಕಾರತ್ವವು ಸರ್ವಥಾ ಕೂಡುವು ದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ— ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ವಿರೋಧವಿದೆ. ಸರ್ವವೂ ಸ್ವಾಶ್ರಯದಲ್ಲಿ ಸತ್ತಾಗಿದೆ. ಪಂ ಶ್ರಯದಲ್ಲಿ ಆಸತ್ತಾಗಿದೆ. ಸ್ವರೂಪದಿಂದ ಭಾವವು, ಅನ್ಯಸ್ವರೂಪದಿಂದ ಅಭಾವವು, ವಿಶೇಷ್ಯ ರೂಪದಿಂದ ನಿತ್ಯವಾಗಿದೆ, ಕಾರ್ಯರೂಪದಿಂದ ಅನಿತ್ಯವು. ಸ್ವರೂಪಾದಿಗಳಿಂದ ಅಭಿಜ್ಞವು ತನ್ನ ಗುಣಾದಿಗಳಿಂದ ಭಿನ್ನಾಭಿನ್ನವೆಂದೇ ತೋರುತ್ತದೆ. ಬೇರೆ ಪ್ರಕಾರದಿಂದ ಅಲ್ಲ. ಆದ ಕಾರಣ ಅವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ನಿಯಮಗ್ರಾಹಕ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾದಿಗಳ ವಿರೋಧವಿದ್ದುದರಿಂದ, ಕೂಡ ದಿರುವುದರಿಂದ ಅನೇಕಾಂತಮತವು, (ಸತ್ಯ ಮೊದಲಾದ ಅನೇಕ ಧರ್ಮವಿದೆ ಎನ್ನುವ ಮತವು) ಆಯುಕ್ತವೇ. || ೨೪೯ ||

ಹಾಗಾದರೆ ಒಂದೊಂದು ಧರ್ಮವನ್ನು ವಿಸಯೀಕರಿಸತಕ್ಕ ದೃಷ್ಟಿಯು ಮಿಥ್ಯಾದೃಷ್ಟಿಯಾ ಗಿರುವುದರಿಂದ ಅದರ ವಿರೋಧವು ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಏಳು ಪ್ರಕಾರಗಳಿಗೆ ಅಸಂಭವವನ್ನು ಹೊಂದಿಸಿಕೊಡಲಾರದು ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ—

ಮೂ || ಭಾವಾಭಾವತಯಾ ನಿಶ್ಚಯೇನ ರೂಪೇಣ ಮಿಯತೇ |

ತದ್ರೂಪನೇನ ತದಿತಿ ನಿಯಮಃ ಕೇನ ನಾರ್ಯತೇ || ೨೪೯ ||

ತತ್ತದ್ವೋಷನಿವೃತ್ಯರ್ಥಂ ಸ್ವೀಕೃತಾ ತತ್ತದಾತ್ಮತಾ |

ಯದಿ ತೈರಖಿಲೈರ್ದೋಷೈರ್ಲಿಪ್ಯತೇ ಚಲದರ್ಶನಃ || ೨೫೦ ||

ಅ || ಯೇನರೂಪೇಣ = ಯಾವರೂಪದಿಂದ, ಭಾವಾಭಾವತಯಾ = ಭಾವತ್ವ ಅಭಾವತ್ವ ರೂಪದಿಂದ, ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾದ ಸತ್ಯ ಅಸತ್ಯ ಮೊದಲಾದವುಗಳಿಂದ, ಅಥವಾ ಭಾವಾ ಭಾವತಯಾ = ಭಾವತ್ವ ಅಭಾವತ್ವಗಳಿಂದ, ಯೇನ ರೂಪೇಣ = ಯಾವಸತ್ತ್ವನಿರೂಪದಿಂದ, ಅಥವಾ ಯೇನ = ಯಾವ, ಭಾವಾಭಾವತಯಾ ರೂಪೇಣ = ಭಾವತ್ವ ಅಭಾವತ್ವರೂಪದಿಂದ, ನಿಶ್ಚಯ = ಜಗತ್ತು, ಮಿಯತೇ ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, ತತ್ = ಜಗತ್ತು, ತದ್ರೂಪಮೇವ = ಭಾವಾಭಾವಸ್ವರೂಪವೇ, ಇತಿ = ಎನ್ನುವ, ನಿಯಮಃ = ನಿಯಮವು, ಕೇನ = ಯಾವ ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ, ನಾರ್ಯತೇ = ತಡೆಯಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. (ಈ ನಿಯಮದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಮಿಥ್ಯಾ ದೃಷ್ಟಿತ್ವವು ಬರಬಹುದಿತ್ತು, ದೃಷ್ಟವಾದ ನಿಯಮಕ್ಕೆ ನಿನಾರಕವಾದುದು, ಅನೇಕಾಂತ ಸಾಧಕ ವಾದುದು ಪ್ರಬಲಪ್ರಮಾಣವು ಇದ್ದರೆ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇದೇ ಇಲ್ಲ, ಬಾಧಕವಿಲ್ಲದೆ ಜ್ಞಾನಗಳಿಗೆ ಭ್ರಾಂತಿತ್ವವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವುದು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ.) (ನಿಯಮಕ್ಕೆ ಬಾಧಕವನ್ನು ಆಶಂಕಿಸುತ್ತಾರೆ.) (ಸದ್ವಾದಿಗಳು ಜಗತ್ತಿಗೆ ಸತ್ವವನ್ನು ಪ್ರಮಾಣಗಳಿಂದ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದರು. ಅದನ್ನು ಅಂಗೀ ಕರಿಸದಿದ್ದರೆ ದೋಷಗಳನ್ನು ನಿರೂಪಿಸಿದರು. ಹೀಗೆಯೇ ಅಸದ್ವಾದಿಗಳೂ ಅಸತ್ವವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿರುವರು. ಅದನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸದೆ ಇದ್ದರೆ ದೋಷವನ್ನು ವ್ಯುತ್ಪಾದಿಸಿರುವರು. ಹಾಗೆಯೇ ಇತರರೂ ಕೂಡ ಸ್ವಪಕ್ಷಸಾಧನವನ್ನು ಅದನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸದೆ ಇದ್ದರೆ ಬಾಧಕವನ್ನು ಕೂಡ ಹೇಳಿರುವರು. ತಥಾಚ ಸತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸದೆ ಇದ್ದರೆ ಅವರು ಹೇಳಿದ ಪ್ರಮಾಣವಿರೋಧವೂ ಬರುವುದು. ಅವರುಹೇಳಿದ ದೋಷವೂ ಬರುವುದು. ಹೀಗೆಯೇ ಅಸತ್ತ್ವಾದಿಗಳನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸದೆ ಇದ್ದರೂ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆದುದರಿಂದ) ತತ್ತದ್ವೋಷನಿವೃತ್ಯರ್ಥಂ = ಆವಾವದೋಷಗಳನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೂ ಆವಾವ ಪ್ರಮಾಣಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೂ, ತತ್ತದಾ ತ್ಮತಾ = ಆಯಾಯ ಸ್ವರೂಪವುಳ್ಳತನವು, ಸ್ವೀಕೃತಾ ಯದಿ = ಜಗತ್ತಿಗೆ ನಿನ್ನಿಂದ ಸ್ವೀಕರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ ಎಂದಾದರೆ (ತಥಾಚ ಅನೇಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಪ್ರಬಲಪ್ರಮಾಣಗಳು ಇದ್ದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ನಿಯಮದಲ್ಲಿ ಬಾಧಕವು ಇಲ್ಲದಿರುವುದು ಹೇಗೆ?) (ಪರಿಹರಿಸುತ್ತಾರೆ.) (ತರ್ಹಿ = ಹಾಗಾದರೆ, ಸದ್ವಾದಿ ಮತಾನುಸರಣ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅಸತ್ತ್ವಾದಿಪ್ರಕಾರಗಳನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತಿಯೋ ಇಲ್ಲವೋ? ಹೀಗೆಯೇ ಅಸದ್ವಾದಿ ಚರಣ ಶರಣಪ್ರವೇಶಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸತ್ತ್ವಾದಿಪ್ರಕಾರ ಗಳನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತಿಯೋ ಇಲ್ಲವೋ? ಹೀಗೆಯೇ ಇತರ ಪಕ್ಷಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವಿಕ್ಲವವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.) (ನೀ ವಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದಾದರೆ ಆಗ ಇವನು) ಚಲದರ್ಶನಃ = ಯಾವಾಗಲೂ ಸಕಲ ಪಕ್ಷಗಳ ಅಂಗೀಕಾರವುಳ್ಳವನು, ತೈಃ ಆಖಿಲೈಃ ದೋಷೈಃ = ಆ ಎಲ್ಲಾ ದೋಷಗಳಿಂದಲೂ, ಲಿಪ್ಯತೇ = ಸಂಬಂಧನಾಗುತ್ತಾನೆ.

ತಾ || ಕೇವಲವಾಗಿ ಸದ್ವಾದಿಗಳು ಸತ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಅದನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸದೆ ಇದ್ದರೆ ದೂಷಣವನ್ನು ವ್ಯುತ್ಪಾದಿಸಿ ನಿವೃತ್ತರಾಗಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಅಸತ್ವಾದಿ ಪಕ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ದೋಷಗಳನ್ನೂ ಕೂಡ ವ್ಯುತ್ಪಾದಿಸಿರುವರು. ಹೀಗೆಯೇ ಅಸದ್ವಾದಿಗಳೂ ಕೂಡ ಅಸತ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಅದನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸದೆ ಇದ್ದರೆ ಬಾಧಕವನ್ನು ಕೂಡ ಹೇಳಿಯೇ ಉಪರತರಾಗಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಸತ್ವಾದಿ ಪಕ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ದೋಷಗಳನ್ನು ಕೂಡ ಉಪಪಾದಿಸಿರುವರು. ತಥಾಚ ಎಲ್ಲಾ ಪಕ್ಷಗಳನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ಆವಾಹನವಾದಿಗಳು ಹೇಳಿದ ಪಕ್ಷಾಂತರ ದೋಷಲೇಪವು ಹೇಗೆ ಬಾರದೆ ಹೋಗುವುದು || ೨೪೯ || ೨೫೦ ||

ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದಪ್ರಕಾರ ಸಪ್ತ ಪ್ರಕಾರಗಳನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದು ಪ್ರಮಾಣವಿರುದ್ಧವೂ, ಅಪ್ರಾಮಾಣಿಕವೂ ಆಗಿದೆ ಎಂದುಕ್ತವಾಗಿದೆ 'ಅಖಿಲೈರ್ದೋಷೈಃ ಲಿಪ್ಯತೇ' ಎನ್ನುವುದರಿಂದ ಪರಸ್ಪರ ವ್ಯಾಹತಿಯೂ ಸೂಚಿತವಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ದೋಷದೂಷಿತಗಳಾದ ಎಳು ಪ್ರಕಾರಗಳಿವೆ, ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರೆ ಅತಿಪ್ರಸಂಗವನ್ನೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ಅತಿಹಾಯಪ್ರಮಾಣಾಪ್ತನಿಯಮಂ ಸದಸತ್ತಯಾ |

ಅಶೇಷಮಾವಿರುದ್ಧಂ ಚ ನಿರ್ಮಾನಂ ವ್ಯಾಹತಂ ಸದಾ || ೨೫೧ ||

ಸರ್ವಪ್ರಕಾರಂ ವದತೋ ದೃಷ್ಟಹಾನಿರಮಗ್ರಹಃ |

ಸ್ವವ್ಯಾಹತತ್ವಮಿತ್ಯಾದ್ಯಾಃ ದೋಷಾಃ ಸರ್ವೇ ಭವಂತಿ ಹಿ || ೨೫೨ ||

ಅ || ಸದಸತ್ತಯಾ = ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾದ ಸತ್ವಾಸತ್ಯದಿಂದ, ಪ್ರಮಾಣಾಪ್ತನಿಯಮಂ = ಪ್ರಮಾಣಗಳಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾದ ನಿಯಮವನ್ನು, ಅತಿಹಾಯ = ಬಿಟ್ಟು, ಅಶೇಷಂ = ಎಲ್ಲಾ, ಅವಿರುದ್ಧಂ = ಚೆನ್ನಾಗಿ ವಿರೋಧವುಳ್ಳ, ಸದಾ = ಯಾವಾಗಲೂ, ಸರ್ವಪ್ರಕಾರಂ = ಜಗತ್ತಿಗೆ ಸತ್ವಾದಿ ಸರ್ವಪ್ರಕಾರಗಳನ್ನು, ವದತಃ = ಹೇಳುವವನಿಗೆ, ದೃಷ್ಟಹಾನಿಃ = ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಸಿದ್ಧವಾದುದಕ್ಕೆ ಪರಿತ್ಯಾಗವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ನಿರ್ಮಾನಂ = ನಿಷ್ಪ್ರಮಾಣಕವಾದ, ಸದಾ = ಯಾವಾಗಲೂ, ಸರ್ವಪ್ರಕಾರಂ = ಸಮಸ್ತ ಪ್ರಕಾರಗಳನ್ನು, ವದತಃ = ಹೇಳುವವನಿಗೆ, ಅಮಗ್ರಹಃ = ಅಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಸ್ವೀಕಾರವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ವ್ಯಾಹತಂ = ವ್ಯಾಹತವಾದ, ಸದಾ = ಯಾವಾಗಲೂ, ಸರ್ವಪ್ರಕಾರಂ = ಸಮಸ್ತ ಪ್ರಕಾರಗಳನ್ನು, ವದತಃ = ಹೇಳುವವನಿಗೆ, ಸ್ವವ್ಯಾಹತತ್ವಂ = ತನ್ನ ಮಾತೇ ತನಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗುವಿಕೆ ಎನ್ನುವ ದೋಷವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಇತ್ಯಾದ್ಯಾಃ = ಇದುವೊಂದಲ್ಲ, ಸರ್ವೇ = ಎಲ್ಲಾ, ದೋಷಾಃ = ದೃಷ್ಟಹಾನ್ಯಾದಿ ದೋಷಗಳು, ಭವಂತಿ ಹಿ = ಬರುತ್ತವೆ.

ತಾ || ನ್ಯಾಯಸುಧಾ— (1) ಪ್ರಮಾಣ ವಿರುದ್ಧವಾದಾಗ್ಯೂ ಸರ್ವಪ್ರಕಾರತ್ವವನ್ನು ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದಾದರೆ ಆಗ ಬೆಂಕಿಯು ತಣ್ಣಗಿದೆ ಎಂದೂ, ಗೋಹಿಂಸೆ, ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಹಿಂಸೆ, ಇತ್ಯಾದಿಗಳು ಧರ್ಮಸಾಧನಗಳೆಂದೂ ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕಾಗುವವು. ಪ್ರಮಾಣವಿರೋಧದಿಂದ ಪ್ರತಿಸಕ್ಷ ನಿರಾಕರಣವೂ ಬಾರದೇಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಮತ್ತೆ ಪ್ರತ್ಯಭಿಜ್ಞಾದಿಗಳಿಂದ, ವಿರುದ್ಧವಾದಾಗ್ಯೂ ವಿಶೇಷವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಕ್ಷಣಿಕತ್ವಾದಿಗಳನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕಾಗುವುದು. (2) ಅಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾದಾಗ್ಯೂ ಸರ್ವ ಪ್ರಕಾರತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದಾದರೆ ಆಗ ಕತ್ತಿಗೆ ಕೋಡು ಇದೆ ಎಂದೂ, ಗೋಮಾಂಸಾದಿ ಭಕ್ಷಣವು ಧರ್ಮಸಾಧನವೆಂದೂ ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕಾಗುವುದು. ಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲವೆನ್ನುವ ಹೇತುವಿನಿಂದ ಪರಮತ ನಿರಾಸವನ್ನು ಮಾಡದೇನೇ ಇರಬೇಕಾಗುವುದು. ಅಂದರೆ ಅದನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಲೇ ಬೇಕಾಗುವುದು. ತಥಾಚ ದೂಷ್ಯ

ಉಪಾದೇಯಗಳಿಲ್ಲದಿರುವವನಿಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರನಿರ್ಮಾಣವೂ ಕೂಡದೆಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು. (3) ಸರ್ವ ಪ್ರಕಾರತ್ವವು ವ್ಯಾಪಕವಾದಾಗ್ಯೂ ಅದನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದಾದರೆ ಆಗ ತಾಯಿಗೆ ವಂಧ್ಯಾತ್ವವನ್ನು ಪ್ರಮಾಣವೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದ ಜಿನೋಪದೇಶಕ್ಕೆ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನು ಬದ್ಧ ನಿಗೂ ಮುಕ್ತತ್ವವನ್ನೂ, ಮುಕ್ತ ನಿಗೂ ಬದ್ಧತ್ವವನ್ನೂ ಯೋಗಿಗೂ ರಾಗಿತ್ವವನ್ನೂ ಶ್ವಪಚನಿಗೂ ಯೋಗಿತ್ವವನ್ನೂ, ಇದಮೊದಲಾದ ವ್ಯಾಪ್ತಿ ಸಮೂಹವನ್ನೇ ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕಾಗುವುದು. ಏನಂ ಚ ಶಾಸ್ತ್ರನಿರ್ಮಾಣಪ್ರಯಾಸವೇ ವೈರ್ಭವಾಗಬೇಕಾಗುವುದು || ೨೫೧ || ೨೫೨ ||

ಹೀಗೆ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಜೈನನು ಹೇಳಿದ ಸರ್ವಪ್ರಕಾರತ್ವವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿ ಅವನು ಹೇಳಿದ ವಿಸಯಾಂತರವನ್ನು ನಿವಾರಿಸುಶುದ್ಧಕ್ಕಾಗಿ ಅನುವಾದಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ವಕ್ತಿ ಸ್ವಪ್ರಭಮಾತ್ಮಾನಂ ದೇಹಮಾನಂ [ತದಪ್ಯುಲಂ] || ೨೫೩ ||

ಅ || ಕ್ಷಪಣಕಃ = ಜೈನನು, ಆತ್ಮಾನಂ = ಜೀವನನ್ನು, ಸ್ವಪ್ರಭಂ = ಸ್ವಪ್ರಕಾಶ ನನ್ನಾಗಿಯೂ, ಅಥವಾ ಏನೂ ಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲದೆ ತನ್ನ ಉತ್ಪೇಕ್ಷೆಯಿಂದಲೇ, ದೇಹಮಾನಂ = ಶರೀರದ ಪರಿಮಾಣದಂತೆ ಪರಿಮಾಣವುಳ್ಳವನನ್ನಾಗಿಯೂ, ವಕ್ತಿ = ಹೇಳುತ್ತಾನೆ.

ಪಾ || (1) ಇಲ್ಲಿ ದೇಹಪರಿಮಾಣತ್ವವೇ ವಿವಾದ ವಿಸಯವಾದ ಅರ್ಥವು. ಸ್ವಪ್ರಭತ್ವ ವಾದರೂ ನಮಗೆ ಸಮ್ಮತವೇ. (2) 'ದೇವದತ್ತಾತ್ಮಾ ತದ್ದೇಹ ಏವ ತತ್ರ ಸರ್ವತ್ವೇನ ಚ ವಿದ್ಯತೇ ತತ್ವೇನ ತತ್ರ ಸರ್ವತ್ವೇನ ಚ ಸ್ವಾಸಾಧಾರಣ ಗುಣಾಧಾರತಯೋಪಲಂಭಾತ್ ಯೋ ಯತ್ವೇನ ಯತ್ರ ಸರ್ವತ್ವೇನ ಸ್ವಾಸಾಧಾರಣಗುಣಾಧಾರತಯೋಪಲಭ್ಯತೇ ಸ ತತ್ವೇನ ತತ್ರ ಸರ್ವತ್ರ ಚ ವಿದ್ಯತೇ ಯಥಾ ದೇವದತ್ತಗೃಹ ಏವ ತತ್ರ ಸರ್ವತ್ವೇನ ಚ ಉಪಲಭ್ಯಮಾನಸ್ವಾಸಾಧಾರಣ ಭಾಸ್ವರತ್ವಾದಿಗುಣಃ ಪ್ರದೀಪಃ, ತಥಾಕಾಯಂ ತಸ್ಮಾತ್ತಥಾ' ದೇವದತ್ತನ ಆತ್ಮನು ದೇವದತ್ತನ ಶರೀರದಲ್ಲಿಯೇ ಅಲ್ಲಿಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇರುತ್ತಾನೆ. ಅದರಲ್ಲಿಯೇ ಅಲ್ಲಿಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೇ ತನ್ನ ಅಸಾಧಾರಣವಾದ ಗುಣಕ್ಕೆ (ಸುಖಕ್ಕೆ ಆಗಲೀ ಸುಖಾನುಭವಕ್ಕಾಗಲೀ) ಆಧಾರವಾಗಿ ತೋರಿರುವುದರಿಂದ, ಯಾವುದು ಎಲ್ಲಿಯೇ ಎಲ್ಲಿಸರ್ವಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೇ ತನ್ನ ಅಸಾಧಾರಣ ಗುಣಕ್ಕೆ ಆಧಾರವಾಗಿ ಉಪಲಬ್ಧವಾಗುತ್ತದೋ, ಅದು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಅಲ್ಲಿಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಹೇಗೆಂದರೆ- ದೇವದತ್ತನ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಅಲ್ಲಿಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೇ ತೋರತಕ್ಕ ತನ್ನ ಅಸಾಧಾರಣವಾದ ಭಾಸ್ವರತ್ವಾದಿಗುಣಗಳುಳ್ಳ ಪ್ರದೀಪವು, ತಥಾಚ ಹೇತುವು ಇದ್ದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಪಕ್ಷವು ಸಾಧ್ಯವುಳ್ಳದ್ದೇ ಸರಿ. ಸರ್ವದೇಹವ್ಯಾಪ್ತಿವಿಲ್ಲವಾದರೆ ಸುಂದರಿಯಾದ ಸೌಭಾಗ್ಯವತಿಯನ್ನು ಆಲಿಂಗನಮಾಡಿದರೂ ಸರ್ವದೇಹದಲ್ಲಿಯೂ ಆಹ್ಲಾದವನ್ನುಂಟುಮಾಡ ತಕ್ಕ ಸುಖವು ತನಗೆ ಅನುಭೂತವಾಗದೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು. ತಥಾ ಚ ಸರ್ವಾಂಗದಲ್ಲಿ ರೋಮಾಂಚವೂ ಹುಟ್ಟದೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು || ೨೫೩ ||

ಆತ್ಮನಿಗೆ ಕಾಯಪರಿಮಾಣತ್ವವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸೂತ್ರವು.

“ಓಂ ಏವಂ ಚಾತ್ಮಕಾತ್ಮೈರ್ಫಂ ಓಂ” || ಸೂ. ೩೪ ||

ಆತ್ಮನಿಗೆ ದೇಹಪರಿಮಾಣತ್ವವಿದ್ದರೆ ಪಿಪೀಲಿಕಾ ಮೃತಕಾದ ದೇಹದಲ್ಲಿದ್ದ ಆತ್ಮನಿಗೆ ಕರ್ಮಾ ದಿಗಳ ವಶದಿಂದ ಗಜಾದಿದೇಹವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವಾಗ ಸರ್ವದೇಹದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪ್ತಿವು ಇಲ್ಲದೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಅಂತೂ ಸರ್ವದೇಹದಲ್ಲಿ ಚೇಷ್ಟೆಯು ಇಲ್ಲದೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು.

ಮತ್ತು ಗಜಾದದೇಹದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಗಜಾದದೇಹಪರಿಮಾಣ ಸಮಾನಪರಿಮಾಣವುಳ್ಳ ಆತ್ಮನಿಗೆ ಪಿಪೀಲಿಕಾದ ದೇಹವು ಬಂದಾಗ ಅತಿರೇಕವು ಬರುವುದು. ಅಂದರೆ— ಆ ದೇಹದಲ್ಲಿಯೂ ಆ ದೇಹದ ಹೊರಗೂ ಆತ್ಮನಿಗೆ ಅವಸ್ಥಿತಿಯು ಇರಬೇಕಾಗುವುದು.

ಈ ಸೂತ್ರದ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || [ವಕ್ತಿ ಸ್ವಪ್ರಭಮಾತ್ಮಾನಂ ದೇಹಮಾನಂ] ತದಪ್ಯಲಂ ।

(ದು)ದೃಷ್ಟಂ ನಾನಾಶರೀರೇಷು ಪ್ರವೇಶಾದನ್ಯಥಾ ಭವಾತ್ || ೨೫೪ ||

ಅ || ತದಪಿ=ಆ ಮತವೂ ಕೂಡ, ಅಲಂ ದುಷ್ಟಂ=ಅತ್ಯಯುಕ್ತವು. ಏಕೆಂದರೆ— ನಾನಾಶರೀರೇಷು=ಅನೇಕ ಶರೀರಗಳಲ್ಲಿ, ಪ್ರವೇಶಾತ್=ಪ್ರವೇಶದಿಂದ, ಅನ್ಯಥಾ ಭವಾತ್=ಕಾಯಪರಿಮಾಣತ್ವಭಾವವು ಬರಬೇಕಾಗಿರುವುದರಿಂದ.

ತಾ || ಪಿಪೀಲಿಕಾದ ದೇಹಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಪಿಪೀಲಿಕಾದಪರಿಮಾಣವುಳ್ಳ ಆತ್ಮನಿಗೆ ಕರ್ಮ ವಶದಿಂದ ಗಜಗವಯಾದ ದೇಹಗಳು ಪ್ರಾಪ್ತಗಳಾಗುವಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಅಪೂರ್ಣತ್ವವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಅಂದರೆ ಸರ್ವದೇಹವ್ಯಾಪ್ತಿಯು ಇಲ್ಲದೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಗಜಾದದೇಹಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಗಜಾದಪರಿಮಾಣಗಳುಳ್ಳ ಆತ್ಮನಿಗೆ ಪಿಪೀಲಿಕಾದ ದೇಹವು ಬರುವಾಗ ಅತಿರೇಕವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. (ಶರೀರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅವಸ್ಥಿತಿಯು ಇರಬೇಕಾಗುವುದು.) ಅಂತೂ ಎರಡು ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಯಪರಿಮಾಣತ್ವವು ಕೊಡುವುದೇ ಇಲ್ಲ. || ೨೫೪ ||

ಆತ್ಮನು ಯಾವ ಯಾವ ಶರೀರವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಾನೋ ಆ ಯಾವ ಪರಿಮಾಣವುಳ್ಳವನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಆದಕಾರಣ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ದೋಷವಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಆಶಂಕೆಯನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸೂತ್ರವು.

“ ಓಂ ನ ಚ ಸರ್ವಾಯಾದಪ್ಯವಿರೋಧೋ ವಿಕಾರಾದಿಭ್ಯಃ ಓಂ”

|| ಸೂ. ೩೫ ||

ಆನಾವ ದೇಹಪರಿಮಾಣವುಳ್ಳವನೆಂದಂಗೀಕರಿಸಿರುವುದರಿಂದಲೂ ಅವಿರೋಧವು ಇಲ್ಲ. (ವಿರೋಧವೇ ಇದೆ.) ಏಕಾಂತವಾದಿಗಳು ಬರಬೇಕಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಅಂತೂ ಅವುಗಳಿಂದ ಅನಿತ್ಯತ್ವ, ಅನಿರ್ಮೋಕ್ಷತ್ವ, ಶಾಸ್ತ್ರವೈಯರ್ಥ್ಯಗಳು ಬರುವವು.

ಈ ಸೂತ್ರದ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ತದಪ್ಯಲಂ | ದೃಷ್ಟಂ ನಾನಾಶರೀರೇಷು

ಪ್ರವೇಶಾದನ್ಯಥಾ ಭವಾತ್ || ೨೫೪ ||

ಅ || ತದಪಿ=ಆನಾವ ದೇಹಬಂದಾಗ ಆನಾವ ಪರಿಮಾಣವು ಬರುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದೂ ಕೂಡ, ನಾನಾಶರೀರೇಷು = ಅನೇಕ ಶರೀರಗಳಲ್ಲಿ, ಅಂದರೆ ಸ್ಥೂಲಸೂಕ್ಷ್ಮ ಶರೀರಗಳಲ್ಲಿ, ಪ್ರವೇಶಾತ್ = ಪ್ರವೇಶದಿಂದ, (ಸ್ಥೂಲಸೂಕ್ಷ್ಮ ಪರಿಮಾಣವು ಹುಟ್ಟುವಾಗ ಪರಿಮಾಣಕ್ಕೂ ಪರಿಮಾಣವುಳ್ಳದ್ದಕ್ಕೂ ಅತ್ಯಂತ ಭೇದವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಆತ್ಮನಿಗೇನೇ) ಅನ್ಯಥಾ ಭವಾತ್=ಅನ್ಯಥಾಭಾವವು(ವಿಕಾರವು)ಬರಬೇಕಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಅಲಂ ದೃ(ದು)ಷ್ಟಂ=ಈ ಪಕ್ಷವೂ ಅತ್ಯಯುಕ್ತವು. || ೨೫೪ ||

ಆತ್ಮನಿಗೇನೇ ಅನ್ಯಥಾಭಾವವಿರಲಿ. ಆದರಿಂದ ಯಾವ ದೋಷವು ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ—

ಮೂ || ಅನ್ಯಥಾಭಾವವಿಯದ್ವಸ್ತು ತದನಿತ್ಯಮಿತಿ ಸ್ಥಿತಿಃ |

ತನ್ಮತೇ ತದನಿತ್ಯತ್ವಂ ಪುದ್ಗಲಸ್ಯಾನಿವಾರಿತಂ || ೨೫೫ ||

ಅ || ಯತ್ ವಸ್ತು = ಯಾವ ವಸ್ತುವು, ಬೇರೆ ರೀತಿಯಾಗಿ ಇರತಕ್ಕದೋ, ತತ್ = ಅದು, ಅನಿತ್ಯಂ = ಅನಿತ್ಯವು, ಇತಿ = ಹೀಗೆ, ಸ್ಥಿತಿಃ = ವ್ಯಾಪ್ತಿಯು, ತನ್ಮತೇ = ಜೈನಮತದಲ್ಲಿ, (ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ.) ತತ್ = (ಯಾವಕಾರಣದ್ದೆಂಬುದು ಹೀಗೆ ವ್ಯಾಪ್ತಿ ಇದೆಯೋ, ಯಾವ ಕಾರಣದ್ದೆಂಬುದು ಅನ್ಯಥಾಭಾವವಿತ್ತುವು ಅಂಗೀಕೃತವಾಗಿದೆಯೋ) ಆದುದರಿಂದ, ತದನಿತ್ಯತ್ವಂ = ಆತ್ಮನಿಗೆ ಅನಿತ್ಯತ್ವವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಪುದ್ಗಲಸ್ಯ ಇವ = ದೇಹಕ್ಕೆ ಇದ್ದಂತೆಯೇ ಅಂದರೆ ಹೇಗೆ ಶರೀರಕ್ಕೆ ಶರೀರಾಕಾರನಾಮಗಳ ಪರಿತ್ಯಾಗದಿಂದ ಭಸ್ಮೀಭಾವರೂಪವಾದ ಅನಿತ್ಯತ್ವವೋ, ಅಂತಹ ಅನಿತ್ಯತ್ವವೇ ಆತ್ಮನಿಗೂ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುತ್ತದೆ.) ಅನಿವಾರಿತಂ = ಅನಿತ್ಯತ್ವವು ನಿವಾರಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ. (ಅಂದರೆ ಪರಿಮಾಣವ್ಯತ್ಯಯರೂಪವಾದ ಅನ್ಯಥಾಭಾವವು ಇಂತಹ ಅನಿತ್ಯತ್ವದಿಂದ ವ್ಯಾಪ್ತವಾಗಿದೆ ಎಂದು ದೇಹಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ದೃಷ್ಟವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅಂತಹ ಪರಿಮಾಣವ್ಯತ್ಯಯವುಳ್ಳ ಆತ್ಮನಿಗೂ ಅಂತಹ ಅನಿತ್ಯತ್ವವನ್ನು ನಿವಾರಿಸುವುದು ಅಶಕ್ಯವು || ೨೫೫ ||

ಹಾಗಾದರೆ ನಮ್ಮ ಮತದಂತೆ ನಿಮ್ಮ ಮತದಲ್ಲಿಯೂ ಆತ್ಮನಿಗೆ ಸುಖದುಃಖಗಳಿಂದ ಉಚ್ಚ ನೀಚತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಅನ್ಯಥಾಭಾವವು ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಅನ್ಯಥಾಭಾವಿಯಾದ ದೇಹಾದಿಗಳಿಗೆ ಅನಿತ್ಯತ್ವವು ಉಪಲಬ್ಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಮತದಲ್ಲಿಯೂ ಆತ್ಮನಿಗೆ ಅನಿತ್ಯತ್ವವನ್ನು ನಿವಾರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ—

ಮೂ || ನಾನಿತ್ಯತಾಸ್ಮತ್ಪಕ್ಷೇ ತು ಚೈತನ್ಯಾದೇವೀಶೇಷಿಣಃ |

ಲಕ್ಷಣಸ್ಯ ನಿವೃತ್ತೌ ತು ಸ್ಯಾನ್ಮ ತಚ್ಚೇತನೇಕ್ಷಚಿತ್ || ೨೫೬ ||

ಓತಪ್ರೋತಾತ್ಮಕತ್ವಂ ತು ಪಟೇ ದೇಹೇಽಂಗಸಂಸ್ಥಿತಿಃ |

ಇತ್ಯಾದಿ ಲಕ್ಷಣಸ್ಯೈವ ನಿವೃತ್ತೌ ಸ್ಯಾದನಿತ್ಯತಾ || ೨೫೭ ||

ಅ || ಅಸ್ಮತ್ಪಕ್ಷೇ ತು = ನಮ್ಮ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಆದರೂ (ಅನ್ಯಥಾಭಾವವುಳ್ಳವನಾದಾಗ್ಯೂ ಆತ್ಮನಿಗೆ) ಅನಿತ್ಯತಾ = ಅನಿತ್ಯತ್ವವು, ನ ಪ್ರಸಜ್ಜತೇ = ಪ್ರಸಕ್ತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. (ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ) (ಅಸ್ಮನ್ಮತೇ = ನಮ್ಮ ಮತದಲ್ಲಿ, ಚೈತನ್ಯಾದೇವೀಶೇಷಿಣಃ = ಚೇತನತ್ವ ಮೊದಲಾದ ಲಕ್ಷಣಸ್ಯ = ಲಕ್ಷಣಕ್ಕೆ, ನಿವೃತ್ತೌ ತು = ನಿವೃತ್ತಿಯಾದರೇನೇ, ವಿಶೇಷಿಣಃ = ಲಕ್ಷಣವುಳ್ಳ ಅರ್ಥಕ್ಕೆ, ಅನಿತ್ಯತಾ = ಅನಿತ್ಯತ್ವವು ಸ್ಯಾತ್ = ಬರುವುದು. (ಜೈನರಂತೆ ಅನ್ಯಥಾಭಾವಮಾತ್ರದಿಂದ ಅನಿತ್ಯತ್ವವು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂದರೆ ಯಾವ ವಸ್ತುವಿಗೆ ಯಾವುದು ಲಕ್ಷಣವೋ ಆ ಲಕ್ಷಣನಿವೃತ್ತಿರೂಪವಾದ ಅನ್ಯಥಾಭಾವವೇ ಆ ವಸ್ತುವಿನ ಅನಿತ್ಯತ್ವಕ್ಕೆ ನಿಯಾಮಕವು. ಯತ್ಕಿಂಚಿತ್ ಅನ್ಯಥಾಭಾವ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ.) ಹೀಗಾದರೆ ಗಗನಾದಿಗಳಿಗೆ ಶಬ್ದ ಮೊದಲಾದ ಲಕ್ಷಣಗಳು ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಮಹಾಪ್ರಲಯದಲ್ಲಿ ವಿನಾಶವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಜೇಷ್ಠಾ ಶ್ರಯಶ್ಚ ರೂಪ ಲಕ್ಷಣವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಶರೀರಕ್ಕೆ ಸುಸ್ತಾದಿಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾಶವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದೆಂದರೆ ವಿಶೇಷವುಳ್ಳ ಲಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ನಿವೃತ್ತಿಯಾದರೇನೇ ಲಕ್ಷಣವುಳ್ಳದ್ದಕ್ಕೆ ನಿವೃತ್ತಿಯು. ಲಕ್ಷಣಮಾತ್ರದ ನಿವೃತ್ತಿಯಿಂದ ಅಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಪ್ರಕೃತನೇನಾಯಿತೆಂದರೆ) ತತ್ = ಅನಿತ್ಯತ್ವ

ವ್ಯಾಪ್ತವಾಗಿ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟ ವಿಶೇಷಲಕ್ಷಣದ ನಿವೃತ್ತಿಯು, ಚೇತನೇ = ಚೇತನದಲ್ಲಿ, ಕ್ವಚಿತ್ = ಎಲ್ಲಿಯೂ, ನ ಸ್ಯಾತ್ = ಆಗಲಾರದು. (ಆದಕಾರಣ ಅದಕ್ಕೆ ಅನಿತ್ಯತ್ವವೂ ಕೂಡ ಬರಲಾರದು.) ಅಥವಾ, ತತ್ = ಆ ಲಕ್ಷಣವು, ಚೇತನೇ = ಚೇತನದಲ್ಲಿರತಕ್ಕದ್ದು, ಕ್ವಚಿತ್ = ಎಲ್ಲಿಯೂ, ನ ನಿವರ್ತತೇ = ಹೊರಟುಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. (ವಿಶೇಷಲಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ನಿವೃತ್ತಿಯಾದರೆ ಲಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೆ ಅನಿತ್ಯತ್ವವು ಬರುವುದೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ವಿಶದೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಓತಪ್ರೋತಾತ್ಮಕತ್ವಂ ತು = ತಂತುಗಳ ಪರಸ್ಪರ ಸಂಯೋಗವಿಶೇಷವು, ಪಟೇ = ಪಟದಲ್ಲಿ, (ಲಕ್ಷಣಂ = ವಿಶೇಷಲಕ್ಷಣವು.) ದೇಹೇ = ಶರೀರದಲ್ಲಿ, ಅಂಗಸಂಸ್ಥಿತಿಃ = ಕರಚರಣಾದ್ಯಂಗಗಳ ಸನ್ನಿವೇಶವಿಶೇಷವು. (ವಿಶೇಷಲಕ್ಷಣವು) ಇತ್ಯಾದಿಲಕ್ಷಣಸ್ಯೈವ = ಇದುವೆಂದಲಾದ ವಿಶೇಷಲಕ್ಷಣಕ್ಕೇನೇ, ನಿವೃತ್ತಿಃ = ನಿವೃತ್ತಿಯಾದರೆ, ಅನಿತ್ಯತಾ ಸ್ಯಾತ್ = ಲಕ್ಷ್ಯಕ್ಕೆ ಅನಿತ್ಯತ್ವವು ಬರುವುದು. (ಅಂದರೆ ಲಕ್ಷ್ಯವಿರುವ ತನಕ ಇರತಕ್ಕ ಲಕ್ಷಣಗಳು ಯಾವುವೋ ಅವುಗಳ ನಿವೃತ್ತಿಯೇ ಲಕ್ಷ್ಯದ ಅನಿತ್ಯತ್ವಕ್ಕೆ ನಿಮಿತ್ತವು. ಆತ್ಮನಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಚೇತನತ್ವಾದಿ ಲಕ್ಷಣವೂ ಲಕ್ಷ್ಯವಿರುವ ತನಕ ಇರತಕ್ಕದ್ದೇ. ಅಂತಹ ಆ ಲಕ್ಷಣವಾದರೂ ಯಾವಾಗಲೂ ನಿವೃತ್ತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದಕಾರಣ ಅಂತಹ ವಿಶೇಷಲಕ್ಷಣನಿವೃತ್ತಿಯೇ ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಆತ್ಮನಿಗೆ ಏನಾಶವು ಹೇಗೆ ಬಂದೀತು?) || ೨೫೬ || ೨೫೭ ||

(1) ಆತ್ಮನು ಸ್ವಪ್ರಕಾಶನೆಂದು ಯಾವುದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟದೋ ಅದೂ ಅಯುಕ್ತವು. ಪ್ರಕಾಶವುಳ್ಳ ಪ್ರದೀಪಾದಿಗಳಂತೆಯೇ ರೂಪಸ್ಪರ್ಶವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ರೂಪಾದಿಗಳು ಇದ್ದ ಪ್ರಯುಕ್ತವಿನಾಶಿತ್ವವೂ ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. 'ಯತ್ ರೂಪಾದಿಮತ್ ತತ್ ಅನಿತ್ಯಂ' ಎಂದು ಪರರೀವ್ಯಾಪ್ತಿಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿರುವರು. (2) ಹಾಗಾದರೆ ಸಿದ್ಧಾಂತದಲ್ಲಿಯೂ ಆತ್ಮನಿಗೆ ರೂಪಾದಿಗಳನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿರುವರು. 'ರೂಪಾದಿಮತೋನಿತ್ಯತ್ವಂ' ಎಂದು ವ್ಯಾಪ್ತಿಯೂ ಕೂಡ ಅಂಗೀಕೃತವಾಗಿದೆ. 'ರೂಪಾದಿಮತ್ಪಾಜ್ಞ ವಿಪರ್ಯಯೋ ದರ್ಶನಾತ್' ಎಂದೂ ಸೂತ್ರಕಾರರೂ ಹೇಳಿರುತ್ತಾರೆ. ಆದಕಾರಣ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳ ಮತದಲ್ಲಿ ಆತ್ಮನಿಗೆ ಅನಿತ್ಯತ್ವವೆಂದಿಹಾರವು ಹೇಗೆ ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ—

ಮೂ || ಭೌತಿಕಂ ತ್ವೇವ ರೂಪಾದಿವ್ಯಾಪ್ತಂ ನಾಶೇನ ನೋ ಮತೇ |

ನೈವಂ ತಸ್ಯಾನ್ಯಥಾ ಭಾಷೋ ಯಸ್ಯಾನಿತ್ಯಮಿರಿತಂ || ೨೫೮ ||

ರೂಪಾದಿಯುಕ್ತಸ್ಯ ತಥಾ ಜಗನ್ನಾಶಿತ್ಯಸಿದ್ಧಯೇ |

ವ್ಯಾಪ್ತೃತಯಾನ್ಯಥಾ ಭಾವಾದಾತ್ಮನೋ ನಿತ್ಯತಾ ಭವೇತ್ || ೨೫೯ ||

ಅ || ಭೌತಿಕಂ ತ್ವೇವ ರೂಪಾದಿ = ಭೌತಿಕವಾದರೂಪವೆಂದಲಾದುದೇ, (ಕೇವಲರೂಪಾದಿಗಳಿಲ್ಲ) ನಃ = ನಮ್ಮ, ಮತೇ = ಮತದಲ್ಲಿ, ನಾಶೇನ = ನಾಶದಿಂದ, ವ್ಯಾಪ್ತಂ = ವ್ಯಾಪ್ತವಾಗಿದೆ. (ಅಂದರೆ ಭೌತಿಕವಾದ ರೂಪಾದಿಗಳು ಆತ್ಮನಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಆದಕಾರಣ ಆತ್ಮನಿಗೆ ಅನಿತ್ಯತ್ವವು ಪ್ರಸಕ್ತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೇಗೆ ನೀವು ಲಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಯಾವಲಕ್ಷ್ಯಭಾವಿತ್ವರೂಪವಾದ ವಿಶೇಷಣವನ್ನೂ ರೂಪಾದಿಮತ್ತ್ವದಲ್ಲಿ ಭೌತಿಕತ್ವರೂಪವಾದ ವಿಶೇಷಣವನ್ನೂ ಕೊಡುತ್ತಿರೋ ಹಾಗೆಯೇ ನಮ್ಮ ಮತದಲ್ಲಿಯೂ ವಿಶೇಷಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ದೋಷವಿಲ್ಲವೆಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ) ತಸ್ಯ = ಕ್ಷಪಣಕನ ಮತದಲ್ಲಿ, ಏವಂ = ಹೀಗೆ, ಅನ್ಯಥಾಭಾವಃ = ಅನ್ಯಥಾಭಾವವು, ರೂಪಾದಿಮತ್ತ್ವವೂಕೂಡ, ನ = ಅಲ್ಲ. ಅಂದರೆ ಅನ್ಯಥಾಭಾವದಲ್ಲಿಯೂ ರೂಪಾದಿಮತ್ತ್ವದಲ್ಲಿಯೂ ವಿಶೇಷಣವನ್ನೂ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. (ಮತ್ತೆ ಕೇವಲ ಅನ್ಯಥಾಭಾವ ರೂಪಾದಿಮತ್ತ್ವವೇ ಅನಿತ್ಯತ್ವದಿಂದ

ವ್ಯಾಪ್ತವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಆದಕಾರಣ ಹಿಂದೆಹೇಳಿದ ಆತ್ಮಾನಿತ್ಯತ್ವ ಪ್ರಸಂಗರೂಪದೋಷ ಪರಿಹಾರವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ ಜಗನ್ನಾಶಿತ್ವಸಿದ್ಧಿಯೇ ಭೂ ಭೂಧರಮೊದಲಾದ ಜಗತ್ತಿಗೆ ನಾಶವು ಸಿದ್ಧಿಯಾಗುವುದಕ್ಕಾಗಿ, ಯಸ್ಯ = ಯಾವನಸ್ತು ಎಗೆ, ಅನ್ಯಥಾಭಾವಃ = ವಿಕಾರವೋ, (ತಸ್ಯ = ಅದಕ್ಕೆ) ಅನಿತ್ಯತ್ವಂ = ಅನಿತ್ಯತ್ವವು, ಈರಿತಂ = ಕ್ಷಪಣಕನಿಂದಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ರೂಪಾದಿಯುಕ್ತಸ್ಯ ತಥಾ = ರೂಪಾದಿಗಳಿಂದ ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಇದ್ದುದಕ್ಕಾಗಿ, ಅನಿತ್ಯತ್ವಂ = ಅನಿತ್ಯತ್ವವು, ಈರಿತಂ = ಜೈನನಿಂದ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಅಥವಾ, ಯತ್ = ಯಾವುದು, ರೂಪಾದಿಯುಕ್ = ರೂಪಾದಿಗಳಿಂದ ಕೂಡಿಕೊಂಡಿದೆಯೋ, ತತ್ = ಅದು, ತಥಾ = ಹಾಗೆಯೇ, ಅಂದರೆ ಅನಿತ್ಯಂ ಈರಿತಂ = ಅನಿತ್ಯವೆಂದುಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ತಯಾ ವ್ಯಾಪ್ತಾ = ಯಾವುದು ಅನ್ಯಥಾಭಾವಿಯೋ ಅದು ಅನಿತ್ಯವು, ಯಾವುದು ರೂಪಾದಿಗಳಲ್ಲದ್ದೋ ಅದು ಅನಿತ್ಯವು, ಎನ್ನುವ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಿಂದ, ಅನ್ಯಥಾಭಾವಾತ್ ವಿಕಾರವಿದ್ದುದರಿಂದ, ರೂಪಾದಿಗಳು ಇದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತವೂಕೂಡ ಆತ್ಮನಃ = ಆತ್ಮನಿಗೆ, ಅನಿತ್ಯತಾ = ಅನಿತ್ಯತ್ವವು, ಭವೇತ್ = ಬರಬೇಕಾಗುವುದು.

ತಾ || ನಮ್ಮಮತದಲ್ಲಿ ಅನ್ಯಥಾಭಾವದಲ್ಲಿಯೂ, ರೂಪಾದಿಮತ್ವದಲ್ಲಿಯೂ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದಪ್ರಕಾರ ವಿಶೇಷಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಂತೆಯೇ ಜೈನನು ಈ ಎರಡರಲ್ಲಿಯೂ ವಿಶೇಷಣವನ್ನು ಕೊಡದಿರುವುದರಿಂದ ಕೇವಲ ಇವುಗಳಾದರೂ ಆತ್ಮನಲ್ಲಿಯೂ ಇರುವುದರಿಂದ ಆತ್ಮಾನಿತ್ಯತ್ವ ಪ್ರಸಂಗವು ಅಪರಿಹಾರ್ಯವೇ ಅವನಮತದಲ್ಲಿ ಆಗುವುದು. || ೨೫೮ || ೨೫೯ ||

ಕ್ಷಪಣಕನು ಹೇಳಿದ ಏನುಯಾಂತರವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸೂತ್ರವು.

“ ಓಂ ಅಂತ್ಯಾವಸ್ಥಿತೇ ಶ್ವೋಭಯನಿತ್ಯತ್ವಾದವಿಶೇಷಾತ್ ಓಂ ”

|| ಸೂ. ೩೬ ||

ಮುಕ್ತಿಯಲ್ಲಿರತು ಆತ್ಮ ಪರಿಮಾಣವು ಉಳಿಯುವುದರಿಂದ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಿತ್ಯ ದೇಹವೂ ಆವಶ್ಯಕವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಮುಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಆತ್ಮ, ಆತನ ಶರೀರ ಇವು ಎರಡೂ ನಿತ್ಯಗಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅದ್ಯತನ ಶರೀರಗಳಿಗೂ ದೇಹತ್ವವು ಸಮಾನವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ನಿತ್ಯತ್ವವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು.

ಅದರಲ್ಲಿ ‘ ಅಂತ್ಯಾವಸ್ಥಿತೇಶ್ಚ ’ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ನಿತ್ಯೋದ್ಭವಗತಿರಪ್ಯೇಷಾ ಯಾ ಮುಕ್ತಿರಿತಿ ಕಥ್ಯತೇ |

ಅಲೋಕಾಕಾಶಮಾಪ್ತಸ್ಯ ಕಥಂ ನ ವಿಕೃತಿಶ್ಚ ಸಾ || ೨೬೦ ||

ಕೀದೃಶಶ್ಚಾನ್ಯಥಾಭಾವೋ ನಾಶಹೇತುತಯೇಷ್ಯತೇ |

ಸಂಸ್ಥಾನಾಪಗಮಶ್ಚೇತ್ಯ ನ ಹಿ ಭೂಸಾಗರಾದಿಷು ||

ಯಃ ಕಶ್ಚಿದನ್ಯಥಾಭಾವೋ ಯದಿ ಮುಕ್ತಿಶ್ಚ ತಾದೃಶೀ || ೨೬೧ ||

ಅ || ಯಾ ಏಷಾ ನಿತ್ಯೋದ್ಭವಗತಿಃ = ಯಾವ ಈ ನಿತ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಉರ್ಧ್ವಗತಿಯು, ಮುಕ್ತಿರಿತಿ = ಮುಕ್ತಿಯೆಂದು, ಕಥ್ಯತೇ = ಜೈನರಿಂದ ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, ಸಾ ಚ = ಅದಾದರೂ, ಅಲೋಕಾಕಾಶಂ = ಅಲೋಕಾಕಾಶವನ್ನು, ಆಪ್ತಸ್ಯ = ಹೊಂದಿದ, ಆತ್ಮನಃ = ಆತ್ಮನಿಗೆ, ಕಥಂ = ಹೇಗೆ, ವಿಕೃತಿಃ = ವಿಕಾರವು, ನ ಭವೇತ್ = ಆಗಲಾರದು. ಆಗಿಯೇ

ಆಗುವುದು. (ಅಂತೂ ಮೊದಲು ಲೋಕಾಕಾಶದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಈ ಆತ್ಮನು ಅವಿಚ್ಛಿನ್ನವಾದ ಉರ್ಧ್ವಗತಿಯಿಂದ ಅಲೋಕಾಕಾಶವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಾನೆ. ತಥಾ ಚ=ಇಂತಹ ವಿಕಾರವಿರುವುದರಿಂದ ಆತ್ಮನಿಗೆ ಅನಿತ್ಯತ್ವವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಇದರಿಂದ ಅನಿತ್ಯವಾದ ಸಂತತ ಉರ್ಧ್ವಗತಿರೂಪವಾದ ಅವಸ್ಥಿತಿಯು. ಅದರಿಂದ ಆತ್ಮನಿಗೆ ಅನಿತ್ಯತ್ವವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಎಂದು ಸೂತ್ರ ಖಂಡಕ್ಕೆ ಅರ್ಥವು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿತು.) (ಹಾಗಾದರೆ ಅನ್ಯಥಾ ಭಾವಮಾತ್ರವು ಅನಿತ್ಯತ್ವಕ್ಕೆ ಪ್ರಯೋಜಕವೆನ್ನುವುದು ಸಿದ್ಧಾಂತಿಗಳಾದ ನಿಮ್ಮ ಪಕ್ಷವಲ್ಲವೆಂದು ಹಿಂದೆಯೇ ಹೇಳಿರುತ್ತೀರಿ. ಅದು ನಮಗೂ ಸಮ್ಮತವೇ. ನಾವೂ ಕೂಡ ವಿಶೇಷಣ ಯುಕ್ತವಾದ ಅನ್ಯಥಾ ಭಾವವೇ ಅನಿತ್ಯತ್ವಕ್ಕೆ ನಿಯಾಮಕವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇವೆ. ಅದುದರಿಂದ ಪ್ರದೇಶ ವಿಶೇಷ ಸಂಯೋಗ ಮಾತ್ರ ರೂಪವಾದ ಕೇವಲ ಅನ್ಯಥಾತ್ವದಿಂದ ಮುಕ್ತಾತ್ಮನಿಗೆ ಹೇಗೆ ತಾನೇ ಅನಿತ್ಯತ್ವ ಪ್ರಸಕ್ತಿಯು ಎಂದರೆ— ಕೇವಲ ಅನ್ಯಥಾ ಭಾವವೇ ಅನಿತ್ಯತ್ವ ಪ್ರಯೋಜಕವೆನ್ನುವುದೇ ಜೈನಪಕ್ಷವೆಂದು ಸಮರ್ಥಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರನ್ನು ಕುರಿತು ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಕೀದೃಶಶ್ಚ ಅನ್ಯಥಾಭಾವಃ=(ಭೂಮಿ ಮೊದಲಾದ ಎಲ್ಲಾದಕ್ಕೂ ನಿತ್ಯತ್ವಾದ್ಯನೇಕ ಪ್ರಕಾರವನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸತಕ್ಕ ಕ್ಷಪಣಕನಿಂದ ದ್ರವ್ಯಪರ್ಯಾಯಗಳಿಂದ ನಿತ್ಯತ್ವವೂ, ಅನಿತ್ಯತ್ವವೂ ಎಂದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ದ್ರವ್ಯಾಕಾರಕ್ಕೆ ಯಾವಾಗಲೂ ನಾಶವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ನಿತ್ಯತ್ವವು. ಪರ್ಯಾಯ (ಅನ್ಯಥಾ ಭಾವ)ದಿಂದ ಅನಿತ್ಯತ್ವವು ಎಂದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಕೇಳಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿ) ಎಂತಹ ಅನ್ಯಥಾ ಭಾವವು, ನಾಶಹೇತುತಯಾ=ನಾಶಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೆಂದು, ಇಷ್ಟತೇ = ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. (೧) ಸಂಸ್ಥಾನಾದಿ ಲಕ್ಷಣದ ಅಪಗಮರೂಪವಾದುದೋ ೨ ಸಾಧಾರಣವಾದುದೋ, (ಅವಿವಕ್ಷಿತ ವಿಶೇಷವುಳ್ಳದ್ದೋ) ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಗನೇದ್ವನ್ನು ಶಂಕಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಸಂಸ್ಥಾನಾಪಗಮಶ್ಚೇತ್ = ಸಂಸ್ಥಾನಾಪಗಮವು ನಾಶಹೇತುವೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುವುದಾದರೆ, ಸಃ=ಅದು, ನ ಹಿ=ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. (ಎಕೆಂದರೆ) ಸಃ=ಯಾವಲ್ಲಕ್ಕೈಭಾವಿ ಲಕ್ಷಣಾಪಗಮ ರೂಪವಾದ ಅನ್ಯಥಾ ಭಾವವು, ಭೂ ಸಾಗರಾದಿಸು=ಭೂಮಿ ಸಮುದ್ರ ಮೊದಲಾದ ಪಕ್ಷೈಕ ದೇಶ ಭೂತಗಳಲ್ಲಿ, ನ ಹಿ=ಈಗ ಪ್ರಮಿತವಾಗಲಿಲ್ಲ. (ಆದಕಾರಣ ಹೇತುವಿಗೆ ಸಂದಿಗ್ಧಾಸಿದ್ಧತ್ವವು ಬರುವುದು.) (ಪ್ರಮಿತವಾಗಿದ್ದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಅನಿತ್ಯತ್ವವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ಸಂಶಯವು ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಅನುಮಾನವು ವ್ಯರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾದರೆ ೨ನೇದ್ವು ಆಗಲಿ ಎಂದು ಶಂಕಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಯದಿ=ಯಾವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಯಃ ಕಶ್ಚಿದನ್ಯಥಾ ಭಾವಃ=ಅವಿವಕ್ಷಿತವಿಶೇಷವುಳ್ಳ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಅನ್ಯಥಾಭಾವವು (ನಾಶಕಾರಣವೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುವುದಾದರೆ ಮುಕ್ತಾತ್ಮನಿಗೂ ಕೂಡ, ಅನಿತ್ಯತ್ವವೇ ಬರಬೇಕಾಗುವುದು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.) ತರ್ಹಿ=ಹಾಗಾದರೆ ಮುಕ್ತಿಶ್ಚ=ಮುಕ್ತಿಯೂ ಕೂಡ, ತಾದೃಶೀ=ಅನ್ಯಥಾಭಾವಸ್ವರೂಪಭೂತವಾದುದೇ, ಇಂತಹ ಅನ್ಯಥಾಭಾವವಿದ್ದರೂ ಆತ್ಮನಿಗೆ ನಿತ್ಯತ್ವವಿದ್ದರೆ ಭೂಭೂಧರಾದಿಗಳಿಗೂ ನಿತ್ಯತ್ವವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. || ೨೬೦ || ೨೬೧ ||

ಕ್ಷಪಣಕನು ಹೇಳಿದ ವಿಸಯಾಂತರವನ್ನು ದೂಷಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅನುವಾದ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ದೇಹಮಾನೇ ವಿಕಾರಃ ಸ್ಯಾದಿತಿ ಸ್ಥಾಸ್ಥಾನನಾತ್ಮನಃ || ೨೬೨ ||

ಆಹ ಹಸ್ತಾದಿದೇಹೇಷು ಹೃದಿ ಸ್ಯಾದನ್ಯಥಾಭವಃ |

ಅಣುದೇಹಸ್ಯ ಜೀವಸ್ಯ ಗಜತ್ವೇವಿಕೃತಿರ್ಹಿಯಾ || ೨೬೩ ||

ದೇಹವ್ಯಾಪ್ತೌ (ವೈಯ) ವಿಶೇಷಃ ಕಃ ತಸ್ಯಾಃ ಸ್ಥಾಸ್ತುತನೌ ಚ ನುಃ |
ಗೀತಾತ್ಪುಷ್ಪಫಲಾವಾಪ್ತಿಃ ಸ್ವರ್ಶಾತ್ಪುಶ್ಯಂ ರಸಾಪ್ತಿಃ || ೨೬೪ ||
ಅಪಿ ವೃಕ್ಷಸ್ಯ ದೃಶ್ಯಂತೇ ಇತಿ ನಾನಾತ್ಮತಾ ಭವೇತ್ |
ಏವಂ ಚಾತ್ಮಕಾತ್ಸ್ಮಯಿತಿ ತತಃ ಏವಾಹ ನೇದವಿತ್ || ೨೬೫ ||

ಅ || ದೇಹಮಾನೇ = ದೇಹಪರಿಮಾಣತ್ವವು ಪ್ರಮಿತವಾಗುತ್ತಿರಲು, (ಸ್ಥಾವರಗಳಿಗೆ ಸಾತ್ಯಕತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ಆತ್ಮನಿಗೆ) ಏಕಾರಣ = ಏಕಾರವು, ಸ್ವಾತ್ = ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಇತಿ = ಹೀಗೆ, ಅದು ಆಗಬಾರದು ಎನ್ನುವುದಕ್ಕಾಗಿ, ಸ್ಥಾಸ್ತುನ = ವೃಕ್ಷಾದಿಗಳನ್ನು, ಅನಾತ್ಮನಃ = ಆತ್ಮನಿಂದ ಆನಧಿಷ್ಠಿತಗಳನ್ನಾಗಿ, ಅಹ = ಕೃಪಣಕನು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. (ವಿಕಾರಿತ್ವವು ಬರಬೇಕಾದೀತು ಎನ್ನುವ ಹೆದರಿಕೆಯಿಂದ ಸ್ಥಾವರಗಳಿಗೆ ಅನಾತ್ಮತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದ್ದು ಆಯುಕ್ತವು. ಹಾಗೆ ಇದ್ದರೆ ಹಸ್ತ್ಯಾದಿ ಶರೀರಗಳಿಗೂ ಕೂಡ ಅನಾತ್ಮತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕಾದೀತು. ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ) ಹಸ್ತ್ಯಾದಿ ದೇಹೇಷು = (ಪಿಪೀಲಿಕಾದಿ ದೇಹಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಪಿಪೀಲಿಕಾದಿ ಪರಿಮಾಣವುಳ್ಳ ಆತ್ಮನಿಗೆ) ಹಸ್ತ್ಯಾದಿಶರೀರಗಳು ಪ್ರಾಪ್ತಗಳಾಗುವಾಗ, ಅನ್ಯಥಾ ಭವಃ = ಅನ್ಯಥಾ ಭಾವವು, ಸ್ಯಾದ್ಧಿ = ಆಗಬಹುದಷ್ಟೆ. ಅಥವಾ ಉತ್ಪತ್ತಿಸಮಯದಲ್ಲಿ ಹಸ್ತ ವಿತಸ್ತಿ ಮಾತ್ರ ಪರಿಮಾಣವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ಯಾವನದಲ್ಲಿ ಆದರೂ, ದೊಡ್ಡ ಪರಿಮಾಣವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ಹಸ್ತ್ಯಾದಿ ಸರ್ವ ದೇಹಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಆತ್ಮನಿಗೆ ಅನ್ಯಥಾ ಭಾವವು ಬರಬೇಕಾದೀತು. ಇದರಿಂದ ಅನಿಶೇಷಾತ್ ಎಂದು ಸೂತ್ರಬಂಧದ ಅರ್ಥವು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿತು.) (ಹಾಗಾದರೆ ಈ ಉಪನ್ಯಾಸವು ಏನುಮನಾದುದು. ಹಸ್ತ್ಯಾದಿ ಶರೀರಗಳಲ್ಲಿ ಆತ್ಮನಿಹಾರವು ಅಲ್ಪವಾದುದೇ. ಅತಿ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಬೆಳೆಯುವುದರಿಂದ ವೃಕ್ಷಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಆದರೂ ಮಹತ್ತರದ ವಿಕಾರವು. ಆದಕಾರಣ ವೃಕ್ಷಾದಿಗಳಿಗೆ ಅನಾತ್ಮತ್ವವಿದ್ದರೆ ಅಲ್ಪವಿಕಾರವುಳ್ಳ ಹಸ್ತ್ಯಾದಿಗಳಿಗೂ ಕೂಡ ಅನಾತ್ಮತ್ವವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದು ಅನುಚಿತವು ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ) ಅಣುದೇಹಸ್ಯ ಜೀವಸ್ಯ = ಪಿಪೀಲಿಕಾದಿ ಶರೀರವುಳ್ಳ ಜೀವನಿಗೆ, ಗಜತ್ವೇ = ಗಜತ್ವವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವಾಗ, ಅಥವಾ ಉತ್ಪತ್ತಿಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅಣುಶರೀರವುಳ್ಳ ಹಸ್ತ ವಿತಸ್ತ್ಯಾದಿ ಪರಿಮಿತವಾದ ಶರೀರವುಳ್ಳ ಆತ್ಮನಿಗೆ ಮಹಾಗಜತ್ವವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವಾಗ, ದೇಹವ್ಯಾಪ್ತೌ = ದೇಹವ್ಯಾಪ್ತಿಯಾಗುವಾಗ, ಯಾ ವಿಕೃತಿಃ = ಯಾವುದು ವಿಕೃತಿಯೋ, ಸ್ಥಾಸ್ತುತನೌ ಚ = ಸ್ಥಾವರ ಶರೀರದಲ್ಲಿಯೂ, ನುಃ = ಪುರುಷನಿಗೆ, ಯಾ ವಿಕೃತಿಃ = ಯಾವುದು ವಿಕೃತಿಯೋ, ತಸ್ಯಾಶ್ಚ = ಆನಾವ ವಿಕಾರಕ್ಕೆ, ಕಃ ವಿಶೇಷಃ = ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ಯಾವ ವಿಶೇಷವು? ಯಾವ ವಿಶೇಷವೂ ಇಲ್ಲ. (ನಾವು ವಿಕಾರಿತ್ವವು ಬರಬೇಕಾದೀತು ಎನ್ನುವ ಭಯದಿಂದ ವೃಕ್ಷಾದಿಗಳಿಗೆ ಅನಾತ್ಮಕತ್ವವನ್ನು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಸಾತ್ಯಕತ್ವದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲ, ಬಾಧಕಪ್ರಮಾಣವೂ ಇದೆ. ಮತ್ತೆ ವೃಕ್ಷಾದಿಗಳಿಗೆ ಶರೀರವಿದ್ದರೆ ಶರೀರವ್ಯಾಪಕವಾದ ಇಂದ್ರಿಯವತ್ವವು ಬರಬೇಕಾದೀತು. ಇಂದ್ರಿಯಕಾರ್ಯವಾದ ಶ್ರವಣಾದಿಗಳು ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಅವುಗಳಿಗೆ ಇಂದ್ರಿಯಗಳೂ ಇಲ್ಲ. ಶ್ರವಣಾದಿಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಡತಕ್ಕುದು ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಶ್ರವಣಾದಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಶರೀರವಿಲ್ಲವಾದರೆ ಶಿಲೆಯಂತೆ ಸಾತ್ಯಕತ್ವವೂ ಇಲ್ಲ ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ) ಗೀತಾತ್ = ಗಾನದ್ದೆಲೆಯಿಂದ, ಪುಷ್ಪಫಲಾವಾಪ್ತಿಃ = [ವೃಕ್ಷಕ್ಕೆ] ಪುಷ್ಪಫಲಗಳಪ್ರಾಪ್ತಿಯು, ದೃಶ್ಯಂತೇ = ಕಾಣಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. (ಅದರಿಂದ ಶ್ರವಣವು ಅನುಮಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಏಮತಃ ಶ್ರವಣವಾನ್ ಗೀತಸಾನ್ನಿಧ್ಯೇ ಸತಿಲಬ್ಧವಿಕಾಸತ್ವಾತ್ ರಾಜಾದಿಪತ್ = ವಿವಾದವಿವಯಾ ಭೂತವಾದ ವೃಕ್ಷವು ಗಾನಶ್ರವಣವುಳ್ಳದ್ದು ಗಾನಸಾನ್ನಿಧ್ಯವಿರುತ್ತಿರಲು ವಿಕಾಸವನ್ನು

ಹೊಂದಿರುವುದರಿಂದ ರಾಜಾದಿಗಳಂತೆಯೇ ಶ್ರವಣದಿಂದ ಶ್ರೋತ್ರವಿದೆ. ಎಂದನುಮಿತವಾಗುತ್ತದೆ.) ಸ್ಪರ್ಶಾತ್=ಶೀತೋಷ್ಣ ಸ್ಪರ್ಶ ವಿಶೇಷದ್ದೆಂಬುದು, ಕಾರ್ಯಂ=ಕೃತತ್ವವು, ದೃಶ್ಯತೇ ಕಾಣಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. (ಅದರಿಂದ ಕೋಮಲವಾದ ಶರೀರದಂತೆ ಸ್ಪರ್ಶಜ್ಞಾನವು ಅನುಮಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದ ತ್ವಗಿಂದ್ರಿಯವಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.) ರಸಾತ್=ಉದಕಾದಿ ರಸದ್ದೆಂಬುದು, ಸ್ಥಿತಿಃ=ಅವಸ್ಥಿತಿಯು (ಒಣಗದೆ ಇರುವಿಕೆಯು) ದೃಶ್ಯತೇ=ಕಾಣಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದ ಸಮೃತ ದೇಹದಂತೆ ರಸಜ್ಞಾನವು. ಅದರಿಂದ ರಸನೇಂದ್ರಿಯವಿದೆ ಎಂದು ಅನುಮಿತವಾಗುತ್ತದೆ.) ವೃಕ್ಷಸ್ಯ=ತಿಲಕವೃಕ್ಷಕ್ಕೆ ಕಮನೀಯ ಸ್ತ್ರೀಯನ್ನು ನೋಡಿರುವುದರಿಂದ ಉತ್ಕೋರಕತ್ವವು, ದೃಶ್ಯತೇ=ಕಾಣಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. (ಅದರಿಂದ ದರ್ಶನ ಕಾಮಗಳು, ಅದರಿಂದ ನಯನ ಮನಸ್ಸುಗಳು ಸಿದ್ಧಿಸುತ್ತವೆ.) ಅಸಿದೃಶ್ಯಂತೇ=ಮತ್ತು ಧೂಪೋಪಯೋಗದಿಂದ ಅತಿಶಯವಾಗಿ ಕಂಡದ್ದರಿಂದ ಘ್ರಾಣಸಿದ್ಧಿಯು ಇತ್ಯಾದಿಗಳು ಕಾಣಲ್ಪಡುತ್ತವೆ. ಹೀಗೆ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ನಮ್ಮಗಳ ಶರೀರದಿಂದ ಇಂದ್ರಿಯಾದಿ ಮತ್ಸವಿಸಯದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವು ಕಾಣದಿರುವುದರಿಂದ ಸ್ಥಾನರಗಳಾದ ವೃಕ್ಷಾದಿಗಳಿಗೆ ಅನಾತ್ಮತಾ=ಅನಾತ್ಮತ್ವವು, ನ ಭವೇತ್=ಸಿದ್ಧಿ ಸಲಾರದು. ('ವಕ್ತೃಸ್ವಪ್ನಭವಾತ್ಮಾನಂ' ಇತ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಪ್ರಮೇಯವು ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಲ್ಪಡದೆ ಇದ್ದದ್ದು ಎಕೆ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ ಎನ್ನುವ ಮಂದಾಶಂಕೆಯನ್ನು ನಿವಾರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಈ ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದೇ ಎಂದೇ ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಏವಂಚ=ಅಂತೂ, ಆತ್ಮಾಕಾತ್ಮ್ಯಾಂ ಇತಿ=ಆತ್ಮಾಕಾತ್ಮ್ಯಾ ಇದೇ ಮೊದಲಾದ ಮೂರು ಸೂತ್ರಗಳನ್ನು, ತತಃ=ಹೇಳಿದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ, ವೇದವಿತ್=ವೇದವ್ಯಾಸರು, ಆಹ=ಹೇಳಿದರು || ೨೬ || ೨೭ || ೨೮ || ೨೯ || ೩೦ || ೩೧ || ೩೨ || ೩೩ || ೩೪ || ೩೫ || ೩೬ || ೩೭ || ೩೮ || ೩೯ || ೪೦ ||

ನೈಕಸ್ಮಿನ್ನಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ಪಶುಪತ್ಯಧಿಕರಣವು

“ಓಂ ಪಶುಪತೃಸಾಂಜಸ್ಯಾತ್ ಓಂ” || ಸೂ, ೩೭ ||

ಪಶುಪತಿಗೆ ಜಗತ್ಕಾರಣತ್ವವು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ. ಪಾರತಂತ್ರ್ಯ, ಜನನ, ಮರಣ ಮೊದಲಾದ ದೋಷಗಳು ಇದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ, ಆ ದೋಷಗಳಾದರೂ ಪಶುಪತಿಗೆ ಶ್ರುತ್ಯಾದಿ ಸಿದ್ಧವಾಗಿವೆ. ಮಹಾದೇವನಿಗೆ ಸರ್ವೋತ್ತಮತ್ವವನ್ನು ಹೇಳುವವರ ಮತವನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ೧ ಶೈವರು, ೨ ಪಾರುಷತರು, ೩ ಕಾಲಾಮುಖರು, ೪ ಮಹಾವ್ರತರು ಎಂದು ನಾಲ್ಕು ವಂಶದ ಯವರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಅವಾಂತರ ಭೇದವಿದ್ದರೂ, ಆ ಎಲ್ಲಾ ಮತವೂ, ವೇದವಾದಕ್ಕೆ ಅತಿ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಸಾಧಾರಣ ಪ್ರಮೇಯವನ್ನೇ ತಿರಸ್ಕರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅನುವಾದ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಸರ್ವಜ್ಞತ್ವಾದಿಕ್ಕೆ ಸ್ವರ್ವೈಗುಣೈರ್ಯುಕ್ತಂ ಸದಾಶಿವಂ |

ಜಗದ್ವಿಚಿತ್ರರಚನಾಳರ್ತಾರಂ ದೋಷವರ್ಜಿತಂ || ೨೬೬ ||

ಆಹುಃ ಪಶುಪತಾಸ್ತಚ್ಚೈ ಬಹುಶ್ರುತಿ ವಿರೋಧತಃ |

ನೋಪಾದೇಯಂ ಮತಂ ಹ್ಯಸ್ಯ ದೇವಸ್ಯ ಸ್ತುತಿಗರ್ತಗಂ || ೨೬೭ ||

ಉತ್ತಿನೇಷ ಶಿರಸ್ತಸ್ಯ ಗೃಣೇಷೇ ಸತ್ಪತಿಂ ಪದಂ |

ಯದ್ವಿಷ್ಣೋರುಪಮಂ ಹಂತಃ ರುದ್ರಮಾಕೃಷ್ಯತೇ ಮಯಾ || ೨೬೮ ||

ಧನುರ್ಯಂ ಕಾಮಯೇ ತಂತಮುಗ್ರಂ ಮಾ ಶಿಶ್ವದೇವತಾಃ |

ಘ್ನಂಛಿಶ್ವ ದೇವಾನೇಕೋಸಾವಾಸೀನ್ನಾರಾಯಣಃ ಪರಃ || ೨೬೯ ||

ತಸ್ಮಾದ್ರುದ್ರಃ ಸಂಪ್ರಸಾದಶ್ಚಾಭೂತಾಂ ವೈಷ್ಣವಂ ಮುಖಂ |

ಯಜ್ಞೇನ ಯಜ್ಞ ಮಯಜಂತಾಬಧ್ನನ್ವರುಷಂ ಪಶುಂ || ೨೭೦ ||

ಯೋ ಭೂತಾನಾಮಧಿಪತೀರುದ್ರಸ್ತಂತಿಚರೋ ವ್ಯಸಾ |

ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಸಾಮಾನ್ಯಾತ್ಪಾರತಂತ್ರ್ಯಂ ಜನಿರ್ಯುತಿಃ || ೨೭೧ ||

ಪರಾಧೀನಪದಪ್ರಾಪ್ತಿರಜ್ಞತ್ವಂ ಪ್ರಲಯೇಭವಃ |

ಪ್ರತೀಯಂತೇ ಸದೋಷತ್ವಾನ್ನೇಶಃ ಪಶುಪತಿತ್ವತಃ || ೨೭೨ ||

ಅ || ಪಾಶುಪತಾಃ=ಪಶುಪತಿಗೆ ಸರ್ವೋತ್ತಮತ್ವವನ್ನು ಹೇಳುವ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿಯೂ ಕೂಡ, ಸದಾಶಿವಂ=ರುದ್ರನನ್ನು, ಸರ್ವಜ್ಞತ್ವಾದಿತ್ಯೇಃ=ಸರ್ವಜ್ಞತ್ವ ಮೊದಲಾದ, ಸರ್ವೈಃ=ಎಲ್ಲಾ, ಗುಣೈಃ=ಗುಣಗಳಿಂದ, ಯುಕ್ತಂ=ಕೂಡಿದವನನ್ನಾಗಿಯೂ, ಜಗದ್ವಿಚಿತ್ರರಚನಾ ಕರ್ತಾರಂ=ಪ್ರಪಂಚದ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ನಿರ್ಮಾಣವನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕವನನ್ನಾಗಿಯೂ, ದೋಷ ವರ್ಜಿತಂ=ಅಜ್ಞಾನ ಮೊದಲಾದ ದೋಷಗಳಿಂದ ಏರಹಿತನನ್ನಾಗಿಯೂ, ಆಹುಃ=ಹೇಳು ತ್ತಾರೆ. (ಈ ಮತವನ್ನು ದೂಷಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ 'ಪಶುರಸಾಮಂಜಸ್ಯಾತ್' ಎನ್ನುವ ಸೂತ್ರದ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ತಚ್ಚ ಮತಂ=ಪಶುಪತಿಗೆ ಸರ್ವ ಜಗತ್ಕಾರಣತ್ವಾದಿ ಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸತಕ್ಕ ಮತವು, ಬಹುಶ್ರುತಿವಿರೋಧತಃ=ಅನೇಕ ಶ್ರುತಿಗಳ ವಿರೋಧವಿದ್ದು ದರಿಂದ, ಹಿ=ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ, ನೋಪಾದೇಯಂ=ಸ್ವೀಕರಿಸಕೂಡದು. (ಆ ವಿರೋಧಿ ಶ್ರುತಿಗಳು ಯಾವವು ಎಂದರೆ ಅವುಗಳನ್ನುದಾಹರಿಸುತ್ತಾರೆ.) (೧) ಅಸ್ಯ ದೇವಸ್ಯ=ಈ ವಿಷ್ಣುವಿನ, (ಇದರಿಂದ ಈ ಶ್ರುತಿಯು ಸಂಗೃಹೀತವಾಯಿತು. 'ಅಸ್ಯ ದೇವಸ್ಯ'ವಿಾಳ್ವು ನೋ ವಯಾ ವಿಷ್ಣೋರೇಷಸ್ಯ ಪ್ರಭೃಥೇ ಹವಿರ್ಭಿಃ | ವಿದೇಹಿ ರುದ್ರೋ ರುದ್ರಿಯಂ ಮಹಿತ್ವಂ ಯಾಸಿತ್ವಂ ವರ್ತೀಶ್ಚಿನಾವಿರಾವತ್ = (ಋಗ್ವೇದ ಅಷ್ಟಕ ೫. ಅಧ್ಯಾ. ೪. ವರ್ಗ ೭) ಅಭಿಷ್ಠಸೇಚಕನಾದ, ಸ್ವೇಚ್ಛಾರೂಪನಾದ ಶ್ರೀ ವಿಷ್ಣುವಿನ ಪೂಜೆಯು ರುದ್ರನಿಂದ ಹವಿಸ್ಸುಗಳಿಂದ ಮಾಡಲ್ಪಡುತ್ತಿರಲು ಬಂಧಕನಾದ ರುದ್ರನು ಹೇಗೆ ರುದ್ರ ಪದವಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವನೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಅಶ್ವಿನೀ ದೇವತೆಗಳಿರಾ ನೀವೂ ಕೂಡ ಪ್ರಶಸ್ತಾನ್ನವುಳ್ಳ ವರ್ತನ ವನ್ನು ಹೊಂದುವಿರಿ. ಅಂತೂ ಇದರಿಂದ ರುದ್ರನಿಗೆ ಪರಾಧೀನವಾದ ಪದಪ್ರಾಪ್ತಿಯೆಂದು ಪ್ರತೀತ ವಾಗುತ್ತದೆ.) (೨) ಸ್ತುತಿಗರ್ತಗಂ | ಗರ್ತಗಂ = ಹೃದಯಗುಹೆಯಲ್ಲಿರತಕ್ಕವನನ್ನೂ, ಸ್ತುತಿ=ಸ್ತೋತ್ರಮಾಡು, (ಎನ್ನುವುದರಿಂದ 'ಸ್ತುತಿ ಶ್ರುತಂ ಗರ್ತಗದಂ ಯುವಾನಂ ಮೃಗಂ ನ ಭೀಮಮುಪಹತ್ನಮುಗ್ರಂ | ಮೃಳಾಚರಿತ್ರೇ ರುದ್ರಸ್ತವಾನೋಽನ್ಯಂತೇ ಅಸ್ಮನ್ನಿವಪಂತು ಸೇನಾಃ || (ಋಗ್ವೇದ ಅಷ್ಟಕ ೨. ಅಧ್ಯಾ. ೭. ವರ್ಗ ೧೮) ಎಜೋ ರುದ್ರನೇ ನೀನು ಪ್ರಸಿದ್ಧನೂ, ಹೃದಯಗುಹೆಯಲ್ಲಿ ಆವಾಸಮಾಡಿಕೊಂಡು ಇರುವವನೂ, ತರೂಣನೂ, ಸಿಂಹದಂತೆ ಭಯಂಕರನೂ, ಕ್ರೂರರಾದ ದೈತ್ಯರನ್ನು ಸಂಹರಿಸುವವನೂ,

ಇಂತಹ ಸರಸಿಂಹನನ್ನು ಸ್ತೋತ್ರಮಾಡು. ಹೀಗೆ ಸ್ತೋತ್ರಮಾಡತಕ್ಕ ನೀನು ನಿನ್ನನ್ನು ಸ್ತೋತ್ರ ಮಾಡತಕ್ಕ ನನ್ನನ್ನು ಸುಖಪಡಿಸು. ನಿನ್ನ ಸೈನ್ಯಗಳು ನನ್ನಿಂದ ಭಿನ್ನರಾದವರನ್ನೇ ಸಂಹರಿಸಲಿ. ಇದರಿಂದ ಸ್ತೋತ್ರಮಾಡತಕ್ಕವನಾದುದರಿಂದ ರುದ್ರನಿಗೆ ಪಾರತಂತ್ರ್ಯವು ಪ್ರತೀತವಾಗುತ್ತದೆ.)

(೩) 'ಉತ್ತಿಪೇಸಶಿರಸ್ಸಸ್ಯ' ತಸ್ಯ=ರುದ್ರನ, ಶಿರಃ = ಶಿರಸ್ಸನ್ನು, ಉತ್ತಿಪೇಸ=ಭೇದಿಸಿದನು, (ಇದರಿಂದ, 'ದಿವ್ಯಸೈಕಾಧನುರಾಶ್ಚಿಃ ಸ್ಪಥಿವ್ಯಾಮಶರಾಶ್ಚಿತಾ | ತಸ್ಯೇಂದ್ರೋ ವಮ್ನಿ ರೂಪೇಣ ಧನುರ್ಜಾಮಚ್ಚಿನತ್ವಯಂ | ರುದ್ರಸ್ಯತ್ವೇನ ಧನುರಾಶ್ಚಿಃ ಶಿರಃ ಉತ್ತಿ ಪೇಷ' || ಗಲವನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿ ಇರತಕ್ಕ ಧನುಸ್ಸವುಳ್ಳ ರುದ್ರನ ಶಿರಸ್ಸನ್ನು, ತನ್ನ ಧನುಷ್ಕೋಟಿಯೇ ಭೇದಿಸಿತು. ಆ ರುದ್ರನ ಧನುಸ್ಸಿನ ಹಗ್ಗವನ್ನು ಇಂದ್ರನು ವಮ್ನಿ (ಕೀಟವಿಶೇಷ) ರೂಪದಿಂದ ಭೇದಿಸಿದನು. ಇದರಿಂದ ರುದ್ರನಿಗೆ ಅಜ್ಞತ್ವವೂ ಪಾರತಂತ್ರ್ಯವೂ ಮರಣವೂ ಕೂಡ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿತು.)(೪) 'ಗೃಣೀಷೇ ಸತ್ವತಿಂ' ಸತ್ವತಿಂ=ಸಜ್ಜನಿಗೆ ಸ್ವಾಮಿಯಾದ ಶ್ರೀ ಹರಿಯನ್ನು, ಗೃಣೀಷೇ=ಸ್ತೋತ್ರಮಾಡುತ್ತಿ, (ಇದರಿಂದ 'ಕುಮಾರಶ್ಚಿತ್ತಿವರಂ ವಂದಮಾನಂ ವಂದ ಮಾನಂ ಪ್ರತಿನಾನಾಮರುದ್ರೋಪಯಂತಂ | ಭೂರೇವಾರ್ತಾರಂ ಸತ್ವತಿಂ ಗೃಣೀಷೇ ಸ್ತುತಸ್ತುಂ ಭೇಷಜಾರಾಸ್ಯಸ್ಯೇ' || (ಋಗ್ವೇದ ಅಷ್ಟಕ ೨ ಅಧ್ಯಾ. ೭ ವರ್ಗ ೧೮) ಎಲೋ ರುದ್ರನೇ ಪುತ್ರನಾದ ನೀನು ಜಗತ್ತನ್ನು ಮೋಹಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಕೈಲಾಸವನ್ನು ಕುಂತು ಹೋದ ನಿನ್ನನ್ನು ನನುಸ್ಕರಿಸತಕ್ಕ ತಂದೆಯಾದ ಕೃಷ್ಣನನ್ನು ನಮಸ್ಕರಿಸಿರುತ್ತಿ. ಕೃಷ್ಣನಿಂದ ಸ್ತೋತ್ರಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟ ನೀನು ಪುರುಷಾರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕ ಸತ್ವತಿಯನ್ನು ಸ್ತೋತ್ರಮಾಡುತ್ತಿ. ಇಂತಹ ನೀನು ನಮ್ಮಿಂದ ಸ್ತುತಿಪಲ್ಲಟವನಾಗಿ ನಮಗೋಸ್ಕರ ಸಂಸಾರವ್ಯಾಧಿಗಳನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸತಕ್ಕ ಜ್ಞಾನಗಳನ್ನು ಕೊಡು. ಇದರಿಂದಲೂ ಪಾರತಂತ್ರ್ಯವೂ ಜನನವೂ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿತು.)

(೫) 'ಪದಂ ಯದ್ವಿಷ್ಣೋರುಪಮಂ' ಉಪಮಂ=ವಿಷ್ಣುವಿನ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಪಾದಸಂವಹನವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಇರತಕ್ಕ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯುಳ್ಳ, ವಿಷ್ಣೋಃ=ಶ್ರೀ ಹರಿಯು, ಯತ್=ಯಾವ, ಪದಂ=ಪಾದಕಮಲವನ್ನು (ಚತುರ್ಮುಖ ಬ್ರಹ್ಮರು ತೊಳೆದುಕೊಂಡು ಇರುತ್ತಾರೆ,) ಇದರಿಂದ 'ತವಶ್ರಿಯೇ ಮರುತೋನುರ್ಜಯಂತ ರುದ್ರಯತ್ತೇ ಜನಿಮ ಚಾರುನಿತ್ರಂ | ಪದಂ ಯದ್ವಿಷ್ಣೋರುಪಮಂ ನಿಧಾಯಿ ತೇನ ಪಾಸಿ ಗುಹ್ಯಂ ನಾಮಗೋನಾಂ' ||

(ಋಗ್ವೇದ ಅಷ್ಟಕ ೩ ಅಧ್ಯಾ. ೮ ವರ್ಗ ೧೬) ಎಲೋ ರುದ್ರನೇ ಯಾವ ಚತುರ್ಮುಖಬ್ರಹ್ಮರ ದೈಶೀಯದ ನಿನಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗಿಯೆದೋ, ಅಂತಹ ಭೂತ, ವರ್ತಮಾನ, ಚತುರ್ಮುಖ ಬ್ರಹ್ಮರು ನಿನ್ನ ಸಂವತ್ತಿಗಾಗಿ ಅತಿಸುಂದರವೂ ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವೂ, ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀಸಮೇತನಾದ ಶ್ರೀ ವಿಷ್ಣುವಿನ ಯಾವ ಪಾದಕಮಲವನ್ನು ಪ್ರಕ್ಷಾಳನಮಾಡುತ್ತಾ ಇರುತ್ತಾರೋ ಅಂತಹ ಪಾದಕಮಲವು ನಿನ್ನಿಂದ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ನೀನು ವಚನಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ನಾರಾಯಣನನ್ನುವ ಗೋಪ್ಯನಾಮಧೇಯವನ್ನು ಜಪೋಪದೇಶಾದಿಗಳಿಂದ ರಕ್ಷಿಸುತ್ತಿ. ಇದರಿಂದ ಪರಾರ್ಥಿನಪದಪ್ರಾಪ್ತಿಯೂ ಜನನವೂ ಪಾರತಂತ್ರ್ಯವೂ ಉಕ್ತವಾಯಿತು.)

(೬) 'ಹಂತುಂ ರುದ್ರನಾಕೃತ್ಯತೇ ಮಯಾ ಧನುಃ | ರುದ್ರಂ=ರುದ್ರನನ್ನು, ಹಂತುಂ=ಕೊಲ್ಲುವುದಕ್ಕಾಗಿ, ಮಯಾ=ನನ್ನಿಂದ, ಧನುಃ=ಧನುಸ್ಸು, ಆಕೃತ್ಯತೇ=ಸೆಳೆಯಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. (ಇದರಿಂದ 'ಅಹಂ ರುದ್ರಾಯ ಧನುರಾತನೋಮಿ ಬ್ರಹ್ಮದ್ವಿಷೇ ಶರವೇ ಹಂತವಾಹು' (ಋಗ್ವೇದ ಅಷ್ಟಕ ೮. ಅಧ್ಯಾ. ೭. ವರ್ಗ. ೧೨.) ನಾನು ಬ್ರಹ್ಮದ್ವೇಷಿಗಳಾದ ದೈತ್ಯರನ್ನು ಸಂಹರಿಸತಕ್ಕ ರುದ್ರನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಪ್ರಲಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ಧನುಸ್ಸನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸುವೆನು. ಇದರಿಂದಲೂ ರುದ್ರನಿಗೆ ಮರಣವು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿತು. (೭) ಯಂ ಕಾಮಯೇ

ತಂತಮುಗ್ರಂ=ಯಾರು ಯಾರನ್ನು ಉಗ್ರನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲಿಚ್ಛಿಸುವನೋ ಅವರವರನ್ನು ಉಗ್ರನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವೆನು, (ಇದರಿಂದ ಯಂ ಕಾನುಯೇ ತಂತಮುಗ್ರಂ ಕೃಣೋಮಿ ತಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಣಂ ತನ್ಮುಷಿಂ ತಂ ಸುನೇಧಾಂ | (ಋಗ್ವೇದ ಅಷ್ಟಕ ೮, ಅಧ್ಯಾಯ. ೭, ವ. ೧೨.) ಯಾರು ಯಾರನ್ನು ಉಗ್ರನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲಿಚ್ಛೆ ಇಚ್ಛಿಸುವನೋ ಆತನನ್ನು ಉಗ್ರನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಯಾರನ್ನು ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು ಮಾಡಲಿಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೋ ಆತನನ್ನು ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು ಮಾಡುವೆನು, ಹೀಗೆಯೇ ಋಷಿಯನ್ನಾಗಿಯೂ ಮಾಡುವೆನು, ಒಳ್ಳೇ ಜ್ಞಾನಿಯನ್ನಾಗಿಯೂ ಮಾಡುವೆನು, ಇದರಿಂದ ರುದ್ರಾದಿ ಪದಪ್ರಾಪ್ತಿಯು ಪರಾರ್ಥನವಾದುದು ಎಂದುಕ್ತವಾಯಿತು.) (೮) ಶಿಶ್ವದೇವತಾಃ=ಗುಹ್ಯಾಭಿಮಾನಿಗಳಾದ ದೇವತೆಗಳು, ಮಾ=ತೀಯಲಿಲ್ಲ, (ಇದರಿಂದ 'ಮಾಶಿಶ್ವದೇವಾ ಅಪಿ ಗುಃ ಋತಂ ನಃ' (ಋ. ಅಷ್ಟ. ೫. ಅಧ್ಯಾಯ. ೩ ವ. ೩.) ಭೂತಭವಿಸ್ವ ದ್ವರ್ತಮಾನರಾದ ಗುಹ್ಯಾಭಿಮಾನಿಗಳಾದ ರುದ್ರರೂ ಕೂಡ ನಮ್ಮಿಂದ ಉಪಾಸ್ಯನಾದ ಜ್ಞಾನ ರೂಪನಾದ ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು, ತೀಯಲಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಗುಹ್ಯಾಭಿಮಾನಿಗಳಾದ ರುದ್ರರಿಗೆ ಅಜ್ಞಾತ್ಯವು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಸ್ವಾದದದಲ್ಲಿಯೂ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. 'ನ ತ್ವಂ ವೇತ್ತಿನವೇತ್ತೀಂದ್ರೋ ನಾಹಂ ವೇದ್ಮಿ ನ ಶಂಕರಃ | ವೇತ್ತಿ ಪಾರಂ ಮಹತ್ವಸ್ಯ ಹರೇರದ್ಭುತಕರ್ಮಣಃ | ಎಂದು) (೯) 'ಘ್ನನ್ ಶಿಶ್ವದೇವಾನ್' ಶಿಶ್ವದೇವಾನ್=ಗುಹ್ಯಾಭಿಮಾನಿಗಳಾದ ದೇವತೆಗಳನ್ನೂ, ಘ್ನನ್=ಸಂಹರಿಸುತ್ತಾ, (ಇದರಿಂದ 'ಘ್ನನ್ ಶಿಶ್ವದೇವಾನಭಿವರ್ಪಸಾಭೂತ' ಗುಹ್ಯಾಭಿಮಾನಿಗಳಾದ ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಸಂಹರಿಸತಕ್ಕ ಶ್ರೀಹರಿಯು ಬಲದಿಂದ ಎಲ್ಲಾದನ್ನು ತರಸ್ಕರಿಸಿದನು. ಇದರಿಂದ ರುದ್ರರಿಗೆ ಮರಣವುಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿತು.) (೧೦) ಏಕೋಸಾವಾಸೀನ್ನಾರಾಯಣಃ ಪರಃ, ಪರಃ=ಸರ್ವೋತ್ತಮನಾದ, ಅಸೌ ನಾರಾಯಣಃ=ಈ ನಾರಾಯಣನು, ಏಕಃ=ಒಬ್ಬನೇ, ಆಸೀತ್=ಇದ್ದನು. (ಇದರಿಂದ 'ಏಕೋ ನಾರಾಯಣ ಆಸೀನ್ನ ಬ್ರಹ್ಮಾ ನ ಚ ಶಂಕರಃ' ನಾರಾಯಣನೊಬ್ಬನೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದನು, ಬ್ರಹ್ಮನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ರುದ್ರನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ರುದ್ರಾದಿಗಳು ಪ್ರಲಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಅವರಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯೂ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿತು.) (೧೧) 'ತಸ್ಮಾದ್ರುದ್ರಃ ಸಂಪ್ರಸಾದಶ್ಚಾಭೂತಾಂ' ತಸ್ಮಾತ್=ಶ್ರೀ ಹರಿಯಿಂದ, ರುದ್ರಃ=ಶಿವನು, ಸಂಪ್ರಸಾದಶ್ಚ=ಚತುರ್ಮುಖನೂ ಕೂಡ, ಅಭೂತಾಂ=ಅದರು. (ಇದರಿಂದ 'ಸ ರುಷ್ಯಃ ಸ ಪ್ರಸನ್ನೋಯದ್ರುಷ್ಣೋ ಯತ್ರ ಸನ್ನ ಸ್ತಸ್ಮಾದ್ರುದ್ರಸಂಪ್ರಸಾದಾವಭೂತಾಂ ನ ಹ್ಯಗ್ರ ಏತಾ ಭೂತಾನಿ' ಯಾವನು ರೋಷವುಳ್ಳವನೋ ಯಾವನು ಪ್ರಸನ್ನನೋ ಆ ಹರಿಯು ರೋಷವುಳ್ಳವನು, ಆತನು ಪ್ರಸಾದವುಳ್ಳವನು, ಆ ಹರಿಯಿಂದ ರುದ್ರ ಚತುರ್ಮುಖರು ಹುಟ್ಟಿದರು. ಪ್ರಲಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ ಭೂತಗಳು ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ, ಶ್ರೀಹರಿಯ ಕೋಪದಿಂದ ರುದ್ರನಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯೂ, ಪ್ರಸಾದದಿಂದ ಚತುರ್ಮುಖನಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಉಕ್ತವಾಯಿತು. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿ ಪರ್ವದಲ್ಲಿ, 'ನಮೋತಿ ಶಯಸೇ ತಸ್ಮೈ ದೇಹಿನಾಂ ಪರಮಾತ್ಮನೇ | ನಾರಾಯಣಾಯ ವಿಶ್ವಾಯ ನಿರ್ಗುಣಾಯ ಗುಣಾತ್ಮನೇ | ಯಸ್ಯ ಪ್ರಸಾದಜೋ ಬ್ರಹ್ಮಾ ರುದ್ರಶ್ಚ ಕ್ರೋಧಸಂಭವಃ | ಏತೌ ದ್ವೌ ವಿಬುಧಶ್ರೇಷ್ಠೌ ಪ್ರಸಾದಕ್ರೋಧಜೌ ಸ್ತೌತೌ | ತದಾದೇಶಿತಂಥಾ ನೌ ಸೃಷ್ಟಿ ಸಂಹಾರಕಾರಣೌ, ಹೀಗೆ) (೧೨) ವೈಷ್ಣವಂ ಮುಖಂ=ವೈಷ್ಣವ ಮುಖಶಬ್ದವಾಚ್ಯನಾದ ರುದ್ರನನ್ನು ಅಥವಾ ವಿಸ್ಣುದ್ದೇಶ್ಯಕವಾದ ಯಾಗದಲ್ಲಿ ಪಶುವಾಗಿ ನಿಯುಕ್ತನಾದ ರುದ್ರನನ್ನು (ಯಶಸ್ಸು ಹೊಂದಿತು) (ಇದರಿಂದ 'ದೇವಾ ವೈ ಸತ್ಯವಾಸತ ಋದ್ಧಿ ಪರಿಮಿತಂ ಯಶಸ್ಕಾನಾಃ ತೇಷಾಂ ವೈಷ್ಣವಂ ಮುಖಂ ಯಶ ಆಚ್ಯುತ' ಯಶಸ್ಕಾಮುಕರಾದ ದೇವತೆಗಳು ಯಾಗವನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ದೇವತೆಗಳ ಯಶಸ್ಸು ವಿಷ್ಣುಮುಖದಲ್ಲಿ ಪಶುವಾಗಿ

ನಿಯುಕ್ತನಾದ ರುದ್ರನನ್ನು ಹೊಂದಿತು. ಇದರಿಂದ ರುದ್ರಾದಿಗಳಿಗೆ ಪಾರತಂತ್ರ್ಯವು. (೧೩) ಯಜ್ಞೇನ ಯಜ್ಞಮಯಜಂತ = ದೇವತೆಗಳು ವೈಷ್ಣವ ಮುಖಶಬ್ದವಾಚ್ಯನಾದ ರುದ್ರಾಖ್ಯ ಪಶುವಿನಿಂದ ವಿಷ್ಣುವನ್ನು ಯಾಗಮಾಡಿದರು. (ಇದರಿಂದ 'ಯಜ್ಞೇನ ಯಜ್ಞಮಯಜಂತ ದೇವಾಸ್ತಾನಿ ಧರ್ಮಾಣಿ ಪ್ರಥಮಾನ್ಯಾಸನ್ | (ಋ. ಅಷ್ಟಕ ೮. ಅಧ್ಯಾಯ ೪. ವರ್ಗ ೧೮) ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯು ಉಕ್ತವಾಯಿತು. (೧೪) ಅಬದ್ಧನ್ ಪುರುಷಂ ಪಶುಂ = ದೇವತೆಗಳು ಪುರುಷಮಯವಾದ ಯಾಗವನ್ನು ಮಾಡುವವರಾಗಿ ರುದ್ರಾಖ್ಯಪುರುಷಪಶುವನ್ನು ಬಂಧಿಸಿ ಸಿದರು. (ಇದರಿಂದ 'ದೇವಾ ಯದ್ಯಜ್ಞಂ ತನ್ನಾನಾ ಅಬದ್ಧನ್ ಪುರುಷಂ ಪಶುಂ' (ಋ. ಅಷ್ಟಕ ೮ ಅಧ್ಯಾಯ ೪ ವರ್ಗ ೧೯) ಎಂದುಕ್ತವಾಯಿತು.) (೧೫) ಯಃ ರುದ್ರಃ = ಯಾವ ರುದ್ರನು, ಭೂತಾನಾಂ = ಭೂತಗಳಿಗೆ, ಅಧಿಪತಿಃ = ಅಧಿಪತಿಯೋ, ಸಃ = ಆ ರುದ್ರನು, (ವೃಷ ಭವು ಪ್ರಸಿದ್ಧತಂತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುವಂತೆ, ತಂತಿಚರಃ = ವಿಷ್ಣುವಿನ ಆಜ್ಞಾರೂಪವಾದ ತಂತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುವನು. ವೃಷಾ = ಶ್ರೇಷ್ಠನು ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಾತ್ = ಇದು ಮೊದಲಾದ ಶ್ರುತಿಗಳ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದಿಂದ, ಪಾರತಂತ್ರ್ಯಂ = ಪರಾಧೀನತ್ವವೂ, ಜನಿಃ = ಉತ್ಪತ್ತಿಯೂ, ನೃತಿಃ = ಮರಣವು, ಪರಾಧೀನಪದ ವ್ಯಾಪ್ತಿಃ = ಪರಾಧೀನನಾದ ಪದವ್ಯಾಪ್ತಿಯು, ಅಜ್ಞತ್ವಂ = ಅಜ್ಞಾನಿತ್ವವು, ಪ್ರಲಯೇ ಪ್ರಲಯಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಅಭವಃ = ಇಲ್ಲದಿರುವಿಕೆಯು, ಪ್ರತೀಯಂತೇ = (ರುದ್ರಾದಿಗಳಿಗೆ) ತೋರುತ್ತವೆ. ತತಃ = ಶ್ರುತಿಬಲದಿಂದ, ಸದೋಷತ್ವಾತ್ = ದೋಷಗಳಿಂದೊಡಗೂಡಿ ಕೊಂಡು ಇದ್ದುದರಿಂದ, ಪಶುಪತಿಃ = ರುದ್ರನು, ಈಶಃ = ಸರ್ವಜಗತ್ಕರ್ತನು, ನ = ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. (ದೋಷವುಳ್ಳ ಯಜ್ಞದತ್ತನಂತೆ ಜಗತ್ಕರ್ತೃತ್ವವು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ.) || ೨೬೬ || ೨೬೭ || ೨೬೮ || || ೨೬೯ || ೨೭೦ || ೨೭೧ || ೨೭೨ ||

ಯುಕ್ತಾಂತರದಿಂದ ರುದ್ರನಿಗೆ ಜಗತ್ಕರ್ತೃತ್ವವನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸೂತ್ರವು.

“ಓಂ ಸಂಬಂಧಾನುಪಪತ್ತೇಶ್ಚ ಓಂ” || ಸೂ. ೩೪ ||

ಪಶುಪತಿಗೆ ಶರೀರವಿಲ್ಲದಿರುವಪ್ರಯುಕ್ತ ಜಗತ್ತಿನಿಂದ ಕಾರ್ಯಕರ್ತೃಭಾವರೂಪವಾದ ಸಂಬಂಧವು ಕೂಡದಿರುವುದರಿಂದ ಪಶುಪತಿಗೆ ಕರ್ತೃತ್ವವು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಈ ಸೂತ್ರದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ಅಶರೀರತ್ವತಸ್ತಸ್ಯ ಸಂಬಂಧೋ ಜಗತಾ ಕ್ವಚಿತ್ |

ಕರ್ತೃತ್ವೇನ ನ ಯುಜ್ಯೇತ ದೇಹಿನೋ ಜ್ಞಾನದೃಷ್ಟಿತಃ || ೨೭೩ ||

ಅ || ತಸ್ಯ = ತನನಿಗೆ, ಅಶರೀರತ್ವತಃ = ಶರೀರವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ, ಕ್ವಚಿತ್ = ಯಾವಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ, ಕರ್ತೃತ್ವೇನ = ಕರ್ತೃತ್ವದಿಂದ, ಜಗತಾ = ಜಗತ್ತಿನಿಂದ, ಸಂಬಂಧಃ = ಕಾರ್ಯಕರ್ತೃತ್ವರೂಪವಾದ ಸಂಬಂಧವು, ನ ಯುಜ್ಯೇತ = ಕೂಡಲಾರದು. (ಹಾಗಾದರೆ ಶರೀರವಿಲ್ಲದವನಿಗೂ ಕರ್ತೃತ್ವವನ್ನು ಒಪ್ಪಿದರೆ ಬಾಧಕವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಶರೀರವಿಲ್ಲದವನಿಗೆ ಕರ್ತೃತ್ವವೇ ಕೂಡಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಈ ಪ್ರಸಂಗಕ್ಕೆ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಿಲ್ಲ. ಕಾರಕ ಪ್ರಯೋಕ್ತೃತ್ವವೇ ಕರ್ತೃತ್ವವು, ಶರೀರಿತ್ವವಲ್ಲ ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ) ದೇಹಿನಃ = ಶರೀರಿಗನೇ, ಜ್ಞಾನದೃಷ್ಟಿತಃ = ಜ್ಞಾನದರ್ಶನವಿದ್ದುದರಿಂದ,

ತಾ || ನ್ಯಾಯಸುಧಾ— (1) ಶಿವೋ ನ ಕರ್ತಾ ಅಶರೀರವತ್ಯಾತ್ ಸುಪ್ರಪ್ರಲೀನ ವತ್ = ಶಿವನು ಕರ್ತನಲ್ಲ ಶರೀರವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ, ಸುಪ್ರನಂತೆ ಪ್ರಲೀನನಂತೆ. (2) ಹಾಗಾದರೆ ಶಿವನು ೧ ಸಿದ್ಧನಾಗಿದ್ದನೋ ೨ ಇಲ್ಲವೋ. ೨ ಸಿದ್ಧನಾಗಿದ್ದರೆ ಆಶ್ರಯಾಸಿದ್ಧಿಯು. ೧ ಸಿದ್ಧನಾಗಿದ್ದರೆ ಕರ್ತನೆಂದೇ ಸಿದ್ಧನಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಧರ್ಮಿಗ್ರಾಹಕ ಪ್ರಮಾಣವಿರೋಧವು. (3) ಹಾಗಾದರೆ ನಿಮ್ಮ ಮತದಲ್ಲಿಯೂ ಶಿವನಿಗೆ ಕರ್ತೃತ್ವವನ್ನೂ ಶರೀರತ್ವವನ್ನೂ ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತೀರಿ, ತಥಾಚ ಅಪಸಿದ್ಧಾಂತ ಅನ್ಯತರಾಸಿದ್ಧಿಗಳು ಬರುವವು ಎಂದರೆ— ಪಾಶುಪತಾದಿ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಂದಲಾಗಲೀ ಕೇವಲ ಅನುಮಾನದಿಂದಲಾಗಲೀ ಶಿವನಿಗೆ ಜಗತ್ಕಾರಣತ್ವಾದಿಗಳನ್ನು ಹೇಳುವ ಪರರನ್ನು ಕುಂತು ಅವನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದ ಅಶರೀರತ್ವವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಅತಿಪ್ರಸಂಗಾದಿಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದು. ನಾವು ಶಿವನು ಶ್ರುತ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ಸಿದ್ಧನಾಗಿದ್ದಾನೆಂದಂಗೀಕರಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಆಶ್ರಯಾಸಿದ್ಧಾದಿಗಳು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಪರಸಿದ್ಧವಾದ ಅಶರೀರತ್ವದಿಂದ ಕರ್ತೃತ್ವವಿಲ್ಲವೆಂದಾಪಾದಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಧರ್ಮಿಗ್ರಾಹಕ ವಿರೋಧಾದಿಗಳು ಇಲ್ಲ. (4) ಹಾಗಾದರೆ ಅಶರೀರನಿಗೂ ಕರ್ತೃತ್ವದಲ್ಲಿ ಬಾಧಕವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಈ ತರ್ಕಕ್ಕೆ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಿಲ್ಲ. ಕಾರಕಪ್ರಯೋಕ್ತೃತ್ವವೇ ಕರ್ತೃತ್ವವು, ಶರೀರತ್ವವಲ್ಲ ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ — ಕಾರಕಪ್ರಯೋಕ್ತೃತ್ವವೇ ಕರ್ತೃತ್ವವು, ಶರೀರತ್ವವಲ್ಲವೆನ್ನುವುದು ಸತ್ಯವೇ. ಆಕಾರಕ ಪ್ರಯೋಕ್ತೃತ್ವವು ಪ್ರಯತ್ನವಿಲ್ಲದಕೊಡಲಾರದು. ಪ್ರಯತ್ನವು ಇಚ್ಛೆ ಇಲ್ಲದೆ ಕೊಡಲಾರದು. ಇಚ್ಛೆಯು ಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದೆ ಕೊಡಲಾರದು. ಜ್ಞಾನವು ಶರೀರವಿಲ್ಲದೆ ಕೊಡಲಾರದು. ಶರೀರಗಳಿಗೇನೇ ಜಾಗೃದ್ವಿಶೆಯಿಲ್ಲ ಜ್ಞಾನವು ಕಂಡದೆ. ಶರೀರಾಭಿಮಾನವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಶರೀರವಿಲ್ಲದಿರುವವರೆಂದು ಅನ್ನಿಸಿಕೊಂಡ ಸುಪ್ರಸಂಗೂ ಮತ್ತು ಪ್ರಲೀನನಿಗೂ ಜ್ಞಾನವು ಕಂಡಿಲ್ಲ. ಆದಕಾರಣ ಕರ್ತೃತ್ವಕ್ಕೆ ವ್ಯಾಪಕವಾದ ಶರೀರವು ಶಿವನಿಂದ ವ್ಯಾವೃತ್ತವಾದುದಾಗಿ ಕರ್ತೃತ್ವವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸುತ್ತದೆ. || ೨೭೩ ||

“ಓಂ ಅಧಿಷ್ಠಾನಾನುಪಪತ್ತೇಶ್ಚ ಓಂ” || ಸೂ, || ೩೯ ||

ಪೃಥಿವಿ ಮೊದಲಾದ ಅಧಿಷ್ಠಾನವು ಕೊಡದಿರುವುದರಿಂದಲೂ ಪಶುಪತಿಗೆ ಕಾರಣತ್ವವಿಲ್ಲ. ಭೂತಗಳು ನಷ್ಟಗಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಸೃಷ್ಟಾದಿಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವುಗಳು ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

ಹಾಗಾದರೆ ಜ್ಞಾನವು ಹುಟ್ಟುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಶರೀರಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗವು. ಜ್ಞಾನವು ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಂದ ಹುಟ್ಟಿತಕ್ಕದು. ಇಂದ್ರಿಯಗಳು ಶರೀರಸಂಯೋಗ ನಿಯತವಾದುದು. ಪೂಜ್ಯನಾದ ಶಿವನು ನಿತ್ಯಜ್ಞಾನವುಳ್ಳವನು, ಆತನಿಗೆ ಶರೀರದಿಂದ ಎನುಪ್ರಯೋಜನವು. ಎಂದರೆ, ಹೀಗಾದರೆ ಪ್ರಯತ್ನವು ಹುಟ್ಟುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಇಚ್ಛೆಯು ಉಪಯುಕ್ತವಾಗುವುದರಿಂದ ನಿತ್ಯಪ್ರಯತ್ನವುಳ್ಳವನಿಗೆ ಇಚ್ಛೆಯೂ ಬಾರದೆಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಹಾಗೆಯೇ ಇಚ್ಛೆಯು ಹುಟ್ಟುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಜ್ಞಾನವು ಉಪಯುಕ್ತವಾಗುವುದರಿಂದ ನಿತ್ಯೇಚ್ಛೆಗೆ ಜ್ಞಾನವೂ ಬಾರದೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಮತ್ತು ಈ ಈಶನಿಗೆ ನಿತ್ಯಜ್ಞಾನತ್ವವು ಯಾವುದರಿಂದ ಸಿದ್ಧಿಸುವುದು? ಆಗಮದಿಂದ ಎಂದರೆ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿಕೊಡದು. ಆಗಮಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಸಿದ್ಧವಾದರೆ ನಿತ್ಯಜ್ಞಾನವುಳ್ಳ ಈಶ್ವರನ ಸಿದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ಈಶ್ವರನ ಸಿದ್ಧಿಯಾದರೆ ಆಗಮವು ಈಶ್ವರಪ್ರಣೀತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಸಿದ್ಧಿಸುವುದು, ಎಂದು ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಶ್ರಯ ದೋಷವು ಬರುವುದು. ಈ ದೋಷ ಪರಿಹಾರವನ್ನಾಶಂಕಿಸಿ ಅದನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸೂತ್ರವು.

“ಓಂ ಕರಣವಚ್ಛೇನ್ನ ಭೋಗಾದಿಭ್ಯಃ ಓಂ” || ಸೂ, || ೪೦ ||

ಅಸ್ಮದಾದಿಗಳ ಶರೀರದಂತೆ ಈ ಕಾರಕಗಳ ಸಮುದಾಯವು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಪ್ರಯತ್ನಾಧಿಷ್ಠೇಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಪಶುಪತಿಗೆ ಶರೀರರೂಪವು ಅಧಿಷ್ಠಾನರೂಪವೂ ಆಗಿದೆ. ಆದಕಾರಣ ಸಂಬಂಧಾನುಪಪತ್ಯಾದಿಗಳು ಇಲ್ಲ. ಎಂದರೆ ಹೀಗೆಹೇಳಿಕೂಡದು. ಏಕೆಂದರೆ—ಕಾರಕಗಳ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿದ್ದ ಉತ್ಪತ್ತಿವಿನಾಶಪ್ರಯುಕ್ತ ಈಶನಿಗೆ ಸುಖ ದುಃಖಾನುಭವ ರೂಪವಾದ ಭೋಗ, ಉತ್ಪತ್ತಿ, ಮರಣಾವ್ಯದೋಷಗಳು ಬರಬೇಕಾಗುವವು.

“ಓಂ ಅಂತವತ್ಸಮಸರ್ವಜ್ಞತಾ ವಾ ಓಂ” || ಸೂ, || ೪೧ ||

ರುದ್ರನಿಗೆ ಶರೀರವು ಇದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ, ಇದ್ದರೆ ರುದ್ರನಿಗೆ ನಾಶವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಶರೀರವಿಲ್ಲದಿರುವವನಿಗೆ ಜ್ಞಾನವೇ ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಸಾರ್ವಜ್ಞ್ಯವು ಬಾರದೇಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು.

‘ಕರಣವಚ್ಛೇನ್ನ ಭೋಗಾದಿಭ್ಯಃ’ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ನ ಚ ದೇಹಾದಿವದ್ವಿಶ್ವಮಸ್ಯ ಸ್ಯಾದ್ಭೋಗಸಂಭವಾತ್ || ೨೭೪ ||

ಅ || ಅಸ್ಯ=ಶಿವನಿಗೆ, ವಿಶ್ವಂ=ಜಗತ್ತು, ದೇಹಾದಿವತ್ = ಶರೀರ ಇಂದ್ರಿಯಾದಿಗಳಂತೆ, ನ ಸ್ಯಾತ್=ಆಗಲಾರದು. ಭೋಗಸಂಭವಾತ್=ಭೋಗವು ಬರಬೇಕಾಗಿರುವುದರಿಂದ.

ತಾ || ಶರೀರವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ರುದ್ರನಿಗೆ ಕರ್ತೃತ್ವವು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಯಾವುದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟದೋ ಅದು ಆಯುಕ್ತವು. ಕುಲಾಲ ಮೊದಲಾದ ಕರ್ತೃಗಳು ದಂಡಾದಿಗಳನ್ನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಿ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಹಿಡಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಅಸಮರ್ಥರಾಗಿ ಅದರ ಅಧಿಷ್ಠಾನಕ್ಕಾಗಿ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಪ್ರಯತ್ನಾಧಿಷ್ಠೇಯವಾದ ಶರೀರವನ್ನು ಆಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ಶಿವನಿಗೆ ಆದರೂ ಜಗತ್ತೇ (ಕಾರಕಸಮುದಾಯವೇ) ಶರೀರದಂತೆ ಆಗುವುದು. ಅಂದರೆ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಪ್ರಯತ್ನಾಧಿಷ್ಠೇಯವಾಗುವುದು. ಮತ್ತೊಂದು ಶರೀರವು ಏತಕ್ಕೆ? ಅದುದರಿಂದಲೇ ಶಿವನು ವಿಶ್ವಮೂರ್ತಿಯೆಂದು ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತಾನೆ. ಆದಿಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಕಾರಕಗಳು ಇಲ್ಲವೆಂದೂ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಅನಾದಿಯಾದ ಮಾಯಾದಿಗಳು ಇವೆ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಸೃಷ್ಟಿಯು ಕೂಡಲಾರದು. ಎಂದರೆ—ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಶಿವನಿಗೆ ಇಂದ್ರಿಯಸಮೂಹವು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಪ್ರಯತ್ನಾಧಿಷ್ಠೇಯವಾಗಿದ್ದರೆ ಆಗ ಶಿವನಿಗೆ ಸುಖದುಃಖಾನುಭವರೂಪವಾದ ಭೋಗಕ್ಕೆ ಹೇತುವಾಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಸಾಕ್ಷಾತ್ಪ್ರಯತ್ನಾಧಿಷ್ಠೇಯವಾದ ಅಸ್ಮದಾದಿಗಳ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಹಾಗೆ ಕಂಡದೆ. ಭೋಗಾದಿಗಳು ಇದ್ದವನಿಗೆ ಈಶ್ವರತ್ವವೇ ಇಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಶಿವನಿಗೆ ಭೋಗಾದಿಗಳು ಬರಬೇಕಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಈ ಕಲ್ಪನೆಯು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ || ೨೭೪ ||

ಹೇತ್ವಂತರದಿಂದ ರುದ್ರನಿಗೆ ವಿಶ್ವಕರ್ತೃತ್ವವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸತಕ್ಕ ‘ಅಧಿಷ್ಠಾನಾನುಪಪತ್ತೀಶ್ಚ’ ಎನ್ನುವ ಸೂತ್ರವನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ಅಧಿಷ್ಠಾನೇ ಸ್ಥಿತಃ ಕರ್ತಾ ಕಾರ್ಯಂ ಕುರ್ವನ್ ಪ್ರತೀಯತೇ |

ನಾಸ್ಯಾಧಿಷ್ಠಾನಯೋಗೋಽಸ್ತಿ ಭೂತಾನಾಂ ಪ್ರಲಯೇ ತದಾ ||

|| ೨೭೫ ||

ಅ || ಕರ್ತಾ = ಕುಲಾಲ ಮೊದಲಾದ ಕರ್ತನು, ಅಧಿಷ್ಠಾನೇ = ಪೃಥಿವಿ ಮೊದಲಾದ ಅಧಿಷ್ಠಾನದಲ್ಲಿ, ಸ್ಥಿತಃ = ಇದ್ದವನಾಗಿಯೇ, ಕಾರ್ಯಂ = ಕಾರ್ಯವನ್ನು, ಕುರ್ವನ್ = ಮಾಡುವನಾಗಿ, ಪ್ರತೀಯತೇ = ತೋರುತ್ತಾನೆ. (ನಿರಧಿಷ್ಠಾನನು ಯಾರೊಬ್ಬನೂ ಯಾವುದನ್ನೂ ಮಾಡತಕ್ಕವನು ತೋರುವುದಿಲ್ಲ.) (ಅದರಿಂದ ಪ್ರಕೃತವೇನಾಯಿತೆಂದರೆ -) ಅಸ್ಯ = ಈ ಶಿವನಿಗೆ, ಭೂತಾನಾಂ = ಮೊದಲು ಹುಟ್ಟಿದ ಪೃಥಿವಿ ಮೊದಲಾದ ಮಹಾಭೂತಗಳಿಗೆ, ಪ್ರಲಯೇ = ನಾಶವಾಗುತ್ತಿರಲು, ತದಾ = ಆದಿಸೃಷ್ಟಿಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಅಧಿಷ್ಠಾನಯೋಗಃ = ಅಧಿಷ್ಠಾನಸಂಬಂಧವು, ನಾಸ್ತಿ = ಇಲ್ಲ. (ಆದುದರಿಂದ ಕರ್ತೃತ್ವವೂ ಕೂಡ ಶಿವನಿಗೆ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ.)

ತಾ || (1) ಹಾಗಾದರೆ ೧ 'ಸಂಬಂಧಾನುಪಪತ್ತೇಶ್ಚ' ೨ 'ಅಧಿಷ್ಠಾನಾನುಪಪತ್ತೇಶ್ಚ' ೩ 'ಕರಣವಚ್ಛೇದ್ನ ಭೋಗಾದಿಭ್ಯಃ' ಎಂದು ಸೂತ್ರಕ್ರಮವಿದ್ದರೂ ಇದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ 'ಕರಣವಚ್ಛೇದ್ನ ಭೋಗಾದಿಭ್ಯಃ' ಎನ್ನುವುದನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಏನು ಕಾರಣವು ಎಂದರೆ - ಸಂಬಂಧಾನುಪಪತ್ತಿ, ಅಧಿಷ್ಠಾನಾನುಪಪತ್ತಿ ಇವು ಎರಡರ ಪರಿಹಾರವು 'ಕರಣವಚ್ಛೇತ್' ಎನ್ನುವುದರಿಂದ ನಿರಾಕರಿಸಲ್ಪಡುವುದು ಎಂದು ತಿಳಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ (2) ಯಥಾಕ್ರಮದಲ್ಲಿಯೇ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡಿದರೆ ಸನ್ನಿಹಿತವಾದ ಅಧಿಷ್ಠಾನಾನುಪಪತ್ತಿಪರಿಹಾರನಿರಾಸಕವೇ ಇದು ಎಂದು ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುವುದು. ವ್ಯುತ್ಕ್ರಮದಿಂದ ಎರಡರ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡಿದರೆ ಉಭಯಸಂಬಂಧಿಯೆಂದು ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುವುದು. ಆ ದಪ್ರಯುಕ್ತವೇ ಭಾಷ್ಯದಲ್ಲಿ 'ಅಧಿಷ್ಠಾನಾದಿರೂಪಂ' ಎಂದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಇಲ್ಲಿಯಾದರೂ "ದೇಹಾದಿವತ್" ಎಂದು ಉಕ್ತವಾಗಿದೆ || ೨೭೫ ||

ಹಾಗಾದರೆ ಕುಲಾಲನಿಗೆ ಶರೀರವಿದುದರಿಂದ ಅಧಿಷ್ಠಾನ ಸಾಪೇಕ್ಷತ್ವವು ಯುಕ್ತವೇ. ಶರೀರವು ಭಾರವುಳ್ಳದ್ದಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ಪತನ ಪ್ರಸಕ್ತಿಯಿದ್ದುದರಿಂದ ಆ ಪತನವನ್ನು ಪ್ರತಿಬಂಧಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸ್ಪರ್ಶವುಳ್ಳ ಅಧಿಷ್ಠಾನವನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತದೆ. ಶರೀರವಿಲ್ಲದವನಿಗೆ ಕರ್ತೃತ್ವವು ಕೂಡಲಾರದು. ಈಶ್ವರನಿಗಾದರೂ ಶರೀರವೇ ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಅಧಿಷ್ಠಾನವು ಏತಕ್ಕೆ. ಇಹ ಇದಂ ಜಾತಂ ಇತ್ಯಾದಿ ವ್ಯವಹಾರವಾದರೂ ಗಗನಾದಿಗಳನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿ ಉಪಪನ್ನವಾಗುತ್ತದೆ. ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ -

ಮೂ || ಅದೇಹಶ್ಚೇದಸರ್ವಜ್ಞಃ (ದಸಾವಜ್ಞಃ) ಶಿಲಾಕಾಷ್ಠಾದಿವತ್ಸದಾ |

ದೇಹೀ ಚೇದಂತವಾನೇವ ಯಜ್ಞದತ್ತನಿದರ್ಶನಾತ್ || ೨೭೬ ||

ಅ || ಅದೇಹಶ್ಚೇತ್ = ಶರೀರವಿಲ್ಲದವನಾದರೆ, ಶಿಲಾಕಾಷ್ಠಾದಿವತ್ = ಕಲ್ಲುಕಟ್ಟಿಗೆ ಮೊದಲಾದವುಗಳಂತೆಯೇ, ಸದಾ = ಯಾವಾಗಲೂ, ಅಸರ್ವಜ್ಞಃ = ಸರ್ವವನ್ನು ತಿಳಿದವನಲ್ಲ. (ಅಸೌ = ಈ ಶಿವನು, ಅಜ್ಞಃ = ಏನೂ ತಿಳಿಯದವನು. ಆದುದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಸಾರ್ವಜ್ಞ್ಯವು ಹೇಗೆ ಸಿದ್ಧಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಸರ್ವ ಕರ್ತೃತ್ವವೂ ಹೇಗೆ ತಾನೇ ಸಿದ್ಧಿಸುವುದು?) (ಸರ್ವಥಾ ಸದಾಶಿವನಿಗೆ ಶರೀರವು ಇಲ್ಲವೆಂದಲ್ಲ ಮತ್ತೆ ಪ್ರೀಡಾರ್ಥವಾಗಿ ಶರೀರಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಆದಕಾರಣ ಈ ಹಿಂದೆಹೇಳಿದ ದೋಷವಿಲ್ಲ. ಲೀಡಾರ್ಥವಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ ಶರೀರವು ಭೋಗಾದಿಗಳ ಪ್ರಾಪ್ತಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗದಿರುವುದರಿಂದ ಭೋಗಾದಿ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ; ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ) ದೇಹೀ ಚೇತ್ = ಶರೀರವುಳ್ಳವನಾದರೆ, ಯಜ್ಞದತ್ತನಿದರ್ಶನಾತ್ = ಯಜ್ಞದತ್ತನ ದೃಷ್ಟಾಂತದಿಂದ, ಅಂತವಾನೇವ = ಮರಣವುಳ್ಳವನೂ, ದುಃಖವುಳ್ಳವನೂ, ಆಗುವನು. (ಇದರಿಂದ 'ಓಂ ಅಂತವತ್ಸಮಸರ್ವಜ್ಞತಾ ವಾ ಓಂ' ಎನ್ನುವ ಸೂತ್ರವು ವಾಖ್ಯಾತವಾಯಿತು.) || ೨೭೬ ||

ಹಾಗಾದರೆ ಹೀಗೆ ಶಿವನಿಗೆ ಜಗತ್ಕಾರಣತ್ವವನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುವವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ಯಾವುದು? (೧) ಜಗತ್ತಿಗೆ ಕರ್ತನೇ ಇಲ್ಲವೆಂದೋ, ೨ ಅಥವಾ ಶ್ರೀಹರಿಯೇ ಕರ್ತನೆಂದೋ ಗನೇದ್ವುಕೂಡಲಾರದು. ಕಾರ್ಯವು ಅಕರ್ತೃಕವು ಎನ್ನುವುದು ವಿರುದ್ಧವು. ಮತ್ತು ಅಪಸಿದ್ಧಾಂತವೂ ಬರುವುದು. ೨ನೇದ್ವು ಕೂಡಲಾರದು. ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಕರ್ತೃತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೂ ಈ ದೋಷಗಳು ಸಮಾನಗಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಸ್ವವ್ಯಾಹತಿಯು. ಹೇಗೆಂದರೆ— ಶಿವನಿಗೆ ಜನ್ಮಾದಿ ದೋಷವತ್ಯರೂಪವಾದ ಅಸಾಮಂಜಸ್ಯವು ಯಾವುದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟದೋ ಅದು ವಿಷ್ಣುವಿನಲ್ಲಿಯೂ 'ಜನಿತೋತವಿಷ್ಣೋಃ' ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಗಳಲ್ಲಿ ಜನ್ಮಾದಿದೋಷಗಳು ಶ್ರುತಗಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಸಮಾನವೇ. ಸಂಬಂಧಾನುಪಪತ್ಯಾದಿಗಳಾದರೂ ಸ್ಪಷ್ಟವೇ ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ—

ಮೂ || ನ ಚೈತದಬಿಲಂ ವಿಷ್ಣೌ ಶ್ರುತಿಪ್ರಾಮಾಣ್ಯಗೌರವಾತ್ |

ಮನೋಬುದ್ಧ್ಯಂ ಗಿತಾಂ ವಿಷ್ಣೋರ್ಲಕ್ಷ್ಯಯಾಮೋ ಯ ಏವ ಸಃ |

ಸ ಏವ ದೇಹೋ ವಿಜ್ಞಾನಮೈಶ್ವರ್ಯಂ ಶಕ್ತಿರೂರ್ಜಿತಾ || ೨೭೭ ||

ದೇಹೋ ವಿಷ್ಣೋರ್ನತೇ ವಿಷ್ಣೋ ನಾಸುದೇವೋಽಗ್ರತೋಽಭವತ್ |

ಏಕೋ ನಾರಾಯಣಃ ಆಸೀನ್ನ ಬ್ರಹ್ಮಾ ನ ಚ ಶಂಕರಃ || ೨೭೮ ||

ಅಜಸ್ಯ ನಾಭಾವಧೈಕಮರ್ಪಿತಂ ಮಾತ್ರಯಾ ಪರಃ |

ಸದ್ವೇಹಃ ಸುಖಗಂಧಶ್ಚ ಜ್ಞಾನಭಾಃ ಸತ್ತರಾಕ್ರಮಃ || ೨೭೯ ||

ಜ್ಞಾನಜ್ಞಾನಃ ಸುಖಸುಖಃ ಸ ವಿಷ್ಣುಃ ಪರಮೋಽಕ್ಷರಃ |

ಆನಂದ ಏಕವಿವಾಗ್ರ ಆಸೀನ್ನಾರಾಯಣಃ ಪ್ರಭುಃ || ೨೮೦ ||

ಪ್ರಿಯಂ ತಸ್ಯ ಶಿರೋ ನೋದಪ್ರನೋದೌ ಚ ಭುಜೌ ಹರೇಃ |

ಆನಂದೋ ಮಧ್ಯತೋ ಬ್ರಹ್ಮಪುಚ್ಛಂ ನಾನ್ಯದಭೂತ್ಸಚಿತ್ || ೨೮೧ ||

ಮನಸೋಽಸ್ಯಾಭವದ್ಬ್ರಹ್ಮಾಲಲಾಟಾದಪಿ ಶಂಕರಃ |

ಪಕ್ಷಯೋರ್ಗರುಡಃ ಶೇಷೋ ಮುಖಾದಾಸೀತ್ಸ(ಸಸ)ರಸ್ವತೀ || ೨೮೨ ||

ಸಹಸ್ರ ಶೀರ್ಷಾ ಪುರುಷಃ ಸಹಸ್ರಾಕ್ಷಃ ಸಹಸ್ರಪಾತ್ |

ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಸಂದರ್ಭಬಲಾನಿತ್ಯಗುಣಾತ್ಮನಃ |

ವಿಷ್ಣೋರ್ದೇಹಾಜ್ಜಗತ್ಸರ್ವಮಾವಿರಾಸೀದಿತಿವೇ || ೨೮೩ ||

ಅ || ಎತತ್ ಅಖಿಲಂ = ಈ ದೋಷಗಳ ಸಮುದಾಯವು, ವಿಷ್ಣು = ಶ್ರೀಹರಿಯು ಜಗತ್ತಿಗೆ ಕರ್ತನೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೂ, ನ ಚ = ಸಮಾನವೆಂದು ಹೇಳಿಕೂಡದು. (ಏಕೆಂದರೆ ಶ್ರುತಿಯಿಂದಲೇ ನಿಖಲದೋಷಗಳನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಿ ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಜಗತ್ಕಾರಣತ್ವವು ಪ್ರತಿಪಾದಿತವಾಗಿದೆ.) (ಹಾಗಾದರೆ ಪಶುಪತಿಗೂ ಕೂಡ ಹೀಗೆ ಆಗಮಗಳಿಂದಲೂ ಅನುಮಾನಗಳಿಂದಲೂ ಜಗತ್ಕಾರಣತ್ವವು ಪ್ರತಿಪಾದಿತವೇ ಆಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಏನು ವಿಶೇಷವೆಂದರೆ) ಶ್ರುತಿಪ್ರಾಮಾಣ್ಯಗೌರವಾತ್ = ಪಾಶುಪತಾದ್ಯಾಗಮಗಳಿಂದಲೂ ಶ್ರುತಿಗಳ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯಕ್ಕೆ ಗುರುತ್ವ (ಶ್ರೇಷ್ಠತ್ವ) ಏದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ, (ಶ್ರುತಿಗಳು ಯಾವುವೆಂದರೆ ಅವುಗಳನ್ನುದಾಹರಿಸುತ್ತಾರೆ.) (೧) ವಿಷ್ಣೋಃ = ಮನೋಬುದ್ಧ್ಯಂಗಿತಾಂ = ಮನಸ್ಸು-ಬುದ್ಧಿ-ಅಂಗ (ದೇಹ) ಇವುಗಳುಳ್ಳತನವನ್ನು, ಲಕ್ಷ್ಯಯಾಮಃ = ತಿಳಿಸಿಕೊಡುತ್ತೇವೆ. ಇದರಿಂದ 'ಬುದ್ಧಿಮನೋಽಂಗ ಪ್ರತ್ಯಂಗವತ್ತಾಂ ಭಗವತೋ ಲಕ್ಷಯಾಮಹೇ ಬುದ್ಧಿಮಾನ್ ಮನೋನಾನಂಗವಾನ್ ಪ್ರತ್ಯಂಗವಾನ್'

ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯು.) (೨) ಸಃ=ಪರಬ್ರಹ್ಮನು, ಯ ಏವ=ಯದ್ಬ್ರಹ್ಮನೇ ಆಗಿರುವನೋ, ದೇಹಃ=ಶರೀರವೂ, ಸ ಏವ=ತದ್ಬ್ರಹ್ಮವೇ ಆಗಿದೆ. ವಿಜ್ಞಾನಂ=ವಿಜ್ಞಾನಾತ್ಮಕವು, ಐಶ್ವರ್ಯಂ=ಐಶ್ವರ್ಯಸ್ವರೂಪವು, ಉರ್ಜಿತಾ=ಬಲವುಳ್ಳ, ಸರ್ವತ್ರ ಅನ್ಯತಬದ್ಧವಾದ, ಶಕ್ತಿಃ=ಶಕ್ತ್ಯಾತ್ಮಕವು, ವಿಷ್ಣೋಃ=ಶ್ರೀ ಹರಿಯು, ದೇಹಃ=ಶರೀರವು, (ಇದರಿಂದ 'ಯದಾತ್ಮಕೋ ಭಗವಾನ್ ತದಾತ್ಮಿಕಾವ್ಯಕ್ತಿಃ ಕಿಮಾತ್ಮಕೋ ಭಗವಾನ್ ಜ್ಞಾನಾತ್ಮಕಃ ಐಶ್ವರ್ಯಾತ್ಮಕಃ ಶಕ್ತ್ಯಾತ್ಮಕಃ' ಅಂದರೆ ಶ್ರೀ ಹರಿಯು ಜ್ಞಾನಾನಂದಾತ್ಮಕನು ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ಅವನ ದೇಹವೂ ಜ್ಞಾನಾನಂದಾತ್ಮಕವೇ.) (೩) ವಿಷ್ಣೋಃ=ಎಲೋ ಶ್ರೀ ಹರಿಯೇ, ತೇ=ನಿನ್ನ, (ಮಹಿಮೆಯ ಅಂತವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿದವನಾಗಲೀ ಹುಟ್ಟುವವನಾಗಲೀ) ನ=ಹೊಂದುವುದಿಲ್ಲ. (ಇದರಿಂದ 'ನ ತೇ ವಿಷ್ಣೋ ಜಾಯಮಾನೋ ನ ಜಾತೋ ದೇವ ಮಹಿಮ್ನಃ ಪರಮಂತಮಾಸ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯು (ಋ.ಅಷ್ಟಕ ೫ ಅಧ್ಯಾ. ೬ ವರ್ಗ ೨೪)(೪) ವಾಸುದೇವಃ=ವಾಸುದೇವನು, ಅಗ್ರತಃ=ವಲಯಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಅಭವತ್=ಇರುತ್ತಿದ್ದನು. (ಇದರಿಂದ 'ವಾಸುದೇವೋ ನಾ ಇದಮಗ್ರ ಆಸೀನ್ನ ಬ್ರಹ್ಮಾ ನ ಚ ಶಂಕರಃ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯು). (೫) ಏಕೋ ನಾರಾಯಣಃ=ನಾರಾಯಣನು ಒಬ್ಬನೇ, ಆಸೀತ್=ಇರುತ್ತಿದ್ದನು, ಬ್ರಹ್ಮಾ=ಚತುರ್ಮುಖನು, ನ=ಇರಲಿಲ್ಲ. ಶಂಕರಃ=ರುದ್ರನೂ, ನ ಚ=ಇರಲಿಲ್ಲ. (೬) ಅಜಸ್ಯ=ಶ್ರೀ ಹರಿಯು, ನಾಭಿ=ನಾಭಿಯಲ್ಲಿ, ಅಧಿ ಏಕಂ ಅರ್ಪಿತಂ=ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಒಂದು ಕಮಲವು ಸಮರ್ಪಿತವಾಗಿದೆ. ಇದರಿಂದ 'ಅಜಸ್ಯ ನಾಭಾವಧೇಕಮರ್ಪಿತಂ ಯಸ್ಮಿನ್ ವಿಶ್ವಾ ಭುವನಾನಿ ತಸ್ಯಃ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯು. (೭) ಮಾತ್ರಯಾ=ಮಿತಿಯಿಂದ, ಪರಃ=ದಾಟದವನು, (ಇದರಿಂದ 'ಪರೋ ಮಾತ್ರಯಾ ತನ್ವಾ ವೃಧಾನ ನ ತೇ ಮಹಿತ್ಸಮನ್ಯ ಶ್ಶುವಂತಿ' (ಋ. ಅಷ್ಟಕ ೫ ಅಧ್ಯಾ. ೬ ವರ್ಗ ೨೪) (೮) ಸದ್ಭೇದಃ=ನಿರ್ದುಷ್ಟವಾದ (ಜನ್ಮಾದಿ ದೋಷರಹಿತವಾದ) ಶರೀರನಿರುವವನು, ಸುಖಗಂಧಶ್ಚ=ಸುಗಂಧಸ್ವರೂಪನು, ಜ್ಞಾನಭಾಃ=ಜ್ಞಾನಾತ್ಮಕ ವ್ರಕಾರವುಳ್ಳವನು, ಸತ್ಪರಾಕ್ರಮಃ=ನಿರ್ದುಷ್ಟವಾದ ಪರಾಕ್ರಮವುಳ್ಳವನು, ಜ್ಞಾನಜ್ಞಾನಃ=ಅತಿಶಯಿತ ಜ್ಞಾನಸ್ವರೂಪನು, ಸುಖಸುಖಃ=ಅತಿಶಯಿತ ಸುಖಸ್ವರೂಪನು, ಅಂದರೆ ಅಜ್ಞಾನಮಿತ್ರ ಜ್ಞಾನವುಳ್ಳವನಲ್ಲ. ದುಃಖಮಿತ್ರ ಸುಖವುಳ್ಳವನೂ ಅಲ್ಲ. ಸಃ=ವಿಷ್ಣುಃ=ಆ ಶ್ರೀಹರಿಯು, ಪರಮಃ=ಸರ್ವೋತ್ತಮನು, ಅಕ್ಷರಃ=ನಾಶವಿಲ್ಲದವನು, (೯) ಪ್ರಭುಃ=ಸರ್ವಸಮರ್ಥನಾದ, ಆನಂದಃ=ಆನಂದರೂಪನಾದ, ಏಕ ಏವ ನಾರಾಯಣಃ=ನಾರಾಯಣನೊಬ್ಬನೇ, ಅಗ್ರೇ=ಪ್ರಲಯಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಆಸೀತ್=ಇರುತ್ತಿದ್ದನು. ತಸ್ಯ=ನಾರಾಯಣನ, ಶಿರಃ=ಶಿರಸ್ಸು, ಪ್ರಿಯಂ=ಪ್ರಿಯಾನುಕವಾದ ಸುಖವಿಶೇಷರೂಪವು, (ಶ್ರವಣದಿಂದಂಟಾದ ಸುಖವು ಪ್ರಿಯವೆನ್ನಿಸುತ್ತದೆ.) ಹರೇಃ=ಶ್ರೀಹರಿಯು, ಭುಜೌ ಚ=ಭುಜಗಳಾದರೂ, ಮೋದ-ಪ್ರಮೋದಾ=ಮೋದ ಪ್ರಮೋದಗಳೆನ್ನಿಸುತ್ತವೆ. (ದರ್ಶನದಿಂದಂಟಾದ ಆನಂದವು ಮೋದವು. ಭೋಗದಿಂದಂಟಾದ ಆನಂದವು ಪ್ರಮೋದವು.) ಮಧ್ಯತಃ=ಮಧ್ಯದೇಹವು, ಆನಂದಃ=ಆನಂದರೂಪವೂ, ಅಂದರೆ ಸ್ವರೂಪಭೂತವಾದುದು ಆನಂದವು. (ಆವಾಸ ಧಸ್ತುಗಳನ್ನು ಪ್ರವರ್ತಿಸಿಕೊಡುವುದರಿಂದ ಆವಾಸವ್ಯವದೇಶವು.) (ತೈತ್ತಿ. ಉವ. ಅಧ್ಯಾ. ೨ ಮಂ. ೧೨. ಪು. ೧೨೯.) ಬ್ರಹ್ಮ=ಬ್ರಹ್ಮನು, ಪುಚ್ಛಂ=ಸಾದವು. ಕ್ವಚಿತ್=ಎಲ್ಲಿಯೂ, ಅನ್ಯತ್=ಇತರವಾದುದು ಪ್ರಾಕೃತಸುಖಾದಿಗಳು, ನಾಭೂತ್=ಇರಲಿಲ್ಲ. (೧೦) ಅಸ್ಯ=ಪರಬ್ರಹ್ಮನ, ಮನಸಃ=ಮನಸ್ಸಿನದ್ದೆ ಶೆಯಿಂದ, ಬ್ರಹ್ಮಾ=ಚತುರ್ಮುಖನು, ಅಭವತ್=ಆದನು. ಲಲಾಟಾದಶಿ=ಲಲಾಟದಿಂದಲೂಕೂಡ, ಶಂಕರಃ=ರುದ್ರನು, (ಆದನು.) ಪಕ್ಷಯೋಃ=ಭುಜಗಳದ್ದೆ ಶೆಯಿಂದ,

ಗರುಡಃ=ಗರುಡನು, ಶೇಷಃ=ಶೇಷನೂಕೂಡ, (ಅದನು.) ಮುಖಾತ್ = ಮುಖದ್ವಿಶೆಯಿಂದ, ಸರಸ್ವತೀ=ಸರಸ್ವತಿಯು, ಅಸೀತ್ = (ಅಸ) ಅದಳು. (೧೧) ಸಹಸ್ರಶೀರ್ಷಾ=ಅನಂತಾನಂತ ಶಿರಸ್ಸುಗಳುಳ್ಳವನು, ಪುರುಷಃ=ಪೂರ್ಣ ಸಡ್ಗುಣಗಳುಳ್ಳವನು, ಸಹಸ್ರಾಕ್ಷಃ = ಅನಂತ ಕಣ್ಣುಗಳುಳ್ಳವನು, ಸಹಸ್ರಪಾತ್ = ಅನಂತಪಾದಗಳುಳ್ಳವನು, (ಋ. ಅಪ್ಪ. ಲ. ಅಧ್ಯಾ. ೪. ವರ್ಗ ೧೭.) ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಸಂದರ್ಭ ಬಲಾತ್ = ಇದು ಮೊದಲಾದ ಶ್ರುತಿಗಳ ಸಂದರ್ಭದ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ್ವಿಶೆಯಿಂದ, ನಿತ್ಯಗುಣಾತ್ಮನಃ = ಸದಾ ಗುಣಸ್ವರೂಪನಾದ, ವಿಷ್ಣೋಃ=ಶ್ರೀಹರಿಯು, ದೇಹಾತ್ = ಶರೀರದ್ವಿಶೆಯಿಂದ, ಸರ್ವಂ ಜಗತ್ = ಎಲ್ಲಾಜಗತ್ತು, ಆವಿರಾಸೀತ್ = ಆವಿರ್ಭೂತವಾಯಿತು. ಇತಿ=ಹೀಗೆ, ಈಯತೇ=ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುತ್ತದೆ.

ತಾ || ನ್ಯಾಯಸುಧಾ— (1) ರುದ್ರನು ಜಗತ್ಕರ್ತನು ಎಂದು ಸಿದ್ಧವಾದ ಮೇಲೆ ಪಾಶುಪತಾದ್ಯಾಗಮವನ್ನು ರುದ್ರನು ಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ ಆದು ಪ್ರಮಾಣವೆಂದು ನಿಶ್ಚಿತವಾಗುವುದು. ಪಾಶುಪತಾದ್ಯಾಗಮವು ಪ್ರಮಾಣವೆಂದು ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ಮೇಲೆ ಅದರಿಂದ ರುದ್ರನು ಸರ್ವಜ್ಞನೆಂದೂ, ಜಗತ್ಕರ್ತನೆಂದೂ ಸಿದ್ಧಿಸುವುದು. ಹೀಗೆ ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಶ್ರಯದೋಷವು ಬರುವುದರಿಂದ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಲಾರದು. ಬೇರೆ ಯಾವುದೂ ಪಾಶುಪತಾದ್ಯಾಗಮ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯ ಸಾಧಕವಾದ ಪ್ರಮಾಣವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ವೇದಕ್ಕಾದರೂ ಅವಿರೋಧವಿಲ್ಲದುದರಿಂದ ಪುರುಷದೋಷವಿಂಧನದೋಷವೇ ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದಲೂ, ಬಾಧಕ ಪ್ರತ್ಯಯವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದಲೂ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಸ್ವತಃ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ನಿಶ್ಚಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದಕಾರಣ ನಿಶ್ಚಿತ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವುಳ್ಳ ಶ್ರುತಿಯಿಂದ ಶ್ರೀ ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ದೋಷಲೇಶರಹಿತವಾದ ಜಗತ್ಕಾರಣತ್ವವು ಸಿದ್ಧಿಸುವುದು. (2) ಉದಾಹೃತ ಶ್ರುತಿಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ೧ 'ಬುದ್ಧಿ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯಿಂದ ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ದೇಹವಿದೆ ಎಂದವಗತವಾಗುತ್ತದೆ ೨ 'ಯದಾತ್ಮಕಃ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯಿಂದ ಶ್ರೀ ಹರಿಯು ದೇಹವು ಜ್ಞಾನಾದ ಗುಣಾತ್ಮಕವೆಂದು ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ. ೩ 'ನ ತೇ ವಿಷ್ಣೋ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯಿಂದ ಶ್ರೀ ಹರಿಯು ದೇಹವು ಅನಾದಿ ನಿತ್ಯವೆಂದವಗತವಾಗುತ್ತದೆ. ೪. ೫. 'ವಾಸುದೇವಃ' ಇತ್ಯಾದಿ ಎರಡು ಶ್ರುತಿಗಳಿಂದ ಅನಾದಿನಿತ್ಯ ಶರೀರವತ್ವವೂ, ೬ 'ಅಜಸ್ಯ' ಎನ್ನುವುದರಿಂದ ದೇಹವತ್ವವೂ, ಶ್ರೀ ಹರಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಭಾವವೂ, ೭ 'ಪರೋಮಾತ್ರಯಾ' ಎನ್ನುವುದರಿಂದ ದೇಶ-ಕಾಲ-ಗುಣಗಳಿಂದ ಅಪರಿಚ್ಛಿನ್ನ (ಅವಧಿಯಿಲ್ಲದಿರುವ) ಶರೀರವತ್ವವೂ, ೮. ೯ 'ಸದ್ವೇಹಃ' ಇತ್ಯಾದಿ ಎರಡು ಶ್ರುತಿಗಳಿಂದ ಜನ್ಮಾದಿ ದೇಶಗಳಿಂದ ವಿರಹಿತವಾದ ಗುಣಾತ್ಮಕ ಶರೀರವತ್ವವೂ ೧೦. ೧೧. 'ಮನಸಃ' ಇತ್ಯಾದಿ ಎರಡು ಶ್ರುತಿಗಳಿಂದ ಶರೀರವತ್ವವೂ, ಶ್ರೀ ಹರಿಯಿಂದಲೇ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯೂ ಅವಗತವಾಗುತ್ತದೆ. (3) ಇಲ್ಲಿ ಸಕಲ ಜಗತ್ಕಾರಣತ್ವವೇ ಶ್ರುತಿಸಿದ್ಧವಾಗುವಾಗ ಸರ್ವದೋಷ ಪರಿಹಾರವೂ ಸಿದ್ಧವೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ದೋಷಗಳು ಇದ್ದರೆ ಸಕಲ ಜಗತ್ಕಾರಣತ್ವವು ಕೂಡಲಾರದು ಆದಾಗ್ಯೂ ದೋಷಾಭಾವವೂ ಕೂಡ ಶ್ರುತಿಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಉಪಪತ್ತಿಯನ್ನು ಹುಡುಕುವುದರಿಂದ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನವು ಎನ್ನುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಿಂದ ದೋಷಾಭಾವವನ್ನು ತೋರಿಸಿದರು. ಅದರಲ್ಲಿ ಶರೀರವಿದ್ದುದರಿಂದ ದೇಹಾಭಾವವಪ್ರಯುಕ್ತಗಳಾದ ದೋಷಗಳೂ ತಿರಸ್ಕೃತಗಳಾದುವು. ಆ ಶರೀರವು ಜ್ಞಾನಾನಂದಾದಿ ಗುಣಸ್ವರೂಪವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಜನನಾದಿ ದೋಷಪರಿಹಾರವೂ ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು. 'ಜನಿತೋತ ವಿಷ್ಣೋಃ' ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯವಾದರೂ ಅನೇಕ ನಿರವಕಾಶಗಳಾದ ದೇಹಾಭಾವವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸತಕ್ಕ ಶ್ರುತಿಗಳಿಂದ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಆ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ವಿಷ್ಣು ಶಬ್ದವು ಯಜ್ಞ ವಾ ಯಜಮಾನ ಪರವೆಂದು ತಿಳಿಯತಕ್ಕದ್ದು || ೨೭೭ || ೨೭೮ || ೨೭೯ || ೨೮೦ || ೨೮೧ || ೨೮೨ || ೨೮೩ ||

ದೇಹವು ಜ್ಞಾನಾನಂದಾದಿ ಗುಣಸ್ವರೂಪವೂ, ಅನಾದಿ ನಿತ್ಯವೂ ಆಗಿದೆ ಎನ್ನುವುದು 'ಶರೋ ವಿಷಾಣವಾನ್' ಎನ್ನುವುದರಂತೆ ವಿರುದ್ಧವಾಯಿತು. 'ಯೋ ದೇಹಃ ಸಃ ಭೌತಿಕಃ ಜನ್ಮಾದಿಮಾನ್' = ಯಾವುದು ದೇಹವೋ ಅದು ಭೌತಿಕವು ಜನ್ಮಾದಿಗಳುಳ್ಳದ್ದು ಎಂದು ನಿಯಮವು ಕಂಡದೆ. ಆದಕಾರಣ ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಶರೀರವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ಅಭೌತಿಕತ್ವಾದಿಗಳನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ಶಶಕ್ಯ ಕೂಡ ವಿಷಾಣವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕಾಗುವುದು, ಅದುದರಿಂದ ದೇಹಕ್ಕೆ ಅಭೌತಿಕತ್ವಾದಿಗಳಿಂದ ವಿರೋಧವನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಮಾನವತ್ವಾದ್ವಿರೋಧಃ ಕೋನಾಮಾನಂ ಕ್ವಚಿದಿಷ್ಟತೇ || ೨೮೪ ||

ಅವಿರೋಧೋ ವಿರೋಧಶ್ಚ ಮಾನೇನೈವ ಹಿ ಗಮ್ಯತೇ |

ಅತ ಉಕ್ತಂ ಸಮಸ್ತಂ ಚ ವಾಸುದೇವಸ್ಯ ಯುಜ್ಯತೇ || ೨೮೫ ||

ಅ || ಮಾನವತ್ವಾತ್ = ಪ್ರಮಾಣವಿದ್ದುದರಿಂದ, ಈ = ಯಾವ, ವಿರೋಧಃ = ವಿರೋಧವು. (ವಿರೋಧವು ಇಲ್ಲ.) ಅನಾಮಂ = ಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲದಿರುವುದು, ಕ್ವಚಿತ್ = ಎಲ್ಲಿಯೂ, ನ ಇಷ್ಟತೇ = ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ. (ಶ್ರೀ ಹರಿಯು ಎಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಆನಂದಾದ್ಯಾತ್ಮಕತ್ವ ವಿಸಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವಿದ್ದಂತೆಯೇ ಶಶವಿಷಾಣವೂ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿದ್ದರೆ ಶಶವಿಷಾಣವನ್ನೂ ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದೆವು, ಶಶವಿಷಾಣವು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಲ್ಲ. ಆಪ್ರಾಮಾಣಿಕವನ್ನು ಯಾರೊಬ್ಬನೂ ಯಾವಾಗಲೂ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಅಂಗೀಕರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ಯವಲ್ಲ.) (ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾದಾಗ್ಯೂ ವಿರೋಧವಿಲ್ಲದಿರುವುದು ಹೇಗೆಂದರೆ—) ಅವಿರೋಧಃ = ಯಾವವುಗಳಿಗೆ ಕೆಲವು ಕಡೆ ಸಹದರ್ಶನವಿದೆಯೋ ಅವುಗಳಿಗೆ ವಿರೋಧಾಭಾವವು, ವಿರೋಧಶ್ಚ = ಯಾವವುಗಳಿಗೆ ನಿಯಮದಿಂದ ವೃದ್ಧಿಕರಣವಾಗಿಯೇ ದರ್ಶನವಿದೆಯೋ ಅವುಗಳಿಗೆ ವಿರೋಧವೂ ಕೂಡ, ಮಾನೇನೈವ = ಪ್ರಮಾಣದಿಂದಲೇ, ಗಮ್ಯತೇ = ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. (ಸಹದರ್ಶನ, ಅಸಹದರ್ಶನ ರೂಪವಾದ ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ ವಸ್ತುಗಳಿಗೆ ಅವಿರೋಧ ವಿರೋಧಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ನಿಯಾಮಕವಾದುದು ಬೇರೆಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಇವೆ ಎಂದು ಪ್ರಮಾಣದಿಂದಲೇ ದೃಷ್ಟವಾದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ವಿರೋಧವು ಹೇಗೆತಾನೇ ಬಂದೀತು?) ಅತಃ = ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಇವೆ ಎಂದು ಪ್ರಮಾಣಗಳಿಂದ ದೃಷ್ಟವಾದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ವಿರೋಧವನ್ನು ಶಂಕಿಸಲಿಕ್ಕೇನೇ ಬಾರದಿರುವುದರಿಂದ, ಉಕ್ತಂ = ಉದಾಹೃತ ಶ್ರುತಿಗಳಿಂದ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟ, ಸಮಸ್ತಂ ಚ = ಚಿದಾನಂದಾತ್ಮಕವಾದ ದೋಷಲೇಶ ರಹಿತವಾದ ಶರೀರದಿಂದ ಜಗತ್ಕಾರಣತ್ವ ಮೊದಲಾದುದೆಲ್ಲವೂ, ವಾಸುದೇವಸ್ಯ = ಶ್ರೀ ಹರಿಗೆ, ಯುಜ್ಯತೇ = ಕೂಡುತ್ತದೆ.

|| ೨೮೪ || ೨೮೫ ||

ಹಾಗಾದರೆ ಇದು ನಮಗೂ ಸಮಾನವೇ. ಹೇಗೆಂದರೆ— ಯದ್ಯಪಿ ಪಾಶುಪತಾದ್ಯಾಗಮದ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ಯವಲ್ಲ. ಆದಾಗ್ಯೂ 'ಜ್ಞಾತಾ ಶಿವಂ ಶಾಂತಿಮುತ್ಕಂ ತಮೇತಿ ಏಕೋ ರುದ್ರೋ ನ ದ್ವಿತೀಯಾಯ ತಸ್ಯೇ ಸ ಇಮಾನ್ ಲೋಕಾನೀಶತ ಈಶನೀಭಿಃ' ಇದಮೊದಲಾದ ಶ್ರುತಿಗಳಾದರೂ ಶಿವಾದಿ ನಾಮಗಳಿಂದ ಕೂಡಿರುವಪ್ರಯುಕ್ತ ಶಿವನಿಗೆ ಜಗಜ್ಜನ್ಮಾದಿಕಾರಣತ್ವವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತವೆ. ಅಂತಹನಿಗೆ ಅಸಾಮಂಜಸ್ಯವು ಕೂಡ ಲಾರದು. ಆದಕಾರಣ ಉದಾಹೃತ ಶ್ರುತಿಗಳಿಗೆ ಇದಕ್ಕೆ ಅವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಅರ್ಥವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕು. ಸಂಬಂಧಾನುಪಪತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಶ್ರುತಿಯೇ ಆಭಾಸೀಕರಿಸುವುದು ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದೆ—

ಮೂ || ಶಿವಾದಿನಾಮಯುಕ್ತಾಶ್ಚ ಶ್ರುತಯೋ ವಿಷ್ಣು ವಾಚಕಾಃ |

ನಾಮಾನಿ ಸರ್ವಾಣಿ ಚ ಯಮೋಕೋ ಯೋ ದೇವನಾಮಧಾಃ || ೨೮೬ ||

ವಿಷ್ಣು ನಾಮಾನಿ ನಾನೃಸ್ಯ ಸರ್ವ ನಾಮಾ ಹರಿಃ ಸ್ವಯಂ ।
 ನ ನಾರಾಯಣ ನಾಮಾನಿ ತದನ್ವೇಷ್ಟಪರೇ ಹಂತಿ ॥
 ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಯಸ್ತತ್ರ ಮಾನಂ ಚೋಕ್ತಃ ಸಮನ್ವಯಃ ॥ ೨೮೭ ॥

ಅ ॥ (ಈ ಶ್ರುತಿಗಳು ಶಿವಪರಗಳಾಗಿದ್ದರೆ ಹೀಗೆ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಅಲ್ಲ. ಅಂದರೆ, ಶಿವಪರಗಳೇ ಅಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ) ಶಿವಾದಿನಾಮಯುಕ್ತಾಶ್ಚ ಶ್ರುತಯಃ=ಶಿವಮೊದಲಾದ ನಾಮಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಶ್ರುತಿಗಳೂ ಕೂಡ, ಏಷ್ವನಾಚಕಾಃ = ಏಷ್ವನಾಯಕಗಳೇ. (ಹಾಗಾದರೆ ಇದು ಯಾವುದರಿಂದ ಸಿದ್ಧಿಸುವುದು. ಏಕೆಂದರೆ— ಹೀಗಾದರೆ ನಮಗೂ ಕೂಡ 'ಏಕೋ ನಾರಾಯಣಃ ಆಸೀತ್' ಇದು ಮೊದಲಾದ ಶ್ರುತಿಗಳೂ ಶಿವಪರಗಳೆಂದು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತವೆ. ಎಂದರೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೊಡದು. ಶಿವಾದಿ ನಾಮಗಳಿಗೆ ಏಷ್ವನಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿಯಿದೆ. ನಾರಾಯಣಾದಿ ನಾಮಗಳಿಗೆ ಶಿವನಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲ.) ಈ ಏಷ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಏನು ಪ್ರಮಾಣವೆಂದರೆ-(೧) ಸರ್ವಾಣಿ ನಾಮಾನಿ ಚ = ಎಲ್ಲಾ ನಾಮಧೇಯಗಳೂ, ಯಂ=ಯಾರನ್ನು, ಹೇಳುತ್ತವೋ ಇದರಿಂದ ೧ "ನಾಮಾನಿ ಸರ್ವಾಣಿ ಯನಾವಿಶಂತಿ ತಂ ಮೈ ವಿಷ್ಣುಂ ಪರಮಮುಡಾಹರಂತಿ" ೨ "ನಾಮಾನಿ ವಿಶ್ವಾಭಿ ನ ಸಂತಿ ಲೋಕೇ" ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಗಳು) (೨) ಯ ಏಕಃ=ಯಾ ರೊಬ್ಬನೇ, ದೇವನಾಮಧಾಃ=ದೇವತೆಗಳ ಸರ್ವ ನಾಮಗಳನ್ನು ಧರಿಸುವವನೋ, (ಇದರಿಂದ "ಯೋ ದೇವಾನಾಂ ನಾಮಧಾ ಏಕ ಏವ ತಂ ಸಂಪ್ರಶ್ನಂ ಭುವನಾಯಂತ್ಯನೇ" ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯೂ, ಸಂಗ್ರಹೀತವಾಯಿತು.) ಏಷ್ವ ನಾಮಾನಿ=ಶ್ರೀ ಹರಿಯ ನಾಮಧೇಯ ಗಳು, ಅನ್ಯಸ್ಯ=ಇತರರನ್ನು, ನ=ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಹರಿಃ=ಶ್ರೀ ವರಮಾತ್ಮನೇ, ಸ್ವಯಂ= ತಾನೇ, ಸರ್ವನಾಮಾ=ಎಲ್ಲಾ ನಾಮಧೇಯಗಳುಳ್ಳವನು. ನಾರಾಯಣ ನಾಮಾನಿ=ನಾರಾ ಯಣ ನಾಮಧೇಯಗಳು, ತದನ್ವೇಷು=ನಾರಾಯಣನಿಂದ ಇತರರಾದವರಲ್ಲಿ, ನ=ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಪರೇ = ಶಿವಾದಿ ಶಬ್ದಗಳು, ಹಂತಿ=ಶ್ರೀ ಹರಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ. ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಯಃ = ಇದು ಮೊದಲಾದ ಶ್ರುತಿಗಳು, ತತ್ರ=ಆ ಏಷ್ಯದಲ್ಲಿ, ಮಾನಂ=ಪ್ರಮಾಣವು, ಉಕ್ತಃ ಸಮನ್ವ ಯಶ್ಚ=ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಸಮನ್ವಯವೂ ಕೂಡ, ತತ್ರ ಮಾನಂ=ಆ ಏಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವು. (ಈ ಶ್ರುತಿಗಳನ್ನು ಶಿವಾದಿ ಪರಗಳನ್ನಾಗಿ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡುವೆನು, ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಡದು. ಉಪಕ್ರಮಾದಿಗಳಿಂದಲೂ ನಿರವಕಾಶಗಳಾದ ಏಷ್ವಲಿಂಗಾದಿಗಳಿಂದಲೂ ಭಗವತ್ಪರಗಳೆಂದು ನಿಶ್ಚಿತಗಳಾಗಿವೆ ॥ ೨೮೬ ॥ ೨೮೭ ॥

ಶ್ರುತಿಗಳಿಂದ ಶಿವನಿಗೆ ಜಗತ್ಕಾರಣತ್ವನಿಶ್ಚಯವು ಆಗುವುದು ಬೇಡ. ಶೈವಪುರಾಣಗಳಿಂದ ಆಗುವುದು. ಅವುಗಳೂ ಏಷ್ವಪರಗಳೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಡದು. ಉಪಕ್ರಮಾದಿಗಳ ಬಲದಿಂದ ಶಿವವಿಷಯಕವೆಂದು ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿವೆ; ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ—

ಮೂ ॥ ಪುರಾಣಾನಿ ಪುರಾಣಾದ್ಯೈರ್ವಿರುದ್ಧತ್ವಾನ್ನ ತತ್ಪ್ರಮಾ ॥ ೨೮೮ ॥
 ತದ್ವಿರುದ್ಧೇಷು ನೋ ಮಾನಂ ಪೂರ್ವಾಪರವಿರೋಧತಃ ।
 ಸಮಬ್ರಹ್ಮವಿರೋಧಾಚ್ಚ ನಿಯಮಾದ್ಯೈಷ್ಟವೇಷ್ಟಸಿ ॥ ೨೮೯ ॥
 ನೋಹಾರ್ಥಮುಕ್ತಿತತ್ತ್ವವ ನಿಷ್ಣುರೇಕೋ ಗುಣಾರ್ಥನಃ ।
 ಸ್ಕಂದಸೂರ್ಯಗಣೇಶಾದಿ ಮತಾನಿ ನ್ಯಾಯತೋಽಮುತಃ ।
 ನಿರಾಕೃತಾನ್ಯಶೇಷೇಣ ಸಿದ್ಧಾಂತಸ್ಯಾ ವಿಶೇಷತಃ ॥ ೨೯೦ ॥

ಅ || ಪುರಾಣಾನಿ=ಶೈವಪುರಾಣಗಳು, ಪುರಾಣಾದ್ಯೈಃ=ವೈಷ್ಣವಪುರಾಣಾದಿಗಳಿಂದ, ವಿರುದ್ಧತ್ವಾತ್=ವಿರುದ್ಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದಲೂ, (ಪ್ರಾಬಲ್ಯವಿಚಾರದಿಂದ ಮೊದಲು ಸತ್ಪ್ರತಿಪಕ್ಷಿತವಾಗಿರುವುದರಿಂದಲೂ, ಪ್ರಾಬಲ್ಯನಿಶ್ಚಿತವಾದ ಮೇಲೆ ಬಾಧಿತವಾಗಿರುವುದರಿಂದಲೂ) ತತ್=ಶಿವನಿಗೆ ಜಗತ್ಕಾರಣತ್ವವಿರುವುದಲ್ಲಿ, ಪ್ರಮಾ=ಪ್ರಮಾಣವು, ನ=ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. (ಕೇವಲವಾಗಿ ವೈಷ್ಣವಪುರಾಣಾದಿಗಳಿಂದ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಶೈವಪುರಾಣವು ಅವನುಣವಾಗುವುದು ಅಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಶೈವಪುರಾಣದಿಂದ ವಿರುದ್ಧವೂ ಆಗಿದೆ, ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.) ತದ್ವಿರುದ್ಧೇಷು=ಶೈವ ಪುರಾಣಾದಿಗಳಿಂದ ವಿರುದ್ಧಗಳಾದ ಶಿವಜಗತ್ಕಾರಣತ್ವಾದಿಗಳಲ್ಲಿ, ನೋ ಮಾನಂ = ಶೈವಪುರಾಣವು ಪ್ರಮಾಣವಲ್ಲ. (ಶೈವಪುರಾಣಕ್ಕೆ ಶೈವಪುರಾಣದಿಂದ ವಿರೋಧವು ಹೇಗೆಂದರೆ) ಪೂರ್ವಾಪರ ವಿರೋಧತಃ=ಪೂರ್ವಾಪರವಿರೋಧವಿದ್ದುದರಿಂದ, (ಶೈವಪುರಾಣಕ್ಕೆ ಶೈವಪುರಾಣದಿಂದ ವಿರೋಧವು.) ಸಮಬ್ರಾಹ್ಮವಿರೋಧಾಚ್ಚ=ಶೈವ-ವೈಷ್ಣವ ವಕ್ಷ್ಯಸಾತಶ್ಯನೃನಾದ ಬ್ರಾಹ್ಮಪುರಾಣದಿಂದ ವಿರೋಧವಿದ್ದವ್ಯುಕ್ತವೂ (ಶೈವಪುರಾಣವು ಪ್ರಮಾಣವಲ್ಲ.) (ಹೀಗಾದರೆ ವೈಷ್ಣವ ಪುರಾಣಾದಿಗಳಿಗೂ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಅವುಗಳಿಗೂ ಶೈವ-ಬ್ರಾಹ್ಮ ಪುರಾಣಗಳಿಂದ ವಿರೋಧವೂ ಪೂರ್ವಾಪರವಿರೋಧವೂ ಅದೆ ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ) ವೈಷ್ಣವೇಷು=ವೈಷ್ಣವಪುರಾಣಗಳಲ್ಲಿ, ನಿಯಮಾತ್=ಏಕವ್ರತಾರತ್ವವಿದ್ದುದರಿಂದ, (ಪೂರ್ವಾಪರವಿರೋಧವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ) ಅಪಿ=ಶೈವಾದಿಪುರಾಣಗಳಿಗೆ ವೈಷ್ಣವಪುರಾಣಾದಿಗಳ ಪ್ರತಿಬಂಧಕತ್ವಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದಲೂ (ವೈಷ್ಣವಪುರಾಣಗಳಿಗೆ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವಿಲ್ಲ.) (ಹಾಗಾದರೆ ವೈಷ್ಣವಪುರಾಣಾದಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಶಿವಾದಿಗಳಿಗೆ ಜಗತ್ಕಾರಣತ್ವಾದಿಗಳೂ ತ್ರಿಹರಿಯು ರುದ್ರಾದಿಗಳ ಸ್ತೋತ್ರಾದಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾನೆಂದೂ ತೋರುತ್ತದೆ. ಆದಕಾರಣ ನಿಯಮವು ಹೇಗೆ ಹೇಳಲ್ಪಡುವುದು? ಎಂದರೆ) ಮೋಹಾರ್ಥಮೇವ = ಅಯೋಗ್ಯ ಜನರನ್ನು ಮೋದವಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ, ಶಿವಾದಿಗಳಿಗೆ ಜಗತ್ಕಾರಣತ್ವಾದಿಗಳನ್ನ, ಉಕ್ತಿತಃ ಚ=ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದಲೂ, ಏಷುನಿನಿಂದ ಮೋಹಾರ್ಥವಾಗಿ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟ ಶಿವಸ್ತತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಅನುವಾದಮಾಡಿರುವುದರಿಂದಲೂ (ನಿಯಮವು ವಿರುದ್ಧವಲ್ಲ.) (ಶೈವಪುರಾಣಾದಿಗಳಿಗೆ ವೈಷ್ಣವಪುರಾಣಾದಿಗಳ ಪ್ರತಿರೋಧಕತ್ವಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಸಾಮರ್ಥ್ಯವು ಹೇಗೆಂದರೆ) ಮೋಹಾರ್ಥಮೇವ ಉಕ್ತಿತಃ ಚ = ಶೈವಪುರಾಣಾದಿಗಳನ್ನು ಮೋಹಾರ್ಥವಾಗಿಯೇ (ಮಿಥ್ಯಾಜ್ಞಾನ ಬರುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ) ಮಾಡಿರುವುದರಿಂದಲೂ ವೈಷ್ಣವ ಪುರಾಣಾದಿಗಳನ್ನು ತತ್ವಜ್ಞಾನ ಹುಟ್ಟುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಮಾಡಿರುವುದರಿಂದಲೂ (ಶೈವಪುರಾಣಾದಿಗಳಿಗೆ ವೈಷ್ಣವ ಪುರಾಣಾದಿಗಳ ಪ್ರತಿರೋಧಕತ್ವಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿಲ್ಲ.) (ತಸ್ಮಾತ್=ಆದುದರಿಂದ) ಏಷ್ಠಃ ಏಕಃ=ತ್ರೀಹರಿಯೊಬ್ಬನೇ, ಗುಣಾರ್ಣವಃ = ಗುಣಗಳಿಂದ ಸಮುದ್ರದಂತಿರುವವನು. (ಎಂದು ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು.) (ಹಾಗಾದರೆ ಸ್ಕಂದಾದಿ ಮತಗಳೂಕೂಡ ಉಕ್ತಾರ್ಥಕ್ಕೆ ವಿರೋಧಿಗಳಾಗಿ ಇರುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಏಕ ನಿರಾಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ) ಸ್ಕಂದ ಸೂರ್ಯ ಗಣೇಶಾದಿ ಮತಾನಿ=ಸ್ಕಂದ ಸೂರ್ಯ ಗಣೇಶ ಮೊದಲಾದವರಿಗೆ ಸರ್ವೋತ್ತಮತ್ವಾದಿಗಳನ್ನು ಹೇಳತಕ್ಕ ಸ್ಕಂದ- ಸೌರ- ಗಾಣವತ್ಯ ಮೊದಲಾದ ಮತಗಳು, ಅಮುತಃ ನ್ಯಾಯತಃ=ಪಾಶುಮತ ನಿರಾಕರಣನ್ಯಾಯದಿಂದ ಪಾಶುವತಾಗಮಕ್ಕೆ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಡುವ ನ್ಯಾಯದಿಂದಲೇ, ಆತೇಷೇಣ=ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ, ಸಿದ್ಧಾಂತಸ್ಯ=ಸ್ಕಂದಾದಿಗಳ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳಿಗೂ ಪಾಶುವತ ಸಿದ್ಧಾಂತಕ್ಕೂ, ಅವಶೇಷತಃ = ವಿಶೇಷವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ, ನಿರಾಕೃತಾನಿ=ನಿರಾಕರಿಸಲ್ಪಟ್ಟವುಗಳೇ, ಆದುದರಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ನಿರಾಕರಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂತೂ ಕೇವಲವಾಗಿ ಪಶುಪತಿ, ಸ್ಕಂದ, ಮೊದಲಾದ ದೇವತಾಂತರವನ್ನು

ಪರಿಗ್ರಹಿಸಿರುವುದರಿಂದಲೇ ಪಾಶುಪತ ಸ್ಥಾಂದ ಗಾಣಪತ್ಯಾದಿ ಮತಭೇದವು. ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯು ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಮಾನವೇ. ಅದುದರಿಂದ ಪೂರ್ವನಿರಾಕರಣ ನ್ಯಾಯದಿಂದಲೇ ಸ್ಕಂದಾದಿಗಳ ಮತ ನಿರಾಕರಣವು ಯುಕ್ತವೇ. || ೨೮ || ೨೯ || ೩೦ || ಸೂ. ೩೭ || ೩೮ || ೩೯ || ೪೦ || ೪೧ || ಅಧಿ. ೧೧ ||

ಪಶುಪತ್ಯಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ಉತ್ಪತ್ತ್ಯಧಿಕರಣವು.

ಶಕ್ತಿಯೇ ಜಗತ್ಕಾರಣವು ಎಂದು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸತಕ್ಕ ಮಹಾವಾಮು, ಮಧ್ಯಮವಾಮು, ಅಣುವಾಮು ಎನ್ನುವ ಶಾಕ್ತರ ಮತವನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಮಹಾವಾಮು ಮತವನ್ನು ನಿರಾಸಮಾಡತಕ್ಕ ಸೂತ್ರವು.

“ ಓಂ ಉತ್ಪತ್ತ್ಯಸಂಭವಾತ್ ಓಂ ” || ಸೂ. ೪೨ ||

ಕೇವಲ ಶಕ್ತಿದೇವತೆಯು ಜಗತ್ಕಾರಣವಲ್ಲ, ಶಕ್ತಿಯು ಸಕಾಶದ್ದೆ ಶೆಯಿಂದ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಕೂಡದಿರುವುದರಿಂದ, ಏಕೆಂದರೆ— ಪುರುಷಾನನುಗ್ರಹಿತ ಸ್ತ್ರೀಮಾತ್ರದಿಂದ ಅಪತ್ಯೋತ್ಪತ್ತಿಯು ಎಲ್ಲಿಯೂ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ.

ಸ್ಕಂದಾದಿಮತದಂತೆ ಈ ಶಾಕ್ತಮತವೂ ಪೂರ್ವನ್ಯಾಯದಿಂದಲೇ ನಿರಸ್ತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಈ ಶಾಕ್ತಮತವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಬೇಕಾಗಿಯೇ ಇಲ್ಲ. ‘ ಪತ್ಯರಸಾಮಂಜಸ್ಯಾತ್ ’ ಎನ್ನುವ ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ ಪತ್ಯಃ ಎನ್ನುವುದರ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಸ್ಕಂದಸ್ಯ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಪಠನಮಾಡಿ ಅವನಿಗೆ ಅಸಾಮಂಜಸ್ಯವಿಸಯದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸತಕ್ಕ ಶ್ರುತಿಗಳು ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತವೋ, ಸಂಬಂಧಾನುಪಪತ್ಯಾದಿಗಳು ಸ್ಕಂದವಿಸಯಕಗಳೆಂದು ಕೂಡಿಸಲ್ಪಡುತ್ತವೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಶಕ್ತಿದೇವತೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಸ್ಕಂದಾದಿಗಳ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನೂ ಕೂಡ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ತಿರಸ್ಕಾರಮಾಡಬೇಕಾದೀತು. (2) ಹಾಗಾದರೆ ಶಾಕ್ತಮತದಲ್ಲಿ ಪಾಶುಪತರ ಮತಕ್ಕಿಂತ ಆಚಾರ ಭೇದಾದಿಗಳು ಇದ್ದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಪಾಶುಪತಮತದ್ದೆಯೆಂದು ಶಾಕ್ತಮತಕ್ಕೆ ಸಾಮ್ಯವಿಲ್ಲ. ಎಂದರೆ— ಹಾಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಸಾರಾದಿ ಮತಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಆಚಾರಭೇದಾದಿಗಳು ಇವೆಯಷ್ಟೆ? (3) ಹಾಗಾದರೆ ಆಚಾರಭೇದಾದಿಗಳಿಂದ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನವು. ಸ್ಕಂದ, ಗಣಪತಿ ಮೊದಲಾದ ದೇವತಾವಿಶೇಷವನ್ನು ಹೊರತು ಉಕ್ತಾರ್ಥವಿರದಿದ್ದನಾದ, ದೂಷ್ಯವಾದ ಅರ್ಥವು ಸರ್ವತ್ರ ಸಮಾನವೇ ಎಂದು ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಅದು ಶಾಕ್ತಮತದಲ್ಲಿಯೂ ಸಮಾನವು. ಆದಕಾರಣ ಇದನ್ನೂ ಕೂಡ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ತಿರಸ್ಕಾರಮಾಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ—

ಮೂ || ನಿರಾಕೃತೌ ವಿಶೇಷಸ್ಯ ಭಾವಾಚ್ಛಕ್ತಿಮತಂ ಸ್ಪೃಹಕ್ || ೨೯೧ ||

ದೂಷ್ಯತೇ ಮಹತೀ ದೇವೀ ಹ್ರೀಂಕಾರೀ ಸರ್ವಕಾರಣಂ |

ಶ್ರೀಪುರಾ ಭೈರವೀತ್ಯಾದಿ ನಾಮಭಿಃ ಸಾಂಭಿಧೀಯತೇ || ೨೯೨ ||

ಅ || (ಸ್ಥಾಂದಾದಿ ಮತದಂತೆ ಶಾಕ್ತಮತಕ್ಕೂ ಕೂಡ ಪಾಶುಪತಮತದ್ದೆ ಶೆಯಿಂದ ವಿಶೇಷವಿಲ್ಲವೆನ್ನುವುದು ಸತ್ಯವೇ. ಆದಾಗ್ಯೂ) ನಿರಾಕೃತ್ = ಶಾಕ್ತಮತವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುವ ವಿಸಯದಲ್ಲಿ, ವಿಶೇಷ್ಯ ಭಾವಾತ್ = ಅಸಾಧಾರಣ ದೂಷಣವಿದ್ದ ಪ್ರಯುಕ್ತ, ಅದನ್ನು ವಿವಕ್ಷಾ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಶಕ್ತಿಮತಂ = ಶಕ್ತಿಮತವು, ಪ್ರಥಕ್ = ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ, ದೂಷ್ಯತೇ = ಸೂತ್ರ ಕಾರರಿಂದ ದೂಷಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. (ಉತ್ಪತ್ತಿಸಂಭವವು ಶಾಕ್ತಮತದ್ದೇ ಅಸಾಧಾರಣ ದೋಷವು. ಸ್ಥಾಂದಾದಿ ಮತಗಳ ಅಸಾಧಾರಣ ದೋಷವಲ್ಲ.) (ಹೀಗೆ ಅಧಿಕರಣಾರಂಭವನ್ನು ಉಪಸಾದಿಸಿ ಈಗ ಶಾಕ್ತಮತ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಉಪನ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.) ದೇವೀ = ದೇವಿಯು, ಸರ್ವಕಾರಣಂ = ಸಕಲ ಜಗತ್ತಿನ ಸೃಷ್ಟ್ಯಾದಿಗಳಿಗೆ ಕಾರಣಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಸಾರ್ವಜ್ಞ್ಯ ಮೊದಲಾದ ಸರ್ವ ಗುಣಗಳುಳ್ಳವಳು, ಸಮಸ್ತ ದೋಷವಿಹಾರಳು. ಆದಕಾರಣ, ಮಹತೀ = ಸರ್ವೋತ್ಕೃಷ್ಟಳು (ಹೀಗೆ ಶಕ್ತಿಮತವು) (ಹಾಗಾದರೆ ಈ ಶಾಸ್ತ್ರವು ಪರಸ್ಪರ ವ್ಯಾಹತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಹೇಗೆತಾನೇ ಪ್ರಮಾಣವಾದೀತು? ಹೇಗೆಂದರೆ ಭುವನೇಶ್ವರೀ ತಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಭುವನೇಶ್ವರಿಯೇ ಸರ್ವಜಗತ್ಕಾರಣಳು, ಸರ್ವೋತ್ಕೃಷ್ಟಳು ಎಂದೂ, ತ್ರಿಪುರಾತಂತ್ರದಲ್ಲಿ ತ್ರಿಪುರಾದೇವಿಯೇ ಎಂದೂ, ಹಾಗೆಯೇ ಭೈರವೀ ತಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಭೈರವೀ ಎಂದೂ, ಹೀಗೆಯೇ ಕುಬ್ಜಕಾದಿ ತಂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಕುಬ್ಜಕಾದಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ದೇವತೆಗಳೇ ಸರ್ವೋತ್ತಮಗಳೆಂದು ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತವೆ. ಅನೇಕರಿಗೆ ಸರ್ವೋತ್ತಮತ್ವವು ಕೂಡಲಾರದು. ಎಂದರೆ) — ಹೀರಿಕಾರೀ = ಹೀರಿಕಾರಿಯು, ತ್ರಿಪುರಾ = ತ್ರಿಪುರಾದೇವಿಯು, ಭೈರವೀ = ಭೈರವಿಯು, ಇತ್ಯಾದಿನಾಮುಭಿಃ = ಇವು ಮೊದಲಾದ ನಾಮ ಗಳಿಂದ, ಸಾ = ಭಗವತಿಯೊಬ್ಬಳೇ, ಅಭಿಧೀಯತೇ = ಹೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲ್ಪಡುತ್ತಾಳೆ. (ಆದುದ ರಿಂದ ಅನ್ಯೋನ್ಯ ವ್ಯಾಹತಿಯಿಲ್ಲ.) || ೨೯೧ || ೨೯೨ ||

೧ ಮಹಾವಾಮು, ೨ ಮಧ್ಯವಾಮು, ೩ ಆಣುವಾಮು, ಎಂದು ಶಾಕ್ತರು ಮೂರುವಧರು. ಇವರೇ ಕೆಲವುಕಡೆ ಶಾಕ್ತರು, ಶಾಂಭವರು, ಆಣವರು, ಎನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ೧ ಮಹಾವಾಮರ ಮತವಿಶೇಷವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ತಸ್ಯಾಃ ಸದಾಶಿವಾದ್ಯಾಶ್ಚ ಜಾಯಂತೇ ದೇವಮಾನವಾಃ (ನುಷಾಃ) ಭೂತಭೌತಿಕಮಪ್ಯೇತದಿತಿ ತನ್ನೋಪಪದ್ಯತೇ || ೨೯೩ ||
 ದೃಷ್ಟಾ ಪುಂಭ್ಯಃ ಸದಾ ಸೃಷ್ಟಿಃ ಸ್ತ್ರೀಪುಂಭ್ಯೋ ನಾ ವಿಶೇಷತಃ |
 ಕೇವಲಾಭ್ಯೋ ನ ಹಿ ಸ್ತ್ರೀಭ್ಯಸ್ತತ ಉತ್ಪತ್ತ್ಯಂಭವಾತ್ ||
 ನಾಚ್ಯಂ ಮಹಾನಾಮಮತಂ [ನಾಮೈರನೃದುರ್ದೀರ್ಯತೆ] || ೨೯೪ ||

ಅ || ತಸ್ಯಾಃ = ಕೇವಲಶಕ್ತಿಯಿಂದಲೇ, ಸದಾಶಿವಾದ್ಯಾಶ್ಚ = ಸದಾಶಿವನೇ ಮೊದಲಾದವರು, ದೇವಮಾನವಾಃ = ದೇವತೆಗಳು, ಮನುಷ್ಯರು, ಭೂತಭೌತಿಕಮಪಿ = ಎಂಜ ಭೂತಗಳು, ಭೌತಿಕಗಳೂಕೂಡ, ಜಾಯಂತೇ = ಹುಟ್ಟುತ್ತವೆ. ಇತಿ = ಹೀಗೆ, (ಮಹಾವಾಮರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ತತ್ = ಈಗಉಪನ್ಯಾಸ ಮಾಡಿರುವ ಮಹಾವಾಮಮತವು, ನೋಪಪದ್ಯತೇ = ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ಪುಂಭ್ಯಃ = ಕೇವಲ ಪುರುಷರದ್ದೆ ಶೆಯಿಂದ, ಸೃಷ್ಟಿಃ = ಸೃಷ್ಟಿಯು, (ಅವತರ್ಯೋತ್ಪತ್ತಿಯು) ದೃಷ್ಟಾ = ಕಾಣಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. (ದ್ರೋಣಾದಿಗಳ ಸೃಷ್ಟಿಯು ಕೇವಲ ಪುರುಷರಿಂದಲೇ ದೃಷ್ಟವಾಗಿದೆ.) ವಿಶೇಷತಃ = ಪ್ರಚುರವಾಗಿ, ಸ್ತ್ರೀಪುಂಭ್ಯೋನಾ = ಸ್ತ್ರೀಪುರುಷರಿಂದಲಾದರೂ, ಸದಾ = ಯಾವಾಗಲೂ, ದೃಷ್ಟಾ = (ಅವತರ್ಯೋತ್ಪತ್ತಿಯು) ಕಾಣಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಕೇವಲಾಭ್ಯಃ

ಸ್ತ್ರೀಭ್ಯಃ = ಕೇವಲ (ಪುರುಷಾನನುಗ್ರಹೀತರಾದ) ಸ್ತ್ರೀಯರಿಂದ, ನ ಹಿ ದೃಷ್ಟಾ = ಕಾಣಲ್ಪಡಲಿಲ್ಲ ವಷ್ಟೆ. ತತಃ = ಯಾನಕಾರಣದ್ದೆ ಶೆಯಿಂದ ಹೀಗೆ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಿಂದೆಯೋ, ಯಾವುದರಿಂದ ಜಗತ್ಕರ್ತೃ ಳೆಂದು ಶಾಕ್ತರಿಗೆ ಅಭಿಮತಳಾದ ಶಕ್ತಿದೇವತೆಯು ಪುರುಷಾನನುಗ್ರಹೀತಳೋ ಅದಕಾರಣ ಶಿವಾದಿಗಳಿಗೆ ಶಕ್ತಿದೇವತೆಯಿಂದಲೇ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿರುವುದರಿಂದ, ತತಃ = ಆಕಾರಣದ್ದೆ ಶೆಯಿಂದ, ತತಃ = ಶಕ್ತಿದೇವತೆಯದ್ದೆ ಶೆಯಿಂದ, ಉತ್ಪತ್ತ್ಯಸಂಭವಾತ್ = ಅವತ್ಯೋತ್ಪತ್ತಿಯು ಕೂಡದಿರುವುದರಿಂದ, ಮಹಾವಾಮ ಮತಂ = ಮಹಾವಾಮರ ಮತವು, ನಾಚ್ಯಂ = ಅಂಗೀಕರಿಸಕೂಡದು.

ತಾ || ನ್ಯಾಯಸುಧಾ — (1) ಆದಿಕಾಲಿನಾವತ್ಯೋತ್ಪತ್ತಿಃ ನ ಕೇವಲ ಸ್ತ್ರೀಕರ್ತೃಕಾ ಅವತ್ಯೋತ್ಪತ್ತಿತ್ವಾತ್ ಯಾ ಅವತ್ಯೋತ್ಪತ್ತಿಃ ಸಾ ನ ಕೇವಲ ಸ್ತ್ರೀಕರ್ತೃಕಾ ಯಥಾ ಸಂಪ್ರತಿಪನ್ನಾ = ಆದಿಕಾಲದಲ್ಲರಿತಕ್ಕೆ ಅವತ್ಯೋತ್ಪತ್ತಿಯು ಕೇವಲ ಸ್ತ್ರೀಕರ್ತೃಕವಲ್ಲ. ಅವತ್ಯೋತ್ಪತ್ತಿಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಯಾವುದು ಅವತ್ಯೋತ್ಪತ್ತಿಯೋ ಅದು ಕೇವಲ ಸ್ತ್ರೀಕರ್ತೃಕ ವಲ್ಲ. ನಿಶ್ಚಿತವಾದುದರಿಂದ. (2) ಕೆಲವು ಅವತ್ಯೋತ್ಪತ್ತಿಯು ಕೇವಲ ಪುರುಷರಿಂದ ದೃಷ್ಟವಾಗಿದೆ, ಕೆಲವು ಅವತ್ಯೋತ್ಪತ್ತಿಯು ಪುರುಷರಿಂದ ಅನುಗ್ರಹೀತರಾದ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಂದ (ಸ್ತ್ರೀಪುರುಷರ ಸಂಯೋಗವಿಶೇಷದಿಂದ) ದೃಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಎಲ್ಲಿಯೂ ಪುರುಷಸಂಪರ್ಕವಿಲ್ಲದೆ ಕೇವಲ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಂದ ದೃಷ್ಟ ವಾಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅಥವಾ ಶಕ್ತಿಃ ನಾವತ್ಯಪ್ರಸವಿತ್ರೀ ಕೇವಲ ಸ್ತ್ರೀತ್ವಾತ್ ಸಂಪ್ರತಿಪನ್ನಾ ಕೇವಲ ಸ್ತ್ರೀವತ್ = ಶಕ್ತಿಯು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹಡೆಯತಕ್ಕದ್ದು ಅಲ್ಲ, ಪುರುಷಾನನುಗ್ರಹೀತ ಸ್ತ್ರೀಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಸಂಪ್ರತಿಪನ್ನಾ ಕೇವಲ ಸ್ತ್ರೀಯಂತೆ. (3) 'ನಿರಾಕೃತ್' ವಿಶೇಷಸ್ಯ ಭಾವಾತ್' ಎನ್ನುವುದರಿಂದ ಈ ದೋಷವು ಅಸಾಧಾರಣವೆಂದು ಯಾವುದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟದೋ ಅದನ್ನು ಉಪಪಾದಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ 'ದೃಷ್ಟಾಪುಂಭ್ಯಃ' ಇತ್ಯಾದ್ಯುಪನ್ಯಾಸವು. || ೨೯೩ || ೨೯೪ ||

ಈಗ ಅಭಿಕಾರಂಕೆಯಿಂದ ಮತಾಂತರವನ್ನು (ಮಧ್ಯವಾಮಮತವನ್ನು) ಉಪನ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || [ನಾಚ್ಯಂ ಮಹಾವಾಮಮತಂ] ವಾಮೈರನ್ಯದುದೀರ್ಯತೇ |

ಶಿವೋಽಸರ್ಜನಾ ಶಕ್ತಿಃ ಸಸರ್ಜೇದಂ ಸಮಂತತಃ |

ಇತಿ ತಚ್ಚೋಪಪನ್ನಂ ನ [ಶಿವಸ್ಯಾಕರಣತ್ವತಃ] || ೨೯೫ ||

ಅ || ವಾಮೈಃ = ಮಧ್ಯವಾಮರಿಂದ, ಅನ್ಯತ್ = ಮಹಾವಾಮಸಿದ್ಧಾಂತದ್ದೆ ಶೆಯಿಂದ ಇತರನಾದುದು, ಉದೀರ್ಯತೇ = ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. (ಅದು ಯಾವುದೆಂದರೆ) ಶಿವೋಽಸರ್ಜನಾ = ಶಿವನೇ ಅಪ್ರಧಾನನಾಗಿ ಉಳ್ಳ, ಶಕ್ತಿಃ = ಶಕ್ತಿದೇವತೆಯು, ಇದಂ ಸಮಂತತಃ = ಸರ್ವದೇಶಕಾಲ ಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಕಾರ್ಯವನ್ನು, ಸರ್ಜ = ಸೃಷ್ಟಿ ಮಾಡಿತು. (ಅಂದರೆ ನಾವು ಶಿವನಿಂದ ಕೂಡಿದ ಶಕ್ತಿದೇವತೆಯೇ ಜಗತ್ತಾರಣವೆಂದಂಗೀಕರಿಸಿರುವುದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಮತದಲ್ಲಿ ಉತ್ಪತ್ತ್ಯಸಂಭವವು ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರಲ್ಲಿ ಶಿವನಿಗೆ ಶಕ್ತಿಗಿಂತ ಅಪ್ರಾಧಾನ್ಯವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಇವ ರಿಬ್ಬರಿಗೆ ಸರ್ವೋತ್ಕೃಷ್ಟತ್ವವು ಏರುಧವಾದುದು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುತ್ತದೆಂದೂ ಇಲ್ಲ.) ಇತಿ = ಹೀಗೆ, (ಮಧ್ಯವಾಮರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅದನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.) ತಚ್ಚ = ಅದಾದರೂ, ಉಪ ಪನ್ನಂ = ಯುಕ್ತವಾದುದು, ನ = ಅಲ್ಲ. (ಇಲ್ಲಿಯೂ ಉತ್ಪತ್ತ್ಯಸಂಭವರೂಪದೋಷವು ಪರಿ ಹೃತವಾಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ.) || ೨೯೫ ||

ಶಿವಾನುಗೃಹೀತವಾದ ಶಕ್ತಿದೇವತೆಯು ಜಗತ್ತಾರಣವು ಎನ್ನುವ ಮಧ್ಯಮಾಮ ಮತ ವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. —

“ಓಂ ನ ಚ ಕರ್ತುಃ ಕರಣಂ ಓಂ” || ಸೂ. ೪೩ ||

ಅನುಗ್ರಾಹಕನಾದ ಶಿವನಿಗೆ ಜ್ಞಾನ ಮೊದಲಾದ ಸಾಧನವು ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

ಇದನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || [ಇತಿ ತಚ್ಛೋಪಪನ್ನಂ ನ] ಶಿವಸ್ಯಾಕರಣತ್ವತಃ |

ಅದೇಹತ್ವಾದಸಿ [ಹ್ಯನ್ಯೇಬ್ರೂಯುಃ ಸರ್ವಜ್ಞವಿಾಶ್ಚರಂ||] || ೨೯೬ ||

ಅ || ಶಿವಸ್ಯ=ರುದ್ರನಿಗೆ, ಅಕರಣತ್ವತಃ = ಕರಣಗಳು ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ, ಅಂದರೆ ಅದೇಹತ್ವಾತ್ = ಶರೀರವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ, ಅಥವಾ ಅದೇಹತ್ವಾತ್ = ಶರೀರವಿಲ್ಲದಿರುವುದ ರಿಂದ, ಅಕರಣತ್ವತಃ ಅಸಿ=ಇಂದ್ರಿಯವಿಲ್ಲದಿರುವ ಪ್ರಯುಕ್ತ, ಜ್ಞಾನಾಧಿಕರಣಗಳು ಇಲ್ಲದಿರು ವುದರಿಂದ (ಮಧ್ಯಮಾಮರ ಮತವೂ ಅಯುಕ್ತವು.)

ತಾ || ನ್ಯಾಯಸುಧಾ— (1) ಸಶರೀರನಾದ ಶಿವನೇ ಅವತ್ಯೋತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿಗೆ ಸಹಕಾರಿತ್ವವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ವಿದೇಹನಾಗಿ ಅಲ್ಲ. ವಿದೇಹನಿಗೆ ಪ್ರಲೀನಸಂತೆ ಇಂದ್ರಿಯ ವಿಜ್ಞಾನಾದಿಗಳು ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಅದು ಕೂಡಲಾರದು. ಶಿವದೇಹೋತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಪುರು ಷಾನನುಗೃಹೀತ ಶಕ್ತಿಗೆ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಂದ ಶರೀರೋತ್ಪತ್ತಿಯು ಕೂಡ ಲಾರದು ಎಂದು ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ದೋಷವೇ ಬರುವುದು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕೇವಲ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಂದಲೇ ಶರೀರೋತ್ಪತ್ತಿಯು ಉಪಪನ್ನವಾಗುತ್ತಿರಲು ಶಿವನನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸು ವುದೇ ವ್ಯರ್ಥವಾಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಶಿವನಿಂದ ಕೂಡಿದ ಶಕ್ತಿದೇವತೆಗೂ ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲ. ವಿದೇಹ ನಿಗೆ ಸಾಹಾಯ್ಯಕರಣವೇ ಕೂಡಲಾರದು. ಆದಕಾರಣ ಶಿವನನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೂ ಅಜಾಗ ಲಪ್ರನಾಯಿತನಾದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಇಲ್ಲಿಯೂ ಉತ್ಪತ್ಯಸಂಭವವೇ. || ೨೯೬ ||

ಅಣುವಾನು ಮತವನ್ನು ಉಪನ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || [ಅದೇಹತ್ವಾದಸಿ] ಹ್ಯನ್ಯೇ ಬ್ರೂಯುಃ ಸರ್ವಜ್ಞವಿಾಶ್ಚರಂ |

ಅಣುವಾನಾ ನ ತದ್ಭುಕ್ತಂ [ಈಶನಾದ ಪ್ರವೇಶನಾತ್] || ೨೯೭ ||

ಅ || ಅನ್ಯೇಸಿ = ಇತರರಾದ, ಅಣುವಾನಾಃ=ಅಣುವಾನುರು, ಈಶ್ವರಂ = ಈಶ್ವರ ನನ್ನು, ಸರ್ವಜ್ಞಂ = ಸರ್ವಜ್ಞ ನನ್ನಾಗಿಯೂ, ಜಗತ್ಪ್ರಪ್ತ್ಯಾದಿಗಳಿಗೆ ಉಪಯುಕ್ತಗಳಾದ ಸಕಲ ಕರಣಗಳಿಂದಲೂ ಕೂಡಿದವನನ್ನಾಗಿಯೂ, ಬ್ರೂಯುಃ = ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. (ಅಂದರೆ ಶಿವನಿಂದ ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಇತರಕ್ಕೆ ಶಕ್ತಿದೇವತೆಯು ಜಗಜ್ಜನನಿಯು ಎಂದಂಗೀಕರಿಸತಕ್ಕ ನಮಗೆ (ಅಣು ವಾನುರಿಗೆ) ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ದೋಷವಿಲ್ಲ. ಶಿವನು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿಯೇ ಸಾರ್ವಜ್ಞ್ಯದ ಗುಣಗಳುಳ್ಳವನಾದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ದೇಹಇಂದ್ರಿಯಾದಿಗಳ ಅಪೇಕ್ಷೆಯಿಲ್ಲ. ಲೀಲೆಯಿಂದ ಶರೀರ ವನ್ನು ಪರಿಗ್ರಹಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಶಕ್ತಿಗೆ ಸಾಹಾಯ್ಯವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾನೆನ್ನುವುದೂ ಉಪಪನ್ನ ವಾಗುತ್ತದೆ. ಎಂದು ಅಣುವಾನುರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ತತ್=ಅದು, ನ ಯುಕ್ತಂ = ಯುಕ್ತ ವಲ್ಲ. || ೨೯೭ ||

ಶಿವನು ಜ್ಞಾನದೇಹಾದಿ ಕಾರಣಗಳುಳ್ಳವನಾಗಿ ಅನುಗ್ರಾಹಕನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ ಎನ್ನುವ ಅಣುವಾಮರ ಮತವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.

“ಓಂ ವಿಜ್ಞಾನಾದಿಭಾವೇನಾ ತದಪ್ರತಿಷೇಧಃ ಓಂ” || ಸೂ. ೪೪ ||

ವಿಜ್ಞಾನಾದಿಗಳಿವೆ ಎಂದಂಗೀಕರಿಸಿದರೂ ಪ್ರಕೃತ ಶೈವಮತಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಷೇಧವು ಮಾಡಲ್ಪಡಲಿಲ್ಲ. ಅನುಮತಿಯೇ ಆಗುವುದು. ಅಂದರೆ ಅಂತದ (ಸಾರ್ವಜ್ಞಾದಿ ಗುಣಗಳುಳ್ಳ) ಶಿವ ನಿಂದಲೇ ಸರ್ವಕಾರ್ಯಗಳ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗುವಾಗ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಶಕ್ತಿದೇವತೆಗೆ ಕರ್ತೃತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದ್ದು ವ್ಯರ್ಥವು. ಹಾಗಾದರೆ ಶಿವನಿಗೇನೇ ಜಗತ್ಕರ್ತೃತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತೇನೆಂದರೆ ಶಿವಕರ್ತೃತ್ವವಾದವಾದರೂ ಮೊದಲೇ ನಿರಸ್ತವಾಗಿದೆ.

ಹಾಗಾದರೆ ಈ ಅಣುವಾಮಮತವು (೧) ಅನುಮತವಾಗಿದೆಯೋ, (೨) ಇಲ್ಲವೋ, ೧ ಅನುಮತವೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಡದು. ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಅರ್ಥದಿಂದ ಎರಡೂವಾಗಿದೆ. ‘ನ ತದ್ಯುಕ್ತಂ’ ಎನ್ನುವುದೂ ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ೨ನೇ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ತದಪ್ರತಿಷೇಧಃ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದು, ಹೇಗೆ ಕೂಡುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ‘ನ ತದ್ಯುಕ್ತಂ’ ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕೆ ಹೇತುತ್ವವೂ ಹೇಗೆ ಕೂಡುತ್ತದೆ. ಎಂದರೆ— ‘ತದಪ್ರತಿಷೇಧಃ’ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಕೂಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಉತ್ಪತ್ತಿವಾದ ಹೇತುವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. —

ಮೂ || [ಅಣುವಾಮಾ ನ ತದ್ಯುಕ್ತಂ] ಈಶನಾದ ಪ್ರವೇಶನಾತ್ |

ಸಾರ್ವಜ್ಞಾದಿ ಗುಣೈರ್ಯುಕ್ತಂ ಗುರುಕಲ್ಪನಯಾ ದ್ವಯಂ |

ನ ಯುಜ್ಯತೇ ತ(ಹ್ಯ)ತಸ್ತೀಶ ಏಕ ಏವ ಪ್ರಯೋಜಕಃ |

ಉಕ್ತದೋಷಶ್ಚ ತತ್ಪಕ್ಷ ಇತಿ ನೈವಾತ್ರ ದೂಷ್ಯತೇ || ೨೯೮ ||

ಅ || ಈಶನಾದ ಪ್ರವೇಶನಾತ್ = ಶೈವಮತಪ್ರವೇಶವು ಬರಬೇಕಾಗಿರುವುದರಿಂದ (ಹಾಗಾದರೆ ಶೈವರು ಸಾರ್ವಜ್ಞಾದಿ ಗುಣಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಶಿವನೊಬ್ಬನನ್ನೇ ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಶಾಕ್ತರಾದರೂ ಶಿವನನ್ನೂ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ ಹೀಗೆ ಸಿದ್ಧಾಂತದಲ್ಲಿ ಮಹತ್ವದ ಭೇದವು ಇದೆ. ಆದಕಾರಣ ಶಾಕ್ತರಿಗೆ ಶೈವಮತ ಪ್ರವೇಶವು ಹೇಗೆ? ಎಂದರೆ ಈ ದೋಷವು ಆಪಾದಿತವೇ ಆಗಿದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.) ಸಾರ್ವಜ್ಞಾದಿ ಗುಣೈಃ = ಸರ್ವಜ್ಞತ್ವ ಮೊದಲಾದ ಗುಣಗಳಿಂದ, ಯುಕ್ತಂ = ಕೂಡಿದ, ದ್ವಯಂ = ಶಿವ ಶಕ್ತ್ಯಾಖ್ಯ ಎರಡು ವಸ್ತುವು, ಗುರು ಕಲ್ಪನಯಾ = ಕಲ್ಪನಾ ಗೌರವದಿಂದ, ನ ಯುಜ್ಯತೇ = ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ತತಃ = ಆದಕಾರಣ, ಏಕ ಏವ ಈಶಃ = ಈಶನೊಬ್ಬನೇ, ಪ್ರಯೋಜಕಃ = ಪ್ರಯೋಜಕನೆಂದು (ಶಾಕ್ತರು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕು.) ತತ್ಪಕ್ಷಃ = ಶೈವವಕ್ಷವು, ಉಕ್ತದೋಷಶ್ಚ = ಹಿಂದೆ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟ ದೋಷವುಳ್ಳದ್ದೇ. ಇತಿ = ಆದಕಾರಣ, ಅತ್ರ = ಇಲ್ಲಿ, ನೈವ ದೂಷ್ಯತೇ = ದೂಷಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಶಾ || ನ್ಯಾಯಸುಧಾ— (1) ಶಾಕ್ತರು ಸಾರ್ವಜ್ಞಾದಿ ಗುಣಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಶಿವ ಶಕ್ತಿ ಎನ್ನುವ ಎರಡು ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿರುವರು ಎನ್ನುವುದು ಸತ್ಯವೇ. ಆದಾದರೂ ಕಲ್ಪನಾ ಗೌರವ ಬರುವುದರಿಂದ ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆಂದರೆ— ಸಾರ್ವಜ್ಞಾದಿಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದು ವ್ಯತ್ಯಕ್ಷಸಿದ್ಧವಾಗಲಾರದು. ಒಬ್ಬನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿದ್ದುದು ಮತ್ತೊಬ್ಬನಿಗೆ ತೋರಲಾರದು. ಶಾಕ್ತಾಗಮಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವೇ ಸಂದಿಗ್ಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಆಗಮದಿಂದಲೂ ಸಿದ್ಧವಾಗಲಾರದು. ಪರರು ಅಪೌರುಷೇಯಾಗಮಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನೇ ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ಅದರಿಂದಲೇ ಸ್ವಮತಕ್ಕೆ ಹಾನಿಯು ಬರುವುದು. ಆದುದರಿಂದ ಪ್ರಪಂಚರಚನಾನುಪತ್ತಿಯಿಂದಲೇ ಅಂತಹ ವಸ್ತುವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಬೇಕು. ಸಾರ್ವಜ್ಞಾದಿಗಳುಳ್ಳ ಒಬ್ಬನಿಂದಲೇ ಸರ್ವವೂ ನಿರ್ವಹವಾಗುತ್ತದೆ. ತಥಾ ಚ ವೈರ್ಥವಾಗಿ ಸಾರ್ವಜ್ಞಾದಿಗಳುಳ್ಳ ಎರಡು ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿದರೆ ಕಲ್ಪನಾ ಗೌರವವೇ. ಆದಕಾರಣ ಸಾರ್ವಜ್ಞಾದಿಗಳುಳ್ಳ ಒಂದೇ ವಸ್ತುವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕು. (2) ಅದರಿಂದ ಏನಾಯಿತೆಂದರೆ— ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಹೇತುವಿನಿಂದ ಸಾರ್ವಜ್ಞಾದಿಗಳುಳ್ಳವನೊಬ್ಬನನ್ನೇ ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತಿರಲು ಕೇವಲ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಸಂಭವವು ಪ್ರಸಕ್ತವಾಗುವುದರಿಂದ ಸಾರ್ವಜ್ಞಾದಿಗಳಿಂದೊಡಗೂಡಿದ ಈಶನೇ ಪ್ರಪಂಚನಿರ್ವಾಣಕ್ಕೆ ಪ್ರಯೋಜಕನೆಂದು ಶಾಕ್ತರು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕಾಗುವುದು. ಏನಂಚ ಶಾಕ್ತಮತಕ್ಕೆ ಶೈವಮತಪ್ರವೇಶವು ಹೇಗೆ ಬಾರದೆ ಹೋಗುವುದು? (3) ಹೀಗಾದರೆ ಇದರಿಂದ ಏನಾಯಿತೆಂದರೆ— ಶಾಕ್ತಮತಕ್ಕೆ ಅಪಸಿದ್ಧಾಂತದಿಂದ ಪರಾಜಯವು ಬರುವುದು ಎಂದರೆ— ಸತ್ಯವೇ. ಅಸ್ಪರಿಂದಲೂ ಸೂತ್ರಕಾರರ ಸಿದ್ಧಾಂತ ವಿರುದ್ಧವೇ. ಶೈವಮತವೂ ನಿಮ್ಮ ಸಿದ್ಧಾಂತವಿರುದ್ಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ನಿರಾಕರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಅರ್ಹವೇ ಆಗಿದೆ, ಎಂದರೆ— ತದಪ್ರತಿಷೇಧಃ ಎನ್ನುವ ಸೂತ್ರಾಂಶವನ್ನು ಸೋಪಪತ್ತಿಕವಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದ ಶೈವ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಅವ್ಯವಹಿತವಾದ ಅತೀತಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿಯೇ ದೋಷವನ್ನು ಹೇಳಿರುವರೋ, ಆದಕಾರಣ ಪುನರುಕ್ತಿದೋಷ ಭಯದಿಂದ ಪುನಃ ಶೈವ ಮತವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ದೂಷಿಸಲಿಲ್ಲ || ೨೯೮ ||

ಮಹಾವಾಮ, ಮಧ್ಯಮವಾಮ, ಅಣುವಾಮ ಎನ್ನುವ ಶಾಕ್ತರ ಮತಗಳನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಹೇತುಗಳಿಂದ ಕ್ರಮವಾಗಿ ನಿರಾಕರಿಸಿ ಈಗ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿಯೂ ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.—

“ ಓಂ ವಿಪ್ರತಿಷೇಧಾಚ್ಚ ಓಂ ” || ಸೂ. || ೪೫ ||

ಸಕಲ ಶ್ರುತಿಸ್ಮೃತಿಯುಕ್ತಿಗಳಿಂದ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದಲೂ ಶಾಕ್ತೇಯಮತವು ಅಯುಕ್ತವು.

ಈ ಸೂತ್ರವನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತಾರೆ.—

ಮೂ || ಶ್ರುತಿಸ್ಮೃತೀತಿಹಾಸಾನಾಂ ಸಾಮಪ್ತ್ಯೇನ ವಿರೋಧತಃ |

ಸತಾಂ ಜುಗುಪ್ಸಿತತ್ವಾಚ್ಚ ನಾಂಗೀಕಾರ್ಯಂ ಹಿ ತನ್ಮತಂ || ೨೯೯ ||

ಅ || ಸಾಮಪ್ತ್ಯೇನ = ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ, ಶ್ರುತಿಸ್ಮೃತೀತಿಹಾಸಾನಾಂ = ಶ್ರುತಿಗಳು- ಸ್ಮೃತಿಗಳು- ಇತಿಹಾಸಗಳೂ ಇವುಗಳ, ವಿರೋಧತಃ = ವಿರೋಧವಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ, ಸತಾಂ = ಸಜ್ಜನರಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ, ಜುಗುಪ್ಸಿತತ್ವಾಚ್ಚ = ಅಪ್ರಕಾಶ್ಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದಲೂ, ಅಥವಾ ಸಜ್ಜನರಿಂದ ನಿಂದಿಸಲ್ಪಟ್ಟಪ್ರಯುಕ್ತವೂ, ತನ್ಮತಂ = ಶಕ್ತಿಮತವು, ನಾಂಗೀಕಾರ್ಯಂ = ಅಂಗೀಕರಿಸಕೂಡದು. ಹಿ = ಶ್ರುತ್ಯಾದಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧವು. || ೨೯೯ ||

(1) ಮಾಯಾವಾದಿಗಳು ಈ ನಾಲ್ಕು ಸೂತ್ರಗಳು ಭಾಗವತ ಮತ ನಿರಾಕರಣಪರವೆಂದು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆ ಭಾಗವತ ಮತವು ಯಾವುದು? ಆ ಮತ ನಿರಾಸಕವಾಗಿ ಸೂತ್ರಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡುವುದೆಂದರೆ— ಪಾಂಚರಾತ್ರಿಕರು ವಾಸುದೇವನದ್ದೆಲೆಯಿಂದ ಸಂಕರ್ಷಣನಾಮಕನಾದ ಜೀವನು ಹುಟ್ಟುತ್ತಾನೆ. ಸಂಕರ್ಷಣನದ್ದೆಲೆಯಿಂದ ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನ ಸಂಜ್ಞಕವಾದ ಮನಸ್ಸು ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನನದ್ದೆಲೆಯಿಂದ ಅನಿರುದ್ಧ ಸಂಜ್ಞಕವಾದ

ಅಹಂಕಾರವು ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆಂದು ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆ ವಿಸಯದಲ್ಲಿ (೧) 'ಉತ್ಪತ್ತ್ಯಸಂಭವಾತ್' ಎನ್ನುವ ಸೂತ್ರವು. ವಾಸುದೇವನದ್ದೆಲೆಯಿಂದ ಸಂಕರ್ಷಣನಾಮಕನಾದ ಜೀವನು ಹುಟ್ಟುತ್ತಾನೆನ್ನುವುದು ಅಯುಕ್ತವು. ಜೀವನಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಕೂಡಲಾರದು. ಉತ್ಪತ್ತಿಯುಳ್ಳಜೀವನಿಗೆ ಅನಿತ್ಯತ್ವಾದಿದೋಷಗಳು ಪ್ರಸಕ್ತಗಳಾಗುವವು. ಅಂತೂ ಜೀವನಿಗೆ ಭಗವತ್ಪ್ರತಿರೂಪವಾದ ಮೋಕ್ಷವು ಬಾರದೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು. 'ನ ಜಾಯತೇ ಮ್ರಿಯತೇ ನಾ' ಇತ್ಯಾದಿಶ್ರುತಿಸ್ತುತಿಗಳಿಂದ ವಿರುದ್ಧವೂ ಆಗಿದೆ. (೨) 'ನ ಚ ಕರ್ತುಃ ಕರಣಂ' ಸಂಕರ್ಷಣನಾಮಕನಾದ ಜೀವನದ್ದೆಲೆಯಿಂದ ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನನಾಮಕವಾದ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಎನ್ನುವುದೂ ಪಂಚರಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಕರ್ತೃಗಳಾದ ದೇವದತ್ತಾದಿಗಳದ್ದೆಲೆಯಿಂದ ಪರಶು ಮೊದಲಾದ ಕರಣವು ಹುಟ್ಟತಕ್ಕದ್ದು ಕಾಣಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಹುಟ್ಟುವುದಾದರೆ ಆಗ ಅದು ಕರ್ಮವೇ, ಕರಣವಲ್ಲ. ಜೀವನು ಕರ್ತನು, ಮನಸ್ಸು ಕರಣವು, ಆದಕಾರಣ ಮನಸ್ಸು ಜೀವನದ್ದೆಲೆಯಿಂದ ಹುಟ್ಟಲಿಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. 'ಏತಸ್ಮಾ ಜ್ಞಾಯತೇ ಪ್ರಾಣೋ ಮನಃ ಸರ್ವೇಂದ್ರಿಯಾಣು ಚ' ಹೀಗೇ ಈಶ್ವರನಿಂದಲೇ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಶ್ರುತವಾಗಿದೆ. (೨) 'ನ ಚ ಕರ್ತುಃ ಕರಣಂ' ಎಂದು ಹೇಳಿದುದರಿಂದ ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನನಿಂದ ಅನಿರುದ್ಧಸಂಜ್ಞಕವಾದ ಅಹಂಕಾರವು ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದೂ ತಿರಸ್ಕರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಹೇಗೆಂದರೆ— ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನನೂ ಕೂಡ ಜೀವನಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಕರ್ತನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಅಹಂಕಾರವೂ ಕೂಡ ಕರಣವಾಗಿದೆ. (೩) ಈ ಸಂಕರ್ಷಣಾದಿಗಳು ಜೀವಾದಿಗಳೆಂದು ಅಭಿಪ್ರೇತರಾಗಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಈಶ್ವರರೇ ಆದ ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಜ್ಞಾನ, ಐಶ್ವರ್ಯ, ಶಕ್ತಿ, ಬಲ, ವೀರ್ಯ, ತೇಜೋರೂಪಗಳಾದ ಈಶ್ವರಸಂಬಂಧಿಗಳಾದ ಧರ್ಮಗಳಿಂದ ಅನ್ವಿತರೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಾರೆ. ಆದ ಕಾರಣದೋಷಬರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ ಈ ವಿಸಯದಲ್ಲಿ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. 'ವಿಜ್ಞಾನಾದಿ ಭಾವೇ ನಾ ತದಪ್ರತಿಷೇಧಃ' ಪರಮ ಆತ್ಮನಾದ ವಾಸುದೇವನಂತೆ ಸಂಕರ್ಷಣಾದಿಗಳಿಗೂ ವಿಜ್ಞಾನಮೊದಲಾದ ಷಾಡ್ಗುಣವಿದ್ದರೆ ಅದರಿಂದಲೇ ಈಶ್ವರತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೂ ಉತ್ಪತ್ತ್ಯಸಂಭವದೋಷಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಷೇಧಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ಉತ್ಪತ್ತ್ಯಸಂಭವ ದೋಷವು ಪ್ರಕಾರಾಂತರದಿಂದ ಪ್ರಾಪ್ತವೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ಹೇಗೆಂದರೆ, ಈ ನಾಲ್ವರು (ವಾಸುದೇವ, ಸಂಕರ್ಷಣ, ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನ, ಅನಿರುದ್ಧರು) ಪರಸ್ಪರ ಭಿನ್ನರಲ್ಲ. ಅನೇಕ ಈಶ್ವರರನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿದರೆ ಗೌರವಾದಿ ದೋಷವು ಬರುವುದು. ಅಭೇದವಿದ್ದರೆ ಪೂರ್ವಪರಭಾವಾದಿರೂಪವಾದ ಅತಿಶಯವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ತನ್ನಿಂದಲೇ ತನಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಹೇಗೆ ಕೂಡುತ್ತದೆ? ಮತ್ತು ಭಗವದ್ವ್ಯೂಹಗಳು ಅನಂತಗಳೆಂದಂಗೀಕರಿಸಿರುವುದರಿಂದ ನಾಲ್ಕೇ ಎಂದು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ನಿಷಿದ್ಧವೂ ಆಗಿದೆ. (೪) ಮತ್ತು ಕೆಲವುಕಡೆ ಜ್ಞಾನ, ಐಶ್ವರ್ಯ, ಬಲ, ವೀರ್ಯ, ಶಕ್ತಿ, ತೇಜಸ್ಸುಗಳು ಶ್ರೀ ಭಗವಂತನ ಗುಣಗಳೆಂದು ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತವೆ. ಕೆಲವುಕಡೆ ಅವುಗಳೇ ಭಗವತ್ಸ್ವರೂಪಗಳೆಂದು ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತವೆ, ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಪಂಚರಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದ ಪರಸ್ಪರ ವಿರೋಧವೂ ಬರುತ್ತದೆ. (೫) ಮತ್ತು ಈ ಪಂಚರಾತ್ರದಲ್ಲಿ ವೇದನಿರಾಕರಣವೂ ಇದೆ. ಹೇಗೆಂದರೆ— 'ಭಗವಾನ್ ಶಾಂಡಿಲ್ಯಃ ಷಡಂಗಂ ನೇದಮಧೀತ್ಯ ತಸ್ಮಿನ್ ಮಹತ್ಯಾನ್ಮಾಯೇ ನಿಷ್ಕಾಮನನಧಿಗಚ್ಛನ್ಯಃ ಸರ್ವಪರೋ ಧರ್ಮೋ ಯಸ್ಮಾನ್ನ ಭೂಯೋಽಸ್ಮಿ ಕಥಂ ತಂ ವಿದ್ಯಾಮಿತ್ಯೇವಂ ಬಲವದ್ವಿನೇಕಮಾತಿಷ್ಠಮಾನೋ ಬಭೂವ | ತತ್ರ ಭಗವತೇ ಶಾಂಡಿಲ್ಯಾಯ ಭಗವತಾ ಸಂಕರ್ಷಣೇನ ವ್ಯಕ್ತೇನ ಶಬ್ದವಚ್ಛಾಸ್ತ್ರಂ ಪ್ರೋಕ್ತಂ' || ಪೂಜ್ಯನಾದ ಶಾಂಡಿಲ್ಯನು ಷಡಂಗವೇದಾಧ್ಯಯನವನ್ನು ಮಾಡಿ ಆ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಅಮ್ನಾಯು

(ವೇದ) ದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಹೊಂದಿದಿರುವವನಾಗಿ ಯಾವುದು ಧರ್ಮವು ಸರ್ವಕ್ಕಿಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದುದೋ, ಯಾವುದಕ್ಕಿಂತ ಮತ್ತೊಂದು ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದುದು ಇಲ್ಲವೋ, ಹೇಗೆ ತಾನೇ ಅದನ್ನು ತಿಳಿದೇನು? ಹೀಗೆ ಮಹತ್ತಾದ ವಿಚಾರವನ್ನು ಹೊಂದುವವನಾದನು. ಆಗ ಪೂಜ್ಯನಾದ ಶಾಂಡಿಲ್ಯನಿಗೆ ಪೂಜ್ಯನಾದ ಸಂಕರ್ಷಣನು ವೃಕ್ಷನಾಗಿ ವಿಸ್ತೃಷ್ಟನಾಗಿ ಅರ್ಧವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ ಶಬ್ದದಿಂದ ಕೂಡಿದ ಪಂಚರಾತ್ರವನ್ನು ಹೇಳಿದನು, ಹೀಗೆ ವೇದಗಳ ನಿಂದೆಯು ಕಂಡದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಪಂಚರಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲಾಂತರದಲ್ಲಿಯೂ ಇದೆ. ‘ಅಧೀತಾ ಭಗವನ್ ವೇದಾಃ ಸಾಂಗೋ ಸಾಂಗಾಃ ಸವಿಸ್ತರಾಃ | ಶ್ರುಕಾನಿ ಚ ಮಯಾಂಗಾನಿ ವಾಕೋನಾಕೃಯುತಾನಿ ಚ | ನ ಚೈತೇಷು ಸಮಸ್ತೇಷು ಸಂಶಯೇನ ವಿನಾ ಕೃಚಿತ್ | ಶ್ರೇಯೋ ಮಾರ್ಗಂ ಪ್ರಪಶ್ಯಾಮಿ ಯೇನ ಸಿದ್ಧಿರ್ಭವಿಷ್ಯತಿ ’ || ಎಲೋ ಪೂಜ್ಯರೇ ಪಡಂಗ ಪ್ರತ್ಯಂಗಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಸವಿಸ್ತರಗಳಾದ ವೇದಗಳು ಅಧ್ಯಯನಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟವು. ಉಕ್ತಿ, ಪ್ರತ್ಯುಕ್ತಿಗಳಿಂದೊಡಗೂಡಿದ ಅಂಗಗಳೂ ಶ್ರುತಗಳಾಗಿವೆ. ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅಧ್ಯಯನಮಾಡಿದರೂ ಮತ್ತು ಮತ್ತೂ ಸಂಶಯವೇ ಹುಟ್ಟಿತು ಹೊರತು ಸಂಶಯಪರಿಹಾರವಾಗಿ ಶ್ರೇಯೋಮಾರ್ಗವನ್ನು ತಿಳಿಯಲೇ ಇಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಯಾವುದರಿಂದ ಶ್ರೇಯೋಮಾರ್ಗ ಸಿದ್ಧಿಯಾಗುವುದು? ಅದುದರಿಂದ ವೇದಾದಿಗಳನ್ನು ನಿಷೇಧಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ ಪಂಚರಾತ್ರಶಾಸ್ತ್ರವು ಅಯುಕ್ತವು ಎಂದು ಮಾಯಾವಾದಿಗಳು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಈ ಅಪವ್ಯಾಖ್ಯಾನವನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಪಂಚರಾತ್ರನಿಷೇಧಾರ್ಥಮೇತಾನ್ಯಾಚಕ್ಷತೇ ಯದಿ |
 ಸೂತ್ರಾಣ್ಯತಿವಿರುದ್ಧಂ ತದ್ಯತ ಆಹ ಸ ಭಾರತೇ || ೩೦೦ ||
 ಪಂಚರಾತ್ರಸ್ಯ ಕೃತ್ಸೈಸ್ಯ ವಕ್ತಾ ನಾರಾಯಣಃ ಸ್ವಯಂ |
 ಜ್ಞಾನೇಷ್ಟೇತೇಷು ರಾಚೇಂದ್ರ ಸರ್ವೇಷ್ಟೇತದ್ವಿತಿಷ್ಯತೇ || ೩೦೧ ||
 ಪಂಚರಾತ್ರವಿದೋ ಯೇ ತು ಯಥಾಕ್ರಮಪರಾ ನೃಪ |
 ಏಕಾಂತಭಾವೋಪಗತಾ ವಾಸುದೇವಂ ವಿಶಂತಿ ತೇ ||
 ಇತಿ ಗೀತಾ ಚ ತಚ್ಚಾಸ್ತ್ರ ಸಂಕ್ಷೇಪ ಇತಿ ಹೀರಿತಂ || ೩೦೨ ||

ಅ || ಪಂಚರಾತ್ರನಿಷೇಧಾರ್ಥಂ=ಪಂಚರಾತ್ರಾಗಮಕ್ಕೆ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ, ಏತಾನಿ ಸೂತ್ರಾಣಿ = ಈ ಸೂತ್ರಗಳನ್ನು, ಅಚಕ್ಷತೇ ಯದಿ = ಸೂತ್ರಕಾರರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಆದರೆ, ತತ್=ಈ ಸೂತ್ರಕಾರರು ಪಂಚರಾತ್ರಕ್ಕೆ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಈ ಸೂತ್ರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿರುತ್ತಾರೆನ್ನುವ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವು, ಅತಿವಿರುದ್ಧಂ=ಅತಿಶಯವಾಗಿ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿದೆ, ಸ್ವವ್ಯಾಹತವೂ ಆಗಿದೆ, ಪ್ರಮಾಣಾಂತರದಿಂದ ಬಾಧಿತವೂ ಆಗಿದೆ. (ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ— ಸ್ವವ್ಯಾಹತಿಯನ್ನು ಪವಾದಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಯತಃ=ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದ, ಸಃ = ಸೂತ್ರಕಾರರೇ, ಭಾರತೇ = ಭಾರತದಲ್ಲಿ, ಆಹ = ಪಂಚರಾತ್ರಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿರುವರು. (ಆದ ಕಾರಣ ಇಲ್ಲಿ ಪಂಚರಾತ್ರವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿದರೆ ಸೂತ್ರಕಾರರಿಗೆ ಸ್ವನಿಜನ ವ್ಯಾಹತಿಯು ಬರುವುದು.) (ಆ ಭಾರತವಚನವನ್ನು ದಾಹರಿಸುತ್ತಾರೆ.) (‘ಸಾಂಖ್ಯಂ ಯೋಗಃ ಪಾಶುಪತಂ ವೇದಾರಣ್ಯಕಮೇವ ಚ | ಜ್ಞಾನಾನ್ಯೇತಾನಿ ಭಿನ್ನಾನಿ ಉತಾಹೋ ನೇತಿ ಚೋಚ್ಯತಾಂ’ || ಜ್ಞಾನಕರಣಗಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಜ್ಞಾನ ಶಬ್ದವಾಚ್ಯಗಳಾದ ಸಾಂಖ್ಯಾದಿ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ೧ ಪರಸ್ಪರ ವಿರುದ್ಧಗಳೋ, ೨ ಅವಿರುದ್ಧಗಳೋ

ಎನ್ನುವ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ, 'ಸಾಂಖ್ಯಂ ಯೋಗಃ ಪಾಶುಪತಂ ವೇದಾರಣ್ಯಕಮೇವ ಚ | ಜ್ಞಾನಾನ್ಯೇತಾನಿ ಭಿನ್ನಾನಿ ನಾತ್ರ ಕಾರ್ಯಾ ವಿಚಾರಣಾ' || ಸಾಂಖ್ಯಯೋಗ, ಪಾಶುಪತ, ಪಂಚರಾತ್ರ ಇವುಗಳು ಭಿನ್ನಗಳೇ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ವಿಚಾರವಿಲ್ಲ, ಎಂದು ಪರಿಹಾರವು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಆ ಮೇಲೆ ವಿರುದ್ಧ ಅನೇಕ ಸಾಂಖ್ಯಾದಿ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟ ವಸ್ತುಗಳಿಗೆ ಏಕಪ್ರಕಾರತ್ವ ಕೂಡದಿರುವುದರಿಂದ ಪರಸ್ಪರ ವಿರುದ್ಧಗಳಾದ ಸರ್ವಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಕೂಡದಿರುವುದರಿಂದ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಪ್ರಮಾಣವು ಎಂದು ವಿಚಾರವು ಬಂದರೆ— 'ಸಾಂಖ್ಯಸ್ಯ ವಕ್ತಾ ಕಪಿಲಃ ಪರಮರ್ಷಿಃ ಸ ಉಚ್ಯತೇ | ಪ್ರಾಚೀನಗರ್ಭಂ ತಮ್ಹಸಿಂ ಪ್ರವದಂತೀಹ ಕೇಚನ | ಹಿರಣ್ಯಗರ್ಭೋ ಯೋಗಸ್ಯ ವಕ್ತಾ ಚೈವ ಚತುರ್ಮುಖಃ | ಉನಾಪತಃ ಭೂತಪತಿಃ ಶ್ರೀಕಂಠೋ ಬ್ರಹ್ಮಣಃ ಸುತಃ | ಉಕ್ತವಾನಿದಮನ್ಯಗ್ರಂ ಜ್ಞಾನಂ ಪಾಶುಪತಂ ಶಿವಂ' || ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ಸಾಂಖ್ಯಾದಿ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಅನಾಪ್ರಪಂಚಿತಗಳೆಂದು ಹೇಳಿ ಮೊದಲು ವೇದಾರಣ್ಯಕ ಪದದಿಂದ ಉಪಲಕ್ಷಿತವಾದ ಪಂಚರಾತ್ರವನ್ನು ಪರಮಾಪ್ತವೆನಾದ ನಾರಾಯಣನು ಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ ಪ್ರಮಾಣವೇ ಎಂದು ಈ ಮೇಲಿನ ವಾಕ್ಯದಿಂದ ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೆ.) ಪಂಚರಾತ್ರಸ್ಯ ಕೃತ್ಸ್ಮಸ್ಯ = ನಿಖಿಲ ಪಂಚರಾತ್ರಾಗಮವನ್ನು, ವಕ್ತಾ = ಹೇಳಿದವನು, ಸ್ವಯಂ ನಾರಾಯಣಃ = ಸಾಕ್ಷಾನ್ನಾರಾಯಣನೇ. ರಾಜೇಂದ್ರ=ರಾಜಶ್ರೇಷ್ಠನೇ, ಏತೇಸು ಸರ್ವೇಸು ಜ್ಞಾನೇಸು=ಈ ಎಲ್ಲಾ ಜ್ಞಾನಸಾಧನಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ, ಏತತ್=ಈ ಪಂಚರಾತ್ರವು, ಏಶಿಸ್ಯತೇ=ಶ್ರೇಷ್ಠವಾಗಿದೆ. (ವೇದಗಳಾದರೂ ಅಪಾರುಷೇಯಗಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅವುಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಸ್ವತಃವಿವ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ.) ನೃಪ=ರಾಜನೇ, ಯೇ ತು=ಯಾರು, ಪುಚ್ಛರಾತ್ರಏದಃ=ಪಂಚರಾತ್ರಾಗಮವನ್ನು ತಿಳಿದಿರುವರೋ, ಯಥಾಕ್ರಮಪರಾಃ=ದೇವತಾ ತಾರತಮ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿದಿರುವ, ಏಕಾಂತಭಾವೋಪಗತಾಃ=ಪರಮಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ, ತೇ=ಅವರು, ವಾಸುದೇವಂ = ವಾಸುದೇವನನ್ನು, ವಿಶಂತಿ=ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತಾರೆ. (ಇದರಿಂದ ಸಫಲಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವುದರಿಂದಲೂ ಪಂಚರಾತ್ರಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವೆಂದು ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು.) (ಪ್ರಕಾರಾಂತರದಿಂದ ಸ್ವವ್ಯಾಹತಿಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ಇತಿ = ಹೀಗೆಯೇ, ಗೀತಾ ಚ=ಭಗವದ್ಗೀತೆಯೂ ಕೂಡ, ತಚ್ಛಾಸ್ತ್ರಸಂಕ್ಷೇಪಃ = ಪಂಚರಾತ್ರ ಸಂಕ್ಷೇಪವು, ಇತಿ ಹಿ = ಹೀಗೆಯೇ, ಈರಿತಂ = ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. (ಆದರೆ, 'ಬ್ರಹ್ಮರುದ್ರೇಂದ್ರ ಸೂರ್ಯಾಣಾಂ ಯದ್ವತ್ತಂ ವಿಷ್ಣುನಾ ಪುರಾ | ಪಂಚರಾತ್ರಾತ್ಮಕಂ ಜ್ಞಾನಂ ವ್ಯಾಸೋಽದಾತ್ವಾಂಧವೇಷು ತತ್ | ತೇಷಾಮೇವಾನತಾರೇಷು ಸೇನಾನುಧ್ಯೇರ್ಜುನಾಯ ಚ | ಪ್ರಾದಾದ್ಧೀತೇತಿ ನಿರ್ದಿಷ್ಟಂ ಸಂಕ್ಷೇಪೇಣಾಯುಯುತ್ಸನೇ' || ಇತ್ಯಾದಿ ಪುರಾಣವಾಕ್ಯದಿಂದ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಪ್ರಮಾಣವಾದ ಪಂಚರಾತ್ರಾಗಮದ ಸಂಕ್ಷೇಪರೂಪವಾದ ಗೀತೆಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿರುವ ವೇದವ್ಯಾಸರಿಗೆ ಪಂಚರಾತ್ರಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಅನುಮತವೇ ಆಗಿದೆ. ಪುನಃ ಅದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ನಿರಾಕರಿಸಿದರೆ ಸ್ವವ್ಯಾಹತಿಯು ಹೇಗೆತಾನೇ ಬಾರದೆ ಹೋಗುವುದು? || ೩೦೦ || ೩೦೧ || ೩೦೨ ||

ಸ್ವವ್ಯಾಹತಿಯನ್ನು ಪ್ರಕಾರಾಂತರದಿಂದಲೂ ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ವೇದೇನ ಪಂಚರಾತ್ರೇಣ ಭಕ್ತ್ಯಾ ಯಜ್ಞೇನ ಚೈವ ಹಿ || ೩೦೩ ||

ದೃಶ್ಯೋಽಹಂ ನಾನ್ಯಥಾ ದೃಶ್ಯೋ ವರ್ಷಕೋಟಿಶತೈರಪಿ |

ಇತಿ ನಾರಾಹವಚನಂ ಶ್ಲೋಕಾ ಇತಿ ವಚಃ ಶ್ರುತೌ || ೩೦೪ ||

ಅ || ವೇದೇನ=ವೇದದಿಂದ, ಪಂಚರಾತ್ರೇಣ=ಪಂಚರಾತ್ರಾಗಮದಿಂದ, ಭಕ್ತ್ಯಾ = ಭಕ್ತಿಯಿಂದ, ಯಜ್ಞೇನ ಜೈವ=ಯಜ್ಞದಿಂದಲೇ, ಅಹಂ=ನಾನು, ದೃಶ್ಯಃ=ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳಲ್ಪಡ ತಕ್ಕವನು, ಅನ್ಯಥಾ=ಇಲ್ಲವಾದರೆ, ವರ್ಷಕೋಟಶತೈರಸಿ=ಸೂರುಕೋಟಿ ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ, ನ ದೃಶ್ಯಃ=ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳಲ್ಪಡತಕ್ಕವನಲ್ಲ. ಇತಿ=ಹೀಗೆ, ವಾರಾಹವಚನಂ=ವರಾಹಪುರಾಣದ ವಚ ನವು. (ಹೀಗೆ ವರಾಹಪುರಾಣದಲ್ಲಿ ಭಗವದ್ವರ್ತನಕ್ಕೆ ಸಾಧನವಾಗಿ ವೇದದಂತೆ ಪಂಚರಾತ್ರಕ್ಕೆ [ಹೀಗೆ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿ, ಇಲ್ಲಿ ಪುನಃ ಅದನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿದರೆ ವ್ಯಾಹತಿಯೇ ಬರು ವುದು.] ಸ್ವವ್ಯಾಹತಿಯನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿ, ಪ್ರಮಾಣಾಂತರವಿರೋಧವನ್ನೂ ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಶ್ರುತೌ=ಶ್ರುತಿಯಲ್ಲಿ, ಶ್ಲೋಕಾಃ ಇತಿ ವಚಃ=ಶ್ಲೋಕಾಃ ಎನ್ನುವ ವಚನವು, ಅಸಿ=ಇದೆ.

ತಾ || ನ್ಯಾಯಸುಧಾ— (1) ‘ಋಗ್ವೇದೋ ಯಜುರ್ವೇದಃ ಸಾಮವೇದೋ ಥರ್ವಾಗೀರಸಃ ಇತಿಹಾಸಃ ಪುರಾಣಂ ವಿದ್ಯಾಃ ಉಪನಿಷದಃ ಶ್ಲೋಕಾಃ ಸೂತ್ರಾ ಣ್ಯನುನ್ಯಾಖ್ಯಾನಾನಿ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಾನಿ’ ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯಲ್ಲಿ ಋಗ್ವೇದ ಮೊದಲಾದ ಪ್ರಮಾ ಣೋದ್ದೇಶಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ‘ಶ್ಲೋಕಾಃ’ ಎನ್ನುವುದರಿಂದ ಪಂಚರಾತ್ರವು ಉಪಾತ್ರವಾಗಿದೆ. ‘ಪಂಚ ರಾತ್ರವಿದೋ ಮುಖ್ಯಾಃ’ ಎಂದು ಪ್ರಕೃತ ಪಂಚರಾತ್ರವಿಷಯವಾಗಿ ‘ಋಷೀನುವಾಚ ತಾನ್ ಸರ್ವಾನದೃಶ್ಯಃ ಪುರುಷೋತ್ತಮಃ | ಕೃತಂ ಶತಸದಸ್ಯಂ ಹಿ ಶ್ಲೋಕಾನಾಂ ಹಿತ ಮುತ್ಸುಮಂ’ || ಎಂದು ಶ್ಲೋಕರಬ್ಧವು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯುಕ್ತವಾಗಿದೆ. (2) ಛಂದೋಗ ಶ್ರುತಿಯಲ್ಲಿ ‘ಋಗ್ವೇದೋ ಯಜುರ್ವೇದಃ’ ಎಂದಾರಂಭಿಸಿ, ‘ಏಕಾಯನಂ’ ಎನ್ನುವು ದರಿಂದ ಪಂಚರಾತ್ರವು ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಅದರ ಸಮಾಖ್ಯೆಯಿಂದ ಶ್ಲೋಕರಬ್ಧವು ಪಂಚರಾತ್ರ ವಿಷಯಕವೆಂದು ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಆದ ಕಾರಣ ಶ್ರುತಿಯಿಂದ ಪಂಚರಾತ್ರಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು. ಆದಕಾರಣ ಪಂಚರಾತ್ರವು ಅಪ್ರಮಾಣವು ಎನ್ನುವ ವಾದವು ಶ್ರುತಿ ವಿರುದ್ಧವು. || ೩೦೩ || ೩೦೪ ||

ಸ್ಪಷ್ಟ ಶ್ರುತಿವಿರೋಧವನ್ನೂ ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ವೇದೈಶ್ಚ ಪಂಚರಾತ್ರೈಶ್ಚ ಧ್ಯೇಯೋ ನಾರಾಯಣಃ ಪರಃ |

ಪಂಚರಾತ್ರಂ ಚ ವೇದಾಶ್ಚ ವಿದ್ಯೈಕೈವ ದ್ವಿಧೇಯತೇ || ೩೦೫ ||

ಇತ್ಯಾದಿ ವೇದವಚನೈಃ ಪಂಚರಾತ್ರಮಪೋದ್ಯತೇ |

ಕಥಮೇವಾತ್ರ ದೋಷಃ ಕಃ ಉತ್ಪತ್ತಿಚ್ಛಿಂನೀತ ಇತ್ಯಸಿ |

ಇಹೈವೋಕ್ತಾ ನ ಚಾಭೂತಭಾವಸ್ತತ್ರಾಸಿ ಕಥ್ಯತೇ || ೩೦೬ ||

ಅ || ವೇದೈಶ್ಚ ಪಂಚರಾತ್ರೈಶ್ಚ = ವೇದಗಳಿಂದಲೂ, ಪಂಚರಾತ್ರಗಳಿಂದಲೂ, ಅಂದರೆ ವೇದಪಂಚರಾತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟ ಪ್ರಕಾರದಿಂದ, ಪರಃ = ಸರ್ವೋತ್ತಮನಾದ ನಾರಾಯಣಃ = ಶ್ರೀ ನಾರಾಯಣನು, ಧ್ಯೇಯಃ = ಧ್ಯಾನಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯನು. (ಪರಸ್ಪರ ವಿರುದ್ಧಗಳಾದ ಎರಡು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಧ್ಯಾನವು ಹೇಗೆಂದರೆ) ಏಕೈವ ವಿದ್ಯಾ=ಒಂದೇ ವಿದ್ಯೆಯು, ಪಂಚರಾತ್ರಂ ಚ = ಪಂಚರಾತ್ರವೆಂದೂ, ವೇದಾಶ್ಚ = ವೇದಗ ಳಿಂದೂ, ದ್ವಿಧಾ=ಎರಡು ಪ್ರಕಾರ, ಈಯತೇ=ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೆ, ಇತ್ಯಾದಿವೇದವಚನೈಃ=ಇದು ಮೊದಲಾದ ವೇದವಚನಗಳಿಂದಲೂ, (ಪಂಚರಾತ್ರಕ್ಕೆ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯ ಕಥನವು ವಿರುದ್ಧವು.)

(ಅದರಿಂದ ಏನಾಯಿತೆಂದರೆ) (ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದ ಹೀಗೆ ಪಂಚರಾತ್ರನಿರಾಕರಣವು ಸ್ವವ್ಯಾಹತವೂ ಪ್ರಮಾಣಾಂತರವ್ಯಾಹತವೂ ಆಗಿದೆಯೋ ಅದಕಾರಣ ಇಲ್ಲಿ ಸೂತ್ರಕಾರದಿಂದ) ಪಂಚರಾತ್ರಂ=ಪಂಚರಾತ್ರಾಗಮವು, ಅಪೋದ್ಯತೇ=ದುಃಖಿಸಿಕೊಳ್ಳಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಇತಿ=ಹೀಗೆ, ಕಥಮೇವ=ಹೇಗೆತಾನೇ ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ತನಾಗುತ್ತದೆ? (ವೇದವ್ಯಾಸರು ವ್ಯಾಹತಭಾಷಿಗಳಲ್ಲವಷ್ಟೆ) (ಕಾರಣಾಂತರದಿಂದಲೂ ಪಂಚರಾತ್ರದೂಷಣವು ಯುಕ್ತವಲ್ಲವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ.) ಅತ್ರ=ಪಂಚರಾತ್ರದಲ್ಲಿ, ಕಃ=ಯಾವ, ದೋಷಃ=ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯಕಾರಣವಾದ ದೋಷವು, (ಇರುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವ ಕಾರಣದಿಂದ ಅದನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸತಕ್ಕದ್ದು ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ.) (ಹಾಗಾದರೆ ಜೀವೋತ್ಪತ್ತಿಯು ಅಸಂಭಾವಿತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಪಂಚರಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದ ಹೇಗೆ ತಾನೇ ದೋಷವಿಲ್ಲದಿರುವುದು ಎಂದರೆ ಅಂಗೀಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ಉತ್ಪತ್ತಿಃ=(೧ ಜೀವೋತ್ಪತ್ತಿಭಿಧಾನಮಾತ್ರವು ಪಂಚರಾತ್ರದ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯಹೇತುವೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, ೨ ಅಥವಾ ಅಭೂತಭವನರೂಪಜೀವೋತ್ಪತ್ತಿಭಿಧಾನವೋ, ಅಂದರೆ ದೇಹಾದಿಜಡಸಾಧಾರಣವಾದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯೋ ೧ನೇ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ) ಉತ್ಪತ್ತಿನಾತ್ರವು, ಇಹೈವ=ಪ್ರಮಾಣವೆಂದಂಗೀಕರಿಸಿದ ಮೀಮಾಂಸಾ ಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿಯೇ 'ಜ್ಞೋತಃ' ಇತಿ='ಜ್ಞೋತ ಏವ' ಎನ್ನುವ ಸೂತ್ರದಿಂದ, ಉಕ್ತಾ=ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಅಸಿ='ಸರ್ವ ಏವೈತೇ ಆತ್ಮಾನೋ ವ್ಯುಚ್ಚರಂತಿ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯಲ್ಲಿಯೂ, ಉಕ್ತಾ=ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. (ಅದಕಾರಣ ವೇದ ಮೀಮಾಂಸಾ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗೂ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ 'ಪಂಚರಾತ್ರಮಪ್ರಮಾಣಂ ಜೀವೋತ್ಪತ್ತಿಸಾಮಾನ್ಯ ಕಥಕ ತ್ವಾತ್ ತಾದೃಶ ಲೌಕಿಕವಾಕ್ಯತತ್' ಎಂದಭಿಮತವಾದ ಹೇತುವಿಗೆ ವ್ಯಭಿಚಾರವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಜ್ಞೋತ ಏವ ಎನ್ನುವ ಸೂತ್ರಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ಏವೈವವನ್ನನ್ನು ಕುರಿತು ಶ್ರುತಿಯನ್ನೇ ಉದಾಹರಿಸಬೇಕು.) (ಇದೆಲ್ಲಾ ಆಗಬಹುದು. ಆದರೆ ಅಭೂತಭವನರೂಪ ಜೀವೋತ್ಪತ್ತಿಬೋಧಕ ತ್ವಾತ್ ಎನ್ನುವ ೨ನೇ ಹೇತುವನ್ನೇ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ಹೇತುವು ಶ್ರುತಿಸೂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಆದರೂ ಮೊದಲು ಇದ್ದ ಜೀವನಿಗೆ ದೇಹಮೊದಲಾದ ಉಪಾಧಿಗಳ ಆವೇಶೆಯಿಂದಲೇ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಅಭೂತಭವನರೂಪವಾದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಹೇಳಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ, ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ—) ತತ್ವಾಪಿ=ಪಂಚರಾತ್ರದಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ, ಅಭೂತಭಾವಃ=ಮೊದಲು ಇಲ್ಲದಿದ್ದಕ್ಕೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು, ನ ಚ ಕಥ್ಯತೇ=ಹೇಳಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ.

(ಅಂದರೆ ಹೇಗೆ ಶ್ರುತಿಸೂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಜೀವೋತ್ಪತ್ತಿಯು ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತವಾದಾಗ್ಯೂ, ಅಭೂತಭವನವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಉಪಾಧಿವಿಷಯಕವೆಂದು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಪಂಚರಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಮಾಡಲಿ. ಅಂತೂ ಹೇತುವಿಗೆ ಸ್ವರೂಪಾಸಿದ್ಧಿಯು. ಆದುದರಿಂದ ಅಭೂತಭವನ ರೂಪವಾದ ಜೀವೋತ್ಪತ್ತಿಯು ಪಂಚರಾತ್ರಾಗಮದಲ್ಲಿ ಹೇಳದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಪಂಚರಾತ್ರಾಗಮಕ್ಕೆ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯ ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಕಾರಣವೂ ಇಲ್ಲ.

ತಾ || ನ್ಯಾಯಸುಧಾ— (1) ಈ ವ್ಯಾಖ್ಯೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಯಾವ ನಾರಾಯಣನು ಅನ್ಯಕ್ರಮದೊಡನೆ ಅಂತಹ ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾದ ಪರಮಾತ್ಮನು ತನ್ನಿಂದ ತನ್ನನ್ನು ಅನೇಕ ಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಇದ್ದಾನೆ. ಇಂತಹ ಸಡ್ಗುಣಾತ್ಮಕ ಶರೀರವುಳ್ಳ ಶ್ರೀ ಹರಿಯನ್ನು ಪಂಚಕಾಲವೆಂದು ಹೆಸರುಳ್ಳ ಅಭಿಗಮನ (ಪೂಜೆಗೋಸ್ಕರ ಭಗವಂತನೊಂದಿಗೆ ಹೋಗುವಿಕೆ) ಉಪಾದಾನ (ಪೂಜಾಸಾಧನವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಿಕೆ) ಇಜ್ಯಾ, ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯ, ಯೋಗಗಳಿಂದ ಅನೇಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯಾಗಮಾಡಿ ದುಃಖವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಶ್ರೀ ಹರಿಯನ್ನೇ ಹೊಂದುತ್ತಾನೆ, ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ಪಂಚರಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟ ಅರ್ಥವು ಸ್ವೀಕೃತವಾಗಿದೆ. ಭಾರತಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳೂ

ತತ್ಪರಗಳೇ ಆಗುತ್ತವೆ, ಎಂದರೆ— ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಹೀಗಾದರೆ ಸಾಂಖ್ಯಾದಿ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಉಪಾದೇಯವಾದ ಅಂಶವು ಇದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಪಂಚರಾತ್ರಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯ ಹೇಳಿದ್ದು ಕೂಡದೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಕೃತ್ಸ್ನಸ್ಯ ಎನ್ನುವ ವಿಶೇಷಣವೂ ಕೂಡದೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು. (2) 'ಋಗಾದ್ಯಾ ಭಾರತಂಚೈವ ಪಂಚರಾತ್ರಮಥಾಖಿಲಂ | ನೇದಾರ್ಥ ಪೂರಕಂಜ್ಞೇಯಂ ಪಂಚರಾತ್ರಯತೋಽಖಿಲಂ' || ಎಂದು ಅಖಿಲಶಬ್ದವಿರೋಧವು, ಇತ್ಯಾದ್ಯರ್ಥವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. || ೩೦೫ || ೩೦೬ ||

ಹಾಗಾದರೆ ಈ ಶ್ರುತಿಸೂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ 'ಅನಾದಿ ಮಾಯಯಾ ಸುಪ್ತೋ ಯದಾ ಜೀವಃ ಪ್ರಬುದ್ಧತೇ' ನಕರ್ಮಾವಿಭಾಗಾದಿತಿ ಚೇನ್ನಾನಾದಿತ್ವಾತ್' ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ಅನಾದಿಕರ್ಮಾದಿ ಸಂಬಂಧವು ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಮೊದಲು ಇಲ್ಲದಿದ್ದ ಜೀವನಿಗೆ ಅನಾದಿಕರ್ಮ ಸಂಬಂಧವು ಕೂಡಲಾರದು. ಸಂಸಾರಾನಾದಿತ್ವವನ್ನು ಶ್ರುತಿಸೂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ ಜೀವೋತ್ಪತ್ತಿಯು ಪ್ರತೀತವಾದಾಗ್ಯೂ ಅದು ಉಪಾದಿವಿಸಯಕವೆಂದೇ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡಬೇಕು. ಅಂತಹ ಸಂಸಾರಾನಾದಿತ್ವಪ್ರತಿಪಾದನರೂಪವಾದ ಬಾಧಕವೂ ಪಂಚರಾತ್ರಾಗಮದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಅಭೂತ್ವಾಭವನರೂಪವಾದ ಮುಖ್ಯಾರ್ಥವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಅಮುಖ್ಯಾರ್ಥವನ್ನು ಹೇಗೆ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು? ಆದಕಾರಣ ಮುಖ್ಯಾರ್ಥವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡರೆ ಹೇತುವಿಗೆ ಅಸಿದ್ಧಿಯಿಲ್ಲ. ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ—

ಮೂ || ಅನಾದಿಕರ್ಮಣಾ ಬದ್ಧೋ ಜೀವಃ ಸಂಸಾರಮಂಡಲೇ || ೩೦೭ ||
ವಾಸುದೇವೇಚ್ಛಯಾ ನಿತ್ಯಂ ಭ್ರಮತೀತಿ ಹಿ ತದ್ವಚಃ |
ನ ಹಿ ಸಂಸಾರ ಸಾದಿತ್ವಂ ಪಂಚರಾತ್ರೋದಿತಂ ಕ್ವಚಿತ್ || ೩೦೮ ||

ಅ || ಅನಾದಿಕರ್ಮಣಾ = ಅನಾದಿಯಾದ ಕರ್ಮದಿಂದ, ಬದ್ಧಃ = ಸಂಬಂಧನಾದ, ಜೀವಃ = ಜೀವನು, ಸಂಸಾರಮಂಡಲೇ = ಸಂಸಾರಸಮೂಹದಲ್ಲಿ, ವಾಸುದೇವೇಚ್ಛಯಾ = ವಾಸುದೇವನ ಇಚ್ಛೆಯಿಂದ, ನಿತ್ಯಂ = ನಿರಂತರದಲ್ಲಿಯೂ, ಭ್ರಮತಿ = ತಿರುಗಾಡಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾನೆ. ಇತಿ = ಹೀಗೆ, ತದ್ವಚಃ = ಪಂಚರಾತ್ರವಾಕ್ಯವು. (ಅಂತೂ ಶ್ರುತಿಸೂತ್ರಗಳಂತೆಯೇ ಪಂಚರಾತ್ರದಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಜೀವನಿಗೆ ಅನಾದಿಕರ್ಮ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಜೀವೋತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನೂ ಕೂಡ ದೇಹೋತ್ಪತ್ತಿರೂಪವೆಂದು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದೇ. ಅನ್ಯತರಪಕ್ಷಸಾತದಲ್ಲಿ ಕಾರಣವೇ ಇಲ್ಲ. ಅಂತೂ ಹೇತುವಿಗೆ ಅಸಿದ್ಧಿಯು, ತಪ್ಪಿದ್ದಲ್ಲ.) (ಆದಾಗ್ಯೂ ಆಗುವುದು. ಎಲ್ಲಿಯೂ ನೇದಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಸಾರಸಾದಿತ್ವಾದಿಗಳು ಜೀವರಿಗೆ ಅಭೂತ್ವಾಭವನ ರೂಪವಾದ ಉತ್ಪತ್ತಿಜ್ಞಾಪಕವಾದುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಲ್ಪಡಲಿಲ್ಲ. ಆದಕಾರಣ ಅಲ್ಲಿರುವ ಜೀವೋತ್ಪತ್ತಿ ವಾಕ್ಯವು ಗೌಣೋತ್ಪತ್ತಿ ಪರವಾಗಿ ಯೋಚಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆಂದರೆ ಈ ಕಾರಣವೂ ಪಂಚರಾತ್ರಾಗಮದಲ್ಲಿಯೂ ಸಮಾನವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ.) ಕ್ವಚಿತ್ = ಎಲ್ಲಿಯೂ, ಸಂಸಾರಸಾದಿತ್ವಂ = ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಸಾದಿತ್ವವು, ಪಂಚರಾತ್ರೋದಿತಂ = ಪಂಚರಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟದ್ದು, ನ ಹಿ = ಇಲ್ಲವಷ್ಟೆ.

ತಾ || (1) ಇದೇ ನ್ಯಾಯದಿಂದ 'ನ ಚಕರ್ತುಃ ಕರಣಂ' ಎನ್ನುವುದನ್ನೂ ತಿರಸ್ಕರಿಸಬೇಕು. ಹೇಗೆಂದರೆ— ೧ ಕರಣವು ಕರ್ತೃವಿನಿಂದ ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ವ್ಯಾಪ್ತಿಯೋ, ೨ ಅಥವಾ ಯಾವಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಕರಣವೋ ಆವಾವ ಕ್ರಿಯಾಕರ್ತನಿಂದ ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲವೆಂದೋ,

ಗನೇದ್ವ ಕೂಡಲಾರದು. ವ್ಯಭಿಚಾರವು ಬರುವುದು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಕರಣಗಳಿಗೆ ಅನುತ್ಪತ್ತಿಯು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಅನೇದ್ವ ಕೂಡಲಾರದು. ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿಯೂ ಅದು ಸಿದ್ಧವಾಗಲಿಲ್ಲ. 'ಏತಸ್ಮಾಜ್ಜಾಯತೇ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿವಿರೋಧವೂಕೂಡ ೧ ಜೀವನದ್ದೆಲೆಯಿಂದ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಹುನ್ನು ಮಾತ್ರ ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ಬರುವುದೋ, ೨ ಅಥವಾ ಉತ್ಪತ್ತಿ ವಿಶೇಷವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ಬರುವುದೋ, ಗನೇದ್ವ ಕೂಡಲಾರದು. 'ಅನ್ಯಮಶಿತಂ ತೇಧಾ ವಿಧೀಯತೇ' ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಗಳಿಂದ ಪ್ರತಿನಿತ್ಯವೂ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಜೀವನಿಂದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಇದೆ. ಅನೇದ್ವ ಕೂಡಲಾರದು. ತಥಾಭಾವವು ಜನನವಿಶೇಷವು ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿಯೂ ಅಸಮ್ಮತವು. ಹೀಗೆಯೇ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಅಹಂಕಾರದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ದೋಷವನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಬೇಕು. || ೩೦೭ || ೩೦೮ ||

ಹೀಗೆ ಜೀವಾದಿಪದಗಳಿಗೆ ಯಥಾಶ್ರುತವಾದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಎರಡು ಸೂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ದೋಷಪರಿಹಾರವು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಈಗ ವಾಸುದೇವನಿಂದ ಸಂಕರ್ಷಣನಾಮಕ ಜೀವನು ಹುಟ್ಟುತ್ತಾನೆ ಇದು ಮೊದಲಾದ ವಾಕ್ಯಕ್ಕೆ ಪರರು ಕಲ್ಪಿಸಿದ ಅರ್ಥಕ್ಕಿಂತ ಅರ್ಥಾಂತರವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ಜೀವಾಭಿಮಾನಿಶೇಷಸ್ಯ ನಾಮ್ನಾ ಸಂಕರ್ಷಣಸ್ಯ ತು |
ವಾಸುದೇವಾಜ್ಜನಿಃ ಪ್ರೋಕ್ತಾ ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನಸ್ಯ ತತಸ್ತಥಾ || ೩೦೯ ||
ಮನೋಽಭಿಮಾನಿನಃ ಕಾಮಸ್ಯೈವಂ ಸಾಕ್ಷಾದ್ಧರೇಃ ಕೃಚಿತ್ |
ಸಂಕರ್ಷಣಾದಿ ನಾನ್ಮೈವ ನಿತ್ಯಾಚಿಂತ್ಯೋರುಶ್ಚಿತ್ತಃ |
ವ್ಯೂಹಉಕ್ತೋಽನ್ಯಥಾಽನಾದ್ಯ ಕಥಂ ದುಷ್ಟತ್ವಮುಚ್ಯತೇ || ೩೧೦ ||

ಅ || ನಾಮ್ನಾ = ನೆಸರಿನಿಂದ, ಸಂಕರ್ಷಣಸ್ಯ = ಸಂಕರ್ಷಣನಾಮಕನಾದ, ಜೀವಾಭಿಮಾನಿಶೇಷಸ್ಯ ತು = ಜೀವರಿಗೆ ಅಭಿಮಾನಿಯಾದ ಶೇಷನಿಗಾದರೂ, ವಾಸುದೇವಾತ್ = ವಾಸುದೇವನದ್ದೆಲೆಯಿಂದ, ಜನಿಃ = ಉತ್ಪತ್ತಿಯು, ಪ್ರೋಕ್ತಾ = ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ತತಃ = ಸಂಕರ್ಷಣನದ್ದೆಲೆಯಿಂದ, ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನಸ್ಯ ತಥಾ = ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನನಾಮಕನಾದ, ಮನೋಽಭಿಮಾನಿನಃ ಕಾಮಸ್ಯ = ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಅಭಿಮಾನಿಯಾದ ಮನ್ಮಥನಿಗೆ, ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಏವಂ = ಹೀಗೆಯೇ ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನನದ್ದೆಲೆಯಿಂದ ಅಹಂಕಾರಾಭಿಮಾನಿಯಾದ ಕಾಮಪುತ್ರನಾದ ಅನಿರುದ್ಧನಿಗೆ, ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಸಾಕ್ಷಾತ್ = ಮುಖ್ಯವಾಗಿ, ಹರೇರೇವ = (ಶ್ರೀಪರಮಾತ್ಮನಿಗೆನೇ, ಕೃಚಿತ್ = ಕೆಲವುಕಡೆ ಕಾಲವಿಶೇಷದಲ್ಲಿಯೂ, ಪ್ರಯೋಜನವಿಶೇಷದಲ್ಲಿಯೂ, ಸಂಕರ್ಷಣಾದಿ ನಾಮ್ನಾ = ಸಂಕರ್ಷಣ ಮೊದಲಾದ ನಾಮದಿಂದ, ನಿತ್ಯಾಚಿಂತ್ಯೋರುಶ್ಚಿತ್ತಃ = ನಿತ್ಯವಾದ, ಅಚಿಂತ್ಯವಾದ, ಉತ್ಕೃಷ್ಟವಾದ ಶ್ಚಿತ್ತಿಯಿಂದ, ವ್ಯೂಹಃ = ಸಮೂಹವು, ಉಕ್ತಃ = ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. (ಆದರೆ ಆದಿ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಹರಿಯು ಸ್ವಕೀಯರಿಗೆ ಮುಕ್ತಿಸ್ಥಾನವನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ವಾಸುದೇವಾದಿ ನಾಲ್ಕು ವ್ಯೂಹವುಳ್ಳವನಾದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಕಾಲಾಂತರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕಾಗಿ ೧೦, ೧೨, ಇತ್ಯಾದಿ ವ್ಯೂಹದಿಂದ ವ್ಯಕ್ತನಾದನು. ಇದು ಶುದ್ಧ ಸೃಷ್ಟಿಯೆಂದು ಪಾಂಚರಾತ್ರಿಕರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅದನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿ ಚತುರ್ವ್ಯೂಹವರ್ಣನವು ಹೇಗೆ ಅನುಪಪನ್ನವಾಗುವುದು.) (ಹೀಗೆ ವಿಶೇಷಾಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಆರಾಧಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಈ ಉಕ್ತಿಯು ಯುಕ್ತವೇ. 'ಏಕಮೂರ್ತಿಶ್ಚ ತುರ್ಮೂರ್ತಿರಥವಾ ಪಂಚಮೂರ್ತಿಕಃ | ದ್ವಾದಶಾದಿಪ್ರಭೇದೋ ವಾ ಪೂಜ್ಯತೇ ಸಜ್ಜನ್ಯ ಹರಃ ||' ಎಂದು) (ಅರ್ಥಾಂತರವನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ)

ಅನ್ಯಥಾ ಅನಾದ್ಯ = ಹೀಗೆ ಅರ್ಥಾಂತರವನ್ನು ವಿವಕ್ಷ್ಯಮಾಡಿಕೊಂಡು ಪ್ರಯುಕ್ತವಾದ ವಾಕ್ಯಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಪ್ರಕಾರ ಅನುವಾದವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ದುಷ್ಟತ್ವಂ = ದೂಷಣಾಭಿಧಾನವು, ಕಥಂ = ಹೇಗೆ, ಉಚ್ಯತೇ = ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೆ.

ತಾ || (1) ಚೇವಾದಿತ್ಯುಗಳು ಅನುಪಪನ್ನಗಳು ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಡದು. ಶ್ರೀಹರಿಯೇ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರಾಣಧಾರಣಾದಿಗಳುಳ್ಳವನೆಂದು ಅದರ ಅರ್ಥವು. (2) 'ವಿಶ್ವತಃಪ್ರೇಷಾಚ್ಛ' ಎನ್ನುವ ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಪಂಚರಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರವ್ಯಾಪ್ತಿಯಿಂದೆಯೆಂದು ಯಾವುದು ಕಲ್ಪಿತವಾಗಿದೆಯೋ, ಅದೂಕೂಡ 'ನಿತ್ಯಾಚಿಂತೋರುಶಕ್ತಿತಃ' ಎನ್ನುವುದರಿಂದಲೇ ಪರಿಹೃತವಾಯಿತು. ಭಗವಂತನ ಶಕ್ತಿಯಿಂದಲೇ ಗುಣಗುಣಾತ್ಮವ್ಯವಹಾರವು ಉಪಪನ್ನವಾಗುತ್ತದೆ. ಭೇದಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಅಭಿಷಿಕ್ತವಾದ ಸರ್ವನಿರ್ವಾಹಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದ ವಿಶೇಷವೂ ಸಮರ್ಥಿತವಾಗಿದೆ || ೨೦೯ || ೨೧೦ ||

ಶಾಂಡಿಲ್ಯ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ಹೇಳುವಾಗ ಪಂಚರಾತ್ರಕ್ಕೆ ವೇದವಿದ್ಯೇಸವು ತೋರುತ್ತದೆಂದು ಯಾವುದು ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೋ ಅದನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆ —

ಮೂ || ಯದಿ ವಿದ್ಯಾಚ್ಛತುರ್ವೇದಾನಿತಿವದ್ವೇದಪೂರಣಂ || ೨೧೧ ||

ಪಂಚರಾತ್ರಾದಿತಿ ಕುತೋ ದ್ವೇಷಃ ಶಾಂಡಿಲ್ಯವರ್ತನೇ |

ಅತಃ ಪರಮಶಾಸ್ತ್ರೋರುದ್ವೇಷಾದುದಿತಮಾಸುರೈಃ ||

ದೂಷಣಂ ಪಂಚರಾತ್ರಸ್ಯ ವೀಕ್ಷಾಯಾಮಪಿ ನ ಕ್ಷಮಃ || ೨೧೨ ||

ಅ || ಯದಿ = ಯಾವವಕ್ಕೂ ದಲ್ಲಿ, ಚತುರ್ವೇದಾನ್ = ನಾಲ್ಕು ವೇದಗಳನ್ನು, ವಿದ್ಯಾತ್ = ತಿಳಿದಾನೋ, ಇತಿ ವತ್ = ಇದರಂತೆ, ವೇದಪೂರಣಂ = ವೇದಪೂರಣವು ಅಭಿಪ್ರೇತವಾದರೆ, (ಅಂದರೆ 'ಯದಿ ವಿದ್ಯಾಚ್ಛತುರ್ವೇದಾನ್ ಸಾಂಗೋಪನಿಷದಾನ್ ದ್ವಿಜಃ | ನ ಚೇತ್ಯುರಾಣಂ ಸಂವಿದ್ಯಾನ್ನೈವ ಸ ಸ್ಯಾದ್ವಿಚಕ್ಷಣಃ' ಎನ್ನುವ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಇತಿವಾಕ್ಯವು ಸಾಧಿ'ಗಳಿಂದ ವೇದಪೂರಣವು ಅಭಿಪ್ರೇತವಾಗಿದೆಯೋ ಹಾಗೆಯೇ ಇಲ್ಲಿಯೂ) ಪಂಚರಾತ್ರಾತ್ = ಪಂಚರಾತ್ರದ್ದೆರೆಯಿಂದ, ವೇದಪೂರಣಂ = ವೇದಪೂರಣವು ಅಭಿಪ್ರೇತವಾಗಿದೆ. ಇತಿ = ಹೀಗೆ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡಿದರೆ, ಶಾಂಡಿಲ್ಯವರ್ತನೇ = ಶಾಂಡಿಲ್ಯನ ವೃತ್ತಾಂತವು ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತಿರಲು, ಪಂಚರಾತ್ರಸ್ಯ = ಪಂಚರಾತ್ರಕ್ಕೆ, ದ್ವೇಷಃ = ವೇದವಿದ್ಯೇಸವು ತೋರುತ್ತದೆನ್ನುವುದು, ಕುತಃ = ಯಾವುದರಿಂದ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ? ಅಥವಾ ಹೀಗೆ ವಾಕ್ಯವ್ಯಯವು ಸಮಾನವಾಗುವಾಗ ಶಾಂಡಿಲ್ಯ ವರ್ತನವನ್ನು ಹೇಳತಕ್ಕ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ನಿಮಗೆ ದ್ವೇಷವು ಯಾವುದರಿಂದ? ಅಂದರೆ 'ಯದಿ ವಿದ್ಯಾತ್' ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಇತಿಹಾಸ ಪುರಾಣಗಳಿಗೆ ವೇದಪೂರಕತ್ವಾಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು 'ಭಗವಾನ್ ಶಾಂಡಿಲ್ಯಃ' ಇತ್ಯಾದಿ ಪಂಚರಾತ್ರವಾಕ್ಯವು ವೇದವಿರೋಧಿತ್ವಾಭಿಪ್ರಾಯವುಳ್ಳದ್ದೆಂದು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡಿದ್ದು ಏಕೆ? ಯದಿ ವಿದ್ಯಾತ್ ಎನ್ನುವ ವಾಕ್ಯದಂತೆ ಈ ಪಂಚರಾತ್ರಾಗಮವೂ ವೇದಪೂರಕತ್ವಾಭಿಪ್ರಾಯವುಳ್ಳದ್ದೆಂದೇ ಏಕೆ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ? (ಅಪವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ನಿರಾಕರಣವನ್ನು ಉಪಸಂಹಾರಮಾಡುತ್ತಾರೆ.) ಅತಃ = ಆದಕಾರಣ, ಪರಮಶಾಸ್ತ್ರೋರುದ್ವೇಷಾತ್ = ಉತ್ಕೃಷ್ಟವಾದ ಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ (ಪಂಚರಾತ್ರದಲ್ಲಿ) ಮಹಾದ್ವೇಷದಿಂದ, ಆಸುರೈಃ = ಅಸುರಿಂದ, ಉದಿತಂ = ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟ, ಪಂಚರಾತ್ರಸ್ಯ = ಪಂಚರಾತ್ರದ, ದೂಷಣಂ = ದೂಷಣವು, ವೀಕ್ಷಾಯಾಮಪಿ = ನೋಡುವುದರಲ್ಲಿಯೂ, ನ ಕ್ಷಮಃ = ಸಮರ್ಥವಲ್ಲ. (ವೃದ್ಧಿಕರಣವು. ಅಸಂಗತವು)

ತಾ || ನ್ಯಾಯಸುಧಾ— (1) ಇದು ಉತ್ತರಕ್ರಮವು. ಈ ವಾಕ್ಯದ ಬಲದಿಂದ ಪಂಚರಾತ್ರಕ್ಕೆ ವೇದವಿರೋಧಿತ್ವವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವುದಾದರೆ ಆಗ 'ಯದಿ ವಿದ್ಯಾತ್' ಎನ್ನುವ ವಾಕ್ಯದ ಬಲದೊಡನೆ ಇತಿಹಾಸ ಪುರಾಣಗಳಿಗೂ ವಿಶೇಷವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಬೇಕು. ಹಾಗಾದರೆ ಇತಿಹಾಸಾದಿಗಳಿಗೆ ವೇದಪೂರಕತ್ವವೆಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯವಾದರೆ ವಿಶೇಷವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿಯೂ ಕಲ್ಪಿಸಬೇಕು. (2) 'ಇತಿಹಾಸಪುರಾಣಾಭ್ಯಾಂ ನೇದಂ ಸಮುಪಬೃಂಹಯೇತ್' ಎನ್ನುವ ಉತ್ತರವಾಕ್ಯವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಹಾಗೆ ಕಲ್ಪಿಸುವುದು ಯುಕ್ತವೆಂದರೆ— ಇಲ್ಲಿಯೂ 'ನೇದಾರ್ಥಪೂರಕಂಚ್ಛೇಯಂ ಪಂಚರಾತ್ರಂ' ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಹಾಗೆ ಕಲ್ಪಿಸುವುದು, ಪಂಚರಾತ್ರದಲ್ಲಿ ದ್ವೇಷಹೊರತು ಯಾವುದೂ ವಿಶೇಷವೂ ಇಲ್ಲ. (3) ಪರಮಸಂಹಿತಾವಾಕ್ಯಕ್ಕೂ ಹೀಗೆಯೇ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವಾದ ಬೇಕು. (4) ಭಾಗವತಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಅಸುರರಿಗೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾದುದೇ ವಿದ್ವೇಷವು. ದೋಷ ದರ್ಶನ ನಿಮಿತ್ತವಾದುದಲ್ಲ. ಇವರು ಅಸುರಸಂಬಂಧಿಗಳು, ವೃತ್ತಿಕಾರರು, ಅಸುರಸ್ವಭಾವ ವುಳ್ಳವರು. ಇದನ್ನು ಅಸುರರೇ ಹೇಳಿದ್ದು, ಸೂತ್ರಕಾರರು ಹೇಳಿದ್ದಲ್ಲ. ಆದಕಾರಣ ಇದು ಸೂತ್ರಾರ್ಥವಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ನಾವು ಹೇಳಿದ ರೀತಿಯಿಂದ ಶಾಕ್ರಮತನಿರಾಸವೇ ಈ ಸೂತ್ರಾರ್ಥವು. || ೩೧೧ || ೩೧೨ ||

ಪಾದಾರ್ಥವನ್ನು ಉಪಸಂಹಾರಮಾಡುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಆತೋಽಶೇಷಜಗದ್ಧಾತಾ ನಿರ್ದೋಷೋರುಗುಣಾರ್ಣವಃ |

ನಾರಾಯಣಃ ಶ್ರುತಿಗಣ ತಾತ್ಪರ್ಯಾದೃಶೀಯತೇ || ೩೧೩ ||

ಅ || ಆತಃ=ಆದ ಕಾರಣ, ಸಾಂಖ್ಯಮೊದಲಾದ ವಿರೋಧಿಸಮಯಗಳನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿರುವುದರಿಂದ, ನಾರಾಯಣಃ=ಶ್ರೀ ನಾರಾಯಣನು, ಅಶೇಷಜಗದ್ಧಾತಾ=ಸರ್ವಜಗದ್ಧಾರಕನೆಂದೂ, ನಿರ್ದೋಷೋರುಗುಣಾರ್ಣವಃ=ದೋಷಲೇಶರಹಿತನೂ, ಉತ್ಕೃಷ್ಟಗಳಾದ ಗುಣಗಳಿಂದ ಸಮುದ್ರದಂತಿರುವವನೂ ಎಂದೂ, ಶ್ರುತಿಗುಣತಾತ್ಪರ್ಯಾತ್ = ಶ್ರುತಿಗಳ ಸಮುದಾಯದ ತಾತ್ಪರ್ಯದೊಡನೆ, ಅವಶೀಯತೇ=ನಿಶ್ಚಿತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅಂದರೆ ಸಾಂಖ್ಯಾದಿ ವಿರೋಧಿಸಮಯಗಳನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಪ್ರಥಮಾಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಸಕಲ ಶ್ರುತಿ ಸಮನ್ವಯದಿಂದ ಶ್ರೀ ಹರಿಗೆ ಜಗಜ್ಜನ್ಮಾದಿಕಾರಣತ್ವ, ಗುಣಪರಿಪೂರ್ಣತ್ವ ರೂಪಗಳಾದ ಎರಡು ಲಕ್ಷಣಗಳು ಸಾಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟವೆಯೋ ಅವು ನಿರ್ಣೀತವೇ ಆಗಿವೆ. || ೩೧೩ ||

ಇದೆಲ್ಲಾ ಆಗಬಹುದು. 'ನ ನಿಗೃಹ್ಯ ಕಥಾಂ ಕುರ್ಯಾತ್' ಇತ್ಯಾದಿ ಸ್ಮೃತಿ ನಿಷಿದ್ಧವಾದ ಈ ಪರನಿರಾಕರಣವನ್ನು ಮಾಡಲೇ ಕೂಡದು. ಆದಕಾರಣ ಸಾಂಖ್ಯಾದಿನಿರಾಕರಣವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದು ಹೇಗೆ ಎಂದರೆ— ಹಾಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಈ ನಿಷೇಧವು ಸದ್ವಿಷಯಕವಾಗಿದೆ. ಸಂಕೋಚವು ಯಾವುದರಿಂದ ಎಂದರೆ— ಶ್ರುತಿಸ್ಮೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರುತಿಯು ಪುಬಲವಾದುದು. ಶ್ರುತಿಯಲ್ಲಿ ಪರರ ನಿರಾಕರಣವನ್ನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಎಂದಭಿಪ್ರಾಯವುಳ್ಳವನಾಗಿ 'ಅಂಧಂತಮಃ ಪ್ರವಿಶಂತಿ ಯೇಽವಿದ್ಯಾಮುಪಾಸತೇ | ತತೋ ಭೂಯ ಇವ ತೇ ತಮೋ ಯ ಉ ವಿದ್ಯಾಯಾಂ ರತಃ | ವಿದ್ಯಾಂ ಚಾವಿದ್ಯಾಂ ಚ ಯಸ್ತದ್ವೇದೋ ಭಯಂ ಸಹ | ಅವಿದ್ಯಾಯಾ ಮೃತ್ಯುಂತೀರ್ತ್ವಾ ವಿದ್ಯಾಯಾನ್ಮೃತಮಶ್ನುತೇ' || ಈಶಾವಾಸ್ಯೋಪನಿಷತ್ತು. ಮಂ. ೯. ೧೧. ಪು. ೧೨. || ಎನ್ನುವ ಎರಡು ಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಅರ್ಥತಃ ಅನುವಾದ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ|| ಅಂಧಂತಮಃ ಪ್ರವಿಶಂತಿ ಯೇತ್ಸವಿದ್ಯಾಮುಪಾಸತೇ |

ತತೋ ಭೂಯ ಇನಾಯಾಂ(ಪ್ರ್ಯಂ)ತಿ ಏತಸ್ಯಾನ್ಯೇವ ನಿಂದಕಾಃ||೩೧೪||

ತತೋ ವಿದ್ಯಾಮವಿದ್ಯಾಂ ಚ ಯೋ ಜಾನಾತ್ಯುಭಯಂ ಸಹ |

ದೋಷಜ್ಞಾನಾದತೀತ್ಯತಾಂ (ತಾನ್) ವಿದ್ಯಯಾಮೃತಮಶ್ನುತೇ ||

|| ೩೧೫ || ಸೂ. ೪೨ || ೪೩ || ೪೪ || ೪೫ || ಅಧಿ. ೧೨ ||

ಅ || ಯೇ ತು = ಯಾರು, ಅವಿದ್ಯಾಂ=ಅವಿದ್ಯಾಕಲ್ಪಿತವಾದ, ಅವಿದ್ಯಮಾನವಾದ ಅರ್ಥವನ್ನು, ಉಪಾಸತೇ = ಉಪಾಸನಾಮಾಡುತ್ತಾರೋ, ತೇ=ಅವರು, ಅಂಧಂತಮಃ = ಅಂಧಂತಮಸ್ಸನ್ನು, ಪ್ರವಿಶಂತಿ = ಪ್ರವೇಶಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಯೇ = ಯಾರು, ಏತಸ್ಯಾಃ=ಈ ಅವಿದ್ಯೆಯನ್ನು, ನಿಂದಕಾಃ = ನಿಂದಿಸುವವರು, ನೈವ = ಆಗುವುದೇ ಇಲ್ಲವೋ? (ಅವರು) ತತಃ=ಅವಿದ್ಯೆಯನ್ನುಪಾಸನಾಮಾಡುವವರಕ್ಕಿಂತಲೂ, ಭೂಯ ಇವ=ಸ್ವಲ್ಪ ಅಧಿಕವಾಗಿಯೇ, ಆಯಾಂತಿ=ತಮಸ್ಸನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಾರೆ. ತತಃ = ಆದಕಾರಣ, ಯಃ = ಯಾವಾತನು, ವಿದ್ಯಾಂ ಚ=ವಿದ್ಯೆಯನ್ನೂ, ಅವಿದ್ಯಾಂ ಚ=ಅವಿದ್ಯೆಯನ್ನೂ ಕೂಡ, ಉಭಯಂ ಸಹ = ಎರಡು ಒಟ್ಟಿಗೇನೇ, ಜಾನಾತಿ = ತಿಳಿಯುತ್ತಾನೋ, ದೋಷಜ್ಞಾನಾತ್=ದೋಷಜ್ಞಾನದಿಂದ, ಏತಾಂ=ಈ ಅವಿದ್ಯೆಯನ್ನು, ಅತೀತ್ಯ=ದಾಟಿ, ವಿದ್ಯಯಾ=ತತ್ವಜ್ಞಾನದಿಂದ, ಅಮೃತಂ = ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು, ಅಶ್ನುತೇ=ಹೊಂದುತ್ತಾನೆ.

ತಾ || (1) ಯದೃಪಿ ಪರಪಕ್ಷ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸದೆ ಇರುವ ತನಕ ತತ್ವಜ್ಞಾನವು ತನ್ನ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣಮಾತ್ರದಿಂದ ಆಗಲಾರದು. ಸತ್ವ ತಿಪಕ್ಷವಾದ ಪ್ರಮಾಣವು ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಅಂಗವಲ್ಲ. ಆದಕಾರಣ ತತ್ವಜ್ಞಾನವನ್ನು ಇಚ್ಛಿಸುವವನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಸ್ವಪಕ್ಷಸಾಧನವನ್ನು ಹೇಗೆ ಮಾಡುವನೋ ಹಾಗೆಯೇ ಪರಪಕ್ಷನಿರಾಸವನ್ನೂ ಕೂಡ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದೇ, ಹೀಗೆ ಈ ಅರ್ಥವು ಉಪಪತ್ತಿ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಆಗಮವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹೇಳುವವನಿಗೆ ಹಾಗೆಯೇ ಬೋಧಿಸಬೇಕು, ಎನ್ನುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಿಂದ ಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಉದಾಹರಿಸಿರುವರು. ಹೀಗೆ ಸರ್ವವೂ ನಿರ್ದುಷ್ಟವಾಯಿತು. || ೩೧೪ || ೩೧೫ || ಸೂ. ೪೨ || ೪೩ || ೪೪ || ೪೫ || ಅಧಿ. ೧೨ ||

ಉತ್ಪತ್ಯಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

೨ನೇ ಅಧ್ಯಾಯದ ೨ನೇ ಪಾದದ ಸಾರಾಂಶ.

೧ನೇ ರಚನಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ ನಿರೀಶ್ವರ ಸಾಂಖ್ಯರ ಮತವನ್ನೂ,

೨ನೇ ಅನ್ಯತ್ರಾಭಾವಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ ಸೇಶ್ವರ ಸಾಂಖ್ಯರ ಮತವನ್ನೂ,

೩ನೇ ಅಭ್ಯುಪಗಮಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ ಚಾರ್ವಾಕರ ಮತವನ್ನೂ,

೪ನೇ ಪುರುಷಾತ್ಮಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ ನಿರೀಶ್ವರ ಸಾಂಖ್ಯಕದೇಶಿಗಳಾದ ಜೀವೋಪಸರ್ಜನಕ ಪ್ರಕೃತಿಕರ್ತೃತ್ವವಾದಿಗಳ ಮತವನ್ನೂ,

೫ನೇ ಅನ್ಯಥಾನುಮಿತೃಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ ನಿರೀಶ್ವರ ಸಾಂಖ್ಯಕದೇಶಿಗಳಾದ ಪ್ರಕೃತೃಪಸರ್ಜನಕ ಪುರುಷಕರ್ತೃತ್ವವಾದಿಗಳ ಮತವನ್ನೂ,

- ೬ನೇ ವೈಶೇಷಿಕಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ ಪರಮಾಣ್ವಾರಂಭ ವಾದಿಗಳಾದ ವೈಶೇಷಿಕರ ಮತವನ್ನೂ,
 ೭ನೇ ಸಮುದಾಯಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ ಅವೈದಿಕಪಾಪಾಂಡಿ ಬೌದ್ಧೈಕದೇಶಿಗಳಾದ ಪರ ಮಾಣು ಪುಂಜವಾದಿಗಳಾದ ಶೈಭಾಷಿಕ, ಸೌತ್ರಾಂತಿಕರ ಮತವನ್ನೂ,
 ೮ನೇ ಶೂನ್ಯಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ ಶೂನ್ಯವಾದಿಗಳಾದ ಮಾಧ್ಯಮಿಕರ ಮತವನ್ನೂ,
 ೯ನೇ ಅನುಪಲಬ್ಧ್ಯಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ ವಿಜ್ಞಾನವಾದಿಗಳಾದ ಯೋಗಾಚಾರರ ಮತ ವನ್ನೂ,
 ೧೦ನೇ ನೈಕಸ್ಥಿತ್ಯಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ ಸ್ಯಾದ್ವಾದಿಗಳಾದ ಜೈನರ ಮತವನ್ನೂ,
 ೧೧ನೇ ಪತ್ಮುರಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ ವೈದಿಕ ಪಾಪಾಂಡಿ, ಪಾಶುಪತರ ಮತವನ್ನೂ,
 ೧೨ನೇ ಉತ್ಪತ್ತ್ಯಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ ಶಾಕ್ತರ ಅಂದರೆ ಶಕ್ತಿಯೇ ಜಗತ್ಕಾರಣವೆಂದು ಪ್ರತಿಸಾದಿಸುವ ಮಹಾವಾಮು, ಮಧ್ಯವಾಮು, ಅಣುವಾಮುರ ಮತವನ್ನೂ ನಿರಾಕರಿಸಿದರು. ಆದಕಾರಣ ಪ್ರಥಮಾಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಸಮನ್ವಯದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸಮಯಬರೋಧವೂ ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಶ್ರುತಿಸಮನ್ವಯಬಲದಿಂದ ಶ್ರೀಹರಿಗೇನೇ ಜಗಜ್ಜನ್ಮಾದಿಕಾರಣತ್ವವೂ ಗುಣಪೂರ್ಣತ್ವವೂ ನಿರ್ದೋಷತ್ವವೂ ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು.

ಇತಿ ಶ್ರೀಮದಾನಂದತೀರ್ಥ ಭಗವತ್ಪಾದಾಚಾರ್ಯ ವಿರಚಿತೇ
 ಶ್ರೀಮದ್ಭ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರಾನುವ್ಯಾಖ್ಯಾನೇ ದ್ವಿತೀಯಾಧ್ಯಾಯಸ್ಯ
 ದ್ವಿತೀಯಃ ಪಾದಃ ಸಮಾಪ್ತಃ ||

ಹೀಗೆ ಶ್ರೀಮದಾನಂದತೀರ್ಥ ಭಗವತ್ಪಾದಾಚಾರ್ಯರಿಂದ ರಚಿಸಲ್ಪಟ್ಟ
 ಶ್ರೀಮದ್ಭ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರಾನುವ್ಯಾಖ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಎರಡನೇ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ
 ಎರಡನೇ ಪಾದವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ಇತಿ ಶ್ರೀಮತ್ಪೂರ್ಣಪ್ರಮತಿಭಗವತ್ಪಾದಸುಕೃತೇ |
 ರನುವ್ಯಾಖ್ಯಾನಸ್ಯ ಪ್ರಗುಣಜಯತೀರ್ಥಾಖ್ಯಾಯಿಕಿನಾ ||
 ಕೃತಾಯಾಂ ಟೀಕಾಯಾಂ ವಿಷಮಪದನಾಕ್ಯಾರ್ಥವಿವೃತೌ |
 ದ್ವಿತೀಯೋಽಧ್ಯಾಯೋಽಯಂ ಸಮಯಚರಣಃ ಪರ್ಯವಸಿತಃ ||
 ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣಾಖ್ಯಾನಂ ಸಂಜ್ಞಾನಾನಂದಲಕ್ಷಣಂ |
 ವೇದಾಂತನೇದಿತಾದಾರ್ಯಂ ಮುಖ್ಯಂ ಬ್ರಹ್ಮಪ್ರತನ್ನಹೇ ||

|| ಶ್ರೀ ಕೃಪ್ತಾಪರ್ಣಮಸ್ತು ||

॥ ಶ್ರೀಃ ॥

ಶ್ರೀಮದನುವ್ಯಾಖ್ಯಾನವು

ಓಂ || ಯೇನ ಗೋವರ್ಧನಚ್ಯುತಃ ಛತ್ರೇಣಾತ್ರಾಯಿ ಗೋವ್ರಜಃ |
ಕೃಷ್ಣಂ ತಮತಸೀಕೃಷ್ಣಂ ವಂದೇ ಸೌಂದರ್ಯವಾರಿಧಿಂ ||
ನನೋ ವೇದಾಂತರಾದ್ಧಾಂತ ಸೂಕ್ತಿರತ್ಯಾಕರಾತ್ಮನೇ |
ಶ್ರೀಮದಾನಂದತೀರ್ಥಾಖ್ಯ ಭಗವದ್ವಿಗ್ಧಸಿಂಧವೇ ||
ಶ್ರೀಮದ್ಗುರೂಣಾಂ ಕಾರುಣ್ಯಕಲ್ಪವೃಕ್ಷಸಮಾಕ್ರಯಾತ್ |
ಅಭಿಪ್ರಾಯೋಽನುಭಾಷ್ಯಸ್ಯ ಯಾನದ್ಭೋಧಮನೂದ್ಯತೇ ||

ಶ್ರೀಮದ್ಭಗವದ್ಭೀಮಮಧ್ವಾಂತರ್ಗತರಾಮಕೃಷ್ಣವೇದವ್ಯಾಸಾತ್ಮಕ
ಲಕ್ಷ್ಮೀಹಯಗ್ರೀವಾಯ ನಮಃ || ಹರಿಃ ಓಂ ||

ಮೂ || ಅಥಾಶೇಷಸಮಾನೋಯ ವಿರೋಧಾಸಾಕ್ಷತಿಂ ಪ್ರಭುಃ |
ಕರಿಷ್ಯನ್ನಧಿದೈವಾಧಿಭೂತಜೀವಪರಾತ್ಮನಾಂ || ೧ ||
ಸ್ವರೂಪ ನಿರ್ಣಯಾಯೈವ ವಚನಾನಾಂ ಪರಸ್ಪರಂ |
ಪಾದೇನಾನೇನಾವಿರೋಧಂ ದರ್ಶಯತ್ಕಮಿತದ್ಭುತಿಃ || ೨ ||

ಅ || ಅಥ=ಅ ಮೇಲೆ, ಅಮಿತದ್ಭುತಿಃ=ಸರ್ವಜ್ಞರಾದ, ಪ್ರಭುಃ=ಸೂತ್ರಕಾರರು, ಅಶೇಷಸಮಾನೋಯವಿರೋಧಾಸಾಕ್ಷತಿಂ, ಅಶೇಷ=ಸಮಸ್ತಗಳಾದ, ಸಮಾನೋಯವಿರೋಧ=ವೇದವಿರೋಧಗಳ, ಅಪಾಕ್ಷತಿಂ ನಿರಾಕರಣವನ್ನು, ಕರಿಷ್ಯನ್=ಮಾಡುತ್ತಾ, ಅಧಿದೈವಾಧಿಭೂತಜೀವಪರಾತ್ಮನಾಂ ಅಧಿದೈವ = ಅನ್ಯಕಾದ್ಭಿನ್ನಾನಾವಿದೇವತಗಳೂ, ಅಧಿಭೂತ=ಕಾರ್ಯಕಾರಣೋಪಕರಣಗಳಾದ ವಿದ್ಯಾದಾಧಿಭೂತಗಳೂ, ಜೀವ=ಜೀವರೂ, ಪರಾತ್ಮನಾಂ=ಪರಬ್ರಹ್ಮನೂ ಇವರ, ಸ್ವರೂಪನಿರ್ಣಯಾಯೈವ=ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ, ಅನೇನ=ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಬುದ್ಧಿಸನ್ನಿಹಿತವಾದ, ಪಾದೇನ=ಮೂರನೇ ಪಾದದಿಂದ, ವಚನಾನಾಂ=ವೈದಿಕವಚನಗಳಿಗೆ, ಪರಸ್ಪರಂ=ಅನ್ಯೋನ್ಯವಾಗಿ, ಅವಿರೋಧಂ=ವಿರೋಧಾಭಾವವನ್ನು, ದರ್ಶಯತಿ=ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ.

ತಾ || ಸ. ರ. ವಿ.— (1) ಪರಮತಗಳಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಮತದಿಂದ ವಿರೋಧವನ್ನುದ್ದಾಪಿಸಿ ಹೇಗೆ ಮೊದಲು ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನು ಆಪಾದಿಸಿರುವರೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಅಧಿಭೂತಾದಿ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಅವುಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದವನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ, ಶ್ರುತಿಗಳಿಗೆ ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ವಿರೋಧವಿದ್ದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಅವುಗಳಿಗೆ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಹಾಗೆಯೇ ನಿಖಿಲವೇದಗಳಿಗೂ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ತಥಾಚ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಸಮನ್ವಯವು ಸಿದ್ಧಿ ಸಲಾರದು, ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ— ಸರ್ವ ವೇದ ವಾಕ್ಯಗಳ ಪರಸ್ಪರ ವಿರೋಧವನ್ನು ಇನ್ನು ೩-೪ನೇ ಎರಡು ಪಾದಗಳಿಂದ ಪರಿಹರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಅಧಿದೈವಾದಿಗಳ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ನಿರ್ಣಯಮಾಡಿ ಅಧಿದೈವಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ವಿರೋಧವಿರುವ ಕೆಲವು ವಚನಗಳ ಪರಸ್ಪರ ವಿರೋಧವನ್ನಾದರೂ ಈ ಪಾದದಿಂದ ಪರಿಹರಿಸುತ್ತಾರೆ.

ನ್ಯಾಯಸುಧಾ—(1) ಸೂತ್ರಕಾರರು ವೇದಗಳಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ವಿರೋಧಗಳನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಈ ಎರಡನೇ ಅಧ್ಯಾಯವನ್ನು ಅರಂಭಿಸಿರುವರು. ವೈದಿಕವಚನಗಳಿಗೆ ಇರುವ ಪರಸ್ಪರ ವಿರೋಧವೂ ಕೂಡ ಅದರಲ್ಲಿಯೇ ಅಂತರ್ಭೂತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅವುಗಳ ನಿರಾಸವೂ ಈ ಪಾದದಲ್ಲಿ ಸಂಗತವೇ ಆಗಿದೆ. (2) ಯುಕ್ತಿವಿರೋಧಪರಿಹಾರವು ಪ್ರಧಾನವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಗಣೇ ಪಾದದಲ್ಲಿ ನಿರೂಪಿಸಿ ಅದರ ವಿಸ್ತಾರರೂಪವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಸಮಯವಿರೋಧ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ೨ನೇ ಪಾದದಲ್ಲಿ ನಿರೂಪಿಸಿ, ಈಗ ಶ್ರುತಿಗಳ ಪರಸ್ಪರ ವಿರೋಧಪರಿಹಾರವನ್ನು ಅವಸರ ಸಂಗತಿಯಿಂದ ಈ ಪಾದದಲ್ಲಿ ನಿರೂಪಿಸುತ್ತಾರೆ. (3) ಹೀಗಾದರೆ ಈ ೩ನೇ ಪಾದಕ್ಕೆ ೪ನೇ ಪಾದದ್ದೆಲೆಯಿಂದ ಭೇದವು ಇಲ್ಲದೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು. ೪ನೇ ಪಾದದಲ್ಲಿಯೂ, ವೇದವಚನಗಳ ಪರಸ್ಪರ ವಿರೋಧವನ್ನೇ ತಿರಸ್ಕರಿಸುವರು ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ— ಯದ್ಯಪಿ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಈ ಎರಡು ಪಾದಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವೇದವಾಕ್ಯಗಳಿಗೆ ಪರಸ್ಪರ ವಿರೋಧವನ್ನೇ ನಿರಾಕರಿಸುವರು. ಆದಾಗ್ಯೂ ಈ ೩ನೇ ಪಾದದಲ್ಲಿ ಅಧಿದೈವಾದಿ ವಿಸಯಕ ವಾಕ್ಯಗಳಿಗೂ ೪ನೇ ಪಾದದಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಾತ್ಮವಿಸಯಕವಾಕ್ಯಗಳಿಗೂ ಇರತಕ್ಕ ಪರಸ್ಪರ ವಿರೋಧವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುವುದರಿಂದ ವಿಸಯಭೇದವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ಭೇದವು ಬರುವುದು. (4) ಹೀಗಾದರೆ ಈ ಪಾದಕ್ಕೆ ಅಧಿದೈವಾದ್ಯನೇಕವಿಸಯಕತ್ವವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ವಿಸಯೈಕೈವಲ್ಯದಿರುವುದರಿಂದ ಏಕವಾಕ್ಯತ್ವವು ಬಾರದೆ ಹೋಗಬೇಕಾದೀತು, ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಡದು. ಅಧ್ಯಾತ್ಮೇತರತ್ವರೂಪದಿಂದ ವಿಸಯಗಳಿಗೆ ಏಕೀಕರಣವು ಕೊಡುವ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಏಕವಾಕ್ಯತ್ವವು ಯುಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. (5) ಹಾಗಾದರೆ ವೇದವಾಕ್ಯಗಳಿಗೆ ಪರಸ್ಪರ ವಿರೋಧವನ್ನು ಏತಕ್ಕೆ ಪರಿಹರಿಸುವುದು ಎಂದರೆ, ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ವಿರುದ್ಧಗಳಾದವುಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯ ನಿಶ್ಚಯವು ಆಗದಿರುವುದರಿಂದ ಅವುಗಳ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇವೆ ಎಂದರೆ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿಕೊಡದು. ಹೀಗಾದರೆ ಈ ಬ್ರಹ್ಮವಿಮಾನಾಂಸಾ ಶಾಸ್ತ್ರಕ್ಕೆ ತರ್ಕಶಾಸ್ತ್ರತ್ವವು ಬಂದುದರಿಂದ ಪ್ರಮೇಯ ವಿಮಾನಾಂಸಾ ಶಾಸ್ತ್ರತ್ವವು ವ್ಯಾಪ್ತವಾಗಬೇಕಾಗುವುದು ಎಂದರೆ— ಬ್ರಹ್ಮನು ಸರ್ವಜಗತ್ತಿಗೆ ಕಾರಣನೆನ್ನುವ ನಿಶ್ಚಯವು ಸರ್ವಜಗತ್ಸ್ವರೂಪನಿಶ್ಚಯವೂ, ಸರ್ವ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಕಾರ್ಯತ್ವವು ನಿಶ್ಚಯವೂ ಆದ ಮೇಲೆಯೇ ಆಗುವುದು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಆಗಲಾರದು. ಅಧಿದೈವಾದಿ ಜಗದ್ವಿಸಯಕಗಳಾದ ವಾಕ್ಯಗಳಿಗೆ ಪರಸ್ಪರವ್ಯಾಪ್ತಿಯಿದ್ದರೆ ಅವುಗಳ ಸ್ವರೂಪನಿಶ್ಚಯವು ಆಗಲಾರದು. ಆದಕಾರಣ ಅಧಿದೈವಮೊದಲಾದ ವಸ್ತುತತ್ವವನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಪರಸ್ಪರ ವಿರೋಧಪರಿಹಾರವು. ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಿಂದಲೇ 'ಸ್ವರೂಪನಿರ್ಣಯಾಯೈವ' ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದು. (6) ಹಾಗಾದರೆ ೧ ಕೆಲವು ವಚನಗಳಿಗೆ ಇದ್ದ ಪರಸ್ಪರ ವಿರೋಧವನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುತ್ತಾರೋ, ೨ ಅಥವಾ ಎಲ್ಲಾ ವಚನಗಳ ವಿರೋಧವನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುತ್ತಾರೋ, ಗಣೇದ್ವಿ ಕೊಡಲಾರದು. ವ್ಯರ್ಥವಾಗುವುದು ಅಲ್ಲಿಯೇ ವಚನಾಂತರದಿಂದ ವಿರೋಧವಿರಬಹುದಾದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ನಿರ್ಣಯವಾಗಲಾರದು. ೨ನೆದ್ದು ಕೊಡಲಾರದು. 'ಅನಂತಾ ವೈ ವೇದಾಃ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಬಲದಿಂದ ವೇದವಾಕ್ಯಗಳಿಗೆ ಆನಂತ್ಯವಿದ್ದುದರಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ವೇದಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದೇ ಅಶಕ್ಯವು ಎಂದರೆ— ಅಮಿತದ್ವ್ಯುತಿಃ=ಸೂತ್ರಕಾರರು ಸರ್ವಜ್ಞರು. ಅಲ್ಪಜ್ಞರಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಸೂತ್ರಕಾರರಿಗೆ ಸರ್ವವೇದಜ್ಞಾನವು ಅಶಕ್ಯವಲ್ಲ, ಎಂದು ನಿರೂಪಿಸಿದರು. ||

|| ೧ || ೨ ||

ಈ ಪಾದದಲ್ಲಿ ರತಕ್ಕ ಅಧಿಕರಣಗಳ ಪೂರ್ವ ಪಕ್ಷ ಸಿದ್ಧಾಂತಯುಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ

ಮೂ || ಅನುಭೂತಿಯುಕ್ತಿ ಬಹುವಾಗ್ವೈಲೋಮ್ಯಂ ಚ ತತೋಽಧಿಕಂ |
 ಏತತ್ಸರ್ವಂ ಸತಃ ಸಾಮ್ಯಂ ದ್ವಾರವೈಯರ್ಥ್ಯಮೇವ ಚ || ೩ ||
 ದೃಢಯುಕ್ತ್ಯನುಸಾರಿತ್ವಮುಕ್ತಾನ್ಯಾರ್ಥಾವಿರೋಧತಃ |
 ಪ್ರಸಿದ್ಧ ನಾಮಸ್ವೀಕಾರೇ ಬಹುವಾಕ್ಯಾನುವರ್ತಿತಾ || ೪ ||
 ಲೋಕದೃಷ್ಟಾನುಸಾರಿತ್ವಂ ಜೀವಸಾಮ್ಯಮನಾದಿತಾ |
 ತತ್ರ ತತ್ರ ಪರಿಜ್ಞಾನಂ ಗುಣಸಾಮ್ಯ ಶ್ರುತೀ ತಥಾ || ೫ ||
 ಉತ್ಪತ್ತಿಮತ್ಸಂ ಸ್ವಗುಣಾನನುಭೂತ್ಯಲ್ಪಕಲ್ಪನೇ |
 ನಾನಾಶ್ರುತಿಶ್ಚ ವೈಚಿತ್ರ್ಯಂ ಯುಕ್ತಯಃ ಪೂರ್ವಪಕ್ಷಗಾಃ || ೬ ||
 ವ್ಯವಸ್ಥಾನುಸಪತ್ತಿಶ್ಚ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಮನುಸಾರಿತಾ |
 ಮುಖ್ಯತಾ ಶಕ್ತಿಮತ್ಸಂ ಚ ವೈರೂಪ್ಯಂ ಸರ್ವಸಂಗ್ರಹಃ || ೭ ||
 ಗತ್ಯಾದಿರೀಶಶಕ್ತಿಶ್ಚ ಸರ್ವಮಾನವಿರೋಧಿತಾ |
 ಅಭಿಷ್ಠಾಸಿದ್ಧಿಸುವ್ಯಕ್ತೀ ಶಾಸ್ತ್ರಸಿದ್ಧಿರ್ವಿಪರ್ಯಯಃ |
 ವಿಶೇಷಕಾರಣಂ ಚೇತಿ ಸಿದ್ಧಾಂತಸ್ಯೇನ ಸಾಧಿ (ಧ) ಕಾಃ || ೮ ||

ಅ || (೧) ಅನುಭೂತಿಯುಕ್ತಿ ಬಹುವಾಗ್ವೈಲೋಮ್ಯಂಚ=ಅನುಭವ ಯುಕ್ತಿ ಅನೇಕ ವಚನಗಳ ವಿರೋಧವು, (೨) ತತಃ= (ಮುಖ್ಯವಾಯುವಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ) ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ, ಅಧಿಕಂ=ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, ಏತತ್ಸರ್ವಂ=ಅನುಭವಯುಕ್ತಿ ಅನೇಕ ಶ್ರುತಿವಿರೋಧವು. (೩) ಸತಃ ಸಾಮ್ಯಂ = ಸಜ್ಜಬವಾಚ್ಯನಾದ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಆಕಾಶ ವಾಯುಗಳ ಸಾಮ್ಯವು. (೪) ದ್ವಾರವೈಯರ್ಥ್ಯಮೇವಚ=ದ್ವಾರಕಾರಣಕ್ಕೆ ವೈಯರ್ಥ್ಯವೇ. (೫) ದೃಷ್ಟಯುಕ್ತ್ಯನುಸಾರಿತ್ವಂ=ಕಾಣಲ್ಪಟ್ಟ ಯುಕ್ತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವಿಕೆ. (೬) ಉಕ್ತಾನ್ಯಾರ್ಥಾವಿರೋಧತಃ= 'ತಾ ಅನ್ನನುಸೃಜತ' ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟ, ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಅನ್ನಾಖ್ಯವಾದ ಪೃಥಿವೀ ಸಕಾಶದ್ದೆಲೆಯಿಂದ ಇತರವಾದ ಅರ್ಥದ ವಿರೋಧವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಅಂದರೆ ಅನ್ನಶಬ್ದವು ಅನ್ಯಾರ್ಥವನ್ನು ಹೇಳುವುದರಿಂದ, ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾಮಸ್ವೀಕಾರೇ= ಅನ್ನವೆನ್ನುವ ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾಮವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರೆ, ಬಹುವಾಕ್ಯಾನುವರ್ತಿತಾ=ಅನೇಕವಾಕ್ಯಗಳ ಅನುಸರಣವು. (೭. ೮.) ಲೋಕ ದೃಷ್ಟಾನುಸಾರಿತ್ವಂ= (ರುದ್ರಾದಿಗಳು ಮಾರಕರು ಎಂದಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ತಂದೆಯಿಂದ ಇತರರಿ ಗೇನೇ ಮಾರಕತ್ವವು ದೃಷ್ಟವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ದೃಷ್ಟವಾಗಿರುವುದರ ಅನುಸರಣವು. (೧೦) ಜೀವಸಾಮ್ಯಂ=ಜೀವನಿಂದ ಸಾಮ್ಯವು, (೧೧) ಅನಾದಿತಾ=ಜೀವನಿಗೆ ಅನಾದಿತ್ವವು. (೧೨) ತತ್ರ ತತ್ರ ಪರಿಜ್ಞಾನಂ=ಅಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿ ಜೀವನಿಗೆ ಸ್ವಶಾಧಿಜ್ಞಾನವು. (೧೩) ಗುಣಸಾಮ್ಯ ಶ್ರುತೀ=ಗುಣಸಾಮ್ಯ. (೧೪) ಶ್ರುತಿಇವುಗಳು, (೧೫) ತಥಾ=ಹಾಗೆಯೇ, ಉತ್ಪತ್ತಿಮತ್ಸಂ= ಜನನಇರುವಿಕೆಯು, (೧೬) ಸ್ವಗುಣಾನನುಭೂತ್ಯಲ್ಪಕಲ್ಪನೇ=ತನ್ನಗುಣಾದ ಜ್ಞಾನಾನಂದಾದಿ ಗಳಿಗೆ ಅನುಭವವಿಲ್ಲದಿರುವಿಕೆಯು, (೧೭) ಅಲ್ಪವಾದುದನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವಿಕೆ ಇವುಗಳು, (೧೮) ನಾನಾಶ್ರುತಿಶ್ಚ=ಅನೇಕಪ್ರಕಾರಶ್ರವಣವು, (೧೯) ವೈಚಿತ್ರ್ಯಂ=ವೈಚಿತ್ರ್ಯವು, ಇವುಗಳುಪೂರ್ವ ಪಕ್ಷಗಾಃ=ಪೂರ್ವಪಕ್ಷದಲ್ಲಿರುವ, ಯುಕ್ತಯಃ=ಯುಕ್ತಿಗಳು, (೧) ವ್ಯವಸ್ಥಾ=ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು (೨) ಅನುಪಪತ್ತಿಶ್ಚ=ವಾಯುವಿಗೆ ಅನುತ್ಪತ್ತಿಯು ಕೂಡದಿರುವುದು. (೩) ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಂ=ಸರ್ವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು, (೪) ಅನುಸಾರಿತಾ = ವಿಪ್ಲವಿಗೆ ದ್ವಾರಕಾರಣದ ಅನುಸರಣವು,

(೫) ಮುಖ್ಯತಾ = ಮುಖ್ಯತ್ವವು, (೬) ಶಕ್ತಿಮತ್ವಂಚ = ಅನ್ನಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಪೃಥಿವಿಯಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿಯಿರುವಿಕೆಯು, (೭,೮) ವೈರೂಪ್ಯಂ = ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಲೋಕಪಿತೃಗಳಿಂದ ವೈಲಕ್ಷಣ್ಯವು. (೯) ಸರ್ವಸಂಗ್ರಹಃ = ಲಯವನ್ನೂ ಹೊಂದತಕ್ಕ ಎಲ್ಲಾ ವಸ್ತುಗಳಿಗೂ ಸಂಗ್ರಹವು. ಅಥವಾ (೧೦) ಪ್ರಲಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಹರಿಯ ಉದರದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಜೀತನರಿಗೂ ಪ್ರವೇಶವು. ಅಥವಾ (೧೧) ಸರ್ವವಸ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಜೀವನಿಗೂ ಗ್ರಹಣವು. (೧೨) ಗತ್ಯಾದಿಃ = ಗಮನಾಗಮನಾದಿಗಳು. (೧೩) ಈಶ ಶಕ್ತಿಶ್ಚ = ಈಶನ ಶಕ್ತಿಯೂ ಕೂಡ, (೧೪) ಸರ್ವಮಾನವಿರೋಧಿತಾ = ಐಕ್ಯಕ್ಕೆ ಅನುಭವಾದ ಸರ್ವಪ್ರಮಾಣಗಳಿಂದ ವಿರೋಧವು (೧೫, ೧೬) ಅಭಿಷ್ಠಾಸಿಧಿ ಸುವ್ಯಕ್ತೀ = ಇಷ್ಟಸಿದ್ಧಿಯಾಗದಿರುವಿಕೆ, ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಇವುಗಳು, (೧೭) ಶಾಸ್ತ್ರಸಿದ್ಧಿಃ = ಶಾಸ್ತ್ರಾರ್ಥಸಿದ್ಧಿಯು, (೧೮) ವಿಪರ್ಯಯಃ = ವ್ಯುತ್ಪಾಸವು. (೧೯) ವಿಶೇಷಕಾರಣಂ ಚ = ವಿಶೇಷಕಾರಣವೂ ಕೂಡ, ಇತಿ = ಹೀಗೆ, (ಯುಕ್ತಿಗಳು) ಸಿದ್ಧಾಂತಸ್ಯೈವ = ಸಿದ್ಧಾಂತಕ್ಕೇನೇ, ಸಾಧಿಕಾಃ = ಸಾಧಕಗಳು.

ತಾ || (1) * ಧನೇ ವಿಯದಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ 'ಆತ್ಮನ ಆಕಾಶಃ ಸಂಭೂತಃ' ಆತ್ಮನದ್ದೆಲೆಯಿಂದ ಆಕಾಶವು ಹುಟ್ಟಿತು. 'ಅನಾದಿರ್ವಾ ಅಯಮಾಕಾಶಃ' ಈ ಆಕಾಶವು ಅನಾದಿಯಾದುದು, ಅನ್ನುವ ಶ್ರುತಿವಿಪ್ರತಿಪತ್ತಿಯಿಂದ ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂದು ಸಂಶಯವು ಬಂದರೆ ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿಲ್ಲವೆಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವು. ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿದೆ ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವು. ಅದರಲ್ಲಿ ಅನುಭೂತಿಯುಕ್ತಿಬಹುವಾನ್ವ್ಯಲೋಮ್ಯಂ ಚ = ಅನುಭವಯುಕ್ತಿ ಅನೇಕವಚನಗಳ ವಿರೋಧವು ಎಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವು. ವ್ಯವಸ್ಥಾ = ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು, ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವು. ಅಂದರೆ ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ಅವಕಾಶರೂಪವಾದ ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಅನುತ್ಪತ್ತಿಯು ಸಾಕ್ಷ್ಯಾನುಭವಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಆಕಾಶೋತ್ಪತ್ತಿಗೆ ಅನುಭವವಿರೋಧವು. ಹಾಗೆಯೇ ವಿಯತಾ ಅನುತ್ಪತ್ತಿಮತ್ ವಿಭುತ್ವಮತ್ ಸಂಪ್ರತಿಪನ್ನಮತ್ = ಆಕಾಶವು ಉತ್ಪತ್ತಿಯುಳ್ಳದ್ದಲ್ಲ, ವಿಭುವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಸಮೃತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಇತ್ಯಾದಿ ಯುಕ್ತಿವಿರೋಧವು. 'ಅನಾದಿರ್ವಾ ಅಯಮಾಕಾಶಃ' ಇದುಮೊದಲಾದ ಬಹುವಾನ್ವ್ಯಗಳ ವಿರೋಧವು. ಏವಂಚ ಅನುಭವಾದಿಗಳ ವಿರೋಧದಿಂದ ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ, ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಪ್ರತಿಪಾದಕವಾದ ಶ್ರುತಿಯಂತೆ ಜಗತ್ಕರ್ತೃತ್ವಪ್ರತಿಪಾದಕವಾದ ಶ್ರುತಿಯೂ ಅಪ್ರಮಾಣವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಜಗತ್ಕಾರಣತ್ವವು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ, ಎಂದು ಶಂಕಿಸಿದರೆ—

ಸಿದ್ಧಾಂತವು.

ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೊಡದು. ಏಕೆಂದರೆ— ಉತ್ಪತ್ತಿಶ್ರುತಿಗೆ ಆಕಾಶಪದಾರ್ಥಸರ್ವವಿಸಯಕತ್ವವು ಕೊಡುವುದರಿಂದ ಮುಖ್ಯಾರ್ಥತ್ವವು, ಅನಾದಿಶ್ರುತಿಗೆ ಕೆಲವು ಆಕಾಶಪದಾರ್ಥವಿಸಯಕತ್ವವಿದ್ದುದರಿಂದ ಗೌಣತ್ವವು ಎಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಹೇಗೆಂದರೆ—ದಿಗ್ರೂಪವಾದ ಅವಕಾಶವು ಅವ್ಯಾಕೃತಸ್ವರೂಪವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಕೂಟಸ್ಥ (ನಿರ್ವಿಕಾರ) ವಾಗಿರುವ ಪ್ರಯುಕ್ತ 'ಅನಾದಿರ್ವಾ' ಎಂದು ಅನುತ್ಪತ್ತಿಪ್ರತಿಪಾದಕ ವಚನಗಳಿಗೆ ಆಕಾಶಪದಾರ್ಥಕದೇಶ ಅವ್ಯಾಕೃತಾಕಾಶವಿಸಯಕತ್ವವು. 'ಆತ್ಮನ ಆಕಾಶಃ ಸಂಭೂತಃ' ಇದುಮೊದಲಾದ

* ಈ ಪೂರ್ವಪಕ್ಷ ಸಿದ್ಧಾಂತ ಯುಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಶ್ರೀಮದಾಚಾರ್ಯರು ನ್ಯಾಯವಿನರಣದಲ್ಲಿ ವಿಸ್ತರಿಸಿ ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದ ಶ್ರೀಮದನುವ್ಯಾಖ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಹೇಳಿರುವರು. ಸುಧಾಕಾರರು ಇವುಗಳ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದ ನ್ಯಾಯ ವಿನರಣ ರೀತಿಯಾಗಿ ತಾತ್ಪರ್ಯವು ವಿಸ್ತೃತವಾಗಿದೆ.

ಉತ್ಪತ್ತಿಪ್ರತಿಸಾದಕ ಪಚನಗಳು ನೀಲವರ್ಣವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ಅನುಮಿತವಾದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯುಳ್ಳ ಭೂತಾಕಾಶ, ಭೂತಾಕಾಶಕ್ಕೆ ಅಭಿಮಾನಿಯಾದ ವಿನಾಯಕ, ಉತ್ಪತ್ತಿಯುಳ್ಳ ಜಡಶರೀರ ಇವುಗಳನ್ನು ವಿಸಯೀಕರಿಸುತ್ತವೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಅವಕಾಶ, ತದಭಿಮಾನಿಭೂತ, ತದಭಿಮಾನಿ ರೂಪಗಳಾದ ನಾಲ್ಕು ಆಕಾಶಪದವಾಚ್ಯಗಳಿಗೂ ಪರಾಧೀನವಿಶೇಷವತ್ಯಮಾತ್ರರೂಪವಾದ ಉತ್ಪತ್ತಿವಿಸಯತ್ವವು ಹೀಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು. 'ಆಕಾಶೋ ನೀಲಿಮೋದೇತಿ ನ ಪ್ರದೇಶಃ ಕಥಂಚನ | ಅಭಾವೋ ಹಿ ಪ್ರದೇಶಸ, ನಹ್ಯತ್ಯಾಭಾವ ಇತ್ಯಪಿ' ಎಂದು ಭೂತಾಕಾಶವು ನೀಲವರ್ಣವು ಎನ್ನುವ ವಿಸಯದಲ್ಲಿ ವೈಂಗಿಶ್ರುತಿಯು. ತಥಾಚ ಆಕಾಶೋತ್ಪತ್ತಿ ಅನುತ್ಪತ್ತಿಪ್ರತಿಪಾದಕಶ್ರುತಿಗಳಿಗೆ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದಪ್ರಕಾರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಕೂಡುವುದರಿಂದ ಆ ಶ್ರುತಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಕೂಡುವಪ್ರಯುಕ್ತ ಶ್ರೀ ಹರಿಗೆ ಆಕಾಶಾದಿ ಸರ್ವಜಗತ್ಕರ್ತೃತ್ವವು ಯುಕ್ತವು.

(2) (೨ನೇ ಮಾತಂಶ್ವಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ 'ಕಾಸಾಂ ವಾಯುರ್ವತ್ಸಃ' 'ಸಾ ವಾ ಏಷಾ ದೇವತಾ ಅನಾದಿಯೋರ್ಯಂ ಪವತೇ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿವಿಪ್ರತಿಪತ್ತಿಯಿಂದ ಮುಖ್ಯ ವಾಯುವಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂದು ಸಂಶಯವು ಬಂದರೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ, ಎಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವು. ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿದೆ ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವು. ಅದರಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯ ವಾಯುವಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ತತ್ಃ=ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ, ಅಧಿಕಂ=ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, ಏತತ್ ಸರ್ವಂ=ಅನುಭವ, ಯುಕ್ತಿ, ಅನೇಕ ಶ್ರುತಿ ಇವುಗಳಿಂದ ವಿರೋಧವು ಎಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷ ನ್ಯಾಯವು. ಅನುಪಪತ್ತಿಶ್ಚ=ವಾಯುವಿಗೆನೇ ಅನುತ್ಪತ್ತಿಯು ಕೂಡದಿರುವುದು, ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತನ್ಯಾಯವು. ಅಂದರೆ ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಅನುತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಹೇಳತಕ್ಕ ಶ್ರುತಿಯಂತೆ ವಾಯುವಿಗೆ ಅನಾದಿತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸತಕ್ಕ ಶ್ರುತಿಗೆ ಗೌಣಾರ್ಥತ್ವವನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡದು. ಗೌಣಾರ್ಥತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ಆಕಾಶಾದಿಗಳಂತೆ ಮುಖ್ಯ ವಾಯುವಿಗೂ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಅನುತ್ಪತ್ತಿಗಳಿದ್ದರೆ 'ಅಥ ಹ ನಿಶ್ಯಾಶ್ಚಾನಿಶ್ಯಾಶ್ಚ ತೇಜೋಬಿನ್ನಾನ್ಯಾಕಾಶ ಇತಿ ತಾನ್ಯನಿಶ್ಯಾಶ್ಚ' ಎಂದು ತೇಜಸ್ಸು-ಜಲ-ಪೃಥಿವಿ-ಆಕಾಶ-ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಗೆ ಅನಿತ್ಯತ್ವವನ್ನು ಹೇಳಿ 'ವಾಯುರ್ವಾನ್ವನಿಶ್ಯಾಶ್ಚ' ಎಂದು ವಾಯುವಿಗೆ ನಿತ್ಯತ್ವವನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದು ಕೂಡದೆಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಮತ್ತು ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ಸರ್ವಚೇತನ ಸಾಮ್ಯವೇ ಬರುವುದರಿಂದ 'ಅಥ ಚೇತನಾಶ್ಚಾಚೇತನಾಶ್ಚ ತೇಜೋಬಿನ್ನಾನ್ಯಾಕಾಶ ಇತಿ ತಾನ್ಯಚೇತನಾನಿ' ಎಂದು ತೇಜಸ್ಸು ಮೊದಲಾದವುಗಳಿಗೆ ಅಚೇತನತ್ವವನ್ನು ಹೇಳಿ 'ವಾಯುರ್ವಾನ್ವನಿಶ್ಯಾಶ್ಚ' ಎಂದು ವಾಯುವಿಗೆ ಅಚೇತನತ್ವವನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದು ಕೂಡದೆಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಮತ್ತು 'ಕುವಿದಂಗ ನಮಸಾ ಯೇ ವೃಧಾಸಃ' ಎನ್ನುವ ಋಕ್ನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಸರ್ವದೇವೋಪಾಸ್ಯತ್ವವೂ ಕೂಡದೆಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಆತನಿಗೆ ಉದಯ ನಿಶ್ಲೋಚಗಳು ಇಲ್ಲದಿದ್ದ ಮೇಲೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಹೇಗೆ ಕೂಡಬಹುದು? ಇಂತಹ ವಾಯುವಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ಆಕಾಶಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅಧಿಕವಾಗಿ ಅನುಭವ ಯುಕ್ತಿ ಬಹುಶ್ರುತ್ಯಾದಿ ವಿರೋಧವು ಬರುವುದು. ವಾಯುರ್ನೋತ್ಪತ್ತಿನಾನ್ ಪರಮನಿತ್ಯತ್ವಾತ್ ಪರಮಚೇತನತ್ವಾತ್ ಇತ್ಯಾದಿರೂಪಗಳಾದ ಯುಕ್ತಿಗಳು. ಏನಂ ಚ ಅನುಭವಾದಿ ವಿರೋಧವಿದ್ದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಮುಖ್ಯ ವಾಯುವಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಯಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ವಾಯುತ್ಪತ್ತಿಪ್ರತಿಸಾದಕವಾದ ಶ್ರುತಿಯಂತೆ ಜಗತ್ಕರ್ತೃತ್ವಪ್ರತಿಸಾದಕ ಶ್ರುತಿಗೂ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಬರುವುದರಿಂದ ವಿಸ್ತುವಿಗೆ ಜಗತ್ಕಾರಣತ್ವವು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ. ಎಂದರೆ-

ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೊಡದು. ಏಕೆಂದರೆ— ಅನುತ್ಪತ್ತಿ ಶ್ರುತಿಯು ಪರಬ್ರಹ್ಮನಲ್ಲಿಯೇ ಮುಖ್ಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ವಾಯುವಿಗೆ ಅನಿತ್ಯತ್ವವ್ಯಾಪ್ತವಾದ ಅಲ್ಪಶಕ್ತಿಯಿದ್ದ ಪ್ರಯುಕ್ತ

ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿಲ್ಲನೆನ್ನುವುದು (ಅನುಪಪತ್ತಿಶ್ಚ =) ಕೂಡುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಪರಾರ್ಥಿನ ವಿಶೇಷ ಲಾಭರೂಪವಾದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ವಾಯುವಿಗೆ ಅಂಗೀಕರಿಸದಿದ್ದರೆ ವಾಯು-ವಿಷ್ಣು ಇವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಾದರೂ ಸರ್ವೋತ್ತಮತ್ವವು ಇಬ್ಬರಿಗೆ ಕೂಡದಿರುವುದರಿಂದ ವಿರುದ್ಧವೇ ಆಗಿದೆ. ಮತ್ತು ವಾಯು ವಿಷ್ಣು ಇವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಪರಸ್ಪರ ನಿಯಮ್ಯ ನಿಯಾಮಕ ಭಾವವಿದ್ದರೆ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಪರಾರ್ಥಿನತ್ವವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ನಿಯಮ್ಯ ನಿಯಾಮಕಭಾವವಿಲ್ಲವಾದರೆ ವಾಯುವಿಗೆ ಈಶ್ವರನಿಯಾಮಕತ್ವವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದಲೂ ಈಶ್ವರನಿಗೆ ವಾಯುನಿಯಾಮಕತ್ವವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದಲೂ ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಸರ್ವೋತ್ಕರ್ಷವಿಲ್ಲವೆಂದಾಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಸ್ವರೂಪಾತಿರಿಕ್ತವಾದ ವೃತ್ತಿರೂಪವಾದ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೂ ನಾಶವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ವಾಯುವಿನಲ್ಲಿಯೂ ಶರೀರಾದ್ಯುತ್ಪತ್ತಿ ಸ್ವರೂಪಾನುತ್ಪತ್ತಿಗಳಿಂದ ಆಕಾಶಪದವಾಚ್ಯವಾದ ದೇವತಾಸಮಾನಯೋಗಕ್ಷೇಮವಿರುವಾಗ ಪ್ರವಾಹತಃ ಸ್ವರೂಪಾತಿರಿಕ್ತವಾದ ವೃತ್ತಿಜ್ಞಾನವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಕೂಡುತ್ತದೆ. ಅನುಪಪತ್ತಿಯಾದರೂ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿಸಿಕೊಡುತ್ತದೆ. ಸಾಕ್ಷಾತ್ಪ್ರದ್ಧಾಂತ ಯುಕ್ತಿಯು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೇ. ಏನು ಚ ವಾಯುವಿಗೆ ಮುಖ್ಯವಾದ ಅನುತ್ಪತ್ತಿಯು ಕೂಡದಿರುವುದರಿಂದ ಹಿಂದಿನಂತೆಯೇ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಶ್ರುತಿಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಕೂಡುವುದರಿಂದ ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಜಗತ್ಕಾರಣತ್ವವು ಯುಕ್ತವೇ.

(3) ೩ನೇ ಅಸಂಭವಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ 'ಆಸತಃ ಸದಜಾಯತ' 'ಸದೇನ ಸೋಮೈರಿದಮಗ್ರ ಆಸೀತ' ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿ ವಿವೃತವತ್ತಿಯಿಂದ ಪರಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಇದೆಯೇ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂದು ಸಂಶಯವು ಬಂದರೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿದೆ ಎಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವು. ಇಲ್ಲವೆಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವು. ಅದರಲ್ಲಿ ಸತಃ = ಸಚ್ಚಿದ್ರೂಪವಾದ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ, ಸಾಮ್ಯಂ = ಆಕಾಶವಾಯುಗಳ ಸಾಮ್ಯವು ಎಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವನ್ನಾಯವು. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಂ = ಸರ್ವಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವಾಯವು. ಅಂದರೆ - ಸಚ್ಚಿದ್ರೂಪವಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಉಂಟೇ ಉಂಟು. ಅನಾದಿತ್ಯವನ್ನು ಶ್ರುತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದಾಗ್ಯೂ ಅನಾದಿಭೂತಗಳಾದ ಆಕಾಶವಾಯುಗಳ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಂತೆ ಸ್ವರೂಪಲಾಭಾದ್ಯುತ್ಪತ್ತಿಯು ಕೂಡದಿರುವುದಾಗ್ಯೂ ಪರಾರ್ಥಿನ ವಿಶೇಷವತ್ಪರೂಪವಾದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಅನಾದಿತ್ಯ ಶ್ರುತಿವಿರೋಧವೂ ಇಲ್ಲ. ತಥಾ ಚ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿದ್ದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಆಕಾಶಾದಿಗಳಿಂದ ಸಾಮ್ಯವೇ ಇದ್ದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಜಗತ್ಕರ್ತೃತ್ವವು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ - ಹಾಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಏಕೆಂದರೆ - ಶ್ರೀ ಹರಿಯು ಸರ್ವಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯನಾದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಆತನಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ. ಗಗನಪವನಾದಿಗಳಿಗಾದರೂ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದಲೇ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಕೂಡುತ್ತದೆ. ಏನು ಚ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿದ್ದುದರಿಂದ ಅನುತ್ಪತ್ತಿಯು ಕೂಡುವುದರಿಂದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿದ್ದ ಆಕಾಶಾದಿ ಸಾಮ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದ ಕಾರಣ ಶ್ರೀ ಹರಿಗೆ ಜಗತ್ಕಾರಣತ್ವವು ಯುಕ್ತವೇ.

(4) ೪ನೇ ತೇಜೋಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ 'ವಾಯೋರಗ್ನಿಃ' 'ತತ್ತೇಜೋಸ್ಯ ಚತ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿ ವಿವೃತವತ್ತಿಯಿಂದ, ತೇಜಸ್ಸು ವಾಯುವಿನಿಂದ ಹುಟ್ಟುವುದೇ, ಪರಬ್ರಹ್ಮನಿಂದಲೇ ಎಂದು ಸಂಶಯವು ಬರುವಾಗ ವಾಯುವಿನಿಂದ ಹುಟ್ಟುವುದು ಎಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವು. ಪರಬ್ರಹ್ಮನಿಂದ ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವು. ಅದರಲ್ಲಿ ದ್ವಾರವೈಯರ್ಥ್ಯಮೇವ ಚ = ದ್ವಾರಕಾರಣಕ್ಕೆ ವೈಯರ್ಥ್ಯವೇ ಎಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವನ್ನಾಯವು. ಅನುಸಾರಿತಾ = ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ದ್ವಾರಕಾರಣದ ಅನುಸಾರಿತ್ವವಿದೆ, ಅಂದರೆ ದ್ವಾರಕಾರಣವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿಯೇ ವಿಷ್ಣುವಿನ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯು.

ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತನ್ಯಾಯವು. ಅಂದರೆ 'ವಾಯೋರಗ್ನಿಃ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ವಾಹಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ತೇಜಸ್ಸು ವಾಯುದ್ವಾರ ಪರಮಾತ್ಮನಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ್ದು ಎಂದು ಹೇಳುವವನ ಹತ್ತಿರ ಪ್ರಶ್ನಿಸಬೇಕು. ೧ ಬ್ರಹ್ಮನು ವಾಯುವಿನ ಅಪೇಕ್ಷೆಯಿಲ್ಲದೇನೇ ಸೃಷ್ಟಿಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ತನೋ, ಅಲ್ಲವೋ? ಅಲ್ಲವೆನ್ನುವ ೨ನೇ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮ ವಾಯು ಇವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಕಾರಣತ್ವವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಆದಕಾರಣ ಒಂದನೇ ಪಕ್ಷವನ್ನೇ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅದರಲ್ಲಿ ವಿಷ್ಣುವಿನಿಂದಲೇ ವಾಯುವಿನ ಅಪೇಕ್ಷೆಯಿಲ್ಲದೆ ತೇಜಸ್ಸಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ವಾಯುರೂಪವಾದ ದ್ವಾರಕಾರಣಕ್ಕೆ ವೈಯರ್ಥ್ಯವು ತಥಾಚ ದ್ವಾರಕಾರಣಕ್ಕೆ ವೈಯರ್ಥ್ಯವು ಬರಬೇಕಾಗುವ ಪ್ರಯುಕ್ತ ತೇಜಸ್ಸಿಗೆ ವಾಯು-ಬ್ರಹ್ಮ ಇವರಿಬ್ಬರು ಕಾರಣರು ಎಂದೇ ಹೇಳಬೇಕು. ಆದಕಾರಣ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೇನೇ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿ ಕರ್ತೃತ್ವವೆನ್ನುವುದು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ಎಂದರೆ—ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಏಕೆಂದರೆ—ತೇಜಸ್ಸು ಮೊದಲಾದುದನ್ನು ಕುರಿತು ವಾಯ್ವಾದಿಗಳಿಗೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣತ್ವವಿಲ್ಲವಾದರೂ ಶ್ರೀಹರಿಯು ವಾಯುಮೊದಲಾದ ದ್ವಾರಕಾರಣವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿಯೇ ತನ್ನ ಇಚ್ಛೆಯಿಂದಲೇ ಕ್ರೀಡೆಯಿಂದ ತೇಜಸ್ಸುಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರವೃತ್ತಿಮಾಡುತ್ತಾನೆಂದು ಶ್ರುತ್ಯಾದಿಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಏನಂಚ ಪರಬ್ರಹ್ಮನು ಒಬ್ಬನೇ ತೇಜಸ್ಸೇ ಮೊದಲಾದುದನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ತನಾದಾಗ್ಯೂ ಶ್ರುತಿಸಿದ್ಧವಾದ ದ್ವಾರಕಾರಣವನ್ನು ಲೀಲೆಯಿಂದ ಅನುಸರಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಆವನಿಗೇನೇ ಸರ್ವಕರ್ತೃತ್ವವು ಯುಕ್ತವು.

(5) (೫ನೇ ಅಬದಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ 'ಅಗ್ನೇರಾಪಃ' 'ತದಪೋಸೃಜತ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿ ವಿಪ್ರತಿಪತ್ತಿಯಿಂದ ತೇಜಸ್ಸಿನ ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಪ್ತಗೃಹದ ಜಲಗಳು ತೇಜಸ್ಸಿನಿಂದ ಹುಟ್ಟುತ್ತವೋ, ಪರಬ್ರಹ್ಮನಿಂದಲೋ ಎಂದು ಸಂಶಯವು ಬಂದರೆ ತೇಜಸ್ಸಿನಿಂದ ಎಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವು. ಪರಬ್ರಹ್ಮನಿಂದ ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವು. ಅದರಲ್ಲಿ ದೃಷ್ಟಯುಕ್ತ್ಯನುಸಾರಿತ್ವಂ = ಕಾಣಲ್ಪಟ್ಟ ಯುಕ್ತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವಿಕೆ ಎಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷನ್ಯಾಯವು. ಮುಖ್ಯತಾ=ಮುಖ್ಯತ್ವವು. ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತನ್ಯಾಯವು. ಅಂದರೆ ದ್ವಾರಕಾರಣತ್ವವನ್ನು ಹೊರತು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ತೇಜಸ್ಸಿನದ್ದೆಂಬುದಿಂದ ಜಲಕ್ಕೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ತಾಪದಿಂದ ಸ್ವೇದಾದಿಗಳು ಕಂಡ ಪ್ರಯುಕ್ತ ದೃಷ್ಟ್ಯನುಸರಣವು. ಮತ್ತು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಮೂಲಕವಾದ 'ವಿಮತಾ ಆಪಃ ತೇಜಸೋ ಜಾಯಂತೇ ಅಪ್ತಾತ್ ಸ್ವೇದಾದಿವತ್' ಎನ್ನುವ ಯುಕ್ತ್ಯನುಸಾರಿತ್ವವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ 'ಅಗ್ನೇರಾಪಃ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಗೆ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಯುಕ್ತಿಯುಕ್ತತ್ವರೂಪಗುಣಯೋಗದಿಂದ ಪ್ರಾಬಲ್ಯವು. ಅಂತೂ ದೃಷ್ಟಿ, ದೃಷ್ಟವಾದ ಯುಕ್ತ್ಯನುಸರಣವೂ ಇದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ಜಲವು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಿ ತೇಜಸ್ಸಿನಿಂದಲೇ ಹುಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಸರ್ವಕಾರಣತ್ವವಿಲ್ಲ. ಎಂದರೆ—ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಏಕೆಂದರೆ 'ಇದಂ ಸರ್ವಮಸೃಜತ' 'ಕರ್ತಾ ಸರ್ವಸ್ಯ ನೈ ವಿಷ್ಣುಃ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿ-ಸ್ಮೃತಿಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕೆ ಸರ್ವಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಅಸಂಕುಚಿತವಾದ ಸರ್ವರೂಪ ಮುಖ್ಯಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಪರಿತ್ಯಾಗವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಯುಕ್ತ್ಯುಪೇತವಾದ 'ಅಗ್ನೇರಾಪಃ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯು ತೇಜಸ್ಸಿಗೆ ದ್ವಾರಕಾರಣತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವುದರಿಂದ ಸಾವಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ತಥಾಚ 'ಇದಂ ಸರ್ವಮಸೃಜತ' ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕೆ ಸರ್ವಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಸಕಲಸದಾರ್ಥಗ್ರಹಣರೂಪವಾದ ಮುಖ್ಯತ್ವವು ಸಿಗುವುದರಿಂದ ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಸರ್ವಜಗತ್ಕರ್ತೃತ್ವವು ಯುಕ್ತವು.

(6) ೬ನೇ ಪೃಥಿವ್ಯಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ 'ತಾಃ ಆಪಃ ಏಕ್ಷಂತ' 'ಬಹ್ವ್ಯಃ ಸ್ಯಾಮು ಪ್ರಜಾಯೇಮಹೀತಿ' 'ತಾ ಅನ್ನ ಮಸೃಜಂತ' ಅದ್ಭ್ಯಃ ಪೃಥಿವೀ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿವಿಪ್ರತಿಪತ್ತಿಯಿಂದ

೧ ಜಲವು ಅನ್ನಕ್ಕೆ ದ್ವಾರಕಾರಣವೋ, ೨ ಅಥವಾ ಪೃಥಿವಿಗೋ ಎಂದು ಸಂಶಯವು ಬಂದರೆ ಜಲವು ಪೃಥಿವಿಗೆ ಕಾರಣವಲ್ಲ, ಅನ್ನಕ್ಕೂ ಅಲ್ಲ, ಎಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವು, ಪೃಥಿವಿಗೆ ಕಾರಣವು ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವು. ಅದರಲ್ಲಿ ಉಕ್ತಾನ್ಯಾರ್ಥಾವಿರೋಧತಃ = 'ತಾ ಅನ್ನಮಸೃಜಂತ' ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಅನ್ಯಾಖ್ಯವಾದ, ಪೃಥಿವೀಸಕಾಶದ್ವಿತೀಯಿಂದ ಇತರನಾದ ಅರ್ಥದ ವಿರೋಧವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ (ಅಂದರೆ ಅನ್ಯಾರ್ಥವನ್ನು ಅನ್ನಶಬ್ದವು ಹೇಳುವುದರಿಂದ) ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾಮಸ್ವೀಕಾರೇ=ಅನ್ನವೆನ್ನುವ ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾಮವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರೆ, ಬಹುವಾಕ್ಯಾನುವರ್ತಿತಾ=ಅನೇಕ ವಾಕ್ಯಗಳ ಅನುಸರಣವು. (ಎಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವ್ಯಾಯವು.) ಶಕ್ತಿ ಮತ್ಯಂಚ=ಅನ್ನಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯೋಗಬಾಹುಲ್ಯವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ಪೃಥಿವಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಶಕ್ತಿಯಿದೆ. ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವ್ಯಾಯವು. ಅಂದರೆ— ಜಲವು ಪೃಥಿವಿಗೆ ಕಾರಣವಲ್ಲ, ಅನ್ನಕ್ಕೂ ಕಾರಣವಲ್ಲ, ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಎರಡು ಶ್ರುತಿಗಳೂ ಪರಸ್ಪರ ವಿರುದ್ಧಗಳಾಗಿವೆ. ನಿರವಕಾಶಗಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಒಂದನ್ನು ಗ್ರಹಣ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. 'ತಾ ಅನ್ನಮಸೃಜಂತ' 'ತಾ ಆಪೋಃನ್ನಮಸೃಜಂತ' 'ಅದ್ಭ್ಯೋ ನಾ ಅನ್ನಮುತ್ಪದ್ಯತೇ' ಇತ್ಯಾದಿಶ್ರುತಿಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಅನ್ನ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಪೃಥಿವೀ ಎನ್ನುವ ಅರ್ಥವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಶ್ರುತಿಯು ಸಾವಕಾಶವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಕೂಡದು. 'ತಾ ಅನ್ನಮಸೃಜಂತ' ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟ, ಪ್ರಸಿದ್ಧಾನ್ಯಾಖ್ಯವಾದ, ಪೃಥಿವಿಗಿಂತ ಅನ್ಯಾರ್ಥವನ್ನು ಹೇಳುವುದರಿಂದ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಅನ್ನ ಎನ್ನುವ ನಾಮವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರೆ 'ತಸ್ಮಾದ್ಭೂತ ಕೃಚ ನರ್ಷತಿ ತದೇವ ಭೂಯಿಷ್ಯಮನ್ನಂ ಭವತಿ' 'ಅದ್ಭ್ಯೋ ಏವ ತದ್ಭೂತಾದ್ಯಂ ಜಾಯತೇ' ಇದು ಮೊದಲಾದ ಬಹು ವಾಕ್ಯಾನುಸರಣವು. ಹಾಗೆಯೇ 'ಅನ್ನಮುತಿತಂತ್ರೇಧಾವಿಧೀಯತೇ' ಎಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಅನ್ನ, ಲಿಂಗವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸತಕ್ಕ ಬಹುವಾಕ್ಯಾನುಸರಣವೆನ್ನುವ ಗುಣವು ಲಭಿಸುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಪೃಥಿವೀ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಅನ್ನ ಎನ್ನುವ ಅರ್ಥವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು 'ಅದ್ಭ್ಯೋ ಪೃಥಿವೀ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಗೆ ಸಾವಕಾಶವು ಇಲ್ಲ. ಜಲದಿಂದಲೇ ಅನ್ನದ ಸೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ 'ಅದ್ಭ್ಯೋ ಪೃಥಿವೀ' 'ಪೃಥಿವ್ಯಾ ಓಷಧಯಃ' 'ಓಷಧಿಭ್ಯೋಽನ್ನಂ' ಎಂದು ವಿರೋಧವೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಏನಂಚ ಎರಡು ಶ್ರುತಿಗಳಿಗೂ ಅವ್ರಾನಾಣ್ಯವಿದ್ದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಶ್ರುತಿಸಮನ್ವಯದಿಂದ ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಜಗತ್ಕಾರಣತ್ವವು ಸಿದ್ಧಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂದರೆ— ಹೀಗೆ ಹೇಳಕೂಡದು. ಏಕೆಂದರೆ— 'ಆಶತ್ವ ಪೃಥಿವೀಶಾನ್ಮಂ' 'ಪೃಥಿವೀನಾ ಅನ್ನಂ' 'ತಾ ಆಪೋಃನ್ನಮಸೃಜಂತ' 'ಪೃಥಿವೀ ನಾ ಅನ್ನಂ' ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಗಳಲ್ಲಿ ಅನ್ನದಲ್ಲಿ ಅನ್ನಶಬ್ದವಿದ್ದಂತೆಯೇ 'ಪೃಥಿವಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಅನ್ನ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯೋಗಬಾಹುಲ್ಯವಿದೆ. ಪ್ರಯೋಗಬಾಹುಲ್ಯವು ಶಕ್ತಿಗೆ ಕಲ್ಪಕವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅನ್ನಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಪೃಥಿವಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಶಕ್ತಿ ಇದೆ. 'ತಾ ಅನ್ನಮಸೃಜಂತ' ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ಅನ್ನಶಬ್ದದಿಂದ ಪೃಥಿವಿಯೇ ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಜಲವು ಪೃಥಿವಿಗೆನೇ ದ್ವಾರಕಾರಣವು. ಮತ್ತು 'ತತ್ಪೋಷ್ಯಜತ' 'ತದಪೋಷ್ಯಜತ' 'ತಾಸಾಂ ತ್ರಿವೃತಂ ತ್ರಿವೃತಮೇಕೈಕಾನುಕರೋತ' ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ಈ ಪ್ರಕರಣವು ಭೂತಾಧಿಕಾರವಾಗಿದೆ. ಕಾಷ್ಠ್ಯಪ್ರಾಚುರ್ಯರೂಪವಾದ ಪೃಥಿವೀಲಿಂಗಾದಿಗಳು ಪ್ರಸಿದ್ಧಾನ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿರವಕಾಶಗಳಾಗಿವೆ. ಆದಕಾರಣ 'ತಾ ಅನ್ನಮಸೃಜಂತ' ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ಅನ್ನಶಬ್ದದಿಂದ ಪೃಥಿವಿಯೇ ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. 'ಅದ್ಭ್ಯೋ ನಾ ಅನ್ನಮುತ್ಪದ್ಯತೇ' ಇತ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಅನ್ನ ಶಬ್ದವು ಪೃಥಿವೀಪರವಾಗಿದೆ. 'ತದೇವ ಭೂಯಿಷ್ಯಮನ್ನಂ ಭವತಿ' 'ಅನ್ನಮುತಿತಂ' ಇತ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಅನ್ನಶಬ್ದವು ಪಾರ್ಥಿವಾರ್ಥವಾದುದು. ಏನಂ ಚ ಅನ್ನಶಬ್ದಕ್ಕೆ

ಪೃಥಿವಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಶಕ್ತಿಯಿದ್ದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಅನ್ನಶ್ರುತಿಗೆ ಪೃಥಿವೀಪರತ್ವವಿದ್ದುದರಿಂದ ಶ್ರುತಿ ವಿರೋಧವಿಲ್ಲದಿರುವ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಜಲಕ್ಕೆ ಪೃಥಿವೀ ಕಾರಣತ್ವವು ಸಿದ್ಧಿಸುವುದರಿಂದ ಏಷ್ಠಾವಿಗೆ ಲೀಲೆಯಿಂದ ವಸ್ತುವಂತರವನ್ನು ದ್ವಾರೀಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಜಗತ್ಕಾರಣತ್ವವು ಯುಕ್ತವು. (7) ೭ನೇ ತದಭಿಧ್ಯಾನಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ 'ಯತ್ಪ್ರಯುಂತ್ಯಭಿಸಂನಿಶಂತಿ' 'ರುದ್ರೋವನಾಶಾಂತಕಃ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿವಿಪ್ರತಿಪತ್ತಿಯಿಂದ ಅಧಿಭೂತಾಧಿದೈವಗಳಿಗೆ ಶ್ರೀ ಹರಿಯಿಂದ ಲಯವೋ ರುದ್ರನಿಂದಲೋ ಎಂದು ಸಂಶಯವು ಬಂದರೆ ರುದ್ರನಿಂದಲೇ ಎಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವು. ಶ್ರೀಹರಿಯಿಂದಲೇ ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವು. ಆದರಲ್ಲಿ ಲೋಕದೃಷ್ಟಾನ್ತಸಾರಿತ್ವಂ=ರುದ್ರಾದಿಗಳು ಮಾರಕರು ಎಂದಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ತಂದೆಯಿಂದ ಇತರರಿಗೇನೇ ಮಾರಕತ್ವವು ದೃಷ್ಟವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ದೃಷ್ಟವಾಗಿರುವುದರ ಅನುಸರಣವು ಎಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷನ್ಯಾಯವು. ವೈರೂಪ್ಯಂ=ಏಷ್ಠಾವಿಗೆ ಲೋಕಪಿತೃಗಳಿಂದ ವೈಲಕ್ಷಣ್ಯವು ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತನ್ಯಾಯವು. ಅಂದರೆ—ಲೋಕದೃಷ್ಟವಾದುದನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನಾದ ಏಷ್ಠಾವಿನಿಂದ ಇತರರಾದ ರುದ್ರಾದಿಗಳಿಗೇನೇ ಸಂಹಾರಕತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತಿರಲು ಶ್ರೀ ಹರಿಯು ಸಂಹಾರಕನು ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಗಳಿಗೆ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ಜಗತ್ಕರ್ತೃತ್ವಾದಿಗಳು ಏಷ್ಠಾವಿಗೆ ಯುಕ್ತವಲ್ಲ ಎಂದರೆ—ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಏಕೆಂದರೆ—ಶ್ರೀ ಹರಿಗೆ ಮಮತಾದಿ ದೋಷಗಳಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಲೋಕಪಿತೃಗಳಿಂದ ವೈಲಕ್ಷಣ್ಯವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ 'ಇದಂ ಸರ್ವಂ ವಿಲಾಪಯತಿ' 'ಸೃಷ್ಟಾಪಾತಾ ಚ ಸಂಹರ್ತಾ ಸ ಏಕೋ ಹರಿರೀಶ್ವರಃ' ಇದು ಮೊದಲಾದ ಶ್ರುತಿಸ್ತೃತಿರೂಪವಾದ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಏಷ್ಠಾವಿಗೇನೇ ಸಂದರ್ಶಕತ್ವಾಂಗೀಕಾರವು ಉಪವನ್ನವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ 'ನ ವಿಷ್ಣೋರನ್ಯೋವಿಲಯಕ್ಕನ್ನವಿಷ್ಣೋರನ್ಯೋ ವಿಮುಕ್ತಿದಃ' ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿವಿರೋಧವು. ರುದ್ರನಿಗಾದರೂ ಕೆಲವು ವಸ್ತುವಿನ ಸಂಹಾರದಲ್ಲಿ ದ್ವಾರಕಾರಣತ್ವವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತವೇ ಆ ವಾಕ್ಯಗಳು ಸಾಮಕಾಶಗಳಾಗುತ್ತವೆ. ತಥಾಚ ಶ್ರೀ ಹರಿಗೆ ಲೋಕಪಿತೃಗಳಿಂದ ವೈಲಕ್ಷಣ್ಯವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ಶ್ರೀಹರಿಯೊಬ್ಬನಿಗೇನೇ ಸೃಷ್ಟಿಸಂಹಾರಾದಿಕರ್ತೃತ್ವವು ಯುಕ್ತವು. (8) ೮ನೇ ವಿವರ್ಯಯಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ 'ಅತಃ ಏವ ಹೀದಂ ಪರಾತ್ಕ್ರಮಾದುತ್ಪದ್ಯತೇ' 'ಕ್ರಮಾದ್ವಿಲೀಯತೇ' 'ಅಕ್ಷರಾತ್ಪರಮಾಗೇವ ಸರ್ವಮುತ್ಪದ್ಯತೇ ಕ್ರಮಾತ್' 'ವ್ಯುತ್ಕ್ರಮಾ ದ್ವಿಲಯಶ್ಚೈವ ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿವಿಪ್ರತಿಪತ್ತಿಯಿಂದ ಅಧಿಭೂತಾದಿಗಳು ಉತ್ಪತ್ತಿಕ್ರಮವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ನಾರಮೊಂದುತ್ತವೋ ವ್ಯುತ್ಕ್ರಮದಿಂದಲೋ ಎಂದು ಸಂಶಯವು ಬಂದರೆ—ಉತ್ಪತ್ತಿಕ್ರಮದಿಂದಲೇ ಲಯವೆಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವು. ವ್ಯುತ್ಕ್ರಮದಿಂದಲೇ ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವು. ಆದರಲ್ಲಿ, ಲೋಕದೃಷ್ಟಾನ್ತಸಾರಿತ್ವಂ=ಲೋಕದಲ್ಲಿ ದೃಷ್ಟವಾದುದನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವಿಕೆಯು ಎಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷ ನ್ಯಾಯವು. ವೈರೂಪ್ಯಂ=ಲೋಕಪಿತೃಗಳಿಂದ ವೈಲಕ್ಷಣ್ಯವು ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತನ್ಯಾಯವು. ಅಂದರೆ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಕ್ರಮವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿಯೇ ಲಯವು ಪ್ರಾಯಶಃ ಕಂಡದೆ. ಉತ್ಪತ್ತಿಕ್ರಮದಿಂದಲೇ ಲಯವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ 'ಕ್ರಮಾದುತ್ಪದ್ಯತೇ' 'ಕ್ರಮಾದ್ವಿಲೀಯತೇ' 'ಕ್ರಮೇಣೈವೋತ್ಪತ್ತಿರ್ವಿಲಯಶ್ಚ' 'ಕ್ರಮೇಣೈವಾಸ್ಯೋತ್ಪತ್ತಿವಿಲಯಶಃ' ಇದು ಮೊದಲಾದ ಲೋಕಾನುಸಾರಿಯಾದ ಬಹುಶ್ರುತ್ಯನುಸರಣವು. ಏವಂ ಚ ಲೋಕದೃಷ್ಟಾನ್ತಸಾರಿಯಾದ ಕ್ರಮಶ್ರುತಿಯ ವಿರೋಧದಿಂದ ವ್ಯುತ್ಕ್ರಮಶ್ರುತಿಗೆ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವಿದ್ದಂತೆಯೇ ಶ್ರುತ್ಯಂತರಕ್ಕೂ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವಿದ್ದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಶ್ರೀ ಹರಿಗೆ ಜಗತ್ಕಾರಣತ್ವವು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ ಎಂದರೆ—ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಅಧಿಭೂತ ಮೊದಲಾದುದು ಉತ್ಪತ್ತಿಕ್ರಮಕ್ಕಿಂತ ವಿಪರೀತವಾಗಿಯೇ ಲಯವನ್ನು

ಹೊಂದುತ್ತವೆ. ಲೋಕಾನುಸಾರಿಯಾದ ಬಹುವಾಕ್ಯವಿರೋಧವಿಲ್ಲ. ಕ್ರಮವು ವ್ಯುತ್ಕ್ರಮ ಅನುಕ್ರಮ ಭೇದದಿಂದ ಅನೇಕಪ್ರಕಾರವಾಗಿದೆ. 'ಕ್ರಮಾದ್ವಿಲೀಯತೇ' ಎನ್ನುವ ವಾಕ್ಯವು ವ್ಯುತ್ಕ್ರಮಪರವಾಗಿ ಸಾಮಕಾಶವಾಗಿದೆ. 'ದ್ವಿವಿಧಃ ಕ್ರಮಉದ್ದಿಷ್ಟಃ ವ್ಯುತ್ಕ್ರಮೋಽನು ಕ್ರಮಸ್ತಥಾ | ಸೃಷ್ಟ್ಯವನ್ನೋ ಲಯೇ ಚಾನ್ಯ ಇತಿ ನೇದವಿದೋ ವಿದುಃ' || ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯು ಕ್ರಮಾನೇಕತ್ವ ವಿಸಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವು. ಏವಂಚ ವ್ಯುತ್ಕ್ರಮ-ಅನುಕ್ರಮ ಭೇದ ದಿಂದ ಕ್ರಮವು ಎರಡು ವಿಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಕ್ರಮವಾಕ್ಯವು ವ್ಯುತ್ಕ್ರಮಪರವಾಗಿ ಸಾಮಕಾಶ ವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಕ್ರಮದಿಂದಲೇ ಲಯವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ಬಹುವಾಕ್ಯಾನುರೋಧ ವಿಲ್ಲ. ತಥಾಚ ಕ್ರಮವು ವ್ಯುತ್ಕ್ರಮ-ಅನುಕ್ರಮ ಭೇದದಿಂದ ವಿಲಕ್ಷಣವಾಗಿರುವವ್ಯಯುಕ್ತ ವ್ಯುತ್ಕ್ರಮದಿಂದ ಲಯವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೂ ಶ್ರುತಿಗೆ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಕೊಡುವುದರಿಂದ ಶ್ರೀ ಹರಿಗೆ ಜಗತ್ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವು ಯುಕ್ತವು. (9) ೯ನೇ ಅಂತರಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ 'ಅತ್ತರಾತ್ಪರಮಾ ದೇವ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯಿಂದಲೂ 'ಪ್ರಾಣಾನ್ಮನೋ ಮನಸಶ್ಚ ವಿಜ್ಞಾನಂ' 'ಯಚ್ಛೇದ್ವಾ ಜ್ಞಾನಸೀ ಪ್ರಾಣಸ್ತದ್ಯಚ್ಛೇಜ್ಞಾನ ಆತ್ಮನಿ' ಎನ್ನುವ ಲಿಂಗದರ್ಶನದಿಂದಲೂ ೧ ಅಧಿ ಭೂತಾದಿಗಳೆಲ್ಲವೂ ಉತ್ಪತ್ತಿಕ್ರಮಕ್ಕಿಂತ ವಿಪರೀತವಾಗಿ ಲಯವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಾನೋ, ೨ ಕೆಲವು ಪದಾರ್ಥಗಳು ಕ್ರಮದಿಂದಲೂ ಲಯವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಾನೋ? ಎಂದು ಸಂಶಯವು ಬಂದರೆ ಸರ್ವರಿಗೆ ವ್ಯುತ್ಕ್ರಮದಿಂದ ಲಯವಲ್ಲ ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರಿಗೆ ಕ್ರಮದಿಂದಲೂ, ಕೆಲವರಿಗೆ ವ್ಯುತ್ಕ್ರಮದಿಂದಲೂ ಲಯವು ಎಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವು. ಸರ್ವರಿಗೆ ವ್ಯುತ್ಕ್ರಮದಿಂದಲೇ ಲಯ ವೆಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವು. ಇಲ್ಲಿಯೂ 'ಲೋಕದೃಷ್ಟ್ಯಾನುಸಾರಿತ್ವಂ' ಎಂದೇ ಪೂರ್ವಪಕ್ಷ ನ್ಯಾಯವು. ಸರ್ವಸಂಗ್ರಹಃ=ಲಯವನ್ನು ಹೊಂದತಕ್ಕ ಎಲ್ಲಾ ವಸ್ತುವಿಗೂ ಸಂಗ್ರಹವು ಆಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತನ್ಯಾಯವು. ಅದರೆ, ಕೆಲವರಿಗೆ ಕ್ರಮದಿಂದ ಲಯವು, ಕೆಲವರಿಗೆ ವ್ಯುತ್ಕ್ರಮದಿಂದ ಲಯವು ಎಂದಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ಲೋಕದೃಷ್ಟ್ಯಾನುಸರಣ ಬರುವುದರಿಂದ ವಿಜ್ಞಾನ ತತ್ತ್ವ-ಮನಸ್ತತ್ತ್ವ ಇವುಗಳನ್ನು ಹೊರತು ವ್ಯುತ್ಕ್ರಮದಿಂದ ಲಯವು. ಇವುಗಳಿಗಾದರೂ ಉತ್ಪತ್ತಿಕ್ರಮಾನುಸಾರವಾಗಿಯೇ ಲಯವು. ಏವಂಚ ಲೋಕದೃಷ್ಟ್ಯಾನುಸಾರಿ ಲಿಂಗವು ಕಂಡ ದರಿಂದ ವಿರುದ್ಧವಾದ ಶ್ರುತಿಗೆ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ಶ್ರೀ ಹರಿಗೆ ಜಗತ್ಪ್ರಾಣತ್ವವು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ ಎಂದರೆ— ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. 'ಸರ್ವಂ ವಾ ಏತತ್ಕ್ರಮಾದುತ್ಪದ್ಯತೇ' 'ವ್ಯುತ್ಕ್ರಮಾಲ್ಲಿಯತೇ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯಲ್ಲಿ ಸರ್ವವಸ್ತುಗಳಿಗೂ ವ್ಯುತ್ಕ್ರಮದಿಂದ ಲಯವು ಸಂಗೃಹೀತವಾಗುತ್ತದೆ. ವಿಜ್ಞಾನಮನಸ್ಸುಗಳಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಕ್ರಮಾನುಸಾರವಾಗಿ ವಿಲಯ ವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಡತಕ್ಕ ಲಿಂಗವು ಚರಾಚರಾರ್ಥಕವಾದ ವಿಜ್ಞಾನಾದಿ ಶಬ್ದಬೋಧ್ಯವಾದ ತತ್ತ್ವಭಿನ್ನ ವಿಜ್ಞಾನವಿಷಯಕವಾಗಿಯೇ ಸಾಮಕಾಶವಾಗುವುದು. 'ಮನಸಶ್ಚ ವಿಜ್ಞಾನಂ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯಾದರೂ ಚರಾಚರವಿಷಯಕವೃತ್ತಿರೂಪವಾದ ಜ್ಞಾನವು ಮನೋರೂಪವಾದ ಇಂದ್ರಿಯದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ್ದು ಎಂದು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿಯೇ ಸಾಮಕಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಏವಂಚ 'ಸರ್ವಂ ವಾ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯಲ್ಲಿ ಲಯವನ್ನು ಹೊಂದತಕ್ಕ ಎಲ್ಲಾ ವಸ್ತುಗಳಿಗೂ ಸಂಗ್ರಹವಾಗುವುದರಿಂದ, ವ್ಯುತ್ಕ್ರಮದಿಂದಲೇ ಲಯವು ಸಿದ್ಧಿಸುವುದರಿಂದ ಶ್ರುತಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ಶ್ರೀ ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಜಗತ್ಪ್ರಾಣತ್ವವು ಯುಕ್ತವೇ.

(10) ೧೦ನೇ ನಾತ್ಮಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ— 'ನಿತ್ಯೋ ನಿತ್ಯಾನಾಂ' 'ಅಂತಸ್ತಮಸಿ ನಿಲೀನಃ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿವಿರೋಧದಿಂದ ೧ ಶ್ರೀ ಪರಮಾತ್ಮನು ಲಯವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಾನೋ, ೨ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂದು ಸಂಶಯವು ಬಂದರೆ ಲಯವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಾನೆಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವು.

ಲಯವನ್ನು ಹೊಂದುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವು. ಅದರಲ್ಲಿ 'ಜೀವಸಾಂಖ್ಯಂ' ಜೀವನಿಂದ ಸಾಂಖ್ಯವು, ಎಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷನನ್ಯಾಯವು. ಸರ್ವಸಂಗ್ರಹಃ=ಪ್ರಲಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಹರಿಯ ಉದರದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಚೇತನರಿಗೂ ಪ್ರವೇಶವು ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತನನ್ಯಾಯವು. ಅಂದರೆ— ಶ್ರೀ ಹರಿಯೂ ಚೇತನನಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಜೀವನಿಂದ ಚೇತನತ್ವೇನ ಸಾಂಖ್ಯವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ಶ್ರೀ ಹರಿಗೂ ದೇಹಲಯವಿದೆ. ತಥಾಚ 'ವಿಷ್ಣುಃ ಲಯಾನಾನ್ ಚೇತನತ್ಯಾತ್ ಜೀವನತ್' ಎಂದು ಉಕ್ತವಾಯಿತು. ನಮಂಚ ಚೇತನನಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಜೀವಸಾಂಖ್ಯವಿದ್ದುದರಿಂದ ಈಶ್ವರನಿಗೆ ಲಯವು ಸಿದ್ಧಿಸುವ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಪ್ರಬಲವಾದ ಲಯಶ್ರುತಿವಿರೋಧದಿಂದ ನಿತ್ಯತ್ವಶ್ರುತಿಗೆ ಅಪ್ರಾ ಮಾಣ್ಯ ಬರುವ ಪ್ರಯುಕ್ತ ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಜಗತ್ಕಾರಣತ್ವವು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ. ಎಂದರೆ— ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಏಕೆಂದರೆ— 'ಸರ್ವೇ ನಾ ಏತೇ ಚಿದಾತ್ಮನೋ ಬ್ರಹ್ಮನಲ್ಲಯ ಮನುಷ್ಯಾಃ ವಿಷ್ಣೋರುದರೇ ಸಂವಿಶಂತಿ' ಪ್ರಲಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಹರಿಯ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಸರ್ವ ಚೇತನರೂ ಪ್ರವಿಷ್ಟರಾಗುತ್ತಾರೆ, ಎಂದು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸತಕ್ಕ ಶ್ರುತಿಗಳಿಂದ ಪ್ರಳಯಕಾಲ ದಲ್ಲಿಯೂ ಇದ್ದ ಶ್ರೀಹರಿಯ ಶರೀರಕ್ಕೆ ನಿತ್ಯತ್ವವು ಅವಗತವಾಗುತ್ತದೆ. ಶ್ರೀಹರಿಯ ದೇಹವು ಅನಿತ್ಯವಾದರೆ ಪ್ರಳಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸರ್ವರೂ ಶ್ರೀಹರಿಯ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿರುತ್ತಾರೆನ್ನುವುದು ಕೂಡದೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು. ನಮಂಚ ಪ್ರಳಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಿಷ್ಣುವಿನ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಸರ್ವ ಚೇತನರೂ ಪ್ರವಿಷ್ಟರಾಗುತ್ತಾರೆಂದು ಶ್ರುತಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದ 'ಅಂತಸ್ತಮಸಿ ನಿಲೀನಃ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯು ಪ್ರಕೃತ್ಯಾಚ್ಛಾದಿತತ್ವರೂಪ ಅರ್ಥವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವುದರಿಂದ ಸಾವಕಾಶ ವಾಗಿರುವುದರಿಂದಲೂ, ಶ್ರೀಹರಿಯ ದೇಹಕ್ಕೆ ಅನಿತ್ಯತ್ವಪ್ರತಿಪಾದಕವಾದ ಸ್ವಸ್ವಶ್ರುತಿಯು ಸರ್ವಥಾ ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದಲೂ ಶ್ರೀಹರಿಯ ದೇಹಕ್ಕೆ ಲಯವು ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಶ್ರೀಹರಿಗೆ ನಿತ್ಯತ್ವವೇ ಲಯಾಭಾವವೇ ಸಿದ್ಧವಾಗುವ ಪ್ರಯುಕ್ತ ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಜಗತ್ಕಾರಣತ್ವವು ಯುಕ್ತವು. (11) ೧೧ನೇ ಜ್ಞಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ 'ನಿತ್ಯೋ ನಿತ್ಯಾನಾಂ' 'ಸರ್ವ ಏತೇ ಚಿದಾತ್ಮನೋ ವೈಚ್ಛರಂತಿ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿವಿಪ್ರತಿಪತ್ತಿಯಿಂದ ಜೀವನು ಹುಟ್ಟುತ್ತಾನೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂದು ಸಂದೇಹವು ಬಂದರೆ ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವು. ಹುಟ್ಟುತ್ತಾನೆಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವು. ಅದರಲ್ಲಿ ಅನಾದಿತಾ=ಜೀವನಿಗೆ ಅನಾದಿತ್ವವು, ಎಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷನನ್ಯಾಯವು. ಸರ್ವಸಂಗ್ರಹಃ= ಸರ್ವ ವಸ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಜೀವನಿಗೂ ಗ್ರಹಣವು ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತನನ್ಯಾಯವು. ಅಂದರೆ— ಜೀವನಿಗೆ ಅನಾದಿತ್ವವಿದ್ದುದರಿಂದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಕೂಡದಿರುವುದರಿಂದ ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಸರ್ವಕರ್ತೃತ್ವವು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ. ಎಂದರೆ - ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಏಕೆಂದರೆ— 'ಇದಂ ಸರ್ವಮಸೃಜತ' ಎಂದು ಸರ್ವ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ಜೀವನು ಗೃಹೀತನಾಗಿರುವುದರಿಂದಲೂ ಜೀವನಿಗೆ ಪರಾಧೀನವಿಶೇಷ ವತ್ವರೂಪವಾದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೂ ಸ್ವರೂಪಾನಾದಿತ್ವಕ್ಕೆ ವಿರೋಧವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಜಗತ್ಕರ್ತೃತ್ವವು ಯುಕ್ತವೇ.

(12) ೧೨ನೇ ಉತ್ಕರ್ಮಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ 'ವ್ಯಾಪ್ತಾ ಹ್ಯಾತ್ಮನಃ' 'ಅಣುಹ್ಯೇಷ ಆತ್ಮಾ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿವಿಪ್ರತಿಪತ್ತಿಯಿಂದ ಜೀವನು ೧ ವ್ಯಾಪ್ತನೋ, ೨ ಅಣುವೋ ಎಂದು ಸಂಶಯವು ಬಂದರೆ ವ್ಯಾಪ್ತನೆಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವು. ಅಣುವೆಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವು. ಅದರಲ್ಲಿ ತತ್ರ ತತ್ರ ಪರಿಜ್ಞಾನಂ=ಅಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿ ಜೀವನಿಗೆ ಸ್ಪರ್ಶಾದಿಜ್ಞಾನವು ಎಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷನನ್ಯಾಯವು ಗತ್ಯಾದಿಃ=ಗಮನಾಗಮನಾದಿಗಳು ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತನನ್ಯಾಯವು. ಅಂದರೆ ಸರ್ವದೇಹದಲ್ಲಿ ಜೀವನಿಗೆ ಸ್ಪರ್ಶಜ್ಞಾನವಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ, ಅವನ ರಸನೋದ್ರಿಯಾದ್ಯಧಿಷ್ಠಾನದಲ್ಲಿ ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ರಸಾದಿಗಳ ಜ್ಞಾನಬರುವುದರಿಂದಲೂ ಜೀವನು ಅಣುವಲ್ಲ. 'ಏವಂಚ. ತ್ಮಾಕಾತ್ಮನಃ'

ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ದೇಹಪರಿಮಾಣವು ನಿರಸ್ತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಪರಿಣೀತತಃ ವ್ಯಾಪ್ತತ್ವವೇ ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಎಂದರೆ— ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಜೀವನಿಗೆ ಉತ್ಕ್ರಮಣ ಗಮನ, ಆಗಮನ ಇತ್ಯಾದಿಗಳು ಇದ್ದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಜೀವನು ಅಣುವೇ. ಸೂಕ್ಷ್ಮತೇಜೋರೂಪವಾದ ಚಿದ್ಗುಣದಿಂದ ಜೀವನಿಗೆ ವ್ಯಾಪ್ತಿ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಸರ್ವ ದೇಹಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ವರ್ಶಾದಿಜ್ಞಾನವು ಉಪಪನ್ನವಾಗುತ್ತದೆ. ಏವಂಚ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಕ್ರಮದಿಂದ ಸ್ವರೂಪದಿಂದ ಅಣುತ್ವವೂ, ಚಿದ್ಗುಣದಿಂದ ದೇಹವ್ಯಾಪ್ತತ್ವವೂ ಕೂಡುವುದರಿಂದ ಎರಡು ಶ್ರುತಿಗಳಿಗೂ ಅಪ್ರಾನ್ಯಾಣ್ಯವಿಲ್ಲ. (13) ೧೩ನೇ ವ್ಯತಿರೇಕಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ 'ಸ ನಿತ್ಯೋ ನಿರಮಯಃ ಸ ಏಕಧಾ ನ ಸಪ್ತಧಾ' 'ಸ ಪಂಚಧಾ ಸ ಸಪ್ತಧಾ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿವಿಪ್ರತಿಪತ್ತಿಯಿಂದ ಜೀವನು ಏಕರೂಪನೋ, ಅನೇಕರೂಪನೋ ಎಂದು ಸಂಶಯವು ಬಂದರೆ ಏಕರೂಪನೇ ಎಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವು. ಅನೇಕರೂಪನೆಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವು. ಅದರಲ್ಲಿ ಗುಣಸಾಮ್ಯ ವೆನ್ನುವುದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷಯುಕ್ತಿಯು ಈಶಶಕ್ತಿಃ=ಈಶನ ಶಕ್ತಿಯು ಎನ್ನುವುದು ಸಿದ್ಧಾಂತ ನ್ಯಾಯವು. ಅಂದರೆ— ಜೀವನಿಗೆ ಅನೇಕರೂಪತ್ವವಿದ್ದರೆ ಈಶನಿಂದ ಗುಣಸಾಮ್ಯವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವುದರಿಂದ ತರ್ಕಸಮಿತವಾದ ಏಕರೂಪ್ಯ ಶ್ರುತಿವಿರೋಧದಿಂದ ಅನೇಕತ್ವಪ್ರತಿಪಾದಕ ಶ್ರುತಿಗೆ ಅಪ್ರಾನ್ಯಾಣ್ಯವು ಬರುವುದರಿಂದ ಶ್ರುತಿಸಮನ್ವಯದಿಂದ ಎಷ್ಟು ಏಕ ಜಗತ್ಕಾರಣತ್ವವು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ. ಎಂದರೆ— ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಯೋಗಿಗಳಿಗೂ ಬಹುರೂಪತ್ವಾದಿಗಳು ಯೋಗಾರಾಧಿತ ಈಶ್ವರಪ್ರಸಾದರೂಪವಾದ ಶಕ್ತ್ಯಧೀನಗಳಾಗಿವೆ. ಏವಂಚ ಈಶ್ವರನ ಶಕ್ತಿಯಿಂದಲೇ ಬಹು ರೂಪತ್ವವು ಕೂಡುತ್ತದೆ. ಆದಕಾರಣ ಗುಣಸಾಮ್ಯವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಶ್ರುತಿಗಳಿಗೆ ಸ್ವರೂಪ ದಿಂದ ಏಕತ್ವ, ಅದರಿಂದ ಅನೇಕತ್ವ ಏಕಯತ್ವವಿದ್ದುದರಿಂದ ವಿರೋಧವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಎಷ್ಟು ಏಕ ಜಗತ್ಕಾರಣತ್ವವು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ. (೧೪) ೧೪ನೇ ವೃದ್ಧಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ ತತ್ತ್ವಮುಸಿ 'ಅಹಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ಮಿ' 'ನಿತ್ಯೋನಿತ್ಯಾನಾಂ ಚೇತನಶ್ಚೇತನಾನಾಂ' 'ದ್ವಾಸುಪರ್ಣಾ' ಇದು ಮೊದಲಾದ ಶ್ರುತಿವಿಪ್ರತಿಪತ್ತಿಯಿಂದ ಜೀವನು ೧ ಬ್ರಹ್ಮನಿಂದ ಭಿನ್ನನೋ, ೨ ಅಭಿನ್ನನೋ ಎಂದು ಸಂದೇಹವು ಬರುತ್ತಿರಲು ಅಭಿನ್ನನೆಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವು. ಭಿನ್ನನೇ ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವು. ಅದರಲ್ಲಿ ಶ್ರುತಿಯೆಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷಯುಕ್ತಿಯು. ಸರ್ವಮಾನವಿರೋಧಿತಾ ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತ ಯುಕ್ತಿಯು. ಅಂದರೆ ಶ್ರುತಿಃ='ತತ್ತ್ವಮುಸಿ' 'ಅಹಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ಮಿ' ಇದು ಮೊದಲಾದ ಶ್ರುತಿಯು ಜೀವೇಶ್ವರರಿಗೆ ಐಕ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ— ಹಾಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಸರ್ವಮಾನವಿರೋ ಧಿತಾ=ಐಕ್ಯಕ್ಕೆ ಅನುಭವಾದ ಸರ್ವಪ್ರಮಾಣಗಳಿಂದ ವಿರೋಧವು. 'ತತ್ತ್ವಮುಸಿ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯು ಸಾಧ್ಯವ್ಯವಹಾರ, 'ಪರೇವ್ಯಯೇ ಸರ್ವ ಏಕೀ ಭವಂತಿ' ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಯು ಸ್ಥಾನೈಕ್ಯ-ಮತ್ಯೈಕ್ಯದಿಂದಲೂ ಸಾವಕಾಶವಾಗಿದೆ. ಭೇದಗ್ರಾಹಕಗಳಾದ ಅನುಭವಾದಿ ರೂಪ ಗಳಾದ ಅನೇಕ ಪ್ರಮಾಣಗಳಿಂದ ವಿರೋಧವಿದ್ದುದರಿಂದ ಅಭೇದವ್ಯತಿಪಾದಕವೆಂಬಭಿಮತವಾದ ಶ್ರುತಿರೂಪವಾದ ಒಂದು ಪ್ರಮಾಣಕ್ಕೆ ದರ್ಢವ್ಯವಸ್ಥೆ ಹೇಳಬೇಕು. ಮತ್ತು ಜೀವ ಈಶ್ವರ ರೂಪ ಗಳಾದ ಧರ್ಮಗ್ರಾಹಕಗಳಾದ ಅನುಭವ ಆಗಮಗಳು ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ಜೀವ ಈಶ್ವರರು ಭಿನ್ನ ರೆಂದೇ ತಿಳಿಸಿಕೊಡುತ್ತವೆ. ಆದುದರಿಂದ ಧರ್ಮಗ್ರಾಹಕ ಪ್ರಮಾಣ ವಿರೋಧವೂ ಬರುವುದು. ಏವಂಚ ಸಮಸ್ತಪ್ರಮಾಣಗಳಿಂದ ವಿರೋಧವಿದ್ದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಈಶ್ವರನಿಂದ ಜೀವನು ಏಕೀಭೂತ ನಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಭಿನ್ನನಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತಾನೆ. (15) ೧೫ನೇ ಯಾವದಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ 'ಬ್ರಹ್ಮನ್ ಲಯಮುಭ್ಯಶೈತಿ' 'ಅನಂತಾಯ ಕಲ್ಪತೇ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿವಿಪ್ರತಿಪತ್ತಿಯಿಂದ ಜೀವನು ೧ ನಿತ್ಯನೋ, ೨ ಅನಿತ್ಯನೋ ಎಂದು ಸಂಶಯವು ಬರುತ್ತಿರಲು ಅನಿತ್ಯನೆಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವು. ನಿತ್ಯನೇ ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವು. ಅದರಲ್ಲಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಮಕ್ಷಂ=ಜನನ ಇರುವಿಕೆಯು ಎಂದು ಪೂರ್ವ

ಪಕ್ಷನ್ಯಾಯವು. ಅಭೀಷ್ಟಾಸಿದ್ಧಿಃ=ಇಷ್ಟವು ಸಿದ್ಧಿಯಾಗದೆ ಇರುವಿಕೆ ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತನ್ಯಾಯವು. ಅಂದರೆ, ಜೀವನಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ (ವಿನಾಶಿತ್ವವು) ಅನಿತ್ಯತ್ವವು ಎಂದು ಯುಕ್ತಿ ಸಹಿತವಾದ ಅನಿತ್ಯತ್ವಶ್ರುತಿವಿರೋಧದಿಂದ ನಿತ್ಯತ್ವಶ್ರುತಿಯು ಅಪ್ರಮಾಣವಾಗಿರುವಪ್ರಯುಕ್ತ ಶ್ರುತಿ ಸಮನ್ವಯದಿಂದ ಏಸ್ಲುವಿಗೆ ಜಗತ್ಕರ್ತೃತ್ವವು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ. ಎಂದರೆ— ಹಾಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಏಕೆಂದರೆ (೧) ಜೀವನಿಗೆ ಅನಿತ್ಯತ್ವವಿದ್ದರೆ ಜೀವನಿಗೆ ಅಭೀಷ್ಟವಾದ ಮೋಕ್ಷಾದಿಗಳು ಸಿದ್ಧಿಸದೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವವು. (೨) ಯಾವುದು ಏನಾರದಿಂದ ವ್ಯಾಪ್ತವಾದ ಸ್ವರೂಪೋತ್ಪತ್ತಿರೂಪವಾದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯೋ ಅದು ಜೀವನಿಗೆ ಇಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಜ್ಞೋತ ಏನು ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಕೇವಲ ಪರಾರ್ಥಿನವಶೇಷಲಾಭರೂಪವಾದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಏನಾರದಿಂದ ವ್ಯಾಪ್ತವಲ್ಲ ಏಕೆಂದರೆ- ಪರಾರ್ಥಿನ ವಿಶೇಷಲಾಭರೂಪವಾದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯುಳ್ಳವುಗಳಿಗೇನೇ ‘ಅವಿನಷ್ಟಾ ಏವೋತ್ಪದ್ಯಂತೇ ನ ಏನ ಶೃಂತಿ ಕದಾಚನ’ ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯಲ್ಲಿ ನಿತ್ಯತ್ವವೇ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಆದಕಾರಣ ಪರಾರ್ಥಿನ ವಿಶೇಷಾನುಪ್ಪರೂಪವಾದ ಉತ್ಪತ್ತಿನಾತ್ರವು ಏನಾರಕ್ಕೆ ಅಸಾಧಕವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಜೀವ ನಿತ್ಯತ್ವಪ್ರತಿಪಾದಕ ಶ್ರುತಿಗೆ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಏಸ್ಲುವಿಗೆ ಜಗತ್ಕರ್ತೃತ್ವವು ಯುಕ್ತವೇ. (16) ೧೬ನೇ ಪುಂಸ್ತ್ವಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ ‘ವಿಜ್ಞಾನಾತ್ಮಾ ಸದ ದೇವೈಶ್ಚ ಸರ್ವೈಃ ಸ ಆನಂದಃ ಸ ಬಲಃ ಸ ಓಜಃ ಸ ದುಃಖಾದ್ವಿಮುಕ್ತಃ ಆನಂದೀ ಭವತಿ ಸೋಜ್ಞಾನಾದ್ವಿಮುಕ್ತೋ ಜ್ಞಾನೀ ಭವತಿ ಸೋಬಲಾದ್ವಿಮುಕ್ತೋ ಬಲೀ ಭವತಿ’ ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿವಿಪ್ರತಿಪತ್ತಿಯಿಂದ ಜೀವನು ಜ್ಞಾನಾದಿರೂಪನೋ ಅಲ್ಲವೋ ಎಂದು ಸಂಶಯವು ಬಂದರೆ ಜ್ಞಾನಾದಿರೂಪನಲ್ಲವೆಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವು. ಜ್ಞಾನಾದಿರೂಪನೇ ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವು. ಅದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಗುಣಾನನುಭೂತಿಃ=ತನ್ನ ಗುಣಗಳಾದ ಜ್ಞಾನಾನಂದಾದಿಗಳಿಗೆ ಅನುಭವವಿಲ್ಲದಿರುವಿಕೆಯು ಎಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷನ್ಯಾಯವು. ಸುವ್ಯಕ್ತಿಃ=ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯು. ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತನ್ಯಾಯವು. ಅಂದರೆ ಜೀವನು ಜ್ಞಾನಾನಂದಾದಿ ಸ್ವರೂಪನಲ್ಲ. ಸ್ವರೂಪಭೂತಗಳಾದ ಜ್ಞಾನಾನಂದಾದಿಗುಣಗಳಿಗೆ ಅನುಭವವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ, ಏವಂಚ ಜೀವನಿಗೆ ಜ್ಞಾನ-ಆನಂದಮೊದಲಾದ ಗುಣಗಳ ಅನುಭವವು ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ, ಆನಂದಾದಿ ಸ್ವರೂಪತ್ವವು ಇಲ್ಲದಿರುವ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಜೀವನಿಗೆ ಆನಂದಾದಿಸ್ವರೂಪತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸತಕ್ಕ ಶ್ರುತಿಯು ಅಪ್ರಮಾಣವೇ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ಶ್ರುತಿಸಮನ್ವಯದಿಂದ ಏಸ್ಲುವಿಗೆ ಜಗತ್ಕರ್ತೃತ್ವವು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ, ಎಂದರೆ— ಹಾಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಮುಕ್ತಿಯಿಂದ ಮೊದಲು ಸಂಸಾರದಶೆಯಲ್ಲಿ ಅಜ್ಞಾನಾವೃತಗಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅವ್ಯಕ್ತಗಳಾದ ಆನಂದಾದಿಗುಣಗಳಿಗೆ ಮುಕ್ತನಂತರದಲ್ಲಿ ಅಜ್ಞಾನನಿವೃತ್ತಿಯಾಗಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಕೂಡುತ್ತದೆ. ಏವಂಚ ಮೋಕ್ಷಾನಂತರದಲ್ಲಿಯೇ ಜೀವಗುಣಗಳಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗುವುದರಿಂದ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲು ಇದ್ದವುಗಳಿಗೂ ಅವರಣದಿಂದ ಅನನುಭವವು ಕೂಡುವುದರಿಂದ ಶ್ರುತಿಸಮನ್ವಯದಿಂದ ಏಸ್ಲುವಿಗೆ ಜಗತ್ಕರ್ತೃತ್ವವು ಯುಕ್ತವು. (17) ೧೭ನೇ ಕರ್ತೃತ್ವಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ ‘ನಾನ್ಯಃ ಕರ್ತಾ’ ‘ಯತ್ಕರ್ಮ ಕುರುತೇ ತದಭಿಸಂಪದ್ಯತೇ’ ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿವಿಪ್ರತಿಪತ್ತಿಯಿಂದ ಜೀವನು ೧ ಕರ್ತನೋ, ೨ ಅಲ್ಲವೋ ಎಂದು ಸಂಶಯವು ಬಂದರೆ ಕರ್ತನಲ್ಲವೆಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವು. ಕರ್ತನೇ ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವು. ಅದರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪ ಕಲ್ಪನಂ=ಅಲ್ಪವಾದುದನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವಿಕೆ ಎಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷನ್ಯಾಯವು. ಶಾಸ್ತ್ರಸಿದ್ಧಿಃ=ಶಾಸ್ತ್ರಾರ್ಥಸಿದ್ಧಿಯು ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತನ್ಯಾಯವು. ಅಂದರೆ— ಈಶ್ವರನಿಗೇನೇ ಕರ್ತೃತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ಕಲ್ಪನಾಲಾಭವವು ಎನ್ನುವ ಯುಕ್ತಿ ಸಹಿತವಾದ ಅಕರ್ತೃತ್ವಶ್ರುತಿವಿರೋಧದಿಂದ ಕರ್ತೃತ್ವಶ್ರುತಿಗೆ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ಶ್ರುತಿಸಮನ್ವಯದಿಂದ ಏಸ್ಲುವಿಗೆ ಜಗ

ಕೃತ್ಯತ್ವವು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ. ಎಂದರೆ— ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಏಕೆಂದರೆ— ಜೀವನಿಗೆ ಸರ್ವಥಾ ಕೃತ್ಯತ್ವವಿಲ್ಲವಾದರೆ 'ಪ್ರಾತಃ ಸಂಧ್ಯಾ ಮುಷಾಸೀತ' ಇದುವೇದಲಾದ ವಿಧಿನಿರ್ಧಾರವಾದ ಶಾಸ್ತ್ರವು ವ್ಯರ್ಥವಾಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಜೀವನಿಗೂ ಕೃತ್ಯತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ— ಶಾಸ್ತ್ರಕ್ಕೆ ಸಾಧಕ್ಯವು ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಏವಂಚ ಜೀವನಿಗೆ ಕೃತ್ಯತ್ವವಿದ್ದರೆ ಶಾಸ್ತ್ರಕ್ಕೆ ಸಾಧಕ್ಯವು ಸಿದ್ಧ ಸುವುದರಿಂದ ಶ್ರುತಿಸಮನ್ವಯದಿಂದ ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಜಗತ್ಕೃತ್ಯತ್ವವು ಯುಕ್ತವೇ ಆಗಿದೆ.

(18) ೧೮ ಅಂಶಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ 'ಅಶಾ ಏವ ಹೀನೋ ಜೀವಾಃ' 'ನೈವಾಂಶೋ ನ ಸಂಬಂಧಃ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿವಿಪ್ರತಿಪತ್ತಿಯಿಂದ ಜೀವನು ಈಶ್ವರನ ಅಂಶನೋ ಅಲ್ಲವೋ ಎಂದು ಸಂಶಯವು ಬಂದರೆ, ಜೀವನು ಹರಿಯ ಅಂಶನೆಂದೂ ಅನಂಶನೆಂದೂ ನಿರ್ಣಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವು ಅಂಶನು ಆಗಿಯೇ ಆಗುತ್ತಾನೆಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವು ಅದರಲ್ಲಿ ನಾನಾಶ್ರುತಿಶ್ಚ = ನಾನಾಪ್ರಕಾರ ಶ್ರುತಣವಿದೆ, ಎಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವನ್ನಾಯವು. ವಿಪರ್ಯಯಃ = ವ್ಯತ್ಯಾಸವು ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವಾಯವು. ಅಂದರೆ—ನಾನಾಪ್ರಕಾರ ಶ್ರುತವಾಗುವುದರಿಂದ ಎರಡು ಶ್ರುತಿಗಳಿಗೂ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು. ಅಥವಾ ನಿಯಮದಿಂದ ಅಂಶತ್ವ ಅನಂಶತ್ವರೂಪ ಏರುದ್ಧಾರ್ಥವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ ಶ್ರುತಿಗಳಿಗೆ ಏರುದ್ಧಾರ್ಥತ್ವರೂಪನಾನಾತ್ವವಿದ್ದುದರಿಂದಲೇ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು. ಏವಂಚ ಶ್ರುತಿಗೆ ನಾನಾತ್ವವಿದ್ದುದರಿಂದಲೇ ಶ್ರುತಿರ್ದ್ವಯಕ್ಕೆ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ಶ್ರುತಿಸಮನ್ವಯದಿಂದ ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಜಗತ್ತಾರಣ್ಯವು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ. ಎಂದರೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಏಕೆಂದರೆ—ಜೀವೇಶ್ವರ ಪ್ರತಿಯೋಗಿಕಭೇದವು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಅಂಶತ್ವದ ಪ್ರತಿಪಾದಕಶ್ರುತಿಗಳಿಗೆ ಅಂಶತ್ವರೂಪವಾದ ಗೌಣಾಭೇದಾಖ್ಯವಾದ ಅರ್ಥವು ಕೂಡುತ್ತದೆ. ವೇದವು ಅಪರಿಮೇಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ವಕ್ತೃವಿಪರೀತ ಷ್ಟಾನಮೂಲತ್ವವು ಕೂಡಲಾರದು. ಏವಂಚ ವಕ್ತೃವಿನಭವದಿಂದ ವಾಕ್ಯಕ್ಕೆ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು. ವೇದದಲ್ಲಿ ಆದರೂ ಅದು ಕೂಡದಿರುವುದರಿಂದ ಅಂಶತ್ವಶ್ರುತಿಗೆ ಭಿನ್ನಾಂಶತ್ವ ರೂಪಾರ್ಥಾಂತರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವೇ. ಆದಕಾರಣ ಶ್ರುತಿಸಮನ್ವಯದಿಂದ ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಜಗತ್ಕೃತ್ಯತ್ವವು ಯುಕ್ತವೇ.

(19) ೧೯ನೇ ಅಧ್ಯಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ 'ರೂಪಂ ರೂಪಂ ಪ್ರತಿರೂಪೋ ಬಭೂವ' ಶ್ರುತಿ ಏಕೋಭವರಿತಾರ ಪ್ರಕರಣವಾದಪ್ರಯುಕ್ತ 'ನ ಜೀವಾಃ ಪರಮಾತ್ಮ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಃ' ಎಂದನು ಮಿತವಾದ ಶ್ರುತಿವಿಪ್ರತಿಪತ್ತಿಯಿಂದ ಜೀವನು ಭಗವಂತನ ಪ್ರತಿಬಿಂಬನೋ ಅಲ್ಲವೋ ಎಂದು ಸಂಶಯವು ಬಂದರೆ ಭಗವಂತನ ಪ್ರತಿಬಿಂಬನಲ್ಲವೆಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವು. ಪ್ರತಿಬಿಂಬನೆಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವು. ಅದರಲ್ಲಿ ವೈಚಿತ್ರ್ಯಂ = ವೈಚಿತ್ರ್ಯವು, ಎನ್ನುವುದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವನ್ನಾಯವು. ಇವುಗಳು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷದಲ್ಲರತಕ್ಕೆ ಯುಕ್ತಿಗಳು. ಏಶೇಷಕಾರಣಂ ಚ = ವಿಶೇಷ ಕಾರಣವು ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವಾಯವು. ಈ ಪ್ರಕಾರ ಸಿದ್ಧಾಂತಕ್ಕೇನೆ ಸಾಧಿಕಾಃ = ಸಾಧಕಗಳಾದ ಯುಕ್ತಿಗಳು ಅಂದರೆ—ಜೀವರಿಗೆ ಸುರ-ಅಸುರ-ನರ ತೀರ್ಯಕ್ತ್ವಾದಿರೂಪವಾದ, ಪ್ರಮಿತವಾದ ವೈಚಿತ್ರ್ಯವು ಅಪ್ರತಿಬಿಂಬತ್ವದಲ್ಲಿ ಕಾರಣವು. ಏವಂಚ ಜೀವರಿಗೆ ವೈಚಿತ್ರ್ಯವಿದ್ದುದರಿಂದ, ಅವಿಚಿತ್ರನಾದ ಈಶ್ವರನ ಪ್ರತಿಬಿಂಬತ್ವವು ಕೂಡದಿರುವುದರಿಂದ, ಪ್ರತಿಬಿಂಬತ್ವಶ್ರುತಿಯು ಅಪ್ರಮಾಣವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಶ್ರುತಿಸಮನ್ವಯದಿಂದ ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಜಗತ್ಕೃತ್ಯತ್ವವು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ. ಎಂದರೆ—ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಏಕೆಂದರೆ—ಜೀವರಿಗೆ ಜೀವತ್ವರೂಪದಿಂದ ಭಗವತ್ಪ್ರತಿಬಿಂಬತ್ವವಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಅನಾದ್ಯ ವಿದ್ಯಾಕರ್ಮಾದಿ ರೂಪವಾದ ಏಶೇಷಾದ್ಯಷ್ಟ ಕಾರಣದ್ದೆಲೆಯಿಂದ ವೈಚಿತ್ರ್ಯವು ಕೂಡಬಹುದು. ಏವಂಚ ವಿಶೇಷಕಾರಣದಿಂದ ವೈಚಿತ್ರ್ಯವು ಕೂಡುವಪ್ರಯುಕ್ತ ಜೀವನಿಗೆ ಈಶ್ವರಪ್ರತಿಬಿಂಬತ್ವವು ಕೂಡುವುದರಿಂದ ಶ್ರುತಿಸಮನ್ವಯದಿಂದ ಶ್ರುತಿಗೆ ಜಗತ್ಕೃತ್ಯತ್ವವು ಯುಕ್ತವೇ.

ವಿಯದಧಿಕರಣವು.

“ಓಂ ನವಿಯದಶ್ರುತೇಃ ಓಂ” || ಸೂ. ೧ ||

ಆಕಾಶವು ಅನುತ್ಪತ್ತಿಯುಳ್ಳದ್ದಲ್ಲ, ಉತ್ಪತ್ತಿಯುಳ್ಳದ್ದೇ. ಏಕೆಂದರೆ-- ಅನುತ್ಪತ್ತಿಪ್ರತಿಪಾದಕವಾದ ಶ್ರುತಿಯು ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ.

“ಓಂ ಅಸ್ತಿ ತು ಓಂ” || ಸೂ. ೨ ||

ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಪ್ರತಿಪಾದಕವಾದ ‘ಆಕಾಶಃ ಸಂಭೂತಃ’ ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಯು ಇದ್ದೇ ಇದೆ

“ಓಂ ಗೌಣ್ಯಸಂಭವಾತ್ ಓಂ” || ಸೂ. ೩ ||

ಅನಾದಿತ್ಯ ಶ್ರುತಿಯು ಗೌಣಾನಾದಿತ್ಯಪರವಾದುದು. ಅಸ್ತಿತು ಎನ್ನುವ ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಉತ್ಪತ್ತಿಶ್ರುತಿಗಳು ಕೂಡದಿರುವುದರಿಂದ, ಮುಖ್ಯಾನಾದಿತ್ಯಪರವಲ್ಲ.

“ಓಂ ಶಬ್ದಾಶ್ಚ ಓಂ” || ಸೂ. ೪ ||

‘ಅಥ ಹ ವಾನ ನಿಶ್ವಾಸಿ’ ಎಂದು ಭಾಷ್ಯೋಕ್ತ ಶ್ರುತಿಯಿಂದಲೂ ಅನಾದಿಶ್ರುತಿಯು ಗೌಣವಾದುದು.

“ಓಂ ಸ್ಯಾಚ್ಛೈಕಸ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮಶಬ್ದನತಃ ಓಂ” || ಸೂ. ೫ ||

ಹೇಗೆ ಒಂದೇ ಬ್ರಹ್ಮಶಬ್ದವು ಶ್ರೀ ಹರಿಯಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವೂ ಬೇರೆ ಕಡೆ ಅಮುಖ್ಯವೂ ಆಗಿ ದೆಯೋ ಹಾಗೆಯೇ ಒಂದೇ ಅನುತ್ಪತ್ತಿವಾಚಕವಾದ ಶಬ್ದವು ವಿಷ್ಣುವಿನಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ಬೇರೆ ಕಡೆ ಅಮುಖ್ಯವಾಗುವುದು.

“ಓಂ ಪ್ರತಿಜ್ಞಾಹಾನಿರನ್ಯತೀರೇಕಾಚ್ಛಬ್ದೇಭ್ಯಃ ಓಂ” || ಸೂ. ೬ ||

ಆಕಾಶದಲ್ಲಿಯೂ ಅನುತ್ಪತ್ತಿವಾಚಕಶಬ್ದವು ಮುಖ್ಯವಾದರೆ ‘ಇದಂ ಸರ್ವಮಸೃಜತ’ ಎನ್ನುವ ಪ್ರತಿಜ್ಞಾವಿರೋಧವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಆಕಾಶವೂ ಸರ್ವ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಯದೆ. ‘ಆತ್ಮಾ ನಾ ಇದಮೇಕ ವನಾಗ್ರೇ’ ‘ಅಸದೇವ ನಾ ಇದಮಾಗ್ರೇ’ ‘ಇದಂ ನಾ ನಾಗ್ರೇ’ ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಗಳಿಂದಲೂ ‘ಅನಾದಿರ್ವಾ’ ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಯು ಗೌಣಾರ್ಥಕವು.

“ಓಂ ಯಾವದ್ವಿಕಾರಂ ತು ವಿಭಾಗೋ ಲೋಕನತಃ ಓಂ” || ಸೂ. ೭ ||

ವಿಕ್ರಿಯನಾಣವಾದ ಅರ್ಥವೇ ಅಲ್ಪ ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳದ್ದು, ಲೌಕಿಕಕಫಟಾದಿಗಳಂತೆ. ತಥಾಚ ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯಾನುತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿಕೂಡದು.

ಈ ಅಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ ‘ಅನಾದಿರ್ವಾ ಅಯಮಾಕಾಶಃ’ ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಗಳಿಗೆ ಗೌಣ ತ್ವವು, ‘ಆತ್ಮನ ಆಕಾಶಃ ಸಂಭೂತಃ’ ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಗಳಿಗೆ ಮುಖ್ಯತ್ವವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸುವರು. ಈ ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿರುವ ವಿಯದವು ಆಕಾಶವಾತ್ಯ

ಪರವಲ್ಲ, ಮತ್ತೆ 'ಅಥ ಹ ವಾ ವ ನಿತ್ಯಾನಿ ಪುರುಷಃ ಪ್ರಕೃತಿರಾತ್ಮಾ ಕಾಲಃ' ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿವಿಪ್ರತಿಪತ್ತಿವಿಸಯಗಳಾದ ಪರಮಾತ್ಮಾತಿರಿಕ್ತಗಳಾದ ಪ್ರಕೃತ್ಯಾದಿಗಳಿಗೂ ಉಪಲಕ್ಷ್ಯಕವೆಂದು ತಿಳಿಯತಕ್ಕದ್ದು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಪ್ರಕೃತಿಃ ಪುರುಷಃ ಕಾಲೋ ವೇದಾ(ದೇವಾ) ಸ್ತದಭಿಮಾನಿನಃ || ೧೦ ||
ಮಹದಾದ್ಯಾಶ್ಚ ಜಾಯಂತೇ ಪರಾಧೀನವಿಶೇಷಿತಾ |
ಇದಂ ಸರ್ವಂ ಸಸರ್ಜೀತಿ ಜನಿಮತ್ಸಮಿಹೋದಿತಂ || ೧೧ ||

ಅ || ಪ್ರಕೃತಿಃ=ಅಚೇತನಪ್ರಕೃತಿಯು, ಪುರುಷಃ = ಜೀವನು, ಕಾಲಃ=ಕಾಲವು, ವೇದಾಃ = ವೇದಗಳು, ತದಭಿಮಾನಿನಃ = ಪ್ರಕೃತ್ಯಾದ್ಯಭಿಮಾನಿಗಳು, ಮಹದಾದ್ಯಾಶ್ಚ = ಮಹತ್ತತ್ವ, ಅಹಂಕಾರತತ್ವ, ಮನಸ್ಸತ್ವ, ಬುದ್ಧಿ, ಇಂದ್ರಿಯ, ಭೂತಸೂಕ್ಷ್ಮ, ರೂಪಾದಿ ತನ್ಮಾತ್ರಗಳು. ಜಾಯಂತೇ=ದುಟ್ಟುತ್ತವೆ. (ಇಲ್ಲಿ ಆಕಾರಕ್ಕೆ ಹೇಳಿದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಆ ಘಟಾದಿಗಳಿಗೆ ಇದ್ದಂತೆಯೇ ಅಭೂತ್ವಾಭವನರೂಪವಾದುದು ಎಂದು ಕೆಲವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅದನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾ ತನ್ನ ಮತವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ) ಪರಾಧೀನವಿಶೇಷಿತಾ='ಆತ್ಮನ ಆಕಾರಃ ಸಂಭೂತಃ' 'ಸ ಇದಂ ಸರ್ವಮಸೃಜತ' ಇದುವೇದಲಾದ ಶ್ರುತಿಗಳನ್ನು ವಿಭಕ್ತತ್ವಾದಿಯುಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಆಶ್ರಯಿಸಿ ಈ ಅಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ ಆಕಾರಕ್ಕೆ ಯಾವುದು ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟದೋ ಅದು ಪರಾಧೀನಾತಿರಯಲಾಭರೂಪವಾದುದು ಎಂದು ತಿಳಿಯತಕ್ಕದ್ದು. ('ದೇವ ದತ್ತಃ ಶರೀರೀಜಾತಃ' ಎದ್ವಾನ್ ಜಾತಃ ಎಂದೂ, ಘಟಃ ಸಂಯುಕ್ತೋ ಜಾತಃ ವಿಭಕ್ತೋ ಜಾತಃ ಎಂದೂ ಯಥಾವಸ್ಥಿತವಾದ ಸ್ವರೂಪವಳ್ಳ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿಯೇ ವಿಶೇಷವಾಪ್ತಿಮಾತ್ರದಿಂದ ಉತ್ಪತ್ತಿವ್ಯವಹಾರವು ತೋರುತ್ತದಷ್ಟೆ) ಇದಂ ಸರ್ವಂ = ಈ ಎಲ್ಲವು ಪ್ರಕೃತ್ಯಾದಿ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದನು, ಇತಿ=ಹೀಗೆ, ಜನಿಮತ್ಸಂ=ಉತ್ಪತ್ತಿಯು, ಇದಂ=ಈ ಶ್ರುತಿಯಲ್ಲಿ, ಉದಿತಂ=ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟದೆ || ೧೦ || ೧೧ ||

ಆಕಾರಕ್ಕೆ ಪರರು ಹೇಳಿದಪ್ರಕಾರ ಘಟಾದಿಗಳಂತೆಯೇ ಅಭೂತ್ವಾಭವನರೂಪವಾದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯೇ ಶ್ರುತಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿಯೂ ವಿವಕ್ಷಿತವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಏಕೆ ಆಗಲಾರದು? ಎಂದರೆ— ಇಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆಕಾರಶಬ್ದದಿಂದ ೧ ವೈಶೇಷಿಕಾದಿಗಳಂತೆಯೇ ಅವಕಾಶ ಮಾತ್ರವು ವಿವಕ್ಷಿತವಾಗಿದೆಯೋ, ೨ ಅಥವಾ ಬೌದ್ಧರಂತೆ ಮೂರ್ತಾರ್ಥಭಾವವು ವಿವಕ್ಷಿತವಾಗಿದೆಯೋ? ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ೧ನೇದ್ದನ್ನು ದೂಷಿಸುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಅವಕಾಶಮಾತ್ರಮಾಕಾಶಃ ಕಥಮುತ್ಪದ್ಯತೇಽನ್ಯಥಾ |
ಯದ್ಯನಾಕಾಶತಾವುರ್ವಂ ಕಿಂ ಮೂರ್ತನಿಬಿಡಂ ಜಗತ್ || ೧೨ ||
ಮೂರ್ತಸಂಪೂರ್ಣತಾ ಚೈವ ಯದ್ಯನಾಕಾಶತಾ ಭವೇತ್ |
ಮೂರ್ತದ್ರವ್ಯಾಣಿ ಚಾಕಾಶೇ ಸ್ಥಿತಾನ್ಯೇವ ಹಿ ಸರ್ವದಾ || ೧೩ ||

ಅ || ಅನ್ಯಥಾ = ಪರಾಧೀನವಿಶೇಷಾವಾಪ್ತಿಯು ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಎಂದಂಗೀಕರಿಸದೆ ಅಭೂತ್ವಾಭವನವೇ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಎಂದಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ, ಅವಕಾಶಮಾತ್ರಂ ಆಕಾಶಃ=ಕೇವಲ ಅವಕಾಶವೇ ಆಕಾಶವು ಎಂದಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ, ಕಥಂ=ಹೇಗೆ, ಉತ್ಪದ್ಯತೇ=(ಇದು)ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ. (ಆಕಾರಕ್ಕೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ.) (ಬೌದ್ಧರಂತೆ ಮೂರ್ತಾರ್ಥಭಾವವೇ ಆಕಾಶವು ಎನ್ನುವ

೨ನೇ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿಯೂ, ೧ ಪ್ರದೇಶರೂಪವಾದ ಆಕಾಶವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿ, ಇದನ್ನು ಹೇಳುವುದೋ, ೨ ಅಂಗೀಕರಿಸದೆ ಹೇಳುವುದೋ, ೧ನೇ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಮೂರ್ತದ್ರವ್ಯಾಭಾವಕ್ಕೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಏನುತ್ಪತ್ತಿಸಾಗಿದೆಯೋ, ೨ ಎಲ್ಲಾದಕ್ಕೂ ಏನುತ್ಪತ್ತಿನಾಗಿದೆಯೋ? ೧ನೇದ್ದು ಕೂಡಲಾರದು. ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಮೂರ್ತದ್ರವ್ಯಾಭಾವದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾದಿಸಿದವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅಧಿಕರಣಾರಂಭಕವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ೨ನೇದ್ದನ್ನು ದೂಷಿಸುತ್ತಾರೆ) (ಎಲ್ಲಾ ಮೂರ್ತಾಭಾವಕ್ಕೂ ಸೃಷ್ಟಿಕಾಲದಲ್ಲಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ಪ್ರಲಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಮೂರ್ತಾಭಾವವಿಲ್ಲವೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕಾಗುವುದು. ಏಕೆಂದರೆ— ಸರ್ವಥಾ ಇದ್ದದ್ದಕ್ಕೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಕೂಡಲಾರದು.) ಯದಿ=ಯಾವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಪೂರ್ವಂ= ಸೃಷ್ಟಿಗಿಂತ ಮೊದಲು ಪ್ರಲಯಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಅನಾಕಾಶತಾ = ಎಲ್ಲಾ ಮೂರ್ತದ್ರವ್ಯಾಭಾವದ ಅಭಾವವು (ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, ಹಾಗಾದರೆ— ಆಗ, ಪ್ರಲಯಕಾಲದಲ್ಲಿ) ಜಗತ್= ಪ್ರಪಂಚವು, ಮೂರ್ತನಿಬಿಡಂ=ಮೂರ್ತದಿಂದ ನಿಬಿಡವಾದುದ್ದಾಗಿ, (ಅಂಗೀಕೃತಿಯತೇ) ಕಿಂ= (ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೋ) ಏನು? (ಇದನ್ನೇ ಸೃಷ್ಟೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಯದಿ=ಯಾವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಅನಾಕಾಶತಾ ಭವೇತ್= ಸರ್ವ ಮೂರ್ತದ್ರವ್ಯಾಭಾವರೂಪವಾದ ಆಕಾಶದ ಅಭಾವವು ಪ್ರಲಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇರುವುದೆಂದಾದರೆ, ತದಾ=ಆಗ, ಮೂರ್ತ ಸಂಪೂರ್ಣತಾ=ಮೂರ್ತಪದಾರ್ಥದಿಂದ ತುಂಬಿ ಇರೋಣವು, ಭವೇದೇವ=ಆಗಿಯೇ ಆಗುವುದು. ಚ ಭವೇದೇವ=ಮತ್ತ ಸೃಷ್ಟಿಯಾದಮೇಲೆ ಮೂರ್ತಮಾತ್ರವೇ ಇಲ್ಲದೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು. (ಎಂಬ ಚ ಸೃಷ್ಟಿಯೇ ಮೂರ್ತಾಭಾವರೂಪವಾದ ಪ್ರಲಯವೆಂದೂ, ಮೂರ್ತಸಂಪೂರ್ಣತ್ವರೂಪವಾದ ಪ್ರಲಯವೇ ಸೃಷ್ಟಿಯೆಂದೂ ಸೃಷ್ಟಿಪ್ರಲಯಗಳ ವ್ಯತ್ಯಾಸವು ಆಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಇನ್ನು ಪ್ರಲಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮೂರ್ತಸಂಪೂರ್ಣತೆಯು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು.) (ಮೂರ್ತದ್ರವ್ಯಾಭಾವವೇ ಆಕಾಶವು. ಅದರಿಂದ ಅತಿರಿಕ್ತವಾದ, ಪ್ರದೇಶಾದಿರೂಪವಾದ ಆಕಾಶವು ಇಲ್ಲಿ ಎನ್ನುವ ಎರಡನೇದ್ದನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಹಿ = ಯಾವ ಕಾರಣದಿಶೆಯಿಂದ, ಮೂರ್ತದ್ರವ್ಯಾಣಿ = ಮೂರ್ತದ್ರವ್ಯಗಳೂ, ಚ=ಮೂರ್ತದ್ರವ್ಯಾಭಾವವೂ, ಸರ್ವದಾ=ಯಾವಾಗಲೂ, ಆಕಾಶೇ=ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ, ಸ್ಥಿತಾ ನೈವ=ಇರತಕ್ಕವುಗಳೋ, (ಆದಕಾರಣ ಯಾವಾತನು ಮೂರ್ತದ್ರವ್ಯಗಳನ್ನೂ, ಅವುಗಳ ಅಭಾವಗಳನ್ನೂ ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತಾನೋ ಆತನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಮೂರ್ತಾಭಾವದಿಂದ ಅತಿರಿಕ್ತವಾದ ಆಕಾಶವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕು.)

ಶಾ || ನ್ಯಾಯಸುಧಾ— (1) ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ಉಪಾದಾನ ಸಹಿತವಾದುದೇ ಸರ್ವಸೃಷ್ಟಿಯೂ ಕಂಡದೆ. ಆಕಾಶೋತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಉಪಾದಾನ ಕಾರಣವಿಲ್ಲ. ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಉಪಾದಾನತ್ವವು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಪ್ರಕೃತ್ಯಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಯಿದೆ. ಯಾವುದಕ್ಕೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿದೆಯೋ ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಗಭಾವವು ಅವಶ್ಯಕವು. ಪ್ರತೀತಿಯು ಕೂಡದಿರುವುದರಿಂದ ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಗಭಾವವು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅಭಾವವು ತೋರಿದಾಗ 'ಅಸ್ಯ ಅತ್ರ' ಎಂದೇ ತೋರುತ್ತದೆ. ನಿರಾಶ್ರಯವಾಗಿ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಆಕಾಶಾಭಾವಕ್ಕೆ ಆಶ್ರಯಪ್ರತೀತಿಯೇ ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ಇಹ ಎಂದು ನಿರ್ದೇಶಿಸಿಕೊಳ್ಳಲ್ಪಡತಕ್ಕದೇ ಆಕಾಶವು. ಉಪಾದಾನಾಶ್ರಿತವಿಲ್ಲವೆನ್ನುವ ವಾದದಲ್ಲಿಯೂ ಅದು ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಅಭಾವ ಪ್ರತೀತಿಯು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ತಥಾ ಚ ಶ್ರುತಿಯು. 'ಅಭಾವೋ ಹಿ ಪ್ರದೇಶಸ್ಯ ನ ಹ್ಯತ್ರಾಭಾವ ಇತ್ಯಸಿ' ಎಂದು || ೧೨ || ೧೩ ||

ಹೀಗೆ ಪರಕೃತವಾದ ಅಪವ್ಯಾಖ್ಯಾನವು ಇರಲಿ. ಹಾಗಾದರೆ ಆಕಾಶಶಬ್ದಾರ್ಥವು ಯಾವುದು? ಅದಕ್ಕೆ ಪರಾಧೀನ ವಿಶೇಷಾವಾಸ್ತಿಯೂ ಯಾವುದು? ಎಂದರೆ—

ಮೂ || ಅತ ಆಕಾಶಶಬ್ದೋಕ್ತಸ್ತದ್ವೇವೋಽತ್ರ ವಿನಾಯಕಃ |

ದೇಹೋತ್ಪತ್ಯಾಸಮುತ್ಪನ್ನ ಇತಿ ಶ್ರುತ್ಯಾಭಿಧೀಯತೇ || ೧೩ ||

ಭೂತಮಪ್ಯಸಿತಂ ದಿವ್ಯದೃಷ್ಟಿಗೋಚರಮೇವ ತು !

ಉತ್ಪದ್ಯತೇವ್ಯಾಕೃತಂ ಹಿ ಗಗನಂ ಸಾಕ್ಷಿಗೋಚರಂ ||

ಪ್ರದೇಶ ಇತಿ ನಿಜ್ಜೇಯಂ ನಿತ್ಯಂ ನೋತ್ಪದ್ಯತೇ ಹಿ ತತ್ || ೧೪ ||

ಅ || ಅತಃ = ಪರಕೀಯವ್ಯಾಖ್ಯಾನವು ಅಯುಕ್ತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಆಕಾಶ ಶಬ್ದೋಕ್ತಃ=ಆಕಾಶಶಬ್ದದಿಂದ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟದ್ದು, ತದ್ವೇವಃ = ಭೂತಾಕಾಶಾಭಿನಾನಿಯಾದ, ವಿನಾಯಕಃ=ವಿನಾಯಕನು, ಅತ್ರ='ಅತ್ಯನ ಆಕಾಶಃ ಸಂಭೂತಃ' ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಗಳಲ್ಲಿ, ದೇಹೋತ್ಪತ್ಯಾ=ಶರೀರದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿಂದ, ಸಮುತ್ಪನ್ನಃ ಇತಿ=ಹುಟ್ಟುತ್ತಾನೆಂದು, ಶ್ರುತ್ಯಾ=ಶ್ರುತಿಯಿಂದ, ಅಭಿಧೀಯತೇ=ಹೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲ್ಪಡುತ್ತಾನೆ. (ಶ್ರುತಿಗೆ ವಿಸಯಾಂತರವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ಅಸಿತಂ=ನಿಲವರ್ಣವಾದ, ಭೂತಮಸಿ = ಆಕಾಶಶಬ್ದೋಕ್ತವಾದ ಭೂತಾಕಾಶವಾದರೂ, ದಿವ್ಯದೃಷ್ಟಿಗೋಚರಮೇವ ತು = ಅಲಂಕಾರದೃಷ್ಟಿವಿಸಯವಾದುದಾಗಿಯೇ, ಉತ್ಪದ್ಯತೇ=ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಇತಿ=ಹೀಗೆ, ಶ್ರುತ್ಯಾ='ಆಕಾಶೋ ನಿಲಿನೋದೇಶಿ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯಿಂದ, ಅಭಿಧೀಯತೇ=ಹೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. (ಹಾಗಾದರೆ ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಅಭೂತವಾ ಭವನರೂಪವಾದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಈಗಲೇ ನಿರಾಕರಿಸಿ ಇಲ್ಲಿ ವುನಃ ಅದನ್ನೇ ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ಪೂರ್ವೋತ್ತರವ್ಯಾಹತಿಯು ಹೇಗೆ ಬಾರದೆ ಹೋದೀತು? ಎಂದರೆ) ಹಿ = ಯಾವಕಾರಣದಿಂದಲೇ, ಅವ್ಯಾಕೃತಂ ಗಗನಂ=ಅವ್ಯಾಕೃತವಾದ ಗಗನವೇ, ನೋತ್ಪದ್ಯತೇ = ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ (ವೆಂದುಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಭೂತಾಕಾಶವು ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿಲ್ಲ, ಅದಕಾರಣ ವಿರೋಧವಿಲ್ಲ) (ಅದು ಹುಟ್ಟದಿರಲಿಕ್ಕೆ ಕಾರಣಾಂತರವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ತತ್=ಅವ್ಯಾಕೃತಾಕಾಶವು, ನಿತ್ಯಂ ಹಿ=ನಿತ್ಯವಷ್ಟು. (ಹಾಗಾದರೆ ಅವ್ಯಾಕೃತಾಕಾಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವೇ ಇಲ್ಲ. ಯಾವುದಕ್ಕೆ ಅನುತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಹೇಳುವುದು ಎಂದರೆ) ಸಾಕ್ಷಿಗೋಚರಂ=ಆಕಾಶವು ಸಾಕ್ಷಿವಿಸಯವಾದುದು. (ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ) ಪ್ರದೇಶ ಇತಿ=ಪ್ರದೇಶವೆಂತೆಂದು, ನಿಜ್ಜೇಯಂ = ತಿಳಿಯತಕ್ಕದ್ದು ||೧೩||೧೪||

ಹಾಗಾದರೆ ಅವ್ಯಾಕೃತಾಕಾಶಕ್ಕೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ 'ಆಕಾಶಃ ಸಂಭೂತಃ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯಿಂದ ವಿರೋಧವು ಆಗದೆ ಹೋಗಲಿ. 'ಇದಂ ಸರ್ವಮಸೃಜತ' ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿವಿರೋಧವಾದರೂ ಬರುವುದು ಎಂದರೆ— ಹಾಗೆ ಹೇಳಿಕೊಡದು. ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಅಭೂತವಾ ಭವನರೂಪವಾದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಕೂಡದೆ ಇದ್ದರೂ ಪರಾಧೀನವಿಶೇಷಾವಾಸ್ತಿಯಿರುವುದು ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಕೂಡುತ್ತದೆನ್ನುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ತಥಾಽಪಿ ಮೂರ್ತಸಂಘಂಧಪರತಂತ್ರವಿಶೇಷಯುಕ್ || ೧೫ ||

ಖನೇವೋತ್ಪತ್ತಿಮನ್ನಾಮ ಶ್ರುತಿಶಬ್ದವಿವಕ್ಷಿತಂ |

ಪ್ರಕೃತಿಃ ಪುರುಷಃ ಕಾಲ ಇತ್ಯೇತೇ ಚ ಸಮಸ್ತಶಃ || ೧೬ ||

ಈಶಾಧೀನವಿಶೇಷೇಣ ಜನ್ಯಾ ಇತ್ಯೇವ ಶಬ್ದಿತಾಃ (ಕೀರ್ತಿತಾಃ) |

ಕಾಲಪ್ರವಾಹ ಏವೈಕೋ ನಿತ್ಯೋ ನ ತು ವಿಶೇಷವಾನ್ || ೧೭ ||

ಅ || ತಥಾಽಪಿ=ಅದಾಗ್ಯೂ, ಮೂರ್ತಸಂಬಂಧಪರತಂತ್ರವಿಶೇಷಯುಕ್ = ಮೂರ್ತ ಸಂಬಂಧವಾದ ಪರತಂತ್ರವಿಶೇಷದಿಂದ ಕೂಡಿದ, ಏವೇವ=ಯಾವುದು ಅನಾದಿಯೆಂದು ಹೇಳ ಲ್ಪಟ್ಟದೋ ಆ ಆಕಾಶವೇ, ಉತ್ಪತ್ತಿಮುನ್ನಾನು = ಉತ್ಪತ್ತಿಯುಳ್ಳದ್ದು, ಶ್ರುತಿಶಬ್ದವಿವಕ್ಷಿತಂ= 'ಇದಂ ಸರ್ವಮಸೃಜತ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತವಾಕ್ಯದಿಂದ ಹೇಳಲಿಷ್ಟವಾಗಿದೆ. (ಹೀಗೆ ಸೂತ್ರ ಘಟಕವಾದ ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿ ಉಪಲಕ್ಷಿತವಾದ ವ್ಯಕ್ತತ್ವಾದಿಗಳ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಯನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತಾರೆ.) ಪ್ರಕೃತಿ=ಪ್ರಕೃತಿಯು, ಪುರುಷ=ಪುರುಷನು, ಕಾಲಃ= ಕಾಲವು, ಇತ್ಯೇತೇ ಚ ಸಮಸ್ತಶಃ=ಇದುಮೊದಲಾದವುಗಳೆಲ್ಲವೂ, ಈಶಾಧೀನವಿಶೇಷೇಣೈವ= ಈಶ್ವರಾಧೀನವಾದ ವಿಶೇಷದಿಂದಲೇ (ಅಭೂತ್ಪಾಞವನದಿಂ ೨ ಅಲ್ಲ.) ಜನ್ಯಾಃ ಇತಿ=ಹುಟ್ಟಿದವು ಗಳೆಂದೇ, ಶಬ್ದಿತಾಃ=ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟವೆ. (ಕಾಲಕ್ರಾದರೂ ಅಭೂತ್ಪಾಞವನರೂಪವಾದ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಯಿದೆನ್ನುತ್ತಾರೆ.) ಕಾಲಪ್ರವಾಹ ಏಕ ಏವ=ಕಾಲಪ್ರವಾಹವೆಂದೇ, ನಿತ್ಯಃ=ನಿತ್ಯವು, ವಿಶೇಷ ವಾನ್=ಕ್ಷಣಲವಾದಿರೂಪವಾದುದು, ನ ತು ನಿತ್ಯಃ=ನಿತ್ಯನಲ್ಲ. || ೧೫ || ೧೬ || ೧೭ ||

ಮೊದಲು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟ ವ್ಯಕ್ತತ್ವಾದಿಗಳಿಗೆ ಈಶ್ವರಾಧೀನವಿಶೇಷವಾಸ್ತಿಯೇ ಉತ್ಪತ್ತಿಯೆಂದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಯಾವುದಕ್ಕೆ ಎಂತಹ ವಿಶೇಷವಾಸ್ತಿಯು ಎಂದರೆ— ಪ್ರಕೃತಿ ಮೊದಲಾದ ಮೂರಕ್ಕೆ ಅಭಿಮಾನಿಯಾದ ದೇವತೆಗೆ ಪರಾಧೀನ ವಿಶೇಷವಾಸ್ತಿಯನ್ನು ವಿಶದೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ಪುರುಷಾವ್ಯಕ್ತಕಾಲಾನಾಂ ರಮೈವೈಕಾಭಿಮಾನಿನೀ |

ಸಿಸ್ತುಕ್ವತ್ವವಿಶೇಷಂ ತತ್ಸಾಕ್ಷಾತ್ಭಗವದಿಚ್ಛಯಾ || ೧೮ ||

ಪ್ರಾಪ್ತೌ ಸ ಸೃಷ್ಟೇತ್ಯಾದಿತಾ ಪ್ರಧಾನಂ ವಿಕೃತೇರಪಿ |

ಪುಮಾಂಸೋ ದೇಹಸಂಬಂಧಾತ್ಸೃಷ್ಟಿಮಂತ ಇತಿೀರಿತಾಃ || ೧೯ ||

ಅ || (ಯಾವಕಾರಣದ್ದೆಲೆಯಿಂದ) ಪುರುಷಾವ್ಯಕ್ತಕಾಲಾನಾಂ=ಪುರುಷ ಪ್ರಕೃತಿ ಕಾಲಗಳಿಗೆ, ರಮೈವೇಕಾ = ಲಕ್ಷ್ಯೆಯೊಬ್ಬಳೇ, ಅಭಿಮಾನಿನೀ = ಅಭಿಮಾನಿಯಳು. ತತ್= ಆದಕಾರಣದ್ದೆಲೆಯಿಂದ, ಸಾಕ್ಷಾತ್=ಮುಖ್ಯವಾಗಿ, ಭಗವದಿಚ್ಛಯಾ=ಶ್ರೀಹರಿಯ ಇಚ್ಛೆಯಿಂದ, ಸಿಸ್ತುಕ್ವತ್ವವಿಶೇಷಂ=ಸೃಷ್ಟಿಮಾಡಲಿಚ್ಛಾ ವಿಶೇಷವನ್ನು, ಪ್ರಾಪ್ತೌ=ಹೊಂದಿದವಳೇ, ಸೃಷ್ಟಾ= ಸೃಷ್ಟಿಸಲ್ಲಟ್ಟವಳು, ಇತಿ=ಹೀಗೆ, ಉದಿತಾ=ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟದ್ದಾಳೆ. (ವಿನಾಯಕಾದಿ ಭೂತಾಕಾಶಾ ದ್ಯಭಿಮಾನಿ ದೇವತೆಯಂತೆ ದೇಹೋತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಲಾರಳು.) (ಜಡಪ್ರಕೃತಿಗೆ ವರಾ ಧೀನ ವಿಶೇಷವಾಸ್ತಿಯನ್ನು ವಿನಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಪ್ರಧಾನಮಪಿ=ಪ್ರಧಾನವೂಕೂಡ, ವಿಕೃತೇಃ= ಈಶ್ವರಾಧೀನ ವಿಕಾರರೂಪ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿರೋಣದರದ್ದೆಲೆಯಿಂದ, 'ಇದಂ ಸರ್ವಮಸೃಜತ' ಇತ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಸೃಷ್ಟಿಸಲ್ಲಟ್ಟತು ಎಂದುಕ್ತವಾಗಿದೆ. ('ವಿಕಾರೋವ್ಯಕ್ತಜನ್ಮಹಿ' ಎಂದುಕ್ತ ವಾಗಿದೆ.) (ಜೀವರಿಗೆ ಪರಾಧೀನ ವಿಶೇಷವಾಸ್ತಿಯನ್ನು ಸೃಷ್ಟೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಪುಮಾಂಸಃ= ಪುರುಷರು, ದೇಹಸಂಬಂಧಾತ್ = ಶರೀರಸಂಬಂಧದಿಂದ, ಸೃಷ್ಟಿಮಂತ ಇತಿ=ಸೃಷ್ಟಿಯುಳ್ಳದ ರೆಂದು, ಈರಿತಾಃ=ಹೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲ್ಪಡುತ್ತಾರೆ. (ಕಾಲಪ್ರವಾಹಕ್ಕೆ ಪ್ರವಾಹಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು.

ಮದದಾದಿಗಳಿಗೆ ಉಪಚಯಾವಾಪ್ತಿಯು.) || ೧೮ || ೧೯ || ಸೂ. ೧ || ೨ || ೩ || ೪ || ೫ || ೬ || ೭ || ೮ || ೯ || ೧೦ || ೧೧ || ೧೨ || ೧೩ || ೧೪ || ೧೫ || ೧೬ || ೧೭ || ೧೮ || ೧೯ || ೨೦ || ೨೧ || ೨೨ || ೨೩ || ೨೪ || ೨೫ || ೨೬ || ೨೭ || ೨೮ || ೨೯ || ೩೦ || ೩೧ || ೩೨ || ೩೩ || ೩೪ || ೩೫ || ೩೬ || ೩೭ || ೩೮ || ೩೯ || ೪೦ || ೪೧ || ೪೨ || ೪೩ || ೪೪ || ೪೫ || ೪೬ || ೪೭ || ೪೮ || ೪೯ || ೫೦ || ೫೧ || ೫೨ || ೫೩ || ೫೪ || ೫೫ || ೫೬ || ೫೭ || ೫೮ || ೫೯ || ೬೦ || ೬೧ || ೬೨ || ೬೩ || ೬೪ || ೬೫ || ೬೬ || ೬೭ || ೬೮ || ೬೯ || ೭೦ || ೭೧ || ೭೨ || ೭೩ || ೭೪ || ೭೫ || ೭೬ || ೭೭ || ೭೮ || ೭೯ || ೮೦ || ೮೧ || ೮೨ || ೮೩ || ೮೪ || ೮೫ || ೮೬ || ೮೭ || ೮೮ || ೮೯ || ೯೦ || ೯೧ || ೯೨ || ೯೩ || ೯೪ || ೯೫ || ೯೬ || ೯೭ || ೯೮ || ೯೯ || ೧೦೦ ||

ಏಯದಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು

ಮಾತರಿಶ್ವಾಧಿಕರಣವು.

“ಓಂ ಏತೇನ ಮಾತರಿಶ್ವಾ ನ್ಯಾಖ್ಯಾತಃ ಓಂ” || ಸೂ. ೪ ||

ಮುಖ್ಯವಾಯುವು ‘ಆಶ್ವತೇಃ’ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಯುಕ್ತಿಸಮುದಾಯದಿಂದ ಗೌಣಾನುಪ್ಪತ್ತಿಯುಳ್ಳವನೆಂದು ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತಾನೆ.

ಅತೀತಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ ಆಕಾರಾದಿ ವಿಷಯಕಗಳಾದ ಉತ್ಪತ್ತಿ-ಅನುತ್ಪತ್ತಿ ಪ್ರತಿಪಾದಕ ಶ್ರುತಿಗಳಿಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಏಕೋದ್ಧವು ಪರಿಹೃತವಾಗಿದೆ. ಈಗ ‘ತೇಜೋಽಬಿನ್ನಾನ್ಯಾಕಾಶ ಇತಿ ತಾನ್ಯನಿತ್ಯಾನಿ ವಾಯುರ್ವಾತನಿತ್ಯಃ’ ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾದ ನಿತ್ಯತ್ವ, ಅನಿತ್ಯತ್ವವುಳ್ಳ ಆಕಾಶವನ್ನೂ ಅನಿತ್ಯವತ್ವದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು ವಾಯುಏಕೋದ್ಧವನ್ನು ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದ ಆಕಾಶದೇವತೆಯಾದ ಏನಾಯಕನಂತೆ ವಾಯುದೇವತೆಗೂ ಸ್ವರೂಪತಃ ನಿತ್ಯತ್ವವು ದೇಹೋತ್ಪತ್ತಾದಿಗಳಿಂದ ಉತ್ಪತ್ಯಾದಿಗಳು. ಹೀಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಕೂಡದಿರುವುದರಿಂದ ವಾಯು ಏಕೋದ್ಧವು ಅನುತ್ಪತ್ತಿಯು. ಹೀಗೆ ಅಧಿಕಾಶಂಕೆಯಿಂದ ಪೂರ್ವಪಕ್ಷಬಂಧರೆ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ವ್ಯವಸ್ಥಾಪಿತದೇಶದಿಂದಲೇ ಸಿದ್ಧಾಂತವು ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಆದರಲ್ಲಿ ಶ್ರುತಿಗಳಿಗೆ ವಾಯುವಿನಲ್ಲಿ ಎಂತದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು? ಯಾವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಅಧಿಕಾಶಂಕಾ ಪರಿಹಾರವು ಆಗುವುದು ಎಂದರೆ— ಆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಏವಂ ಶ್ರುತಯಾಕಾಲೇಽಪಿ ಪ್ರತಿಭಾತಪರಾವರಃ |

ಮುಖ್ಯವಾಯುರ್ನಿತ್ಯಸಮಃ ಶರೀರೋತ್ಪತ್ತಿಕಾರಣಾತ್ || ೨೦ ||

ಪರಾಧೀನವಿಶೇಷೇಣ ಜನಿಮಾನೇವ ಶಬ್ದತಃ |

ನೈವ ಕಿಂಚಿತ್ತತೋ ಜನ್ಮವರ್ಜಿತಂ ಪರಮಾದೃತೇ || ೨೧ ||

ಪರಾಧೀನವಿಶೇಷಪ್ರೇ ಜನ್ಮನಃ ಸ್ಥೂಲತಾಭವಃ |

ಪೂರ್ವಶಬ್ದವಿಲೋಪಶ್ಚ ಯದಿ ಜನ್ಮೇತಿ ಕೀರ್ತ್ಯತೇ || ೨೨ ||

ರಮಾಯಾ ನೈವ ಜನ್ಮಾಸ್ತಿ ಚೈತನ್ಯಸ್ಯಾಪಿ ಕೇವಲಂ |

ಪ್ರಧಾನಸ್ಯ ಚ ವೇದಸ್ಯ ವೇದಸ್ಯಾಪೀಶ್ವರೇಚ್ಛಯಾ || ೨೩ ||

ವ್ಯಕ್ತಿನಾಮ ವಿಶೇಷೋಽಸ್ತಿ ತಸ್ಮಾತ್ತದ್ವಶತೈವ ಹಿ |

ಉತ್ಪತ್ತಿರತ್ರ ಕಥಿತಾ [ಸ್ವತಂತ್ರತ್ವಾತ್ಪರಾತ್ಮನಃ] || ೨೪ ||

|| ಸೂ. ೪ || ಅಧಿ. ೨ ||

ಅ || ಏವಂ=ಹೇಗೆ ಆಕಾಶವು ಅನಾದಿಯು ಉತ್ಪತ್ತಿಯುಳ್ಳದ್ದು ಎಂದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟದೋ ಹೀಗೆಯೇ, ಪ್ರತಿಭಾತಪರಾವರಃ=ಶರೀರವಿಲ್ಲವಾದರೂ ನವನಪೋನ್ನೇಷಶಾಲಿಯಾದ

ಪ್ರಜ್ಞಾವಿಶೇಷದಿಂದಲೇ ವಿಸಯಾಕೃತವಾದ ಅತೀತಾನಾಗತಜ್ಞಾನವುಳ್ಳ. ಮುಖ್ಯವಾಯು=ಮುಖ್ಯ ಪ್ರಾಣನು, ನಿತ್ಯಸಮಾ=ನಿತ್ಯಸಮನೆಂದು, ಶಬ್ದತಃ=ಹೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲ್ಪಟ್ಟದ್ದಾನೆ. ಶರೀರೋತ್ಪತ್ತಿ ಕಾರಣಾತ್=ದೇಹೋತ್ಪತ್ತಿಕಾರಣದ್ದೆಂಬುದು, ಪರಾಧೀನವಿಶೇಷಣ ಏವ=ಪರಾಧೀನವಿಶೇಷ ಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ, ಜನಿಮಾನ್=ಉತ್ಪತ್ತಿಯುಳ್ಳವನೆಂದು, ಶಬ್ದತಃ = ಹೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲ್ಪಟ್ಟದ್ದಾನೆ. (ಮುಖ್ಯವಾಯು ಎನ್ನುವುದರಿಂದ ಭೂತಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿಯೂ ಈ ಸೂತ್ರವು ಭೂತವಾಯುವಿಸಯಕವಲ್ಲವೆಂದು ಉಕ್ತವಾಯಿತು. ಸ್ವರೂಪಾತಿರಿಕ್ತವಾದ ಪ್ರತಿಭಾದಿಂದಂಟಾದ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೂ ವಿನಾಶವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಆಕಾಶದೇವತೆಗಿಂತ ವಿಶೇಷವು ಕೂಡುತ್ತದೆ.) (ಈ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ಪರಾಧೀನವಿಶೇಷವಾಪ್ತಿಯೇ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು, ಅಭೂತಾಭವನವಲ್ಲ, ಎಂದು ಯಾವುದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟದೋ ಅದನ್ನು ಯುಕ್ತಾಂತರದಿಂದ ಉಪಪಾದಿಸುತ್ತಾ ಅಧಿಕರಣಾರ್ಥವನ್ನು ವಸಂತಾರ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.) ತತಃ=ಅದಕಾರಣ, ಪರಮಾತ್=ಶ್ರೀಹರಿಯದ್ದೆಂಬುದು, ಋತೇ=ಹೊರತು, ಜನ್ಮವರ್ಜಿತಂ=ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿಲ್ಲದಿರುವುದು, ಕಿಂಚಿತ್=ಯಾವುದೊಂದೂ, ನೈವ=ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ. (ಎಂದು ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು.) (ಇದಾದರೂ ಶ್ರೀಹರಿಯಿಂದ ವ್ಯತಿರಿಕ್ತವಾದುದೆಲ್ಲಾದಕ್ಕೂ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿದೆ ಎನ್ನುವುದು, ಜನ್ಮನಃ = ಉತ್ಪತ್ತಿಗೆ, ಪರಾಧೀನವಿಶೇಷತ್ವೇ = ಪರಾಧೀನವಿಶೇಷ ಸ್ವರೂಪತ್ವವನ್ನು ಆಂಗೀಕರಿಸಿದರೇನೇ, (ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಭೂತಾಭವನರೂಪತ್ವವನ್ನು ಆಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಲಾರದು.) (ಹಾಗಾದರೆ ಅವ್ಯಾಕೃತಾಕಾಶಕ್ಕೆ ಅಭೂತಾಭವನವು ಕೂಡದಿರುವುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಪರಾಧೀನವಿಶೇಷವಾಪ್ತಿಯೇ ಜನ್ಮಶಬ್ದಾರ್ಥವಾಗಲಿ ಬೇರೆಕಡೆ ಅಭೂತಾಭವನವನ್ನೇ ಆಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ಯಾವ ದೋಷವು? ಬಾಧಕಭಾವಾಭಾವಗಳಿಂದ ಅನೇಕಾರ್ಥತ್ವದ ಕಲ್ಪನೆಗೆ ವಿರೋಧವಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ) ಸ್ಥೂಲತಾಭವಃ = ಉಪಪಾದನ ಧರ್ಮಗೆ ಧರ್ಮಾಂತರಸ್ವರೂಪದಿಂದ ಪರಿವರ್ತನವು, ಪೂರ್ವಶಬ್ದವಿಲ್ಲದೇಪಕ್ಷ = ಪೂರ್ವಶಬ್ದನಿವೃತ್ತಿಯಾಗಿ ಶಬ್ದಾಂತರವೃತ್ತಿಯೂ ಕೂಡ, ಜನ್ಮೇತಿ=ಉತ್ಪತ್ತಿಯೆಂದು, ಯದಿ=ಯಾವಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಕೀರ್ತ್ಯತೇ=ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟದೋ, (ಹಾಗಾದರೆ) ರಮಾಯಾಃ=ಲಕ್ಷೀದೇವಿಗೂ, ಕೇವಲಂ ಚೈತನ ಸ್ಯಾಪಿ=ಜೀವಚೈತನ್ಯಕ್ಕೂ, ಪ್ರಧಾನಸ್ಯ = ಪ್ರಕೃತಿಗೂ, ವೇದಸ್ಯ ಚ=ವೇದಕ್ಕೂ ಕೂಡ, ಜನ್ಮ=ಇಂತಹ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು, ನೈವಾಪ್ತಿ=ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ. (ಆದಕಾರಣ ಪರಮೇಶ್ವರನಿಂದ ಹೊರತು ಸರ್ವವೂ ಉತ್ಪತ್ತಿಯುಳ್ಳದ್ದೆಂದು ಸಿದ್ಧಿಸಲಾರದು. ತಥಾಚ 'ಇದಂ ಸರ್ವಮಸೃಜತ' ಇತ್ಯಾದಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞಾಹಾನಿಯು, 'ಆತ್ಮಾನಾ' ಇತ್ಯಾದಿ ಶಬ್ದವಿರೋಧವೂ, ವಿಭಕ್ತತ್ವಹೇತುವಿಗೆ ವ್ಯಭಿಚಾರವೂ ಬರುವುದು.) (ಹಾಗಾದರೆ ವೇದಕ್ಕೆ ಎಂತಹ ಪರಾಧೀನವಿಶೇಷಪ್ರಾಪ್ತಿಯು ಯಾವುದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞಾಹಾನ್ಯಾದಿಗಳು ಬಾರದೆ ಹೋದಾವು ಎಂದರೆ—) ವೇದಸ್ಯಾಪಿ=ವೇದಕ್ಕಾದರೂ, ಈಶ್ವರೇಚ್ಛಯಾ = ಈಶ್ವರನ ಇಚ್ಛೆಯಿಂದ, ವ್ಯಕ್ತಿರ್ನಾಮ=ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನುವ, ವಿಶೇಷಃ=ವಿಶೇಷವು, ಅಸ್ತಿ=ಇದೆ. ಅಂದರೆ ನಿಯತವಿಶಿಷ್ಟಾನುಪೂರ್ವಿಕವಾಗಿ ಅರ್ಥಬೋಧಕತ್ವಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಅವಿಭಾವವು ವ್ಯಕ್ತಿಯು.) (ಮಹದಾದಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮರೂಪಕ್ಕೆ ನಿತ್ಯತ್ವವು ಶ್ರುತ್ಯಾದಿವ್ಯಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಪ್ರತಿಜ್ಞಾಹಾನ್ಯಾದ್ಯನಿಸ್ತಾರವು ಎನ್ನುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಿಂದ ಉಪಸಂಹಾರಮಾಡುತ್ತಾರೆ.) ತಸ್ಮಾತ್=ಅದುದರಿಂದ, ತದ್ವಶತೈವ=ಭಗವದಧೀನತ್ವ ವಿಶೇಷಲಾಭನೇ, ಅತ್ರ=ಶ್ರುತಿಸೂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ, ಉತ್ಪತ್ತಿಃ=ಉತ್ಪತ್ತಿಯೆಂದು, ಕಥಿತಾ=ಹೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಹಿ=ಪ್ರಸಿದ್ಧವು.

ತಾ || 'ಏಷ ಚೇತನಯಾ ಯುಕ್ತೋ ಜೀವಃ ಇತ್ಯಭಿಧೀಯತೇ' ಇತ್ಯಾದಿ ವಚನದ್ವಿತಿಯಿಂದ ಜೀವಶಬ್ದವು ಭೂತಾದಿ ಸಮೂಹದಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಇಂತಹ

ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಆದಕಾರಣ 'ಕೇವಲಂ ಚೈತನ್ಯಸ್ಯ' ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದು. ಕ್ಷೀರವು ದಧಿಯಾಯಿತು ಎನ್ನುವುದರಂತೆ ಈ ದ್ರವ್ಯವು ರಮಾದಿಯಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿತು ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣ ಇಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ 'ದ್ವಾವೇತಾ ನಿತ್ಯಮುಕ್ತಾ ನಿತ್ಯಾ ಸರ್ವಗತಾ' 'ಅಜೋನಿತ್ಯಃ' ಅಜಾ ಮೇಕಾಂ 'ಯಾವದ್ವೈಹ್ಮವಿಸ್ಥಿತಂ ತಾವತೀ ನಾಕ್' ಇತ್ಯಾದಿಶ್ರುತಿಗಳಿಂದ ಅನಾದಿತ್ಯನೇ ಅವಗತವಾಗುತ್ತದೆ.

ಸಾ ರಾಂ ಶ —

ಸ. ರ. ನಿ—(1) 'ತೇಜೋಽಬಿನ್ನಾನ್ಯಾಕಾಶ ಇತಿ ತಾನ್ಯನಿತ್ಯಾನಿ ವಾಯುರ್ವಾ ವ ನಿತ್ಯಃ ಸೈಷಾನಾಸ್ತಮಿತಾ ದೇವತಾ ಯದ್ವಾಯುಃ' ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಯಿಂದ ಮುಖ್ಯ ವಾಯುವಿಗೆ ವಿಘ್ನಾಸ್ಪೃಶ್ಯತ್ವನಿಲ್ಲವೆಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ— 'ಆಕಾಶಾದ್ವಾಯುಃ' ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಯಿಂದ ದೇಹಸಂಬಂಧರೂಪವಾದ ಪರಾಧೀನ ವಿಶೇಷೋತ್ಪತ್ತಿಯಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣನೂ ಕೂಡ ವಿಘ್ನವಿನಿಂದ ಸೃಷ್ಟಿಸಲ್ಪಟ್ಟವನೆಂದು ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ನ್ಯಾಯದಿಂದ ತಿಳಿಯತಕ್ಕದ್ದು. ನಿತ್ಯತ್ವವಚನವಾದರೂ ಪ್ರಲಯಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಅವಿನಶ್ವಜ್ಞಾನನಿವಸಯಕವಾದುದು. ರಮೇಶನಂತೆ ಅಪರಾಧೀನತ್ವದಿಂದ ವಾಯುವಿಗೆ ನಿತ್ಯತ್ವವು ಕೂಡಲಾರದು. ಇಬ್ಬರಿಗೆ ಪರಮೈಶ್ವರ್ಯವು ಕೂಡಲಾರದು. ಆದಕಾರಣ ಈಶ್ವರವ್ಯತಿರಿಕ್ತವಾದುದು ಎಲ್ಲವೂ ಉತ್ಪತ್ತಿಯುಳ್ಳದ್ದೇ. ಉತ್ಪತ್ತಿವಿರಹಿತವಾದುದು ಅಲ್ಲ. (2) ಮೊದಲು ಸೂಕ್ಷ್ಮರೂಪದಿಂದ ಇದ್ದದ್ದಕ್ಕೆ ಸ್ಥೂಲರೂಪತ್ವಾಪತ್ತಿರೂಪವಾದುದು, ಮೊದಲಿನ ಸಂಕ್ಷೇಪವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಸಂಕ್ಷಾಂತರಲಾಭರೂಪವಾದುದೂ ಯಾವುದು ಉತ್ಪತ್ತಿಯೇ ಅದು ಪೃಥಿವ್ಯಾದಿಗಳಿಗೇನೇ ಕೂಡುತ್ತದೆ. ಲಕ್ಷ್ಮೀತತ್ತ್ವ, ಜೀವತತ್ತ್ವಾದಿಗಳಿಗೆ ಕೂಡಲಾರದು. ಆದಕಾರಣ 'ಇದಂ ಸರ್ವಮಸೃಜತ' ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬರಿಂದ ವಿಶೇಷವನ್ನು ಹೊಂದುವುದೇ ಜನ್ಮವು ವಿವಕ್ಷಿತವಾಗಿದೆ || ೨೦ || ೨೧ || ೨೨ || ೨೩ || ೨೪ || || ಸೂ. ೮ || ಅಧಿ. ೨ ||

ಮಾತರಿಶ್ವಾಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ಅಸಂಭವಾಧಿಕರಣವು.

“ಓಂ ಅಸಂಭವಸ್ತು ಸತೋಽನುಪಪತ್ತೇಃ ಓಂ” || ಸೂ. ೯ ||

ಸಚ್ಚಿದ್ರವಾಚ್ಯನಾದ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಅನುತ್ಪತ್ತಿಯೇ, ಏಕೆಂದರೆ ಅಸತ್ತಿನದ್ದೆಂಬುದರಿಂದ ಸತ್ತಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣದಿರುವುದರಿಂದ ಕೂಡಲಾರದು.

ಸರ್ವಥಾ ಅಸಂಭವ್ಯಮಾನ ಉತ್ಪತ್ತಿಯುಳ್ಳ ಆಕಾಶ ವಾಯುಗಳಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದ ಮೇಲೆ 'ಸದಜಾಯತ' ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಗಳಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೂ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿರಲಿ ಎಂದು ಶಂಕೆಯು ಬರುತ್ತದೆ. ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳತಕ್ಕ ಶ್ರುತ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ವಿರೋಧವು ಬರುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಏಕೆಂದರೆ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಸ್ವರೂಪತಃ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಪರಾಧೀನವಿಶೇಷಾವಾಪ್ತಿರೂಪವಾದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಆಕಾಶ-ವಾಯುಗಳಂತೆಯೇ ಕೂಡಬಹುದೆನ್ನುವ ಆಶಂಕೆಯನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಈ ಅಧಿಕರಣವು ಆರಬ್ಬವಾಗಿದೆ. ಇದಾದರೂ

ಅಯುಕ್ತದಂತೆಯೇ ತೋರುತ್ತದೆ. 'ಅಸಂಭವಃ' ಎನ್ನುವುದರಿಂದ ಅನುತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಪ್ರತಿಜ್ಞಾಮಾಡಿದ್ದು. ಅನುತ್ಪತ್ತಿಮಾತ್ರವನ್ನು ಪರರೂ ಅಂಗೀಕರಿಸಿರುವರು. (2) ಹಾಗಾದರೆ ಅವಧಾರಣಾರ್ಥಕವಾದ ತು ಶಬ್ದವನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದರಿಂದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿಲ್ಲವೆಂದೇ ಹೇಳಿದಹಾಗಾಯಿತು ಎಂದರೆ ಸತ್ಯವೇ. ಆದಾಗ್ಯೂ 'ಸರ್ವಥಾ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿಲ್ಲವೆನ್ನುವ ವಿಸಯದಲ್ಲಿ ಹೇತುವನ್ನು ಹೇಳಿದಿರುವುದರಿಂದ ಅಯುಕ್ತವೇ. (3) ಹಾಗಾದರೆ 'ಅನುಪಪತ್ತೇಃ' ಎಂದು ಅಸತ್ತಿನಿಂದ ಸತ್ ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇತುವು ಉಕ್ತವಾಗಿದೆ ಎಂದರೆ— ಇದು ಕಾರಣ ವಿಶೇಷವನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುವುದರಿಂದ ಸರ್ವಥಾಃವಿ ಉತ್ಪತ್ಯಭಾವವನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಥ ವಲ್ಲ, ಎಂದರೆ— ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೊಡದು. ಪ್ರಸಕ್ತ ಕಾರಣವನ್ನು ನಿರಾಸಮಾಡಿದರಿಂದ ಬೇರೆ ಯಾವ ಕಾರಣಕ್ಕೂ ಪ್ರಸಕ್ತಿಯೇ ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ 'ಅನುಪಪತ್ತೇಃ' ಎನ್ನುವುದರಿಂದ ಸರ್ವಥಾ ಉತ್ಪತ್ಯಭಾವಸಾಧಕವಾದ ಕಾರಣಾಭಾವರೂಪ ಹೇತುವೇ ಸಿದ್ಧವಾದರೂ 'ಅನುಪಪತ್ತೇಃ' ಎನ್ನುವ ಹೇತುವನ್ನು ರೀತ್ಯಂತರದಿಂದ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತಾ ಸೂತ್ರಾರ್ಥವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || [ಉತ್ಪತ್ತಿರತ್ರ ಕಥಿತಾ] ಸ್ವತಂತ್ರತ್ವಾತ್ಪರಾತ್ಮನಃ |

ನೈವೋತ್ಪತ್ತಿಃ ಕಥಮಪಿ ನ ಸ್ವತಂತ್ರಂ ತತೋಽಪರಂ || ೨೫ ||

ಅ || ಪರಾತ್ಮನಃ=ಶ್ರೀಹರಿಗೆ, ಸ್ವತಂತ್ರತ್ವಾತ್=ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿದ್ದು ದರಿಂದ, ಕಥಮಪಿ= ಸ್ವರೂಪದಿಂದಲೂ ವಿಶೇಷವಾಪ್ತಿಯಿಂದಲೂ, ಉತ್ಪತ್ತಿಃ=ಉತ್ಪತ್ತಿಯು, ನೈವ=ಕೂಡುವುದೇ ಇಲ್ಲ. (ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ಯಾವುದರಿಂದ ಎಂದರೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೊಡದು. ೧ ಸ್ವತಂತ್ರವೆನಿಸುವೆ ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲವೋ, ೨ ಅಥವಾ ಬೇರೊಂದು ಸ್ವತಂತ್ರವಸ್ತುವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ನಿರಾಕರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, ೧ನೇದ್ದು ಕೂಡಲಾರದು. ನಿಯಾಮಕವರಂಪರಿಗೆ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯೇ ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಅನನಸ್ಯಾ ಬರುವುದರಿಂದಲೂ ನಿಯಾಮಕನಿಗೂ ನಿಯಮ್ಯಚೇತನದಿಂದ ಸಾಮ್ಯವಿರೋಧದಿಂದ ನಿಯಮ್ಯ-ನಿಯಾಮಕ ಭಾವವು ಕೂಡದಿರುವುದರಿಂದಲೂ ಸ್ವತಂತ್ರವಸ್ತುವು ಇಲ್ಲವೆನ್ನುವುದು ಕೂಡಲಾರದು. ೨ನೇ ದ್ದನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.) ತತಃ=ಶ್ರೀ ಹರಿಯಿಂದ, ಅಪರಂ = ಮತ್ತೊಂದು, ಸ್ವತಂತ್ರಂ= ಸ್ವತಂತ್ರವಾದುದು, ನ=ಇಲ್ಲ. ಈ ವಿಸಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವೇ ಇಲ್ಲ. ಪ್ರಮಾಣವಿದ್ದರೆ ಸ್ವತಂತ್ರ ವಸ್ತುವನ್ನೇ ನಾವು ಶ್ರೀ ಪರಮಾತ್ಮನೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತೇವೆ || ೨೫ || ಸೂ. ೯ || ಅಧಿ. ೩ ||

ಅಸಂಭವಾಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ತೇಜೋಧಿಕರಣವು.

“ಓಂ ತೇಜೋತಸ್ತಥಾ ಹ್ಯಾಹ ಓಂ” || ಸೂ. ೧೦ ||

ಆಕಾಶಾದಿಗಳಂತೆಯೇ ತೇಜಸ್ಸೂ ಕೂಡ ಪರಬ್ರಹ್ಮನಿಂದಲೇ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ. 'ತತ್ತೇ ಜೋಽಸೃಜತ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯು ಹಾಗೆ ಹೇಳುತ್ತದೆ || ಸೂ. ೧೦ || ಅಧಿ. ೪ ||

ತೇಜೋಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ಅಬಧಿಕರಣವು.

“ ಓಂ ಆಪಃ ಓಂ ” || ಸೂ. ೧೧ ||

ಜಲಗಳೂ ಕೂಡ ಪರಬ್ರಹ್ಮನಿಂದಲೇ ಹುಟ್ಟುತ್ತವೆ. ಅಗ್ನಿಯಿಂದ ಅಲ್ಲ. ‘ಬ್ರಹ್ಮೈವೇದ ಮಗ್ರ ಆಸೀತ್ ತದಪೋಽಸೃಜತ’ ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯು ಹಾಗೆ ಹೇಳುತ್ತದೆ. || ಸೂ. ೧೧ ||
|| ಅಧಿ. ೫ ||

ಅಬಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

— ೦೦ —

ಪೃಥಿವ್ಯಧಿಕರಣವು.

“ ಓಂ ಪೃಥಿವ್ಯಧಿಕಾರರೂಪಶಬ್ದಾಂತರಾದಿಭ್ಯಃ ಓಂ ” || ಸೂ. ೧೨ ||

‘ತತ್ಪ್ರೇಜೋಽಸೃಜತ’ ಇತ್ಯಾದಿ ಭೂತಪ್ರಕರಣವಾಗಿರುವುದರಿಂದಲೂ ‘ಯತ್ಕೃಷ್ಣಂ ತದನ್ನಸ್ಯ’ ಎಂದು ಕಾಷ್ಠ್ಯಾರೂಪವಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ ‘ಪೃಥಿವೀ ವಾ ಅನ್ನಂ’ ಎನ್ನುವ ಶಬ್ದಾಂತರವಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ ‘ವೇದೋ ನಾಪ್ರಮಾಣಂ ಅಪರೋಕ್ಷಯತ್ವಾತ್’ ಇತ್ಯಾದಿ ಯುಕ್ತಿಯಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ, ಅನ್ನಶಬ್ದವಾಚ್ಯವು ಪೃಥಿವಿಯೇ ಪ್ರಸಿದ್ಧಾನ್ನವಲ್ಲ || ಸೂ. ೧೨ || ಅಧಿ. ೬ ||

ಪೃಥಿವ್ಯಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ತದಭಿಧ್ಯಾನಾಧಿಕರಣವು.

“ ಓಂ ತದಭಿಧ್ಯಾನಾದೇವ ತು ತಲ್ಲಿಂಗಾತ್ಮಃ ಓಂ ” || ಸೂ. ೧೩ ||

‘ತಸ್ಯಾಭಿಧ್ಯಾನಾತ್’ ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟ ಅನಾದಿಬಂಧಸಂಜ್ಞೀರ್ವಾರೂಪವೇ ಆದ ಸಾದಿಜಗತ್ಸಂಹತ್ಯಾತ್ಮವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಲಿಂಗದ್ದೇಶಿಯಿಂದ ಆ ವಿಷ್ಣುವೇ ಸಂಹಾರಕನು, ರುದ್ರನಲ್ಲ. ಅನಾದಿಯಾದ ಬಂಧಕ್ಕೂ ನಾಶಕನು ವಿಷ್ಣುವೇ, ಸಾದಿಯಾದ ಜಗತ್ತಿಗೆ ನಾಶಕನೆನ್ನುವುದು ಸುತರಾಂ ಸಿದ್ಧವು. ‘ಯಮುಷ್ಯೇತಿ ಭುವನಂ ಸಾಂಪರಾಯೀ’ ‘ಇದಂ ಸರ್ವಮಸೃಜತ’ ಇತ್ಯಾದಿ ಸ್ಪಷ್ಟಶ್ರುತಿಗಳಿಂದಲೂ ಸಾದಿಯಾದ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಸಂಹಾರಕನು ವಿಷ್ಣುವೇ || ಸೂ. || ೧೩ || ಅಧಿ. ೭ ||

ತದಭಿಧ್ಯಾನಾಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ವಿಪರ್ಯಯಾಧಿಕರಣವು.

“ ಓಂ ವಿಪರ್ಯಯೇಣ ತು ಕ್ರಮೋಽತ ಉಪಪದ್ಯತೇ ಚ ಓಂ ”

|| ಸೂ. ೧೪ ||

‘ಕ್ರಮಾದ್ಯದ್ಯತೇ ಕ್ರಮಾದ್ವಿಲೀಯತೇ’ ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟ ಕ್ರಮ ವಾದರೂ ಸೃಷ್ಟಿಕ್ರಮದಿಂದ ವಿಪರೀತವಾಗಿಯೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ಯಾವ ಭಾಲ್ವನೆಯ ಶ್ರುತಿಯಲ್ಲಿ ‘ಕ್ರಮಾದ್ಯದ್ಯತೇ’ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ಕ್ರಮದಿಂದ ಲಯವು ಶ್ರುತವಾಗಿದೆಯೋ, ಅದೇ ಶ್ರುತಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯುತ್ಕ್ರಮದಿಂದಲೇ ಲಯವು ಶ್ರುತವಾಗಿದೆ. ಪೂರ್ವೋತ್ತಮನಿಗೆ ಸಾಮಾನ್ಯಾಧಿಕೃತ ವಿದ್ದುದರಿಂದ ಸೃಷ್ಟಿಕ್ರಮಕ್ಕಿಂತ ಲಯಕ್ರಮಕ್ಕೆ ವೈಪರೀತ್ಯವೂ ಯುಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಸೂ. || ೧೪ || ಅಧಿ. || ೮ ||

ವಿಷಯ ಯಾಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು

— ೦೦ —

ಅಂತರಾಧಿಕರಣವು.

“ಓಂ ಅಂತರಾ ವಿಜ್ಞಾನಮನಸೀ ಕ್ರಮೇಣ ತಲ್ಲಿಂಗಾದಿತಿ
ಚೇನ್ನಾವಿಶೇಷಾತ್ ಓಂ” || ಸೂ. ೧೫ ||

ವಿಜ್ಞಾನತತ್ತ್ವ ಮನಸ್ತತ್ತ್ವಗಳನ್ನು ಹೊರತು ವ್ಯುತ್ಕ್ರಮದಿಂದ ಇತರ ತತ್ತ್ವಗಳಿಗೆ ಲಯವು, ಹೇಳಿದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ‘ಮನಸಶ್ಚ ವಿಜ್ಞಾನಂ’ ‘ಯಚ್ಚೇದ್ವಾಜಮನಸೀ ಪ್ರಾಜ್ಞಸ್ತದ್ಯ ಚೈಜ್ಞಾನ ಅತ್ಮನಿ’ ಎಂದು ಶ್ರುತ್ಯುಕ್ತವಾದ ಉತ್ಪತ್ತಿಕ್ರಮದಿಂದ ವಿಜ್ಞಾನ ಮನಸ್ಸುಗಳಿಗೆ ಸೃಷ್ಟಿಕ್ರಮದಿಂದಲೇ ಲಯಸಾಧಕವಾದ ಲಿಂಗವಿದ್ದುದರಿಂದ ಎಂದರೆ — ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೊಡದು. ವಿಜ್ಞಾನ ಮನಸ್ತತ್ತ್ವಗಳಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಕ್ರಮದಿಂದಲೇ ಲಯವು ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ಏಕೇಪಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲ. ‘ವ್ಯುತ್ಕ್ರಮಾದ್ವಿಲೀಯಶ್ಚ’ ಎಂದು ಏಕೇಪಪ್ರಮಾಣವೂ ಇದೆ.

“ಓಂ ಚರಾಚರವ್ಯಸಾಶ್ರಯಸ್ತು ಸ್ಯಾತ್ಪದ್ಯಪದೇಶೋ
ಭಾಕ್ತಸ್ತದ್ಭವಭಾವಿತ್ವಾತ್ ಓಂ” || ಸೂ. ೧೬ ||

ಮನೋರೂಪವಾದ ಇಂದ್ರಿಯವೂ ವೃತ್ತಿಜ್ಞಾನವೂ ಕೂಡ ಚಂಚಲವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಚರವೆನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಮನಸ್ತತ್ತ್ವವೂ ವಿಜ್ಞಾನತತ್ತ್ವವೂ ಕೂಡ ಸ್ಥಿರವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅಚರವೆನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಮನಸ್ಸೇ ಮೊದಲಾದ ನಾಲ್ಕರ ವಿಷಯಕವಾಗಿ ತೋರಿದಾಗ್ಯೂ ‘ಮನಸಶ್ಚ ವಿಜ್ಞಾನಂ’ ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತವ್ಯವಹಾರವು ನಾಲ್ಕರಲ್ಲಿ ಏಕದೇಶವಾದ ವೃತ್ತಿಜ್ಞಾನ, ಮನಸ್ಸು ವಿತದ್ವಿಷಯಕವೇ ಆಗಿದೆ, ಮನಸ್ತತ್ತ್ವಾದಿ ವಿಷಯಕವಲ್ಲ. ಸ್ಥಾನರಜಂಗಮಾತ್ಮಕವಾದ ಸರ್ವವಸ್ತುವಿಷಯಕವಾಗಿ ಆಲೋಚನದಿಂದ ವೃತ್ತಿರೂಪವಾದ ಜ್ಞಾನವು ಹುಟ್ಟುವುದರಿಂದ. || ಸೂ. || ೧೫ || ೧೬ || ಅಧಿ. || ೯ ||

ಅಂತರಾಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ನಾತ್ಮಾಧಿಕರಣವು.

“ಓಂ ನಾತ್ಮಾಶ್ರುತೇರ್ನಿತ್ಯತ್ವಾಚ್ಚ ತಾಭ್ಯಃ ಓಂ” || ಸೂ. ೧೭ ||

ಶ್ರೀ ಪರಮಾತ್ಮನು ದೇಹನಾಶಾಖ್ಯ ಲಯವುಕ್ತನಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಲಯವು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಶ್ರುತವಾಗದಿರುವುದರಿಂದ 'ಸರ್ವಂ ವಿಲಾಪ್ಯಾಂತಸ್ತಮಸಿ ನಿಲೀನಃ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯಾದರೂ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಪ್ರಕೃತ್ಯಾಚ್ಛಾದಿತತ್ವವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತದೆ. 'ತುಚ್ಛೇನಾಭ್ಯಸಿಹಿತಂ ಯದಾಸೀತ್' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯಿದ್ದುದರಿಂದ ಹೀಗೆ ಕಲ್ಪಿಸಿದ್ದು. ಅಂದರೆ- 'ನಾಸದಾಸೀತ್' ಎನ್ನುವುದರಿಂದ ಎಲ್ಲಾದಕ್ಕೂ ಲಯವನ್ನು ಹೇಳಿ, 'ತಮ ಅಸೀತ್' ಎಂದು ಪ್ರಕೃತಿಗೆ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಪ್ರಕೃತ್ಯಾಚ್ಛಾದಿತತ್ವವನ್ನು ಪುನಃ ಪ್ರಾದುರ್ಭಾವವನ್ನು ಹೇಳಿಯಿದೆ. 'ನಿತ್ಯೋ ನಿತ್ಯಾನಾಂ ಸ ನಿತ್ಯೋ ನಿರ್ಗುಣಃ ಸ ನಿತ್ಯೋ ವಿಭುಃ' ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಗಳಿಂದ ಆತ್ಮನ ದೇಹಕ್ಕೂ ನಿತ್ಯತ್ವವೇ ಅವಗತವಾಗುತ್ತದೆ. || ಸೂ. ೧೭ || ಅಧಿ. ೧೦ ||

ನಾ ತ್ಯಾಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ಜ್ಞಾಧಿಕರಣವು.

“ಓಂ ಜ್ಞೋತ ಏವ ಓಂ” || ಸೂ. ೧೮ ||

ಜೀವನೂ ಕೂಡ ಪರಮಾತ್ಮನಿಂದಲೇ ಹುಟ್ಟುತ್ತಾನೆ. 'ತೇನಾ ಏತೇ ಚಿದಾತ್ಮಾನೋ ವ್ಯುಚ್ಚರಂತಿ ಅವಿನಷ್ಟಾ ಏವೋತ್ಪದ್ಯಂತೇ' ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಗಳಿಂದಲೇ.

“ಓಂ ಯುಕ್ತೇಶ್ಚ ಓಂ” || ಸೂ. ೧೯ ||

ನಿತ್ಯನಾದಾಗ್ಯೂ ಜೀವನು ಹುಟ್ಟುತ್ತಾನೆ. ನಿತ್ಯವಾದುದಕ್ಕೂ ಪರಾಧೀನ ವಿಶೇಷದೇಹಾದ್ಯಪಾಧಿಗಳನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಯುಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. || ಸೂ. ೧೮ || ೧೯ || ಅಧಿ. ೧೧ ||

ಜ್ಞಾಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ಉತ್ಕ್ರಾಂತ್ಯಧಿಕರಣವು.

“ಓಂ ಉತ್ಕ್ರಾಂತಿಗತ್ಯಾಗತೀನಾಂ ಓಂ” || ಸೂ. ೨೦ ||

ಉತ್ಕ್ರಮಣ ಗಮನಾಗಮನಾದಿಗಳು ಇದ್ದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಜೀವನು ಅಣುವೇ, ವ್ಯಾಪಕನಲ್ಲ.

“ಓಂ ಸ್ವಾತ್ಮನಾ ಚೋತ್ತರಯೋಃ ಓಂ” || ಸೂ. ೨೧ ||

ಪರಮಾತ್ಮನಿಂದಲೇ ಜೀವನಿಗೆ ಉತ್ಕ್ರಮಣಾದಿಗಳು. ಸ್ವತಃ ಅಲ್ಲ. 'ಪರೇಣೇಮಂ ಗರ್ಭಮನುಪ್ರವಿಶತಿ ಏಷ ಹ್ಯೇನಂ ಜೀವಮುಭಿಜೀವಯತಿ' ಎನ್ನುವ ಮೇಲಿನ ಎರಡು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಪರಾಧೀನತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದ್ದರಿಂದ,

“ಓಂ ನಾಣುರತಚ್ಛ್ರುತೇರಿತಿ ಚೇನ್ನೇತರಾಧಿಕಾರಾತ್ ಓಂ”

|| ಸೂ. ೨೨ ||

ಜೀವನು ಅಣುವಲ್ಲ. ಅಣುತ್ವನಿರುದ್ಧವಾದ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಬೋಧಿಸತಕ್ಕ 'ವ್ಯಾಪ್ತಾ ಹ್ಯಾತ್ಮಾನಃ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯಿದ್ದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಎಂದರೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಆ ಶ್ರುತಿಯು ಬ್ರಹ್ಮಪರವಾಗಿದೆ. 'ಸ ಆತ್ಮೇದಂ ಸೃಜತಿ' ಎಂದು ಪರಬ್ರಹ್ಮನ ಪ್ರಕರಣವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಪರಮಾತ್ಮ ಪ್ರತಿಪಾದಕವಾಗಿದೆ.

“ಓಂ ಸ್ವಶಬ್ದೋನ್ಮಾನಾಭ್ಯಾಂ ಚ ಓಂ” || ಸೂ. ೨೩ ||

ಆತ್ಮಶಬ್ದ ಅಪರಿಮಿತತ್ವರೂಪ ಲಿಂಗಗಳಿಂದಲೂ ಶ್ರುತಿಯು ಈಶ್ವರನ ಪರವು. ಕೇವಲ ಅಧಿಕಾರದಿಂದ ಅಲ್ಲ. 'ಏಷೋ ಹ್ಯಾತ್ಮಾಧ್ಯದ್ಗತೋ ಮಾನಶಕ್ತೇಃ' ಎನ್ನುವ ವಾಕ್ಯ ಶೇಷದಲ್ಲಿ ಅವುಗಳು ಶ್ರುತಗಳಾಗಿವೆ.

“ಓಂ ಅವಿರೋಧಶ್ಚಂದನವತ್ ಓಂ” || ಸೂ. ೨೪ ||

ಜೀವನಿಗೆ ಅಣುತ್ವವಿದ್ದಾಗ್ಯೂ ದೇಹವ್ಯಾಪ್ತಿವಿರೋಧವಿಲ್ಲ. ಹರಿಚಂದನ ಬಿಂದುವಂತೆ. ಅಂದರೆ— ಏಕದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಹರಿಚಂದನ ಬಿಂದುವಿಗೆ ತನ್ನ ಅಂಶಗಳಿಂದ ಹೇಗೆ ಶರೀರ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಿದೆಯೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಜೀವನಿಗೂ ತನ್ನ ಅಂಶಗಳಿಂದ ದೇಹವ್ಯಾಪ್ತಿಯು ಯುಕ್ತವೇ.

“ಓಂ ಅವಸ್ಥಿತಿನೈಶೇಷ್ಯಾದಿತಿ

ಚೇನ್ನಾಭ್ಯಾಸಗಮಾಧ್ಯದಿ ಹಿ ಓಂ” || ಸೂ || ೨೫ ||

ಚಂದನ ಬಿಂದುವಿಗೆ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಕೆಲವುಕಡೆ ಚೆನ್ನಾಗಿರಲು ಕೆಲವುಕಡೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ಥಿತಿನೈಶೇಷ ವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ವ್ಯಾಪ್ತಿಕೂಡಿದರೂ ಜೀವನಿಗೆ ಅದು ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ದೇಹವ್ಯಾಪ್ತಿಯು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ ಎಂದರೆ—ಹಾಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. 'ಹೃದಿ ಹ್ಯೇಷ ಆತ್ಮಾ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯಿಂದ ಜೀವನಿಗೂ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಸಮ್ಯಕ್ ಅನ್ಯತ್ರ ಅಸಮ್ಯಕ್ ಅವಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರಿಂದ ವೈಸಮ್ಯವು ಇಲ್ಲ.

“ಓಂ ಗುಣಾದ್ವಾಲ್ಪೋಕನತ್ ಓಂ” || ಸೂ || ೨೬ ||

ಅಣುವಾದಾಗ್ಯೂ ಜೀವನಿಗೆ ಚಿದ್ಗುಣದಿಂದ ದೇಹವ್ಯಾಪ್ತಿಯು ದೀಪದಂತೆಯೇ ಕೂಡು ತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ—ದೀಪಾದಿಗಳು ಸ್ವರೂಪದಿಂದ ದೀಪಿಕಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೇಕಡೆ ಇದ್ದಾಗ್ಯೂ ಪ್ರಕಾಶ ಗುಣದಿಂದ ಹೇಗೆ ವಾಪ್ತಗಳಾಗಿವೆಯೋ ಹಾಗೆಯೇ ಜೀವನೂ ಸ್ವರೂಪದಿಂದ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಇದ್ದವನಾದಾಗ್ಯೂ ಚಿದ್ಗುಣದಿಂದ ದೇಹದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಿಸಿಕೊಂಡೇ ಇದ್ದಾನೆ. || ಸೂ || ೨೦ ||

|| ೨೧ || ೨೨ || ೨೩ || ೨೪ || ೨೫ || ೨೬ || ಅಧಿ. || ೧೨ ||

ಉತ್ಕ್ರಾಂತ್ಯಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು—

ವ್ಯತಿರೇಕಾಧಿಕರಣವು.

“ಓಂ ವ್ಯತಿರೇಕೋ ಗಂಧವತ್ತಥಾ ಚ ದರ್ಶಯತಿ ಓಂ”

|| ಸೂ. ೨೭ ||

ಅಣುವಾದಾಗ್ಯೂ ಜೀವನಿಗೆ ಅಂಶಗಳಿಂದ ಭೇದವದೆ. ಪುಷ್ಪದ್ವೀಯಿಂದ ಗಂಧಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಅಂಶಗಳಿಂದ ವಿಭಾಗವಿದ್ದಂತೆಯೇ. ಅಂತೂ 'ಸ ಸಂಚಧಾ ಸ ಸಪ್ತಧಾ ದಶಧಾ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತ್ಯುಕ್ತವಾದ ಬಹುರೂಪತ್ವವು ಯುಕ್ತವು. ಹೇಗೆಂದರೆ— 'ಅಭೈಕ ಏವ ಸನ್ ಗಂಧ ವದ್ವ್ಯತಿರಿಚ್ಯತೇ ಅಭೈಕೇ ಭವತಿ ಅಥ ಬಹ್ವೀ ಭವತಿ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯೂ 'ಅಚಿಂತ್ಯ ಯೇಶಶತಕ್ತ್ಯುನ' ಎನ್ನುವ ಸ್ತೂತಿಯೂ ಹಾಗೆ ತೋರಿಸುತ್ತದೆ.

ಈ ಅಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ ಯೋಗಿಗಳಿಗೆ ಸ್ವರೂಪದಿಂದಲೇ ಅನೇಕತ್ವವನ್ನುಪಪಾದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆ ಅನೇಕತ್ವಕ್ಕೆ 'ಅವಿರೋಧಶ್ಚಂದನವತ್' ಎಂದುಕ್ತವಾದ ಅರ್ಥಕ್ಕೆ ಉಪಪಾದಕತ್ವರೂಪ ಸಂಗತಿಯಿದ್ದರೂ 'ಅಸಂಭವಸ್ತು ಸತೋಽನುಪಪತ್ತೇಃ' ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ಈಶ್ವರನಿಗೆ ಹೇಳಿದ ಸರ್ವಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯೋಪಪಾದಕತ್ವದಿಂದಲೂ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತಾ ಸೂತ್ರವನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಅಭ್ಜೇದ್ಯವ್ಯಾಪಿ ಜೀವಸ್ಯ ವಿಭಾಗಂ ಬಹುದಾ ಹರಿಃ |

ಕೃತ್ವಾ ಭೋಗಾನ್ವದಾಯೈವ ಚೈಕಮಾಪಾದಯೇತ್ಪುನಃ ||

ಅತ ಈಶವಶಂ ಸರ್ವಂ ಚೇತನಾಚೇತನಂ ಜಗತ್ || ೨೧ ||

ಅವಿಭಾಗಂ ವಿಭಾಗಾಯ ಯದಾ ನಯತಿ ಕೇಶವಃ |

ಕಿಮಶಕ್ಯಂ ಪರೇಶಸ್ಯ ತದೇತಿ ಹ್ಯಭಿಧೀಯತೇ || ೨೨ ||

ಅ || ಹರಿಃ = ಶ್ರೀ ಪರಮಾತ್ಮನು, ಅಭ್ಜೇದ್ಯವ್ಯಾಪಿ = ಭೇದ್ಯನಾಗದೆ ಇದ್ದಾಗ್ಯೂ, ಜೀವಸ್ಯ = ಜೀವನಿಗೆ, ಬಹುದಾ = ಅನೇಕಸ್ವಕಾರ, ವಿಭಾಗಂ = ವಿಭಾಗವನ್ನು, ಕೃತ್ವಾ = ಮಾಡಿ, ಭೋಗಾಂಶ್ಚ = ಭೋಗಗಳನ್ನೂ ಕೂಡ, ಪ್ರದಾಯ = ಕೊಟ್ಟು, ಪುನಃ = ಮತ್ತೆ, ಏಕೈಕಮೇವ = ಏಕರೂಪತ್ವವನ್ನೇ, ಆಪಾದಯೇತ್ = ಹೊಂದಿಸಿಕೊಡುವನು. ಅತಃ = ಆದಕಾರಣ, ಚೇತನಾ ಚೇತನಂ = ಚರಾಚರಾತ್ಮಕವಾದ, ಸರ್ವಂ ಜಗತ್ = ಎಲ್ಲಾ ಜಗತ್ತು, ಈಶವಶಂ = ಶ್ರೀ ಹರಿಯ ಅಧೀನವೇ. (ತಥಾಚ ಆ ಶ್ರೀ ಹರಿಯೇ ಸ್ವತಂತ್ರನು) (ಹಾಗಾದರೆ ಇತರರಿಂದ ಭೇದಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಅಶಕ್ಯವಾದ ಜೀವನ ಅಂಶವನ್ನು ಭೇದಿಸಿ ಆ ಭಾಗಗಳಿಗೂ ಭೋಗಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಪುನಃ ಶ್ರೀಹರಿಯು ಏಕತ್ವವನ್ನು ಹೊಂದಿಸಿಕೊಡುವುದಾದರೆ ಆ ವಿಸಯದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಹರಿಗೆ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವು ಇರಲಿ. ಎಲ್ಲಾ ಜಗತ್ತು ಈರ್ಪರನ ಅಧೀನವೆನ್ನುವುದು ಹೇಗೆ ಕೊಡುತ್ತದೆ? ಎಂದರೆ) ಕೇಶವಃ = ಶ್ರೀಹರಿಯು, ಯದಾ = ಯಾವಾಗ, ಅವಿಭಾಗಂ = ವಿಭಾಗಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಅಯೋಗ್ಯವಾದುದನ್ನು, ವಿಭಾಗಾಯ = ವಿಭಾಗಕ್ಕಾಗಿ, ನಯತಿ = ಒಯ್ಯುತ್ತಾನೋ, ತದಾ = ಆಗ, ಪರೇಶಸ್ಯ = ಶ್ರೀ ಹರಿಗೆ, ಅಶಕ್ಯಂ = ಮಾಡಲು ಅಶಕ್ಯವಾದುದು, ಕಿಂ = ಯಾವುದೆ? ಹಿ = ಯಾವ ಕಾರಣದ್ದಿಶೆ ಯಿಂದ, ಇತಿ = ಹೀಗೆ, ಅಭಿಧೀಯತೇ = ಶ್ರುತಿಸ್ತೂತಿಗಳಿಂದ ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೋ ಆದಕಾರಣ, ಸೂತ್ರದಿಂದಲೂ ಹೀಗೆಯೇ ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೆ.

ತಾ || (1) ಹೇಗೆ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಅದ್ಭುತಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿದ ವನಿಗೆ ಅಂತಹ ಬೇರೆ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಕಾರ್ಯಶಕ್ತಿಯೂ ಸಂಭಾವಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಅತ್ಯಂತಾಘಟವಾದುದನ್ನು ಕೂಡಿಸತಕ್ಕ ಜಗನ್ನಾಥನಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಶಕ್ತಿ ಸಂಭಾವನೆಯು ಯುಕ್ತವೇ. (2) ಹಾಗಾದರೆ ಈ ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ ಜೀವನಿಗೆ ಅನೇಕತ್ವವೆತ್ತಿ ಮಾತ್ರವು ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಪರಮಾತ್ಮಾಧೀನತ್ವವು ಹೇಳಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಆದಕಾರಣ ಇದರಿಂದ ಶ್ರೀಹರಿಗೆ ಸರ್ವೈಶ್ವರ್ಯವು ಹೇಗೆ ಅವಗತವಾಗುತ್ತದೆಂದರೆ— 'ತಂ ಯಥಾ

ಯಥೇಶ್ವರಃ ಶ್ವಕುರುತೇ ತಥಾ ತಥಾ ಭವತಿ | ಸೋಚಿಂತ್ಯಃ ಪರಮೋ ಗರೀ
ಯಾನ್ ಅಚಿಂತ್ಯೇತಶಕ್ತ್ಯೈವ ಹ್ಯೇಕೋನಯವವರ್ಜಿತಃ | ಆತ್ಮಾನಂ
ಬಹುಧಾ ಕೃತ್ವಾ ಕ್ರೀಡತೇ ಯೋಗಸಂಪದಾ' || ಹೀಗೆ ಸೂತ್ರೋಪಾತ ಗಳಾದ ಶ್ರುತಿ
ಸ್ಮೃತಿಗಳಿಂದ ಹೀಗೆ ಹೇಳಲ್ಪಡುವವುಯುಕ್ತ ಸೂತ್ರದಿಂದಲೂ ಹೀಗೆಯೇ ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೆ.
ಪ್ರತಿಜ್ಞಾಪ್ರಮಾಣಗಳಿಗೆ ಏಕಾರ್ಥತ್ವವು ಅವಶ್ಯಕವು || ೨೬ || ೨೭ || ಸೂ. ೨೭ || ಅಧಿ ೧೩ ||

ವ್ಯತಿರೇಕಾಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತನಾಯಿತು.

ಪೃಥಗಧಿಕರಣವು.

“ಓಂ ಪೃಥಗುಪದೇಶಾತ್ ಓಂ” || ಸೂ. || ೨೮ ||

ಜೀವನು ಶ್ರೀ ಪರಮಾತ್ಮನಿಂದ ಭಿನ್ನನೇ, ಅಭಿನ್ನನಲ್ಲ. ‘ಭಿನ್ನೋ ಚಿಂತ್ಯಃ ಪರಮೋ
ಜೀವಸಂಘಾತ್’ ‘ದ್ವಾ ಸುಪರ್ಣಾ’ ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಗಳಿಂದ.

ಈ ಅಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ ಜೀವಾತ್ಮನಿಗೆ ಪರಮಾತ್ಮನಿಂದ ಆತ್ಮಾಂತಿಕ ಭೇದವು ಸಮರ್ಥಿಸಲ್ಪಡು
ತ್ತದೆ. ಹೇಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾದಿ ಪ್ರಮಾಣಗಳಿಂದ ಸಿಂಹಕ್ಕೂ, ದೇವದತ್ತನಿಗೂ ಭೇದವನ್ನು
ನಿಶ್ಚಿಸಿಕೊಂಡವನಿಗೆ ‘ಸಿಂಹೋ ದೇವದತ್ತಃ’ ಎಂದು ವಾಕ್ಯಶ್ರವಣವಾದಾಗ್ಯೂ ಸಿಂಹ ದೇವದತ್ತ
ಸ್ವರೂಪಕ್ಕೆ ಐಕ್ಯಪ್ರತಿಪತ್ತಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಇದು ಗೌಣವುಯೋಗವೇ ಎಂದು ನಿಶ್ಚಿಸಿ
ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೋ, ಹಾಗೆಯೇ ‘ಅಥಾತೋ ಬ್ರಹ್ಮಜಿಜ್ಞಾಸಾ’ ಎಂದಾರಂಭಿಸಿ ವ್ಯತಿರೇಕೋ
ಗಂಧವತ್ ಎಂಬುವ ಪರ್ಯಂತ ಸೂತ್ರಗಳಿಂದ ಜೀವ-ಬ್ರಹ್ಮರ ಭೇದವನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾದಿ
ಪ್ರಮಾಣಬಲದಿಂದ ಉಪಪಾದಿಸಿದರಿಂದ ‘ತತ್ತ್ವವುಸ್ಯಾದಿ’ ಅನಂತ ಶ್ರುತಿಗಳಿಂದಲೂ ಜೀವ-
ಬ್ರಹ್ಮ ಭೇದವುಪತ್ತಿಯು ಹುಟ್ಟಲಿಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಥವಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಶ್ರುತಿಗಳು ಗೌಣಾರ್ಥಗಳೇ
ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯವು ಆಗುವುದು. ಆದಕಾರಣ ಐಕ್ಯ ಪ್ರಾಪಕವೇ ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಈ ಅಧಿ
ಕರಣವನ್ನು ಆರಂಭಿಸಕೂಡದು, ಎಂದರೆ— ಅಧಿಕಾಶಂಕೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾ ಪೂರ್ವ
ಪಕ್ಷಿಸುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಏವಂ ಸ್ಥಿತೇಽಸಿ ಜೀವೈಕ್ಯಂ ಕೇಚಿದಾಹುಃ ಪರಾತ್ಮನಾ |

ತದ್ವ್ಯೋಹಂ ಮಿತಿಪೂರ್ವಾಭಿಃ ಶ್ರುತಿಭಿಶ್ಚಾನುಮಾಬಲಾತ್ |

ನ ತದ್ವ್ಯಕ್ತಂ ಯತೋ ವಿಷ್ಣುಃ ಪೃಥಗೇವಾಭಿಧೀಯತೇ || ೨೮ ||

ಅ || ಏವಂ ಸ್ಥಿತೇಽಸಿ = ಅತೀತ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ನ್ಯಾಯದಿಂದ ಜೀವಾತ್ಮ-ಪರ
ಮಾತ್ಮರಿಗೆ ಭೇದವು ನಿಶ್ಚಿತವಾದಾಗ್ಯೂ, ಕೇಚಿತ್=ಕೆಲವರು, ತದ್ವ್ಯೋಹಮಿತಿ ಪೂರ್ವಾಭಿಃ=
ತದ್ವ್ಯೋಹಂ ಸೋಽಸಿ ಇದುಮೊದಲಾದ, ಶ್ರುತಿಭಿಶ್ಚ=ಶ್ರುತಿಗಳಿಂದಲೂ, ಸ್ಮೃತಿಗಳಿಂದಲೂ,
ಅನುಮಾ ಬಲಾಚ್ಚ=ಅನುಮಾನದ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ್ದೆಶೆಯಿಂದಲೂ, ಪರಮಾತ್ಮನಾ = ಪರಬ್ರಹ್ಮ
ನಿಂದ, ಜೀವೈಕ್ಯಂ=ಜೀವರಿಗೆ ಐಕ್ಯವನ್ನು, ಆಹುಃ=ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಯತಃ=ಯಾವಕಾರಣದ್ದೆಶೆ
ಯಿಂದ, ವಿಷ್ಣುಃ=ಶ್ರೀ ಪರಮಾತ್ಮನು, ಪೃಥಗೇವ=ಭಿನ್ನನೇ ಎಂದು, ಅಭಿಧೀಯತೇ=ಶ್ರುತ್ಯಾದಿ
ಗಳಿಂದ ಹೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲ್ಪಡುತ್ತಾನೋ, ತತ್=ಆದಕಾರಣ, ತತ್=ಜೀವನಿಗೆ ಪರಬ್ರಹ್ಮನಿಂದ,
ಐಕ್ಯವು, ಯುಕ್ತಂ ನ=ಯುಕ್ತವಲ್ಲ.

ತಾ || (1) ಯದ್ಯಪಿ ಭೇದವು ಮೊದಲು ಸಮರ್ಥಿತವಾಗಿದೆ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಜೀವನು ಪರಬ್ರಹ್ಮನಿಂದ ಅಭಿನ್ನನೇ. 'ತದ್ವ್ಯೋಹಂ ಸೋಽಸೌ ಯೋಽಸೌ ಸೋಽಹಂ ತತ್ತ್ವಮಸಿ ಅಹಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ಮಿ' ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಗಳಿಂದಲೂ, 'ಅಹಂ ಹರಿಃ ಸರ್ವಮಿದಂ ಜನಾರ್ದನೋ ನಾನ್ಯತ್ವತಃ ಕಾರಣಕಾರ್ಯಜಾತಂ | ಈದೃಜ್ ಮನೋಯಸ್ಯ ನ ತಸ್ಯ ಭೂಯೋ ಭವೋದ್ಭವಾ ದ್ವಂದ್ವಗದಾ ಭವಂತಿ' ಇತ್ಯಾದಿ ಸ್ಮೃತಿಗಳಿಂದಲೂ ಅಭೇದವೇ ಸಿದ್ಧಿಸುತ್ತದೆ. (2) ಈ ಶ್ರುತಿಗಳೂ, ಸ್ಮೃತಿಗಳೂ ಗುಣಾರ್ಥಕಗಳೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಡದು. ಉಪಕ್ರಮಾದಿಗಳ ಬಲದಿಂದ ಐಕ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ತಾತ್ಪರ್ಯವು ನಿಶ್ಚಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರಬಲವಾದ ಬಾಧಕವೂ ಇಲ್ಲ. ಉಪಸ್ಯಸ್ತಗಳಾದ ಪ್ರಮಾಣಗಳಾದರೂ ಅವಿದ್ಯಕವಾದ ಮಿಥ್ಯಾಭೇದವಿಸಯಕವಾಗಿಯೂ ಕೊಡುತ್ತವೆ. 'ವಿಸುತಃ ಭೇದಃ ಮಿಥ್ಯಾ ಭೇದತ್ವಾತ್ ಚಂದ್ರಭೇದವತ್' ಎಂದು ಮಿಥ್ಯಾತ್ವ ಸಾಧಕವಾದ ಅನುಮಾನವು. (೩) 'ಅಸ್ತಿನ್ನಸ್ಯ ಚ ತದ್ವ್ಯೋಹಂ ಶಾಸ್ತಿ' ಎಂದು ಮುಕ್ತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಭೇದೋಕ್ತಿಯ ಬಾಧಕವು ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಡದು ಭೇದೋಕ್ತಿಗೆ ಅನಂತರ ಮುಕ್ತಿಯವಯಕ್ತವು ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಪರಮು ಮುಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಭೇದವದೆ ಎನ್ನುವ ವಿಸಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲ. 'ಯತ್ರತ್ವಸ್ಯ ಸರ್ವಮಾತ್ಮೈವಾಭೂತ' 'ವಿಭೇದಜನಕೇ ಜ್ಞಾನೇ ನಾಶಮಾತ್ಮಂತಿಕಂ ಗತೇ | ಆತ್ಮನೋ ಬ್ರಹ್ಮಣೋ ಭೇದಮಸಂತಂ ಕಃ ಕರಿಷ್ಯತಿ | ಅವಿಮುಕ್ತೇಸ್ತು ಭೇದಃ ಸ್ಯಾಜ್ಜೀವಸ್ಯ ಪರಮಸ್ಯ ಚ | ತತಃ ಪರಂ ನ ಭೇದೋಸ್ತಿ ಭೇದಹೇತೋರಭಿವತಃ |' ಇದುಮೊದಲಾದ ಶ್ರುತಿ, ಸ್ಮೃತಿಗಳು ಪರಮ ಮುಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಜೀವ-ಪರಬ್ರಹ್ಮರಿಗೆ ಭೇದವಿಲ್ಲವೆಂದೇ ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ. ಹೀಗೆ ಮಾಯಾವಾದಿಗಳು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದಕಾರಣ ಆ ಮತವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅಧಿಕರಣಾರಂಭವು ಯುಕ್ತವು. ಎವಂಚ ಜೀವ-ಬ್ರಹ್ಮರಿಗೆ ಐಕ್ಯವೆಂದಾಶಂಕಾಬಂದರೆ— ಜೀವ-ಬ್ರಹ್ಮೈಕ್ಯವು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಜೀವ-ಬ್ರಹ್ಮರು ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ಭಿನ್ನರೇ ಎಕೆಂದರೆ— ಶ್ರೀ ಹರಿಯು ಜೀವನಿಂದಲೂ, ಜೀವನು ಎಷ್ಟುವಿನಿಂದಲೂ ಭಿನ್ನನೇ. 'ಭಿನ್ನೋಚಿಂತ್ಯಃ ಪರಮೋ ಚೀವಸಂಘಾತ' ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಗಳಿಂದಲೂ ಭಿನ್ನನೇ ಎಂದು ಹೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲ್ಪಡುತ್ತಾನೆ || ೮ ||

ಹಾಗಾದರೆ ಈ ಶ್ರುತಿ ಸ್ಮೃತಿಗಳು ಅವಿದ್ಯಾಕಲ್ಪಿತ ಭೇದವಿಸಯಕಗಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ ತಾತ್ಪ್ರಿಕಭೇದಪರಗಳಲ್ಲವೆಂದು ಕ್ತವಾಗಿದೆ ಎಂದರೆ— ಶ್ರುತ್ಯಾದಿಗಳಿಗೆ ಅತತ್ವಾವೇದಕತ್ವವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುವೆವು ಎನ್ನುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಿಂದ ಅಕಲ್ಪಿತ ಭೇದವನ್ನು ಹೇಳತಕ್ಕ ಶ್ರುತಿಯನ್ನು ದಾಹರಿಸುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಪ್ರಜ್ಞಾನೇತ್ರೋಽಲೋಕ ಇತಿ ಮುಕ್ತಾ ಭೇದೋಽಭಿಧೇಯತೇ || ೨೯ ||

ಏತಮಾನಂದಮಿತ್ಯನ್ಯಾಪರಮಂ ಸಾಮ್ಯಮಿತ್ಯಸಿ |

ಇದಂ ಜ್ಞಾನನಮುಪಾಶ್ರಿತ್ಯ ಮಮ ಸಾಧರ್ಮ್ಯಮಾಗತಾಃ || ೩೦ ||

ಸರ್ಗೇಽಸಿ ನೋಪಜಾಯಂತೇ ಪ್ರಲಯೇ ನ ವ್ಯಥಂತಿ ಚ |

ಉಪಸಂ ಪದ್ಯತೇ ಜ್ಯೋತಿಃಸ್ವರೂಪೇಣಾಭಿ ಪದ್ಯತೇ || ೩೧ ||

ತತ್ರ ಪರ್ಯಂತಿ ಜಹ್ತಂಶ್ಚ ಕ್ರೀಡನ್ನಸಿ ಸದಾ ಸುಖೀ |

ಆಚಕ್ಷ್ಮ ಮೇ ಪರಂ ಮೋಕ್ಷಂ ಧೀರಾ ಯಂ ಪ್ರವದಂತಿ ತಂ || ೩೨ ||

ಇತ್ಯುಕ್ತ ಅಹ ವಾಗ್ದೇವೀ ಪರಂ ಮೋಕ್ಷಂ ಪ್ರಜಾಪತೇಃ |

ಶಾಮಾಂ ಶಾಮಾಂ ಮಹಾನದ್ಯಃ ಸಂಯಾಂತಿ ಪರಿತಪ್ರನಾಃ || ೩೩ ||

ಧಾನಾಪೂಪಾಃ ಮಾಂಸಕಾಮಾಃ ಸದಾ ಪಾಯಸಕರ್ದಮಾಃ |
ಯಸ್ಮಿನ್ನಗ್ನಿಮುಖಾಃ ದೇವಾಃ ಸೇಂದ್ರಾಃ ಸಹ ಮರುದ್ಗಣಾಃ || ೩೪ ||
ಈಚರೇ ಕೃತಃಭಿಃ ಶ್ರೇಷ್ಠೈಸ್ತದಕ್ಷರಮುಪಾಸತೇ |
ಪ್ರವಿಶಂತಿ ಪರಂ ದೇವಂ ಮುಕ್ತಾಸ್ತತ್ಪ್ರೇವ ಭೋಗಿನಃ || ೩೫ ||
ನಿರ್ಗಚ್ಛಂತಿ ಯಥಾ ಕಾಮಂ ಪರೇಶೇನೈವ ಚೋದಿತಾಃ |
ಭೇದದೃಷ್ಟ್ಯಾಭಿಮಾನೇನ ನಿಸ್ಸಂಗೇನಾಪಿ ಕರ್ಮಣಾ || ೩೬ ||
ಕರ್ತೃತ್ವಾತ್ಸಗುಣಂ ಬ್ರಹ್ಮ ಪುರುಷಂ ಪುರುಷರ್ಷಭಂ |
ಸ ಸಂಗತ್ಯ ಪುನಃ ಕಾಲೇ ಕಾಲೇನೇಶ್ವರಮೂರ್ತಿನಾ |
ಜಾತೇಽಗುಣವೃತ್ತಿಕರೇ ಯಥಾಪೂರ್ವಂ ಪ್ರಜಾಯತೇ || ೩೭ ||

ಅ || ('ಏಷಃ ಬ್ರಹ್ಮೈಷಪ್ರಜಾಪತಿರಿದ್ರೇ ' ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಅನುವಾದಮಾಡಿ 'ಸರ್ವಂ ತತ್ಪ್ರಜ್ಞಾ ನೇತ್ರಂ' ಎಂದು ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಪ್ರಜ್ಞಾಬ್ರಹ್ಮನೇ ಪ್ರೇರಕನೆಂದು ಹೇಳಿ ನೇತ್ರನೇತವ್ಯಭಾವವು ಕಲ್ಪಿತವಾಗಿದೆ ಎನ್ನುವ ಆಶಂಕೆಯನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ 'ಪ್ರಜ್ಞಾ ನೇತ್ರೋ ಲೋಕಃ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯಿಂದ ಅಲೋಕಃ=ಮುಕ್ತನೂ ಕೂಡ, ಪ್ರಜ್ಞಾನೇತ್ರಃ=ಬ್ರಹ್ಮನೇ ಪ್ರೇರಕನಾಗಿ ಉಳ್ಳವನು, ಇತಿ=ಹೀಗೆ, ಮುಕ್ತ=ಮುಕ್ತಿ ಯಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ, ಭೇದಃ=ಜೀವಬ್ರಹ್ಮರಿಗೆ ಭೇದವು, ಅಭಿಧೇಯತೇ=ಹೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. (ಅಂತೂ ಅವಿದ್ಯಾನಿವೃತ್ತಿಕಾಲಿನ ವರಮಮುಕ್ತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಇರುವ ಭೇದವು ಅವಿದ್ಯಾಕಲ್ಪಿತವಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.) (ಹಾಗಾದರೆ ಮುಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಅಭೇದವಿದೆ ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಶ್ರುತಿಗಳೂ ಸ್ಮೃತಿಗಳೂ ಇವೆ. ಆದಕಾರಣ ಇದೊಂದು ಶ್ರುತಿಯು ಮುಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಭೇದವನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ಸಮರ್ಥವಾದೀತು? ಎಂದರೆ— ಮುಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಭೇದವನ್ನು ಹೇಳತಕ್ಕ ಅನೇಕ ಶ್ರುತಿ-ಸ್ಮೃತಿಗಳನ್ನು ಉದಾಹರಿಸುತ್ತಾರೆ.) (೧) ಏತಂ ಆನಂದಂ=ಈ ಪೂರ್ಣಾನಂದರೂಪಿಯಾದ ಶ್ರೀ ಹರಿಯನ್ನು, (ಸಮೀಪ ಹೊಂದಿ) ಇತಿ=ಹೀಗೆ, ಅನ್ಯಾ= 'ಏತಮಾನಂದಮಯನಾತ್ಮಾನಮುಪಸಂಕ್ರಮ್ಯ' (ತೃತ್ತಿ. ಉಪ. ಅಧ್ಯಾ. ೩ ಮಂ. ೧೪ ಪು. ೧೭೫) ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯು (ಮುಕ್ತನಿಗೆ ಶ್ರೀ ಹರಿಯಿಂದ ಭೇದವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತದೆ. 'ಅಸ್ಮಾಲ್ಲೋಕಾತ್ಪ್ರೇತ್ಯ' ಎಂದು ಪ್ರಾಕೃತದೇಹರಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿದರಿಂದ ಇದು ಪರಮ ಮುಕ್ತಿವಿಷಯಕವೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.) (೨) ಪರಮಂ ಸಾಮ್ಯಂ ಇತ್ಯಪಿ=ಪರಮಸಾಮ್ಯವನ್ನು (ಹೊಂದುತ್ತಾನೆ) ಎನ್ನುವುದೂ ಕೂಡ (ಅಂದರೆ— 'ತದಾ ವಿದ್ವಾನ್ ಪುಣ್ಯಪಾಸೇ ವಿಧೂಯ ನಿರಂಜನಃ ಪರಮಂ ಸಾಮ್ಯಮುಪೈತಿ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯೂ ಮುಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಜೀವನಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮನಿಂದ ಭೇದವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಪುಣ್ಯ, ಪಾಪ, ಅಂಜನಾಖ್ಯವಾದ ಅವಿದ್ಯಾ ನಿವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿದರಿಂದ ಇದೂ ಪರಮಮುಕ್ತಿವಿಷಯಕವೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.) (೩) ಇದಂ ಜ್ಞಾನಂ=ಈ ಜ್ಞಾನವನ್ನು, ಉಪಾಶ್ರಿತ್ಯ=ಆಶ್ರಯಿಸಿ, ಮಮ=ನನ್ನ, ಸಾಧಮ್ಯಂ=ಸಮಾನ ಧರ್ಮತ್ವವನ್ನು, ಆಗತಾಃ = ಹೊಂದಿರುತ್ತಾರೆ. ಸರ್ಗೇಽಪಿ=ಸೃಷ್ಟಿಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ, ನೋಪ ಜಾಯಂತೇ=ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರಲಯೇ=ಪ್ರಲಯಕಾಲದಲ್ಲಿ, ನ ವ್ಯಥಂತಿ ಚ=ನಾಶವನ್ನು ಹೊಂದುವುದಿಲ್ಲ. ಗೀತಾ ಅಧ್ಯಾ. ೧೪. ಶ್ಲೋ. ೨. (ಈ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ 'ಮಮ ಸಾಧಮ್ಯಂ ವಾಗತಾಃ' ಎನ್ನುವುದರಿಂದ ಭೇದವು ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಸರ್ಗಪ್ರಲಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಉತ್ಪತ್ತಿ ನಾಶಾಭಾವಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದರಿಂದ ಪರಮಮುಕ್ತಿವಿಷಯತ್ವವೂ ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುತ್ತದೆ.) (೪)

ಜ್ಯೋತಿಃ=ಪರಂಜ್ಯೋತಿಯನ್ನು, ಉಪಸಂಪದ್ಯತೇ = ಹೊಂದುತ್ತಾನೆ. ಸ್ವರೂಪೇಣ=ಜ್ಞಾನಾ ನಂದಾತ್ಮಕಸ್ವಸ್ವರೂಪದಿಂದ, ಅಭಿಪದ್ಯತೇ = ವ್ಯಕ್ತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ತತ್ರ = ಮುಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ, ಜಕ್ಷಂಶ್ಚ=ಭಕ್ತಿ ಸುವವನಾಗಿ, ಕ್ರೀಡನ್ಮಪಿ=ಕ್ರೀಡಿಸುತ್ತಾ, ಸದಾ=ಯಾವಾಗಲೂ, ಸುಖೀ= ಸುಖವುಳ್ಳವನಾಗಿ, ಪರ್ಯೇತಿ=ತಿರುಗಾಡಿಕೊಂಡು ಇರುತ್ತಾನೆ. (ಇದರಿಂದ 'ಪರಂ ಜ್ಯೋತಿ ರುಪಸಂಪದ್ಯಸ್ಯೇನ ರೂಪೇಣಾಭಿನಿಷ್ಪದ್ಯತೇ | ಸ ತತ್ರ ಪರ್ಯೇತಿ ಜಕ್ಷನ್ ಕ್ರೀಡ ನ್ರಮಮಾಣಃ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯನ್ನು ಅರ್ಥತಃ ಅನುವಾದಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಿಯೂ ಸಾಮಾನ್ಯ ಪ್ರಾಪ್ತಾದಿಗಳಿಂದ ಭೇದವು ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. 'ಆಸ್ಮಾ ಚೈರೀರಾತ್ಮಮುತ್ಥಾಯ ಸ್ವೇನ ರೂಪೇಣಾಭಿನಿಷ್ಪದ್ಯತೇ' ಎನ್ನುವ ಉಕ್ತಿಯಿಂದ ಪರಮಮೋಕ್ಷವಿಷಯಕತ್ವವೂ ತಿಳಿಯ ಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. (೫) ಧೀರಾಃ=ಜ್ಞಾನಿಗಳು, ಯಂ=ಯಾವುದನ್ನು, ಪ್ರವದಂತಿ=ಹೇಳುತ್ತಾರೋ, ತಂ=ಅದಾವ, ಪರಂ ಮೋಕ್ಷಂ=ಸರ್ವೋತ್ಕೃಷ್ಟವಾದ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು, ಮೇ=ನನಗೋಸ್ಕರ, ಆಚಕ್ಷ್ವ = ಹೇಳು. ಇತಿ = ಹೀಗೆ, ಉಕ್ತೇ = ಪ್ರಜಾಪತಿಯಿಂದ ಪ್ರಶ್ನಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಿರಲು, ವಾಗ್ಧೇವೀ = ವಾಗಭಿವಾನಿಯಾದ ಲಕ್ಷ್ಮೀದೇವಿಯು, ಪ್ರಜಾಪತೇಃ = ಪ್ರಜಾಪತಿಗೆ, ಪರಂ ಮೋಕ್ಷಂ=ಪ್ರಕೃಷ್ಟಮೋಕ್ಷವನ್ನು, ಆಹ=ಹೇಳಿದಳು. ('ತಸ್ಯ ಮಧ್ಯೇ ವೇತಸಃ ಪುಣ್ಯ ಗಂಧಃ ಸಹಸ್ರಶಾಖೋ ವಿಮಲೋ ವಿಭಾತಿ' ವೃಕ್ಷವಿಶೇಷದ ಅಥವಾ ಜಂಬೂ ವೃಕ್ಷದ) ಶಾಖಾಂ ಶಾಖಾಂ=ಪ್ರತಿಗೆಲ್ಲನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿ, ಧಾನಾಪೂಸಾಃ=ಧಾನ್ಯವಿಶೇಷದ ಆಪೂಷವುಳ್ಳ, ಮಾಂಸಕಾಮಾಃ = ಕಾಮ್ಯಮಾನನಾದ ಮಾಂಸವುಳ್ಳ, ಸದಾ = ಯಾವಾಗಲೂ, ಪಾಯಸ ಕರ್ದಮಾಃ=ಕರ್ದಮಸುಸ್ಥಾನೀಯವಾದ ಪಾಯಸವುಳ್ಳ, ವರಿತಸ್ತನಾಃ=ಸುತ್ತಮುತ್ತಲೂ ಸುರಿಸ ತಕ್ಕ, ಮಹಾನದ್ಯಾಃ=ಮಹಾನದಿಗಳು, ಸಂಯಾಂತಿ=ಹರಿಯುತ್ತವೆ. (ಈ ಮಹಾಭಾರತವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿಯೇ ಭೇದವು ತೋರುತ್ತದೆ. ಆ ವಾಕ್ಯಕ್ಕೆ ಪರಮಮೋಕ್ಷವಿಷಯತ್ವವನ್ನು ತೋರಿಸು ವುದಕ್ಕಾಗಿ 'ಆಚಕ್ಷ್ವ ಮೇ' ಇತ್ಯಾದಿ ಪೂರ್ವವಾಕ್ಯಾರ್ಥವನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಹೇಳಿದ್ದು.) (೬) ಯಸ್ಮಿನ್=ಯಾವ ಲೋಕದಲ್ಲಿ, ಅಗ್ನಿಮುಖಾಃ=ಅಗ್ನಿಯೇ ಮೊದಲಾಗಿವುಳ್ಳ, ಸೇಂದ್ರಾಃ= ಇಂದ್ರನಿಂದ ಕೂಡಿದ, ಸಹ ಮರುದ್ಧಣಾಃ=ನಿಕೋನ ವಂಚಾಶತ್ ಮರುತ್‌ಗಳ ಸಮೂಹ ಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ, ದೇವಾಃ = ದೇವತೆಗಳು, ಶ್ರೇಷ್ಠಾಃ = ಶ್ರೇಷ್ಠಗಳಾದ, ಕೃತುಭಿಃ=ಯಾಗ ಗಳಿಂದ, ಈಚರೇ=ಯಾಗಮಾಡಿದರು. ತತ್=ಆ, ಅಕ್ಷರಂ=ಪರಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು, ಉಪಾಸತೇ= ಉಪಾಸನಾಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಮುಕ್ತಾಃ = ಮುಕ್ತರು, ತತ್ಯವ = ಪರಮೇಶ್ವರನ ಒಳಗೇನೇ, ಭೋಗಿನಃ=ಭೋಗವುಳ್ಳವರಾಗಿ, ಪರಂ ದೇವಂ=ಶ್ರೀ ಹರಿಯನ್ನು, ಪ್ರವಿಶಂತಿ=ಪ್ರವೇಶಮಾಡು ತ್ತಾರೆ. ಪರೇಶೇನೈವ=ಶ್ರೀ ಹರಿಯಿಂದಲೇ, ಚೋದಿತಾಃ=ಪ್ರೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲ್ಪಟ್ಟವರಾಗಿ, ಯಥಾ ಕಾಮಂ=ಇಚ್ಛಾನುಸಾರವಾಗಿ, ನಿರ್ಗಚ್ಛಂತಿ=ಹೊರಗೆ ಬರುತ್ತಾರೆ. (೭) ('ಆದ್ಯಃ ಸ್ಥಿರ ಚರಾಣಾಂ ಯೋ ವೇದಗರ್ಭಃ ಸಹರ್ಷಿಭಿಃ | ಯೋಗೇಶ್ವರೈಃ ಕುಮಾರಾದ್ಯೈಃ ಸಿದ್ಧೈಃ ಯೋಗಪ್ರವರ್ತಕೈಃ') ಸಃ=ಚತುರ್ಮುಖನು, ಭೇದದೃಷ್ಟ್ಯಾ = ಜೀವೇಶ್ವರಾದಿ ಭೇದಜ್ಞಾನದಿಂದಲೂ, ಅಭಿಮಾನೇನ = ಈಶ್ವರನಲ್ಲಿ ಪರಮ ಭಕ್ತಿಯಿಂದಲೂ, ನಿಸ್ಸಂಗೇನಾಪಿ ಕರ್ಮಣಾ=ನಿವೃತ್ತಕರ್ಮದಿಂದಲೂ, ಕರ್ತೃತ್ವಾತ್=ಜಗತ್ಕರ್ತೃತ್ವವಿದ್ದುದರಿಂದ, ಸಗುಣಂ= ಸಾರ್ವಜ್ಞಾದಿಗುಣಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ, ಪುರುಷಂ=ಪರಮಪುರುಷಾಖ್ಯನಾದ, ಪುರುಷರ್ಪಣಂ= ಪುರುಷಶ್ರೇಷ್ಠನಾದ, ಬ್ರಹ್ಮ=ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು, ಸಂಗತ್ಯ=ಮುಕ್ತನಾಗಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ, ಪುನಃ=ಮತ್ತ, ಕಾಲೇನ = ಕಾಲಾಖ್ಯವಾದ, ಈಶ್ವರಮೂರ್ತಿನಾ = ಪರಮೇಶ್ವರಮೂರ್ತಿಯಿಂದ, ಕಾಲೇ ಜಾತೇ=ಸೃಷ್ಟಿಕಾಲವು ಉಂಟಾಗುತ್ತಿರಲು, ಅಗುಣವ್ಯತಿಕರೇ=ಸತ್ತ್ವಾದಿಗುಣಗಳ ವಿಕಾರವಿಲ್ಲ ದಿರುವ ವಿಷ್ಣು ಲೋಕದಲ್ಲಿ, ಯಥಾಪೂರ್ವಂ=ಮೊದಲಿನಂತೆ, ಪ್ರಜಾಯತೇ=ಎಲ್ಲಾ ಮುಕ್ತರಿಗೂ

ಅಧಿಪತಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ. (ಚತುರ್ಮುಖನ ಮುಕ್ತಿಯಾಗಿರುವುದರಿಂದಲೇ ಪರಮ ಮುಕ್ತಿತ್ವವು ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು. || ೨೯ || ೩೦ || ೩೧ || ೩೨ || ೩೩ || ೩೪ || ೩೫ || ೩೬ || ೩೭ ||

ಮೂ || ಋಚಾಂ ತ್ವಃ ಪೋಷಮಾಸ್ರೇ ಚ ಪರೇಣ ಪ್ರೇರಿತಾಃ ಸದಾ || ೩೮ ||
ಯತ್ಕಾಮಸ್ತತ್ಸೃಜತ್ಯದ್ಭಾವಾತ್ಮನಾ ತತ್ಸೃಜತ್ಯಪಿ |
ಸಹೈವ ಬ್ರಹ್ಮಣಾ ಕಾಮಾನ್ ಭುಂಕ್ತೇನಿಸ್ತೀರ್ಣತದ್ಗುಣಃ || ೩೯ ||
ದುಃಖಾದೀಂಶ್ಚ ಪರಿತ್ಯಜ್ಯ ಜಗದ್ವ್ಯಾಪಾರವರ್ಜಿತಃ |
ಭುಂಕ್ತೇ ಭೋಗಾನ್ಸದೈವೋಚ್ಚಾನಿತ್ಯಾದ್ಯಾಗಮಮಾನತಃ || ೪೦ ||
ಮುಕ್ತಸ್ಯ ಭೇದಾವಗತೇಃ ಕಥಮೇವ ಹ್ಯಭಿನ್ನತಾ |
ಜೀವೇಶಯೋಃ [ನಾನುಮಾ ಚ ತದಭೇದಂ ಪ್ರಮಾಪಯೇತ್] ||

|| ೪೧ ||

ಅ || (೧) ತ್ವಃ=ಒಬ್ಬಬ್ರಹ್ಮನು, ಋಚಾಂ=ಋಕ್ಕುಗಳ, ಪೋಷಂ = ಪುಷ್ಟಿಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ, ಆಸ್ರೇ=ಇದ್ದಾನೆ, (ಇದರಿಂದ, 'ಋಚಾಂತ್ವಃ ಪೋಷಮಾಸ್ರೇ ಪುಪ್ಪಾನ್ ಗಾಯತ್ರಂ ತೋಗಾಯತಿ ಶಕ್ವರೀಷು' 'ಬ್ರಹ್ಮಾತೋವದತಿ ಜಾತವಿದ್ಯಾಂ ಯಜ್ಞಸ್ಯ ಮಾತ್ರಾಂ ವಿನಿಮಿತಃ' = (ಋ. ಅಪ್ಪ. ೮. ಅಧ್ಯಾಯ. ೨. ವ. ೨೪.) ಮುಕ್ತಿಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಬ್ರಹ್ಮನು ಋಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಪುಷ್ಟೀಕರಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದಾನೆ. ಮತ್ತೊಬ್ಬಬ್ರಹ್ಮನು ಶಕ್ವರೀಭಂಧಸ್ಯಋಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿ ಆರೂಢವಾದ ಗಾಯತ್ರನಾಮಕ ಸಾಮವನ್ನು ಗಾನಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಬ್ರಹ್ಮನು ಪಾರುಷೇಯ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಮತ್ತೊಬ್ಬಬ್ರಹ್ಮನು ವಿಷ್ಣುವಿನ ರೂಪವಿಶೇಷವನ್ನೇ ಧ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತಾಇರುತ್ತಾನೆ. ಇಲ್ಲಿಯೂ ಭೇದವು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿಯೇ ತೋರುತ್ತದೆ. ಬ್ರಹ್ಮಬಾಹುಲ್ಯವು ಶ್ರುತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಪರಮ ಮೋಕ್ಷತ್ವವೂ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.) (೨) ಪರೇಣ=ಶ್ರೀಪರಮಾತ್ಮನಿಂದ, ಸದಾ=ಯಾವಾಗಲೂ, ಪ್ರೇರಿತಾಃ=ಪ್ರೇರಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಲ್ಪಡುತ್ತಾರೆ. (ಇದರಿಂದ 'ಸವಾ ಏಷ ಬ್ರಹ್ಮನಿಷ್ಠ ಇದಂ ಶರೀರಂ ಮರ್ತ್ಯಮಪಿ ಸೃಜ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮಾಭಿಸಂಪದ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮಣಾ ಪಶ್ಯತಿ' ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಗಳನ್ನು 'ಯಥೇಷ್ಟಂ ಪರಿವರ್ತಂತೇ ತಸ್ಯೈವಾನುಗ್ರಹೇರಿತಾಃ' ಇತ್ಯಾದಿಸ್ತೂತಿಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳತಕ್ಕದ್ದು.) (೩) ಯತ್ಕಾಮಃ=ಯದ್ವಿಷಯಕ ಇಚ್ಛೆಯುಳ್ಳವನೋ, ತತ್=ಅದನ್ನು, ಅದ್ಭಾವ=ನಿಶ್ಚಯ ವಾಗಿಯೇ, ಸೃಜತಿ=ಸೃಷ್ಟಿಸುತ್ತಾನೆ. ತದಪಿ=ಅದನ್ನೂ ಕೂಡ, ಆತ್ಮನಾ=ಪರಮೇಶ್ವರಾನುಗ್ರಹದಿಂದಲೇ, ಸೃಜತಿ=ಸೃಷ್ಟಿಮಾಡುತ್ತಾನೆ. (ಇದರಿಂದ 'ನ ಹಾಸ್ಯ ಕರ್ಮಕ್ಷೇಯತೇ ಅಸ್ಮಾದ್ಭೋನಾತ್ಮನೋ ಯದ್ಯತ್ಕಾಮಯತೇ ತತ್ಸೃಜತೇ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿ ಅಕ್ಷರನಿಂದ ಜೀವನಿಗೆ ಭೇದವು ಸ್ಪಷ್ಟವೇತೋರುತ್ತದೆ. ಕರ್ಮವು ಅಕ್ಷಯವಾಗುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದ ಪರಮ ಮುಕ್ತಿತ್ವವೂ ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುತ್ತದೆ.) (೪) ಬ್ರಹ್ಮಣಾ=ಪರಬ್ರಹ್ಮನಿಂದ, ಸಹೈವ=ಕೂಡಿಕೊಂಡೇ, ಕಾಮಾನ್=ಕಾಮಿತ್ವಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಭುಂಕ್ತೇ = ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾನೆ. ಇದರಿಂದ 'ಸೋಽಶ್ಚತೇ ಸರ್ವಾನ್ ಕಾಮಾನ್ಸಹ ಬ್ರಹ್ಮಣಾವಿಪಶ್ಯತಾ' (ತೈತ್ತಿ. ಉ. ಅಧ್ಯಾಯ. ೨. ಮ. ೨. ಪು. ೧೨೩.) ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.) (೫) ನಿಸ್ತೀರ್ಣತದ್ಗುಣಃ=ದಾಖಲ್ಪಟ್ಟ ಹೃದ್ಗುಣಗಳಾದ ದುಃಖಾದಿಗಳುಳ್ಳವನಾಗಿ (ಶ್ರೀ ಪರಬ್ರಹ್ಮನ ದಾಸನಾಗುತ್ತಾನೆ.) (ಇದರಿಂದ 'ತೀರ್ಣೋಽಪಿ ತದಾ ಸರ್ವಾನ್ ಶೋಕಾನ್ ಹೃದಯಸ್ಯ ಭವತಿ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿ ಸರ್ವ

ಶೋಕತರಣವನ್ನು ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದ ಪರಮ ಮುಕ್ತಿತ್ವವು ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುತ್ತದೆ.) (೬) ದುಃಖಾ ದೀಂಶ್ಚ=ದುಃಖಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು, ಪರಿತ್ಯಜ್ಯ=ಬಿಟ್ಟು, (ಅನಂದವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾ ಇರುತ್ತಾನೆ. ಇದರಿಂದ 'ಜ್ಯೋತಿರ್ಮಯೇಷು ದೇಹೇಷು ಸ್ವೇಚ್ಛಯಾ ವಿಶ್ವಮೋಕ್ಷಿಣಃ | ಭುಂಜತೇ ಸುಸುಖಾನ್ಮೇವ ನ ದುಃಖಾದೀನ್ ಕದಾಚನ' ಇದುಮೊದಲಾದ ಬ್ರಹ್ಮವೈ ವರ್ತವಾಕ್ಯವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿಯೂ ಬಹುವಚನದಿಂದ ಭೇದವೂ ದುಃಖಾದ್ಯಭಾವ ದಿಂದ ಪರಮಮುಕ್ತಿತ್ವವೂ ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುತ್ತದೆ.) (೭) ಜಗದ್ವ್ಯಾಪಾರವರ್ಜಿತಃ=ಸೃಷ್ಟಿ ಮೊದಲಾದ ಜಗದ್ವ್ಯಾಪಾರದಿಂದ ವಿರಹಿತನಾಗಿ, ಸದೈವ=ಯಾವಾಗಲೂ, ಉಚ್ಛಾನ್=ಉತ್ತಮ ಗಳಾದ, ಭೋಗಾನ್=ಭೋಗಗಳನ್ನು, ಭುಂಕ್ತೇ=ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾನೆ. (ಇದರಿಂದ 'ಸ್ಯಾಧಿಕಾ ನಂದಸಂಸ್ಥಾಪ್ತೌ ಸೃಷ್ಟ್ಯಾದಿವ್ಯಾಪೃತಿಷ್ಠಪಿ | ಮುಕ್ತಾನಾಂ ನೈವ ಕಾಮಃ ಸ್ಯಾದನ್ಯಾ ನ್ಯಾಮಾಂಸ್ತು ಭುಂಜತೇ' ಎನ್ನುವ ವಾರಾಹವಚನವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿಯೂ ಐಶ್ವರ್ಯಮರ್ಯಾದೆಯಿಂದ ಭೇದವು ಅವಗತವಾಗುತ್ತದೆ.) (ಸ್ವಪಕ್ಷಸಾಧನವನ್ನು ಪಸಂಹಾರ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.) ಇತ್ಯಾದ್ಯಾಗಮಮಾನತಃ = ಇದುಮೊದಲಾದ ಆಗಮರೂಪವ್ಯವಾಹರಾದಿ ಶೆಯಿಂದ, ಮುಕ್ತಸ್ಯ=ಮುಕ್ತನಿಗೆ, (ಪರಬ್ರಹ್ಮನದ್ದೆ ಶೆಯಿಂದ) ಭೇದಾವಗತೇಃ=ಭೇದವು ತಿಳಿಯುವುದರಿಂದ, ಜೀವೇಶಯೋಃ=ಜೀವೇಶ್ವರರಿಗೆ, ಅಭಿನ್ನತಾ=ಅಭೇದವು, ಕಥಮೇವ ಹಿ=ಹೇಗೆ ಕೂಡುವುದು? || ೩೮ || ೩೯ || ೪೦ || ೪೧ ||

ಈಗ ಪರಪಕ್ಷವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾ 'ಶ್ರುತಿಭಿರಾಪ್ತಾನುಮಾ ಬಲಾತ್' ಎಂದು ಶ್ರುತಿ ಸಾಹಾಯ್ಯದಿಂದ ಕೂಡಿದ ಅನುಮಾನವು ಯಾವುದು ಪರರಿಂದ ಉಕ್ತವಾಗಿದೆಯೋ, ಅದನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಉಪಕ್ರಮಿಸುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || [ಜೀವೇಶಯೋ]ರ್ನಾನುಮಾ ಚ ತದಭೇದಂ ಪ್ರಮಾಪಯೇತ್ ;

ಮಿಥ್ಯೈವ ಭೇದೋ ವಿಮತೋ ಭೇದತ್ವಾಚ್ಚಂದ್ರಭೇದವತ್ |

ಇತಿ ಚೇತ್ಸಾಧ್ಯಧರ್ಮೋಽಯಂ ಸನ್ನಸನ್ನಾ ನ ಮೋಭಯಂ || ೪೨ ||

ಯಾದಿ ಸನ್ನಸನ್ನಿಧಾಂತಃ ಸ ಏವಾಸನ್ನಿತಿರಿತೇ |

ನೋಭಯಂ ಚೇನ್ನಸಿದ್ಧಂ ತದಿತಿ ಮಾನಸ್ಯ ದೂಷಣಂ || ೪೩ ||

ಅ || ಅನುಮಾ ಚ=ಅನುಮಾನವೂ ಕೂಡ, ತದಭೇದಂ=ಜೀವೇಶ್ವರರಿಗೆ ಅಭೇದವನ್ನು, ನ ಪ್ರಮಾಪಯೇತ್ = ಯಥಾರ್ಥಜ್ಞಾನವಿಸಯವಾದುದನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲಾರದು. ಅಥವಾ ಅನುಮಾ ಚ=ಜೀವೇಶ್ವರಾಭೇದದಲ್ಲಿ ವರೋಪನ್ಯಸ್ತಗಳಾದ ಎಲ್ಲಾ ಅನುಮಾನಗಳು ಶ್ರುತಿ ಸ್ಮೃತಿಗಳೂ ಕೂಡ (ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ— ಅನುಮಾನವನ್ನು ಈಗ ಅನುಮಾದಮಾಡುತ್ತಾರೆ.) ಏವಮತಃ ಭೇದಃ=ವಿನಾದವಿಸಯವಾದ ಎಲ್ಲಾ ಭೇದವೂ (ಜೀವಬ್ರಹ್ಮರ ಭೇದವು) ಮಿಥ್ಯೈವ=ಅನಿರ್ವಚನೀಯವೇ, ಭೇದತ್ವಾತ್=ಭೇದತ್ವವಿದ್ದುದರಿಂದ, ಚಂದ್ರಭೇದವತ್=ಅಂಗುಲ್ಯವಸ್ತುಬ್ಬ ನೇತ್ರದಿಂದ ತೋರತಕ್ಕ ಚಂದ್ರಭೇದದಂತೆ, (ಭೇದಕ್ಕೆ ಮಿಥ್ಯಾತ್ವವು ಸಿದ್ಧವಾದರೆ ಅಭೇದವೇ ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಸಿದ್ಧಿ ಸುವುದು.) ಇತಿ ಚೇತ್=ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದರೆ, ಅಯಂ ಸಾಧ್ಯಧರ್ಮಃ=ಜೀವ-ಬ್ರಹ್ಮ ಭೇದಕ್ಕೆ ಮಿಥ್ಯಾತ್ವರೂಪವಾದ ಸಾಧ್ಯಧರ್ಮವು, ಸನ್ ವಾ=(ತಮ್ಮ ಮತಾನುಸಾರವಾಗಿ) ಸತ್ತಾದುದೋ, ಅಸನ್ ವಾ = (ಬೌದ್ಧಮತಾನುಸಾರವಾಗಿ) ಅಸತ್ತಾದುದೋ, ಉಭಯಂ ನ ವಾ = (ಪ್ರತಿನಾದಿಮತಾನುಸಾರವಾಗಿ) ಸದಸದ್ವಿಲಕ್ಷಣವೋ, (ಇವುಗಳಲ್ಲಿ

೧ನೇದ್ದನ್ನು ದೂಷಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಯದಿ ಸನ್ = ಈ ಸಾಧ್ಯಧರ್ಮವು ಸತ್ತೆಂದು ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಅಪಸಿದ್ಧಾಂತಃ = (ಮಾಯಾವಾದಿಗೆ) ಅಪಸಿದ್ಧಾಂತವು ಬರುವುದು. (ಅಸತ್ ಎನ್ನುವ ೨ನೇ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ದೂಷಣವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ಸ ಏವ ಅಸನ್ನಿತಿ = ಮಿಥ್ಯಾತ್ವರೂಪಸಾಧ್ಯಧರ್ಮವು ಅಸತ್ತೆಂದು, ಈರಿತೇ = ಹೇಳಿದರೂ, ಸ ಏವ = ಅಪಸಿದ್ಧಾಂತವೇ. (ಅಂದರೆ ಮಿಥ್ಯಾತ್ವಕ್ಕೆ ಅಸತ್ತು ವಿದ್ಧರೆ ಜೀವಬ್ರಹ್ಮಭೇದಕ್ಕೆ ಸತ್ತ್ವವೇ ಬರುವುದು. ಅಸತ್ತು ಪ್ರಮಾಣವಿಷಯವೆಂದು ಅವರ ಪಕ್ಷವಲ್ಲ.) (ಸದಸದ್ವಿಲಕ್ಷಣವೆನ್ನುವ ಅಂತ್ಯಪಕ್ಷವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.) ನೋಭಯಂ ಚೇತ್ = (ಜೀವಬ್ರಹ್ಮಭೇದಕ್ಕೆ ಮಿಥ್ಯಾತ್ವರೂಪಸಾಧ್ಯಧರ್ಮವು) ಸತ್ತು ಅಲ್ಲ, ಅಸತ್ತು ಅಲ್ಲ, ಸದಸದ್ವಿಲಕ್ಷಣವೆಂದು ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ತತ್ = ಸದಸದ್ವಿಲಕ್ಷಣತ್ವವು, ನ ಸಿದ್ಧಂ = (ಜೀವಬ್ರಹ್ಮಭೇದ ಮಿಥ್ಯಾತ್ವದಲ್ಲಿಯೂ ಬೇರೆ ಕಡೆಯಲ್ಲಿಯೂ) ಸಿದ್ಧವೇ ಆಗಲಿಲ್ಲ. (ದೂಷಣಾಂತರವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ಇತಿ = ಹೀಗೆ, ಮಾನಸ್ಯ ದೂಷಣಂ = ಮಿಥ್ಯಾಶಬ್ದಾರ್ಥವನ್ನು ವಿಕಲ್ಪಿಸಿಯೂ ಹೀಗೆಯೇ ದೂಷಣವನ್ನು ಹೇಳತಕ್ಕದು. (ಅಂದರೆ ಮಿಥ್ಯೆಯೆಂದರೆ ಅಸತ್ತ್ವವೆಂದು ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಅಪಸಿದ್ಧಾಂತವು. ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯತ್ವವೆಂದು ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಅಪ್ರಸಿದ್ಧವಿರೋಧತ್ವವು. ಸತ್ತ್ವಭಾವವೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅದೇ ಅಸತ್ತ್ವವದಾರ್ಥವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅಪಸಿದ್ಧಾಂತವೇ.) (ಅಥವಾ ಇದೇ ಮೂಲದಿಂದ ದೋಷಾಂತರವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ಇತಿ = ಹೀಗೆ, ಮಾನಸ್ಯ = ಲಿಂಗಕ್ಕೆ, ದೂಷಣಂ = ದೂಷಣವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕು. (ಹೇಗೆಂದರೆ— ಭೇದತ್ವ ಹೇತುವೂ ಕೂಡ ೧ ಸತ್ತೋ, ೨ ಅಸತ್ತೋ, ೩ ಸದಸತ್ತೋ, ೪ ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯವೋ, ೧ನೇ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಅದ್ವೈತವಾದಿಗೆ ಅಸಿದ್ಧಿಯು. ದೃಷ್ಟಾಂತದಲ್ಲಿ ಸಾಧನವೈಕಲ್ಯವು. ೨ ನೇ ೩ನೇ ಕಲ್ಪಗಳಲ್ಲಿ, ವಾದಿ ಪ್ರತಿನಾದಿಗಳಿಬ್ಬರ ಮತದಲ್ಲಿಯೂ, ದೃಷ್ಟಾಂತದಲ್ಲಿ ಸಾಧನವೈಕಲ್ಯವು. ೪ನೇ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ದ್ವೈತಿಗಳ ಮತದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯತೆಯ ಭೇದವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ದೃಷ್ಟಾಂತದಲ್ಲಿ ಸಾಧನವೈಕಲ್ಯವು.) ಅಥವಾ ಇತಿ ಮಾನಸ್ಯ ದೂಷಣಂ = ಜೀವ ಬ್ರಹ್ಮಣೋ ನ ಭಿದ್ಯತೇ ಆತ್ಮತ್ವಾತ್ ಬ್ರಹ್ಮವತ್ - ಇದು ಮೊದಲಾದ ಅನುಮಾನಾಂತರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಹೀಗೆಯೇ ವಿಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ದೂಷಣಾಂತರವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕು. ಅಥವಾ ಅದ್ವೈತಿಗಳಿಂದ ಪ್ರಯುಕ್ತಗಳಾದ ಏರುದ್ಧವಿಷಯಕಗಳಾದ ಎಲ್ಲಾ ಅನುಮಾನಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಹೀಗೆಯೇ ಸಾಧ್ಯವನ್ನೂ ಹೇತುವನ್ನೂ ವಿಕಲ್ಪಿಸಿ ದೋಷವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕು. || ೪೨ || ೪೩ ||

ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯತೆಯತ್ವವು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಸಿದ್ಧವಾಗಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಪಕ್ಷೇಕೃತವಾದ ಭೇದದಲ್ಲಿ ಆಗಲೀ, ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಆಗಲೀ, ಅವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಆಗಲೀ, ಶುಕ್ತಿರಜತಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಆಗಲೀ ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯತೆಯತ್ವವು ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ ಸಾಧಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ಯವಾಗುವುದು, ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ—

ಮೂ || ನ ಚಮಾನಾಂತರೇಣೈತಚ್ಚಕ್ಷಂ ಸಾಧಯಿತುಂ ಕ್ತಚಿತ್ |
ಅನುಮಾನೇನ ಚೇತ್ಸೈವ ಹ್ಯನವಸ್ಥಾ ಭವಿಷ್ಯತಿ || ೪೪ ||
ನ ಚಾಗಮಸ್ತದರ್ಥೋಽಸ್ತಿ ನಾಸದಾಸೀನ್ ತದ್ವದೇತ್ |
ಪರಿಶೇಷಾದನಿರ್ವಾಚ್ಯಂ ಯದಿ ಸಿದ್ಧೇತ್ತರಾತ್ಮನಃ |
ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯತ್ವನೇನ ಸ್ಯಾತ್ಪರಿಶಿಷ್ಟೋ ಹ್ಯಸೌ ತದಾ || ೪೫ ||

ಅ || ಮಾನಾಂತರೇಣ = (ಭೇದಮಿಥ್ಯಾತ್ವವು ಸತ್ತೋ ಅಸತ್ತೋ ಇತ್ಯಾದಿರೀತಿಯಿಂದ
 ಏಕಲ್ಪಿಸಿ ದೂಷಣವನ್ನು ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಅಂತರಶಬ್ದಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷವೆಂದರ್ಥವು. ಮಿಥ್ಯಾ
 ಶಬ್ದಾರ್ಥವನ್ನು ಏಕಲ್ಪಿಸಿ ದೂಷಣವನ್ನು ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಆಗ ಬೇರೆ ಎಂದರ್ಥವು.) ವ್ಯತಿರೇಕ
 ಹೇತ್ವಾದಿರೂಪವಾದ ಪ್ರಮಾಣವಿಶೇಷದಿಂದ, ಅಥವಾ, ಮತ್ತೊಂದುಪ್ರಮಾಣದಿಂದ, ವಿತತ್ =
 ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯತ್ವವನ್ನು, ಸಾಧಯಿತುಂ = ಸಾಧಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ, ಕೃಚಿತ್ = ಭೇದವೇ ಮೊದಲಾದ
 ಹಿಂದೆಹೇಳಿದ ಯಾವ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ನ ಚ ಶಕ್ಯಂ = ಶಕ್ಯವಾಗಲಾರದು. (ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ
 ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಪದಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯತ್ವವಿರುವುದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವನ್ನಾಗಲೀ, ಅನುಮಾನ
 ವನ್ನಾಗಲೀ, ಆಗಮವನ್ನಾಗಲೀ, ಅರ್ಥಾಪತ್ತಿಯನ್ನಾಗಲೀ, ಉಪಮಾನವನ್ನಾಗಲೀ, ಅಭಾವ
 ವನ್ನಾಗಲೀ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕು. ಎಂದು ಏಕಲ್ಪಗಳನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟು ಪರರು
 ಅನುಮಾನಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಚುರ್ಯವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಅನುಮಾನವನ್ನು ಈಗ ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆ)
 ಅನುಮಾನೇನ = ವಿಮತಮನಿರ್ವಾಚ್ಯಂ ಬಾಧ್ಯತ್ಯಾತ್ = ಇತ್ಯಾದ್ಯನುಮಾನದಿಂದ,
 (ಸಾಧ್ಯತೇ) ಚೇತ್ = (ಶುಕ್ಲಿರಜತಾದಿಗಳಿಗೆ ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯತ್ವವು) ಸಾಧಿಸಲ್ಪಡುವುದಾದರೆ,
 ಅನವಸ್ಥಾ = ಅನವಸ್ಥೆಯು, ಭವಿಸ್ಯತಿ = ಬರುವುದು. (ಹೇಗೆಂದರೆ —) ಸೈವ ಹಿ = ಅಪ್ರಸಿದ್ಧ ವಿಶೇ
 ಷಣತ್ವವನ್ನು ಪರಿಹರಿಸತಕ್ಕ ಅನುಮಾನಗಳ ಪರಂಪರೆಯ ದ್ವಾರವಾಗಿರತಕ್ಕದ್ದು ಎನ್ನುವುದು
 ಪ್ರಸಿದ್ಧವೇ ಆಗಿದೆ. (ಆಗಮವನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.) ತದರ್ಥಃ = ಅನಿರ್ವಾಚನೀಯಾರ್ಥಕವಾದ,
 ಆಗಮಃ = ಆಗಮವು, ನ ಚಾಸ್ತಿ = ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ, (ಹಾಗಾದರೆ 'ನಾಸದಾಸೀನ್ನೋ ಸದಾಸೀ
 ತ್ವದಾಸೀಂ' ಎನ್ನುವ ಆಗಮವು ಇದೆ ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ —) ನಾಸದಾಸೀತ್ = ನಾಸದಾಸೀತ್
 ಎನ್ನುವ ಆಗಮವು, ತತ್ = ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯವಸ್ತುವನ್ನು, ನ ವದೇತ್ = ಹೇಳಲಾರದು. (ಅಂದರೆ
 ಪದದಲ್ಲಿರುವ ಶಕ್ತ್ಯಾದಿವೃತ್ತಿ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಬಲದಿಂದ ಪ್ರತಿಷೇಧವಾದ ಪದಾರ್ಥಸಂಸರ್ಗವೇ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥ
 ವು. ಬೇರೆಯಾವುದೂ ಅನುವವತ್ತಿ ಲಭ್ಯವಾದುದು ಅಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಲಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸತ್
 ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಅಭಾವಮಾತ್ರವು ವಾಕ್ಯದಿಂದ ತೋರುತ್ತದೆ ಪುನಃ ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯವಸ್ತುವು
 ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಪ್ರಯುಕ್ತ ಈ ಆಗಮವು ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯವಸ್ತುವನ್ನು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ.) (ಈ ಆಗ
 ಮವು ಅನಿರ್ವಾಚನೀಯರೂಪವಾದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸದಿದ್ದರೂ ಈ ವಚನಬಲದಿಂದ
 ಅನಿರ್ವಾಚನೀಯವಾದ ಅರ್ಥವು ಸಿದ್ಧಿಸುವುದು. ಹೇಗೆಂದರೆ — ಪ್ರಲಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸದಸತ್ತ್ವ
 ಗಳ ಅಭಾವವು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಅದರ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದಿಂದ ಆಗ ಇರತಕ್ಕ ಅರ್ಥವೂ
 ಸತ್ತ್ವ ಅಸತ್ತ್ವ, ಎಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಿರಲು ಪರಿಶೇಷದಿಂದ ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯವೆಂದೇ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.
 ಆಗ ವಸ್ತುವೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಪುನಃ ಸೃಷ್ಟಿಯೇ ಕೂಡದೆಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು.
 ಮತ್ತು ಅಭಾವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಲೇಬೇಕು.) (ಪರಿಶೇಷವು ಅರ್ಥಾಪತ್ತಿಯೋ ಅನುಮಾನವೋ
 ಎಂದಾಶಂಕಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಪರಿಶೇಷಾತ್ = ಪರಿಶೇಷಪ್ರಮಾಣದಿಂದ, ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯಂ ಯದಿ
 ಸಿದ್ಧೀತ್ = ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯವಾದ ವಸ್ತುವು ಸಿದ್ಧಿಸುವುದು ಎಂದು ಹೇಳುವುದಾದರೆ (ಇಲ್ಲಿ ಸದಸ
 ಜ್ಞಬ್ಧಗಳಿಗೆ ಪ್ರತಿಷೇಧವಾದ ಅರ್ಥಗಳನ್ನೇ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದಾದರೆ ಇದಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಪ್ರತಿಷೇ
 ಧಾರ್ಥಗಳೇ ಅಲ್ಲ. ಸತ್, ಅಸತ್ ಶಬ್ದಗಳು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ, ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಪಂಚಮಹಾಭೂತಪರ
 ಗಳಾಗಿವೆ. 'ಮೂರ್ತಾಮೂರ್ತವ್ಯತಿತತ್ಯಾತ್ ನ ಸನ್ನಿವಾಸದುಚ್ಯತೇ | ಮೂರ್ತಂ
 ಸದವಗಮ್ಯತ್ವಾದಜ್ಞೇಯತ್ವಾದಸತ್ಪರಂ | ಪುಂಸಾನುರ್ಭಾಗದಿಗಮ್ಯತ್ವಾತ್ಸರ್ವವೇದ
 ಪ್ರಸಿದ್ಧತಃ | ವಿಲಕ್ಷಣಂ ಸದಸತೋರ್ಭಗವಾನ್ವಿಷ್ಣುರವ್ಯಯಃ' | ಮತ್ತು 'ಅನಾದಿ
 ನುತ್ಪರಂ ಬ್ರಹ್ಮ ನ ಸತ್ತನ್ನಾಸದುಚ್ಯತೇ' | ಇತ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಸದಸಜ್ಞಬ್ಧಗಳು

ಪಂಚಮಹಾಭೂತಪರಗಳೆಂದು ಸಮರ್ಥಿತಗಳಾಗಿವೆ. ಏತಕ್ಕೆ ಹೀಗೆ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದರೆ — ಪ್ರತೀಕಾರ್ಥವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡರೆ ಅನಿಷ್ಟವದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಪರಾತ್ಪನ್ನ ಏವ = ಸತ್ತೆಂದಂಗೀ ಕೃತನಾದ ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೇನೇ, ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯತ್ವಂ ಸ್ಯಾತ್ = ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯತ್ವವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು (ಎಕೆಂದರೆ —) ಸದಸತ್ಯಗಳ ನಿರ್ವೇಧಸಾಮರ್ಥ್ಯದಿಂದ ಸರ್ವಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಲಯವಾದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವಿಶಿಷ್ಟನಾದುದಕ್ಕೆ ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯತ್ವವನ್ನು ಒಪ್ಪಬೇಕು.) ಅಸೌ = ಈ ಹರಿಯು, ಹಿ = ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದ, ತದಾ = ಪ್ರಲಯಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಪರಿಶಿಷ್ಟಃ = ನಾಶವಿಲ್ಲದೆ ಅವಿಶಿಷ್ಟನಾಗಿದ್ದಾನೋ, (ಆದಕಾರಣ ಶ್ರೀಹರಿಗೆ ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯತ್ವವು ಬರಬೇಕಾದೀತು.) || ೪೪ || ೪೫ ||

(1) ಯದ್ವಪಿ ಪ್ರಲಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಹರಿಯು ಇದ್ದೇ ಇದ್ದಾನೆ. ಆದಾಗ್ಯೂ 'ತಮ ಆಸೀತ್' ಇತ್ಯಾದಿ ಸನ್ನಿಹಿತ ವಾಕ್ಯದಿಂದ ಅವಿದ್ಯಾಖ್ಯವಾದ ತಮಸ್ಸು ಬುದ್ಧಿ ಸನ್ನಿಹಿತ ವಾಗಿದೆ. ತತ್ಸಂಬಂಧವಾದ ಬುದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಪರಿಶೇಷಪ್ರಮಾಣವೂ ಕೂಡ ತಮಸ್ಸಿಗೇನೇ ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಿಕೂಡದು. 'ಅನೀದವಾತಂ' ಎನ್ನುವ ವಾಕ್ಯದಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮನೂ ಬುದ್ಧಿ ಸನ್ನಿಹಿತನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಹಾಗಾದರೆ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ 'ಸತ್ಯಂಜ್ಞಾನಂ' ಎನ್ನುವ ವಾಕ್ಯದಿಂದ ಸತ್ಯತ್ವವು ಅವಗತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯತ್ವವಿವಯದಲ್ಲಿ ಬಾಧಕವಿದೆ ಎಂದರೆ — ತಮ ಆಸೀತ್ ಎನ್ನುವುದರಿಂದ ತಮಸ್ಸಿಗೂ ಸತ್ಯವು ಅವಗತವಾಗುವುದರಿಂದ ಈ ಬಾಧಕವು ಅಲ್ಲಿಯೂ ಸಮಾನವಾಗಿದೆ. ತಮಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ವ್ಯಾವಹಾರಿಕ ಸತ್ಯವೆಂದರೆ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೂ ವ್ಯಾವಹಾರಿಕ ಸತ್ಯತ್ವವೆಂದು ಏಕೆ ಆಗಲಾರದು. (2) ಮತ್ತು ಯಾವಾಗಲೂ ತಮಸ್ಸು ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಈ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ತದಾನೀಂ ಎನ್ನುವುದೂ ವ್ಯರ್ಥವು. (3) ನತಂ ವಿದಾಥಯ ಇಮಾ ಜಜಾನಾನ್ಯದೃಷ್ಟಾಕಮಂತರಂ ಬಭೂವ | ನೀಹಾರೇಣ ಪ್ರಾವೃತಾ ಜಲ್ಪಾ ಚಾಸೂಪೈಪ ಉಕ್ತಶಾಸಕ್ಲರಂತಿ | ತ ಇಮೇ ಸತ್ಯಾಃ ಕಾಮಾಃ ಅನ್ಯತಾ ಪಿಧಾನಾಃ | (ಋಗ್ವೇದ. ಅಷ್ಟಕ. ೮. ಅಧ್ಯಾಯ. ೩. ವರ್ಗ.) ಇದು ಮೊದಲಾದ ಆಗಮವು ಅಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯತ್ವದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವೆಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ —

ಮೂ || ನ ಚಾನ್ಯ ಆಗಮಸ್ತತ್ರ ಸದಸತ್ಯತಿಯೋಗಿನಿ || ೪೬ ||

ನ ಚ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಮತ್ರಾಪಿ ನ ಚಾರ್ಥಾಪತ್ತಿರಿಸ್ಯತೇ ||

ಬಾಧಾಯೋಗಾತ್ಸತ ಇತಿ ಬಾಧಾಭಾವತ ಏವ ಹಿ || ೪೭ ||

ಇಷ್ಟಾಪತ್ತಿರ್ನ ಹಿ ಭ್ರಾಂತಾವಪಿ ಬಾಧೋವ (೩೪) ಗಮ್ಯತೇ |

ವಿಷಯಸ್ಯ ಕುತೋ ಬಾಧೋ ವಿದ್ಯಮಾನಂ ಹಿ ಬಾಧ್ಯತೇ || ೪೮ ||

ನ ಹಿ ವಂದ್ಯಾಸುತೋ ಬಾಧ್ಯೋ ಯಜ್ಞದತ್ತೋ ಹಿ ಬಾ(ವ)ಧ್ಯತೇ ||

ಬಾಧಾಯೋಗಾತ್ಸತ ಇತಿ ವ್ಯಾಪ್ತಿರೇಷಾ ಕ್ವದ್ಯಶ್ಯತೇ || ೪೯ ||

ಅ || ಸದಸತ್ಯತಿಯೋಗಿನಿ = ಸದಸತ್ಯಗಳೇ ಪ್ರತಿಯೋಗಿಯಾಗಿರುವ, ತತ್ರ = ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯವಾದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ, ಅನ್ಯಃ ಆಗಮಃ = ಬೇರೆ ಆಗಮವು, ನ ಚ = ಪ್ರಮಾಣವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. (ಅಂದರೆ ಅನ್ಯಾನ್ಯತ ಶಬ್ದಗಳಿಂದ ಅನಿರ್ವಾಚನೀಯಾಜ್ಞಾನವನ್ನು ಹೇಳಿದರಿಂದ ಪ್ರಮಾಣವಿಲ್ಲದಿರುವುದು ಹೇಗೆಂದರೆ — ಯಾವುದು ಸತ್ಯವೋ ಅಸತ್ಯವೋ ಅದು ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯವು ಇಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸತಕ್ಕ ಶಬ್ದವಿಲ್ಲ. ಅನ್ಯತಾದಿಶಬ್ದವು ಅಜ್ಞಾನಾದಿಮಾತ್ರಾರ್ಥಕವಾಗಿದೆ.) (ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಆತ್ರ = ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯತ್ವವಿವಯದಲ್ಲಿ, ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಂ =

ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಪ್ರಮಾಣವು, ನ ಚ ಅಸ್ತಿ = ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ. (ಇದು ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯವೆಂದು ಯಾವನೊಬ್ಬ ಲೌಕಿಕನಾಗಲೀ ಪರೀಕ್ಷಕನಾಗಲೀ ಚಕ್ಷುರಾದಿಗಳಿಂದ ನೋಡುವುದಿಲ್ಲ.) (ಅರ್ಥಾಪತ್ತಿಯನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಅರ್ಥಾಪತ್ತಿ = ಅರ್ಥಾಪತ್ತಿಯು, (ಪ್ರಾಮಾಣಿಕರಿಂದ) ನ ಚ ಇಷ್ಟತೇ = ಅನುಮಾನದ ಲೇಖಿಯಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ. (ಅನುಮಾನವಾದರೂ ಅಪ್ರಸಿದ್ಧವಿಶೇಷಣವೆಂದು ಮೊದಲೇ ನಿರಸ್ತವಾಗಿದೆ) ಆಕಾಶಾದಿ ಜಗತ್ತಾಗಲೀ ಶುಕ್ತಿರಜತಾದಿ ಗಳಾಗಲೀ ಸತ್ತಾಗಿದ್ದರೆ ಆಗ ಸತ್ತಿಗೆ ಬಾಧವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಬಾಧಿಸಲ್ಪಡಲಾರದು. ಸತ್ತಾದ ಅತ್ಯನಿಗೆ ಬಾಧವಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ, ಅಸತ್ತಾಗಿದ್ದರೆ ಅಸತ್ತಿಗೆ ಪ್ರತೀತಿಯು ಕೂಡದಿರುವುದರಿಂದ ತೋರ ದೇನೇ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಗೋವಿನಂತೆ ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ ಕೋಡು ತೋರುವುದಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ. ಆದಕಾರಣ ಬಾಧಪ್ರತೀತಿಗಳು ಕೂಡದಿರುವುದರಿಂದ ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯತ್ವವು ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಎಂದರೆ— ಸತಃ = ಸತ್ವದಾರ್ಥಕ್ಕೆ, ಬಾಧಾಯೋಗಾತ್ = ಬಾಧವು ಕೂಡದಿರುವುದರಿಂದ, ಅಸ ತ್ವದಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಪ್ರತೀತಿಯು ಕೂಡದಿರುವುದರಿಂದ ಖ್ಯಾತಿಬಾಧಾನೃಥಾನುಪಪತ್ತಿ ರೂಪವಾದ ಅರ್ಥಾಪತ್ತಿಯು ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಡುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಆಕಾಶಾದಿಗಳಿಗೆ ಸತ್ಯತ್ವದಲ್ಲಿಯೂ ಶುಕ್ತಿರಜತಾದಿಗಳಿಗೆ ಅಸತ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಅನುಪಪತ್ತಿಯಿಲ್ಲ.) (ಆಕಾಶಾದಿಜಗತ್ತೂ ಸತ್ತಾದರೆ ಆಗ ಬಾಧವು ಬಾರದೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು ಎಂದು ಕೃತವಾಗಿದೆ ಎಂದರೆ) ಬಾಧಾಭಾವತ ಏವ = ಆಕಾಶಾದಿ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಬಾಧಾಭಾವದಿಂದಲೇ ಎಂದರೆ— ಸತ್ಯ ಏದರೆ ಬಾಧವು ಬಾರದೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು ಎನ್ನುವ ಆಪಾದನವು, ಇಷ್ಟಾಪತ್ತಿ = ಇಷ್ಟಾ ಪಾದಾನವು, ಹಿ = ನೇಹ ನಾನಾಸ್ತಿ ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತ ನಿಷೇಧರೂಪವಾದ ಬಾಧವು ಇದೆ ಎಂತ ಹೇಳ ಕೂಡದು. ಅದು ಮೊದಲೇ ನಿಷಿದ್ಧವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧವು (ವಿಮತಂ ಬಾಂಧ್ಯ ದೃಶ್ಯ ತ್ವಾತ್ ಎಂದು ಆಕಾಶಾದಿ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬಾಧ್ಯತ್ವವು ಪ್ರಮಿತವಾಗಿದೆ ಎಂದರೆ) ಭ್ರಾಂತಾನಪಿ = ಭ್ರಾಂತಿಯಲ್ಲಿಯೂಕೂಡ, ಬಾಧಃ = ಬಾಧವು, ನ ಹಿ ಆವಗಮ್ಯತೇ = ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ. (ಆದಕಾರಣ ದೃಷ್ಟಾಂತವು ಸಾಧ್ಯವಿಕ್ಕಲವು.) (ಹೇಗೆಂದರೆ— ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಬಾಧವೋ ವಿಸಯಕ್ಕೆ ಬಾಧವೋ, ಗೋದ್ದು ಕೂಡಲಾರದು. ಅಧಿಷ್ಠಾನಜ್ಞಾನ ನಾಶ್ಯತ್ವರೂಪವಾದ ಪರಾಭಿಮತವಾದ ಬಾಧವು ಸ್ವಭಾವತಃ ವಿನಶ್ಯರವಾದಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಪರಮತದಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನವು ಸಾಕ್ಷಿರೂಪವಾಗಿ ರುವುದರಿಂದ ವಿನಾಶವು ಕೂಡಲಾರದು.) (ಎನೇದ್ದನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.) ವಿಸಯಸ್ಯ = ವಿಸ ಯಕ್ಕೆ, ಬಾಧಃ = ಬಾಧವು, ಕುತಃ = ಯಾವುದರಿಂದ? (ಯಾವುದರಿಂದಲೂ ಆಗಲಾರದು.) (ಎಕೆಂದರೆ, ೧ ಶುಕ್ತಾಶ್ವಾದಿವಿಸಯವೆಂದು ಅಭಿಮತವೋ ೨ ರಜತಮೊದಲಾದುದು ವಿಸಯವೆಂದು ಅಭಿಮತವೋ, ಗೋದ್ದರಲ್ಲಿ ಹೇತುವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ವಿದ್ಯಮಾನಂ = ಯಥಾರ್ಥಜ್ಞಾನವು ಹುಟ್ಟಿದಮೇಲೆಯೂ ಅನುಸರಿಸಿಕೊಂಡು ಇರುವುದು, ನ ಹಿ ಬಾಧ್ಯತೇ = ಬಾಧಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಇದ್ದದ್ದಕ್ಕೂ ಬಾಧ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಆತ್ಮನಿಗೂ ಬಾಧವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು.) (ಎನೇ ಕಲ್ಪ ದಲ್ಲಿ ಹೇತುವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ವಿದ್ಯಮಾನಂ ಹಿ = ಯಾವುದು ಮೊದಲು ಇರತಕ್ಕದೋ ಅದೇ, ಬಾಧ್ಯತೇ = ಯಾವುದರಿಂದಲಾದರೂ, ನಾಶಹೊಂದಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. (ಅವಿದ್ಯಮಾನವಾದು ದಲ್ಲ. ಶುಕ್ತಿರಜತ ಮೊದಲಾದುದಾದರೂ ಅವಿದ್ಯಮಾನವೇ, ಅದುದರಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ನಾಶ್ಯ ತ್ವವು ಕೂಡದಿರುವುದರಿಂದ ತದ್ವಿಷಯಕವಾದ ಬಾಧವು ಸುತರಾಂ ಅಯುಕ್ತವು.) (ಅಸತ್ತಿಗೆ ನಾಶ್ಯತ್ವವಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ವಿದ್ಯಮಾನವಾದುದಕ್ಕೇನೇ ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ದೃಷ್ಟಾಂತಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ವಂಧ್ಯಾಸುತಃ = ಬಂಜೆಯ ಮಗನು, ನ ಹಿ ಬಾಧ್ಯಃ = ಬಾಧಿಸಲ್ಪಡಲಾರನು. ಯಜ್ಞದತ್ತಃ = ಯಜ್ಞದತ್ತನು, ಬಾಧ್ಯತೇ ಹಿ = ಬಾಧಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಾನೆ. ತಥಾಚ ಶುಕ್ತಿರಜತಂ ನ ನಾಶ್ಯಂ

ಅಸತ್ಯಾತ್ ಯತ್ ಅಸತ್ ತತ್ ನ ನಾಶ್ಯಂಯಥಾ ವಂದ್ಯಾಸುತಃ ಅಥವಾ ಯತ್ ನಾಶ್ಯಂ ನ ತತ್ ಅಸತ್ ಯಥಾಯಜ್ಞದತ್ತಃ=ಶುಕ್ತಿರಜತವು ನಾಶ್ಯವಲ್ಲ, ಅಸತ್ಯವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ಯಾವುದು ಅಸತ್ಯೋ ಅದು ನಾಶ್ಯವಲ್ಲ, ವಂದ್ಯಾಸುತನಂತೆ, ಅಥವಾ ಯಾವುದು ನಾಶ್ಯನೋ ಅದು ಅಸತ್ಯಲ್ಲ, ಯಜ್ಞದತ್ತನಂತೆ ಶುಕ್ತಿರಜತಾದಿಗಳಿಗೆ ಬಾಧವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸದೆ ಇದ್ದರೆ ಲೌಕಿಕ ವೈದಿಕ ವ್ಯವಹಾರ ವಿರೋಧವು. ಅಪಸಿದ್ಧಾಂತವೂ ಬರಬೇಕಾಗುವುದರಿಂದ ಸರ್ವಥಾ ಬಾಧವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತಿರಲು, ಅದನ್ನು ದೃಷ್ಟಾಂತೀಕರಿಸಿ ಆಕಾಶಾದಿಗಳಿಗೂ ಬಾಧವು ಸಿದ್ಧವಾದರೆ ಸತ್ತಿಗೆ ಬಾಧವು ಕೂಡದಿರುವುದರಿಂದ ಸತ್ಯವು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ, ಎಂದಾಶಂಕೆ ಸಿದ್ಧರೆ— ಸತಃ=ಸತ್ತಿಗೆ, ಬಾಧಾಯೋಗಾತ್=ಬಾಧವು ಕೂಡದಿರುವುದರಿಂದ, ಬಾಧ್ಯಮಾನವಾದ ಈ ಜಗತ್ತು ಸತ್ತಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಅನುಮಾನದಲ್ಲಿ, ಇತ್ಯೇಷಾ ವ್ಯಾಪ್ತಿಃ=‘ಯತ್ನಾತ್ ತನ್ನಬಾಧ್ಯತೇ’ ಈ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯು, ಕೃದ್ಯತ್ಯತೇ=ಎಲ್ಲಿ ಕಾಣಲ್ಪಡುತ್ತದೆ?

ತಾ || ನ್ಯಾಯಸುಧಾ—(1) ಅನ್ಯಥಾ ವಿಜ್ಞಾತವಾದುದಕ್ಕೆ ಸಮ್ಯಕ್ ವಿಜ್ಞಾನಗೋಚರತ್ವರೂಪವಾದ ಬಾಧವನ್ನು ನಾವು ಅಂಗೀಕರಿಸುವೆವು. ಆ ಬಾಧವು ಭ್ರಾಂತಿಯಲ್ಲಿದ್ದಂತೆಯೇ ಆಕಾಶಾದಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಕ್ಷಣಿಕತ್ವ ಬ್ರಹ್ಮ ಪರಿಣಾಮತ್ವಾದಿ ರೂಪದಿಂದ ತಿಳಿಯಲ್ಪಟ್ಟದ್ದು ಜಗತ್ತಿಗೆ ಸ್ಥಾಯಿತ್ವಾದಿರೂಪದಿಂದ ಅವಗತವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಧಿಷ್ಠಾನ ಯಥಾ ತ್ಯಜ್ಞಾನನಾಶ್ಯತ್ವರೂಪಬಾಧ್ಯತ್ವವನ್ನೇ ಮೊದಲು ನಿರಾಕರಿಸಿದ್ದು, ನಮಗೆ ಅಭಿಮತವಾದ ಅನ್ಯಥಾ ವಿಜ್ಞಾತವಾದುದಕ್ಕೆ ಸಮ್ಯಕ್ ವಿಜ್ಞಾನಗೋಚರತ್ವರೂಪವಾದ ಬಾಧ್ಯತ್ವವನ್ನೂ ಸಾಧಿಸಿದರೆ ಸಿದ್ಧಸಾಧನತ್ವವು ಬರುವುದು. ಅಂತಹ ಬಾಧ್ಯತ್ವದಿಂದ ಆಕಾಶಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಸತ್ಯವಿಲ್ಲವೆನ್ನುವುದು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ‘ಯತ್ನಾತ್ ತನ್ನ ಬಾಧ್ಯತೇ’ ಎನ್ನುವ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯೇ ಸಿದ್ಧವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆತ್ಮನು ಸತ್ಯನಾದಾಗ್ಯೂ ಅವನಿಗೆ ಅನ್ಯಥಾ ವಿಜ್ಞಾತಸ್ಯ ಸಮ್ಯಕ್ ವಿಜ್ಞಾತತ್ವಲಕ್ಷಣಬಾಧ್ಯತ್ವವು ಉಭಯರಿಗೂ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಜ್ಞಾನನಿವರ್ತ್ಯತ್ವರೂಪವಾದ ಪರಾಭಿಮತವಾದ ಬಾಧ್ಯತ್ವವನ್ನು ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ನಾವು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ನಮಗೆ ಅಭಿಮತವಾದ ಅನ್ಯಥಾ ವಿಜ್ಞಾತಸ್ಯ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ಹೇಳಿದ ಬಾಧ್ಯತ್ವವು ಆತ್ಮನಲ್ಲಿಯೂ ಇರುವುದರಿಂದ ಸತ್ತ್ವಭಾವಸಾಧಕವಾಗಲಾರದು.

|| ೪೭ || ೪೭ || ೪೮ || ೪೯ ||

ಹೀಗೆ ಬಾಧವು ವಿನಾಶರೂಪವೆನ್ನುವುದನ್ನು ಸಿದ್ಧೀಕರಿಸಿ ಶುಕ್ತಿರಜತಾದಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಆಕಾಶಾದಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಬಾಧಕ್ಕೆ ಅಸಿದ್ಧಿಯು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಈಗ ಅಸಿದ್ಧಿಯನ್ನೇ ವಿವರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಾಧಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಪರನ ಹತ್ತಿರ ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ಕಶ್ಚಾಯಂ ಬಾಧಉದ್ವಿಷ್ಟೋ ನ ಹಿ ನಾಶೋಽಸತೋ ಭವೇತ್ |

ನಿವೃತ್ತಿಶ್ಚಾಪ್ರವೃತ್ತಸ್ಯ ಕಥಮೇವೋಪಪದ್ಯತೇ || ೫೦ ||

ನಾಸೀದಸ್ತಿ ಭವಿಸ್ಯಚ್ಚ ತದಿತಿ ಜ್ಞಾನನೋಯತಾ |

ಯದಿ ಬಾಧಸ್ತದಾಸತ್ತಂ ತೇನೈವಾಂಗೀಕೃತಂ ಪುನಃ || ೫೧ ||

ಅ || ಬಾಧಃ ಉದ್ವಿಷ್ಟಃ=ಆಕಾಶಾದಿಗಳಿಗೂ ಶುಕ್ತಿರಜತಾದಿಗಳಿಗೂ, ಸತ್ತ್ವಭಾವವು ಸಿದ್ಧಿಯಾಗುವುದಕ್ಕಾಗಿ ೧ ಯಾವ ಬಾಧವು ಉದ್ವಿಷ್ಟವಾಗಿದೆಯೋ, ಕಶ್ಚಾಯಂ=ಇದು ಯಾವುದು? (ಜ್ಞಾನದಿಂದ ವಿನಾಶನೋ, ೨ ತಿರೋಭಾವಾದಿರೂಪ ನಿವೃತ್ತಿಯೋ, ೩ ಅಥವಾ ನಾಸೀತ್ ನಾಸ್ತಿ ‘ನ ಭವಿಸ್ಯತಿ ಎಂದು ಕಾಲತ್ರಯ ಸತ್ತಾ ನಿಷೇಧವೋ, ೧ನೇದ್ವನ್ತು ದೂಷಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಅಸತಃ=ಅಸತ್ತಿಗೆ, ನಾಶಃ=ನಾಶವು, ನ ಹಿ ಭವೇತ್=ಆಗಲಾರದಷ್ಟೆ. (ಅಸದೇವ

ರಜತಂ ಪ್ರತ್ಯಭಾತ್ ಎಂದು ಮುಂದೆ ಬರುವ ಅನುಭವದ ಬಲದಿಂದ ಶುಕ್ತಿರಜತವು ಅಸತ್ತೇ, ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕು. ಅಸತ್ತಿಗೆ ಶಶವಿಷಾಣದಂತೆ ವಿನಾಶವು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಸ್ವರೂಪ ನಿವೃತ್ತಿಯೇ ವಿನಾಶವು. ವ್ಯಾಹತಿಯು ಬರುವುದರಿಂದ ಅಸತ್ತಿಗೆ ಸ್ವರೂಪವೇ ಇಲ್ಲ. ಆಕಾ ಶಾದಿಗಳು ನಿತ್ಯಗಲಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅವುಗಳಿಗೆ ವಿನಾಶವು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಘಟಾದಿಗಳಿಗೂ ಮುದ್ದರಾಭಿಘಾತಾದಿಗಳಿಂದಲೇ ವಿನಾಶವು. ಅಧಿಷ್ಠಾನ ತತ್ವಜ್ಞಾನದಿಂದ ಅಲ್ಲ, ಎಂದು ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿ ಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ 'ವಿದ್ಯಮಾನಂ ಹಿ ಬಾಧ್ಯತೇ | ನ ಹಿ ವಂಧ್ಯಾಸುತೋ ಬಾಧ್ಯಃ' ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ಅಸತ್ತಿಗೆ ವಿನಾಶವಿಲ್ಲವೆಂದುಕೃತವಾಗಿದೆ, ಎಂದು ಹಿ ಶಬ್ದವು) (ಇನ್ನೇದ್ದನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.) (ತಿರೋಭಾವಾದಿರೂಪವಾದ ನಿವೃತ್ತಿಯು ಅವಿರ್ಭಾವಾದಿ ರೂಪವಾದ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯುಳ್ಳದ್ದಕ್ಕೆ ಆಗುವುದು. ಅವಿರ್ಭಾವವು ಸತ್ವದಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಇರುವ ಧರ್ಮವು. ಶುಕ್ತಿರಜತಾದಿಗಳು ಅಸತ್ತೆಂದುಕೃತವಾಗಿವೆ. ಅದಕಾರಣ) ಅಪ್ರವೃತ್ತಸ್ಯ = ಅವಿರ್ಭಾವರೂಪಪ್ರವೃತ್ತಿಯಿಲ್ಲದಿರುವುದಕ್ಕೆ, ನಿವೃತ್ತಿಶ್ಚ = ತಿರೋಭಾವರೂಪ ನಿವೃತ್ತಿಯು, ಕಥಮೇವ = ಹೇಗೆ ತಾನೇ, ಉಪಪದ್ಯತೇ = ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಅಥವಾ ಅವಿದ್ಯೆಯೇ ಉಪಾದಾನ ಕಾರಣವಾಗಿ ಉಳ್ಳದ್ದಕ್ಕೆ, ವಿದ್ಯೆಯಿಂದ ವಿಲೀನತಾದಿರೂಪವಾದ ನಿವೃತ್ತಿಯು ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಶುಕ್ತಿರಜತಾದಿಗಳು ಅಸತ್ತಾದುದರಿಂದ ಅವಿದ್ಯೋಪಾದಾನಕವಲ್ಲ. ಅದಕಾರಣ ಅವಿದ್ಯೋಪಾದಾನಕವಾಗದಿದ್ದಕ್ಕೆ ನಿವೃತ್ತಿಯೂ ಹೇಗೆ ತಾನೇ ಕೊಡುತ್ತದೆ) (ಇನ್ನೇದ್ದನ್ನು ದೂಷಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅನುನಾದಮಾಡುತ್ತಾರೆ.) (ಇಷ್ಟು ಕಾಲ ತನಕ ಯಾವುದು ತೋರಿತೋ ಅದು) ನಾಸ್ತಿತ್ = ಇರಲಿಲ್ಲ, ನಾಸ್ತಿ = ಇಲ್ಲ, ನ ಭವಿಷ್ಯತ್ = ಮುಂದಕ್ಕೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ, ಇತಿ = ಹೀಗೆ, ಜ್ಞಾನಮೇಯತಾ = ತ್ರೈಕಾಲಿಕ ಸತ್ವನಿರ್ವೇಧರೂಪವಾದ ಜ್ಞಾನವಿಷಯತ್ವವು, ಯದಿ = ಯಾವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಬಾಧ್ಯಃ = ಬಾಧ್ಯವೋ ತದಾ = ಆಗ, ಅಂದರೆ ಹೀಗೆ ತ್ರೈಕಾಲಿಕ ಸತ್ವರೂಪವಾದ ಬಾಧ್ಯವು ಆಕಾಶಾದಿಗಳಿಗೂ, ಶುಕ್ತಿರಜತಾದಿಗಳಿಗೂ ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದಾದರೆ ಆಗ, ತೇನೈವ = ಅಸದ್ವೈಲಕ್ಷಣವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸತಕ್ಕ ಮಾಯಾವಾದಿಯಿಂದಲೇ, ಪುನಃ = ಮತ್ತು, ಅಸತ್ತ್ವಂ = ಅಸತ್ತ್ವವು, ಅಂಗೀಕೃತಂ = ಅಂಗೀಕೃತವಾಗುವುದು. ಸತ್ತ್ವಭಾವವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಶಶವಿಷಾಣಾದಿಗಳಿಗೂ ಬೇರೇ ಅಸತ್ತ್ವವನ್ನು ನಿರೂಪಿಸಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅಪಸಿದ್ಧಾಂತವು ಪ್ರಸಕ್ತವಾಗುವುದರಿಂದ ಈ ಬಾಧವು ಪರರಿಗೆ ಅಂಗೀಕರಿಸಕ್ಕೆ ಅಶಕ್ಯವು. || ೫೦ || ೫೧ ||

(1) ಶುಕ್ತಿ ರಜತಾದಿಗಳಿಗೆ ಅಸತ್ತ್ವವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ವಿನಾಶಾದಿರೂಪವಾದ ಬಾಧವು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಯಾವುದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟದೋ, ಅದು ಸಿದ್ಧವಲ್ಲ. 'ವಿಮತಂನಾಸತ್ ಪ್ರತೀಯಮಾನತ್ವಾತ್ ಯತ್ರ ಪ್ರತೀಯತೇ ತನ್ನಾಸತ್ ಯಥಾ ಘಟಃ, ಯಚ್ಚಾಸತ್ ನತತ್ವತೀಯತೇ ಯಥಾ ಶಶವಿಷಾಣಂ' ವಿನಾದ ವಿಸಯವಾದುದು ಅಸತ್ತಲ್ಲ, ತೋರುವುದರಿಂದ ಯಾವುದು ತೋರುತ್ತದೋ ಅದು ಅಸತ್ತಲ್ಲ, ಘಟದಂತೆ. ಯಾವುದು ಅಸತ್ತೋ ಅದು ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಶಶವಿಷಾಣದಂತೆ, ಎನ್ನುವ ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ ಅಸತ್ತ್ವವಿಲ್ಲವೆನ್ನುವುದು ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿದೆ, (2) ತ್ರೈಕಾಲಿಕ ಸತ್ತ್ವವನ್ನು ನಿರ್ವೇಧಮಾಡಿದರೆ ಅಸತ್ತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕಾಗುವುದು ಎಂದು ಯಾವುದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟದೋ ಅದೂ ಅಯುಕ್ತವು. ಪ್ರತೀತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅಸತ್ತ್ವವು ಕೂಡದಿದ್ದಮೇಲೆ ನಿರ್ವೇಧಕ್ಕೆ ಕೇವಲ ಸತ್ತ್ವನಿರ್ವೇಧದಲ್ಲಿಯೇ ತಾತ್ಪರ್ಯವು ಕೊಡುತ್ತದೆ. (3) ಸತ್ತ್ವ ಭಾವವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅಸತ್ತ್ವವನ್ನು ನಿರೂಪಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಅಶಕ್ಯವೆಂದು ಯಾವುದು ಉಕ್ತವಾಗಿದೆಯೋ ಅದು ಅಯುಕ್ತವು. ನಿರುಪಾಖ್ಯಾತ್ವವು ಅಸತ್ತ್ವವು ಎಂದು ಹೇಳಿರುವೆವು, ಎಂದರೆ—

ಹಾಗೆ ಹೇಳಿಕೊಡದು. ಅಸತ್ತಿಗೆ ಪ್ರತೀತಿಯಿಲ್ಲವಾದರೆ ಇದೆಲ್ಲ ಆಗಬಹುದಿತ್ತು; ಹೀಗೆ ಇಲ್ಲ. ಅಸತ್ತಿಗೆ ಪ್ರತೀತಿಯನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸತಕ್ಕ ನೀನೇ ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತೀತಿಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕಾಗುವುದು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ಪ್ರತೀತಿರ್ನಾಸತಃ ಇತಿ ವದನ್ತಂ ಗೀತರೋತಿ ತಾಂ |

ನಿಷೇಧೋ ಹ್ಯಪ್ರತೀತಸ್ಯ ಕಥಂ ಚಿನ್ನೋಪಪದ್ಯತೇ || ೫೨ ||

ಅ || ಅಸತಃ=ಅಸತ್ತಿಗೆ, ಪ್ರತೀತಿಃ=ಪ್ರತೀತಿಯು, ನ=ಇಲ್ಲ. ಇತಿ=ಹೀಗೆ, ವದನ್=ಹೇಳುವವನು ಮತ್ತು ತಿಳಿಯುವವನು, ತಾಂ=ಪ್ರತೀತಿಯನ್ನು, ಅಂಗೀಕರೋತಿ=ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತಾನೆ. (ಅಸತ್ತಿಗೆ ಪ್ರತೀತಿಯು ಇಲ್ಲವೆಂದು ನಿಷೇಧಮಾಡತಕ್ಕವನು ಏಕೆ ಅಸತ್ತಿಗೆ ಪ್ರತೀತಿಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕೆಂದರೆ—) (ಅಸತ್ತಿಗೆ ಪ್ರತೀತಿಯು ಇಲ್ಲ ಎಂದು (೧) ಅಸತ್ತಿಗೆ ಪ್ರತೀತಿಯು ನಿಷೇಧಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, (೨) ಅಥವಾ ಪ್ರತೀತಿಗೆ ಅಸದ್ವ್ಯಯಕ್ಕೆ ಪುನಃ ನಿಷೇಧಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, ೧ನೇ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರತೀತಿವಿಷಯವಾಗಿಯೂ, ೨ನೇ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರತೀತಿವಿಷಯವಾಗಿಯೂ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅಸತ್ತಿಗೆ ಪ್ರತೀತಿಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕು. ಆದಕಾರಣ) ಕಥಂಚಿತ್=ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಎರಡು ಪ್ರಕಾರಗಳಿಂದ, ಅಪ್ರತೀತಸ್ಯ=ಅವಿಭಾವರೂಪವೃತ್ತಿ ಇಲ್ಲದಿರುವುದರ ಸಂಬಂಧಿಯಾದುದು, ನಿಷೇಧಃ=ನಿಷೇಧವು, ನೋಪಪದ್ಯತೇ=ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. (ಅಪ್ರತೀತವಾದ ಭೂತಲದಲ್ಲಿ ಆಗಲೀ, ಘಟದಲ್ಲಿ ಆಗಲೀ 'ಭೂತಲೇ ಘಟೋ ನಾಸ್ತಿ' ಎನ್ನುವ ಪ್ರತೀತಿವಿಧವು ಕಾಣಲ್ಪಡಲಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ? ಇದರಿಂದ 'ಏಮತಃ ಅಸತ್ಪ್ರತೀತಿಮಾನ್ ತತ್ಸಂಬಂಧಿನಿಷೇಧ ಕರ್ತೃತ್ವಾತ್ ತದ್ವ್ಯವದರ್ಶ್ಯತ್ವಾದ್ಯಾ ಸಮ್ಯಕ್ವತ್' ಎವಾದವಿಷಯಭೂತನಾದವನು ಅಸತ್ತಿನ ಪ್ರತೀತಿಯುಳ್ಳವನು. ಅಸತ್ಸಂಬಂಧಿಯಾದ ನಿಷೇಧವನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕವನಾದುದರಿಂದ ಅಥವಾ ಅಸದ್ವ್ಯಯಕ್ಕೆ ವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ಮಾಡುವುದರಿಂದ ನಿಶ್ಚಿತವಂತೆ ಎನ್ನುವ ಪ್ರಮಾಣವು ಸೂಚಿತವಾಯಿತು. ಪ್ರಾಮಾಣಿಕನಾದುದನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆ ಕರು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕು. || ೫೨ ||

ಹೀಗೆ ಅರ್ಥಪತ್ತಿಯನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿ ಉಪಮಾನವನ್ನೂ ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ನ ಚೋಪಮಾ ಭವೇದತ್ರ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾತ್ಪ್ರತೀತಿಃ || ೫೩ ||

ಶಾಸ್ತ್ರಗಮ್ಯ ಪರೇಶಾನಾಭ್ಯೇಧಃ ಸ್ವಾತ್ಮನ ಈಯತೇ || ೫೩ ||

ಅ || ಅತ್ರ = ಅನಿರ್ವಚನೀಯಾರ್ಥವದೆ ಎನ್ನುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ, ಉಪಮಾ = ಉಪಮಾನವು, ನ ಚ ಭವೇತ್=ಪ್ರಮಾಣವು ಆಗಲಾರದು. (ಉಪಮಾನಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾದ ಮೊದಲಾದ ವಿಷಯವೇ ನಿಯತವಾಗಿದೆ.) (ಅಭಾವರೂಪ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.) (ಆಕಾಶಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಆಗಲೀ, ಶುಕ್ತಿರಜತಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಆಗಲೀ, ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾದಿವಿಧಗಳಲ್ಲಿ, ಅನುಪಲಬ್ಧಿಯಿಂದ ಲಾಗಲೀ ಸತ್ಯ-ಅಸತ್ಯಗಳು ಇಲ್ಲವೆಂದು ಸಿದ್ಧಿಸುವಾಗ ಅನಿರ್ವಚನೀಯವಾದ ಅರ್ಥವು ಸಿದ್ಧಿಸುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಬೇಕು. ಅದು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ— ಆಕಾಶಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾತ್=ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಪ್ರಮಾಣದಿಲ್ಲದಿದ್ದರಿಂದ, ಸತ್ಯವೇನು=ಸತ್ಯವೇ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಚ=ಶುಕ್ತಿರಜತಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಸತ್ಯವೂ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗುತ್ತದೆ. (ಹೀಗೆ ಅನುಮಾನಾದಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ದೂಷಣವನ್ನು ಹೇಳಿ. ಸಾಧಾರಣ ದೂಷಣವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾದಿಗಳಿಗನಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಸತ್ಯವೇ ಶುಕ್ತಿರಜತಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಅದರೂ ಅಸತ್ಯವೇ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ('ಸತ್ ಗಗನಂ, ಅಸ್ತಿಮೀಷ್ಣಾನಂ, ಅಸದೇವ ರಜತಂ ಪ್ರತ್ಯಭಾತ್' ಎಂದು ಎಲ್ಲಾ ಜನರಿಗೂ

ಬರತಕ್ಕ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಅಪಲಾಪಮಾದಲಿಕ್ಕೆ ಅಶಕ್ಯವು. ಆದಕಾರಣ ವಿಯದಾದಿಗಳಿಗೆ ಅನಿರ್ವಾಚ್ಯತ್ವವಿಸಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವೆಂದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟ ಅನುಮಾನಾದಿಗಳು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷದಿಂದ ಬಾಧಿತಗಳು ಆದಪ್ರಯುಕ್ತ 'ನೋಭಯಂ ಜೇನ್ನಸಿದ್ಧಂ ತತ್' ಎನ್ನುವುದು ಯುಕ್ತವು.) (ಅಥವಾ 'ಜೀವೇಶ್ವರಯೋರ್ಭೇದೋ ಮಿಥ್ಯಾಭೇದತ್ವಾತ್' ಇದು ಮೊದಲಾದ ಅನುಮಾನಕ್ಕೆ ದೂಷಣಾಂತರವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷತ್ವ=ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷದ್ವಿಲಯಿಂದ ಜೀವೇಶ್ವರಭೇದಕ್ಕೆ, ಸತ್ಯಮೇವ=ಸತ್ಯವೇ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗುತ್ತದೆ. (ಆದುದರಿಂದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಿರುದ್ಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಜೀವೇಶ್ವರ ಭೇದಮಿಥ್ಯಾತ್ವದ ಸಾಧಕವಾದ ಅನುಮಾನಕ್ಕೆ ಬಾಧವು.) (ಈಶ್ವರನು ಶಾಸ್ತ್ರೀಕ ಸಮರ್ಥಗಮ್ಯನೆಂದಂಗೀಕರಿಸಿದರಿಂದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಸಿದ್ಧನಲ್ಲ. ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಮತ್ತೊಬ್ಬನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗುತ್ತಾನೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ಜೀವರೂ ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಸಿದ್ಧರಾಗಲಾರರು. ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾದ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿರುವ ಭೇದವು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಸಿದ್ಧವಾಗಲಾರದು. ಅದಕ್ಕೆ ಸತ್ಯತ್ವವಾದರೂ ಸುತರಾಂ ಕೂಡಲಾರದು. ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ) ಶಾಸ್ತ್ರಗಮ್ಯ ಪರೇ ಶಾನಾತ್=ಶಾಸ್ತ್ರೀಕಸಮರ್ಥಗಮ್ಯನಾದ ಶ್ರೀ ಹರಿಯದ್ವಿಲಯಿಂದ ಸ್ವಾತ್ಮನಃ=ತನಗೆ, ಭೇದಃ=ಭೇದವು, ಈಯತೇ=ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷದಿಂದ ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುತ್ತದೆ.

ತಾ || ನ್ಯಾಯಸುಧಾ— (1) ಒಂದೇ ಭೇದವು ಅನೇಕತ್ರ ವ್ಯಾಪಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಏಕಪ್ರತಿಯೋಗಿಕವಾಗಿ, ಅಪರಧರ್ಮಿಕವಾಗಿ ಭೇದವು ಇರುವುದು. ಆ ಭೇದವು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಬೇಕಾದರೆ ಧರ್ಮಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷತ್ವವೇ ಪ್ರಯೋಜಕವಾಗಿದೆ. ಪ್ರತಿಯೋಗಿ ವಿಷಯ ಕಜ್ಞಾನಮಾತ್ರವೇ ಭೇದಪ್ರತ್ಯಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಕಾರಣವು. ಪ್ರತಿಯೋಗಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷತ್ವವು ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಇರಲು ಈಶ್ವರನು ಇತರ ಜೀವರೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷರಾಗದಿರುವುದರಿಂದ ತದ್ಧರ್ಮಿಕವಾದ ಭೇದವನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷದಿಂದ ತಿಳಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಅಸಾಧ್ಯವಾದರೂ ಈಶ್ವರ ಪ್ರತಿಯೋಗಿಕವಾದ ಸ್ವಾತ್ಮಧರ್ಮಿಕವಾದ ಭೇದವನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷದಿಂದ ತಿಳಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ಯವೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ಧರ್ಮಿಭೂತನಾದ ತಾನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಪ್ರತಿಯೋಗಿಭೂತನಾದ ಶ್ರೀಹರಿಯ ಜ್ಞಾನವು ಶಾಸ್ತ್ರದಿಂದಂಟಾಗುತ್ತದೆ. (2) ಯಾವನು ಶಾಸ್ತ್ರದಿಂದ ಈಶ್ವರನನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲವೋ ಆತನು ಈಶ್ವರ ಪ್ರತಿಯೋಗಿಕವಾದ ತನ್ನ ಭೇದವನ್ನು ತಿಳಿಯದಿರಲಿ. ಶಾಸ್ತ್ರದಿಂದ ಈಶ್ವರನನ್ನು ತಿಳಿದವನಿಗೇನೇ ಈಶ್ವರನದ್ವಿಲಯಿಂದ ತನಗೆ ಭೇದವದೆ ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವು ಪ್ರಮಾಣವೆಂದು ಕ್ತವಾಗಿದೆ. || ೫೩ ||

ಆದರೂ ಭೇದಗ್ರಾಹಕವಾದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಬಲ್ಯವನ್ನು ನಿರೂಪಿಸದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಅನುಮಾನಕ್ಕೆ ಬಾಧವು ಹೇಗೆಂದರೆ—

ಮೂ || ಅನುಭೂತಿವಿರೋಧೇನ ಕಥಮೇಕತ್ವಮಾಚ್ಯತೇ |

ಕಿಂಚಿತ್ಕರ್ತಾ ಚ ದುಃಖಿತಿ ಸರ್ವೇರೇವಾನುಭೂಯತೇ || ೫೪ ||

ಸರ್ವಜ್ಞೋ ಭಗವಾನ್ನಿಷ್ಣುಃ ಸರ್ವಶಕ್ತಿರಿತಿ ಶ್ರುತಃ |

ಅನುಭೂತಾದ್ಭಿಭೇದೇನ ಶ್ರುತಿರೇಷಾ ವದತ್ಯಮಂ || ೫೫ ||

ಅ || ಅನುಭೂತಿವಿರೋಧೇನ=ಸಾಕ್ಷಿವಿರೋಧದಿಂದ, ಕಥಂ=ಹೇಗೆ, ಏಕತ್ವಂ=ಏಕತ್ವವು, ಉಚ್ಯತೇ=ಅನುಮೇಯಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. (ಸಾಕ್ಷಿಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವು ಅನುಮಾನಕ್ಕಿಂತ ಪ್ರಬಲ

ವಾಗಲಿ, ಸಾಕ್ಷಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕೆ ಈಶ್ವರನದ್ದೆ ಶೆಯಿಂದ ತನಗೆ ಭೇದಗ್ರಾಹಕತ್ವವು ಹೇಗೆ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗುವುದು? ಯಾವುದರಿಂದ ಅನುಮಾನವು ಬಾಧಿತ ವಿಷಯವಾಗುವುದು ಎಂದರೆ) ಕಿಂಚಿತ್ = ಸ್ವಲ್ಪ, ಕರ್ತಾ = ಮಾಡತಕ್ಕವನು, ದುಃಖೀಚ = ದುಃಖವುಳ್ಳವನು, ಅಲ್ಪಜ್ಞಃ = ಅಲ್ಪಜ್ಞನು, ಅಲ್ಪಶಕ್ತಿಶ್ಚ = ಅಲ್ಪಶಕ್ತಿ ಯುಳ್ಳವನು, ಇತಿ = ಹೀಗೆ ಸ್ವಾತ್ಮನು, ಸರ್ವೈರೇವ = ಎಲ್ಲರಿಂದಲೇ, ಅನುಭೂಯತೇ = ಅನುಭವಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಾನೆ ಭಗವಾನ್ವಿಸ್ವಾಃ = ಶ್ರೀಪೂಜ್ಯನಾದ ವಿಷ್ಣುವು, ಸರ್ವಜ್ಞಃ = ಸರ್ವಜ್ಞನು, ಸರ್ವಶಕ್ತಿಃ = ಸಮಸ್ತಶಕ್ತಿ ಯುಳ್ಳವನು, ಸರ್ವಕರ್ತಾ = ಸರ್ವಜಗತ್ಕರ್ತನು, ನಿರ್ದುಃಖಃ = ದುಃಖಲೇಶಾತ್ಯಂತಾಭಾವವಿರುವವನು, ಇತಿ = ಹೀಗೆ, ಶ್ರುತಃ = 'ಯಃ ಸರ್ವಜ್ಞಃ ಪರಾಸ್ಯ ಶಕ್ತಿಃ ಸ ಹಿ ಸರ್ವಸ್ಯ ಕರ್ತಾ, ನಿರನಿಷ್ಠಃ' ಇತ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟದ್ದಾನೆ. (ಹಾಗಾದರೆ ಜೀವನನ್ನು ಪಕ್ಷೀಕರಿಸಿ ಈಶ್ವರನಿಂದ ಅಭೇದವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದರೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಿರೋಧವು ಬರಲಿ. ಹೀಗೆ ಅನುಮಿತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈಶ್ವರನನ್ನು ಪಕ್ಷೀಕರಿಸಿ ಜೀವಾಭೇದವನ್ನು ಅನುಮೇಯಿಸುತ್ತೇವೆ ಎಂದರೆ) (ಈಶ್ವರನನ್ನು ಪಕ್ಷೀಕರಿಸುವವನು ಈಶ್ವರನ ಸಿದ್ಧಿಯನ್ನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕು. ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾದಿಗಳಿಂದ ಈಶ್ವರನು ಸಿದ್ಧಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಆದಕಾರಣ ಶ್ರುತಿಯೇ ಈಶ್ವರನನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕು.) ಏಷಾ ಶ್ರುತಿಃ = ಧರ್ಮಗ್ರಾಹಕವಾದ 'ಯಃ ಸರ್ವಜ್ಞಃ' ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಯು, ಅಮುಂ = ಈಶ್ವರನನ್ನು, ಅನುಭೂತಾಧಿ = ಅಲ್ಪಜ್ಞತ್ವಾದಿಗಳಿಂದ ಅನುಭೂತನಾದ ಜೀವನದ್ದೆ ಶೆಯಿಂದ, ಭೇದೇನ = ಭೇದದಿಂದ, ವದತಿ = ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತದೆ. (ಆದ ಕಾರಣ ಈಶ್ವರನನ್ನು ಧರ್ಮಾಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಜೀವನಿಂದ ಅಭೇದವನ್ನು ಸಾಧಿಸತಕ್ಕ ಅನುಮಾನಕ್ಕೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಬಾಧವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಉಪಜೀವ್ಯ ಶ್ರುತಿವಿರೋಧದಿಂದ ಬಾಧವು ಬಂದೇ ಬರುವುದು. ಯಾವಾಗಲೂ ಅಲ್ಪಜ್ಞತ್ವಾದಿಗಳುಳ್ಳ ಜೀವಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಕುರಿತು ಸರ್ವಜ್ಞಾದಿಗಳು ಈಶ್ವರ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸತಕ್ಕ ಶ್ರುತಿಯು ಈಶ್ವರನದ್ದೆ ಶೆಯಿಂದ ಜೀವನನ್ನು ಭಿನ್ನನನ್ನಾಗಿಯೇ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತದೆ. ಅನುಭವವನ್ನು ಅವಲಂಬ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಅಶಕ್ಯವು. || ೫೪ || ೫೫ ||

ಹೀಗೆ ಅನುಮಾನವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿ ಈಗ 'ತದ್ಯೋಹಂ' ಇದುಮೊದಲಾದ ಶ್ರುತಿಯನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಉಪಜೀವ್ಯವಿರುದ್ಧಂ ತು ಕಥಮೈಕಂ ಶ್ರುತಿರ್ವದೇತ್ |

ಅಪ್ರಮಾಣ್ಯಂ ಯದಾ ಭೇದವಾಚಕಸ್ಯ ಭವಿಸ್ಯತಿ ||

ಸ ಏವ ಧರ್ಮಣೋ ಗ್ರಾಹೀ ತದಭೇದಃ ಕಥಂ ಭವೇತ್ || ೫೬ ||

ಅ || ಉಪಜೀವ್ಯವಿರುದ್ಧಂ ಐಕ್ಯಂ = ಉಪಜೀವ್ಯಪ್ರಮಾಣದಿಂದ ವಿರುದ್ಧವಾದ ಜೀವೇಶ್ವರರ ಐಕ್ಯವನ್ನು, ಶ್ರುತಿಃ ತು = ಶ್ರುತಿಯಾದರೂ, (ಅನುಮಾನವು ದುಃಖವಾದರೆ ಅಪ್ರಮಾಣವೇ ಆಗುವುದು. ಶ್ರುತಿಗಾದರೂ ಆಸಾತತಃ ತೋರತಕ್ಕ ಅರ್ಥವನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ಅಧಾಂತರವನ್ನು ಹೇಳುವುದು ಎಂದು ತುಶಬ್ದವು ವಿಶೇಷಾರ್ಥವುಳ್ಳದ್ದು.) ಕಥಂ = ಹೇಗೆ, ವದೇತ್ = ಹೇಳುವುದು. ಭೇದವಾಚಕಸ್ಯ = ಭೇದವನ್ನು ಹೇಳತಕ್ಕ ಆಗಮಕ್ಕೆ, ಮತ್ತು ಭೇದಕ ಸಾರ್ವಜ್ಞಾದಿಗಳಿಂದ ವಿಶಿಷ್ಟನಾದ ಶ್ರೀಪರಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸತಕ್ಕ ಆಗಮಕ್ಕೆ, (ಭೇದಗ್ರಾಹಿಯಾದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕೂ) ಯದಾ = ಯಾವಾಗ, ಅಪ್ರಮಾಣ್ಯಂ = ಅಪ್ರಮಾಣ್ಯವು, ಭವಿಸ್ಯತಿ = ಬರುವುದೋ, ತದಾ = ಆಗ, ಸ ಏವ = ಆ ಭೇದದ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವಾಗಲೀ, ಭೇದವಾಚಕವಾದ ಆಗಮವಾಗಲೀ,

ಧರ್ಮಿಣಃ = ಜೀವನನ್ನೂ, ಈಶ್ವರನನ್ನೂ, ಗ್ರಾಹೀ = ಗ್ರಹಿಸತಕ್ಕದ್ದು, (ಇತಿ = ಎನ್ನುವ ಕಾರಣ ದಿಂದ) ತದಭೇದಃ = ಜೀವೇಶ್ವರರಿಗೆ ಅಭೇದವು, ಕಥಂ = ಹೇಗೆ, (ಬೋಧ್ಯಃ = ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯವು), ಭವೇತ್ = ಆಗುವುದು.

ತಾ || ನ್ಯಾಯಸುಧಾ — (1) ಶ್ರುತಿಯಿಂದ ಜೀವನನ್ನು ಅನುವಾದಮಾಡಿ ಜೀವನಿಗೆ ಈಶ್ವರೈಕ್ಯವನ್ನು ಬೋಧಿಸಿದರೆ ಆಗ ಜೀವಗ್ರಾಹಕವಾದ ಸಾಕ್ಷಿಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವು ಉಪಜೀವ್ಯವಾಗುವುದು. ಆ ಸಾಕ್ಷಿಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವು ಭೇದಗ್ರಾಹಕವೆಂದು ಹೇಳಿದರಿಂದ ಉಪಜೀವ್ಯವಿರೋಧವು. (2) ಶ್ರುತಿಯು ಈಶ್ವರನನ್ನು ಅನುವಾದಮಾಡಿಕೊಂಡು ಈಶ್ವರನಿಗೆ ಜೀವಾಭೇದವನ್ನು ವಿಧಿಸುವುದಾದರೆ ಆಗ 'ಯಃ ಸರ್ವಜ್ಞಃ' ಇದುವೊಂದಲಾದ ಶ್ರುತಂತರವೇ ಉಪಜೀವ್ಯವಾಗುವುದು. ಅದು ಭೇದಗ್ರಾಹಕವೆಂದು ಹೇಳಿದರಿಂದ ಉಪಜೀವ್ಯವಿರೋಧವೇ. (3) ಜೀವೇಶ್ವರರಿಬ್ಬರನ್ನು ಅನುವಾದಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅಭೇದಮಾತ್ರವನ್ನು ಬೋಧಿಸುವುದಾದರೆ ಆಗ ಜೀವಗ್ರಾಹಕವಾದ ಸಾಕ್ಷಿಯೂ, ಈಶ್ವರಗ್ರಾಹಕವಾದ 'ಯಃ ಸರ್ವಜ್ಞಃ' ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಯೂ ಉಪಜೀವ್ಯವೇ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ಉಪಜೀವ್ಯಪ್ರಮಾಣವಿರೋಧವು ಸ್ಪಷ್ಟವೇ. (4) ಯದ್ಯಪಿ ಇದೆಲ್ಲವೂ ಪ್ರಥಮ ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಅದನ್ನೇ ವಿಸ್ತರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಪುನಃ ಆರಂಭ ಮಾಡಿದರಿಂದ ದೋಷವಿಲ್ಲ. (5) ಹಾಗಾದರೆ ಉಪಜೀವ್ಯವಿರೋಧದಿಂದ ಉಪಜೀವಕವು ಬಾಧಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ನಿಯಾಮಕವು ಏನಿದೆ? ಏನಾದರೂ ನಿಯಾಮಕವಿದ್ದರೆ ಉಪಜೀವ್ಯ-ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ-ಆಗಮಗಳ ವಿರೋಧದಿಂದ ಉಪಜೀವಕ ಅನುಮಾನ ಆಗಮಗಳಿಗೆ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯ ಹೇಳಿದ್ದು ಕೂಡುವುದು ಎಂದರೆ — ಇಲ್ಲಿ ಭೇದಾಭೇದವಿವಯಕಗಳಾದ ಉಪಜೀವ್ಯ ಉಪಜೀವಕಪ್ರಮಾಣಗಳೆರಡಕ್ಕೂ ೧ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವೇ ಇರುವುದೋ, ೨ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವೇ ಇರುವುದೋ, ೩ ಒಂದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಮತ್ತೊಂದಕ್ಕೆ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವೋ? ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಉಪಜೀವಕಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು, ಉಪಜೀವ್ಯಕ್ಕೆ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವೋ? ೪ ಉಪಜೀವ್ಯಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು, ಉಪಜೀವಕಕ್ಕೆ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಹೀಗೆ ಪಕ್ಷಗಳು ಕೂಡುತ್ತವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವೆನ್ನುವ ಗನೇ ಪಕ್ಷವು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ನಿರುದ್ಧಗಳಾದ ಎರಡಕ್ಕೂ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಕೂಡಲಾರದು. ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವೇ ಎನ್ನುವ ಏನೇ ಪಕ್ಷವು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ವಸ್ತುವಿಗೆ ನಿಸ್ವಭಾವತ್ವವು ಬರಬೇಕಾದೀತು. ಇನ್ನೊಂದನ್ನು 'ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯಂ ಯದಾ' ಎನ್ನುವುದರಿಂದ ದೂಷಿಸಿದರು. ಆದರೆ, ಅಜ್ಞಾನಾದಿವಿಶಿಷ್ಟನಾದ ಜೀವನನ್ನು ಗ್ರಹಿಸತಕ್ಕ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಲೀ, ಸಾರ್ವಜ್ಞಾದಿ ವಿಶಿಷ್ಟನಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು ಗ್ರಹಿಸತಕ್ಕ ಆಗಮವಾಕ್ಯವಾಗಲೀ, ಅಪ್ರಮಾಣವಾದರೆ ಆಗ ಜೀವೇಶ್ವರರಿಂಬ ಧರ್ಮಿಗಳೇನೇ ಸಿದ್ಧಿಯಿಲ್ಲದೆ ಇದ್ದುದರಿಂದ ತತ್ತ್ವಮುಕ್ತಾದ್ಯಾ ಗಮಗಳಿಂದಲೂ ಅನುಮಾನಗಳಿಂದಲೂ ಜೀವೇಶ್ವರರಿಗೆ ಅಭೇದ ಬೋಧನವು ಕೂಡದೆಹೋಗುವುದು. ಆದುದರಿಂದ ಉಪಜೀವಕದ ವಿರೋಧದಿಂದ ಉಪಜೀವ್ಯಕ್ಕೆ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಕೂಡದಿರುವುದರಿಂದ ಪರಿಶೇಷತಃ ಉಪಜೀವ್ಯಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು, ಉಪಜೀವಕಕ್ಕೆ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಎನ್ನುವ ಏನೇ ಪ್ರಕಾರವೇ ಸಿದ್ಧಿಸುತ್ತದೆ. (6) ಉಪಜೀವಕದಿಂದ ಉಪಜೀವ್ಯವು ಪ್ರಬಲವು, ಅದರ ವಿರೋಧದಿಂದ ಉಪಜೀವಕಕ್ಕೆ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವೂ ಯುಕ್ತವೇ. ಅದರೂ ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ ಅಭೇದಾಗಮ ರೂಪನಾದ ಉಪಜೀವಕಕ್ಕೆ ಭೇದಗ್ರಾಹಕವಾದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ-ಅನುಮಾನರೂಪ ಉಪಜೀವ್ಯ-ವಿರೋಧದಿಂದ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವೇ ಇದ್ದು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ — ಉಪಜೀವ್ಯೋಪಜೀವಕಭಾವವು ಅನೇಕವಿಧವಾಗಿದೆ. (೧) ಕೆಲವುಕಡೆ ಧರ್ಮಿಗ್ರಾಹಕತ್ವದಿಂದ, (೨) ಕೆಲವುಕಡೆ ಸಾಧ್ಯಗ್ರಾಹಕತ್ವದಿಂದ, (೩) ಕೆಲವುಕಡೆ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯೋಪಪಾದಕತ್ವದಿಂದ, (೪) ಕೆಲವುಕಡೆ

ವ್ಯಾಪ್ತಾನ್ಯಂಗಪ್ರತಿಸಾದಕತ್ವದಿಂದ ಇವೇಮೊದಲಾದ ಪ್ರಕಾರದಿಂದ ಉಪಜೀವ್ಯತ್ವ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಉಪಜೀವ್ಯವಾಗಿರುವ ಪ್ರಮಾಣಗಳಿಂದ ವಿರುದ್ಧವಾದ ಉಪಜೀವಕವು ಬಾಧ್ಯವೇ ಆಗುವುದು. ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ ಅಭೇದಾಗಮರೂಪ ಉಪಜೀವಕಕ್ಕೆ ಭೇದಾಗಮವಾಗಲೀ, ಭೇದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಲಿಹೀಗೆ ಧರ್ಮಾದಿಗ್ರಾಹಕವಾಗಿ ಉಪಜೀವ್ಯವಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಪ್ರತಿಷೇಧ್ಯಭೇದವಾದ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿಯೇ ಉಪಜೀವ್ಯವು. ಇಂತಹ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆಹೇಳಿದ ನ್ಯಾಯವಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಉಪಜೀವಕದಿಂದಲೇ ಉಪಜೀವ್ಯಕ್ಕೆ ಬಾಧವು. ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಆಗಮಗಳು ಅನುಮಾನ ಆಗಮಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ನಿಷೇಧ್ಯ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಉಪಜೀವ್ಯಗಳಾಗಿವೆ. ಭೇದಸ್ತುತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಭೇದ ನಿಷೇಧವು ಕೂಡಲಾರದು. ಅದುದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ಉಪಜೀವಕವಿರೋಧಿಗಳಾದ ಉಪಜೀವ್ಯಗಳಾದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಆಗಮಗಳಿಗೇನೇ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಉಚಿತವಾದುದರಿಂದ 'ಯಃ ಸರ್ವಜ್ಞಃ' ಇದುಮೊದಲಾದ ಉಪಜೀವ್ಯ ಆಗಮಕ್ಕೆ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವೆನ್ನುವುದನ್ನು 'ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯಂ ಯದಾ' ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದರು. ಅಂದರೆ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ ವಿರೋಧಿಯಾದ ಅನುಮಾನದಿಂದಲಾಗಲೀ, ಆಗಮದಿಂದಲಾಗಲೀ 'ಯಃ ಸರ್ವಜ್ಞಃ' ಇದುಮೊದಲಾದ ಆಗಮಕ್ಕೆ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕು. ಈ ಆಗಮಕ್ಕೆ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವಿದ್ದರೆ ಅನುಮಾನಾದಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯೇ ಕೂಡಲಾರದು. ಅನುಮಾನಾದಿಗಳಿಂದ ಬಾಧ್ಯತ್ವವು ಸುತರಾಂ ಕೂಡಲಾರದು. ಪರಮಾತ್ಮರೂಪಧರ್ಮಿಯು ಕೇವಲ ಆಗಮದಿಂದಲೇ ವೇದ್ಯವಾಗುವುದು. ಏಕೆಂದರೆ— ನಿರಾಶ್ರಯವಾದ ಅನುಮಾನಾದಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯೇ ಕೂಡಲಾರದು. || ೫೩ ||

ಆದರೂ ಅಭೇದಾನುಮಾನ ಆಗಮಗಳ ವಿರೋಧದಿಂದ 'ಯಃ ಸರ್ವಜ್ಞಃ' ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಗಳಿಗೇನೇ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನುಪಪಾದಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ಯವಾಗುವುದು. ಏಕೆಂದರೆ— ಈ ಶ್ರುತಿಯೂ ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪಮಾತ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಮಾಣವು. ಅದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಉಪಜೀವಿಸಿಕೊಂಡು ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳಾದ ಅನುಮಾನ, ಆಗಮಗಳಿಂದ ಸಾರ್ವಜ್ಞ ಮೊದಲಾದ ಭೇದಕಧರ್ಮಾಂಶದಲ್ಲಿ ಅಪ್ರಮಾಣವಾಗಿ ಮಾಡಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ತಥಾ ಚ ಯಾವುದು ಧರ್ಮಿಗ್ರಾಹಕವೋ ಅದರ ವಿರೋಧವು ಅನುಮಾನಾದಿಗಳಿಗೆ ಇಲ್ಲವು. ಯಾವುದು ವಿರೋಧಿಯೋ ಅದು ಧರ್ಮಿಗ್ರಾಹಕ ಪ್ರಮಾಣವಲ್ಲ, ಎಂದರೆ—

ಮೂ || ಯತ್ಸ್ವರೂಪಗ್ರಹೇ ಮಾನಂ ತದ್ಧರ್ಮೇ ನ ಕಥಂ ಭವೇತ್ || ೫೪ ||

ಏಕವಿಜ್ಞಾನವಿಜ್ಞಾಪ್ಯಾ ದ್ವಯಂ ಮಾನಂ ಭವಿಸ್ಯತಿ |

ನ ಚೇದೇಕಂ ಪ್ರಮಾಣಂ ತದ್ವೈಯಮಸ್ಯತ್ರ ನೋ ಭವೇತ್ || ೫೫ ||

ಅ || ಯತ್=ಯಾವ 'ಯಃ ಸರ್ವಜ್ಞಃ' ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿವಾಕ್ಯವು, ಸ್ವರೂಪಗ್ರಹೇ=ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪದ ಗ್ರಹಣಕ್ಕಾಗಿ, ಮಾನಂ=ಪ್ರಮಾಣವೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, ತತ್=ಆ ವಾಕ್ಯವು, ಧರ್ಮೇ=ಸಾರ್ವಜ್ಞಾದಿ ಧರ್ಮವೈಶಿಷ್ಟ್ಯಕಾರದಲ್ಲಿ, ಕಥಂ=ಹೇಗೆ, ಮಾನಂ=ಪ್ರಮಾಣವು, ನ ಭವೇತ್=ಆಗಲಾರದು. ಏಕವಿಜ್ಞಾನವಿಜ್ಞಾಪ್ಯಾ=ಯಃ ಸರ್ವಜ್ಞಃ ಇದು ಮೊದಲಾದ ಶ್ರುತಿಗಳಿಂದಂಟಾದ ವಿಜ್ಞಾನವು ಏಕವಿಧವಾದುದೇ, ಪುನಃ ಶುಕ್ತಿರಜತಾದಿ ಜ್ಞಾನದಂತೆ ಸ್ವರೂಪಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವೂ, ವಿಶಿಷ್ಟಾಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅಪ್ರಮಾಣವೂ ಎಂದು ಅನೇಕ ವಿಧವಾದುದು ಅಲ್ಲವೆಂದು ಪರೀಕ್ಷಿಸಹಕೃತವಾದ ಸಾಕ್ಷಿರೂಪ ವಿಜ್ಞಾನದಿಂದಲೂ, (ಇದಂ ಜ್ಞಾನಂ=ಈ ಜ್ಞಾನವು), ದ್ವಯಂ=ಧರ್ಮ-ಧರ್ಮಿರೂಪ ವಿಶಿಷ್ಟಾಕಾರವನ್ನು ಕುರಿತೂಕೂಡ, ಮಾನಂ=

ಪ್ರಮಾಣವು, ಭವಿಸ್ಯತಿ = ಆಗಿಯೇ ಆಗುವುದು. (ಅಥವಾ) ದ್ವಯಂ = ಪ್ರತಿತಿಗಳೆರಡು ಸ್ವರೂಪದಂತೆ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿಯೂ (ಪ್ರಮಾಣವಾಗುವುದು.) (ಅಥವಾ 'ಯಃ ಸರ್ವಜ್ಞಃ' ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಗಳಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು. ಸಾರ್ವಜ್ಞಾದಿ ವಿಶಿಷ್ಟಾಕಾರದಲ್ಲಿ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಎಂದು ಹೇಳುವವನ ಆಭಿಪ್ರಾಯವು ಯಾವುದು? ೧ ಶ್ರುತ್ತಿರಜದಾದಿ ಜ್ಞಾನದಂತೆ ಒಂದೇ ಈ ಜ್ಞಾನವು ವಿಸಯಭೇದದಿಂದ ಪ್ರಮಾಣವೂ, ಅಪ್ರಮಾಣವೂ ಎಂದೋ? ೨ ಅಥವಾ ಜ್ಞಾನಗಳೆರಡೋ? ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಮಾಣವು ಮತ್ತೊಂದು ಅಪ್ರಮಾಣವು ಎಂದೋ? ೧ನೇ ದ್ವನ್ನ 'ಯತ್ಸ್ವರೂಪಗ್ರಹೇ' ಎನ್ನುವುದರಿಂದ ದೂಷಿಸಿದರು.) (೨ನೇದ್ವನ್ನ ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಏಕವಿಜ್ಞಾನವಿಜ್ಞಾಪ್ರಾಪ್ತಿ = ಒಂದೇ ಇದು ವಿಜ್ಞಾನವು ಎನ್ನುವ ಸಾಕ್ಷಿ ಜ್ಞಾನದಿಂದ, (ಅನೇಕತ್ವವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡದು.) (ಇದು ಜ್ಞಾನದ್ವಯವಾಗಲಿ, ಆದಾಗ್ಯೂ ಒಂದಕ್ಕೆ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಲು ಶಕ್ತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸ್ವರೂಪಜ್ಞಾನದಂತೆ ಧರ್ಮಜ್ಞಾನವೂ ಅಬಾಧಿತವಾಗಿದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.) ದ್ವಯಂ = ಜ್ಞಾನಗಳೆರಡೂ, ಮಾನಂ = ಪ್ರಮಾಣವು, ಭವಿಸ್ಯತಿ = ಆಗುವುದು. (ಹೀಗೆ ಬಾಧಾಭಾವಪರೀಕ್ಷಿತತ್ವಗಳು ಸಮಾನಗಳಾದಾಗ್ಯೂ ಶ್ರುತಿಜನ್ಯವಾದುದು ಒಂದು ಜ್ಞಾನ ಅಥವಾ ಎರಡು ಜ್ಞಾನಗಳೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸಿ, ಅಂಶದಿಂದ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯ-ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಹೇಳುವವನಿಗೆ ಅತಿಪ್ರಸಂಗವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ತತ್ = ಶ್ರುತಿಜನ್ಯವಾದ ಜ್ಞಾನವು, ದ್ವಯಂ = ವಿಶಿಷ್ಟಾಕಾರವನ್ನು ಕುರಿತು, ಪ್ರಮಾಣಂ ನ ಚೇತ್ = ಪ್ರಮಾಣವಾಗದೆ ಇದ್ದರೆ, ಆಗ, ಅತ್ರ = ಈ ವಿಸಯದಲ್ಲಿ, ಏಕಮಪಿ = ಸ್ವರೂಪಾಂಶವನ್ನೂ ಕೂಡ ಕುರಿತು, ಪ್ರಮಾಣಂ = ಪ್ರಮಾಣವು, ನೋ ಭವೇತ್ = ಆಗಲಾರದು. ಅಥವಾ, ತತ್ = ವಿಜ್ಞಾನವು, ಅತ್ರ = ಈ ವಿಸಯದಲ್ಲಿ, ಏಕಂ = ವಿಶಿಷ್ಟಾಕಾರವನ್ನು ಕುರಿತು, ಪ್ರಮಾಣಂ ನ ಚೇತ್ = ಪ್ರಮಾಣವಾಗದೆ ಇದ್ದರೆ, ಆಗ, ದ್ವಯಮಪಿ ನೋಭವೇತ್ = ವಿಶಿಷ್ಟಾಕಾರದಂತೆ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಮಾಣವು ಆಗಲಾರದು. (ಎರಡು ಜ್ಞಾನಗಳನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುವುದು ಎನ್ನುವ ವಾದದಲ್ಲಿ ಆದರೂ) ಅತ್ರ = ಈ ಎರಡು ಜ್ಞಾನಗಳಲ್ಲಿ, ತತ್ = ವಿಶಿಷ್ಟವಿಸಯಕವಾದ ಜ್ಞಾನವು, ಪ್ರಮಾಣಂ ನ ಚೇತ್ = ಪ್ರಮಾಣವಾಗದೆ ಇದ್ದರೆ, ದ್ವಯಮಪಿ = ಎರಡು ಜ್ಞಾನಗಳೂ ಕೂಡ, ಪ್ರಮಾಣಂ ನೋ ಭವೇತ್ = ಪ್ರಮಾಣವು ಆಗಲಾರದು. (ವಿಶಿಷ್ಟ ಜ್ಞಾನದಂತೆ ಸ್ವರೂಪ ಜ್ಞಾನವೂ ಅಪ್ರಮಾಣವಾಗುವುದು.)

ತಾ || (1) ರಜತಜ್ಞಾನವು ಇದಮಂಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವು, ರಜತವೈಶಿಷ್ಟ್ಯಾಂಶದಲ್ಲಿ ಅಪ್ರಮಾಣವೆಂದು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ. ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯಾಂಶವು ಬಾಧಕಪ್ರಮಾಣದಿಂದ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಇದಮಾಕಾರವೂ ಉತ್ತರಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಅನುಷ್ಠಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ ಹಾಗೆ ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪದಂತೆ ಧರ್ಮವೈಶಿಷ್ಟ್ಯಾಂಶದಲ್ಲಿಯೂ ಬಾಧಕವು ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಭೇದಾನುಮಾನಗಳೇ ಬಾಧಕಗಳೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಡದು. ಏಕೆಂದರೆ— ಅನುಮಾನಾದಿಗಳ ಬಾಧದಿಂದ 'ಯಃ ಸರ್ವಜ್ಞಃ' ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಗಳಿಗೆ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಸಿದ್ಧವಾದರೆ ಉಪಜೀವ್ಯ ವಿರೋಧವಿಲ್ಲದಿರುವ ಅನುಮಾನಾದಿಗಳಿಗೆ ಬಾಧಕತ್ವವು ಸಿದ್ಧಿಸುವುದು. ಬಾಧಕತ್ವವು ಸಿದ್ಧಿಸಿದರೆ ತದ್ವಿರೋಧಿಯಾದ ಶ್ರುತಿಗೆ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವೆಂದು ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಶ್ರಯತ್ವವು ಬರುವುದು. (2) ಮತ್ತು ಯಾವಚ್ಛಕ್ತಿ ಪರೀಕ್ಷಿತವಾದ ವಿರುದ್ಧಾರ್ಥ ವಿಸಯಕವಾದ ಉತ್ತರ ಜ್ಞಾನವು ಅಪರೀಕ್ಷಿತವಾದ ಪೂರ್ವಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಬಾಧಕವಾಗಿ ಕಂಡದೆ. ಪ್ರಕೃತದಲ್ಲಿ ಅಭೇದಾನುಮಾನಗಳು ಪ್ರಮಾಣಗಳೆಂದು ಪರೀಕ್ಷಿತಗಳೇ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಪೂರ್ವ ಪ್ರವೃತ್ತವಾದ ವಿಶಿಷ್ಟಾಂಶದಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಮಾಣವೆಂದು ಪರೀಕ್ಷಿತವಾದ ಭೇದಶ್ರುತಿಗೆ ಬಾಧಕಗಳಾಗಲಾರವು. ಪ್ರತ್ಯುತ ಉಪಜೀವ್ಯತ್ವದಿಂದ ಪ್ರಬಲವಾದ ಭೇದಾಗಮದಿಂದಲೇ ಅಭೇದಾಗಮವು ಬಾಧಿತವೇ ಆಗುವುದು || ೫೭ || ೫೮ ||

ಹೀಗೆ ಅಭೇದಾನುಮಾನ ಆಗಮಗಳನ್ನು ಕುರಿತು 'ಯಃ ಸರ್ವಜ್ಞಃ' ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಗೆ ನಿಷೇಧ್ಯಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಉಪಜೀವ್ಯತ್ವವೆನ್ನುವುದು ತಿರಸ್ಕೃತವಾಯಿತು.

ಆದರೂ ಅನುಮಾನಾಗಮಗಳಿಗೆ ಉಪಜೀವ್ಯ ಪ್ರಮಾಣವಿರೋಧವಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ — 'ಯಃ ಸರ್ವಜ್ಞಃ' ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಸಿದ್ಧ ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಆಶ್ರಯಿಸಿ ಪ್ರವೃತ್ತವಾಗಿದೆ. ಸಾರ್ವಜ್ಞ್ಯಾದಿ ವಿಶಿಷ್ಟಾಕಾರವನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿ ಅನುಮಾನಾದಿಗಳು ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳಾಗಬೇಕೆನ್ನುವ ವಿಸಯದಲ್ಲಿ ನಿಯಾಮಕವಿಲ್ಲ. ಆದಕಾರಣ ವಿರುದ್ಧಾಕಾರಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಉಪಜೀವ್ಯತ್ವವಿಲ್ಲ. ಉಪಜೀವ್ಯವಾದ ಸ್ವರೂಪಮಾತ್ರವಾದರೂ ಏರೋಧಿ ಆಗದಿರುವುದರಿಂದ ಅನುಮಾನಾದಿಗಳಿಗೆ ಉಪಜೀವ್ಯಪ್ರಮಾಣವಿರೋಧವಿಲ್ಲ. ಪ್ರಮಾಣವಿರೋಧವಾದರೂ ಕಥಂಚಿತ್ ಬರುವುದು, ಎನ್ನುವ ಆಶಂಕೆಯನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುತ್ತಾ ಉಪಸಂಹಾರಮಾಡುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಧರ್ಮಿಗ್ರಾಹಿ ವಿರೋಧಸ್ತು ತಸ್ಮಾನ್ನಾನಸ್ಯ ದೂಷಣಂ |

ನೋಪಜೀವ್ಯೋಹ್ಯಭೇದೋಽತ್ರ ಕ್ವಚಿದ್ಭೇದ ಶ್ರುತೇರ್ಬಲಾತ್ ||೫||

ಅ || ತಸ್ಮಾತ್ = ಆದಕಾರಣ, ಧರ್ಮಿಗ್ರಾಹಿವಿರೋಧಸ್ತು = ಧರ್ಮಿಗ್ರಾಹಿಯಾದ ಶ್ರುತಿ ಯಿಂದ ವಿರೋಧವಾದರೂ, ಮಾನಸ್ಯ = ಅಭೇದ ಪ್ರಮಾಣವಾದ ಅನುಮಾನ ಆಗಮಗಳಿಗೆ, ದೂಷಣಂ = ದೂಷಣವು, (ಆಗುತ್ತದೆ.) ಅಂದರೆ ಪರಮಾಣುಗಳಿಗೆ ಸಾಮಯವತ್ತ್ವಸಾಧಕವಾದ ಅನು ಮಾನಕ್ಕೆ ನಿರವಯತ್ವದಿಂದಲೇ ಪರಮಾಣುರೂಪಧರ್ಮಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಧರ್ಮಿಗ್ರಾಹಕ ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ ಹೇಗೆ ವಿರೋಧವುಬರುವುದೋ ಅದರಂತೆ ಸರ್ವಜ್ಞತ್ವ ಮೊದಲಾದ ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕ ಧರ್ಮದಿಂದ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದುದನ್ನೇ ಧರ್ಮಿಯನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿಸಿಕೊಡುವ ಧರ್ಮಿಗ್ರಾಹಕಪ್ರಮಾಣ ವಿರೋಧವು ಅನುಮಾನಾಗಮಗಳಿಗೆ ಬಂದೇ ಬರುವುದು. (ಹೇಗೆ ಅಭೇದ ಪ್ರಮಾಣಗಳಾದ ಅನುಮಾನ ಆಗಮಗಳಿಗೆ ಉಪಜೀವ್ಯ ವಿರೋಧದಿಂದ ಅಭೇದ ಸಾಧಕತ್ವವಿಲ್ಲವೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಉದಾಹೃತವಾದ 'ಭಿನ್ನೋಚಿಂತ್ಯಃ' ಇತ್ಯಾದಿ ಭೇದಶ್ರುತಿಗಳಿಗೂ ಉಪಜೀವ್ಯವಿರೋಧ ವಿದ್ದುದರಿಂದ ಭೇದಸಾಧಕತ್ವವು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ತಾದಾತ್ಮ್ಯಭಾವವೇ ಭೇದವು. ತಾದಾತ್ಮ್ಯವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗದೆ ಇದ್ದರೆ ತಾದಾತ್ಮ್ಯಭಾವವನ್ನು ಬೋಧಿಸುವುದು ಯುಕ್ತವಾಗಲಾರದು. ಆದ ಕಾರಣ ಅಭೇದ ಪ್ರಾಪಕವಾದ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಉಪಜೀವಿಸಿಕೊಂಡು ಪ್ರವೃತ್ತವಾದ ಭೇದ ಶ್ರುತಿಯು ಹೇಗೆ ಉಪಜೀವ್ಯ ವಿರುದ್ಧವಾಗದೆ ಇದ್ದೀತು? ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ) ಅಭೇದಃ = ಅಭೇದ ಗ್ರಾಹಕವಾದ ಪ್ರಮಾಣವು, ಅತ್ರ ಕ್ವಚಿತ್ = ಧರ್ಮಿತ್ವಾದಿಗಳ ವಿಸಯದಲ್ಲಿ, ಭೇದಶ್ರುತೇಃ = ಭೇದಶ್ರುತಿಗೆ, ಧರ್ಮಿಗ್ರಾಹಕವಾಗಿ ಉಪಜೀವ್ಯವಾಗಿದೆ ಎನ್ನುವುದರಿಂದ, ನೋಪಜೀವ್ಯೋಹಿ = ಉಪಜೀವ್ಯವಾದುದಲ್ಲ. (ಆದುದರಿಂದ ಜೀವೇಶ ಭೇದಶ್ರುತಿಗೆ ಧರ್ಮ್ಯಾದಿಸಿದ್ಧಿವಿಸಯದಲ್ಲಿ ಅಭೇದಶ್ರುತ್ಯನವೇಕ್ಷತ್ವವಿದ್ದುದರಿಂದ) ಬಲಾತ್ = ಅನವೇಕ್ಷತ್ವರೂಪಸಾಮರ್ಥ್ಯದ್ದಿಶೆಯಿಂದ, (ಭೇದಸಾಧಕತ್ವವು ಯುಕ್ತವು.) (ಮತ್ತು 'ಯಃ ಸರ್ವಜ್ಞಃ' ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಗಳಿಗೆ ಉಪಜೀವ್ಯತ್ವ ವಿದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎನ್ನುವ ವಿಚಾರವು ಇರಲಿ, ಉಪಜೀವ್ಯತ್ವವಿಲ್ಲವೆಂದು ಇಟ್ಟು ಕೊಂಡರೂ ಅಭೇದಾನುಮಾನ ಆಗಮಗಳನ್ನುಕುರಿತು ಬಾಧಕತ್ವವು ಬಂದೇಬರುವುದು. ಈ ಶ್ರುತಿಯು ಸಾರ್ವಜ್ಞ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ವಿಶಿಷ್ಟನಾದ ಈಶ್ವರನನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸತಕ್ಕದ್ದು. ಯಾವು ದನ್ನೂ ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅಭೇದಾನುಮಾನಾಗಮಗಳು ಸಾಪೇಕ್ಷಗಳಾಗಿವೆ. ಸಾಪೇಕ್ಷ ನಿರಪೇಕ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ನಿರಪೇಕ್ಷವು ಪ್ರಬಲವು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.) ಅತ್ರ = ಭೇದಾಭೇದಪ್ರಮಾಣಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ, ಭೇದಶ್ರುತೇಃ = ಭೇದಕ ಧರ್ಮವಿಶಿಷ್ಟಧರ್ಮಿಶ್ರುತಿಗೆ, ಅಭೇದಃ = ಅಭೇದಪ್ರಮಾಣವು,

ಉಪಜೀವ್ಯಃ=ಉಪಜೀವ್ಯವು, ಯಾವ ವಿಧದಿಂದಲೂ ಅಪೇಕ್ಷಣೀಯವಾದುದು) ನ ಹಿ=ಅಲ್ಲ ವಷ್ಟೆ. (ಆದುದರಿಂದ) ಬಲಾತ್=ಅನಪೇಕ್ಷಿತರೂಪಬಲದಿಂದಲೇ, (ಭೇದಶ್ರುತಿಗೆ ಅಭೇದ ಪ್ರಮಾಣ ಬಾಧಕತ್ವವು ಕೂಡುತ್ತದೆ).

ಶಾ | ನ್ಯಾಯಸುಧಾ—(1) ಅಭೇದಶ್ರುತಿಯು ಧರ್ಮಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಭೇದಶ್ರುತಿಗೆ ಉಪಜೀವ್ಯವೆಂದು ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಜೀವೇತ್ಸರಸ್ವರೂಪವೇ ಧರ್ಮಿಯು. ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿಕೊಡುವುದರಿಂದಲೂ ಅಲ್ಲ. ಅದು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷದಿಂದಲೇ ಸಿದ್ಧವಾಗುವುದು. ಆದಕಾರಣ ಅಭೇದಶ್ರುತಿಯು ನಿಷೇಧ್ಯಪ್ರಾಪಕವಾಗಿಯೇ ಉಪಜೀವ್ಯವೆನ್ನಬೇಕು. ನಿಷೇಧ್ಯಪ್ರಾಪಕದ ವಿರೋಧವು ನಿಷೇಧಕಶಾಸ್ತ್ರಕ್ಕೆ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿಸಿಕೊಡಲಾರದು. ಹೀಗಾದರೆ ನಿಷೇಧಕಶಾಸ್ತ್ರಕ್ಕೆಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವೇ ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ಮತ್ತು ಭೇದಶ್ರುತಿಯು ಪ್ರಮಾಣ ಪ್ರಾಪ್ತವಾದ ಅಭೇದಕ್ಕೆ ನಿಷೇಧಕವಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ತತ್ತ್ವಮುಸಿ ಮೊದಲಾದ ಶ್ರುತಿಗಳ ತಾತ್ಪರ್ಯಗಳ ಅಪರಿಚ್ಛಾದದಿಂದ ಆಸಾತತಃ ತೋರುವ ಅಭೇದಕ್ಕೇನೇ ನಿಷೇಧಕವು. (2) ಮತ್ತು ನಿರ್ಭೇದವಾದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಭೇದವನ್ನು ಬೋಧಿಸಬೇಕೆಂದು ಯಾವುದು ಹೇಳಿಯದೋ ಅದೂ ಅಯುಕ್ತವು. ಅಲ್ಲಿಯೂ ಯಾವುದಿಗಾಗಿ ಭೇದವನ್ನು ಬೋಧಿಸಬೇಕೋ ಅವುಗಳಿಗೆ ಅಭೇದವನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ತನ್ನಿಂದ ಅಭಿನ್ನವಾದ ವಸ್ತುವನ್ನು ಧರ್ಮಿಯಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅದಕ್ಕೆ ಮತ್ತೊಂದರಿಂದ ಭೇದವನ್ನು ಬೋಧಿಸಬೇಕು. ಆದುದರಿಂದ ಜೀವೇಶಭೇದಶ್ರುತಿಯು ಜೀವೇಶಭೇದವನ್ನು ಉಪಜೀವಿಸದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಅನಪೇಕ್ಷಿತರೂಪವಾದ ಬಲದಿಂದ ಭೇದ ಸಾಧಕತ್ವವು ಯುಕ್ತವು. || ೫೯ ||

‘ಯಃ ಸರ್ವಜ್ಞಃ’ ಇತಾದಿ ಶ್ರುತಿಯು ಜೀವಭೇದಕವಾದ ಧರ್ಮದಿಂದ ವಿಶಿಷ್ಟನಾದ ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು ಪ್ರತಿಸಾಧಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಅನುವಾದ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಅನುಮಾನಾದಿಗಳಿಂದಲೇ ಅದಕ್ಕೆ ಬಾಧವು. ಎಂದರೆ—

ಮೂ || ನ ಚ ಮಾನಾಂತರೋಪೇಯಂ ಬ್ರಹ್ಮ ತದ್ಭವತಿ ಕ್ವಚಿತ್ |
ಯೇನ ಮಾನೇನ ಚೋಪೇಯಂ ಭೇದಸ್ಯೇನಾವಗಮ್ಯತೇ || ೬೦ ||
ಸರ್ವಜ್ಞಾನಮಯೈವೇಶೋ ಯದ್ಯುಪೇಯಃ ಕಥಂಚನ |
ಸರ್ವಜ್ಞತ್ವಗುಣೇನ್ನೈವ ತಯಾ ಭೇದೋಽವಗಮ್ಯತೇ || ೬೧ ||

ಅ || ತತ್ ಬ್ರಹ್ಮ=ಸಾರ್ವಜ್ಞಾದಿಗಳಿಂದೊಡಗೂಡಿದ ಬ್ರಹ್ಮನು, ಕ್ವಚಿತ್=ಎಲ್ಲಿಯೂ, ಮಾನಾಂತರೋಪೇಯಂ=ಪ್ರಮಾಣಾಂತರದಿಂದ ಜ್ಞೇಯನು, ನ ಭವತಿ=ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. (ಆದರೆ ಪರಬ್ರಹ್ಮನು ಶಾಸ್ತ್ರೀಕ ಸಮರ್ಥನುನೆಂದು ಸಮರ್ಥಿಸಿದರಿಂದ ಸಾರ್ವಜ್ಞಾದಿ ವಿಶಿಷ್ಟಬ್ರಹ್ಮನು ಶ್ರುತಿವ್ಯತಿರಿಕ್ತಪ್ರಮಾಣಗಳಿಂದ ತಿಳಿಯಲು ಶಕ್ಯವಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಒಂದು ಕಡೆ ಪ್ರಮಿತವಾದುದಕ್ಕೇನೇ ಬೇರೆಕಡೆ ಆರೋಪವಿರುವುದರಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮನು ಭ್ರಾಂತಿಪ್ರತಿಪನ್ನನೂ ಆಗಲಾರನು. ಪ್ರಮಾಣದಿಂದಲಾಗಲೀ, ಭ್ರಾಂತಿಯಿಂದಲಾಗಲೀ, ಅಪ್ರಾಪ್ತವಾದುದಕ್ಕೆ ಅನುವಾದವು ಕೂಡಲಾರದು. ಆದಕಾರಣ ಈ ಶ್ರುತಿಯು ಅನುವಾದಕವಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಪರಬ್ರಹ್ಮನು ಸಾರ್ವಜ್ಞಾದಿ ವಿಶಿಷ್ಟನೆಂದೇ ಶ್ರುತಿಯು ಮಹಾತಾತ್ಪರ್ಯದಿಂದ ಪ್ರತಿಸಾಧಿಸುತ್ತದೆ.) (ಆದಾಗ್ಯೂ ಅನುಮಾನಾದಿಗಳಿಗೆ ಉಪಜೀವ್ಯ ಪ್ರಮಾಣವಿರೋಧವಿಲ್ಲ. ಶ್ರುತಿಗೆ ಉಪಜೀವ್ಯತ್ವವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡರೆ ಉಪಜೀವ್ಯ ಶ್ರುತಿವಿರೋಧವು ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಹಾಗೆ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಶ್ರುತಿ ನೈತಿಕವಾದ

ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಪರ್ಜೀವಿಸಿಕೊಂಡು ಇದೆ ಎಂದರೆ—) (ವಸ್ತು ವ್ಯವಹಿತವಾದ ವಹಿಯು ಧೂಮು ಎಲ್ಲದಿರುವ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾದಿಗಳಿಂದ ವೇದ್ಯವಾಗದೆ ಇದ್ದರೂ ಕೆಲವು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ದಿಂದಲಾಗಲೀ, ಅನುಮಾನದಿಂದಲಾಗಲೀ ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಪತನಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲು ಗುರು ತ್ವವು ತಿಳಿಯಲ್ಪಡದೆ ಇದ್ದರೂ ಕೆಲವು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅನುಮಾನದಿಂದ ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ) ತತ್ ಬ್ರಹ್ಮ=ಆ ಬ್ರಹ್ಮನು, ಕ್ವಚಿತ್=ಎಲ್ಲಿಯೂ, ಮಾನಾಂತರೋಪೇಯಂ=ಪ್ರಮಾಣಾಂತರ ದಿಂದ ಜ್ಞೇಯನು, ನ ಚ ಭವತಿ=ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. (ಯಾವುದರಿಂದ ಮಾನಾಂತರವನ್ನು ಉಪ ಜೀವಿಸಿಕೊಂಡು ಅನುಮಾನಾದಿಗಳ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಾಗುವುದು.) (ಬ್ರಹ್ಮನು ಪ್ರಮಾಣಾಂತರ ದಿಂದ ವೇದ್ಯನಾಗಲಿ, ಆದಾಗ್ಯೂ ಅಭೇದಾನುಮಾನಾದಿಗಳಿಗೆ ಉಪಜೀವ್ಯಪ್ರಮಾ ವಿರೋಧವು ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಶ್ರುತಿಯಂತೆ ಆ ಪ್ರಮಾಣವೂ ಭೇದವನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಡುತ್ತದೆನ್ನುತ್ತಾರೆ.) ಯೇನ ಮಾನೇನ=ಯಾವ ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ, (ಬ್ರಹ್ಮ=ಪರಬ್ರಹ್ಮನು) ಉಪೇಯಂ ಚ=ಜ್ಞೇಯನೋ, ತೇನ=ಆ ಪ್ರಮಾಣದಿಂದಲೇ, ಭೇದಃ=ಭೇದವು, ಅವಗಮ್ಯತೇ=ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. (ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ) ಸರ್ವಜ್ಞಾನಮಯೈವ='ಧರ್ಮಾದಿಕಂ ಕಸ್ಯ ಚಿತ್ವತ್ಯಕ್ತಂ ಪ್ರಮೇಯತ್ವಾತ್ ಘಟ ವತ್' ಇದು ಮೊದಲಾದ ಸರ್ವಜ್ಞತ್ವ ಸರ್ವಕರ್ತೃತ್ವ ಮೊದಲಾದುದನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಅನು ಮಾನದಿಂದಲೇ, ಈಶ=ಶ್ರೀ ಹರಿಯು, ಯದಿ=ಯಾವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಕಥಂಚನ=ಯಾವ ಪ್ರಕಾರ ದಿಂದಲೂ, ಉಪೇಯಃ=ಜ್ಞೇಯನಾಗುತ್ತಾನೋ, ತಯೈವ=ಅಂತಹ ಅನುಮಾನದಿಂದಲೇ, ಸರ್ವ ಜ್ಞತ್ವ ಗುಣೇನೈವ=ಸರ್ವಜ್ಞತ್ವ, ಸರ್ವಕರ್ತೃತ್ವ ಮೊದಲಾದ ಗುಣದಿಂದಲೇ, ಭೇದಃ=ಭೇದವು ಅವಗಮ್ಯತೇ=ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. (ಅಂತೂ ಅನುಮಾನಾದಿಗಳಿಗೆ ಉಪಜೀವ್ಯ ವಿರೋಧವು ಸರ್ವಥಾ ತಪ್ಪಿದ್ದಲ್ಲ.) (ಯದ್ಯಪಿ ಅನುಮಾನವು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಶ್ರುತಿಗಿಂತ ದುರ್ಬಲವು. ಆದಾಗ್ಯೂ ಉಪಜೀವ್ಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಬಾಧಕವು ಆಗಿಯೇ ಆಗುತ್ತದೆ || ೬೦ || ೬೧ ||

ಈ ಪರ್ಯಂತ ಈಶ್ವರನನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಡತಕ್ಕ ಶ್ರುತಿಗೆ ಭೇದಕ ಧರ್ಮದಿಂದ ವಿಶಿಷ್ಟ ನಾದ ಈಶ್ವರನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಉಪಪಾದಿತವಾಯಿತು. ಈಗ ಜೀವನನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿಕೊಡತಕ್ಕ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಕ್ಕೆ ಈಶ್ವರ ಭೇದಕಧರ್ಮವುಳ್ಳ ಜೀವನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸುವರು. ಶ್ರುತಿಯು ದುಃಖಲೇಶಾದ್ಯಂತಾಭಾವ, ಸರ್ವಜ್ಞತ್ವಾದಿಗಳುಳ್ಳ ಈಶ್ವರನಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವಾಗಲಿ, ಆದಾಗ್ಯೂ ಅಭೇದವನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಡತಕ್ಕ ಅನುಮಾನ-ಆಗಮಗಳಿಗೆ ಉಪಜೀವ್ಯವಾದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಪ್ರಮಾಣ ದಿಂದ ವಿರೋಧವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ಆಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವಿಲ್ಲ. ದುಃಖತ್ವಾದಿ ರೂಪವು ಜೀವನಿಗೆ ತಾತ್ವಿಕ ವಾದರೆ ಹಾಗಾಗುವುದು. ಅದೇನೇ ತಾತ್ವಿಕವಲ್ಲ. ಅದಂ ದುಃಖೇ ಇತ್ಯಾದ್ಯನುಭವವು ಮಿಥ್ಯಾ ನುಭವವು. ಹೇಗೆಂದರೆ— ಅಂತಃಕರಣದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ದುಃಖಾದ್ಯನರ್ಥವು ಸ್ವರೂಪತಃ ಮಿಥ್ಯಾ ಭೂತವಾದುದು. ಕೆಂಪು ದಾಸನಹೂವಿನಲ್ಲಿರುವ ಕೆಂಪು ಬಣ್ಣವು ತತ್ಸಂಬಂಧವಾದ ಸ್ಪಟಿಕ ಮಣಿ ಯಲ್ಲಿ ತೋರುವಂತೆ ಅಂತಃಕರಣೋಪಾಧಿ ವಿಶಿಷ್ಟ ಚೈತನ್ಯದಲ್ಲಿ ತೋರುತ್ತದೆ. ಭ್ರಾಂತಿಪ್ರತಿ ಪನ್ನವಾದ ಭೇದಕಧರ್ಮದಿಂದ ವಸ್ತುವು ಭಿನ್ನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದರೆ—

ಮೂ || ನ ದುಃಖಾನುಭವಃ ಕ್ವಾಪಿ ಮಿಥ್ಯಾನುಭವತಾಂ ವ್ರಜೇತ್ |

ನ ಹಿ ಬಾಧಃ ಕ್ವಚಿದ್ವ್ಯುತ್ಪನ್ನೋ ದುಃಖಾದ್ಯನುಭವಸ್ಯ ತು || ೬೨ ||

ಯದಿ ದುಃಖಾನುಭೂತಿಶ್ಚ ಭ್ರಾಂತಿರಿತ್ಯವಸೀಯತೇ |

ಅದುಃಖಿತಾ ಶ್ರುತಿಃ ಕೇನ ನ ಭ್ರಾಂತಿರಿತಿ ಗಮ್ಯತೇ || ೬೩ ||

ಅ || ದುಃಖಾನುಭವಃ=ದುಃಖಾನುಭವವು, ಕ್ಷಾಪಿ=ಸರ್ವಥಾ, ಮಿಥ್ಯಾನುಭವತಾಂ=ಮಿಥ್ಯಾನುಭವತ್ವವನ್ನು, ನ ವ್ರಜೇತ್=ಹೊಂದಲಾರದು. ('ಅಹಂ ದುಃಖೀ' ಇತ್ಯಾದ್ಯನುಭವವು ಮಿಥ್ಯಾನುಭವವು ಆಗಿದ್ದರೆ ಇದಾಗುತ್ತಿತ್ತು, ಆ ಅನುಭವವು ಮಿಥ್ಯಾನುಭವವಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಯಥಾರ್ಥ ಜ್ಞಾನವೇ.) (ಯದ್ಯಪಿ ದುಃಖ ಮೊದಲಾದುದು ಅಂತಃಕರಣದಲ್ಲಿರತಕ್ಕದ್ದು. ಆದಾಗ್ಯೂ ಸ್ವರೂಪತಃ ಸತ್ಯೇ ಆಗಿದೆ. ಜೀವಾತ್ಮನು ದುಃಖಾದಿಗಳನ್ನು ಭೋಗಿಸುವುದರಿಂದ ಆತನಿಗೆ ದುಃಖಾದಿನುತ್ಪನ್ನವು ತಾತ್ಪ್ರಿಕವೇ. ಅಲ್ಪಶಕ್ತಿತ್ವ ಪಾರತಂತ್ರ್ಯ ಮೊದಲಾದುದು ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿಯೇ ಇರತಕ್ಕದ್ದು. ಏಕೆಂದರೆ)- ದುಃಖಾದ್ಯನುಭವಸ್ಯತು=ದುಃಖ ಮೊದಲಾದ ಅನುಭವಕ್ಕೆ. ಬಾಧಃ=ಬಾಧವು, ಕ್ಷೇಚಿತ್=ಎಲ್ಲಿಯೂ, ನ ತು ದೃಷ್ಟಃ=ಕಾಣಲ್ಪಡಲೇ ಇಲ್ಲ. ಹಿ=ಪ್ರಸಿದ್ಧವು. (ಯಾವಾಗಲೂ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಯಾರೊಬ್ಬನೂ ನಾನು ದುಃಖವುಳ್ಳವನಲ್ಲ, ಮತ್ತೆ ಅಂತಃ ಕರಣ ದಲ್ಲಿಯೇ ಇರತಕ್ಕ ಮಿಥ್ಯಾಭೂತವಾದ ದುಃಖದಿಂದ ದುಃಖಿಯಾಗಿ ತನ್ನನ್ನು ತಿಳಿದಿರುವೆನು ಎಂದು ಬಾಧಕ ಪ್ರತ್ಯಯವುಳ್ಳವನಾಗಿ ಕಾಣಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ.) (ಹಾಗಾದರೆ 'ವಿಮುಕ್ತಶ್ಚ ವಿಮು ಚ್ಯತೇ, ತತ್ತ್ವಮಸಿ' ಇದಮೊದಲಾದ ಶ್ರುತಿಯೇ ಈ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಾಧಕವಾಗಿದೆ. ಆದಕಾರಣ ದುಃಖಾನುಭವವು ಹೇಗೆ ಭ್ರಾಂತಿಯಲ್ಲ? ಶ್ರುತಿಯಲ್ಲಿ ಆದರೂ ದುಃಖಮೊದಲಾದ ಕೆಡಕು ಗಳಿಂದ ವಿರಹಿತವಾದುದೇ ಜೀವಾತ್ಮನಿಗೆ ತಾತ್ಪ್ರಿಕರೂಪವೆಂದು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ)-ಯದಿ=ಯಾವನಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ದುಃಖಾನುಭೂತಿಶ್ಚ=ದುಃಖಾನುಭವವು, ಭ್ರಾಂತಿಂತಿ=ಭ್ರಮೆಯಂತೆಂದು, ಅವಸೀಯತೇ= 'ವಿಮುಕ್ತಶ್ಚ ವಿಮುಚ್ಯತೇ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿ, ನಿಶ್ಚಯಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೋ ಹಾಗಾದರೆ, ಅದುಃಖಿತಾಶ್ರುತಿಃ = ದುಃಖಾನವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸತಕ್ಕ ಶ್ರುತಿಯು, ಕೇನ=ಯಾವಕಾರಣದಿಂದ, ಭ್ರಾಂತಿಃ ನ=ಸ್ವರೂಪದಿಂದಲೂ ಅರ್ಥದಿಂದಲೂ ಭ್ರಾಂತಿಯಲ್ಲ. ಇತಿ=ಹೀಗೆ, ಗಮ್ಯತೇ=ಅನುಭವವನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿ, ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ.

ತಾ || (1) ಈ ಶ್ರುತಿಯು ನಿಶ್ಚಿತಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವುಳ್ಳದ್ದು ಆಗಿದ್ದರೆ ಈ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಾಧಕವಾಗುವುದು. ಹಾಗೆ ಇಲ್ಲ. ಧರ್ಮಿಗ್ರಾಹಕಾನುಭವವಿರೋಧದಿಂದ ಆಪಾತ ಪ್ರತೀ ತಾರ್ಥದಲ್ಲಿ, ನಾವು ಆಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿರುವೆವು. ಸರಾರು ಆಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಈಗಲೂ ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ತಥಾಚ ಶ್ರುತಿಗೆ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯ ನಿಶ್ಚಯನಾದರೆ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಭ್ರಾಂತಿತ್ವವು. ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಭ್ರಾಂತಿತ್ವವಿದ್ದರೆ ಶ್ರುತಿಪ್ರಾಮಾಣ್ಯ ನಿಶ್ಚಯವು. ಹೀಗೆ ಅನ್ಯೋನ್ಯಶ್ರುತಿಯು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು || ೬೦ || ೬೩ ||

ಹೀಗಾದರೆ ಶ್ರುತಿಗೂ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಪರೀಕ್ಷಾಸಹಕೃತವಾದ ಸಾಕ್ಷಿಯಿಂದ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅನುಭವಬಾಧಕತ್ವವು ಕೂಡುತ್ತದೆ ಎಂದಭಿಪ್ರಾಯವುಳ್ಳವರಾಗಿ ಆಶಂಕಿಸುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಶ್ರುತಿಸ್ವರೂಪಮರ್ಥಶ್ಚ ಮಾನೇನೈವಾವಸೀಯತೇ |

ತಚ್ಚೇನ್ನಾನಂ ಗೃಹೀತಂ ತೇ ಕಿಂ ದುಃಖಾನುಭವೇಭ್ರಮಃ || ೬೪ ||

ನ ಚ ಬಾಧವಿಶೇಷೋಽಸ್ತಿ ಯದಬಾಧಿತಮೇವ ತತ್ |

ಬಾಧೋ ಯದ್ಯನುಭೂತೇರ್ಥೇ ಕಥಂ ನಿರ್ಣಯ ಈಯತೇ || ೬೫ ||

ಅ || ಶ್ರುತಿಸ್ವರೂಪಂ=ಶ್ರುತಿಸ್ವರೂಪವು, ಅರ್ಥಶ್ಚ=ಅರ್ಥವೂ ಕೂಡ, ಮಾನೇ ನೈವ=ಸಾಕ್ಷಿರೂಪಪ್ರಮಾಣದಿಂದಲೇ, ಅವಸೀಯತೇ=ನಿಶ್ಚಯಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. (ಪರಿಹರಿಸುತ್ತಾರೆ.) ತತ್ ಮಾನಂ=ಆ ಪ್ರಮಾಣವು, ತೇ=ನಿನ್ನಿಂದ, ಗೃಹೀತಂ ಚೇತ್=ಸ್ವೀಕರಿಸಲ್ಪಟ್ಟರೆ,

ಕಿಂ = ಯಾವುದಕ್ಕಾಗಿ, ದುಃಖಾನುಭವೇ ಭ್ರಮಃ = ದುಃಖಾನುಭವಕ್ಕೆ ಭ್ರಮತ್ವವು. (ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ.) ಅಂದರೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಿಂದ ಶ್ರುತಿಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿದೆ ಎಂದು ವರರಿಗೆ ಅಂಗೀಕರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ಯವಲ್ಲ. ಹಾಗಾದರೆ ಸಾಕ್ಷಿಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕಾಗುವುದು. ಅದನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಡದು. ಹಾಗಾದರೆ 'ಅಹಂ ದುಃಖೀ' ಎಂದು ದುಃಖಾದಿಗಳನ್ನು ವಿಸಯೀಕರಿಸುವುದೂ ಸಾಕ್ಷಿಯೇ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ಆ ಸಾಕ್ಷಿಗೆ ದುಃಖಾದಿವಿಸಯದಲ್ಲಿ ಯೂಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಭ್ರಮತ್ವವನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡದು. ದುಃಖಾದಿವಿಸಯದಲ್ಲಿ ಭ್ರಮತ್ವವನ್ನು ಒಪ್ಪುವುದಾದರೆ ಶ್ರುತಿಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನು ವಿಸಯೀಕರಿಸುವ ಸಾಕ್ಷಿಗೂ ಭ್ರಮತ್ವವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. (ಹಾಗಾದರೆ ಒಂದು ವಿಸಯದಲ್ಲಿ ಒಂದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವಿದ್ದರೆ ಅದಕ್ಕೇನೇ ವಿಸಯಾಂತರದಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಇರಬೇಕು. ಅಲ್ಲಿ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವಿದ್ದರೆ ವಿಸಯಾಂತರದಲ್ಲಿಯೂ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಅವಶ್ಯಕವೆನ್ನುವುದು ಏಕೆ? ಚಕ್ಷುರಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಈನಿಯಮವು ಕಂಡಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ ಎಂದರೆ) ಯತಃ = ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದ, ಬಾಧವಿಶೇಷಃ = ದುಃಖಾದಿಗಳನ್ನು ವಿಸಯೀಕರಿಸತಕ್ಕ ಸಾಕ್ಷ್ಯಾನುಭವಕ್ಕೆ ಬಾಧರೂಪವಿಶೇಷವು, ನ ಚಾಸ್ತಿ = ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲವೋ (ಅಂದರೆ ಬಾಧವಿಶೇಷವು ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಸಾಕ್ಷಿಯು ಶ್ರುತಿಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವಿಸಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವಾಗಿದ್ದರೂ ದುಃಖಾದಿ ವಿಸಯದಲ್ಲಿ ಭ್ರಮವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.) ತತ್ = ಆ ಕಾರಣದಿಂದ, ಅಂದರೆ ಬಾಧವಿಶೇಷವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಸಾಕ್ಷಿಸಿದ್ಧವಾದ ಶ್ರುತಿಪ್ರಾಮಾಣ್ಯದಂತೆ, ತತ್ = ಆತ್ಮನಿಗೆ ದುಃಖಿತತ್ವದಿಯೂ ಕೂಡ, ಅಬಾಧಿತಮೇವ = ಸತ್ಯವೇ ಎಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕು. (ಹಾಗಾದರೆ ಈ ಶ್ರುತಿಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ದುಃಖ ಮೊದಲಾದುದೂ ಕೂಡ ಸಾಕ್ಷಿಗೃಹೀತವೇ ಆಗಿದೆ. ಅನ್ಯೋನ್ಯಾಶ್ರಯ ಬರುವುದರಿಂದ ಎರಡು ಕಡೆ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಸಾಕ್ಷಿಗೆ ಯುಕ್ತವಲ್ಲ. ಆದ ಕಾರಣ ಏಕತ್ರ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಅವಶ್ಯಕವಾದರೆ ದುಃಖಾದಿಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನೇ ಒಪ್ಪಬೇಕು. ಶ್ರುತಿಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಅಪಾರುಷೇಯತ್ವದ ಪರೀಕ್ಷಾಸಹಕೃತವಾದ ಸಾಕ್ಷಿಯಿಂದ ಗೃಹೀತವಾಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ದುಃಖಿತತ್ವದಿಗಳು ಮಿಥ್ಯಾಭೂತವೇ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇವೆ ಎಂದರೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೊಡದು. ಏಕೆಂದರೆ-ದುಃಖಾದಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವಿಜಾತೀಯ ವಿಜಾತೀಯ ಸಂವಾದ ರೂಪವಾದ ಪರೀಕ್ಷಾ ಇದೆ. ಹೀಗಾದರೆ ಸಂದೇಹ ಬರುವುದರಿಂದ ದುಃಖಾದಿ ಸತ್ಯತ್ವನಿಶ್ಚಯವು ನಿಮಗೆ ಕೊಡದೆ ಇರೋಣದರಿಂದ ಹೀಗೆ ಶ್ರುತಿಗೆ ಅನುಭವ ಬಾಧವನ್ನು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ಯವಲ್ಲ. ಎಂದರೆ) ತತ್ = ದುಃಖಾದಿಗಳು, ಅಬಾಧಿತಮೇವ = ಸತ್ಯವೇ ಎಂದು (ನಿಶ್ಚಿತಗಳಾಗುತ್ತವೆ.) (ಅಂದರೆ ಶ್ರುತಿಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವೂ ದುಃಖಾದಿಗಳೂ ಎರಡೂ ಸಾಕ್ಷಿಗೃಹೀತಗಳೇ. ಏಕೆಂದರೆ- ಎರಡು ವಿಸಯದಲ್ಲಿಯೂ ಬಾಧಕವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಸಾಕ್ಷಿಯು ಎರಡು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಮಾಣವೇ ಆಗುವುದು. ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ವಿರೋಧವೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ-ಶ್ರುತಿಗೆ ಅದ್ವೈತರೂಪ ಅರ್ಥವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ವಿಸಯಾಂತರದಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಕೂಡುತ್ತದೆ. ಅಪಾರುಷೇಯತ್ವದಿಯುಕ್ತಿಗಳು ಶ್ರುತಿಗೆ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನೇ ಸಾಧಿಸಿಕೊಡುತ್ತವೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಅದ್ವೈತದಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವೆನ್ನುವ ಅರ್ಥವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ದುಃಖಾದಿಗಳು ಸತ್ಯಗಳೇ.) (ಶ್ರುತಿಯು ಅನುಭವ ಬಾಧಕವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಧರ್ಮಗ್ರಾಹಕವಾಗಿ ಪ್ರಬಲವಾದ ಅನುಭವದಿಂದಲೇ ಬಾಧಿತವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೀಗೆ ಉಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಈಗ ಕನಲ ಧರ್ಮಗ್ರಾಹಕತ್ವ ವಿರೋಧದಿಂದಲೇ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಬಲ್ಯವಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಶ್ರುತಿಸ್ವರೂಪ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯಗ್ರಾಹಕತ್ವ ವಿರೋಧದಿಂದಲೂ ಪ್ರಾಬಲ್ಯವು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.) ಶ್ರುತಿಸ್ವರೂಪ = ಶ್ರುತಿಸ್ವರೂಪವು, ಅರ್ಥಶ್ಚ = ಶ್ರುತಿಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವೂ ಕೂಡ, ಮಾನೇನೈವ = ಸಾಕ್ಷಿರೂಪ

ಪ್ರಮಾಣದಿಂದಲೇ, ಅವಸೀಯತೇ=ನಿಶ್ಚಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಸಾಕ್ಷಿಗೆ ಪ್ರಮಾಣಾಂತರ ಸಾಧಾರಣ ರೂಪವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಬಾಧಕವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಅಹಂ 'ದುಃಖೀ ಇತ್ಯಾದಿ' ಸಾಕ್ಷಿಗೆ ಭ್ರಮತ್ಯವು ಕೂಡಲಾರದೆಂದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. (ಈಗ ಸಾಕ್ಷಿಗೆ ಯಥಾರ್ಥತ್ವ ನಿಯಮವಿದ್ದುದರಿಂದಲಾದುದೇಖಾದಿ ಏಕಯದಲ್ಲಿ ಭ್ರಮತ್ವಶಂಕೆಯು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ಬಾಧಕಾಭಾವ ಉಪನ್ಯಾಸದಿಂದ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನವು, ಎಂದಭಿಪ್ರಾಯವುಳ್ಳವರಾಗಿ ಸಾಕ್ಷಿಗೆ ಯಥಾರ್ಥತ್ವ ನಿಯಮವನ್ನು ಒಪ್ಪದಿದ್ದರೆ ಬಾಧಕವನ್ನು ಹೇಳಿ ಅದನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಅನುಭೂತೇ ಅರ್ಥೇ=ಸಾಕ್ಷಿ ಪ್ರತೀತವಾದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ, ಯದಿ=ಯಾವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ, ಬಾಧಃ=ಬಾಧವು, (ಪ್ರವೃತ್ತವಾಗುವುದೋ, ಅಂದರೆ ಸಾಕ್ಷಿಯು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಅಯಥಾರ್ಥವಾಗುವುದಾದರೆ) ಆಗ, ಕಥಂ=ಹೇಗೆ (ಸ್ತಂಭೋಯಂ ಕುಂಭೋಯಂ ಎಂದು ಪದಾರ್ಥಗಳ್ಳು) ನಿರ್ಣಯಃ=ನಿರ್ಣಯವು, ಈಯತೇ=ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. || ೬೪ || ೬೫ ||

ಇದನ್ನೇ ವಿಸ್ತರಿಸುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಕೋಽಪಿ ಹ್ಯರ್ಥೋ ನ ನಿಶ್ಚೀತುಂ ಶಕ್ಯತೇ ಭ್ರಮವಾದಿನಾ |

ಭ್ರಮತ್ವಮಭ್ರಮತ್ವಂ ಚ ಯದೈವಾನುಭವೋಪಗಂ || ೬೬ ||

ಏಕಸ್ಯ ಭ್ರಮತಾ ತತ್ರ ಪರಸ್ಯಾಭ್ರಮತಾ ಕೌತಃ |

ಭ್ರಮತ್ವಮಭ್ರಮತ್ವಂ ಚ ಸರ್ವಂ ವೇದ್ಯಂ ಹಿ ಸಾಕ್ಷೀಣಾ || ೬೭ ||

ಸ ಚೇತ್ಸಾಕ್ಷೀ ಕ್ವಚಿದ್ವಿಷ್ಠಃ ಕಥಂ ನಿರ್ಣಯ ಈಯತೇ |

ವಿಶೇಷಾಃ ಸರ್ವಏವೈತೇ ಸಾಕ್ಷೀಶ್ರುತ್ಯಕ್ಷ (ಯ) ಗೋಚರಾಃ || ೬೮ ||

ಅ || ಭ್ರಮವಾದಿನಾ=ಸಾಕ್ಷಿಗೆ ಕೆಲವು ವಿಸಯದಲ್ಲಿ ಭ್ರಮತ್ವವಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳತಕ್ಕ ವಾದಿಯಿಂದ, ಕೋಽಪಿ ಅರ್ಥಃ=ಯಾವ ಅರ್ಥವೂ, ನಿಶ್ಚೀತುಂ = ನಿಶ್ಚಯಿಸಲಿಕ್ಕೆ, ನ ಹಿ ಶಕ್ಯತೇ=ಶಕ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. (ಹಾಗಾದರೆ ಸಾಕ್ಷಿಯು ಕೆಲವುಕಡೆ ಅಯಥಾರ್ಥವಾದರೆ ಆಗ ಪದಾರ್ಥನಿರ್ಣಯವೇ ಆಗದೆ ಹೋದೀತು. 'ಜ್ಞಾನಸ್ಯ ವ್ಯಭಿಚಾರಿತ್ವೇ ವಿಶ್ವಾಸಃ ಕಿಂ ನಿಬಂಧನಃ' ಎಂದು ಹೇಳಿರುವರು.) (ಸಾಕ್ಷಿಗೆ ಯಥಾರ್ಥನಿಯಮವನ್ನು ಒಪ್ಪದಿದ್ದರೆ ಪದಾರ್ಥನಿರ್ಣಯವೇ ಕೂಡಲಾರದೆಂದು ಹೇಳಿದ ಬಾಧಕವು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ— ಅವನ ಪದಾರ್ಥನಿರ್ಣಾಯಕ ಸಾಮಗ್ರಿಯಿಂದಲೇ ಪದಾರ್ಥಗಳ ನಿರ್ಣಯವು ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗಿರಲು ಸಾಕ್ಷಿಯಾರ್ಥಾರ್ಥ ನಿಯಮಕ್ಕೆ ಏನು ಉಪಯೋಗವು? ಎಂದರೆ— ಹೀಗೆ ಹೇಳ ಕೂಡದು. ಏಕೆಂದರೆ— 'ಸ್ತಂಭೋಯಂ' ಎಂದು ಏಕಾಕಾರನಿಯತವಾದ ಜ್ಞಾನವು ನಿರ್ಣಯವೆಂದು ಅನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಅದರ ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗತಕ್ಕ ಇದು ಸ್ತಂಭವೇ ಎನ್ನುವ ವಸ್ತು ತಥಾತ್ಮಾಶ್ವಾಸವೇ ನಿರ್ಣಯವೆಂದು ಅನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಈ ಆಶ್ವಾಸರೂಪ ನಿರ್ಣಯವಾದರೂ ವಸ್ತುದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಭ್ರಮತ್ವಾಭಾವನಿಶ್ಚಯದಿಂದ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ಜ್ಞಾನವು ಭ್ರಮವಾದರೆ ಅದರ ವಿಸಯವಾದ ವಸ್ತುವು ಅಯಥಾರ್ಥವೆಂದೇ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಜ್ಞಾನವು ಭ್ರಮವಲ್ಲವೆಂದಾದರೆ ತದ್ವಿಸಯವೂ ಯಥಾರ್ಥವೆಂದೇ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಏನಂಚ ಸಾಕ್ಷಿಯಾರ್ಥಾರ್ಥನಿಯಮದಿಂದ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನವು? ಎಂದರೆ—) ಯದೈವ = ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದ, ಭ್ರಮತ್ವಂ=ಶುಕ್ತಿರಜತಾದಿಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಭ್ರಮತ್ವವು, ಅಭ್ರಮತ್ವಂ ಚ=ಸ್ತಂಭಾದಿ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಅಭ್ರಮತ್ವವೂ ಕೂಡ, ಅನುಭವೋಪಗಂ=ಸಾಕ್ಷ್ಯಾನುಭವಗಮ್ಯವೋ, (ಆದುದರಿಂದ)

(ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ಭ್ರಮತ್ವ-ಅಭ್ರಮತ್ವ ನಿರ್ಣಯಾಧೀನವಾದುದು ವಸ್ತುನಿರ್ಣಯವು ಎನ್ನುವುದು ಸತ್ಯವೇ.) ತತ್ = ಆ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ, ಏಕಸ್ಯ = ಸ್ತಂಭಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಪುರುಷಾದಿ ಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕೆ, ಭ್ರಮತಾ = ಭ್ರಮತ್ವವು, ಪರಸ್ಯ = ಸ್ತಂಭದಲ್ಲಿ ಸ್ತಂಭಾದಿಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕೆ, ಅಭ್ರಮತಾ = ಅಭ್ರಮತ್ವವೂ, ಕುತಃ = ಯಾವುದರಿಂದ ನಿಶ್ಚಯಿಸತಕ್ಕದ್ದು. ಯಾವುದರಿಂದಲಾದರೂ ಆಗಲಾರದು. ಏಕೆಂದರೆ—ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿಗೆ ಭ್ರಮತ್ವವೂ, ಅಭ್ರಮತ್ವವೂ ಸಾಕ್ಷಿಯಿಂದಲೇ ನಿಶ್ಚಯಿಸತಕ್ಕದ್ದು. (ಕರಣದೋಷಬಾಧಕಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿಂದ ಶುಕ್ತಿರೂಪ್ಯಾದಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿಗೆ ಭ್ರಮತ್ವವು ನಿಶ್ಚಿತವಾಗುವುದು. ಸ್ತಂಭಾದಿಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿಗೆ ಅಭ್ರಮತ್ವವಾದರೂ ಮಾನಾಂತರಸಂವಾದದಿಂದ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗುವುದು. ಆದಕಾರಣ ಭ್ರಮತ್ವಾಭ್ರಮತ್ಯಗಳ ನಿಶ್ಚಯಾಬಾವವು ಹೇಗೆ ಎನ್ನುವ ಆಶಂಕೆಯನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುತ್ತಾ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ಭ್ರಮತ್ವಂ = ಶುಕ್ತಿರೂಪ್ಯಾದಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿಗೆ ಭ್ರಾಂತಿತ್ವವೂ, ಅಭ್ರಮತ್ವಂ = ಸ್ತಂಭಾದಿಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿಗೆ ಭ್ರಾಂತಿತ್ವಾಭಾವವೂ, ಸರ್ವಂ ಚ = ಭ್ರಮತ್ವ-ಅಭ್ರಮತ್ವಗಳ ನಿಶ್ಚಯೋಪಯುಕ್ತವಾದ ಕರಣದೋಷ ಮೊದಲಾದುದೆಲ್ಲವೂ, ಸಾಕ್ಷಿಣಾ = ಸಾಕ್ಷೀಂದ್ರಿಯದಿಂದ, ವೇದ್ಯಂ ಹಿ = ನಿಶ್ಚಯಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯವಾಗಿದೆ. (ಅನಿಶ್ಚಿತವಾದ ಕರಣದೋಷಾದಿಗಳು ಭ್ರಮತ್ವಾದಿಗಳ ನಿಶ್ಚಯಕ್ಕೆ ಅಂಗವಾಗಲಾರದು.) ಸಃ ಸಾಕ್ಷೀ = ಆ ಸಾಕ್ಷಿಯು, ಕ್ವಚಿತ್ = ಕೆಲವು ದುಃಖಾನುಭವಾದಿ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ, ದುಸ್ವಂ ಚೇತ್ = ಅಯಥಾರ್ಥವಾದರೆ ಆಗ, ಕಥಂ = ಹೇಗೆ, (ಕರಣದೋಷಾದಿಗಳ ಅಥವಾ ಭ್ರಮತ್ವಾದಿಗಳ ಅಥವಾ ವಸ್ತುಯಾರ್ಥಾರ್ಥಾದಿಗಳ,) ನಿರ್ಣಯಃ = ನಿಶ್ಚಯವು, ಈಯತೇ = ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. (ಹಾಗಾದರೆ ಸಾಕ್ಷಿಗೆ ಯಾರ್ಥಾರ್ಥನಿಯಮವಿದ್ದರೂ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿಗೆ ಭ್ರಮತ್ವ-ಅಭ್ರಮತ್ವಗಳ ನಿರ್ಣಯವು ಕೂಡುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾರ್ಥಾರ್ಥವು ಸ್ವರೂಪದಿಂದಲೇ ಉಪಯುಕ್ತವಲ್ಲ. ಮತಃ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿಯೇ ಉಪಯುಕ್ತವಾಗುವುದು. ಆದರೆ ನಿಶ್ಚಯೋಪಾಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ನಿಶ್ಚಯವೇ ಆಗದಿರುವುದರಿಂದ ಕರಣದೋಷಾದಿಗಳಿಗೆ ಅಥವಾ ಭ್ರಮತ್ವಾದಿಗಳಿಗೆ ಅಥವಾ ಸ್ತಂಭತ್ವಾದಿಗಳಿಗೆ ನಿರ್ಣಯವೇ ಆಗಲಾರದು, ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ) ಏತೇ ಸರ್ವೇ ವಿಶೇಷಾಃ = ಕರಣದೋಷಮೊದಲಾದ ಈ ಎಲ್ಲಾ ವಿಶೇಷಗಳೂ, ಸಾಕ್ಷಿಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ(ಯ)ಗೋಚರಾ ಏವ = (ಸಾಕ್ಷಿಯಾರ್ಥಾರ್ಥವು ಸಾಕ್ಷಿಯಿಂದಲೇ ನಿಶ್ಚಯವಾಗುವುದರಿಂದ) ಸಾಕ್ಷಿಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ವಿಷಯಗಳೇ.

ತಾ || ನ್ಯಾಯಸುಧಾ— (1) ಯದ್ಯಪಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿಗೆ ಭ್ರಮತ್ವ-ನಿಶ್ಚಯವು ಕರಣದೋಷಾದಿಗಳ ಅಧೀನವಾದುದು. ಆದಾಗ್ಯೂ ಸಾಕ್ಷಿಗೆ ಯಾರ್ಥಾರ್ಥನಿಯಮವಿಲ್ಲವಾದರೆ ಅದು ಸಿದ್ಧವಾಗಲಾರದು. ಕರಣದೋಷಾದಿಗಳು ಸ್ವರೂಪದಿಂದುಪಯುಕ್ತವಾಗಲಾರವು. ಮತಃ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿಯೇ ಉಪಯುಕ್ತವಾಗುವುದು. ಕರಣದೋಷಾದಿಗಳ ನಿಶ್ಚಯವಾದರೂ, ಸಾಕ್ಷಿ ತಾಗಲೀ, ಪರಂಪರೆಯಿಂದಲಾಗಲೀ, ಸಾಕ್ಷಿಯಿಂದಾಗುತ್ತದೆ. ಸಾಕ್ಷಿಯಾದರೂ ಕರಣದೋಷಾದಿಗಳನ್ನು ತಾನೇ ಆಗಲೀ, ಕರಣದೋಷಾದಿಗಳನ್ನು ಗ್ರಹಿಸತಕ್ಕ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯ ಗ್ರಹಣದಿಂದಲಾಗಲೀ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ಭ್ರಮತ್ವವನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತದೆ. ಅಂತೂ ಸಾಕ್ಷಿಯು ಕೆಲವುಕಡೆ ಅಯಥಾರ್ಥವಾದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಅವಿಶ್ವಸನೀಯತ್ವವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದರಿಂದ ಅದರಿಂದ ಭ್ರಮತ್ವನಿರ್ಣಯವೇ ಬಾರದೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಅಭ್ರಮತ್ವ ನಿಶ್ಚಯವಾದರೂ ಸಂವಾದಾಧೀನವಲ್ಲ. ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಅನವಸ್ಥಾದಿರೋಷಗಳು ಬರುವವು ಎಂದು ಹಿಂದೆ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟವೆ. ಮತಃ ಕೇವಲ ಸಾಕ್ಷ್ಯಧೀನವೇ. ಸಾಕ್ಷಿಯು ಅಯಥಾರ್ಥವಾದರೆ ಸ್ತಂಭಾದಿ ಜ್ಞಾನಗಳಿಗೆ ಅಭ್ರಮತ್ವ ನಿರ್ಣಯವೂ ಬಾರದೆಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು || ೬೬ || ೬೭ || ೬೮ ||

ಸಾಕ್ಷಿಗೆ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯ ನಿಯಮವು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಆಗ ವಿಶ್ವಾಸಕ್ಕೆ ಅನರ್ಹವಾದ ಸಾಕ್ಷಿಯಿಂದ ಕರಣದೋಷಾದಿಗಳ ನಿಶ್ಚಯವು ಬಾರದೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಕರಣದೋಷಾದಿಗಳ ನಿಶ್ಚಯವಾಗದೆ ಇದ್ದರೆ ಜ್ಞಾನಗಳಿಗೆ ಭ್ರಮತ್ವಾದಿಗಳು ನಿಶ್ಚಿತಗಳಾಗಲಾರವು. ಅಂತೂ ವಸುಗಳ ನಿರ್ಣಯವೇ ಬಾರದೆಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಕಾರಣವಿಲ್ಲವಾದರೆ ಕಾರ್ಯೋತ್ಪತ್ತಿಯಾಗಲಾರದು ಎಂದುಕೈವಾಗಿದೆ. ಭ್ರಮತ್ವಾಭ್ರಮತ್ವಾದಿನಿರ್ಣಯವು ಸಾಕ್ಷಿಯಿಂದ ಆಗುವುದು ಬೇಡ ಎಂದು ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಎಲ್ಲಾ ವ್ಯವಹಾರಗಳೂ ಭ್ರಮತ್ವಾಭ್ರಮತ್ವ ನಿರ್ಣಯಾರ್ಥನಗಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಹಾಸ ಉಪಾಧಾನ ಮೊದಲಾದ ಎಲ್ಲಾ ವ್ಯವಹಾರಗಳೂ ಆಗದೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಊರೀಕೃತ್ಯ ಚ ತಾನ್ಸರ್ವಾನ್ ವ್ಯವಹಾರಃ ಪ್ರವರ್ತತೇ |

ಸಾಕ್ಷೀಣೋ ವ್ಯವಸಾಯೀ ಶು ವ್ಯವಹಾರೀಽಭಿಧೀಯತೇ || ೬೯ ||

ತಸ್ಮಾತ್ಪ್ರವೃತ್ತಿಪ್ರಸಿದ್ಧಸ್ಯ ವ್ಯವಹಾರಸ್ಯ ಸಿದ್ಧಯೇ |

ಸಾಕ್ಷೀ ನಿರ್ದೋಷ ಏವೈಕಸ್ವದಾಂಗೀಕಾರ್ಯ ಏವ ನಃ || ೭೦ ||

ಶುದ್ಧಃ ಸಾಕ್ಷೀ ಯದಾ ಸಿದ್ಧೋ ದುಃಖಿತ್ವಂ ನಾರ್ಯತೇ ಕಥಂ |

ಉಪಜೀವ್ಯ ಪ್ರಮಾಣಂತದ್ವೇದಗ್ರಾಹಕಮೇವ ಹಿ |

ಅತೋ ಜೀವೇಶಯೋರ್ಭೇದಃ ಶ್ರುತಿಸಾಮರ್ಥ್ಯಸುಸ್ಥಿರಃ || ೭೧ ||

ಅ|| ತಾನ್ ಸರ್ವಾನ್ = ಆ ಎಲ್ಲಾ ಕರಣದೋಷಾದಿಗಳನ್ನು, ಊರೀಕೃತ್ಯ ಚ = ನಿಶ್ಚಿಸಿಯೇ ಕಾರಣವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ, ವ್ಯವಹಾರಃ = ವ್ಯವಹಾರವು, ಪ್ರವರ್ತತೇ = ಪ್ರವೃತ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. (ಅಂದರೆ) ರಜತಭ್ರಮದಿಂದ ರಜತವನ್ನು ತರಲಿಕ್ಕೆ ಪ್ರವೃತ್ತನಾದ ಪುರುಷನು ಕರಣದೋಷ, ಬಾಧಕಜ್ಞಾನ ಇವುಗಳನ್ನು ತಿಳಿದು ಆ ರಜತಜ್ಞಾನವೂ ಭ್ರಮೆಯೆಂದು ತಿಳಿದು, ಇದು ರಜತವಲ್ಲ, ಮತ್ತೆ ಶುಕ್ತಿಯೇ ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡು ನಿವೃತ್ತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಇದು ನೀರೆಂದು ತಿಳಿದು ಸಂವಾದಾದಿ ಸಹಾಯದಿಂದ ಸಾಕ್ಷಿಯಿಂದ ಆ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡು ನೀರನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅಂತೂ ಈ ಹಾನೋಪಾಧಾನಾದಿ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳು ಭ್ರಮತ್ವಾಭ್ರಮತ್ವನಿಶ್ಚಯಾರ್ಥನಗಳೇ. (ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಪ್ರಕಾರ ಅರ್ಥ ಯಾಥಾರ್ಥನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೇ ವ್ಯವಹಾರವು ಎನ್ನುವ ನಿಯಮವಿಲ್ಲ. ಅರ್ಥ ಸಂದೇಹದಿಂದಲೂ ವ್ಯವಹಾರವು ಕಂಡದೆ ಎಂದಾ ಶಂಕಿಸಿದರೆ—) ವ್ಯವಸಾಯೀ = ನಿಶ್ಯಂಕವಾದ, ವಿಸಂವಾದಿಯಾಗದಿರುವ, ವ್ಯವಹಾರಸ್ತು = ವ್ಯವಹಾರವಾದರೂ, ಸಾಕ್ಷೀಣಃ = ಸಾಕ್ಷಿಯ, (ಕಾರ್ಯವೆಂದು) ಅಭಿಧೀಯತೇ = ಹೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. (ಕೇವಲ ವ್ಯವಹಾರವಲ್ಲ. ನಿಶ್ಯಂಕವಾದ ಅವಿಸಂವಾದಿಯಾದ ವ್ಯವಹಾರವು ಅರ್ಥಯಾಥಾರ್ಥ್ಯ ನಿಶ್ಚಯವಿಲ್ಲದೆ ಆಗಲಾರದು. (ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಹಾನಿ ಬರಲಿ, ನಮಗೆ ಏನು ಬಾಧಕವು ಎನ್ನುವ ಆಶಂಕೆಯನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುತ್ತಾ ಸಾಕ್ಷಿಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನು ಉಪಸಂಹಾರ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.) ತಸ್ಮಾತ್ = (ಯಾವಕಾರಣದಿಂದಲೂ ಸಾಕ್ಷಿಗೆ ಕೆಲವು ಕಡೆ ಅಯಾರ್ಥ್ಯ ತ್ವವಿದ್ದರೆ ಅವಿಶ್ವಾಸವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವುದರಿಂದ ಕರಣದೋಷಾದಿಗಳ ನಿಶ್ಚಯಾರ್ಥವಪ್ರಯುಕ್ತ ಜ್ಞಾನಗಳಿಗೆ ಭ್ರಮತ್ವ-ಅಭ್ರಮತ್ವ ನಿರ್ಧಾರಣವು ಬಾರದೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಅದರಿಂದ ಅರ್ಥಗಳ ಯಾಥಾರ್ಥ್ಯ ಅಯಾರ್ಥ್ಯ ನಿರ್ಣಯವು ಆಗದಿರುವುದರಿಂದ ನಿಶ್ಯಂಕವಾದ ಅವಿಸಂವಾದಿಯಾದ ವ್ಯವಹಾರವು ಆಗದೆಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಸರ್ವಲೋಕ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ

ಪ್ರಯುಕ್ತ ವ್ಯವಹಾರ ಲೋಪವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿಕೂಡದು. ಸರ್ವಲೋಕ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದುದನ್ನು ಲೌಕಿಕರೂ, ಪರೀಕ್ಷಕರೂ, ಉಲ್ಲಂಘಿಸಲಾರರು.) ಅದುದರಿಂದ ಸರ್ವಪ್ರಸಿದ್ಧ ಸ. = ಸರ್ವಲೋಕಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ, ನಿಶ್ಚಂಕವಾದ, ಅವಿಸಂವಾದಿಯಾದ ಕಾರ್ಯಭೂತವಾದ ವ ವ ಹಾರದ, ಸಿದ್ಧಯೇ = ಸಿದ್ಧಿಗೋಸ್ಕರ ಕಾರಣೀಭೂತವಾದ, (ವಸ್ತು ಯಥಾರ್ಥತ್ವ ಅಯಥಾರ್ಥತ್ವ ನಿಶ್ಚಯವು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕು. ಅದರ ನಿಶ್ಚಯಕ್ಕಾಗಿ ಕರಣದೋಷಾದಿಗಳ ನಿಶ್ಚಯ ದ್ವಾರಾ ಸಾಕ್ಷಿಯಿಂದ ಜ್ಞಾನಗಳಿಗೆ ಭ್ರಮತ್ವ-ಅಭ್ರಮತ್ವನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕು. ಅದರ ಸಿದ್ಧಿಗಾಗಿ ಸಾಕ್ಷಿಯು ವಿಶ್ವಸಾರ್ಥವೆಂದೂ, ಅದರ ಸಿದ್ಧಿಗಾಗಿ) ಸಾಕ್ಷೀ = ಸಾಕ್ಷಿಯು, ಏಕಃ = ಒಂದು, ಸದಾ = ಯಾವಾಗಲೂ, ನಿರ್ದೋಷಃ ಏವ = ಯಥಾರ್ಥವೇ ಎಂದು, ನಃ = ನಮಗೆ ಪರೀಕ್ಷಕರಿಗೆ ಅಂಗೀಕಾರ್ಯ ಏವ = ಅಂಗೀಕಾರಾರ್ಹವೇ. (ಹೀಗಾದರೆ ಪ್ರಾಭಾಕರಾದಿ ರೀತಿಯಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ಜ್ಞಾನಗಳಿಗೂ ಯಥಾರ್ಥ್ಯನಿಯಮವಿರಲಿ ಎಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ - ಒಂದಕ್ಕೇನೇ ಯಥಾರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡರೆ ಎಲ್ಲವೂ ಕೂಡುವಾಗ ಅಪ್ರಾಮಾಣಿಕವೂ ಪ್ರಮಾಣವಿರು ದ್ದವೂ, ಆದ ಸರ್ವಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ಯಥಾರ್ಥ್ಯನಿಯಮದಿಂದ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನವು?) ಶುದ್ಧಃ = ಶುದ್ಧವಾದ ನಿರ್ದುಷ್ಟವಾದ, ಸಾಕ್ಷೀ = ಸಾಕ್ಷಿಯು, ಯದಾ = ಯಾವಾಗ, ಸಿದ್ಧಃ = ಸಿದ್ಧವಾ ಯಿತೋ, ದುಃಖಿತ್ವಂ = ಆ ಸಾಕ್ಷಿಯಿಂದ ಜೀವನಿಗೆ ಪ್ರತಿತವಾದ ದುಃಖಿತವು, ಕಥಂ = ಹೇಗೆ, ವಾಯುತೇ = ತಡೆಯಲ್ಪಡುತದೆ. ಉಪಜೀವ್ಯಪ್ರಮಾಣಂ = ಶುತ್ಯನುಮಾನಗಳ ಉಪಜೀವ್ಯ ಪ್ರಮಾಣವು, ತತಃ = ಅದಕಾರಣ, ಭೇದಗ್ರಾಹಕಮೇವ = ಭೇದವಿಸಯಕ ಯಥಾರ್ಥಜ್ಞಾನ ಜನಕವೇ, ಹಿ = ಪ್ರಸಿದ್ಧವು. (ತಥಾಚ ಉಪಜೀವ್ಯ ಪ್ರಮಾಣವಿರೋಧದಿಂದ ಅಭೇದ ಶುತ್ಯಾದಿ ಗಳಿಗೆ ಅಪ್ರಾಪ್ತವೇ.) ಅತಃ = ಅದಕಾರಣ, ಜೀವೇಶಯೋಃ = ಜೀವೇತ್ಸರರ, ಭೇದಃ = ಭೇದವು, ಶ್ರುತಿಸಾಮರ್ಥ್ಯಸುಸ್ಥಿರಃ = 'ಭಿನ್ನೋ ಚಿಂತ್ಯಃ' ಇದು ಮೊದಲಾದ ಶ್ರುತಿಗೆ ಸ್ವವಿರುದ್ಧಾರ್ಥವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ ಪ್ರಮಾಣಾಂತರರಾಹಿತ್ಯರೂಪಸಾಮರ್ಥ್ಯದಿಂದ ಸುದೃಢವಾದುದು. || ೬೯ ||

|| ೭೦ || ೭೧ ||

ಹೀಗೆ ಜೀವೇಶರಿಗೆ ಭೇದವೇ ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕವಾಗಿ ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾದರೆ ಆಗ ತತ್ತ್ವಮಸ್ಯಾ ದೃಷ್ಟೈತಶ್ರುತಿಗಳಿಗೂ 'ಅಹಂ ಹಃ' ಇತ್ಯಾದಿ ಸ್ಮೃತಿಗಳಿಗೂ ಏನು ಗತಿಯು? ಆ ಶ್ರುತಿ ಸ್ಮೃತಿಗಳಿಗೆ ಅನುಮಾನದಂತೆ ಸರ್ವಥಾ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ. ಶ್ರುತಿಯು ಅಪೌರು ಷೇಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದಲೂ, ಸ್ಮೃತಿಯು ಆಪ್ತನು ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದಲೂ ಅವುಗಳಿಗೆ ಅಪ್ರಾ ಮಾಣ್ಯಕಾರಣವಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಆಶಂಕೆಯನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸೂತ್ರವು.

“ಓಂ ತದ್ಗುಣಸಾರತ್ವಾತ್ತ ತದ್ವ್ಯಪದೇಶಃ ಸ್ರಾಜ್ಞನತ್ ಓಂ”

|| ಸೂ. ೨೯ ||

ಜೀವನಿಗೆ ತತ್ತ್ವಮಸಿ ಎಂದು ಬ್ರಹ್ಮಾಭೇದವ್ಯಪದೇಶವು ಬ್ರಹ್ಮಸಂಬಂಧಿಜ್ಞಾನಾನಂದಾದಿ ಗುಣಸದೃಶ ಗುಣಸ್ವರೂಪತ್ವವಿದ್ದುದರಿಂದಲೇ ಅಭೇದದಿಂದ ಅಲ್ಲ. ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಹೇಗೆ 'ಸರ್ವಂ ಖಲ್ವಿದಂ ಬ್ರಹ್ಮ' ಎಂದು ಜಗದಭೇದವ್ಯಪದೇಶವು ಹೇಗೆ ಗೌಣವೋ ಹಾಗೆಯೇ.

ಅದನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತಾರೆ -

ಮೂ || ತಥಾಽಸಿ ತು ಚಿದಾನಂದಪೂರ್ವ ಸ್ತತ್ಸದೃಶಾ ಗುಣಾಃ || ೭೨ ||

ಸಾರಃ ಸ್ವರೂಪಮಸ್ಯಾಸಿ ಮುಕ್ತಾ ನಪ್ಯನೃಪ್ಯತೇ |

ಅತೋಽಭೇದವದೇವೈತಾಃ ಶ್ರುತಯಃ ಪ್ರವದಂತಿ ಹಿ || ೭೩ ||

ಪೌರಾಣಾನಿ ಚ ವಾಕ್ಯಾನಿ ಸಾದೃಶ್ಯಾಭೇದಸಂಶ್ರಯಾತ್ |

ಸಾದೃಶ್ಯಚ್ಛ ಪ್ರಧಾನತ್ವಾತ್ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಾದಪಿ ಚಾಭಿದಾಂ |

ಅಹುರೀಶೇನ ಜೀವಸ್ಯ ನ ಸ್ವರೂಪಾಭಿದಾಂ ಕ್ವಚಿತ್ || ೭೪ ||

ಅ || (ಯದ್ಯಪಿ ಜೀವಬ್ರಹ್ಮರಿಗೆ ಭೇದವೇ.) ತಥಾಪಿ = ಆದಾಗ್ಯೂ, ಚಿದಾನಂದ ಪೂರ್ವಾಃ=ಜ್ಞಾನಾನಂದಗಳೇ ಮೊದಲಾಗಿವುಳ್ಳ, ತತ್ಸದೃಶಾಃ ಗುಣಾಃ = ಪರಮಾತ್ಮಗುಣ ಸದ್ಭೂತಗಳಾದ ಗುಣಗಳು, ಅಸ್ಯಾಪಿ=ಈ ಜೀವನಿಗೂ, ಸಾರಾಃ=ಅಂದರೆ, ಸ್ವರೂಪಂ=ಸ್ವರೂಪವು, ಯತಃ=ಯಾವಕಾರಣದ್ದಿಶೆಯಿಂದ, ಮುಕ್ತಾವಪಿ = ಮುಕ್ತಿಯಲ್ಲಿಯೂ, ಅನಶಿಸ್ಯತೇ=ಉಳಿಯುತ್ತದೆ. ಅತಃ ಏವ=ಆದಕಾರಣವೇ, ಅಭೇದವದೇವ=ಆಪಾತತಃ ಅಭೇದಪ್ರತೀಪಾದಕಗಳಂತೆ ತೋರುವ, ಏತಾಃ=ಪರೋದಾಹೃತಗಳಾದ, ಶ್ರುತಯಃ=ಶ್ರುತಿಗಳೂ, ಪೌರಾಣಾನಿ ವಾಕ್ಯಾನಿ ಚ=ಪುರಾಣದಲ್ಲಿರುವ ವಾಕ್ಯಗಳೂ ಕೂಡ, ಸಾದೃಶ್ಯಾಭೇದಸಂಶ್ರಯಾತ್=ಸಾದೃಶ್ಯವೆನ್ನುವ ಅಭೇದವನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿಕೊಂಡು, ಪ್ರವದಂತಿ = (ಗೌಣಾರ್ಥವನ್ನು) ಹೇಳುತ್ತವೆ. ಹಿ=ಪ್ರಸಿದ್ಧವು || ೭೩ || ೭೪ || ೭೫ ||

ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿರುವ ಅಭೇದಾಗಮವ್ಯಾಖ್ಯಾನವನ್ನು ಅನುವಾದಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸೂತ್ರಕಾರರಿಗೆ ಅಭಿಪ್ರೇತವಾದ ಅರ್ಥಾಂತರವನ್ನೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಸಾದೃಶ್ಯಚ್ಛ ಪ್ರಧಾನತ್ವಾತ್ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಾದಪಿ ಚಾಭಿದಾಂ || ೭೫ ||

ಅಹುರೀಶೇನ ಜೀವಸ್ಯ ನ ಸ್ವರೂಪಾಭಿದಾಂ ಕ್ವಚಿತ್ |

ಸ್ಥಾನೈಕೈವೈಕಮತ್ಯಂ ಚ ಮುಕ್ತಸ್ಯ ತು ವಿಶಿಷ್ಟತೇ || ೭೬ ||

ಅ || ಸಾದೃಶ್ಯಚ್ಛ = ತತ್ತ್ವಮಸಿ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಾದೃಶ್ಯದಿಂದಲೂ, ಪ್ರಧಾನತ್ವಾದಪಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಾದಪಿ ಚ = 'ನಾನ್ಯೋತೋಸ್ತಿ ದೃಷ್ಟಾ' ಇತ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಹರಿಗೇನೇ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯದಿಂದಲೂ, ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ, ಈಶೇನ=ಶ್ರೀ ಹರಿಯಿಂದ, ಜೀವಸ್ಯ=ಜೀವನಿಗೆ, ಅಭಿದಾಂ=ಅಭೇದವನ್ನು, (ಶ್ರುತಿಗಳೂ ಪುರಾಣವಾಕ್ಯಗಳೂ) ಅಹುಃ=ಹೇಳುತ್ತವೆ. ಕ್ವಚಿತ್=ಯಾವ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿಯೂ, ಸ್ವರೂಪಾಭಿದಾಂ=ಸ್ವರೂಪಾಭೇದವನ್ನು, ನಾಹುಃ=ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. (ನಾನ್ಯೋತೋಸ್ತಿ ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯನ್ನು ಶ್ರೀ ಹರಿಯಿಂದ ಭಿನ್ನನಾದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೂ, ಉತ್ತಮನಾದ ಜೀವರೂಪದೃಷ್ಟಿ ಇಲ್ಲ. ಎಂದು ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೇನೇ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೂ ಉತ್ತಮತ್ವವೂ ಪ್ರತಿಪಾದಿತವಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಪರಮಾತ್ಮನಿಂದ ಭಿನ್ನನಾದ ಜೀವರೂಪದೃಷ್ಟಿ ಇಲ್ಲ. ಅಂತೂ ಜೀವೇಶ್ವರನಿಗೆ ಅಭೇದವನ್ನುವಲ್ಲಿ ಈ ಶ್ರುತಿಗೆ ಸರ್ವಥಾ ತಾತ್ಪರ್ಯವಿಲ್ಲ.) (ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ರೀತಿಯಿಂದ ಐಕ್ಯವಾಕ್ಯವು ಸಾದೃಶ್ಯಾದಿರೂಪಅರ್ಥಾಂತರ ಪರವಾಗಲಿ ಮುಕ್ತನಿಗೆ ಪರಮಾತ್ಮನಿಂದ ಐಕ್ಯವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸತಕ್ಕ ಯತ್ಪ್ರತ್ಯಸ್ಯ ಇತ್ಯಾದಿ ವಿಶೇಷೋಕ್ತಿಯು ಕೂಡಲಾರದು ಎಂದರೆ.) ಸ್ಥಾನೈಕ್ಯಂ=ಈಶನಿಂದ ಸ್ಥಾನೈಕ್ಯವು, ಏಕಮತ್ಯಂ ಚ=ಏಕಮತ್ಯವೂ ಕೂಡ, ಮುಕ್ತಸ್ಯ ತು=ಮುಕ್ತನಿಗೆ, ವಿಶಿಷ್ಟತೇ=ವಿಶೇಷವಾಗಿದೆ. (ಆದುದರಿಂದ) ವಿಶೇಷೇಣ=ವಿಶೇಷದಿಂದ (ಅಭೇದೋಕ್ತಿಯು ಕೂಡುತ್ತದೆ.) (ಅಂದರೆ ಸಂಸಾರದಶೆಯಲ್ಲಿ ಜೀವನಿಗೆ ಚೇತನತ್ವಾದಿಗಳಿಂದ ಶ್ರೀ ಹರಿಯಿಂದ ಸಾದೃಶ್ಯಮಾತ್ರವು. ಮುಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ

ಮುಕ್ತನಿಗಾದರೂ ನೈಕುಂಠಾದಿ ಸ್ಥಾನವಿಶೇಷಗಳಲ್ಲಿ ಪರಮಾತ್ಮನಿಂದ ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಇರೋಣದರಿಂದ ಏಕಸ್ಥಾನ ಸ್ಥಿತತ್ವರೂಪವಾದ ಸ್ಥಾನೈಕ್ಯವು ಮತ್ತು ವಿರೋಧವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಏಕಮತ್ಯವು ಎನ್ನುವ ವಿಶೇಷವೂ ಇದೆ. || ೭೫ || ೭೬ ||

ಯಾವ ಸಾದೃಶ್ಯವು ಸಜ್ಜೀವಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟದೋ, ಅದು ಸಂಸಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅಸಭಿವ್ಯಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಮುಕ್ತನಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಿಂದ ಮುಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಅಭೇದೋಕ್ತಿಯು ಯುಕ್ತವೆಂದಭಿಪ್ರಾಯವುಳ್ಳವರಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ಸಾದೃಶ್ಯಂ ಚ ವಿಶೇಷೇಣ ಜಡಾನಾಂ ದ್ವಯಮೇವತು |

ಭವೇತ್ಸಾದೃಶ್ಯಮತ್ಯಲ್ಪಂ ತೃತೀಯಂ ಪರಮಾತ್ಮನಾ || ೭೭ ||

ಈಶರೂಪಕ್ರಿಯಾಣಾಂ ಚ ಗುಣಾನಾಮಪಿ ಸರ್ವಶಃ |

ತಥೈವಾನಯವಾನಾಂ ತತ್ಸ್ವರೂಪೈಕ್ಯಂ ತು ಮುಖ್ಯತಃ || ೭೮ ||

ಅ || ಸಾದೃಶ್ಯಂಚ = (ಮುಕ್ತನಿಗೆ ಈಶನಿಂದ) ಅಭಿವ್ಯಕ್ತವಾದ ಸಾದೃಶ್ಯವು ಇದೆ. ವಿಶೇಷೇಣ = ಅಭಿವ್ಯಕ್ತ ಸಾದೃಶ್ಯರೂಪ ವಿಶೇಷದಿಂದ (ಅಭೇದೋಕ್ತಿಯು ಕೂಡುತ್ತದೆ.) (ಹಾಗಾದರೆ ಸಾದೃಶ್ಯವೊದಲಾದುದು ಜಡಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅದೆ. ಅದಕಾರಣ ಜಡಗಳಿಗೆ 'ಸರ್ವಂ ಖಲ್ವಿದಂ ಬ್ರಹ್ಮ' 'ಭೂತಾನಿ ವಿಷ್ಣು ಭೂತಾನಿ ವಿಷ್ಣುಃ ವನಾನಿ ವಿಷ್ಣುಃ ಗಿರಯೋ ದಿಶಶ್ಚ' ಇತ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಜೀವನಿಗೆ ಇದ್ದಂತೆಯೇ ಪ್ರಾಚುರ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಕೆಲವು ಕಡೆಯೇ ಪರ ಬ್ರಹ್ಮನಿಂದ ಏಕೈಕ ವ್ಯವದೇಶವು ಹೇಗೆ? ಎಂದರೆ) ಜಡಾನಾಂತು = ಜಡಗಳಿಗಾದರೂ, ದ್ವಯ ಮೇವ = ಎರಡೇ, (ಈಶಪ್ರಧಾನಕತ್ಯವೂ ಈಶಾಧೀನತ್ಯವೂ ಇವು ಎರಡೇ.) ಆದುದರಿಂದ ಅಪ್ರಾಚು ರೋಕ್ತಿಯು ಕೂಡುತ್ತದೆ. (ಸಾದೃಶ್ಯ ಎನ್ನುವ ಷರ್ಣೆದ್ವು ಇದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ಎರಡೇ ಎನ್ನುವುದು ಹೇಗೆ ಕೂಡುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ -) ಜಡಾನಾಂ = ಜಡಗಳಿಗೆ, ಪರಮಾತ್ಮನಾ = ಪರಬ್ರಹ್ಮನಿಂದ, ತೃತೀಯಂ = ಮೂರನೇದ್ದಾದ, ಸಾದೃಶ್ಯಂ = ಸಾದೃಶ್ಯವಾದರೂ, ಅತ್ಯಲ್ಪಂ = ಅತ್ಯಲ್ಪವಾದದೇ, ಭವೇತ್ = ಆಗುವುದು. (ಸಾದೃಶ್ಯವಿದೆ ಎನ್ನುವುದು ಸತ್ಯವೇ. ಆದರೆ ಸತ್ತಾದಿಗಳಿಂದಲೇ ಜೀವನಂತೆ ಆನಂದಾದಿಗಳಿಂದ ಅಲ್ಲ, ಆದುದರಿಂದ ಎರಡೇ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದು ಯುಕ್ತವೇ.) (ಹಾಗಾದರೆ ಆನಂದಾದಿಗಳಿಂದ ಸಾದೃಶ್ಯವು ಜೀವರಲ್ಲಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಕೆಲವು ಜೀವರಿಗೆ ದುಃಖಾದಿ ರೂಪತ್ವವು ಅಂಗೀಕೃತವಾಗಿದೆ ಎಂದರೆ ಬೇಡ. ಎಲ್ಲಾಜೀವರನ್ನುಕುರಿತು ತತ್ತ್ವವುನಿ ಎನ್ನು ವುದರಿಂದ ಸಾದೃಶ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾಜೀವರಿಗೆ ವೇದದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರವೇ ಇಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಮೇಕ್ಷೆಯೋಗ್ಯರಿಗೇನೇ ಅಧಿಕಾರವಿರುವುದು) ಅವರನ್ನು ಕುರಿತು ಜ್ಞಾನಾನಂದಾದಿ ಗಳಿಂದ ಸಾದೃಶ್ಯವು. (ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಜ್ಞವತ್ ಎಂದು ಪ್ರಾಜ್ಞನಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಅಭೇದವ್ಯವದೇಶವು ಅಮುಖ್ಯವೋ ಹಾಗೆಯೇ ಎಂದು ದೃಷ್ಟಾಂತವು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಅಭೇದದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೋಗಿ ವಿಶೇಷವನ್ನು ಹೇಳದೆ ಇದ್ದುದರಿಂದ 'ವಿಜ್ಞಾನಮಾನಂದಂಬ್ರಹ್ಮ' ಇದು ಮೊದಲಾದ ಎಲ್ಲಾ ಅಭೇದವ್ಯವದೇಶವೂಕೂಡ ಅಮುಖ್ಯವೆಂದು ತಿಳಿಯಬಾರದು ಎನ್ನುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಿಂದ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ಈಶರೂಪ ಕ್ರಿಯಾಣಾಂಚ = ಶ್ರೀಹರಿಯ ಮತ್ತಾಸ್ವಾದಿರೂಪಗಳಿಗೂ ಸೃಷ್ಟಾದಿ ಕ್ರಿಯೆಗಳಿಗೂ, ಸರ್ವಶಃ = ಎಲ್ಲಾ, ಗುಣಾನಾಂಚ = ಜ್ಞಾನಾನಂದಾದಿ ಗುಣಗಳಿಗೂ, ತಥೈವ = ಹಾಗೆಯೇ, ಅವಯವಾನಾಂಚ = ಹಸ್ತಾದ್ಯವಯವಗಳಿಗೂ, ತತ್ಸ್ವರೂಪೈಕ್ಯಂ = ಈಶಸ್ವರೂಪ ದಿಂದ ಏಕೈಕಪ್ರತಿಪಾದಕ ವಾಕ್ಯವು, ಮುಖ್ಯತಃ ತು = ಮುಖ್ಯಾಭೇದಪರವೆಂದೇ ವ್ಯಾಖ್ಯೆಯವು.

(ಜಡಜಗತ್ತಿನಿಂದ ಅಭೇದಪ್ರತಿಸಾದಕವಾದ 'ಸರ್ವಂ ಖಲ್ವಿದಂ ಬ್ರಹ್ಮ' ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯದಂತೆ ಅಮುಖ್ಯಾಭೇದಪರವಲ್ಲ.) ಅಂತೂ ಜಡವಿಸಯಕವಾದುದೇ ಪ್ರಾಜ್ಞವತ್ ಎನ್ನುವ ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿರುವ ದೃಷ್ಟಾಂತವು. || ೭೭ || ೭೮ ||

ಶ್ರೀ ಹರಿಯ ಧರ್ಮಗಳು ಶ್ರೀ ಹರಿಯಿಂದ ಭಿನ್ನಗಳೆಂದು ಕಂಡರೆ ಪ್ರತ್ಯವಾಯವಿದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಯಥೋದಕಂ ದುರ್ಗೇ ವೃಷ್ಟಂ ಪರ್ವತೇಷು ವಿಧಾವತಿ |

ಏವಂ ಧರ್ಮಾನ್ ಪೃಥಕ್ ಪಶ್ಯಂಸ್ತಾನೇವಾನುವಿಧಾವತಿ || ೭೯ ||

ಇತಿ ಶ್ರುತೇರ್ನೋಭಯಂ ಚ ಭೇದಾಭೇದಾಖ್ಯಮಿಷ್ಯತೇ |

ಏಕಮೇನಾದ್ವಿತೀಯಂ ತನ್ನೇಹ ನಾನಾಸ್ತಿ ಕಿಂಚನ || ೮೦ ||

ಮೃತ್ಯೋಃ ಸ ಮೃತ್ಯುಮಾಪ್ನೋತಿ ಯ ಇಹ ನಾನೇವ ಪಶ್ಯತಿ |

ಇತಿ ಶ್ರುತಾವಿವೇತ್ಯಸ್ಮಾಧ್ವೇದಾನಿರಾಕೃತಿಃ |

ಇವೋಭಯೇ ಚ ಸಾದೃಶ್ಯ ಇತಿ ವಾಕ್ ಶಬ್ದನಿರ್ಣಯೇ || ೮೧ ||

ಆ || ಪರ್ವತೇಷು=ಪರ್ವತಗಳಲ್ಲಿ, ದುರ್ಗೇ=ದುರ್ಗಸ್ಥಲವಾದ ಶಿಖರದಲ್ಲಿ, ವೃಷ್ಟಂ=ಸೊರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ, ಉದಕಂ=ನೀರು, ಯಥಾ=ಹೇಗೆ, (ಕೆಳಗೆ)ವಿಧಾವತಿ=ಓಡುತ್ತದೋ, ಏವಂ=ಹೀಗೆ, ಧರ್ಮಾನ್=ಪಾರಮೇಶ್ವರಧರ್ಮಗಳನ್ನು, ಪೃಥಕ್ = ಈಶ್ವರನಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ, ಪಶ್ಯನ್=ನೋಡತಕ್ಕವನು, ತಾನೇವ = ಅವುಗಳನ್ನೇ, ಅನು = ದರ್ಶನಾನಂತರದಲ್ಲಿಯೇ, ವಿಧಾವತಿ=ಶೀಘ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ಸರಕವನ್ನು ಕುರಿತು ಓಡುತ್ತಾನೆ. ಇತಿ ಶ್ರುತೇಃ=ಈ ಶ್ರುತಿಯದ್ದೆಲೆಯಿಂದ (ಪರಮಾತ್ಮಧರ್ಮಗಳಿಗೆ ಭೇದವನ್ನು ಕಂಡರೆ ಪ್ರತ್ಯವಾಯವು ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ.) (ಹಾಗಾದರೆ ಈಶ್ವರಧರ್ಮಗಳಿಗೆ ಭೇದಾಭೇದಗಳು ಇರಲಿ. ಈ ಶ್ರುತಿಯು ಅತ್ಯಂತ ಭೇದವನ್ನು ಕಂಡರೆ ನಿಂದಾಪ್ರತಿಸಾದಕವಾಗಲಿ, ಎಂದರೆ) ಭೇದಾಭೇದಾಖ್ಯಂ=ಭೇದ ಅಭೇದವೆಂದು ಹೆಸರುಳ್ಳ, ಉಭಯಂ ಚ=ಎರಡೂ ಕೂಡ, ನೇಷ್ಯತೇ=ಸೂತ್ರಕಾರರಿಂದ ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ. (ಏಕೆ ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದರೆ) ತತ್=ಆ [ಬ್ರಹ್ಮವು, ಏಕಂ = ಅಭಿನ್ನವೆ, ಏವ=ಘಟಾದಿಗಳಂತೆ ಅವಯವಾದಿಗಳಿಂದ ಭೇದವುಳ್ಳದ್ದಲ್ಲ. ಅದ್ವಿತೀಯಂ = ಸಮಾಧಿಕರಹಿತವಾದುದು, ಇಹ=ಬ್ರಹ್ಮನಲ್ಲಿ, ಕಿಂಚನ=ಗುಣಾದಿಗಳೂ ಕೂಡ, ನಾನಾ=ಭಿನ್ನವಾದುದು, ನಾಸ್ತಿ=ಇಲ್ಲ. ಯಃ=ಯಾವಾತನು, ಇಹ=ಬ್ರಹ್ಮನಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಗುಣಾದಿಗಳನ್ನು, ನಾನಾ=ಭಿನ್ನವಾದುದನ್ನಾಗಿಯೂ, ಇವ=ಅಭಿನ್ನವನ್ನಾಗಿಯೂ, ಪಶ್ಯತಿ=ನೋಡುತ್ತಾನೋ, ಸಃ=ಆತನು, ಮೃತ್ಯೋಃ=ಮರಣಾನಂತರದಲ್ಲಿ, ಮೃತ್ಯುಂ=ನರಕವನ್ನು, ಆಪ್ನೋತಿ = ಹೊಂದುತ್ತಾನೆ. ಇತಿ ಶ್ರುತಃ=ಈ ಶ್ರುತಿಯಲ್ಲಿ. ಇವೇತ್ಯಸ್ಮಾತ್=ಇವ ಎನ್ನುವ ಶಬ್ದವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತವೂ, ಏವ ಶಬ್ದದ್ವಿತೀಯಂದಲೂ, ಭೇದಾಭೇದನಿರಾಕೃತಿಃ=ಭೇದಾಭೇದನಿರಾಕರಣವು, (ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟಿತು ಎಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ). ಆದಕಾರಣ ಭೇದಾಭೇದವು ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಇವ=ಇವ ಎನ್ನುವ ಶಬ್ದವು, ಉಭಯೇ ಚ=ಭೇದಾಭೇದರೂಪ ಎರಡರಲ್ಲಿಯೂ, ಸಾದೃಶ್ಯೇ = ಸಾದೃಶ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಇದೆ. ಇತಿ=ಹೀಗೆ, ಶಬ್ದನಿರ್ಣಯೇ = ಶಬ್ದನಿರ್ಣಯಾಖ್ಯಾಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ, ವಾಕ್=ವಚನವು, ಅಸ್ಮಿ=ಇದೆ || ೭೯ || ೮೦ || ೮೧ || ಸೂ. ೭೮ || ೭೯ || ಅಧಿ. ೧೪ ||

ಪೃಥಗಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ಯಾವದಧಿಕರಣವು.

“ಓಂ ಯಾವದಾತ್ಮಭಾವಿತ್ವಾಚ್ಚ ನ ದೋಷಸ್ತದ್ವರ್ಶನಾತ್ ಓಂ”

|| ಸೂ. ೩೦ || ಅಧಿ. || ೧೫ ||

‘ನಿತ್ಯಃ ಪರಃ ನಿತ್ಯಃ ಜೀವಃ’ ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯಿಂದಲೂ, ‘ಆತ್ಮಾ ನಿತ್ಯಃ ಸುಖ ದುಃಖೇ ತ್ವನಿತ್ಯೇ’ ಎನ್ನುವ ಸ್ಮೃತಿಯಿಂದಲೂ, ಜೀವನೂ ಜೀವಸ್ವರೂಪರೂಪವಾದ ಉಪಾಧಿಯೂ ಅನಾದಿನಿತ್ಯವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ‘ಸೋಽನಾದಿನಾ ಪುಣ್ಯೇನ ಪಾಪೇನಾನುಬದ್ಧಃ’ ಇದುವೊದಲಾದ ಅನಾದಿಪುಣ್ಯಾದಿ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಬೋಧಿಸತಕ್ಕ ಶ್ರುತಿಗೆ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯಾಖ್ಯ ಬೋಧವಿಲ್ಲ. || ಸೂ. ೩೦ || ಅಧಿ. ೧೫ ||

ಯಾವದಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ಪುಂಸ್ತ್ವಾಧಿಕರಣವು.

“ಓಂ ಪುಂಸ್ತ್ವಾದಿವತ್ಸಸ್ಯ ಸತೋಽಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯೋಗಾತ್ ಓಂ”

|| ಸೂ. ೩೧ ||

ಯಾವನದ್ದೆತೆಯಿಂದ ಮೊದಲೇ ಅಂದರೆ ಬಾಲ್ಯಾವಸ್ಥೆಯೇ ಇರತಕ್ಕ ಪುಂಸ್ತ್ವ-ಸ್ತ್ರೀತ್ವಾದಿಗಳಿಗೆ ಯಾವನದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯೋ ಹಾಗೆಯೇ ಜೀವನಿಗೆ ಮೊದಲೇ ಇರತಕ್ಕ ಜ್ಞಾನಾನಂದಾದಿಪ್ರರೂಪತ್ವಕ್ಕೆ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಕೊಡುವುದರಿಂದಲೇ ‘ದುಃಖಾದ್ವಿಮುಕ್ತಃ ಅನಂದೀ ಭವತಿ’ ಇತ್ಯಾದಿ ಮುಕ್ತಿಕಾಲಿಕವ್ಯಪದೇಶವು.

“ಓಂ ನಿತ್ಯೋಪಲಬ್ಧ್ಯನುಪಲಬ್ಧಿಪ್ರಸಂಗೋಽನ್ಯತರ

ನಿಯಮೋವಾನೃಥಾ ಓಂ” || ಸೂ. ೩೨ ||

ಅವರಣವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸದಿದ್ದರೆ ಮುಕ್ತಿಯೋಗ್ಯರಾದ ಜೀವನಿಗೆ ನಿರಂತರದಲ್ಲಿಯೂ ಅನಂದಾನುಭವವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು. ತನೋಯೋಗ್ಯರಿಗೆ ದುಃಖಾದಿಗಳ ಉಪಲಬ್ಧಿಯು ಬರಬೇಕಾದೀತು. ಮಧ್ಯಮ ಜೀವನಿಗೆ ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸುಖ-ದುಃಖ ಎರಡರ ಅನುಭವವೂ ಬರಬೇಕಾದೀತು || ೩೧ || ೩೨ || ಅಧಿ. ೧೬ ||

ಪುಂಸ್ತ್ವಾಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ಕರ್ತೃತ್ವಾಧಿಕರಣವು.

“ಓಂ ಕರ್ತಾ ಶಾಸ್ತ್ರಾರ್ಥವತ್ತ್ವಾತ್ ಓಂ” || ಸೂ. ೩೩ ||

ವಿಧಿನಿಷೇಧರೂಪಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗೆ ಸಾರ್ಥಕ್ಯವು ಅವಶ್ಯಕವಾದುದರಿಂದ. ಜೀವನೂ ಕೂಡ ತನಗೆಉಚಿತವಾದ ಕ್ರಿಯಾವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕರ್ತೃತ್ವವುಳ್ಳವನು.

“ ಓಂ ವಿಹಾರೋಪದೇಶಾತ್ ಓಂ ” || ಸೂ. ೪೪ ||

‘ಜಕ್ಷನ್ ಕ್ರೇಡನ್ ರಮಮಾಣಃ ಸ್ತ್ರೀಭಿರ್ನಾ ಯಾನ್ಯೈರ್ವಾ’ ಎಂದು ಮುಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಕ್ರೇಡಾಕರ್ತೃತ್ವವನ್ನು ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದ ಜೀವನು ವಾಸ್ತವಕರ್ತೃತ್ವವುಳ್ಳವನು.

“ ಓಂ ಉಪಾದಾನಾತ್ ಓಂ ” || ಸೂ. ೪೫ ||

ಮೋಕ್ಷಾದಿಗಳ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಸಾಧನಾದಿಗಳನ್ನು ಉಪಾದಾನಮಾಡುವುದರಿಂದ ಜೀವನು ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿಯೂ ವಾಸ್ತವಕರ್ತೃನು.

“ ಓಂ ವ್ಯಸದೇಶಾಚ್ಚ ಕ್ರಿಯಾಯಾಂ ನ ಚೇನ್ನಿದೇಶ

ವಿಪರ್ಯಯಃ ಓಂ ” || ಸೂ. ೪೬ ||

‘ಆತ್ಮಾನಮೇವ ಲೋಕಮುಪಾಸೀತ’ ಎಂದು ಉಪಾಸನಾದಿಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಜೀವನಿಗೆ ಕರ್ತೃತ್ವವನ್ನು ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದಲೂ ಜೀವನು ಕರ್ತೃನು. ಜೀವನು ಕರ್ತೃನಲ್ಲವೆಂದಾದರೆ ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೇನೇ ಕರ್ತೃತ್ವವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದರಿಂದ ‘ಆತ್ಮೈವ’ ಎನ್ನುವ ನಿರ್ದೇಶವು ಬರಬೇಕಾಗುವುದು.

“ ಓಂ ಉಪಲಬ್ಧಿವದನಿಗುಮಃ ಓಂ ” || ಸೂ. ೪೭ ||

‘ಇದಂ ಜ್ಞಾಸ್ಯಾಮಿ’ ಎಂದು ಜೀವನು ಸಂಕಲ್ಪಿಸಿದರೂ ಹೇಗೆ ಕೆಲವುಕಡೆ ವಿವಕ್ಷಿತ ಏಕಯುಕ್ತಜ್ಞಾನಲಾಭವು ಆಗುವುದಿಲ್ಲವೋ ಹಾಗೆಯೇ ‘ಇದಂ ಕುರ್ಯಾಂ’ ಎಂದು ಸಂಕಲ್ಪಿಸಿದರೂ ವಿವಕ್ಷಿತಕ್ರಿಯಾಲಾಭವು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಜೀವನಿಗೆ ಸ್ವತಂತ್ರಕರ್ತೃತ್ವವಿಲ್ಲ.

“ ಓಂ ಶಕ್ತಿವಿಪರ್ಯಯಾತ್ ಓಂ ” || ಸೂ. ೪೮ ||

ಜೀವನಿಗೆ ಈಶ್ವರನ ಶಕ್ತಿಗಿಂತ ಅಲ್ಪಶಕ್ತಿಯಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ಅಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು.

“ ಓಂ ಸಮಾಧ್ಯಭಾವಾಚ್ಚ ಓಂ ” || ಸೂ. ೪೯ ||

ಆಶ್ರೂಣ ಕಾಮನಾದ ಪ್ರಯುಕ್ತವೂ (ಅಲಂ ಬುದ್ಧಿಯಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದಲೂ) ಜೀವನಿಗೆ ಅಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು.

“ ಓಂ ಯಥಾ ಚ ತಕ್ಲೋ ಭಯಥಾ ಓಂ ” || ಸೂ. ೫೦ ||

ಹೇಗೆ ಬಡಗಿಯು ಗೃಹಮೊದಲಾದುವನ್ನು ಮಾಡಿಸುವನಿಂದ ನಿಯತನೆಂದೂ ಸ್ವಯಂ ಕರ್ತನೆಂದೂ ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತಾನೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಜೀವನೂ ಈಶನಿಂದ ನಿಯತನಾದಾಗ್ಯೂ ಕರ್ತನೆಂದೂ ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತಾನೆ.

“ ಓಂ ಪರಾತ್ತ ತಚ್ಛ್ರೀತೇಃ ಓಂ ” || ಸೂ. ೫೧ ||

‘ಕರ್ತೃತ್ವಂ ಕರಣತ್ವಂ ಚ’ ಎಂದು ಈಶ್ವರಾಧೀನತ್ವವನ್ನು ಹೇಳತಕ್ಕ ಶ್ರುತಿಯಿದ್ದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಕರ್ತೃತ್ವಸಾಮರ್ಥ್ಯವು ಜೀವನಿಗೆ ಈಶ್ವರಾಧೀನವೇ ಆದುದು.

“ಓಂ ಕೃತಪ್ರಯತ್ನಾಪೇಕ್ಷಸ್ತು ವಿಹಿತಪ್ರತಿಷೇಧಾ
ವೈಯರ್ಥ್ಯಾದಿಭ್ಯಃ ಓಂ” || ಸೂ. ೪೨ ||

ಶ್ರೀ ಹರಿಯು ವಿಧಿವೇದ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಗೆ ವೈಯರ್ಥ್ಯವು ಬರಬಾರದು ಎನ್ನುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೂ, ತನಗೆ ವೈಷಮ್ಯವೈಭವವು ಬಾರದೆ ಇರುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೂ ಜೀವಸಂಬಂಧಿಯಾದ ಅನಾದಿಕರ್ಮ, ಪ್ರಯತ್ನ, ಯೋಗ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿಯೇ ಜೀವನವನ್ನು ಪ್ರೇರಿಸುತ್ತಾನೆ || ಸೂ. || ೩೩ || ೩೪ || ೩೫ || ೩೬ || ೩೭ || ೩೮ || ೩೯ || ೪೦ || ೪೧ || ೪೨ || ಅಧಿ. ೧೭ ||

ಕರ್ತೃತ್ವಾಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ಅಂಶಾಧಿಕರಣವು.

“ಓಂ ಅಂಶೋನಾನಾವ್ಯಪದೇಶಾದನ್ಯಥಾಽಪಿ ದಾಶಕಿತವಾದಿತ್ವ
ಮಧೀಯತ ಏಕೇ ಓಂ” || ಸೂ. ೪೩ ||

‘ಮಾಂ ರಕ್ಷತು’ ಎನ್ನುವ ಸ್ಮೃತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ‘ದ್ವಾಸುಪರ್ಣಾ’ ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಪಿತೃತ್ವ ಪುತ್ರತ್ವ ಸಖಿತವಾದಿ ನಾನಾವ್ಯಾಪಾರವಾಗಿ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದಲೂ, ‘ನಾಸಾವಸ್ಯ ಕುತಶ್ಚನ ನೈವಾಂಶೋ ನ ಸಂಬಂಧಃ’ ಎಂದು ಸಂಬಂಧಾಭಾವದಿಂದಲೂ ವ್ಯಪದೇಶವಿಲ್ಲದ್ದು ಪ್ರಯುಕ್ತವೂ, ಜೀವನು ಪರಮಾತ್ಮನ ಅಂಶನೇ. (ಈ ಎರಡರ ಬಲದಿಂದ ಜೀವನು ಕೇವಲ ಪರಬ್ರಹ್ಮನಿಂದ ಉಪಕಾರ್ಯನೇ. ಯಾವಾಗಲೂ ಶ್ರೀ ಹರಿಗೆ ಉಪಕಾರಕನಲ್ಲ.) ಕಲವು ಶಾಖೆಯವರು ‘ಬ್ರಹ್ಮದಾಶಾಃ ಬ್ರಹ್ಮಕಿತವಾಃ ಬ್ರಹ್ಮೈವೇ ಮೇದಾಶಾಃ’ ಎಂದು ಜೀವನಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮಾಭೇದವನ್ನೂ, ಕಲವರು ‘ಅನ್ಯಃ ಪರೋಽನ್ಯೋ ಜೀವಃ’ ಎಂದು ಭೇದವನ್ನು ಅಧ್ಯಯನಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ‘ಈಶ್ವರನೊಂದೇ ಸತಿ ಕಿಂಚಿತ್ತ್ವದ್ವೈತತ್ವಂ ಅಂಶತ್ವಂ’ ಎಂದು ಕ್ತವಾಯಿತು.

“ಓಂ ಮಂತ್ರವರ್ಣಾ ತ್ವ ಓಂ” || ಸೂ. ೪೪ ||

‘ಪಾದೋಽಸ್ಯ ವಿಶ್ವಾ ಭೂತಾನಿ’ ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯಿಂದಲೂ ಜೀವನು ಪರಮಾತ್ಮನ ಅಂಶನೇ.

“ಓಂ ಅಪಿ ಸ್ಮರ್ಯತೇ ಓಂ” || ಸೂ. ೪೫ ||

ಜೀವನು ಪರಮಾತ್ಮನ ಅಂಶನೆಂದು ‘ಮಮೈವಾಂಶಃ’ ಎನ್ನುವ ಸ್ಮೃತಿಯಿಂದಲೂ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿಕೊಳ್ಳಲ್ಪಡುತ್ತಾನೆ.

“ಓಂ ಪ್ರಕಾಶಾದಿವನ್ಮೈವಂ ಪರಃ ಓಂ” || ಸೂ. ೪೬ ||

ಮತ್ಯಾದಿರೂಪಿಯಾದ ಪರಮಾತ್ಮನು ಅಂಶತ್ವದಿಂದ ವಿಶೇಷವಿಲ್ಲವನಾದರೂ ಭಿನ್ನಾಂಶನಲ್ಲ. ತೇಜೋಂಶವಾದ ಕಾಲ ಅಗ್ನಾದಿಗಳಂತೆಯೇ.

“ಓಂ ಸ್ಮರಂತಿ ಚ ಓಂ” || ಸೂ. ೪೭ ||

ಜೀವನಿಗೆ ಭಿನ್ನಾಂಶತ್ವವನ್ನೂ ಮತ್ಸ್ಯಾದಿಗಳಿಗೆ ಅಭಿನ್ನಾಂಶತ್ವವನ್ನೂ ವ್ಯಾಸಾದಿಗಳು ‘ಏತೇ ಸ್ವಾಂಶಕಲಾಃ ಪುಂಸಃ ಕೃಷ್ಣಸ್ತು ಭಗವಾನ್ ಸ್ವಯಂ’ ಇತ್ಯಾದಿ ಸ್ಮೃತಿಯಿಂದ ಬೋಧಿಸುತ್ತಾರೆ—

ಕೆಲವರು ‘ಅಂಶೋನಾನಾವ್ಯಪದೇಶಾತ್’ ಎನ್ನುವ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಹೀಗೆ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಜೀವನು ಶ್ರೀಹರಿಯ ಅಂಶನು. ಅಂಶತ್ವವೆಂದರೆ ಭಿನ್ನಾಭಿನ್ನತ್ವವು. ಇದರಲ್ಲಿ ಭೇದವು ಔಪಾಧಿಕವು, ಅಭೇದವು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವು ಎಕೆಂದರೆ—‘ವ್ಯಾಸುಪರ್ಣಾ ನಿತ್ಯೋನಿತ್ಯಾನಾಂ’ ಇದುಮೊದಲಾದ ಪ್ರಕಾರ ಭೇದವ್ಯಪದೇಶವಿದೆ. ‘ತತ್ತ್ವಮಸಿ ಅಹಂ ಬ್ರಹ್ಮಸ್ಮಿ’ ಇತ್ಯಾದ್ಯ ಭೇದ ವ್ಯಪದೇಶವೂ ಇದೆ. ಒಬ್ಬ ಜೀವನಿಗೇನೇ ಬ್ರಹ್ಮನಿಂದ ಭೇದಾಭೇದಗಳು ಇರಲಾರವು. ಮತ್ತೆ ಸರ್ವ ಜೀವಂಗೂ ಭೇದಾಭೇದಗಳು ಎನ್ನಬೇಕು. ಎಕೆಂದರೆ—‘ಬ್ರಹ್ಮದಾಶಾಃ ಬ್ರಹ್ಮ ಕಿತವಾಃ’ ಎಂದು ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ದಾಶಕಿತವಾದಿತ್ವವನ್ನು ಅಧ್ಯಯನಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇತ್ಯಾದಿ ಹೇಳು ತ್ತಾರೆ. ಈ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವು ಅಯುಕ್ತವು. ಎಕೆಂದರೆ— ಜೀವನಿಗೆ ಪರಮಾತ್ಮನಿಂದ ಅಭೇದವು ೧ ಮುಖ್ಯವಾದುದೋ, ೨ ಸಾದೃಶ್ಯಾದಿರೂಪವಾದ ಅಮುಖ್ಯವಾದುದೋ, ೧ನೇದ್ದನ್ನು ನಿರಾ ಕರಿಸುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಭೇದಸ್ಯ ಮುಕ್ತೌ ವಚನಾದಪಿ ತತ್ವಕ್ಷನಿಗ್ರಹಃ || ೪೨ ||

ಚೇತನತ್ವಾದಿ ಸಾದೃಶ್ಯಂ ಯದ್ಯಭೇದ ಇತೀಷ್ಟತೇ |

ಅಂಗೀಕೃತಂ ತದಸ್ಮಾಭಿರ್ನ ಸ್ವರೂಪೈಕತಾ ಕ್ವಚಿತ್ || ೪೩ ||

ಅ || ಮುಕ್ತಾವನಿ=ಮುಕ್ತಿಯಲ್ಲಿಯೂಕೂಡ, ಭೇದಸ್ಯ=ಭೇದವನ್ನು ಪ್ರತಿಸಾಧಿಸತಕ್ಕ, ವಚನಾತ್—ಆಗಮವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ, ತತ್ವಕ್ಷನಿಗ್ರಹಃ=ಮುಖ್ಯಾಭೇದಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ನಿರಾಸವು ಆಗು ವುದು. (ಅಂದರೆ ಜೀವನಿಗೆ ಪರಮಾತ್ಮನಿಂದ ಭೇದವು ಔಪಾಧಿಕವೇ. ಅಭೇದವು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವು. ಹೀಗೆ ಹೇಳುವವರು ಮುಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಭೇದಾಭಾವವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕು. ಮುಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಅವಿದ್ಯಾರೂಪ ಉಪಾಧಿಯಾಗಲೀ, ಅಂತಃಕರಣಾದಿರೂಪ ಉಪಾಧಿಯಾಗಲೀ, ಇಲ್ಲವಾದುದರಿಂದ ಭೇದವಿಲ್ಲ ವೆಂದೇ ಹೇಳಬೇಕು. ಅದಾದರೂ ಕೂಡಲಾರದು. ಮುಕ್ತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಜೀವ-ಬ್ರಹ್ಮರಿಗೆ ಭೇದವದೆ ಎಂದು ಮೊದಲು ಉದಾಹರಿಸಿದ ಶ್ರುತಿ ಸ್ಮೃತಿಗಳಿಂದ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಪ್ರಮಾಣವಿರುದ್ಧವಾಗಿರುವ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಈ ಪಕ್ಷವು ಹೇಯವೇ ಆಗಿದೆ.) (೨ನೇದ್ದನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸು ತ್ತಾರೆ.) ಚೇತನತ್ವಾದಿ ಸಾದೃಶ್ಯಂ = ಚೇತನತ್ವಾದಿಗಳಿಂದ ಸಾದೃಶ್ಯವು, ಬ್ರಹ್ಮಪ್ರಧಾನ ಕತ್ವಾದಿಗಳೂ, ಅಭೇದಃ ಇತಿ = ಅಭೇದವೆಂತೆಂದು, ಇಷ್ಟತೇ ಯದಿ = ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುವುದಾದರೆ, ತತ್ = ಅದು, ಅಸ್ಮಾಭಿಃ = ನಮ್ಮಿಂದ, ಅಂಗೀಕೃತಂ = ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. (ಅಭೇದವು ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುವುದಾದರೆ ಆ ಪಕ್ಷವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿದ್ದು ಹೇಗೆಂದರೆ) ಕ್ವಚಿತ್ = ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿಯೂ, ಮುಕ್ತಿಯಲ್ಲಿಯೂ, ಸ್ವರೂಪೈಕತಾ=ಸ್ವರೂಪೈಕ್ಯರೂಪವಾದ ಮುಖ್ಯಾ ಭೇದವು, ನ=ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ || ೪೨ || ೪೩ ||

ಜೀವ-ಬ್ರಹ್ಮರ ಭೇದಾಭೇದಾಂಗೀಕಾರವು ಯುಕ್ತವಿರುದ್ಧವಾದುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ. ಶ್ರುತಿ ವಿರುದ್ಧವೂ ಆಗಿದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ನ ಕೇನಚಿದಭೇದೋಽಸ್ತಿ ಭೇದಾಭೇದೋಽಸಿ ನಾ ಕ್ವಚಿತ್ |
 ಸಮದಾಯವೃತ್ತೇ ವಿಷ್ಣೋಃ ಸ್ವಗುಣಾದೀನ್ವಿನಾಽಸಿ ನಾ || ೮೪ ||
 ಇತಿ ಶ್ರುತೇರ್ನತಸ್ಯಾಸ್ತಿ ಭೇದಾಭೇದೋಽಸಿ ಕೇನಚಿತ್ ||
 ಅಭೇದಶ್ರುತಯೋಽಂಶತ್ವಾತ್ಸಾದೃಶ್ಯಂ ಚಾಂಶತ್ವಾತ್ ಸ್ಯ ತು || ೮೫ ||

ಅ || ಸಮದಾಯಂ=ದ್ವಿತ್ವತ್ರಿತ್ವಾದಿಧರ್ಮವನ್ನು, ಋತೇ=ಹೊರತು, ಕೇನಚಿತ್ ಅಸಿ=ಯಾವುದರಿಂದಲೂ, ವಿಷ್ಣೋಃ=ಶ್ರೀ ಹರಿಗೆ, ಭೇದಾಭೇದೋಽಸಿ=ಭೇದದಿಂದ ಕೂಡಿದ ಅಭೇದವೂ ಕೂಡ, ಕ್ವಚಿದಪಿ=ಎಲ್ಲಿಯೂ, ನಾಸ್ತಿ=ಇಲ್ಲ. ಸ್ವಗುಣಾದೀನ್ ವಿನಾಽಸಿ=ತನ್ನ ಗುಣಾದಿಗಳನ್ನು ಹೊರತೂ, ಕೇನಚಿದಪಿ=ಯಾವುದರಿಂದಲೂ ಕೂಡ, ಅಭೇದಃ=ಅಭೇದವು, ನಾಸ್ತಿ ನಾ=ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ. ಇತಿ ಶ್ರುತೇಃ=ಈ ಶ್ರುತಿಯದ್ದೆ ಶೆಯಿಂದ, ತಸ್ಯ = ಶ್ರೀ ಹರಿಗೆ, ಕೇನಚಿತ್=ಯಾರಿಂದಲೂ, ಭೇದಾಭೇದೋಽಸಿ=ಭೇದಾಭೇದವು, ಅಭೇದವೂ ಕೂಡ, ನಾಸ್ತಿ=ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ. (ಹೀಗೆ ಜೀವ-ಬ್ರಹ್ಮರಿಗೆ ಭೇದಾಭೇದಗಳು ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ ಭೇದಾಭೇದಶ್ರುತ್ಯದಾಹರಣವು ಹೇಗೆ ಎಂದರೆ — ಸಿದ್ಧಾಂತ ರೀತಿಯಿಂದ ಸೂತ್ರ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ಅಭೇದ ಶ್ರುತಯಃ=ಅಭೇದ ಪ್ರತಿಪಾದಕ ಶ್ರುತಿಗಳೂ, ಭೇದ ಶ್ರುತಿಗಳೂ ಕೂಡ, ಅಂಶತ್ವಾತ್=ಅಂಶತ್ವದಿಂದಲೇ, (ಕೂಡುತ್ತವೆ.) ಅಸ್ಯ=ಜೀವನಿಗೆ, ಅಂಶತಾ ತು= ಪರಮೇಶ್ವರಾಂಶತ್ವವಾದರೂ, ಸಾದೃಶ್ಯಂ ಚ=ಶ್ರೀ ಹರಿಯ ಸಾದೃಶ್ಯವೇ. ಮತ್ಸ್ಯಾದಿಗಳಂತೆ ಸ್ವರೂಪಾಂಶತ್ವವಲ್ಲ.

ತಾ || ನ್ಯಾಯಸುಧಾ— (1) ಜೀವನು ಶ್ರೀ ಹರಿಯ ಅಂಶನೆಂದು ಪ್ರತಿಜ್ಞಾತವಾದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ನಾನಾವ್ಯವದೇಶಾತ್ ಎಂದು ಪುತ್ರ ಭ್ರಾತೃತ್ವಾದಿ ನಾನಾವಿಧ ಸಂಬಂಧ ವ್ಯವದೇಶ ರೂಪವಾದ ಹೇತುವನ್ನು ಹೇಳಿ 'ಅನ್ಯಥಾಚಾಪಿ' ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ಅರ್ಥಾಪತ್ತಿಯೂ ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಹೇಗೆಂದರೆ— ಜೀವ-ಬ್ರಹ್ಮರಿಗೆ ಭೇದವನ್ನೂ, ಅಭೇದವನ್ನೂ ಹೇಳತಕ್ಕ ಶ್ರುತಿಗಳು ಇವೆ. ಅವುಗಳು ಜೀವನಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಶತ್ವವಿದ್ದುದರಿಂದಲೇ ಕೂಡುತ್ತವೆ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಕೂಡಲಾರವು. ಜೀವನು ಬ್ರಹ್ಮನಿಂದ ಘಟ-ಪಟಗಳಂತೆ ಅತ್ಯಂತ ಭಿನ್ನನಾದರೆ ಆಗ ಅಭೇದ ಶ್ರುತಿಗಳು ಕೂಡದೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವವು. ಮತ್ತು ಬ್ರಹ್ಮನಿಂದ ಅಭಿನ್ನನಾದರೆ ಭೇದ ಶ್ರುತಿಗಳು ಕೂಡದೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವವು. ಭೇದಾಭೇದವನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿಕೊಂಡು ಎರಡು ಶ್ರುತಿಗಳೂ ಸಮಂಜಸಗಳಾಗುತ್ತವೆಂದು ಹೇಳಿಕೂಡದು. ನ ಕೇನಚಿತ್ ಎಂದು ಉದಾಹರಿಸಿದ ಶ್ರುತಿ ಏಕೋದ್ಯಮವೂ ಬರುತ್ತದೆ. ಅದಕಾರಣ ಭೇದಾಭೇದ ಶ್ರುತಿಗಳು ಬೇರೆವ್ಯಕ್ತಾರ ಕೂಡದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಜೀವನು ಬ್ರಹ್ಮನ ಅಂಶನೆಂದು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕೆಂದು ಸೂತ್ರಾರ್ಥವು. 'ಯತೋ ಭೇದೇನ ತಸ್ಯಾಯಮಭೇದೇನ ಚ ಗೀಯತೇ | ಅತಶ್ಚಾಂಶತ್ವಮುದ್ದಿಷ್ಟಂ ಭೇದಾಭೇದೌ ನ ಮುಖ್ಯತಃ |' ಎಂದು ಜೀವನು ಪರಮಾತ್ಮನ ಅಂಶನೆಂದಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ಭೇದಾಭೇದಾಂಗೀಕಾರವು ಹೇಗೆ ಬಾರದೆ ಹೋಗುವುದು. ಅಂಶತ್ವವನ್ನು ರೀತ್ಯಂತರದಿಂದ ನಿರ್ವಚನ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಶ್ರೀ ಪರಮಾತ್ಮನ ಅಂಶರಾದ ಮತ್ಸ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಭೇದವೂ ಅಂಗೀಕೃತವಾಗಿದೆ ಎಂದರೆ— ಜೀವನಿಗೆ ಶ್ರೀ ಹರಿಯ ಅಂಶತ್ವವೆಂದರೆ— ಶ್ರೀ ಹರಿಯ ಸಾದೃಶ್ಯವೇ ಜೀವನಿಗೆ ಪರಮಾತ್ಮನಿಂದ ಭೇದಾಭೇದವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸದೆ ಇದ್ದರೂ ಇಂತಹ ಅಂಶತ್ವವು ಕೂಡುತ್ತದೆ || ೮೪ || ೮೫ ||

ಅಂಶ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಅನೇಕಾರ್ಥವು. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಮತ್ಸ್ಯಾದಿಗಳಿಗೆ ಸ್ವರೂಪಾಂಶತ್ವವೂ, ಜೀವರಿಗೆ ಸ್ವರೂಪಾಂಶತ್ವಭಾವವು ಎನ್ನುವುದು ಯಾವುದರಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆಂದರೆ— ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಆಗಮ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || ಅಂಶಸ್ತು ದ್ವಿವಿಧೋಜ್ಞೇಯಃ ಸ್ವರೂಪೋಂಶೋಽನ್ಯ ಏವ ಚ |
 ವಿಭಿನ್ನಾಂಶೋಽಲ್ಪಶಕ್ತಿಃ ಸ್ಯಾತ್ಕಿಂಚಿತ್ಸಾದೃಶ್ಯಮಾತ್ರಯುಕ್ || ೮೬ ||
 ಅಂಶಿನೋಯತ್ತು ಸಾಮರ್ಥ್ಯಂ ಯತ್ಸ್ವರೂಪಂ ಯಥಾಸ್ಥಿತಿಃ |
 ಸ ಏವ ಚೇತ್ಸ್ವರೂಪಾಂಶಃ ಪ್ರಾದುರ್ಭಾವೋ ಹರೇರ್ಯಥಾ || ೮೭ ||
 ಸೂರ್ಯಮಂಡಲಮಾನೇಕಃ ತತ್ಪ್ರಕಾಶಾಭಿಮಾನನಾನ್ |
 ಸೂರ್ಯೋಽಥ ಸಪ್ತಮಾಭ್ಯೇಶ್ಯ ಬಾಹ್ಯೋದಸ್ಯ ಚ ವಾರಿಪಃ || ೮೮ ||
 ಕಠಿಣತ್ವೇನ ಮೇರ್ವಾದೇಃ ಪೃಥಿವ್ಯಾ ಅಪಿ ದೇವತಾ |
 ಧರಾದೇವ್ಯೇನಮೇವೈಕೋ ಭಗವಾನ್ ವಿಷ್ಣುರವ್ಯಯಃ || ೮೯ ||
 ನಾನಾವತಾರರೂಪೇಣ ಸ್ಥಿತಃ ಪೂರ್ಣಗುಣಃ ಸದಾ |
 ವಿಣ್ಮೂತ್ರಾಕ್ಷ್ಯಭಿ(ಕ್ಷಾ)ದಿಮಾನಿನೋ ಯಥಾಪಭೃಷ್ಟದೇವತಾಃ |
 ಸೂರ್ಯಾದಿಭ್ಯಸ್ತಥೈವಾಯಂ ಸಂಸಾರೀ ಪರಮಾತ್ಮಪುಂ || ೯೦ ||

ಅ || ಅಂಶಸ್ತು = ಅಂಶವಾದರೂ, ಸ್ವರೂಪಃ ಅಂಶಃ = ಸ್ವರೂಪವಾದ ಅಂಶವು, ಅನ್ಯತ್ವ=ವಿಭಿನ್ನಾಂಶವು ಹೀಗೆ, ದ್ವಿವಿಧಃವ ಜ್ಞೇಯಃ = ಎರಡು ಪ್ರಕಾರವೇ ಎಂದು ತಿಳಿಯತಕ್ಕದು. (ಒಂದೇ ಪ್ರಕಾರವಲ್ಲ) ವಿಭಿನ್ನಾಂಶಃ=ವಿಭಿನ್ನಾಂಶವು, ಅಲ್ಪಶಕ್ತಿಃಸ್ಯಾತ್=ಅಲ್ಪವಾದ ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳದ್ದಾಗುವುದು. ಕಿಂಚಿತ್=ಸ್ವಲ್ಪ, ಸಾದೃಶ್ಯಮಾತ್ರಯುಕ್=ಸಾದೃಶ್ಯಮಾತ್ರದಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದು (ಇಂತಹ ಅಲ್ಪಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳ ವಿಭಿನ್ನಾಂಶರು, ಜೀವರು.) ಅಂಶಿನಃ=ಅಂಶಿಗೆ, ಯತ್ತು = ಯಾವುದು, ಸಾಮರ್ಥ್ಯಂ=ಸೃಷ್ಟ್ಯಾದಿ ಕರ್ತೃತ್ವಾದಿ ರೂಪವಾದ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವೋ, ಯತ್ = ಯಾವುದು, ಸ್ವರೂಪಂ=ಪೂರ್ಣಾನಂದಾದಿ ರೂಪವಾದುದೋ, ಯಥಾ=ಹೇಗೆ, ಸ್ಥಿತಿಃ = ಸರ್ವಗತತ್ವಾದಿ ಪರಿಮಾಣವೋ, ಸ ಏವ ಚೇತ್=ಅಂಶವು ಆ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದಿಗಳಿಂದ ಯುಕ್ತವಾಗಿದ್ದರೆ ಆಗ ಇದು, ಸ್ವರೂಪಾಂಶಃ = ಅದರ ಸ್ವರೂಪಾಂಶವೆಂದು ತಿಳಿಯತಕ್ಕದು. ಯಥಾ = ಹೇಗೆಂದರೆ, ಹರೇಃ=ಶ್ರೀ ಹರಿಯು, ಪ್ರಾದುರ್ಭಾವಃ=ಮತ್ಪ್ರಾಪ್ತಾದಿ ಪ್ರಾದುರ್ಭಾವರೂಪಗಳು. (ಮತ್ಪ್ರಾಪ್ತದಿಗಳಿಗೂ, ಜೀವರಿಗೂ ಪರಮೇಶ್ವರಾಂಶತ್ವದಿಂದ ಸಾಮ್ಯವಿದ್ದರೂ ಅವುಗಳಿಗೆ ಏಕ ಪ್ರಕಾರತ್ವವಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಮತ್ಪ್ರಾಪ್ತದಿಗಳು ಸ್ವರೂಪಾಂಶರೇ ಜೀವರು. ವಿಭಿನ್ನಾಂಶರೇ ಎನ್ನುವಲ್ಲಿ ಅಸಂಭಾವನಾನಿರಾಸಕ್ಕಾಗಿ 'ಪ್ರಕಾಶಾದಿವತ್' ಎಂದು ಸೂತ್ರಕಾರರು ದೃಷ್ಟಾಂತಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆ ದೃಷ್ಟಾಂತಗಳನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಯಥಾ=ಹೇಗೆ, ಸೂರ್ಯಮಂಡಲಮಾನೀ=ಸೂರ್ಯ ಮಂಡಲಕ್ಕೆ ಅಭಿಮಾನಿಯಾದ, ಸೂರ್ಯಃ=ಅಂಶಿಯಾದ ಸೂರ್ಯನು, ತತ್ಪ್ರಕಾಶಾಭಿಮಾನನಾನ್ ಅಥ=ಸೂರ್ಯಪ್ರಕಾಶಕ್ಕೆ ಅಭಿಮಾನಿಯಾದ ಸೂರ್ಯನ ಅಂಶವೂ ಕೂಡ, ಏಕಃ=ಅಭಿನ್ನವೋ, ಯಥಾ=ಹೇಗೆ, ಬಾಹ್ಯೋದಸ್ಯ=ಬಾಹ್ಯ ಜಲಕ್ಕೆ, ಅಭಿಮಾನಿಯಾದ ಅಂಶಿಯಾದ, ವಾರಿಪಃ=ವರುಣನು, ಸಪ್ತಮಾಭ್ಯೇಶ್ಯ=ಏಳನೇ ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ಅಭಿಮಾನಿಯಾದ ವರುಣಾಂಶನೂ ಕೂಡ, ಏಕ ಏವ=ಒಬ್ಬನೇ, ಯಥಾ=ಹೇಗೆ, ಪೃಥಿವ್ಯಾಃ=ಐವತ್ತು ಕೋಟಿ ವಿಸ್ತೀರ್ಣವಾದ ಪೃಥಿವಿಗೆ, ಅಭಿಮಾನಿಯಾದ, ಅಂಶಿಭೂತವಾದ, ಧರಾದೇವೀ=ಭೂದೇವಿಯು, ಕಠಿಣತ್ವೇನ=ಕಠಿಣವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಮೇರ್ವಾದೇಃ ಅಪಿ=ಮೇರು ಪರ್ವತವೇ ಮೊದಲಾದುದಕ್ಕೂ ಅಭಿಮಾನಿಯಾದ, ದೇವತಾಃಪಿ = ದೇವತೆಯೂ ಕೂಡ, ಅಂಶರೂಪವಾದುದು, ಏಕೈವ=ಒಂದೇ (ಮೇರುಪರ್ವತ, ಹಿಮವತ್ಪರ್ವತ ಮೊದಲಾದವುಗಳಿಗೆ ಪುರುಷರು ಅಭಿಮಾನಿಗಳೆಂದು ಪುರಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಯಿದೆ ಎಂದರೆ— 'ಯತ್ಕಠಿಣಂ ಸಾ ಪೃಥಿವೀ'

ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯಿಂದ ಧರಾದೇವಿಯೇ ಎಲ್ಲಾ ಪೃಥಿವಿಗೂ ಅಭಿಮಾನಿಯು. ಇತರರಾದ ಪುರುಷರು ಅವಾಂತರಾಭಿಮಾನಿಗಳು. ಇದರಿಂದ ಸ್ವರೂಪಾಂತವು ತೋರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು.) (ದಾಷ್ಟಾಂತಿಕ ವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಏವಮೇವ=ಹೀಗೆಯೇ, ಅವ್ಯಯಃ=ಅವಿನಾಶಿಯಾದ, ಪೂರ್ಣಗುಣಃ=ಪರಿಪೂರ್ಣ ಗುಣಗಳುಳ್ಳ, ಭಗವಾನ್=ಪೂಜ್ಯನಾದ, ವಿಷ್ಣುಃ=ಅಂಶಿಯಾದ ಶ್ರೀ ಹರಿಯು, ನಾನಾವತಾರರೂಪೇಣ=ಅನೇಕ ಅವತಾರ ರೂಪಗಳಿಂದ, ಸ್ಥಿತಃ=ಇರತಕ್ಕ ಅಂಶವೂ ಕೂಡ, ಸದಾ ಏಕಏವ=ಯಾವಾಗಲೂ ಭೇದವಿಲ್ಲದಿರುವವನೇ (ವಿಭಿನ್ನಾಂತದಲ್ಲಿ ದೃಷ್ಟಾಂತವನ್ನು ವಿವರಿಸುತ್ತಾ ದಾಷ್ಟಾಂತಿಕವನ್ನು ವಿವರಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಏಣ್ಮೂತ್ರಾಕ್ಷ್ಯಭಿಮಾನಿನ್ಯಃ=ಮಲ ಮೂತ್ರ ನಯನಗಳಿಗೆ ಅಭಿಮಾನಿಗಳಾದ, ಅಪಭ್ರಷ್ಟದೇವತಾಃ=ಅಪಭ್ರಷ್ಟನಾಮಕರಾದ, ಅಂಶರೂಪರಾದ ದೇವತೆಗಳು, ಸೂರ್ಯಾದಿಭ್ಯಃ=ಸೂರ್ಯ, ವರುಣ, ಪೃಥಿವೀ ಎನ್ನುವ ಅಂಶಗಳಿಂದ, ಯಥಾ=ಹೇಗೆ, ಪೃಥಕ್=ವೃತ್ತಮುಖದ ಭಿನ್ನರೋ(ಅಂದರೆ ಮಲಾಭಿಮಾನಿಯು ಪೃಥಿವಿಯಿಂದಲೂ, ಮೂತ್ರಾಭಿಮಾನಿಯು ವರುಣನಿಂದಲೂ, ನಯನಾಭಿಮಾನಿಯು ಸೂರ್ಯನಿಂದಲೂ ಹೇಗೆ ಭಿನ್ನರೋ) ತಥೈವ=ಹಾಗೆಯೇ, ಅಯಂ ಸಂಸಾರೀ=ಈ ಜೀವನೂ ಕೂಡ, ಪರಮಾತ್=ಶ್ರೀ ಹರಿಯದ್ದೆ ಶೆಯಿಂದ, ಪೃಥಕ್=ಭಿನ್ನನೇ || ೮೬ || ೮೭ || ೮೮ || ೮೯ || ೯೦ ||

ಜೀವಾಂತರಿಗೆ ಅಂಶಿಯಾದ ಶ್ರೀ ಹರಿಯದ್ದೆ ಶೆಯಿಂದ ಭೇದವನ್ನು ಯುಕ್ತಿಯಿಂದ ಸಮರ್ಥಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸೂತ್ರವು.

“ ಓಂ ಅನುಜ್ಞಾಪರಿಹಾರೌ ದೇಹಸಂಬಂಧಾಜ್ಞೋತಿರಾದಿವತ್
ಓಂ ” || ಸೂ || ೪೪ ||

ಜೀವನಿಗೆ ದೇಹಸಂಬಂಧವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ಈಶಾನುಜ್ಞಾಧೀನಗಳಾದ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಮೋಕ್ಷಗಳು ಆಗುತ್ತವೆ. ಅಕ್ಷ್ಯಭಿಮಾನಿಯಾದ ಅಪಭ್ರಷ್ಟದೇವತೆಗೂ ಶ್ಲೇಷಾಭಿಮಾನಿಯಾದ ಅವಭ್ರಷ್ಟದೇವತೆಗೂ ಅವಾವ ದೇಹಸಂಬಂಧದಿಂದ ಸೂರ್ಯ ವರುಣಾನುಜ್ಞೆಯಿಂದ ಅವಾವ ಪ್ರವೃತ್ತಾದಿಗಳು ಹೇಗೋ ಹಾಗೆಯೇ. ಇಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ದೃಷ್ಟಾಂತಗಳಿಗೆ ಅಸಂಗತಿಯನ್ನು ಆಶಂಕಿಸಿಕೊಂಡು ಅಭಿಮಾನಿ ವಿಸಯವಾಗಿ ವಾಖ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ದೇಹದೋಷೈಶ್ಚ ದುಷ್ಟತ್ವಾದಪಭ್ರಷ್ಟಾಖ್ಯದೇವತಾಃ || ೯೧ ||
ಅನ್ಯಾಃ ಸೂರ್ಯಾದಿದೇವೇಭ್ಯೋ ಹ್ಯನುಗ್ರಾಹ್ಯಾಶ್ಚ ತೈಃ ಸದಾ |
ಏವಮೇವಪರಾದ್ವಿಷ್ಣೋಃ ಪೃಥಕ್ ಸಂಸಾರಿಣೋ ಮತಾಃ || ೯೨ ||
ಅನುಗ್ರಾಹ್ಯಾಶ್ಚ ತೇನೈವ ತತ್ರಸಾದಾಚ್ಚ ಮೋಕ್ಷಿಣಃ |
ನ ತು ಮತ್ಸ್ಯಾದಿರೂಪಾಣಾಮನುಗ್ರಾಹ್ಯತ್ವಮಿಷ್ಯತೇ || ೯೩ ||

ಅ || ದೇಹದೋಷೈಶ್ಚ = ಪರದೇಹಗಳಿಲ್ಲರತಕ್ಕ ದೋಷಗಳಿಂದ, ದುಷ್ಟತ್ವಾತ್ = ದುಷ್ಟತ್ವವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ, ಅಪಭ್ರಷ್ಟಾಖ್ಯದೇವತಾಃ=ಅಪಭ್ರಷ್ಟರೆಂದು ಹೆಸರುಳ್ಳ ದೇವತೆಗಳು, (ದೇವತಾತ್ವವೆಂದರೆ— ಅಂತರ್ಧಾನಾದಿಶಕ್ತಿಯಿಗಿರುವು.) ಸೂರ್ಯಾದಿದೇವೇಭ್ಯಃ=ಸೂರ್ಯ ಮೊದಲಾದ ದೇವತೆಗಳಿಂದ, ಅನ್ಯಾಃ=ಭಿನ್ನರು, ಹಿ=ಯಾವಕಾರಣದ್ದೆ ಶೆಯಿಂದ, ತೈಶ್ಚ = ಸೂರ್ಯಾದಿಗಳಿಂದಲಾದರೂ, ಸದಾ=ಯಾವಾಗಲೂ, (ಸೂರ್ಯಾದಿಗಳ ಪ್ರಸಾದಾಧೀನವಾಗಿ ಪ್ರತಿಬಂಧ ನಿವೃತ್ತಿಯಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತವೂ, ದೇಹದೋಷಲೇಪವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತವೂ)

ಅನುಗ್ರಾಹ್ಯಾಶ್ಚ = ಅನುಗ್ರಾಹ್ಯರೂ ಆಗಿರುತ್ತಾರೋ, ಏವಮೇವ=ಹೀಗೆಯೇ, ಪರಾತ್ = ಸರ್ವೋತ್ತಮನಾದ, ವಿಷ್ಣೋಃ=ಶ್ರೀ ಪರಮಾತ್ಮನದ್ದೆ ಶಿಯಿಂದ, ಸಂಸಾರಿಣಃ=ಸಂಸಾರಿಗಳು, ಪೃಥಕ್=ಭಿನ್ನರೆಂದು, ಮತಾಃ=ಸಮತರು, ತೇನೈವ=ಶ್ರೀಹರಿಯಿಂದಲೇ, ಅನುಗ್ರಾಹ್ಯಾಶ್ಚ=ಅನುಗ್ರಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಲರ್ಹರು. ತತ್ಪ್ರಸಾದಾಚ್ಚ=ಆ ಶ್ರೀಹರಿಯ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದಲೇ, ಮೋಕ್ಷಿಣಃ=ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದುವರು. (ಹಾಗಾದರೆ ಅನುಜ್ಞಾಮೊದಲಾದ ಹೇತುಗಳು ಸ್ವರೂಪಾಂಶ ರಾದ ಮತ್ಸ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ವ್ಯಭಿಚಾರಿಯಾದುದು ಜೀವಾಂತರಿಗೆ ಭೇದವನ್ನು ಸಾಧಿಸ ಲಿಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಥವಲ್ಲವೆಂದಾಶಂಕಿಸಿದರೆ—) ಮತ್ಸ್ಯಾದಿರೂಪಾಣಾಂ=ಮತ್ಸ್ಯಮೊದಲಾದರೂಪ ಗಳಿಗೆ, ಅನುಗ್ರಾಹ್ಯತ್ವಂ=ಶ್ರೀ ಹರಿಯಿಂದ ಅನುಗ್ರಾಹ್ಯತ್ವವು, ನ ತು ಇಸ್ಯತೇ= 'ನೈವತೇ ಜಾಯಂತೇ' ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಬಲದಿಂದ ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಡುವುದೇ ಇಲ್ಲ. || ೯೧ || ೯೨ || ೯೩ ||

“ ಓಂ ಅಸಂತತೇಶ್ವಾವ್ಯತಿಕರಃ ಓಂ ” || ಸೂ || ೪೯ ||

ಜೀವನಿಗೆ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಅಪೂರ್ಣತ್ವವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತವೂ ಮತ್ಸ್ಯಾದಿಗಳಿಗೆ ಶಕ್ತಿಪೂರ್ಣತ್ವ ವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತವೂ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿಲ್ಲ. ಅಂದರೆ ವೈಲಕ್ಷಣ್ಯವಿದೆ. ಈ ಸೂತ್ರವು ಜೀವಾಂತರಿಗೆ ಶ್ರೀ ಹರಿಯಿಂದ ಭೇದವನ್ನೇ ಸಾಧಿಸುವುದಾಗಿ ತೋರುವುದು. ಮತ್ಸ್ಯಾದಿಗಳಿಗೆ ಅಭೇದವನ್ನೂ ಸಾಧಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂದರೆ— ಆ ಸೂತ್ರವು ಉಪಲಕ್ಷಣವೆ ನ್ನನ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಿಂದ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ಗುಣೈರಶೇಷೈಃ ಪೂರ್ಣ ತ್ವಾತ್ ಮುಖ್ಯಾಭೇದೋಽಪರೈರ್ನ ಚ||೯೪||

ಅ || (ಮತ್ಸ್ಯಾದಿರೂಪಾಣಾಂ=ಮತ್ಸ್ಯಾದಿರೂಪಗಳಿಗೆ) ಅಶೇಷೈಃ ಗುಣೈಃ=ಎಲ್ಲಾ ಗುಣಗಳಿಂದ, ಪೂರ್ಣತ್ವಾತ್ = ಪರಿಪೂರ್ಣತ್ವವಿದ್ದುದರಿಂದ, ಮುಖ್ಯಾಭೇದಃ=ಅಂತಿಯಿಂದ ಮುಖ್ಯಾಭೇದವು, ಅಪರೈಃ=ಜೀವರಿಂದ, ನ ಚ (ಈಶ್ವರನಿಗೆ ಅಭೇದವು) ಇಲ್ಲ. (ಜೀವರಿಗೆ ಅಪರಿಪೂರ್ಣ ಗುಣವಿದ್ದ ಪ್ರಯುಕ್ತ) || ೯೪ ||

“ ಓಂ ಆಭಾಸಏವಚ ಓಂ ” || ಸೂ || ೫೦ ||

ಜೀವನು ಈಶನ ಪ್ರತಿಬಿಂಬನೇ, ಮತ್ಸ್ಯಾದಿಗಳು ಈಶಪ್ರತಿಬಿಂಬರಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಅಂಶ ನಾದಾಗ್ಯೂ ಜೀವನಿಗೆ, ಪ್ರಮಾಣಗಳಿಂದ ಈಶ್ವರನಿಂದ ಭೇದವನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಿದರು. ಯಾವನು ಅಂಶತ್ವವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತವೇ ಅಭೇದವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವನೋ ಆತನಿಗೆ ಅಂಶಶಬ್ದವಾಚ್ಯತ್ವ ಮಾತ್ರ ತ್ವವು ಹೇತುವಾದರೆ ಆಗ ವ್ಯಭಿಚಾರವನ್ನು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿರುವೆವು. ಮುಖ್ಯಾಂಶತ್ವವು ಹೇತುವಾದರೆ ಆಗ ಅಸಿದ್ಧಿಯು ಎಂದು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸತಕ್ಕ 'ಆಭಾಸ ಏವಚ' ಎನ್ನುವ ಶಂನೇ ಸೂತ್ರವನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ಅಂಶಾಭಾಸಾಶ್ಚ ಸರ್ವೇಽಪಿ ಪರಸ್ಯಾಂಶಾ ನ ಮುಖ್ಯತಃ |

ಯಥೈಷಾಪುರುಷೇ ಛಾಯಾ ಏತಸ್ಮಿನ್ನೇತದಾತತಂ |

ನ ತು ಪುಂಪಾದವತ್ಪಾದಾಜೀವಾ ಏತೇ ಪರಾತ್ಮನಃ || ೯೫ ||

ಪೂರ್ಣಾಸ್ತಸ್ಯ ಗುಣಾಏವ ಪ್ರಾದುರ್ಭಾವತಯಾಸ್ಥಿತಾಃ |

ಏವಂ ಜಗಾದ ಪರಮಾ(ಮ)ಶ್ರುತಿನಾರಾಯಣಂ ಪರಂ || ೯೬ ||

ಅ || ಸರ್ವೇಷಿ = ಎಲ್ಲಾ ಜೀವರೂ ಕೂಡ, ಅಂಶಾಭಾಸಾತ್ವ = ಅಂಶಾಭಾಸರು, ಮುಖ್ಯತಃ=ಮುಖ್ಯವಾಗಿ, ಪರಸ್ಯ=ಪರಮಾತ್ಮನ, ಅಂಶಾಃ=ಅಂಶರು, ನ=ಅಲ್ಲ. (ಜೀವರಿಗೆ ಅಂಶಾಭಾಸತ್ವವನ್ನು ಶ್ರುತ್ಯಂತರದಿಂದ ದೃಢೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ.) ಯಥಾ=ಹೇಗೆ, ಏಷಾಭಾಯಾ= ಈ ನೆರಳು, ಪುರುಷೇ=ಜೀವನಲ್ಲಿ, (ವ್ಯಾಪ್ತವಾಗಿದೆಯೋ, ತಥಾ=ಹಾಗೆಯೇ) ಏತಸ್ಮಿನ್= ಈ ಪುರುಷೋತ್ತಮನಲ್ಲಿ, ಏತತ್ = ಈ ಜೀವರ ಸಮುದಾಯವು, ಆತತಂ=ವ್ಯಾಪ್ತವಾಗಿದೆ. (ಇದೇವೇ ಜೀವರಿಗೆ ಈಶ್ವರನ ಅಂಶತ್ವವು.) (ಹಾಗಾದರೆ 'ಸಾದೋಸ್ಯವಿಶ್ವಾಭೂತಾನಿ ತ್ರಿಪಾದಸ್ಯಾಮೃತಂ ದಿವಿ' ಎನ್ನುವ ಮಂತ್ರವರ್ಣದಲ್ಲಿ ದ್ಯುಶಬ್ದವಾಚ್ಯಗಳಾದ ಅನಂತಾಸನ ಸ್ವೇತದ್ವೀಪ ವೈಕುಂಠಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕೆ ಮೂರು ರೂಪಗಳಂತೆಯೇ ಭೂತಶಬ್ದವಾಚ್ಯರಾದ ಜೀವ ರಿಗೂ ಪರಮ ಪುರುಷಪಾದತ್ವವನ್ನು ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದ, ಇದು ಶ್ರುತಿವಿರುದ್ಧವು ಎಂದರೆ— ವಿಶೇಷಶ್ರುತಿಬಲದಿಂದ ಪಾದ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಅನೇಕಾರ್ಥತ್ವವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವುದು ನ್ಯಾಯವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ) ಪುಂಪಾದವತಃ = ಪರಮಪುರುಷನ ಅಮೃತಾಖ್ಯವಾದ ಪಾದತ್ರಯದಂತೆ, ಏತೇ ಜೀವಾಃ= ಈ ಜೀವರು, ಪರಮಾತ್ಮನಃ=ಶ್ರೀ ಹರಿಯು, ಸಾದಾಃ=ಅಂಶರು, ನ ತು ಇಲ್ಲ. ಪ್ರಾದುರ್ಭಾವ ತಯಾ=ಪ್ರಾದುರ್ಭಾವರೂಪದಿಂದ, ಸ್ಥಿತಾಃ=ಇರತಕ್ಕ ಮತ್ಸ್ಯಾದಿರೂಪಗಳು. ತಸ್ಯೈವ= ಆ ಶ್ರೀಹರಿಯು, ಗುಣಾಃ=ಗುಣ(ರೂಪ)ಗಳು, ಪೂರ್ಣಾಃ=ಪರಿಪೂರ್ಣಗಳಾದವುಗಳು. ಏವಂ= ಹೀಗೆ, ಪರಮಶ್ರುತಿಃ=ಪರಮಶ್ರುತಿಯು, ನಾರಾಯಣಂ=ಪ್ರಾದುರ್ಭಾವರೂಪವನ್ನು ಪರಂ= ಜೀವಾಂಶಗಳಿಂದ ವಿಲಕ್ಷಣವಾದುದನ್ನಾಗಿ, ಜಗಾದ=ಹೇಳಿಯಿದೆ. || ೯೫ || ೯೬ ||

ಅಧಿದೈವಾದಿಗಳ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಈ ಪಾದವನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿದ್ದು ಎಂದುಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ನಿರ್ಣಯವು ಉಂಟಾಯಿತೆಂದರೆ ಅದನ್ನು ಬುದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಆರೂಢವಾಗುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸಂಕಲೀಕರಿಸಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಮೂ || ಅಕ್ಷಯೋ ಭಗವಾನ್ವಿಷ್ಣುರ್ಲಕ್ಷ್ಮೀವಾಸೋ ಲಯೇ ಸ್ಥಿತಃ |
ಮುಕ್ತೈಸ್ತದಾ ಚಿಂತ್ಯಮಾನೋ ಬ್ರಹ್ಮಾದ್ಯೈಸ್ತರತಮ್ಯಗೈಃ || ೯೭ ||
ಪ್ರಕೃತಿಃ ಪುರುಷಃ ಕಾಲೋ ನೇದಾಶ್ಚೇತಿ ಚತುಷ್ಟಯಂ |
ನಿತ್ಯಂ ಸ್ವರೂಪತೋ ವಿಷ್ಣೋರ್ವಿಶೇಷಾನಾಪ್ತಿಮಾತ್ರತಃ || ೯೮ ||
ಉತ್ಪತ್ತಿಮದಿತಿ ಪ್ರೋಕ್ತಂ ಲಕ್ಷ್ಮೀಸ್ತದಭಿಮಾನಿನೀ |
ತತೋ ಜಾತಃ ಪುಮಾನಾಮ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ಯಾಂ ನಾಸುದೇವತಃ || ೯೯ ||
ಸೂಕ್ರಾತ್ಮಾ ಪ್ರಾಣನಾಮಾ ಚ ದೇವೌ ಪ್ರಕೃತಿಮಾನಿನೀ |
ತತೋ ರೂಪಂ ಮಹ (ಹಾ) ನ್ನಾಮ ಬ್ರಹ್ಮಣೋಹಂಕೃತಿಃ ಶಿವಃ ||
|| ೧೦೦ ||

ಬ್ರಹ್ಮಣೋ ಬುದ್ಧಿನಾಮೋಮಾ ತತ ಇಂದ್ರೋ ಮನೋಭಿಧಃ |
ಸ್ಯಂದಶ್ಚ ತತ ಏವಾನೈಃ ಸರ್ವೇ ದೇವಾಃ ಪ್ರಜಜ್ಜಿರೇ || ೧೦೧ ||

ಅ || ಲಕ್ಷ್ಮೀವಾಸಃ = ಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಆವಾಸಭೂತನಾದ, ಭಗವಾನ್ = ಪೂಜ್ಯನಾದ, ವಿಷ್ಣುಃ=ಶ್ರೀ ಪರಮಾತ್ಮನು, ಅಕ್ಷಯಃ=ದೇಹಾದಿ ಕ್ಷಯರಹಿತನಾಗಿಯೇ, ಲಯೇ=ಪ್ರಲಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಸ್ಥಿತಃ=ಇದ್ದಾನೆ. (ಇದರಿಂದ 'ಆಸಂಭವಸ್ಯ ಸತೋಽನುಪಪತ್ತೇಃ ನಾತ್ಮ ಶ್ರುತೇರ್ನಿತ್ಯತ್ವಾಚ್ಚ ತಾಭ್ಯಃ' ಎನ್ನುವ ಅಧಿಕರಣದ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿದಹಾಗಾ

ಯತು.) (ಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ ಪ್ರಲಯಕಾಲದಲ್ಲಿದ್ದಾಳೆ ಎಂದು ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದ ಜೀವನಂತೆಯೇ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಇಲ್ಲ.) (ವಿಯದಾದಿ ಪದವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡದರಿಂದ ವಿಯದಾದ್ಯಭಿಮಾನಿ ತ್ವವಿರುವಾಗಲೇ ಬ್ರಹ್ಮಾದಿಗಳಿಗೆ ದೇಹಾದ್ಯುತ್ಪತ್ತಿಯು. ಮುಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ದೇಹಾದ್ಯುತ್ಪತ್ತಿಯು ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಸೂಚಿತವಾಯಿತು. ಅದನ್ನೇ ಸೂಚಿಸುತ್ತಾರೆ.) ತಾರತಮ್ಯಗೈಃ = ತರತಮ (ನೀಚೋಚ್ಛ್ರ) ಭಾವವನ್ನು ಹೊಂದಿದ, ಬ್ರಹ್ಮಾದ್ಯೈಃ = ಬ್ರಹ್ಮನೇ ಮೊದಲಾಗಿವುಳ್ಳ, ಮುಕ್ತೈಃ = ಮುಕ್ತರಿಂದ, ಏಷ್ಣಃ = ಶ್ರೀ ಪರಮಾತ್ಮನು, ಸದಾ = ಯಾವಾಗಲೂ, ಚಿಂತ್ಯಮಾನಃ = ಧ್ಯಾನಿಸಿಕೊಳ್ಳಲ್ಪಡುತ್ತಾನೆ. ('ವಿಪರ್ಯಯೇಣ ತು ಕ್ರಮೋಽತಃ' ಎಂದು ಸೃಷ್ಟಿಕ್ರಮ ಕ್ಷಿಂತ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾಗಿ ಪ್ರಲಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕ್ರಮವು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಕ್ರಮವು ಎಂದರೆ — ಅದನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾ ವಿಯದಧಿಕರಣದ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ಪ್ರಕೃತಿಃ = ಪ್ರಕೃತಿಯು, ಪುರುಷಃ = ಜೀವನು, ಕಾಲಃ = ಕಾಲವು, ವೇದಾಶ್ಚ = ವೇದಗಳೂ, ಇತಿ = ಹೀಗೆ, ಚತುರ್ಥಯಂ = ನಾಲ್ಕು, ಸ್ವರೂಪತಃ = ಸ್ವರೂಪದಿಂದ, ನಿತ್ಯಂ = ನಿತ್ಯವು. ಏಶೇಷಾವಾಪ್ತಿನಾತ್ರತಃ = ವಿಶೇಷವಾಪ್ತಿನಾತ್ರದಿಂದ, ಏಷ್ಣಃ = ಶ್ರೀ ಹರಿಯದ್ದೆ ಶೆಯಿಂದ, ಉತ್ಪತ್ತಿಮದಿತಿ = ಉತ್ಪತ್ತಿಯುಳ್ಳದ್ದೆಂದು, ಪ್ರೋಕ್ತಂ = ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ತದಭಿಮಾನಿನೀ = ಪ್ರಕೃತ್ಯಾದಿಗಳಿಗೆ ಅಭಿಮಾನಿಯಾದ, ಲಕ್ಷ್ಮೀಃ = ಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ ಕೂಡ, (ಪರಾರ್ಥನಿವೇಶನವಾಪ್ತಿನಾತ್ರಃ ಉತ್ಪತ್ತಿಯುಳ್ಳವಳು.) ತತಃ = ಆಮೇಲೆ, ಅಸ್ಯಾಂ = ಈ ಮಾಯಾಖ್ಯಾಳಾದ ಲಕ್ಷ್ಮೀದೇವಿಯಲ್ಲಿ, ವಾಸುದೇವತಃ = ವಾಸುದೇವನದ್ದೆ ಶೆಯಿಂದ, ಪುಮಾನ್ನಾನು = ಪುರುಷನೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾದ, ಬ್ರಹ್ಮಾ = ಚತುರ್ಮುಖನು, ಜಾತಃ = ಹುಟ್ಟಿದನು. ಸೂತ್ರಾತ್ಮಾ = ಸೂತ್ರರೂಪನಾದ, ಪ್ರಾಣ ನಾಮಾ ಚ = ಪ್ರಾಣನೆಂದು ಹೆಸರುಳ್ಳ ವಾಯುದೇವರು, (ಸಂಕರ್ಷಣರೂಪಿಯಾದ ಶ್ರೀ ಹರಿಯ ದ್ದೆ ಶೆಯಿಂದ ಜಯಾಖ್ಯಾ ಲಕ್ಷ್ಮೀದೇವಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದರು) ಪ್ರಕೃತಿಮಾನಿನೀ = ಜಡಪ್ರಕೃತಿಗೆ ಅವಾಂತರಾಭಿಮಾನಿಯರಾದ, ದೇವ್ಯಃ = ಸರಸ್ವತೀಭಾರತಿಯರು, (ಪ್ರದ್ಯುಮ್ನನದ್ದೆ ಶೆಯಿಂದ ಕೃತಿನಾಮಕಳಾದ ಲಕ್ಷ್ಮೀದೇವಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದರು.) ತತಃ ವಾಸುದೇವನದ್ದೆ ಶೆಯಿಂದಲೇ, ಮದಾನ್ನಾನು = ಮಹತ್ತ್ವಕ್ಕೆ ಅಭಿಮಾನಿಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಮಹತ್ ಎಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ, ಬ್ರಹ್ಮಣಃ ರೂಪಂ = ಚತುರ್ಮುಖ ಬ್ರಹ್ಮನ ರೂಪವು, (ಹುಟ್ಟಿತು.) ಬ್ರಹ್ಮಣಃ = ಮಹತ್ತ್ವತ್ವಾಭಿ ಮಾನಿಯಾದ ಚತುರ್ಮುಖನದ್ದೆ ಶೆಯಿಂದ (ಸರಸ್ವತೀದೇವಿಯಲ್ಲಿ) ಅಹಂಕೃತಿಃ = ಅಹಂಕಾರ ತತ್ವಕ್ಕೆ ಅಭಿಮಾನಿಯಾದ, ಶಿವಃ = ರುದ್ರನು, (ಹುಟ್ಟಿದನು) ಬುದ್ಧಿನಾನ್ನಾ = ಬುದ್ಧಿತತ್ವಕ್ಕೆ ಅಭಿಮಾನಿಯಾಗಿರುವವನುಳ್ಳ ಬುದ್ಧಿನಾಮದಿಂದ, ಉಮಾ = ಸಾರ್ವತಿಯು, (ಹುಟ್ಟಿದಳು) ತತಃ = ಅಹಂಕಾರಾಭಿಮಾನಿಯಾದ ರುದ್ರನದ್ದೆ ಶೆಯಿಂದ, ಮನೋಭಿಧಃ = ಮನಸ್ತತ್ವಾಭಿಮಾನಿಯಾದ, ಇಂದ್ರಃ = ಇಂದ್ರನು, ಸ್ಥಂದಶ್ಚ = ಸ್ಥಂದನೂ ಕೂಡ, (ಹುಟ್ಟಿದರು.) ತತಃ = ಇಂದ್ರಸ್ಥಂದರಿಂದಲೇ, ಅನ್ಯೇ = ಇತರರಾದ, ತತ್ವಾಭಿಮಾನಿಗಳಾದ, ಸರ್ವೇ = ಎಲ್ಲಾ, ದೇವಾಃ = ದೇವತೆಗಳು, ವುಜ್ಞಿರೇ = ಹುಟ್ಟಿದರು. || ೯೭ || ೯೮ || ೯೯ || ೧೦೦ || ೧೦೧ ||

ಸೃಷ್ಟಿಪ್ರಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರಮ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಸಮರ್ಥನದ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ —

ಮೂ || ತತ್ರ ಪೂರ್ವತಃ ಶ್ರೀಯಾನ್ ಗುಣೈಃ ಸರ್ವೈಃ ಸಮಸ್ತಶಃ |

ತೇಭ್ಯಶ್ಚ ಭಗವಾನ್ವಿಷ್ಣುಸ್ತದಧೀನಾ ಇಮೇ ಸದಾ || ೧೦೨ ||

ಜನ್ಮಸ್ಥಿತಿಲಯಾಜ್ಞಾನ ನಿಯತಿ ಜ್ಞಾನಸಂಸೃತಿಃ |

ನೋಕ್ಷಶ್ಚ ತದಧೀನತ್ವಮೇತೇಷಾಂ ನೈವ ಹೀಯತೇ || ೧೦೩ ||

ಮುಕ್ತಾವಸಿ ಸ ಏವೈಕಃ ಸ್ವತಂತ್ರಃ ಪೂರ್ಣಸದ್ಗುಣಃ |

ಇತಿ ಶ್ರುತ್ಯಪಪತ್ತಿಭ್ಯಾಂ ಸಾದೇಃ ಸ್ಮಿನ್ ಪ್ರಭುಣೋದಿತಂ ||೧೦೪||

ಅ || ತತ್ರ ಸಮಸ್ತಶಃ=ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಎಲ್ಲಾ ದೇವತೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಪೂರ್ವತನಃ=ಮೊದಲಿನವನು, ಸರ್ವೈಃ = ಎಲ್ಲಾ, ಗುಣೈಃ = ಗುಣಗಳಿಂದ, ಶ್ರೇಯಾನ್ = ಶ್ರೇಷ್ಠನು. ('ಶೇಷೋತ್ತಮಃ' 'ತದಭಿಧ್ಯಾನಾತ್' ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ತೇಭ್ಯಶ್ಚ=ಆ ದೇವತೆಗಳದ್ದೆ ಶೆಯಿಂದ, ಭಗವಾನ್ ವಿಷ್ಣುಃ=ಪೂಜ್ಯನಾದ ವಿಷ್ಣುವು, ಶ್ರೇಯಾನ್=ಶ್ರೇಷ್ಠನು. (ಎಲ್ಲಾವಸ್ತುಗಳ ಉತ್ಪತ್ತಿನಾಶಗಳು ಶ್ರೀ ಹರಿಯ ಅಧೀನಗಳೆಂದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟವೆ. 'ಪರಾತ್ಪತಚ್ಚುತೇಃ' ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ಶ್ರೀ ಹರಿಯಿಂದಲೇ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯೆಂದೂ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟದೆ. ಅದರ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.) ಜನ್ಮಸ್ಥಿತಿ ಲಯಾಜ್ಞಾನ ನಿಯತಿಜ್ಞಾನಸಂಸ್ಕೃತಿಃ=ಉತ್ಪತ್ತಿ, ಸ್ಥಿತಿ, ನಾಶ, ಅಜ್ಞಾನ, ನಿಯಮನ, ಜ್ಞಾನ, ಸಂಸಾರವು, ಮೋಕ್ಷಶ್ಚ=ಮುಕ್ತಿಯೂ ಕೂಡ, ಇಮೇ=ಇವುಗಳು, ಸದಾ=ಯಾವಾಗಲೂ, ತದಧೀನಾಃ=ಶ್ರೀ ಹರಿಯ ಅಧೀನಗಳು. (ಮುಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಸ್ಥಿತ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಹರಿಯ ಅಧೀನತ್ವವು ಇದ್ದೇ ಇದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.) ಏತೇಷಾಂ=ಬ್ರಹ್ಮಾದಿಗಳಿಗೆ, ತದಧೀನತ್ವಂ=ಶ್ರೀ ಹರಿಯ ಅಧೀನತ್ವವು, ನೈವ ಹೀಯತೇ=ತಪ್ಪಲಾರದು. (ಪರಮ ಪ್ರಮೇಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ) ಮುಕ್ತಾವಸಿ=ಮುಕ್ತಿಯಲ್ಲಿಯೂಕೂಡ, ಸ ಏಕ ಏವ=ಅವನೊಬ್ಬನೇ, ಸ್ವತಂತ್ರಃ=ಸರ್ವ ಸ್ವತಂತ್ರನು, ಪೂರ್ಣ ಸದ್ಗುಣಃ=ಪರಿಪೂರ್ಣಗಳಾದ ನಿರ್ದುಷ್ಟಗಳಾದ ಗುಣಗಳುಳ್ಳವನು. ಇತಿ=ಹೀಗೆ, ಶ್ರುತ್ಯಪಪತ್ತಿಭ್ಯಾಂ=ಶ್ರುತಿಯುಕ್ತಿ, ಇವುಗಳಿಂದ, ಅಸ್ಮಿನ್ ಸಾದೇ=ಈ ಸಾದದಲ್ಲಿ, ಪ್ರಭುಣಾ=ಶ್ರೀ ಹರಿಯಿಂದ, ಉದಿತಂ=ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟದೆ. || ೧೦೨ || ೧೦೩ || ೧೦೪ || ಸೂ || ೪೩ || ೪೪ || ೪೫ || ೪೬ || ೪೭ || ೪೮ || ೪೯ || ೫೦ || ಅಧಿ || ೧೮ ||

ಅಂ ಶಾಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತನಾಯಿತು.

ಅದೃಷ್ಟಾಧಿಕರಣವು.

“ಓಂ ಅದೃಷ್ಟಾನಿಯಮಾತ್ ಓಂ” || ಸೂ. ೫೧ ||

ವಿದ್ಯಾಕರ್ಮಸಂಸ್ಕಾರಾದಿ ವೈಚಿತ್ರ್ಯವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ, ಜೀವನು ಈಶಪ್ರತಿಬಿಂಬನೇ.

“ಓಂ ಅಭಿಸಂಧ್ಯಾದಿಷ್ಟಸಿ ಚೈವಂ ಓಂ” || ಸೂ. ೫೨ ||

ರಾಗ-ದ್ವೇಷ-ಮೋಹಾದಿ ದೋಷಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅದೃಷ್ಟಾನಿಯಮದ್ದೆರಿಯಿಂದ ಹೀಗೆಯೇ ವೈಚಿತ್ರ್ಯವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸತಕ್ಕದು.

“ಓಂ ಪ್ರದೇಶಾದಿತಿ ಚೇನ್ನಾಂತರ್ಭಾವಾತ್ ಓಂ ” || ಸೂ. ೫೩ ||

ಸ್ವರ್ಗ ಮೊದಲಾದ ಪ್ರದೇಶವೈಚಿತ್ರ್ಯವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ, ಜೀವನಿಗೆ ಹೀಗೆ ವೈಚಿತ್ರ್ಯವಿರಲಿ, ಎಂದು ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಸ್ವರ್ಗಾದಿ ಪ್ರದೇಶವೈಚಿತ್ರ್ಯವೂ ಅದೃಷ್ಟವೈಚಿತ್ರ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಅಂತರ್ಭೂತವಾಗುತ್ತದೆ || ಸೂ. ೫೧ || ೫೨ || ೫೩ || ಅಧಿ || ೧೯ ||

ಅದೃಷ್ಟಾಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತನಾಯಿತು.

೨ನೇ ಅಧ್ಯಾಯದ ೩ನೇ ಪಾದದ ಸಾರಾಂಶ—

- ೧ನೇ ವಿಯದಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ— ಆಕಾಶಾನುತ್ಪತ್ತಿಶ್ರುತಿವಿರೋಧವನ್ನೂ ,
 ೨ನೇ ಮಾತರಿತ್ವಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ— ನಾಯ್ಕಾನುತ್ಪತ್ತಿಶ್ರುತಿವಿರೋಧವನ್ನೂ ,
 ೩ನೇ ಅಸಂಭವಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ— ಪರಬ್ರಹ್ಮೋತ್ಪತ್ತಿಶ್ರುತಿವಿರೋಧವನ್ನೂ ,
 ೪ನೇ ತೇಜೋಽಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ— ತೇಜಸ್ಸಿಗೆ ನಾಯ್ಕಾನುತ್ಪತ್ತಿಶ್ರುತಿವಿರೋಧವನ್ನೂ ,
 ೫ನೇ ಅಬಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ— ಜಲಗಳಿಗೆ ತೇಜೋಜನ್ಯತ್ವಶ್ರುತಿವಿರೋಧವನ್ನೂ ,
 ೬ನೇ ಪೃಥಿವ್ಯಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ— ಜಲಗಳಿಗೆ ಅನ್ನಕಾರಣತ್ವಪೃಥಿವೀಕಾರಣತ್ವ-
 ಶ್ರುತಿವಿರೋಧವನ್ನೂ ,
 ೭ನೇ ತದಭಿಧ್ಯಾನಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ— ರುದ್ರನಿಗೆ ಸಂಹಾರಕರ್ತೃತ್ವಶ್ರುತಿವಿರೋಧ-
 ವನ್ನೂ ,
 ೮ನೇ ವಿಸರ್ಯಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ— ಆದಿಸೃಷ್ಟಿಕ್ರಮದಿಂದ ಲಯಬೋಧಕ
 ಶ್ರುತಿವಿರೋಧವನ್ನೂ ,
 ೯ನೇ ಅಂತರಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ— ವಿಜ್ಞಾನತತ್ವ ಮನಸ್ತತ್ವಗಳಿಗೆ ವೈಶ್ವಕ್ರಮದಿಂದ
 ಲಯಾಭಾವಶ್ರುತಿವಿರೋಧವನ್ನೂ ,
 ೧೦ನೇ ನಾತ್ಮಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ— ಪರಮಾತ್ಮಲಯಶ್ರುತಿವಿರೋಧವನ್ನೂ ,
 ೧೧ನೇ ಜ್ಞಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ— ಜೀವಾನುತ್ಪತ್ತಿಶ್ರುತಿವಿರೋಧವನ್ನೂ ,
 ೧೨ನೇ ಉತ್ಕ್ರಾಂತ್ಯಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ— ಜೀವನ್ಮಾಪಕತ್ವಶ್ರುತಿವಿರೋಧವನ್ನೂ ,
 ೧೩ನೇ ವ್ಯತಿರೇಕಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ— ಜೀವನಿಗೆ ಏಕರೂಪತ್ವ ಅನೇಕರೂಪತ್ವಶ್ರುತಿ
 ವಿರೋಧವನ್ನೂ ,
 ೧೪ನೇ ಪೃಥಗಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ— ಜೀವರಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮಾಭಿನ್ನತ್ವಶ್ರುತಿವಿರೋಧವನ್ನೂ ,
 ೧೫ನೇ ಯಾವದಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ— ಜೀವನಿತ್ಯತ್ವಶ್ರುತಿವಿರೋಧವನ್ನೂ ,
 ೧೬ನೇ ಪುಂಸ್ತ್ವಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ— ಜೀವನಿಗೆ ಸುಖಾದಿ ರೂಪತ್ವ ತದಭಾವಶ್ರುತಿ
 ವಿರೋಧವನ್ನೂ ,
 ೧೭ನೇ ಕರ್ತೃತ್ವಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ— ಈಶ್ವರೈಕಕರ್ತೃತ್ವ ಜೀವಕರ್ತೃತ್ವಶ್ರುತಿ
 ವಿರೋಧವನ್ನೂ ,
 ೧೮ನೇ ಅಂಶಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ— ಜೀವನಿಗೆ ಈಶಾಂಶತ್ವ ಅನಂಶತ್ವಶ್ರುತಿವಿರೋಧ
 ವನ್ನೂ ,
 ೧೯ನೇ ಅದೃಷ್ಟಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ— ಜೀವನಿಗೆ ಈಶಾಭಾಸತ್ವ ಅನಾಭಾಸತ್ವಪರ
 ಗಳಾದ ಶ್ರುತಿಗಳವಿರೋಧವನ್ನೂ , ಪರಿಹರಿಸಿದರು.

ಆದಕಾರಣ ಪ್ರಥಮಾಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಸಮನ್ವಯದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಶ್ರುತಿ ವಿರೋಧವೂ
 ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಶ್ರುತಿಸಮನ್ವಯ ಬಲದಿಂದ ಶ್ರೀ ಹರಿಗೇನೇ ಜಗಜ್ಜನ್ಮಾದಿಕಾರಣತ್ವವೂ,
 ಗುಣಪರಪೂರ್ಣತ್ವವೂ, ನಿರ್ದೋಷತ್ವವೂ ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು.

ಇತಿ ಶ್ರೀಮದಾನಂದತೀರ್ಥ ಭಗವತ್ಪಾದಾಚಾರ್ಯವಿರಚಿತೇ
ಶ್ರೀಮದ್ಬ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರಾನುನ್ಯಾಖ್ಯಾನೇ ದ್ವಿತೀಯಾಧ್ಯಾಯಸ್ಯ
ತೃತೀಯಃ ಪಾದಃ

ಶ್ರೀಮದಾನಂದತೀರ್ಥಭಗವತ್ಪಾದಾಚಾರ್ಯರಿಂದ ನಿರ್ಮಿತನಾದ
ಬ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರಾನುನ್ಯಾಖ್ಯಾನದಲ್ಲಿ
೨ನೇ ಅಧ್ಯಾಯದ ೩ನೇ ಪಾದವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ಇತಿ ಶ್ರೀಮತ್ಪರಿಪೂರ್ಣ ಪ್ರಮತಿ ಭಗವತ್ಪಾದ ಸುಕೃತೇ |
ರನುನ್ಯಾಖ್ಯಾನಸ್ಯ ಪ್ರಗುಣ ಜಯತೀರ್ಥಾಖ್ಯ ಯತಿನಾ ||
ಕೃತಾಯಾಂ ಟೀಕಾಯಾಂ ವಿಷಮಪದನಾಖ್ಯಾರ್ಥ ವಿವೃತೌ |
ದ್ವಿತೀಯೇಧ್ಯಾಯೇಽಸ್ಮಿನ್ ಗಗನ ಚರಣಃ ಪರ್ಯವಸಿತಃ ||

ಇಂದೀವರದಲಿಕ್ಕಾ ಮಮಿಂದಿರಾನಂದವರ್ಧನಂ |
ವಂದೇ ನಂದಸುತಂ ಸಾಂದ್ರಾನಂದಸುಂದರನಿಗ್ರಹಂ ||
ಯದ್ವಾತ್ಸಾಖ್ಯಾ ಸರ್ವಗೀರ್ವಾಣೈರಚಿಂತ್ಯಾತ್ಮದ್ಭುತಾನುಲಾ |
ನಿಜಪ್ರತಿಭಯೋದ್ಭೂತಾ ತಂ ಸರ್ವಜ್ಞಗುರುಂ ಭಜೇ ||

ಅಧ್ಯಾ. ೨. ಪಾ. ೩. ಅಧಿ. || ೧೮ || ೧೯ ||

|| ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣಾ ಪೂಜನಮಃ ||

॥ ಶ್ರೀಃ ॥

ಶ್ರೀಮದನುವ್ಯಾಖ್ಯಾನವು.

ನಾಲ್ಕನೇ ಪಾದವು.

ದೂರಂತದೂರಿತಧ್ವಾಂತವಿಸಾಟಿನಪಟೀಯಸೇ |
ಬಾದರಾಯಣಸಂಜ್ಞಾಯ ಪರಸ್ಥೈ ಮಹಸೇ ನಮಃ ||
ನಮಾಮಿ ಶ್ರೀಮದಾನಂದತೀರ್ಥಾಚಾರ್ಯಂ ಪರಂ ಗುರುಂ |
ಯಸ್ಯ ವಾಣೀ ಕೃಪಾಣೀಯಂ ನಿಶ್ಚಿಂತತಿ ಭವಾಟಿನೀಂ ||

ಶ್ರೀಮದ್ಭೂತನುದ್ವೀಮ ಮಧ್ವಾಂತರ್ಗತ ರಾಮಕೃಷ್ಣವೇದವ್ಯಾಸಾತ್ಮಕ
ಶ್ರೀ ಲಕ್ಷ್ಮೀಹಯಗ್ರೀವಾಯ ನಮಃ | ಹರಿಃ ಓಂ ||

ಮೂ || ಶ್ರುತ್ಯರ್ಥಃ ಶ್ರುತಿಯುಕ್ತಿಭ್ಯಾಂ ವಿರುದ್ಧ ಇವ ದೃಶ್ಯತೇ |
ಯತ್ರ ತನ್ನಿರ್ಣಯಂ ದೇವಃ ಸುವಿಶಿಷ್ಟೋಪಪತ್ತಿಭಿಃ |
ಕರೋತ್ಯನೇನ ಪಾದೇನ (ತತ್ರಸ್ವಪ್ನಾರ್ಥವಚ್ಛ್ರತಿಃ) || ೧ ||

ಅ || ಯತ್ರ = ಯಾವ ಪ್ರಾಣಾದಿ ಏಕಯದಲ್ಲಿ, ಶ್ರುತ್ಯರ್ಥಃ = ಶ್ರುತಿಯ ಅರ್ಥವಾದ
ಜನ್ಮಾದಿಯು, ಶ್ರುತಿಯುಕ್ತಿಭ್ಯಾಂ = ಯುಕ್ತ್ಯುಪೇತ್ಯಗಳಾದ ಶ್ರುತಿಗಳಿಂದ, ವಿರುದ್ಧ ಇವ =
ವಿರುದ್ಧದಂತೆ, ದೃಶ್ಯತೇ = ಕಾಣಲ್ಪಡುತ್ತದೋ, ತನ್ನಿರ್ಣಯಂ = ಶ್ರುತ್ಯರ್ಥನಿರ್ಣಯವನ್ನು,
ದೇವಃ = ಶ್ರೀವೇದವ್ಯಾಸರು, ಸುವಿಶಿಷ್ಟೋಪಪತ್ತಿಭಿಃ = ಅತ್ಯುತ್ತಮಗಳಾದ ಯುಕ್ತಿಗಳಿಂದ,
ಅನೇನ ಪಾದೇನ = ಬುದ್ಧಿಸನ್ನಿಹಿತವಾದ ಏನೇ ಪಾದದಿಂದ, ಕರೋತಿ = ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ತಾ || ಅಧಿಭೂತಾದಿ ಏಕಯದಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ ವಿರುದ್ಧವಾದವುಗಳಾದ ಶ್ರುತಿಗಳ ವಿರೋಧ
ವನ್ನು ಹಿಂದಿನ ಪಾದಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಹರಿಸಿದರು. ಈ ಪಾದದಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಾತ್ಮಏಕಯದಲ್ಲಿ ಶ್ರುತಿಯುಕ್ತಿ
ಗಳಿಂದ ವಿರುದ್ಧದಂತೆ ತೋರುವ ಶ್ರುತಿಗಳಿಗೆ ಬಲವತ್ತರ ಯುಕ್ತಿಗಳಿಂದ ವಿರೋಧವನ್ನು
ಪರಿಹರಿಸುತ್ತಾರೆ. || ೧ ||

ಪ್ರಾಣೋತ್ಪತ್ತ್ಯಧಿಕರಣವು.

“ಓಂ ಘಾ ಪ್ರಾಣಾಃ ಓಂ” || ಸೂ. ೧ ||

ಹೇಗೆ ಆಕಾಶಾದಿಗಳು ಹುಟ್ಟುತ್ತವೋ, ಹಾಗೆಯೇ ಇಂದ್ರಿಯಗಳೂ ಶ್ರೀ ಹರಿಯಿಂದಲೇ
ಹುಟ್ಟುತ್ತವೆ.

“ಓಂ ಗೌಣಸಂಭವಾತ್ ಓಂ” || ಸೂ. ೨ ||

ಮುಖ್ಯನಾದಿತ್ವವು ಕೂಡದೆ ಇದ್ದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಪ್ರಾಣಾನಾದಿತ್ವಶ್ರುತಿಯು ಅನಾದಿ
ಸೂಕ್ಷ್ಮೇಂದ್ರಿಯಪರವಾದುದು,

“ಓಂ ಪ್ರತಿಜ್ಞಾನುಪರೋಧಾಚ್ಛೇ ಓಂ” || ಸೂ. ೩ ||

‘ಇದಂ ಸರ್ವಮಸೃಜತ’ ಎನ್ನುವ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿಯೂ ಪ್ರಾಣಗಳು ಉತ್ಪತ್ತಿಯುಳ್ಳವುಗಳು. ‘ಸ ಪ್ರಾಣಮಸೃಜತ’ ‘ಸ ಪ್ರಾಣಾನ್’ ‘ಏತಸ್ಮಾಜ್ಜಾಯತೇ ಪ್ರಾಣಃ’ ಇತ್ಯಾದಿ ವಿಶೇಷ ಶ್ರುತಿಯಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ. || ಸೂ. ೧ || ೨ || ೩ || ಅಧಿ. ೧ ||

ಪ್ರಾಣೋತ್ಪತ್ತ್ಯಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ತತ್ವಾಗಧಿಕರಣವು.

“ಓಂ ತತ್ವಾಕ್ ಶ್ರುತೇಶ್ಚ ಓಂ” || ಸೂ. ೪ ||

ಇಂದ್ರಿಯವು ಹುಟ್ಟುವುದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲು ಉತ್ಪತ್ತಿಪ್ರತಿಪಾದಕವಾದ, ‘ಮನಃ ಸರ್ವೇಂದ್ರಿಯಾಣಿ ಚ’ ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯಿಂದಲೂ, ‘ಪೂರ್ವಂ ಮನಃ ಸಮುತ್ಪನ್ನಂ’ ಎನ್ನುವ ಸ್ಮೃತಿಯಿಂದಲೂ, ಮನೋರೂಪವಾದ ಇಂದ್ರಿಯವು ಈಶನದ್ದೆಂಬುದು ಉತ್ಪತ್ತಿಯುಳ್ಳದ್ದು. || ಸೂ || ೪ || ಅಧಿ || ೨ ||

ತತ್ವಾಗಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ತತ್ಪೂರ್ವಕತ್ವಾಧಿಕರಣವು.

“ಓಂ ತತ್ಪೂರ್ವಕತ್ವಾದ್ವಾಚೇಃ ಓಂ” || ಸೂ. ೫ ||

ವಾಗ್ಗಿಂದ್ರಿಯಕ್ಕೆ ‘ತಸ್ಮಾನ್ನ ನ ಏನ ಪೂರ್ವರೂಪಂ | ನಾಗುತ್ತರರೂಪಂ’ ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯಿಂದ ಮನೋಜನ್ಯತ್ವವನ್ನು ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದ ವಾಗ್ಗಿಂದ್ರಿಯವು ಉತ್ಪತ್ತಿಯುಳ್ಳದ್ದೇ. || ಸೂ || ೫ || ಅಧಿ || ೩ ||

ತತ್ಪೂರ್ವಕತ್ವಾಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ಸಪ್ತಗತ್ಯಧಿಕರಣವು.

“ಓಂ ಸಪ್ತಗತೇರ್ವಿಶೇಷಿತತ್ವಾಚ್ಛೇ ಓಂ” || ಸೂ. ೬ ||

ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸತಕ್ಕ ಇಂದ್ರಿಯಗಳು ಏಳೇ. ‘ಸಪ್ತಪ್ರಾಣಾಃ ಪ್ರಭವಂತಿ’ ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯಲ್ಲಿ ಮೇಲೆ ‘ಗುಹಾಶಯಾಂ ನಿಹಿತಾಃ ಸಪ್ತಸಪ್ತ’ ಎಂದು ಜ್ಞಾನೇಂದ್ರಿಯ ಗಳಿಗೇನೇ ಸಪ್ತ (೭) ಎಂದು ವಿಶೇಷಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಪ್ರಯುಕ್ತ.

“ಓಂ ಹಸ್ತಾದಯಸ್ತು ಸ್ಥಿತೇತೋ ನೈವಂ ಓಂ” || ಸೂ. ೭ ||

ಹಸ್ತ-ಪಾದ-ಪಾಯು-ಗುಹ್ಯ-ವಾಕ್-ಗಳಾದರೂ ಕರ್ಮೇಂದ್ರಿಯಗಳು. ಅಂದರೆ—
ಕರ್ಮಕ್ಕೆ ಉಪಯುಕ್ತಗಳು, ಕರ್ಮಾರ್ಥತ್ವ ರೂಪವೈಲಕ್ಷಣ್ಯವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತವೇ ಜ್ಞಾನೇಂದ್ರಿಯ
ಗಳಿಂದ ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಸಹಸಾರ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. || ಸೂ || ೭ || ೭ || ಅಧಿ || ೪ ||

ಸಪ್ತಗತ್ಯಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ಅಣ್ವಧಿಕರಣವು.

“ಓಂ ಅಣುವಶ್ಚ ಓಂ” || ಸೂ. ೮ ||

ಪ್ರಾಣಗಳು ಸ್ವರೂಪತಃ ಅಣುರೂಪಗಳು, ತೇಜಸ್ಸಿನಿಂದ ವ್ಯಾಪ್ತಗಳೂ ಆಗಿವೆ. ‘ತದ್ವಾ’
ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಗೆ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿಯಿದೆ. || ಸೂ || ೮ || ಅಧಿ || ೫ ||

ಅಣ್ವಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ಶ್ರೇಷ್ಠಾಧಿಕರಣವು.

“ಓಂ ಶ್ರೇಷ್ಠಶ್ಚ ಓಂ” || ಸೂ. ೯ ||

ಇಂದ್ರಿಯಗಳು ಮಾತ್ರ ಉತ್ಪತ್ತಿಯುಳ್ಳವುಗಳಲ್ಲ, ಮತ್ತೆ ‘ಆತ್ಮತ ಏಷ ಪ್ರಾಣೋ
ಜಾಯತೇ’ ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಗಳದ್ದಿಲ್ಲದ ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣನೂ ಕೂಡ ಉತ್ಪತ್ತಿಯುಳ್ಳವನೇ.

“ಓಂ ನ ವಾಯುಕ್ರಿಯೇ ಪೃಥಗುಪದೇಶಾತ್ ಓಂ” || ಸೂ. ೧೦ ||

‘ಸ ಪ್ರಾಣನುಸೃಜತ’ ಎಂದು ಹೇಳಿ ‘ಪ್ರಾಣಾಚ್ಛ್ರದ್ಧಾಂಖಂ ವಾಯುಜ್ಯೋ
ತಿರಾಪಃ ಪೃಥಿವೀಂದ್ರಿಯಂ ಮನೋನೈವ ಮನ್ನಾದ್ವೀರ್ಯಾಂತಘೋಮಂತ್ರಾಃ ಕರ್ಮ’
ಎಂದು ಬಾಹ್ಯವಾಯು ಚೇಷ್ಟಾರೂಪಕ್ರಿಯಾ ಈ ಎರಡರ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಹೇಳಿ
ರುವುದರಿಂದ ಬಾಹ್ಯವಾಯು, ಚೇಷ್ಟಾರೂಪಕ್ರಿಯೆಗಳು ಪ್ರಾಣೋತ್ಪತ್ತಿಶ್ರುತಿಯಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಪ್ರಾಣ
ಶಬ್ದ ಪ್ರತಿಪಾದ್ಯಗಳಲ್ಲ. || ಸೂ || ೯ || ೧೦ || ಅಧಿ || ೬ ||

ಶ್ರೇಷ್ಠಾಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ಚಕ್ಷುರಾದ್ಯಧಿಕರಣವು.

“ಓಂ ಚಕ್ಷುರಾದಿನತ್ತು ತತ್ಸಹಶಿಷ್ಟಾದಿಭ್ಯಃ ಓಂ” || ಸೂ. ೧೧ ||

‘ಸರ್ವಂ ಹ್ಯೇವೈತತ್ಪರಮೇಶ್ವರೇ ಪ್ರಾಣಶ್ಚ ಪ್ರಾಣಾಶ್ಚ ಪ್ರಾಣಿನಶ್ಚ’ ಎಂದು ಪ್ರಾಣಗಳಿಂದೊಡಗೂಡಿಕೊಂಡು ಪ್ರಾಣನು ಈಶನ ವಶದಲ್ಲಿರುತ್ತಾನೆಂದು, ಪಾಠಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣನೂ ಕೂಡ ಚಕ್ಷುರಾದಿ ಇಂದ್ರಿಯಗಳಂತೆ ಶ್ರೀ ಹರಿಯ ಅಧೀನನೇ.

ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣನೂ ಈಶಾದೀನನಾದರೆ ಚಕ್ಷುರಾದಿಗಳಂತೆಯೇ ಆತನಿಗೆ ಅವಾಂತರೇಶ್ವರತ್ವವೂ ಬಾರದೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು ಎಂದರೆ—

“ಓಂ ಅಕರಣತ್ವಚ್ಛೇದನದೋಷಸ್ತಥಾ ಹಿ ದರ್ಶಯತಿ
ಓಂ” || ಸೂ. ೧೨ ||

ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣನಿಗೆ ಕರಣತ್ವ (ಕರ್ತೃಪ್ರಯೋಜ್ಯತ್ವ) ಎಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದಲೂ ಚಕ್ಷುರಾದಿಗಳಿಗೆ ಕರಣತ್ವವಿದ್ದ ಪ್ರಯುಕ್ತವೂ ಚಕ್ಷುರಾದಿಗಳಂತೆಯೇ ಅವಾಂತರೇಶ್ವರತ್ವಾಭಾವರೂಪದೋಷವಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ—‘ತಾನಿನಾ ಏತಾನಿ ಕರಣಾನಿ ಅಥ ಪ್ರಾಣ ಏನಾಕರಣಃ’ ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯು ಹಾಗೆಯೇ ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. || ಸೂ || ೧೧ || ೧೨ || ಅಧಿ || ೭ ||

ಚಕ್ಷುರಾದ್ಯಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ಪಂಚವೃತ್ತ್ಯಧಿಕರಣವು.

“ಓಂ ಪಂಚವೃತ್ತಿರ್ಮನೋವದ್ವ್ಯಸದಿತ್ಯತೇ ಓಂ” || ಸೂ || ೧೩ ||

ಹೇಗೆ ಮನಸ್ಸು, ಮನೋ, ಬುದ್ಧಿ, ಅಹಂಕಾರ, ಚಿತ್ತ, ಚೇತನಾಖ್ಯ—ಐದು ಸ್ವರೂಪವುಳ್ಳದ್ದೋ ಮತ್ತು ಅದರಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ ಮನಸ್ಸೇ ಮೊದಲಾದ ಐದು ವೃತ್ತಿಗಳುಳ್ಳದ್ದೋ ಹಾಗೆಯೇ ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣನೂ ಕೂಡ ಪ್ರಾಣ, ಆಪಾನ, ವ್ಯಾನ, ಉದಾನ, ಸಮಾನ, ಎನ್ನುವ ಐದು ಸ್ವರೂಪವುಳ್ಳವನು, ಮತ್ತು ಪ್ರಾಣಾದಿ ಐದು ದಾಸರುಳ್ಳವನು. || ಸೂ || ೧೩ || ಅಧಿ || ೮ ||

ಪಂಚವೃತ್ತ್ಯಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ಅಣ್ವಧಿಕರಣವು.

“ಓಂ ಅಣುಶ್ಚ ಓಂ” || ಸೂ || ೧೪ ||

ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣನು ದೇಹಾಂತರ್ಗತರೂಪದಿಂದ ಅಣುವಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಹೊರಗೆ ಮುಖ್ಯವಾ ಯುರೂಪದಿಂದ ವ್ಯಾಪ್ತನೂ ಆಗಿರುತ್ತಾನೆ. || ಸೂ || ೧೪ || ಅಧಿ || ೯ ||

ಅಣ್ವಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ಜ್ಯೋತಿರಧಿಕರಣವು

“ ಓಂ ಜ್ಯೋತಿರಾದ್ಯಧಿಷ್ಠಾನಂತು ತದಾಮನನಾತ್ ಓಂ ”

|| ಸೂ || ೧೫ ||

‘ಯೋಗ್ನಾ ಶಿಷ್ಯನ್ ಯಶ್ಚೇಜಸಿಶಿಷ್ಯನ್’ ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಗಳದ್ದೆಲೆಯಿಂದ ಅಗ್ನ್ಯಾದಿ ಭೂತನಿಯಾಮಕನಾದ ಬ್ರಹ್ಮನೇ ಅಗ್ನ್ಯಾದ್ಯಂತವಾದ ಚಕ್ಷುರಾದಿಗಳಿಗೆ ನಿಯಾಮಕನು. ‘ಯಶ್ಚಕ್ಷುಷಿ ಶಿಷ್ಯನ್’ ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿರುತ್ತದೆ.

“ ಓಂ ಪ್ರಾಣವತಾ ಶಬ್ದಾತ್ ಓಂ ” || ಸೂ. || ೧೬ ||

ಆ ಬ್ರಹ್ಮನು ಇಂದ್ರಿಯಗಳುಳ್ಳ ಜೀವನಿಂದ ತನ್ನ ಕರಣಗಳಾದ ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಂದ ದರ್ಶನಾದಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸುತ್ತಾನೆ, ‘ಏಷ ಹ್ಯನೇನಾತ್ಮನಾ ಚಕ್ಷುಷಾ ದರ್ಶಯತಿ’ ಇತ್ಯಾದಿ ಶಬ್ದಗಳದ್ದೆಲೆಯಿಂದ.

“ ಓಂ ತಸ್ಯ ಚ ನಿತ್ಯತ್ವಾತ್ ಓಂ ” || ಸೂ. ೧೭ ||

ಜೀವಕರಣ ಸಂಬಂಧಗಳಿಗೆ ಅನಾದಿ ನಿತ್ಯತ್ವವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ಜೀವಕರಣತ್ವ ಶ್ರುತಿಯು ಉಪಪರಿತಾರ್ಥವುಳ್ಳದ್ದು. || ಸೂ || ೧೫ || ೧೬ || ೧೭ || ಅಧಿ || ೧೦ ||

ಜ್ಯೋತಿರಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ತಇಂದ್ರಿಯಾಧಿಕರಣವು.

“ ಓಂ ತ ಇಂದ್ರಿಯಾಣಿ ತದ್ವ್ಯಪದೇಶಾದನ್ಯತ್ರ ಶ್ರೇಷ್ಠಾತ್ ಓಂ ”

|| ಸೂ. ೧೮ ||

ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣನದ್ದೆಲೆಯಿಂದ ಇತರಗಳಾದ ಪ್ರಾಣಶಬ್ದವಾಚ್ಯಗಳೇ ಇಂದ್ರಿಯಗಳು, ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣನಲ್ಲ, ‘ದ್ವಾದಶೈವೇಂದ್ರಿಯಾಣಾಹುಃ ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣಸ್ತ್ವನಿಂದ್ರಿಯಂ’ ಎಂದು ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣನದ್ದೆಲೆಯಿಂದ ಇತರರಿಗೆ ಇಂದ್ರಿಯತ್ವವನ್ನೂ ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣನಿಗೆ ಅನಿಂದ್ರಿಯತ್ವವನ್ನೂ ವ್ಯಪದೇಶಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ.

“ ಓಂ ಭೇದಶ್ರುತೇಃ ಓಂ ” || ಸೂ. ೧೯ ||

ದ್ವಾದಶಪ್ರಾಣಗಳಿಗೂ ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣನಿಗೂ ಭೇದವನ್ನು ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದ ಹನ್ನೆರಡು (೧೨) ಪ್ರಾಣಗಳೇ ಇಂದ್ರಿಯಗಳು.

“ ಓಂ ವೈಲಕ್ಷಣ್ಯಾಚ್ಛ ಓಂ ” || ಸೂ. ೨೦ ||

ಪ್ರಾಣಗಳಿಗೂ ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣನಿಗೂ ಜೀವಪ್ರಯತ್ನಾಧೀನತ್ವ, ಜೀವಪ್ರಯತ್ನಾಧೀನತ್ವ ರೂಪವೈಲಕ್ಷಣ್ಯ ವಿದ್ವಪ್ರಯುಕ್ತ ಅವುಗಳೇ ಇಂದ್ರಿಯಗಳು. || ಸೂ || ೧೮ || ೧೯ || ೨೦ ||
|| ಅಧಿ || ೧೧ ||

ತ ಇಂದ್ರಿಯಾಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ಸಂಜ್ಞಾಧಿಕರಣವು.

“ ಓಂ ಸಂಜ್ಞಾನೂರ್ತಿ ಕ್ಲಪ್ತಿ ಸ್ತು ತ್ರಿವೃತ್ತೃರ್ವ ತಉಪದೇಶಾತ್ ಓಂ ” || ಸೂ || ೨೧ ||

ನಾಮಪ್ರಪಂಚ, ದೇಹಾದಿರೂಪ ಪ್ರಪಂಚಗಳ ಸೃಷ್ಟಿಯು ವೃಥಾವ್ಯರ್ತೇಜಸ್ಸುಗಳನ್ನು ಮಿಶ್ರೀಕರಿಸತಕ್ಕ ಶ್ರೀ ಹರಿಯಿಂದಲೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ವಿಂಚನಿಂದ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ‘ ಸರ್ವಾಣಿ ರೂಪಾಣಿ ವಿಚಿತ್ಯಧೀರಃ ನಾಮಾನಿಕೃತ್ಯಾಭಿವದನ್ ಯ ಆಸ್ತೇ ’ ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯಿದ್ದ ಪ್ರಯುಕ್ತ. || ಸೂ || ೨೧ || ಅಧಿ || ೧೨ ||

ಸಂಜ್ಞಾಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ಮಾಂಸಾಧಿಕರಣವು

“ ಓಂ ಮಾಂಸಾದಿಭೌತಂ ಯಥಾಶಬ್ದಮಿತರಯೋಶ್ಚ ಓಂ ” || ಸೂ || ೨೨ ||

ದೇಹದಲ್ಲೀರತಕ್ಕ ಮಾಂಸ ಮೊದಲಾದ ಕಠಿನ ವಸ್ತುವೇ ಪಾರ್ಥಿವವು. ಸರ್ವಶರೀರವಲ್ಲ, ಮಜ್ಜಾದಿಗಳು ಜಲ ತೇಜಸ್ಸುಗಳ ಕಾರ್ಯವೆಂದೂ ‘ಯತ್ಕಠಿನಂ ಸಾಪೃಥಿವೀ ಯದ್ಧ್ರುವಂ ತದಾಪೋ ಯದುಷ್ಣಂ ತತ್ತೇಜಃ’ ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತ್ಯನುಸಾರವಾಗಿ ಅಂಗೀಕರಿಸತಕ್ಕದು.

“ ಓಂ ವೈಶೇಷ್ಯಾತ್ತು ತದ್ವಾದಸ್ತದ್ವಾದಃ ಓಂ ” || ಸೂ || ೨೩ ||

ಪಾರ್ಥಿವ, ಅಪ್ಯ, ತ್ರೈಜಸವೆನ್ನುವ ವ್ಯವಹಾರವು ಭೂಮಿಮೊದಲಾದ ಭೂತ ಸಂಯೋಗಾಧಿಕೃದಿಂದ ಕೂಡುತ್ತದೆ. || ಸೂ || ೨೨ || ೨೩ || ಅಧಿ || ೧೩ ||

ಮಾಂಸಾಧಿಕರಣವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ತಥಾ ಪ್ರಾಣಾಃ ಇದು ಮೊದಲಾದ ಸೂತ್ರಗಳ ಅರ್ಥವು ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಪ್ರಕಾರ ಭಾಷ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಪುನಃ ಆ ಸೂತ್ರಗಳನ್ನು ಅನುವ್ಯಾಖ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಮಾಡದೆ ಪೂರ್ವೋತ್ತರ ಪಕ್ಷ ಯುಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ—

ಮೂ || (ಕರೋತ್ಯನೇನ ಪಾದೇನ) ತತ್ರ ಸ್ಪಷ್ಟಾರ್ಥವಚ್ಛ್ರತಿಃ |

ವಿಶೇಷಶ್ರುತಿವೈರೂಪ್ಯಂ ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯಂ ವ್ಯಕ್ತಸದ್ಗುಣಃ || ೨ ||

ದೃಷ್ಟಾಯುಕ್ತಿಃ ಸಮಾನತ್ವಂ ಕರ್ತೃಶಕ್ತಿವಿಮಿಶ್ರಿತಾ |

ಯುಕ್ತಯಃ ಪೂರ್ವಪಕ್ಷೇಷು ಸುನಿರ್ಣಿತಾಸ್ತು ತಾದೃಶಾಃ ||

ಯುಕ್ತಯೋ ನಿರ್ಣಯಸ್ಯೈವ ಸ್ವಯಂ ಭಗವತೋದಿತಾಃ || ೩ ||

ಅ || ತತ್ರ = ಆ ನಾಲ್ಕನೇ ಪಾದದಲ್ಲಿ, * (೧ನೇ ಅಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ) ಸ್ಪಷ್ಟಾರ್ಥವಚ್ಛ್ರತಿಃ = ಸ್ಪಷ್ಟಾರ್ಥವುಳ್ಳ ಶ್ರುತಿಯು, (೨. ೩. ೪. ೫.) ವಿಶೇಷಶ್ರುತಿವೈರೂಪ್ಯಂ = ವಿಶೇಷಶ್ರುತಿವಿರೋಧವು, (೬. ೭.) ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯಂ = ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಮಹಿಮಾತಿಶಯವು, (೮.) ವ್ಯಕ್ತಸದ್ಗುಣಃ = ಅಭಿವ್ಯಕ್ತ ಸದ್ಗುಣಗಳುಳ್ಳವನು, (೯. ೧೦.) ದೃಷ್ಟಾಯುಕ್ತಿಃ = ಪ್ರಾಣಾಣುತ್ಪವಿಸಯದಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ಸಕಲಜಗದ್ವ್ಯಾಪ್ತಿಯು ಕೂಡದಿರುವಿಕೆಯು (೧೧) ಸಮಾನತ್ವಂ = ಈಶಸಾಮ್ಯವು. (೧೨.) ಕರ್ತೃಶಕ್ತಿಃ = ಈಶ್ವರನಿಗೇನೇ ಕರ್ತೃತ್ವಶಕ್ತಿಯು. (೧೩.) ವಿಮಿಶ್ರಿತಾ = ಪರಸ್ಪರ ಮಿಶ್ರೀಭಾವವು, (ಇವುಗಳು) ಪೂರ್ವಪಕ್ಷೇಷು = ಪೂರ್ವಪಕ್ಷಗಳಲ್ಲಿ, ಯುಕ್ತಯಃ = ಯುಕ್ತಿಗಳು. ಸುನಿರ್ಣಿತಾಸ್ತು = ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಿರ್ಣಿತಗಳಾದ, ತಾದೃಶಾಃ = ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಶಬ್ದಗಳಿಂದಲೇ ವಾಚ್ಯಗಳಾದ, ಯುಕ್ತಯಃ = ಯುಕ್ತಿಗಳು, ಸ್ವಯಮೇವ = ತಾನಾಗಿಯೇ, ಭಗವತಾ = ನೇದವ್ಯಾಸರಿಂದ, ನಿರ್ಣಯಸ್ಯ = ಸಿದ್ಧಾಂತಕ್ಕಾಗಿಯೇ, ಉದಿತಾಃ = ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟವೆ.

ತಾ || ೧ನೇ ಪ್ರಾಣೋತ್ಪತ್ಯಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ 'ಪ್ರಾಣಾ ಏವೇದಮಗ್ರ ಆಸುಃ ಅಥ ಪ್ರಾಣಾ ಏವಾನಾದಯಃ' ಎಂದು, 'ಏತಸ್ಮಾಜ್ಜಾಯತೇ ಪ್ರಾಣಃ' ಎಂದೂ ಶ್ರುತಿ ವಿರೋಧವಿದ್ದುದರಿಂದ ಪ್ರಾಣಗಳಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂದು ಸಂದೇಹವು ಬಂದರೆ— ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿಲ್ಲವೆಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವು, ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿದೆ ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವು. ಅದರಲ್ಲಿ 'ಸ್ಪಷ್ಟಾರ್ಥ ವಚ್ಛ್ರತಿಃ' ಎನ್ನುವುದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷಸಿದ್ಧಾಂತಯುಕ್ತಿಯು. ಅಂದರೆ ಪ್ರಾಣಗಳಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಯನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ— ಅನಾದಿತ್ವರೂಪಸ್ಪಷ್ಟಾರ್ಥವನ್ನು ಪ್ರತಿಸಾಧಿಸತಕ್ಕ 'ಪ್ರಾಣಾಏವಾ ನಾದಯಃ' ಎಂದು ಪ್ರಾಣರೂಪಅರ್ಥವಿಶೇಷವನ್ನು ಅಧಿಕರಿಸಿ ಪ್ರವೃತ್ತವಾದ ಶ್ರುತಿಯಿಂದ ವಿರೋಧವು. ಏವಂಚ ಸ್ಪಷ್ಟಾರ್ಥವುಳ್ಳ ಶ್ರುತಿಯಿಂದ ಪ್ರಾಣಗಳಿಗೆ ಅನಾದಿತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸು ತ್ತಿರಲು ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಸರ್ವಕರ್ತೃತ್ವವು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ, ಎಂದರೆ— ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಏಕೆಂದರೆ— 'ಆತ್ಮೈವೇದಮಗ್ರ ಆಸೀತ್ ಸ ಪ್ರಾಣಮಸೃಜತ ಸ ಪ್ರಾಣಾನಾ' ಇತ್ಯಾದಿ ವಚನಗಳದ್ದೆಡೆಯಿಂದ ಪ್ರಾಣಗಳಿಗೆ ಅನಾದಿತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೇನೇ ಸ್ಪಷ್ಟಾರ್ಥವುಳ್ಳ ವಿಶೇಷ ಶ್ರುತಿಯಿಂದ ಅಂದರೆ ಪ್ರಾಣಗಳಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಪ್ರತಿಸಾಧಿಸತಕ್ಕ ಶ್ರುತಿಯಿಂದ ವಿರೋಧವು. 'ಇದಂ ಸರ್ವಮಸೃಜತ' ಎಂದು ಸಾಮಾನ್ಯ ವಚನಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧಾಂತದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕೃತವು

* ಪೂರ್ವಪಕ್ಷಸಿದ್ಧಾಂತಯುಕ್ತಿಗಳ ವಿವರಣವನ್ನು ಶ್ರೀಮದಾಚಾರ್ಯರೇ ನ್ಯಾಯವಿವರಣದಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಟೀಕಾಕಾರರು ನ್ಯಾಯಸುಧಾದಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆದಕಾರಣ ನ್ಯಾಯವಿವರಣಾನುಸಾರವಾಗಿ ವಿವರಿಸುವೆವು.

ವಿಶೇಷಶ್ರುತಿಮಾತ್ರದ್ದೆಂಬುದರಿಂದ ಸೂಕ್ಷ್ಮರೂಪವಾದ ಅನಾದಿತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತಿಸಾಧಿಸುವುದರಿಂದ ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಉಭಯಶ್ರುತಿಗೆ ಪ್ರಾಬಲ್ಯವು. ಏವಂಚ ಸಾಮಾನ್ಯ ಶ್ರುತಿಸಾಹಿತ್ಯದಿಂದ ಪ್ರಬಲವಾದ ಸ್ಪಷ್ಟಾರ್ಥವುಳ್ಳ ವಿಶೇಷಶ್ರುತಿಯಿಂದ ಪ್ರಾಣೋತ್ಪತ್ತಿಯು ಸಿದ್ಧಿಸುವ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಈಶ್ವರನಿಗೆ ಶ್ರುತಿಸಮನ್ವಯದಿಂದ ಜಗತ್ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವು ಯುಕ್ತವು. (2) ೨ನೇ ತತ್ವಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ 'ಏತಸ್ಮಾಜ್ಜಾಯತೇ ಪ್ರಾಣೋ ಮನಃ' ಎಂದೂ, 'ತತ್ರ ನಿತ್ಯಂ ಮನೋನಾದಿತ್ವತ್' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿವಿರೋಧದಿಂದ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಇದೆಯೋ, ಇಲ್ಲವೋ ಎಂದು ಸಂದೇಹವು ಬಂದರೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿಲ್ಲವೆಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವು, ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿದೆ ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವು. ಆದರಲ್ಲಿ 'ವಿಶೇಷಶ್ರುತಿವೈರೂಪ್ಯಂ' ಎಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷಸಿದ್ಧಾಂತ ಯುಕ್ತಿಯು. ಅಂದರೆ— ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿದ್ದರೆ 'ನಿತ್ಯಂ ಮನೋನಾದಿತ್ವತ್' ಎನ್ನುವ ವಿಶೇಷ ಶ್ರುತಿಯಿಂದ ವಿರೋಧವು. ಏವಂಚ ವಿಶೇಷಶ್ರುತಿಯ ವಿರೋಧವಿದ್ದುದರಿಂದ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಅನಾದಿತ್ವವಿದ್ದುದರಿಂದ ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ಸರ್ವಕರ್ತೃತ್ವವು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ. ಎಂದರೆ— ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಮನೋನಾದಿತ್ವಕ್ಕೆ 'ಏತಸ್ಮಾಜ್ಜಾಯತೇ ಪ್ರಾಣೋ ಮನಃ ಸರ್ವೇಂದ್ರಿಯಾಣಿ ಚ' ಎನ್ನುವ ವಿಶೇಷಶ್ರುತಿವಿರೋಧವಿದೆ. ಅನಾದಿತ್ವ ಶ್ರುತಿವಿರೋಧವಿಲ್ಲ. ಆ ಶ್ರುತಿಯು ಸೂಕ್ಷ್ಮ ರೂಪದಿಂದ ಅನಾದಿತ್ವಪರವಾಗಿದೆ. ಏವಂಚ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಪ್ರತಿಸಾಧಕವಾದ ವಿಶೇಷ ಶ್ರುತಿಯಿಂದ ವಿರೋಧವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಅನಾದಿತ್ವವಿಲ್ಲ. ಆದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಶ್ರೀಹರಿಗೆ ಸರ್ವಕರ್ತೃತ್ವವು ಯುಕ್ತವು. (3) ೩ನೇ ತತ್ವಾರ್ಥಕತ್ವಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ 'ಮನಃ ಸರ್ವೇಂದ್ರಿಯಾಣಿ ಚ, ನ ಹ್ಯೇಷೋತ್ಪದ್ಯತೇ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿವಾದದಿಂದ ವಾಗ್ಗಿಂದ್ರಿಯವು ಹುಟ್ಟುತ್ತದೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂದು ಸಂದೇಹವು ಬಂದರೆ ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವು. ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವು. ಆದರಲ್ಲಿ 'ವಿಶೇಷಶ್ರುತಿವೈರೂಪ್ಯಂ' ಎನ್ನುವುದೇ ಪೂರ್ವಪಕ್ಷ ಸಿದ್ಧಾಂತ ಯುಕ್ತಿಯು. ಅಂದರೆ ವಾಗ್ಗುತ್ಪತ್ತಿಗೆ 'ವಾಗ್ವಾನನಿತ್ಯತ್' ಎನ್ನುವ ವಿಶೇಷಶ್ರುತಿಯಿಂದ ವಿರೋಧವು. ಏವಂಚ ವಿಶೇಷಶ್ರುತಿವಿರೋಧವಿದ್ದುದರಿಂದ ವಾಗ್ಗಿಂದ್ರಿಯಕ್ಕೆ ಅನಾದಿತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುತ್ತಿರಲು ಈಶನಿಗೆ ಸರ್ವಕರ್ತೃತ್ವವು ಆಯುಕ್ತವು. ಎಂದರೆ— ಹಾಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ವಾಗ್ನಾದಿತ್ವಕ್ಕೆ 'ಮನಸೋ ವಾ ನ ವಾಗ್ವದ್ಯತೇ, ವಾಚೋ ವ್ಯಾಹರಣಂ' ಎನ್ನುವ ವಿಶೇಷಶ್ರುತಿವಿರೋಧವಿದೆ. ವಾಗ್ಗಿಂದ್ರಿಯಕ್ಕೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿಕೂಡದು. 'ಮನಸೋ ವಾ ನ ವಾಕ್' ಎನ್ನುವ ಮನೋಜನ್ಯತ್ವ ಶ್ರುತಿವಿರೋಧವಿದೆ. ವಾಕ್ಪದವು ವ್ಯಾಹರಣಪರವೆಂದು ಹೇಳಿಕೂಡದು. 'ವಾಚೋ ವ್ಯಾಹರಣಂ' ಎಂದು ವ್ಯಾಹರಣಹೇತುತ್ವವು ಶ್ರುತವಾಗಿದೆ. ಏವಂಚ ಉದಾಹೃತವಚನಸಾಹಿತ್ಯದಿಂದ ಪ್ರಬಲವಾದ ವಿಶೇಷಶ್ರುತಿಯಿಂದ ವಾಗ್ಗಿಂದ್ರಿಯಕ್ಕೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯು ಸಿದ್ಧಿಸುವ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಶ್ರೀಹರಿಗೆ ಜಗತ್ಪ್ರಾಣತ್ವವು ಯುಕ್ತವು. (4) ೪ನೇ ಸಪ್ತಗತ್ಯಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ 'ಸಪ್ತ ಪ್ರಾಣಾಃ ಪ್ರಭವಂತಿ ತಸ್ಮಾತ್, ದಶೇನೇ ಪುರುಷೇ ಪ್ರಾಣಾಃ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿವಿಗಾನದಿಂದ ಪ್ರಾಣಗಳು ಏಳೋ ಅಥವಾ ಹತ್ತೋ ಎಂದು ಸಂದೇಹ ಬಂದರೆ— ಪ್ರಾಣಗಳು ಏಳೇ, ಹತ್ತೇ ಎಂದು ಸಂಖ್ಯಾ ನಿರ್ಣಯವು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವು. ಹತ್ತೇ ಎಂದು ನಿರ್ಣಯವು ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವು. ಆದರಲ್ಲಿ 'ವಿಶೇಷಶ್ರುತಿವೈರೂಪ್ಯಂ' ಎನ್ನುವುದೇ ಪೂರ್ವಪಕ್ಷಸಿದ್ಧಾಂತ ಯುಕ್ತಿಯು. ಅಂದರೆ— 'ದಶೇನೇ ಪುರುಷೇ ಪ್ರಾಣಾಃ, ಸಪ್ತ ಪ್ರಾಣಾಃ' ಎಂದು ಪ್ರಾಣಗತ ದಶತ್ವಸಪ್ತತ್ವರೂಪಸಂಖ್ಯಾವಿಶೇಷಶ್ರುತಿಗಳಿಗೇನೇ ಪರಸ್ಪರ ವಿರೋಧವು. ತಥಾಚ ದಶತ್ವಸಪ್ತತ್ವ ರೂಪ ವಿಶೇಷಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿಸಾಧಿಸತಕ್ಕ ಶ್ರುತಿಗಳಿಗೆ ಪರಸ್ಪರ ವಿರೋಧದಿಂದ ಅವಿಶೇಷವಾಗುವುದು.

ಬರುವ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಶ್ರುತಿಯಿಂದ ಈರ್ವರನಿಗೆ ಜಗತ್ಕರ್ತೃತ್ವವು ಸಿದ್ಧಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಎಂದರೆ— ಹಾಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಸಂಖ್ಯಾಶ್ರುತಿಗಳಿಗೆ ಪರಸ್ಪರ ವಿರೋಧದಿಂದ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವಿಲ್ಲ. ದಶತ್ವ ಶ್ರುತಿಯು ಪಂಚಕರ್ಮೇಂದ್ರಿಯ, ಪಂಚಜ್ಞಾನೇಂದ್ರಿಯಪರವಾಗಿದೆ. ಸಪ್ತತ್ವಶ್ರುತಿಯು ಮನೋಬುದ್ಧಿಸಹಿತವಾದ ಶ್ರೋತ್ರಾದಿ ಸಪ್ತ (ಎಳು) ಜ್ಞಾನೇಂದ್ರಿಯಪರವಾಗಿದೆ. ಹೀಗೆ ವಿಸಯವೈಲಕ್ಷಣ್ಯವಿದೆ. 'ಸಪ್ತ ಪ್ರಾಣಾಃ' ಎಂದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟವುಗಳಿಗೆ ಜ್ಞಾನೇಂದ್ರಿಯತ್ವ ವನ್ನು ಏಕೆ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು? ಎಂದು ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಶ್ರೋತ್ರ, ಚಕ್ಷುಸ್ಸು, ಸ್ಪರ್ಶನ, ರಸನ, ಘ್ರಾಣ, ಮನಸ್ಸು, ಬುದ್ಧಿರೂಪಗಳಾದವುಗಳು ಪ್ರತಿಶರೀರದಲ್ಲಿಯೂ ಏಳು ಏಳು ನಿಹಿತಗಳಾಗಿವೆ ಎಂದು 'ಗುಹಾಶಯಾಂ ನಿಹಿತಾಃ ಸಪ್ತ ಸಪ್ತ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯಲ್ಲಿ ಸಪ್ತತ್ವ ಸಂಖ್ಯೆಯು ಜ್ಞಾನಸಾಧನವಾದ ಇಂದ್ರಿಯದಲ್ಲಿರತಕ್ಕದ್ದು ಎಂದು ವಿಶೇಷಣ ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಏನಂಚ ಸಂಖ್ಯಾವಿಶೇಷಶ್ರುತಿಗಳ ಏಲಕ್ಷಣ ವಿಸಯದಿಂದ ಕೂಡಿರುವ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಶ್ರುತಿಗಳಿಗೆ ಪರಸ್ಪರ ವಿರೋಧವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಸಂಖ್ಯಾವಿಶೇಷದ ನಿರ್ಣಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಶ್ರುತಿಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಕೂಡುವ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಶ್ರೀ ಹರಿಗೆ ಸರ್ವಕರ್ತೃತ್ವವು ಯುಕ್ತವು. (5) ೫ನೇ ಅಣ್ವಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ 'ನಿವೀನಚಕ್ಷುರಾತತಂ' 'ಅಣುಭಿಃ ಸಶ್ಚಿತಿ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿವಿಗಾನದಿಂದ ಪ್ರಾಣಗಳು ವ್ಯಾಪ್ತಗಳೋ ಅಣುಗಳೋ ಎಂದು ಸಂದೇಹವು ಬಂದರೆ— ವ್ಯಾಪ್ತಗಳೆಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವು. ಅಣುಗಳೇ ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವು. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ವಿಶೇಷಶ್ರುತಿ ವೈರೂಪ್ಯಂ ಎನ್ನುವುದೇ ಪೂರ್ವಪಕ್ಷಸಿದ್ಧಾಂತಯುಕ್ತಿಯು. ಅಂದರೆ ಪ್ರಾಣಾಣುತ್ಯಕ್ಕೆ 'ದಿವೀನ ಚಕ್ಷುರಾತತಂ' ಎಂದು ವ್ಯಾಪ್ತವ್ಯಾಖ್ಯಾನಾದ ವಿಶೇಷವನ್ನು ಹೇಳತಕ್ಕ ಶ್ರುತಿಯಿಂದ ಏಕೋ ಧವು. ಏನಂಚ ವಿಶೇಷಶ್ರುತಿವಿರೋಧವಿಲ್ಲದಿರುವವುಯುಕ್ತ ಅಣುತ್ವವು ಇಲ್ಲವಿರುವುದರಿಂದ ಅಣುತ್ವಶ್ರುತಿಗೆ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಆದಪ್ರಯುಕ್ತ ಶ್ರುತಿಸಮನ್ವಯದಿಂದ ಏಷ್ಠಾವಿಗೆ ಜಗತ್ಕರ್ತೃತ್ವವು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ ಎಂದರೆ— ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ದಿವೀನ ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಗಿಂತಲೂ 'ಅಣುಾನಿ ವಾ ಇಂದ್ರಿಯಾಣಿ ತೇಷಾಂ ಪ್ರಕಾಶೋ ವ್ಯಾತತಃ' ಎಂದು ಅಣುತ್ವವಾಚಕ ವಾದ ವಿಶೇಷಶ್ರುತಿಯಿಂದ ವಿರೋಧವಿದೆ. ಏನಂಚ ವಿಶೇಷಶ್ರುತಿವಿರೋಧವಿಲ್ಲದಪ್ರಯುಕ್ತ ಪ್ರಾಣಗಳಿಗೆ ಅಣುತ್ವವು ಸಿದ್ಧವಾಗುವವುಯುಕ್ತ ಶ್ರುತಿಸಮನ್ವಯದಿಂದ ಏಷ್ಠಾವಿಗೆ ಜಗತ್ಕಾರಣ ತ್ವವು ಯುಕ್ತವು. (6) ೬ನೇ ಶ್ರೇಷ್ಠಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ 'ನೈಷ ಪ್ರಾಣ ಉದೇತಿ' 'ಆತ್ಮತ ಏಷ ಪ್ರಾಣೋ ಜಾಯತೇ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿವಿಗಾನದಿಂದ ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣನು ಉತ್ಪತ್ತಿಯುಳ್ಳವನೋ ಅಲ್ಲವೋ ಎಂದು ಸಂದೇಹವು ಬಂದರೆ— ಉತ್ಪತ್ತಿಯುಳ್ಳವನಲ್ಲವೆಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವು, ಉತ್ಪತ್ತಿ ಯುಳ್ಳವನೇ ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವು. ಅದರಲ್ಲಿ 'ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯಂ' ಎನ್ನುವುದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷಸಿದ್ಧಾಂತ ಯುಕ್ತಿಯು. ಅಂದರೆ— 'ಯತ್ಪ್ರಾಪ್ತಿಯರ್ಥವೃತ್ತಿತ್ಯಾಗಿ ಉತ್ಪತ್ತಿರ್ಮರಣಂ ತಥಾ | ತಸ್ಯೋತ್ಪತ್ತಿರ್ಮರ್ಯುಚಿಶ್ಚಿವ ಕಥಂ ಪ್ರಾಣಸ್ಯ ಯುಜ್ಯತೇ' ಇತ್ಯಾದಿ ಮಹಿಮಾಪ್ರತಿ ಪಾದಕವಚನವಿದ್ದುದರಿಂದ ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣನಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿಲ್ಲ. ಏನಂಚ ಸರ್ವಜನ್ಮಾದಿಹೇತುತ್ವ ರೂಪ ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯರೂಪಯುಕ್ತಸಹಿತವಾದ ಅನಾದಿತ್ವಶ್ರುತಿವಿರೋಧದಿಂದ ಉತ್ಪತ್ತಿಶ್ರುತಿಗೆ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವೇ ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಶ್ರುತಿಸಮನ್ವಯದಿಂದ ಏಷ್ಠಾವಿಗೆ ಜಗತ್ಕಾರಣತ್ವವು ಯುಕ್ತ ವಲ್ಲ ಎಂದರೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. 'ಮಹತ್ತ್ವಾನ್ಮಹತಾಂ ವಿಷ್ಣುಃ ಕರ್ತಾ ಪ್ರಾಣಸ್ಯ ಚೈಕರಾಟ್ | ಕಿಂ ನಾಮ ನ ಸೃಜೇದೇಷ ಯೇನ ಶಕ್ತ್ಯೇದಮ್ನಾವೃತಂ' || ಯಾವ ಶ್ರೀ ಹರಿಯಿಂದ ತನ್ನ ಶಕ್ತಿಯಿಂದಲೇ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಜಗತ್ತು ವಶೀಕೃತವೇ ಆಗಿದೆಯೋ ಇಂತಹ ವಿಷ್ಣುವು ಯಾವುದನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಮಾಡಲಾರನು. ಸರ್ವವನ್ನೂ ಸೃಷ್ಟಿಮಾಡುವನು, ಎನ್ನುವ

ಶ್ರುತಿಯದ್ದೆ ಶೆಯಿಂದ ಪ್ರಾಣನದ್ದೆ ಶೆಯಿಂದಲೂ ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಅಧಿಕಮಾಹಾತ್ಮ್ಯವು ಉಕ್ತವಾಯಿತು. ಏವಂಚ ಪ್ರಾಣನು ಪ್ರಾಣೋತ್ಪಾದಕತ್ವರೂಪ ಅತಿ ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯವುಳ್ಳ ವಿಷ್ಣುವಿನಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ ನ್ನುವುದು ಕೂಡುವಪ್ರಯುಕ್ತ ಶ್ರುತಿಸಮನ್ವಯದಿಂದ ಶ್ರೀ ಹರಿಗೆ ಜಗತ್ಕಾರಣತ್ವವು ಯುಕ್ತವು. (7) ೭ನೇ ಚಕ್ಷುರಾದ್ಯಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ 'ನ ಪ್ರಾಣಃ ಕಿಂಚಿದಾಶ್ರಿತಃ' 'ಪ್ರಾಣಸ್ಯೈ ತದ್ವಶೇಸವಂ ಪಾಣಃ ಪರವಶೇಸ್ಥಿತಃ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿ ವಿನಾದದಿಂದ ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣನು ಸ್ವತಂತ್ರನೋ, ಪರತಂತ್ರನೋ ಎಂದು ಸಂದೇಹವು ಬಂದರೆ— ಸ್ವತಂತ್ರನೇ ಎಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವು. ಪರತಂತ್ರನೇ ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವು. ಈ ಅಧಿಕರಣದಲ್ಲಿಯೂ ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯಂ ಎನ್ನುವುದೇ ಪೂರ್ವಪಕ್ಷ ಸಿದ್ಧಾಂತಯುಕ್ತಿಯು. ಅಂದರೆ— 'ಯದಾಶ್ರಯಾದಸ್ಯ ಚೇಷ್ಟಾ ಸೋನ್ಮಂ ಕಥಮುಪಾಶ್ರಯೇತ್' ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಸರ್ವ ಚೇಷ್ಟಕತ್ವರೂಪವಾದ ಮಹಿಮೆಯು ಇದ್ದುದರಿಂದ ಸ್ವತಂತ್ರನೇ ಎಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವು ಬಂದರೆ— 'ಸರ್ವಕರ್ತಾಪಿ ಸನ್ ಪ್ರಾಣಃ ಪರಮಾಧಾರತಃ ಸ್ಥಿತಃ' ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣನು ಸರ್ವ ಕರ್ತನಾದಾಗ್ಯೂ ಶ್ರೀ ಹರಿಯನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿರುತ್ತಾನೆಂದು ಪರಮತ್ವರೂಪ ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯವಿದ್ದುದರಿಂದಲೇ ಪರತಂತ್ರನು ಆದಕಾರಣ ಶ್ರೀ ಹರಿಗೆ ಸರ್ವ ಜಗತ್ಕಾರಣತ್ವವು ಯುಕ್ತವು. (8) ೮ನೇ ಪಂಚಮ್ಯಧಿಕರಣ ದಲ್ಲಿ 'ಸರ್ವೇ ವಾ ಏತೇ ಮುಖ್ಯದಾಸಾಃ' 'ಮುಖ್ಯಸ್ಯೈವ ಸ್ವರೂಪಾಣಿ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿ ವಿನಾದದಿಂದ ಪ್ರಾಣಾದಿಗಳು ಐವರು ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣನ ದಾಸರೋ, ಸ್ವರೂಪಗಳೋ, ಎಂದು ಸಂದೇಹವು ಬಂದರೆ, ದಾಸ(ಭೃತ್ಯ)ರೇ ಎಂದಾಗಲೀ, ಸ್ವರೂಪಗಳೇ ಎಂದಾಗಲೀ, ಅನ್ಯತರವನ್ನು ನಿಯಮವೇ ಎಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವು ಉಭಯರೂಪರೆಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವು. ಅದರಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತ ಸದ್ಗುಣಃ ಎಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷಸಿದ್ಧಾಂತ ಯುಕ್ತಿಯು. ಅಂದರೆ— 'ಪ್ರಾಣೋಽಪಾನೋ ನ್ಯಾನಃ ಉದಾನಃ ಸಮಾನಃ' ಎಂದು ಪ್ರಾಣಾದಿ ಐವರಿಗೆ 'ಪಾಯೂಪಶ್ಥೇ ಅಪಾನಂ ಚಕ್ಷುಃ ಶ್ರೋತ್ರೇ ಮುಖನಾಸಿಕಾಭ್ಯಾಂ ಪ್ರಾಣಃ ಸ್ವಯಂ ಪ್ರವಿಷ್ಟತೇ ಮಧ್ಯೇ ತೇ ಸಮಾನಃ ಏಷ ಹ್ಯೇತದ್ಧೃತಮನ್ಮಂ ಸಮಂ ನಯತಿ ತಸ್ಮಾದೇತಾಃ ಸಪ್ರಾರ್ಚಿಸ್ವಾ ಭವಂತಿ' ಇತ್ಯಾದಿ ವ್ಯಕ್ತ ಸದ್ಗುಣತ್ವವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣನ ಸ್ವರೂಪತ್ವವೇ. ದಾಸತ್ವ ವಲ್ಲ. ದಾಸರಿಗೂ ಸದ್ಗುಣಗಳು ವ್ಯಕ್ತಗಳಾಗುವುದಾದರೆ ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣನ ಸಾಮ್ಯವೇ ಬರುವುದ ರಿಂದ ದಾಸತ್ವವೇ ಬಾರದೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಏವಂಚ ವ್ಯಕ್ತ ಸದ್ಗುಣಗಳಿಂದ ಪ್ರಾಣಾದಿ ಐವರಿಗೆ ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣ ಸ್ವರೂಪತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತಿರಲು, ದಾಸತ್ವ ಶ್ರುತಿಗೆ ಅಪ್ರಾ ಮಾಣ್ಯವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ಶ್ರುತಿ ಸಮನ್ವಯದಿಂದ ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಜಗತ್ಕಾರಣತ್ವವು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ ಎಂದರೆ— ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಏಕೆಂದರೆ— 'ಅಶೇಷಗುಣಪೂರ್ಣಾನಿ ಮುಖ್ಯ ರೂಪಾಣಿ ಪಂಚ ಚ ತದ್ವಾಸಾಃ ಪಂಚಚಾನ್ಯೇಪಿ ಪ್ರಾಣಃ ದ್ವಾಃ ಸದ್ಗುಣೈರ್ಯುತಾಃ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯದೆ ಶೆಯಿಂದ ಪ್ರಾಣಾದಿ ಸ್ವರೂಪವುಳ್ಳ ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣನಿಗೆ ದಾಸರದೆ ಶೆಯಿಂದಲೂ ವ್ಯಕ್ತ ಸದ್ಗುಣತ್ವವಿದೆ. ಅಂತೂ ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣನ ದಾಸರಾದ ಪ್ರಾಣಾದಿಗಳಿಗೆ ವ್ಯಕ್ತ ಸದ್ಗುಣತ್ವ ವಿದ್ದರೂ ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣನ ಸಾಮ್ಯವು ಬರಬೇಕಾದೀತು ಎನ್ನುವುದು ಇಲ್ಲ. ಏವಂಚ ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣನ ಭೃತ್ಯರಾದ ಪ್ರಾಣಾದಿಗಳದೆ ಶೆಯಿಂದ ಸ್ವರೂಪಗಳಿಗೆ ಅಧಿಕ ವ್ಯಕ್ತ ಸದ್ಗುಣತ್ವವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ಅಧಿಕೃತ ಕೂಡುವುದರಿಂದ ಪ್ರಾಣಾದಿಗಳಿಗೆ ದಾಸತ್ವ-ಸ್ವರೂಪತ್ವಗಳು ಕೂಡುವುದು. ಆದ ಕಾರಣ ಶ್ರುತಿ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಉಪಪನ್ನವಾಗುವುದರಿಂದ ಶ್ರುತಿ ಸಮನ್ವಯದಿಂದ ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಜಗತ್ಕಾರಣತ್ವವು ಯುಕ್ತವು. (9) 9ನೇ ಅಣ್ಯಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ 'ಪ್ರಾಣ ಏವಾಧಸ್ತಾತ್ ಅಣು ನೈತತ್ಸುಖ್ಯತೇ' ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿವಿಗಾನದಿಂದ ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣನು ನ್ಯಾಪ್ತನೋ, ಅಲ್ಲವೋ?

ಎಂದು ಸಂದೇಹವು ಬಂದರೆ — ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣನು ವ್ಯಾಪ್ತನೇ ಎಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವು, ಅಣುವೇ ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವು. ಅದರಲ್ಲಿ ದೃಷ್ಟಾಯುಕ್ತಿಃ ಎಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷ ಸಿದ್ಧಾಂತ ಯುಕ್ತಿಯು. ಅಂದರೆ — ಪ್ರಾಣನಿಗೆ ಅಣುತ್ವವಿದ್ದರೆ 'ಮಹಾನ್ಯೈ ಮುಖ್ಯಸ್ತ್ರಾಣೋ ಯೇನ ವ್ಯಾಪ್ತಂ ಚರಾಚರಂ, ಸಪ್ತಸ್ಯಂಧಗತೋ ಲೋಕಾನ್ ಯೋ ಬಿಭರ್ತಿ ಮಹಾಬಲಃ' ಇತ್ಯಾದಿ ರೂಪ ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ಸಕಲ ಜಗದ್ವ್ಯಾಪಕತ್ವವು ಕೂಡದೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು ಎಂಬಂಚ ದೃಷ್ಟವಾದುದು ಕೂಡದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಮುಖ್ಯನಿಗೇನೇ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯು ಸಿದ್ಧಿಸುವ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಅಣುತ್ವಶ್ರುತಿಗೆ ಅಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಬರುವುದರಿಂದ ಶ್ರುತಿಸಮನ್ವಯದಿಂದ ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಜಗತ್ತ್ವತ್ವವು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ ಎಂದರೆ — ಹಾಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. 'ಅಣುವೈ ಮುಖ್ಯ ಪ್ರಾಣೋ ಯ ಉತ್ಪಾನುತಿ ನಾಡಿಭಿಃ' ಎಂದು ಪ್ರಮಾಣದೃಷ್ಟವಾದ ಅಣುತ್ವವು ಪ್ರಾಣನಿಗೆ ವ್ಯಾಪ್ತವಿದ್ದರೆ ಕೂಡಲಾರದು. ಮಹಾನ್ಯೈ ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿ ಏಕೋಧವಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ — ದೇಹದ್ದೆ ಶೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಇರತಕ್ಕ ಮುಖ್ಯ ವಾಯುರೂಪದಿಂದ ವ್ಯಾಪ್ತನಾಗಿವೆ ಎಂದು ಅರ್ಥವು. ಎಂಬಂಚ ಮಹತ್ವವನ್ನೂ, ಅಣುತ್ವವನ್ನೂ ರೂಪವೇವದಿಂದ ಅಂಗೀಕರಿಸ ಬೇಕಾಗುವುದರಿಂದ ಶ್ರುತಿ ಸಮನ್ವಯದಿಂದ ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಜಗತ್ತ್ವತ್ವವು ಯುಕ್ತವು. (10) ೧೦ನೇ ಜ್ಯೋತಿರಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ 'ಜೀವಸ್ಯ ಕರಣಾನ್ಯಾಯಃ ಪ್ರಾಣಾನ್' 'ಬ್ರಹ್ಮಣೋ ವಾ ಏತಾನಿ ಕರಣಾನಿ ಚಕ್ಷುಃ ಶ್ರೋತ್ರಂ ಮನೋವಾಗ್ನಿಃ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿ ವಿವಾದದಿಂದ ಇಂದ್ರಿಯಗಳು ಜೀವಕರಣಗಳೋ, ಬ್ರಹ್ಮಕರಣಗಳೋ ಎಂದು ಸಂದೇಹ ಬಂದರೆ — ಜೀವ ಕರಣಗಳೆಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವು, ಬ್ರಹ್ಮಕರಣಗಳೆಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವು. ಅದರಲ್ಲಿ ದೃಷ್ಟಾಯುಕ್ತಿಃ ಎನ್ನುವುದೇ ಪೂರ್ವಪಕ್ಷಸಿದ್ಧಾಂತಯುಕ್ತಿಯು. ಅಂದರೆ — ಅದರಲ್ಲಿ ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ಜೀವಾ ಪ್ರಯೋಜ್ಯತ್ವವಿದ್ದರೆ, ಅನುಭವದಿಂದ ದೃಷ್ಟವಾದ ಜೀವಾಧೀನತ್ವವು ಕೂಡಲಾರದು. ಎಂಬಂಚ ಜೀವಕರಣತ್ವವಿಲ್ಲವಾದರೆ ದೃಷ್ಟವಾದದ್ದು ಕೂಡದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮಕರಣತ್ವವಿಲ್ಲದಿರುವ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಬ್ರಹ್ಮಕರಣತ್ವ ಶ್ರುತಿಯು ಅಪ್ರಮಾಣವೇ, ಆದವ್ರಯುಕ್ತ ಶ್ರುತಿ ಸಮನ್ವಯದಿಂದ ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಜಗತ್ತ್ವತ್ವವು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ ಎಂದರೆ — ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಕೂಡದು. ಏಕೆಂದರೆ — ವಿಸಯ ವಿಶೇಷದಲ್ಲಿ ಆಗಲೀ, ಕಾಲವಿಶೇಷದಲ್ಲಿ ಆಗಲೀ ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ಜೀವಾನಧೀನತ್ವವೂ ಅನುಭವಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಜೀವಕರಣತ್ವವಿಲ್ಲ. ಎಂದರೆ — 'ಯಶ್ಚಕ್ಷುಃ ತಿಷ್ಠನ್ ಯೋ ವಾಚಿಷ್ಠನ್' ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಯಿಂಗೆ ಪ್ರಮಿತವಾದ ಈಶಾಧೀನಕರಣತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀ ಕರಿಸದಿದ್ದರೆ ಕೂಡಲಾರದು. ಹಾಗಾದರೆ ಚಕ್ಷುಷಾ ವಶ್ಯಾಮಿ ಇದು ಮೊದಲಾದ ಅನುಭವಕ್ಕೂ 'ಜೀವಸ್ಯ ಕರಣಾನ್ಯಾಯಃ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಗೂ ಈಶನಿಂದಲೇ ಜೀವಾಧೀನತ್ವವು ಕ್ಷೇವವಾಗಿದೆ. ತಥಾಚ ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ನಿಯಮದಿಂದ ಜೀವಾನಧೀನತ್ವವು. 'ಇದಮಹಂ ಚಕ್ಷುಷಾ ವಶ್ಯಾಮಿ' ಎಂದು ಇಚ್ಛೆಯಿದ್ದರೂ ಅದು ಕಾಣಲಾರದು. ಎಂಬಂಚ ದೃಷ್ಟವಾದುದೂ ಕೂಡದೆ ಇರುವುದ ರಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮಕಾರಣತ್ವವನ್ನೇ ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕು. ಆದವ್ರಯುಕ್ತ ಶ್ರುತಿ ಸಮನ್ವಯದಿಂದ ಜಗತ್ಕಾರಣತ್ವವು ಯುಕ್ತವೇ. (11) ೧೧ನೇ ತಇಂದ್ರಿಯಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ 'ಅಥೇಂದ್ರಿಯಾಣಿ ಪ್ರಾಣಾ ವಾ ಇಂದ್ರಿಯಾಣಿ ದ್ವಾದಶೈವೇಂದ್ರಿಯಾಣ್ಯಾಯುರ್ವನೋಬುದ್ಧೀ ತು ದ್ವಾದಶೇ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿವಿವೃತಿಪತ್ತಿಯಿಂದ ಹದಿನೂರು (೧೩) ಪ್ರಾಣಗಳಿಗೂ ಇಂದ್ರಿಯ ತ್ವವೋ? ಅಥವಾ ಹನ್ನೆರಡೇ (೧೨) ಪ್ರಾಣಗಳಿಗೋ ಎಂದು ಸಂದೇಹವು ಬಂದರೆ — ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಾಣ ಗಳೂ ಇಂದ್ರಿಯಗಳೆಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವು. ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣನನ್ನು ಹೊರತು ಹನ್ನೆರಡೇ ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವು, ಸಮಾನತ್ವಂ ಎಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷಸಿದ್ಧಾಂತಯುಕ್ತಿಯು. ಅಂದರೆ ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣನಿಗೆ

ಈಶಾಧೀನತ್ವವು ಸಮಾನವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಇಂದ್ರಿಯತ್ವಾದಿಗಳಿಂದ, ಚಕ್ಷುರಾದಿಗಳಿಂದ ಸಾಮ್ಯವು. ಏನಂಚ ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣನಿಗೂ ಚಕ್ಷುರಾದಿಗಳಿಂದ, ಸಮಾನತ್ವದಿಂದ ಇಂದ್ರಿಯತ್ವವಿದ್ದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಶ್ರುತಿಯೇದಶತ್ವ ಶ್ರುತಿವಿರೋಧದಿಂದ, ದ್ವಾದಶತ್ವ ಶ್ರುತಿಯು ಅಪ್ರಮಾಣವಾದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಶ್ರುತಿಸಮನ್ವಯದಿಂದ ಏಷ್ವರಿಗೆ ಜಗತ್ಕರ್ತೃತ್ವವು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ. ಎಂದರೆ ಹೀಗೆಹೇಳ ಕೂಡದು. 'ಯದಸ್ತಿಸ್ತಿದಂ ಸರ್ವಮಧ್ಯಾಧ್ಯೋತ' 'ಪ್ರಾಣಸ್ಯೈತದ್ವಶೇ ಸರ್ವಂ ತ್ರಿದಿವೇಯತ್ವತಿಷ್ಠಿತಂ' ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಗಳದ್ದೆಲೆಯಿಂದ ಈಶನ ಸಾಮ್ಯವೂ ಇದೆ. 'ಪ್ರಾಣ ಸ್ಯೈತದ್ವಶೇ ಸರ್ವಂ ಪ್ರಾಣಃಪರವಶೇ ಸ್ಥಿತಃ' ಎಂದು ಮಧ್ಯಮತ್ವವೂ ಕೂಡುತ್ತದೆ. ಏನಂಚ ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣನಿಗೆ ಸರ್ವಜಗತ್ಕರ್ತೃ ಈಶ್ವರನಿಂದ ಕಾರಯಿತ್ವವಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ಈಶನ ಸಾಮ್ಯವಿದ್ದುದರಿಂದ ಇಂದ್ರಿಯತ್ವವಿಲ್ಲದಿರುವಪ್ರಯುಕ್ತ ದ್ವಾದಶತ್ವಶ್ರುತಿಗೆ ಅಪ್ರಮಾಣ್ಯವು ಕೂಡಲಾರದು. ಆದುದರಿಂದ ಶ್ರುತಿಸಮನ್ವಯದಿಂದ ಏಷ್ವರಿಗೆ ಜಗತ್ಕರ್ತೃತ್ವವು ಯುಕ್ತವು. (12) ೧೨ನೇ ಸಂಜ್ಞಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ 'ವಿರಿಂಚೋ ವಾ ಇದಂ ವಿರೇಚಯತಿ' 'ಅಥ ಕಸ್ಮಾ ದುಚ್ಯತೇ ಪರಮ ಇತಿ ಪರಮಾದ್ಧ್ಯೋತೇ ನಾನು ರೂಪೇ ವ್ಯಾಕ್ರಿಯೇತೇ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿವಿವಾದದಿಂದ ಶರೀರಾದಿಗಳು ಚತುರ್ಮುಖನಿಂದ ಸೃಷ್ಟಿಸಲ್ಲಟ್ಟವುಗಳೋ ಪರಬ್ರಹ್ಮ ನಿಂದಲೋ ಎಂದು ಸಂದೇಹವು ಬಂದರೆ ಚತುರ್ಮುಖನಿಂದ ಸೃಷ್ಟಿಸಲ್ಲಟ್ಟದ್ದು ಎಂದು ಪೂರ್ವ ಪಕ್ಷವು, ಪರಬ್ರಹ್ಮಸೃಷ್ಟವೇ ಎಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವು. ಅದರಲ್ಲಿ 'ಕರ್ತೃಶಕ್ತಿಃ' ಎಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷ ಸಿದ್ಧಾಂತಯುಕ್ತಿಯು. ಅಂದರೆ — ಚತುರ್ಮುಖನಿಗೂ ನಾನು ರೂಪಾತ್ಮಕ ದೇಹಾದಿಸರ್ಜ ಕರ್ತೃಶಕ್ತಿಯಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ವಿರಿಂಚನೇ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಶರೀರಾದಿಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಮಾಡಿದನು. ಏನಂಚ ವಿರಿಂಚನಿಗೂ ಕರ್ತೃತ್ವಶಕ್ತಿಯಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ 'ವಿರಿಂಚೋ ವಾ' ಎನ್ನುವ ಪ್ರಬಲ ಶ್ರುತಿವಿರೋಧದಿಂದ 'ಅಥ ಕಸ್ಮಾತ್ ಉಚ್ಯತೇ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿಯು ಅಪ್ರಮಾಣವಾದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಶ್ರುತಿಸಮನ್ವಯದಿಂದ ಏಷ್ವರಿಗೆ ಜಗತ್ಕರ್ತೃತ್ವವು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ, ಎಂದರೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಕೂಡದು. 'ತ್ರಿವೃತ್ತಿರ್ಯಾ ಯತೋ ಏಷ್ವರೋ ರೂಪಂ ಚ ತದಪೇಕ್ಷಯಾ | ರೂಪಾಪೇಕ್ಷಂ ತಥಾ ನಾನು ವ್ಯವಹಾರಸ್ತದಾತ್ಮಕಃ | ಆತೋ ರೂಪಸ್ಯ ನಾನ್ಯ ಕ್ತ ವ್ಯವಹಾರಸ್ಯ ಚೈಕರಾಟ್ | ದರಿರೇವ ಯತಃ ಕರ್ತಾ ಪಿತ್ವಾತೋ ಭಗವಾನ್ ಪ್ರಭುಃ' || ಇತ್ಯಾದಿಗಳದ್ದೆಲೆಯಿಂದ ಈಶ್ವರನಿಗೇನೇ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಕರ್ತೃತ್ವಶಕ್ತಿಯಿರುವುದು. ಏನಂಚ ಏಷ್ವರಿಗೇನೇ ಕರ್ತೃತ್ವಶಕ್ತಿಯಿದ್ದಪ್ರಯುಕ್ತ ಶ್ರುತಿಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಕೂಡುತ್ತದೆ. ಆದಕಾರಣ ಏಷ್ವರಿಗೇನೇ ಜಗತ್ಕರ್ತೃತ್ವವು ಯುಕ್ತವು. (13) ೧೩ನೇ ಮಾಂಸಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ 'ಅದ್ಭ್ಯೋ ಹೀದಮುಪ್ಪದ್ಯತೇ ಆಪೋ ವಾನ ಮಾಂಸಂ' 'ಪೃಥಿವೀಂ ಶರೀರಂ' 'ಸೋಽಗ್ನೇರ್ದೇವಯೋನ್ಯಾ ಆದುಃಖ್ಯೋ ಹಿರಣ್ಯಕರೀರಃ ಇನಾಸ್ತಿಸ್ತ್ರೋ ದೇವತಾಃ' ಎನ್ನುವ ಶ್ರುತಿವಿಗಾಹದಿಂದ ಶರೀರವು ಆಪ್ಯವೋ, ವಾರ್ಧಿವವೋ, ತೈಜಸವೋ, ಭೂತತ್ರಯಾತ್ಮಕವೋ ಎಂದು ಸಂದೇಹವು ಬಂದರೆ, ಆಪ್ಯವೋ, ವಾರ್ಧಿವವೋ, ತೈಜಸವೋ ಎಂದಾಗಲೇ ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವು. ಭೂತತ್ರಯಾತ್ಮಕವೆಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವು. ಅದರಲ್ಲಿ ವಿಮಿಶ್ರತಾ ಎಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷಸಿದ್ಧಾಂತವ್ಯಯವು. ಅಂದರೆ ಶರೀರದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಪೃಥಿವ್ಯವ್ ತೇಜೋರೂಪ ಗಳಾದ ಭೂತಗಳಿಗೆ ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ಮಿಶ್ರಿಭಾವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ಮಿಶ್ರತ್ವವಿದ್ದಪ್ರಯು ಕ್ತವೇ 'ಆಪಃ ಶರೀರಂ' ಇತ್ಯಾದಿ ಶರೀರಕ್ಕೆ ಅಪತ್ವಾದಿಗಳಿಂದ ವಿಶೇಷೋಕ್ತಿಯು ಬಾರದೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗುವುದು. ಏನಂಚ ಭೂತಗಳಿಗೆ ಮಿಶ್ರತ್ವವಿರೋಧದಿಂದ ವಿಶೇಷೋಕ್ತಿಯು ಕೂಡದೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಪ್ರತಿಸಾಧಿಸತಕ್ಕ ಶ್ರುತಿಯು ಅಪ್ರಮಾಣವೇ, ಆದಕಾರಣ

ಶ್ರುತಿಸಮನ್ವಯದಿಂದ ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಜಗತ್ಕಾರಣತ್ವವು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ ಎಂದರೆ— ಹೀಗೆ ಹೇಳ ಕೂಡದು. 'ಅನ್ಯಮಶಿತಂ ತ್ರೇಧಾವಿಧೀಯತೇ' ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ಮಿಶ್ರತ್ವವಿದ್ದರೂ ವಿಶೇಷೋಕ್ತಿಯು ಇದೆ. 'ಸರ್ವಂ ಚ ಭೌತಿಕಂ ಮಿಶ್ರಂ ಮಿಶ್ರತ್ವೇನ ವಿಶೇಷಿತಾ | ಭೌಮಂ ಮಾಂಸಮಸೃಗ್ವಾಗ್ನಿ ತೇಜೋಮಂಜ್ವ ನಿಶೇಷತಃ | ಸಾರ್ಥವಾನಾಂ ಶರೀರಾಣಾಮರ್ಥೇನ ಪೃಥಿವೀ ಸ್ಥಿತಾ' || ಇತ್ಯಾದಿ ವಿಶೇಷೋಕ್ತಿಯೂ ಇದೆ. ಏವಂಚ ವಿಮಿಶ್ರನಾಗಿರುವುದರಿಂದ ದೇಹವು ಪಾಂಚಭೌತಿಕವಾದಾಗ್ಯೂ ಶ್ರುತಿಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವು ಕೂಡುವುದ ರಿಂದ ಶ್ರೀ ಹರಿಗೆ ಶ್ರುತಿಸಮನ್ವಯದಿಂದ ಜಗತ್ಕರ್ತೃತ್ವವು ಯುಕ್ತವೇ.

೨ನೇ ಅಧ್ಯಾಯದ ೪ನೇ ಪಾದದ ಸಾರಾಂಶ.

- ೧ನೇ ಪ್ರಾಣೋತ್ಪತ್ತ್ಯಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ—ಇಂದ್ರಿಯಾನುವೃತ್ತಿ ಶ್ರುತಿವಿರೋಧವನ್ನೂ ,
 ೨ನೇ ತತ್ಪ್ರಾಣಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ—ಮನೋನುವೃತ್ತಿ ಶ್ರುತಿವಿರೋಧವನ್ನೂ ,
 ೩ನೇ ತತ್ಸ್ಮಾರ್ವಕತ್ವಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ—ವಾಗನುವೃತ್ತಿ ಶ್ರುತಿವಿರೋಧವನ್ನೂ ,
 ೪ನೇ ಸಶ್ಚಗತ್ಯಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ—ಇಂದ್ರಿಯಸಂಖ್ಯಾವಿವಯ ಶ್ರುತಿವಿರೋಧವನ್ನೂ ,
 ೫ನೇ ಅಣ್ವಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ—ಪ್ರಾಣಪರಮಾಣ ಶ್ರುತಿವಿರೋಧವನ್ನೂ ,
 ೬ನೇ ಶ್ರೇಷ್ಠಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ—ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣಾನುವೃತ್ತಿ ಶ್ರುತಿವಿರೋಧವನ್ನೂ ,
 ೭ನೇ ಚಕ್ಷುರಾದ್ಯಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ—ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಶ್ರುತಿವಿರೋಧವನ್ನೂ ,
 ೮ನೇ ಪಂಚವೃತ್ತ್ಯಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ—ಪ್ರಾಣಾಪಾನಾದಿಗಳಿಗೆ ಮುಖ್ಯದಾಸತ್ವ ತತ್ತ್ವವರೂ ಪತ್ವ ಶ್ರುತಿವಿರೋಧವನ್ನೂ ,
 ೯ನೇ ಅಣ್ವಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ—ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣಪರಮಾಣ ಶ್ರುತಿವಿರೋಧವನ್ನೂ ,
 ೧೦ನೇ ಜ್ಯೋತಿರಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ—ಚಕ್ಷುರಾದಿಗಳಿಗೆ ಜೀವಕರಣತ್ವ ಶ್ರುತಿವಿರೋಧವನ್ನೂ ,
 ೧೧ನೇ ತಇಂದ್ರಿಯಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ—ಮುಖ್ಯಪ್ರಾಣನಿಗೆ ಇಂದ್ರಿಯತ್ವ ಶ್ರುತಿವಿರೋಧ ವನ್ನೂ ,
 ೧೨ನೇ ಸಂಜ್ಞಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ—ಶರೀರಾದಿ ರೂಪನಾಮಾತ್ಮಕಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಚತುರ್ಮುಖ ಸೃಷ್ಟತ್ವ ಶ್ರುತಿವಿರೋಧವನ್ನೂ ,
 ೧೩ನೇ ಮಾಂಸಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ—ಶರೀರಕ್ಕೆ ವೃಥಾವ್ಯವತೇಜಸ್ಸುಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಅನ್ಯ ತಮ ವಿಕಾರತ್ವ ಶ್ರುತಿವಿರೋಧವನ್ನೂ , ಪರಿಹರಿಸಿದರು.

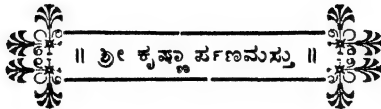
ಆದುದರಿಂದ ೧ ಯುಕ್ತಿವಿರೋಧ. ೨ ಸಮಯವಿರೋಧ. ೩ ಶ್ರುತಿವಿರೋಧ. ೪ ನ್ಯಾಯೋ ಪೇತ ಶ್ರುತಿವಿರೋಧ ಎಂದು ನಾಲ್ಕು ವಿಧವಾದ ವಿರೋಧವನ್ನೂ, ಈ ನಾಲ್ಕು ಪಾದಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಹರಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಅವಿರುದ್ಧವಾದ ನಿಖಿಲಶ್ರುತಿಸಮನ್ವಯದಿಂದ ಶ್ರೀಹರಿಯುಜಗತ್ಕರ್ತೃನೂ ಸಕಲ ಗುಣಪರಿಪೂರ್ಣನೂ ನಿರ್ದೋಷನೆಂದೂ ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು. || ೨ || ೩ ||

ಇತಿ ಶ್ರೀಮದಾನಂದತೀರ್ಥಭಗವತ್ಪಾದಾಚಾರ್ಯವಿರಚಿತೇ
ಶ್ರೀಮದ್ಬ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರಾನುನ್ಯಾಖ್ಯಾನೇ ದ್ವಿತೀಯಾಧ್ಯಾಯಸ್ಯ
ಚತುರ್ಥಃ ಪಾದಃ |

ಶ್ರೀಮದಾನಂದತೀರ್ಥಭಗವತ್ಪಾದಾಚಾರ್ಯರಿಂದ ನಿರ್ಮಿಸಲ್ಪಟ್ಟ
ಶ್ರೀಮತ್ ಬ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರಾನುನ್ಯಾಖ್ಯಾನದಲ್ಲಿ
೨ನೇ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ೪ನೇ ಪಾದವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ಇತಿ ಶ್ರೀಮತ್ಪೂರ್ಣಪ್ರಮತಿ ಭಗವತ್ಪಾದಸುಕೃತೇ
ರನುನ್ಯಾಖ್ಯಾನಸ್ಯ ಪ್ರಗುಣಜಯತೀರ್ಥಾಖ್ಯಾಯತಿನಾ |
ಕೃತಾಯಾಂ ಟೀಕಾಯಾಂ ವಿಷಮ ಪದನಾಕಾರ್ಥವಿವೃತೌ ||
ದ್ವಿತೀಯೇಽಧ್ಯಾಯೇಽಸ್ಮಿನ್ ಚರಮಚರಣಃ ಪರ್ಯವಸಿತಃ ||
ಶ್ರೀಮತ್ಪರಿಮಲಸ್ಯಾರ್ಥಂ ನಯಚಂದ್ರಿಕಯೇರಿತಂ |
ನ್ಯಾಯರತ್ನಾವಳೀ ಸಾರಮುಪಿ ಸಂಗೃಹ್ಯ ಸನ್ಮದೇ ||
ಅನುನ್ಯಾಖ್ಯಾನುಧಾಗ್ರಂಥ ದ್ವಿತೀಯಾಧ್ಯಾಯ ಸನ್ಮಣಿಃ |
ತಂತ್ರಿನಾರಾಯಣಾಖ್ಯೇನ ಮಧ್ವೇಶಚರಣಾರ್ಪಿತಃ ||
ಭಾಷಾಟೀಕಾನುಸಾರೇಣ ಗೃಥಿತೋ ಜಯತಾದ್ಭುವಿ ||

ಅವಿರೋಧ್ಯಾಯವು ಸಮಾಪ್ತವಾಯಿತು.

|| ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣಾರ್ಪಣಮಸ್ತು ||

